

**THE BOOK OF
MORMON**

**BULGARIAN – ENGLISH
PARALLEL EDITION**

Version 1, published April 2023. bencrowder.net/book-of-mormon-parallel-edition/

This parallel edition © 2023 Benjamin Crowder. All rights reserved. You have permission to print this document for your own use. For other uses, send requests to ben.crowder@gmail.com.

Text of the Book of Mormon © 2023 Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved.

The text of this edition is licensed from The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints with the following disclaimer: *The Product offered by Benjamin Crowder is neither made, provided, approved, nor endorsed by, Intellectual Reserve, Inc. or The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Any content or opinions expressed, implied, or included in or with the Product offered by Benjamin Crowder are solely those of Benjamin Crowder and not those of Intellectual Reserve, Inc. or The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.*

Книгата на Мормон

Разказ, написан от ръката на Мормон върху плочи, взет от плочите на Нефи

Поради което той е съкращение на летописа на народа на Нефи, също и на ламанитите — Написан за ламанитите, които са остатък от дома Израилев; също и за юдеин и езичник — Написан по заповед, а също и чрез духа на пророчеството и на откровението — Написан, запечатан и скрит в Господа, за да не може да бъде унищожен — За да се появи чрез дарбата и силата Божия, за да бъде изтълкуван — Запечатан от ръката на Мороний и скрит в Господа, за да се появи в подходящо време, по начина на езичника — Тълкуванието му чрез дарбата Божия.

Едно съкращение, взето също и от Книгата на Етер, която е летопис на народа на Яред, разпръснат по онова време, когато Господ обърка езика на хората, когато те строяха кула, за да достигнат небесата — Която трябва да покаже на остатъка от дома Израилев великите дела, които Господ е извършил за бащите им, за да могат те да разберат заветите Господни, че те не са отхвърлени навеки — Така също и за убеждаването на юдеин и езичник, че Исус е Христос, Вечният Бог, Който се показва на всички народи — И сега, ако има недостатъци, то те са грешки на човеци; ето защо, не осъждайте Божиите неща, за да можете да бъдете намерени неопетнени пред съдийския престол на Христа.

The Book of Mormon

An Account Written by the Hand of Mormon upon Plates Taken from the Plates of Nephi

Wherefore, it is an abridgment of the record of the people of Nephi, and also of the Lamanites—Written to the Lamanites, who are a remnant of the house of Israel; and also to Jew and Gentile—Written by way of commandment, and also by the spirit of prophecy and of revelation—Written and sealed up, and hid up unto the Lord, that they might not be destroyed—To come forth by the gift and power of God unto the interpretation thereof—Sealed by the hand of Moroni, and hid up unto the Lord, to come forth in due time by way of the Gentile—The interpretation thereof by the gift of God.

An abridgment taken from the Book of Ether also, which is a record of the people of Jared, who were scattered at the time the Lord confounded the language of the people, when they were building a tower to get to heaven—Which is to show unto the remnant of the house of Israel what great things the Lord hath done for their fathers; and that they may know the covenants of the Lord, that they are not cast off forever—And also to the convincing of the Jew and Gentile that JESUS is the CHRIST, the ETERNAL GOD, manifesting himself unto all nations—And now, if there are faults they are the mistakes of men; wherefore, condemn not the things of God, that ye may be found spotless at the judgment-seat of Christ.

Първата Книга на Нефи

Неговото Управление и Служение

Разказ за Лехий и неговата жена Сария, и за четиримата му синове, наричани (започвайки от най-стария) Ламан, Лемуил, Сам и Нефи. Господ предупреждава Лехий да напусне земята на Ерусалим, защото той пророкува на людете относно тяхното беззаконие и те се опитват да отнемат живота му. Той пътува три дена през пустошта със семейството си. Нефи взема братята си и се връща в земята на Ерусалим, за да се добие с летописа на юдеите. Разказ за техните страдания. Те вземат дъщерите на Исмаил за жени. Те вземат семействата си и тръгват в пустошта. Техните страдания и нещастия в пустошта. Ходът на пътуванията им. Те достигат до обширните води. Братята на Нефи се бунтуват против него. Той ги обзрква и построява един кораб. Те дават на мястото името Изобилие. Прекосяват обширните води и пристигат в обетованата земя, и тъй нататък. Това е според разказа на Нефи; или с други слова, аз, Нефи, написах този летопис.

1 Нефи 1

- 1 Аз, Нефи, бидейки роден от добри родители и следователно обучен до известна степен във всичките познания на баща си, и като бях видял много огорчения в течение на моите дни, въпреки това, бидейки много благодетелстван от Господа във всичките си дни, да, притежаващ голямо знание за добрината и тайнствата Божии, затова аз правя летопис на постъпките си в моите дни.
- 2 Да, правя летопис на езика на баща си, който се състои от познанието на юдеите и езика на египтяните.

The First Book of Nephi

His Reign and Ministry

An account of Lehi and his wife Sariah, and his four sons, being called, (beginning at the eldest) Laman, Lemuel, Sam, and Nephi. The Lord warns Lehi to depart out of the land of Jerusalem, because he prophesieth unto the people concerning their iniquity and they seek to destroy his life. He taketh three days' journey into the wilderness with his family. Nephi taketh his brethren and returneth to the land of Jerusalem after the record of the Jews. The account of their sufferings. They take the daughters of Ishmael to wife. They take their families and depart into the wilderness. Their sufferings and afflictions in the wilderness. The course of their travels. They come to the large waters. Nephi's brethren rebel against him. He confoundeth them, and buildeth a ship. They call the name of the place Bountiful. They cross the large waters into the promised land, and so forth. This is according to the account of Nephi; or in other words, I, Nephi, wrote this record.

1 Nephi 1

I, Nephi, having been born of goodly parents, therefore I was taught somewhat in all the learning of my father; and having seen many afflictions in the course of my days, nevertheless, having been highly favored of the Lord in all my days; yea, having had a great knowledge of the goodness and the mysteries of God, therefore I make a record of my proceedings in my days.

Yea, I make a record in the language of my father, which consists of the learning of the Jews and the language of the Egyptians.

3 И аз зная, че летописът, който правя, е истинен и аз го правя със собствената си ръка, и го правя според моето познание.

4 Защото стана така в началото на първата година от царуването на Седекия, цар на Юда (баща ми Лехий бе живял в Ерусалим във всичките си дни); и същата онази година дойдоха много пророци, про- рокуващи на хората, че трябва да се покаят, ако не — великият град Ерусалим ще трябва да бъде разрушен.

5 Ето защо, стана така, че баща ми Лехий, като из- лезе, помоли се на Господа, да, тъкмо с цялото си сърце в полза на своя народ.

6 И стана така, че докато той се молеше на Господа, появи се стълб от огън и застана на една канара пред него, и той видя, и чу много; и поради нещата, кои- то видя и чу, той се потресе и разтрепера извънред- но много.

7 И стана така, че той се завърна в собствената си къща в Ерусалим и се хвърли на леглото си, сломен от Духа и от нещата, които беше видял.

8 И бидейки така сломен от Духа, той бе отнесен далече във видение, че дори съзря небесата да се от- варят, и той разбра, че вижда Бог да седи на Своя престол, заобиколен от безбройни множества анге- ли да пеят и възхваляват техния Бог.

9 И стана така, че той видя Един да слиза отгоре изсред небесата и видя, че неговият блясък надми- наваше този на слънцето по пладне.

10 И видя също дванадесет други да го следват, и блясъкът им надминаваше този на звездите на не- босвода.

11 И те слязоха, и тръгнаха по лицето на земята, и първият дойде, и застана пред баща ми, и му даде една книга, като му заповяда да чете.

12 И стана така, че докато той четеше, беше изпъл- нен с Духа Господен.

And I know that the record which I make is true; and I make it with mine own hand; and I make it according to my knowledge.

For it came to pass in the commencement of the first year of the reign of Zedekiah, king of Judah, (my father, Lehi, having dwelt at Jerusalem in all his days); and in that same year there came many prophets, prophesying unto the people that they must repent, or the great city Jerusalem must be destroyed.

Wherefore it came to pass that my father, Lehi, as he went forth prayed unto the Lord, yea, even with all his heart, in behalf of his people.

And it came to pass as he prayed unto the Lord, there came a pillar of fire and dwelt upon a rock before him; and he saw and heard much; and because of the things which he saw and heard he did quake and tremble ex- ceedingly.

And it came to pass that he returned to his own house at Jerusalem; and he cast himself upon his bed, being overcome with the Spirit and the things which he had seen.

And being thus overcome with the Spirit, he was car- ried away in a vision, even that he saw the heavens open, and he thought he saw God sitting upon his throne, sur- rounded with numberless concourses of angels in the attitude of singing and praising their God.

And it came to pass that he saw One descending out of the midst of heaven, and he beheld that his luster was above that of the sun at noon-day.

And he also saw twelve others following him, and their brightness did exceed that of the stars in the firma- ment.

And they came down and went forth upon the face of the earth; and the first came and stood before my fa- ther, and gave unto him a book, and bade him that he should read.

And it came to pass that as he read, he was filled with the Spirit of the Lord.

13 И той четеше, казвайки: Горко, горко на Ерусалим, защото аз видях твоите мерзости! Да, и много неща баща ми прочете относно Ерусалим — че той ще бъде унищожен и жителите му; мнозина ще погинат от меч и мнозина ще бъдат отведени в пленничество във Вавилон.

14 И стана така, че след като баща ми беше прочел и видял много велики и чудни неща, той възкликна много неща към Господа като: Велики и чудни са твоите дела, о, Господи, Боже Всемогъщия! Престолът Ти е високо в небесата и Твоята сила, и добрина, и милост са над всички жители на земята; и понеже си милостив, Ти не ще позволиш онези, които идват при Тебе, да погинат!

15 И такъв беше езикът на моя баща при възхваляването на неговия Бог, защото душата му се радваше и цялото му сърце беше пълно поради нещата, които беше видял, да, нещата, които Господ му беше показал.

16 И сега, аз, Нефи, не правя пълен разказ на нещата, които баща ми е написал, тъй като той е написал много неща, които е видял във видения и в сънища; и той също е написал много неща, които пророкуваше и казваше на децата си, на които аз няма да правя пълен разказ.

17 Но аз ще направя разказ за моите постъпки в моите дни. Ето, аз правя съкращение на летописа на моя баща върху плочи, които съм направил със собствените си ръце; затова след като съкратя летописа на баща ми, тогава ще направя един разказ за собствения си живот.

18 Ето защо, аз бих желал да знаете, че след като Господ беше показал толкова много чудни неща на баща ми Лехий, да, относно унищожението на Ерусалим, ето, той отиде между хората и започна да пророкува и да им провъзгласява относно нещата, които беше и видял, и чул.

19 И стана така, че юдеите му се присмиваха поради нещата, които той им свидетелстваше за тях; защото той наистина свидетелстваше за тяхното нечестие и техните мерзости; и той свидетелстваше, че нещата, които видя и чу, а също и нещата, които прочете в книгата, изявяват ясно пришествието на един Месия, а също и изкуплението на света.

And he read, saying: Wo, wo, unto Jerusalem, for I have seen thine abominations! Yea, and many things did my father read concerning Jerusalem—that it should be destroyed, and the inhabitants thereof; many should perish by the sword, and many should be carried away captive into Babylon.

And it came to pass that when my father had read and seen many great and marvelous things, he did exclaim many things unto the Lord; such as: Great and marvelous are thy works, O Lord God Almighty! Thy throne is high in the heavens, and thy power, and goodness, and mercy are over all the inhabitants of the earth; and, because thou art merciful, thou wilt not suffer those who come unto thee that they shall perish!

And after this manner was the language of my father in the praising of his God; for his soul did rejoice, and his whole heart was filled, because of the things which he had seen, yea, which the Lord had shown unto him.

And now I, Nephi, do not make a full account of the things which my father hath written, for he hath written many things which he saw in visions and in dreams; and he also hath written many things which he prophesied and spake unto his children, of which I shall not make a full account.

But I shall make an account of my proceedings in my days. Behold, I make an abridgment of the record of my father, upon plates which I have made with mine own hands; wherefore, after I have abridged the record of my father then will I make an account of mine own life.

Therefore, I would that ye should know, that after the Lord had shown so many marvelous things unto my father, Lehi, yea, concerning the destruction of Jerusalem, behold he went forth among the people, and began to prophesy and to declare unto them concerning the things which he had both seen and heard.

And it came to pass that the Jews did mock him because of the things which he testified of them; for he truly testified of their wickedness and their abominations; and he testified that the things which he saw and heard, and also the things which he read in the book, manifested plainly of the coming of a Messiah, and also the redemption of the world.

20 И когато юдеите чува тези неща, те му се разгне-
виха; да, тъймо както на пророците в миналото, ко-
ито те бяха прогонвали и замервали с камъни, и
убивали; те също се опитваха да отнемат живота му.
Но ето аз, Нефи, ще ви покажа, че нежните милос-
ти Господни са над всички тези, които Той е избрал
заради вярата им, за да ги направи могъщи, тъймо
със сила за избавление.

And when the Jews heard these things they were an-
gry with him; yea, even as with the prophets of old,
whom they had cast out, and stoned, and slain; and they
also sought his life, that they might take it away. But be-
hold, I, Nephi, will show unto you that the tender mer-
cies of the Lord are over all those whom he hath chosen,
because of their faith, to make them mighty even unto
the power of deliverance.

1 Нефи 2

- 1 И ето, стана така, че Господ проговори на баща ми, да, тъймо в един сън и му каза: Благословен си ти, Лехий, поради нещата, които си направил; и защото ти си бил верен, и си заявил на тези люде това, което ти заповядах, ето, те се опитват да отнемат живота ти.
- 2 И стана така, че Господ заповяда на баща ми тъймо в един сън, че трябва да вземе семейството си и да тръгне в пустошта.
- 3 И стана така, че той се подчини на словото Господне, затова той направи така, както Господ му заповяда.
- 4 И стана така, че той тръгна в пустошта. И той напусна къщата си и земята на своето наследство, и златото си, и среброто си, и скъпоценностите си, и не взе нищо със себе си освен семейството си и запасите, и шатрите си, и тръгна в пустошта.
- 5 И той слезе до пределите близо до брега на Червеното море; и той пътуваше в пустошта в пределите, които са по-близо до Червеното море. И той пътуваше в пустошта със семейството си, което се състоеше от майка ми Сария и по-старите ми братя, които бяха Ламан, Лемуил и Сам.
- 6 И стана така, че след като бе пътувал три дена в пустошта, той разпъна шатрата си в една долина до една река от вода.
- 7 И стана така, че той съгради олтар от камъни и направи приношение на Господа, и въздаде благодарност на Господа, нашия Бог.
- 8 И стана така, че той даде на реката името Ламан и тя се вливаше в Червеното море; и долината беше в пределите близо до нейното устие.
- 9 И когато баща ми видя, че водите на реката се вливат в извора на Червеното море, той заговори на Ламан, казвайки: О, да би могъл да бъдеш като тази река, течаща непрестанно към извора на всяка праведност.
- 10 И той каза също и на Лемуил: О, да би могъл да бъдеш като тази долина, непоколебим и постоянен и непоклатим в спазването на заповедите Господни!

1 Nephi 2

For behold, it came to pass that the Lord spake unto my father, yea, even in a dream, and said unto him: Blessed art thou Lehi, because of the things which thou hast done; and because thou hast been faithful and declared unto this people the things which I commanded thee, behold, they seek to take away thy life.

And it came to pass that the Lord commanded my father, even in a dream, that he should take his family and depart into the wilderness.

And it came to pass that he was obedient unto the word of the Lord, wherefore he did as the Lord commanded him.

And it came to pass that he departed into the wilderness. And he left his house, and the land of his inheritance, and his gold, and his silver, and his precious things, and took nothing with him, save it were his family, and provisions, and tents, and departed into the wilderness.

And he came down by the borders near the shore of the Red Sea; and he traveled in the wilderness in the borders which are nearer the Red Sea; and he did travel in the wilderness with his family, which consisted of my mother, Sariah, and my elder brothers, who were Laman, Lemuel, and Sam.

And it came to pass that when he had traveled three days in the wilderness, he pitched his tent in a valley by the side of a river of water.

And it came to pass that he built an altar of stones, and made an offering unto the Lord, and gave thanks unto the Lord our God.

And it came to pass that he called the name of the river, Laman, and it emptied into the Red Sea; and the valley was in the borders near the mouth thereof.

And when my father saw that the waters of the river emptied into the fountain of the Red Sea, he spake unto Laman, saying: O that thou mightest be like unto this river, continually running into the fountain of all righteousness!

And he also spake unto Lemuel: O that thou mightest be like unto this valley, firm and steadfast, and immovable in keeping the commandments of the Lord!

11 Сега той каза това поради коравовратието на Ламан и Лемуил, тъй като ето, те роптаеха за много неща против баща си, защото бил човек с видения и ги бил извел извън земята на Ерусалим, за да напуснат земята на своето наследство, и златото си, и среброто си, и скъпоценностите си, и да погинат в пустошта. И те казваха, че той бил направил това поради безумните въображения на сърцето си.

12 И така Ламан и Лемуил, бидейки повъзрастните, роптаеха срещу баща си. И те роптаеха, понеже не познаваха делата на онзи Бог, Който ги беше сътворил.

13 Нито пък вярваха, че Ерусалим, онзи велик град, би могъл да бъде унищожен според словата на пророците. И те бяха като юдеите в Ерусалим, които се опитваха да отнемат живота на баща ми.

14 И стана така, че баща ми им проговори в долината Лемуил със сила, бидейки изпълнен с Духа, докато снагите им се разтрепераха пред него. И той ги обърка така, че те не посмяха да продумат против него. Затова те сториха според както той им заповяда.

15 И баща ми живя в шатра.

16 И стана така, че аз, Нефи, бидейки извънредно млад, въпреки това едър на ръст, също имах голямо желание да познавам тайнствата Божи, затова призовах Господа; и ето, Той ме посети и смекчи сърцето ми, така че аз повярвах на всичките слова, изречени от баща ми. Затова аз не се разбунтувах срещу него както братята ми.

17 И аз проговорих на Сам, като му сторих знайни нещата, които Господ ми беше показал чрез Светия Си Дух. И стана така, че той повярва в словата ми.

18 Но ето, Ламан и Лемуил не искаха да се вслушат в словата ми; и бидейки оскърбен поради коравосърдечието им, аз призовах Господа за тях.

19 И стана така, че Господ ми заговори, казвайки: Благословен си ти, Нефи, заради вярата ти, защото ти си Ме търсил усърдно, със смиреност на сърцето.

Now this he spake because of the stiffneckedness of Laman and Lemuel; for behold they did murmur in many things against their father, because he was a visionary man, and had led them out of the land of Jerusalem, to leave the land of their inheritance, and their gold, and their silver, and their precious things, to perish in the wilderness. And this they said he had done because of the foolish imaginations of his heart.

And thus Laman and Lemuel, being the eldest, did murmur against their father. And they did murmur because they knew not the dealings of that God who had created them.

Neither did they believe that Jerusalem, that great city, could be destroyed according to the words of the prophets. And they were like unto the Jews who were at Jerusalem, who sought to take away the life of my father.

And it came to pass that my father did speak unto them in the valley of Lemuel, with power, being filled with the Spirit, until their frames did shake before him. And he did confound them, that they durst not utter against him; wherefore, they did as he commanded them.

And my father dwelt in a tent.

And it came to pass that I, Nephi, being exceedingly young, nevertheless being large in stature, and also having great desires to know of the mysteries of God, wherefore, I did cry unto the Lord; and behold he did visit me, and did soften my heart that I did believe all the words which had been spoken by my father; wherefore, I did not rebel against him like unto my brothers.

And I spake unto Sam, making known unto him the things which the Lord had manifested unto me by his Holy Spirit. And it came to pass that he believed in my words.

But, behold, Laman and Lemuel would not hearken unto my words; and being grieved because of the hardness of their hearts I cried unto the Lord for them.

And it came to pass that the Lord spake unto me, saying: Blessed art thou, Nephi, because of thy faith, for thou hast sought me diligently, with lowliness of heart.

20 И доколкото вие ще пазите заповедите Ми, вие ще преуспявате и ще бъдете заведени в една земя на обета, да, тъкмо земята, която Аз съм приготвил за вас; да, земя, която е отбрана от всички други земи.

21 И доколкото братята ти ще се бунтуват срещу тебе, те ще бъдат отхвърлени от присъствието Господне.

22 И доколкото ти ще спазваш Моите заповеди, ти ще бъдеш сторен управител и учител на братята си.

23 Защото ето, в този ден, когато те ще се разбунтуват срещу Мене, Аз ще ги прокълна, даже с тежко проклятие, и те няма да имат сила над твоето потомство, освен ако и те не се разбунтуват срещу Мене.

24 И ако бъде тъй, че те се разбунтуват срещу Мене, те ще станат бич за твоето потомство, за да ги подтикнат в пътищата на възпоменанието.

And inasmuch as ye shall keep my commandments, ye shall prosper, and shall be led to a land of promise; yea, even a land which I have prepared for you; yea, a land which is choice above all other lands.

And inasmuch as thy brethren shall rebel against thee, they shall be cut off from the presence of the Lord.

And inasmuch as thou shalt keep my commandments, thou shalt be made a ruler and a teacher over thy brethren.

For behold, in that day that they shall rebel against me, I will curse them even with a sore curse, and they shall have no power over thy seed except they shall rebel against me also.

And if it so be that they rebel against me, they shall be a scourge unto thy seed, to stir them up in the ways of remembrance.

1 Нефи 3

- 1 И стана така, че аз, Нефи, се върнах от разговора си с Господ при шатъра на моя баща.
- 2 И стана така, че той ми проговори, казвайки: Ето, аз сънувах сън, в който Господ ми нареди, че ти и братята ти ще трябва да се върнете в Ерусалим.
- 3 Защото ето, Лаван има летописа на юдеите и също родословието на прадедите ни, и те са издълбани върху плочи от пиринч.
- 4 Затова Господ ми нареди, че ти и братята ти ще трябва да отидете в къщата на Лаван, да потърсите летописите и да ги донесете тука в пустошта.
- 5 И сега, ето, братята ти роптаят, казвайки че това, което съм изискал от тях, е трудно; но ето, аз не съм го изискал от тях, а това е заповед от Господа.
- 6 Затова отивай, сине мой, и ти ще бъдеш облагодетелстван от Господа, защото ти не роптаеш.
- 7 И стана така, че аз, Нефи, казах на баща си: Аз ще отида и ще сторя нещата, които Господ е заповядал, защото знам, че Господ не дава заповеди на чедата човешки, освен ако не ще подготви пътя за тях, за да могат да изпълнят това, което Той им е заповядал.
- 8 И стана така, че когато баща ми чу тези слова, той се зарадва извънредно много, понеже знаеше, че съм бил благословен от Господа.
- 9 И аз, Нефи, и братята ми предприехме нашето пътуване в пустошта с шатрите си, за да възлезем в земята на Ерусалим.
- 10 И стана така, че когато бяхме стигнали до земята на Ерусалим, аз и братята ми се посъветвахме един други.
- 11 И хвърлихме жребий кой от нас ще трябва да иде в къщата на Лаван. И стана така, че жребият се падна на Ламан; и Ламан отиде в къщата на Лаван, и говори с него, докато седя в къщата му.
- 12 И той пожела от Лаван летописите, които бяха издълбани върху плочите от пиринч, които съдържаха родословието на баща ми.

1 Nephi 3

- And it came to pass that I, Nephi, returned from speaking with the Lord, to the tent of my father.
- And it came to pass that he spake unto me, saying: Behold I have dreamed a dream, in the which the Lord hath commanded me that thou and thy brethren shall return to Jerusalem.
- For behold, Laban hath the record of the Jews and also a genealogy of my forefathers, and they are engraven upon plates of brass.
- Wherefore, the Lord hath commanded me that thou and thy brothers should go unto the house of Laban, and seek the records, and bring them down hither into the wilderness.
- And now, behold thy brothers murmur, saying it is a hard thing which I have required of them; but behold I have not required it of them, but it is a commandment of the Lord.
- Therefore go, my son, and thou shalt be favored of the Lord, because thou hast not murmured.
- And it came to pass that I, Nephi, said unto my father: I will go and do the things which the Lord hath commanded, for I know that the Lord giveth no commandments unto the children of men, save he shall prepare a way for them that they may accomplish the thing which he commandeth them.
- And it came to pass that when my father had heard these words he was exceedingly glad, for he knew that I had been blessed of the Lord.
- And I, Nephi, and my brethren took our journey in the wilderness, with our tents, to go up to the land of Jerusalem.
- And it came to pass that when we had gone up to the land of Jerusalem, I and my brethren did consult one with another.
- And we cast lots—who of us should go in unto the house of Laban. And it came to pass that the lot fell upon Laman; and Laman went in unto the house of Laban, and he talked with him as he sat in his house.
- And he desired of Laban the records which were engraven upon the plates of brass, which contained the genealogy of my father.

13 И ето, стана така, че Лаван се разгневи и го изгони от присъствието си, и не поиска да му даде летописите. И така, той му каза: Ето, ти си крадец и аз ще те убия.

14 Но Лаван избяга от присъствието му и ни разказа нещата, които Лаван беше сторил. И ние започнахме да се наскърбяваме извънредно, и братята ми бяха почти готови да се завърнат при баща ми в пустошта.

15 Но ето, аз им казах: Тъй както жив е Господ и както живеем и ние, няма да слезем при баща ни в пустошта, докато не свършим това, което Господ ни е заповядал.

16 Затова нека останем верни в спазването на заповедите Господни; ето защо, нека да слезем до земята на бащиното ни наследство, защото ето, той остави злато и сребро, и всякакъв вид богатства. И всичко това той е сторил поради заповедите Господни.

17 Защото той знаеше, че Ерусалим трябва да бъде унищожен поради нечестията на хората.

18 Защото ето, те са отхвърлили словата на пророците. Затова ако баща ми бе останал да живее в тази земя, след като му е било заповядано да избяга от нея, ето, той би погинал също. Ето защо, той трябваше да избяга от земята.

19 И ето, мъдрост Божия е за нас да вземем тези летописи, за да можем да запазим за децата си езика на нашите бащи.

20 А също и за да можем да запазим за тях словата, които са били изречени чрез устата на всички свети пророци, които са им били предадени чрез Духа и силата Божия от началото на света чак до наше време.

21 И стана така, че с такъв език аз убедих братята си да бъдат верни в спазването на Божиите заповеди.

22 И стана така, че ние слязохме в земята на нашето наследство и събрахме наедно златото си и среброто си, и скъпоценностите си.

23 И след като бяхме събрали тези неща наедно, възлязохме отново в къщата на Лаван.

And behold, it came to pass that Laban was angry, and thrust him out from his presence; and he would not that he should have the records. Wherefore, he said unto him: Behold thou art a robber, and I will slay thee.

But Laman fled out of his presence, and told the things which Laban had done, unto us. And we began to be exceedingly sorrowful, and my brethren were about to return unto my father in the wilderness.

But behold I said unto them that: As the Lord liveth, and as we live, we will not go down unto our father in the wilderness until we have accomplished the thing which the Lord hath commanded us.

Wherefore, let us be faithful in keeping the commandments of the Lord; therefore let us go down to the land of our father's inheritance, for behold he left gold and silver, and all manner of riches. And all this he hath done because of the commandments of the Lord.

For he knew that Jerusalem must be destroyed, because of the wickedness of the people.

For behold, they have rejected the words of the prophets. Wherefore, if my father should dwell in the land after he hath been commanded to flee out of the land, behold, he would also perish. Wherefore, it must needs be that he flee out of the land.

And behold, it is wisdom in God that we should obtain these records, that we may preserve unto our children the language of our fathers;

And also that we may preserve unto them the words which have been spoken by the mouth of all the holy prophets, which have been delivered unto them by the Spirit and power of God, since the world began, even down unto this present time.

And it came to pass that after this manner of language did I persuade my brethren, that they might be faithful in keeping the commandments of God.

And it came to pass that we went down to the land of our inheritance, and we did gather together our gold, and our silver, and our precious things.

And after we had gathered these things together, we went up again unto the house of Laban.

24 И стана така, че ние влязохме при Лаван и пожелахме той да ни даде летописите, които бяха издълбани върху плочите от пиринч, за което щяхме да му дадем нашето злато и нашето сребро, и всичките си скъпоценности.

25 И стана така, че когато Лаван видя нашето имущество и че то беше доста голямо, той заламтя за него доголкова, че ни изпъди и изпрати слугите си да ни убият, за да може да придобие имуществото ни.

26 И стана така, че ние избягахме от слугите на Лаван и бяхме принудени да изоставим богатството си, и то попадна в ръцете на Лаван.

27 И стана така, че ние избягахме в пустошта и слугите на Лаван не ни настигнаха, и се скрихме в кухнята на една канара.

28 И стана така, че Ламан се разгневи на мене, а също и срещу баща ми; и Лемуил беше също разгневен, защото той се вслуша в словата на Ламан. Ето защо, Ламан и Лемуил казаха много груби слова против нас, по-малките им братя, и даже ни удряха с тояга.

29 И стана така, че докато ни удряха с тояга, ето, един ангел Господен дойде и застана пред тях, и им заговори казвайки: Защо удряте малкия си брат с тояга? Не знаете ли, че Господ го е избрал да ви бъде управител и това е заради вашите беззакония? Ето, ще възлезете в Ерусалим отново и Господ ще предаде Лаван в ръцете ви.

30 И след като ангелът ни бе говорил, той си тръгна.

31 И след като ангелът си бе тръгнал, Ламан и Лемуил започнаха отново да роптаят, казвайки: Как е възможно Господ да предаде Лаван в ръцете ни? Ето, той е могъщ човек и може да командва петдесет, да, пък и дори може да убие петдесет, тогава защо не и нас?

And it came to pass that we went in unto Laban, and desired him that he would give unto us the records which were engraven upon the plates of brass, for which we would give unto him our gold, and our silver, and all our precious things.

And it came to pass that when Laban saw our property, and that it was exceedingly great, he did lust after it, insomuch that he thrust us out, and sent his servants to slay us, that he might obtain our property.

And it came to pass that we did flee before the servants of Laban, and we were obliged to leave behind our property, and it fell into the hands of Laban.

And it came to pass that we fled into the wilderness, and the servants of Laban did not overtake us, and we hid ourselves in the cavity of a rock.

And it came to pass that Laman was angry with me, and also with my father; and also was Lemuel, for he hearkened unto the words of Laman. Wherefore Laman and Lemuel did speak many hard words unto us, their younger brothers, and they did smite us even with a rod.

And it came to pass as they smote us with a rod, behold, an angel of the Lord came and stood before them, and he spake unto them, saying: Why do ye smite your younger brother with a rod? Know ye not that the Lord hath chosen him to be a ruler over you, and this because of your iniquities? Behold ye shall go up to Jerusalem again, and the Lord will deliver Laban into your hands.

And after the angel had spoken unto us, he departed.

And after the angel had departed, Laman and Lemuel again began to murmur, saying: How is it possible that the Lord will deliver Laban into our hands? Behold, he is a mighty man, and he can command fifty, yea, even he can slay fifty; then why not us?

1 Нефи 4

- 1 И стана така, че аз заговорих на братята ми, казвайки: Нека възлезем отново в Ерусалим и нека бъдем верни в спазването на заповедите Господни; защото ето, Той е по-могъщ от всичко земно, тогава защо да не е по-могъщ и от Лаван, и неговите петдесет, да, или дори от неговите десетки хиляди.
- 2 Затова нека да възлезем там; нека бъдем силни както Моисей; защото той наистина говорѝ на водите на Червеното море и те се разделиха на едната и на другата страна, и бащите ни преминаха по суха земя навън от пленничеството, а войските на Фараона ги последваха и бяха удавени във водите на Червеното море.
- 3 Сега ето, вие знаете, че това е истинно; и вие също знаете, че един ангел ви е говорил; затова можете ли да се съмнявате? Нека възлезем; Господ е способен да ни избави тъкмо както бащите ни и да унищожи Лаван тъкмо както египтяните.
- 4 Сега, след като им казах тези слова, те бяха все още разгневени и още продължаваха да роптаят; въпреки това те ме последваха, докато стигнахме отвън стените на Ерусалим.
- 5 И беше през нощта, и аз ги накарах да се скрият извън стените. И след като се бяха скрили, аз, Нефи, се промъкнах в града и се отправих към къщата на Лаван.
- 6 И аз бях воден от Духа, без да зная предварително нещата, които трябваше да извърша.
- 7 При все това аз продължих и като се приближих до къщата на Лаван, видях един човек, и той беше паднал на земята пред мен, понеже беше пиян от вино.
- 8 И когато се приближих до него, разбрах, че това е Лаван.
- 9 И аз видях неговия меч и го измъкнах от ножницата му; и дръжката му беше от чисто злато, а изработката му беше извънредно изкусна и видях, че острието му беше от най-скъпата стомана.

1 Nephi 4

And it came to pass that I spake unto my brethren, saying: Let us go up again unto Jerusalem, and let us be faithful in keeping the commandments of the Lord; for behold he is mightier than all the earth, then why not mightier than Laban and his fifty, yea, or even than his tens of thousands?

Therefore let us go up; let us be strong like unto Moses; for he truly spake unto the waters of the Red Sea and they divided hither and thither, and our fathers came through, out of captivity, on dry ground, and the armies of Pharaoh did follow and were drowned in the waters of the Red Sea.

Now behold ye know that this is true; and ye also know that an angel hath spoken unto you; wherefore can ye doubt? Let us go up; the Lord is able to deliver us, even as our fathers, and to destroy Laban, even as the Egyptians.

Now when I had spoken these words, they were yet wroth, and did still continue to murmur; nevertheless they did follow me up until we came without the walls of Jerusalem.

And it was by night; and I caused that they should hide themselves without the walls. And after they had hid themselves, I, Nephi, crept into the city and went forth towards the house of Laban.

And I was led by the Spirit, not knowing beforehand the things which I should do.

Nevertheless I went forth, and as I came near unto the house of Laban I beheld a man, and he had fallen to the earth before me, for he was drunken with wine.

And when I came to him I found that it was Laban.

And I beheld his sword, and I drew it forth from the sheath thereof; and the hilt thereof was of pure gold, and the workmanship thereof was exceedingly fine, and I saw that the blade thereof was of the most precious steel.

10 И стана така, че аз бях заставен от Духа, че трябва да убия Лаван; но аз си казах в сърцето: Никога не съм проливал човешка кръв. И се отдръпнах и желязах да можеше да не го убивам.

11 Но Духът ми каза отново: Ето, Господ го е предал в ръцете ти. Да, аз също знаех, че той беше опитал да отнеме собствения ми живот; да, и той не искаше да се вслуша в заповедите Господни, а беше отнел също и имуществото ни.

12 И стана така, че Духът ми каза отново: Убий го, защото Господ го е предал в ръцете ти.

13 Ето, Господ убива нечестивите, за да изпълни справедливите си цели. По-добре да погине един човек, отколкото цял народ да чезне и погине в неверие.

14 И сега, когато аз, Нефи, чух тези слова, спомних си словата Господни, които Той ми каза в пустошта, казвайки, че: Дотолкова, доколкото твоето потомство ще спазва Моите заповеди, те ще преуспяват в земята на обета.

15 Да, и аз също си помислих, че те не биха могли да спазват Господните заповеди според закона на Моисей, освен ако нямат закона.

16 И аз знаех също, че законът беше издълбан върху плочите от пиринч.

17 И аз знаех също, че Господ беше предал Лаван в ръцете ми за тази цел — за да мога да се сдобия с летописите според Неговите заповеди.

18 Ето защо, аз се подчиних на гласа на Духа, хванах Лаван за косата и отсякох главата му с неговия собствен меч.

19 И след като му бях отсякъл главата с неговия собствен меч, взех одеждите на Лаван и ги сложих на собственото си тяло; да, даже всяка дреболия; запасах около кръста си неговата броня.

20 И след като бях направил това, аз се отправих към съкровищницата на Лаван. И като се отправях към съкровищницата на Лаван, ето, аз видях слугата на Лаван, у когото бяха ключовете от съкровищницата. И аз му заповядах с гласа на Лаван да дойде с мене в съкровищницата.

And it came to pass that I was constrained by the Spirit that I should kill Laban; but I said in my heart: Never at any time have I shed the blood of man. And I shrunk and would that I might not slay him.

And the Spirit said unto me again: Behold the Lord hath delivered him into thy hands. Yea, and I also knew that he had sought to take away mine own life; yea, and he would not hearken unto the commandments of the Lord; and he also had taken away our property.

And it came to pass that the Spirit said unto me again: Slay him, for the Lord hath delivered him into thy hands;

Behold the Lord slayeth the wicked to bring forth his righteous purposes. It is better that one man should perish than that a nation should dwindle and perish in unbelief.

And now, when I, Nephi, had heard these words, I remembered the words of the Lord which he spake unto me in the wilderness, saying that: Inasmuch as thy seed shall keep my commandments, they shall prosper in the land of promise.

Yea, and I also thought that they could not keep the commandments of the Lord according to the law of Moses, save they should have the law.

And I also knew that the law was engraven upon the plates of brass.

And again, I knew that the Lord had delivered Laban into my hands for this cause—that I might obtain the records according to his commandments.

Therefore I did obey the voice of the Spirit, and took Laban by the hair of the head, and I smote off his head with his own sword.

And after I had smitten off his head with his own sword, I took the garments of Laban and put them upon mine own body; yea, even every whit; and I did gird on his armor about my loins.

And after I had done this, I went forth unto the treasury of Laban. And as I went forth towards the treasury of Laban, behold, I saw the servant of Laban who had the keys of the treasury. And I commanded him in the voice of Laban, that he should go with me into the treasury.

21 И той ме взе за господаря си Лаван, защото видя
одеждите, а също и меча, препасан около кръста
ми.

22 И той ми заговори относно юдейските старей-
шини, знаейки, че Лаван, неговият господар, е бил
през нощта при тях.

23 И аз му отговорих като че ли бях Лаван.

24 И аз му казах също, че трябва да отнесе издълба-
ванията, които бяха върху плочите от пиринч, на
по-старите ми братя, които бяха извън стените.

25 И също, заповядах му да ме последва.

26 И той, мислейки си, че говоря за братята от цър-
квата и че наистина съм същият този Лаван, когото
бях убил, ме последва.

27 И той ми говори многократно относно юдейски-
те старейшини, докато вървах в посока към братята
ми, които бяха извън стените.

28 И стана така, че когато Лаван ме видя, той се из-
плаши извънредно, а така също и Лемуил, и Сам. И
те избягаха от моето присъствие, понеже помисли-
ха, че е Лаван, и че той ме е убил, и се опитва да от-
неме и техния живот.

29 И стана така, че аз извиках след тях, и те ме чуха;
ето защо, те престанаха да бягат от моето присъст-
вие.

30 И стана така, че когато слугата на Лаван видя
братята ми, той започна да трепери и бе готов да
побегне от мен, за да се върне в Ерусалим.

31 И сега, аз, Нефи, бидейки едър на ръст, а също и
получил голяма сила от Господа, ето защо, аз посег-
нах към слугата на Лаван и го задържах, за да не из-
бяга.

32 И стана така, че аз му казах, че ако той се вслуша в
словата ми, тъй както жив е Господ и както жив съм
и аз, че ако се вслуша в словата ни, ние бихме поща-
дили живота му.

33 И аз му казах дори с клетва, че не трябва да се
страхува; че той ще бъде свободен човек като нас,
ако иска да слезе в пустошта с нас.

And he supposed me to be his master, Laban, for he
beheld the garments and also the sword girded about
my loins.

And he spake unto me concerning the elders of the
Jews, he knowing that his master, Laban, had been out
by night among them.

And I spake unto him as if it had been Laban.

And I also spake unto him that I should carry the en-
gravings, which were upon the plates of brass, to my el-
der brethren, who were without the walls.

And I also bade him that he should follow me.

And he, supposing that I spake of the brethren of the
church, and that I was truly that Laban whom I had
slain, wherefore he did follow me.

And he spake unto me many times concerning the el-
ders of the Jews, as I went forth unto my brethren, who
were without the walls.

And it came to pass that when Laman saw me he was
exceedingly frightened, and also Lemuel and Sam. And
they fled from before my presence; for they supposed it
was Laban, and that he had slain me and had sought to
take away their lives also.

And it came to pass that I called after them, and they
did hear me; wherefore they did cease to flee from my
presence.

And it came to pass that when the servant of Laban
beheld my brethren he began to tremble, and was about
to flee from before me and return to the city of
Jerusalem.

And now I, Nephi, being a man large in stature, and
also having received much strength of the Lord, there-
fore I did seize upon the servant of Laban, and held him,
that he should not flee.

And it came to pass that I spake with him, that if he
would hearken unto my words, as the Lord liveth, and
as I live, even so that if he would hearken unto our
words, we would spare his life.

And I spake unto him, even with an oath, that he
need not fear; that he should be a free man like unto us
if he would go down in the wilderness with us.

- 34 И аз също му говорих, казвайки: Наистина Господ ни заповяда да направим това нещо; и не трябва ли ние да бъдем усърдни в спазването на заповедите Господни? Затова ако желаеш да слезеш в пустошта при баща ми, ти ще имаш място с нас.
- 35 И стана така, че Зорам се насърчи от словата, които му казах. Сега, Зорам беше името на слугата; и той обеща, че ще слезе в пустошта при баща ни. Да, и той също направи клетва с нас, че ще остане с нас оттогава насетне.
- 36 Сега, ние желяехме той да остане с нас по тази причина, че юдеите да не разберат относно бягството ни в пустошта, за да не би да ни преследват и унищожат.
- 37 И стана така, че когато Зорам направи клетва с нас, нашите страхове спрямо него престанаха.
- 38 И стана така, че ние взехме плочите от пиринч и слугата на Лаван и тръгнахме в пустошта, и пътувахме до шатъра на баща ни.

And I also spake unto him, saying: Surely the Lord hath commanded us to do this thing; and shall we not be diligent in keeping the commandments of the Lord? Therefore, if thou wilt go down into the wilderness to my father thou shalt have place with us.

And it came to pass that Zoram did take courage at the words which I spake. Now Zoram was the name of the servant; and he promised that he would go down into the wilderness unto our father. Yea, and he also made an oath unto us that he would tarry with us from that time forth.

Now we were desirous that he should tarry with us for this cause, that the Jews might not know concerning our flight into the wilderness, lest they should pursue us and destroy us.

And it came to pass that when Zoram had made an oath unto us, our fears did cease concerning him.

And it came to pass that we took the plates of brass and the servant of Laban, and departed into the wilderness, and journeyed unto the tent of our father.

1 Нефи 5

- 1 И стана така, че след като бяхме слезли при баща ни в пустошта, ето, той бе изпълнен с радост, а също и майка ми Сария беше извънредно доволна, тъй като наистина беше скърбила по нас.
- 2 Понеже тя беше предположила, че ние сме погинали в пустошта и се беше оплаквала също и срещу баща ми, наричайки го човек с видения, казвайки: Ето, ти ни изведе от земята на нашето наследство и синовете ми ги няма повече, и ние загиваме в пустошта.
- 3 И с такъв език майка ми се била оплаквала срещу баща ми.
- 4 И станало така, че баща ми ѝ отговорил, казвайки: Аз знам, че съм човек с видения, защото ако не бях виждал Божиите неща във видение, аз не бих познал добрината Божия, а щях да остана в Ерусалим и щях да погина с братята си.
- 5 Но ето, аз съм получил една земя на обета, поради което се радвам извънредно; да, и аз знам, че Господ ще избави синовете ми от ръцете на Лаван и ще ги върне отново при нас в пустошта.
- 6 И с такъв език баща ми, Лехий, утешаваше майка ми Сария за нас, докато ние пътувахме в пустошта към земята на Ерусалим, за да се сдобием с летописа на юдеите.
- 7 И след като се бяхме върнали в шатрата на баща ни, ето, радостта им беше пълна и майка ми се беше утешила.
- 8 И тя проговори, казвайки: Сега знам със сигурност, че Господ бе заповядал на мъжа ми да избяга в пустошта, да, аз също знам със сигурност, че Господ е закрилял синовете ми и ги е избавил от ръцете на Лаван, и им е дал сила, чрез която да могат да изпълнят нещата, които Господ им е заповядал. И с такъв език говореше тя.
- 9 И стана така, че те се радваха извънредно много, и принесоха жертва и всеизгаряния на Господа, и въздадоха благодарност на Бога Израилев.

1 Nephi 5

And it came to pass that after we had come down into the wilderness unto our father, behold, he was filled with joy, and also my mother, Sariah, was exceedingly glad, for she truly had mourned because of us.

For she had supposed that we had perished in the wilderness; and she also had complained against my father, telling him that he was a visionary man; saying: Behold thou hast led us forth from the land of our inheritance, and my sons are no more, and we perish in the wilderness.

And after this manner of language had my mother complained against my father.

And it had come to pass that my father spake unto her, saying: I know that I am a visionary man; for if I had not seen the things of God in a vision I should not have known the goodness of God, but had tarried at Jerusalem, and had perished with my brethren.

But behold, I have obtained a land of promise, in the which things I do rejoice; yea, and I know that the Lord will deliver my sons out of the hands of Laban, and bring them down again unto us in the wilderness.

And after this manner of language did my father, Lehi, comfort my mother, Sariah, concerning us, while we journeyed in the wilderness up to the land of Jerusalem, to obtain the record of the Jews.

And when we had returned to the tent of my father, behold their joy was full, and my mother was comforted.

And she spake, saying: Now I know of a surety that the Lord hath commanded my husband to flee into the wilderness; yea, and I also know of a surety that the Lord hath protected my sons, and delivered them out of the hands of Laban, and given them power whereby they could accomplish the thing which the Lord hath commanded them. And after this manner of language did she speak.

And it came to pass that they did rejoice exceedingly, and did offer sacrifice and burnt offerings unto the Lord; and they gave thanks unto the God of Israel.

10 И след като бяха въздали благодарност на Бога Израилев, баща ми Лехий взе летописите, които бяха издълбани върху плочите от пиринч, и ги прегледа от самото им начало.

11 И той видя, че те съдържаха петте книги на Моисей, които разказваха за сътворението на света, а също за Адам и Ева, които бяха нашите първи родители;

12 а също и летопис на юдеите от началото, чак до започването на царуването на Седекия, цар на Юда;

13 а също и пророчествата на светите пророци от началото чак до започването на царуването на Седекия; а също и много пророчества, които са били изречени чрез устата на Еремия.

14 И стана така, че баща ми Лехий намери върху плочите от пиринч също и родословие на бащите си; и така той научи, че е потомък на Иосиф; да, точно този Иосиф, който беше син на Яков, който беше продаден в Египет и който беше запазен от ръката Господна, за да може да запази баща си Яков и цялото му домочадие да не погинат от глад.

15 И те бяха също изведени от пленничество и вн от земята на Египет от същия този Бог, Който ги бе запазил.

16 И така баща ми Лехий откри родословието на бащите си. И Лаван също бе потомък на Иосиф, ето защо, той и бащите му бяха водили летописите.

17 И сега, когато баща ми видя всичките тези неща, той беше изпълнен с Духа и започна да пророкува относно неговото потомство.

18 Че тези плочи от пиринч трябва да достигнат до всички народи, племена, езици и люде, които бяха от неговото потомство.

19 Ето защо, той каза, че тези плочи от пиринч не ще се изгубят никога, нито пък ще се замъглят повече от времето. И той пророкуваше много неща относно неговото потомство.

20 И стана така, че досега аз и баща ми бяхме спазвали заповедите, които Господ ни беше заповядал.

And after they had given thanks unto the God of Israel, my father, Lehi, took the records which were engraven upon the plates of brass, and he did search them from the beginning.

And he beheld that they did contain the five books of Moses, which gave an account of the creation of the world, and also of Adam and Eve, who were our first parents;

And also a record of the Jews from the beginning, even down to the commencement of the reign of Zedekiah, king of Judah;

And also the prophecies of the holy prophets, from the beginning, even down to the commencement of the reign of Zedekiah; and also many prophecies which have been spoken by the mouth of Jeremiah.

And it came to pass that my father, Lehi, also found upon the plates of brass a genealogy of his fathers; wherefore he knew that he was a descendant of Joseph; yea, even that Joseph who was the son of Jacob, who was sold into Egypt, and who was preserved by the hand of the Lord, that he might preserve his father, Jacob, and all his household from perishing with famine.

And they were also led out of captivity and out of the land of Egypt, by that same God who had preserved them.

And thus my father, Lehi, did discover the genealogy of his fathers. And Laban also was a descendant of Joseph, wherefore he and his fathers had kept the records.

And now when my father saw all these things, he was filled with the Spirit, and began to prophesy concerning his seed—

That these plates of brass should go forth unto all nations, kindreds, tongues, and people who were of his seed.

Wherefore, he said that these plates of brass should never perish; neither should they be dimmed any more by time. And he prophesied many things concerning his seed.

And it came to pass that thus far I and my father had kept the commandments wherewith the Lord had commanded us.

- 21 И ние се бяхме сдобили с летописите, което
Господ ни беше заповядал, и ги изследвахме и от-
крихме, че бяха желателни; да, дори с голяма стой-
ност за нас, дотолкова, че бихме могли да запазим
заповедите Господни за децата си.
- 22 Ето защо, беше мъдрост Господна, че трябваше да
ги носим с нас, като пътувахме в пустошта към зе-
мята на обета.

And we had obtained the records which the Lord had
commanded us, and searched them and found that they
were desirable; yea, even of great worth unto us, inso-
much that we could preserve the commandments of the
Lord unto our children.

Wherefore, it was wisdom in the Lord that we should
carry them with us, as we journeyed in the wilderness
towards the land of promise.

1 Нефи 6

- 1 И сега, аз, Нефи, не давам родословието на бащите си в тази част на моя летопис; нито ще го дам впоследствие на тези плочи, върху които пиша; защото то е дадено в летописа, който води баща ми; ето защо, аз не го описвам в този труд.
- 2 Понеже за мен е достатъчно да кажа, че сме потомци на Иосиф.
- 3 И за мен не е от значение да бъде изчерпателен и да дам пълен разказ за всичките неща на баща ми, понеже те не могат да бъдат описани на тези плочи, защото аз искам да запазя място, за да пиша за Божиите неща.
- 4 Защото пълнотата на моето намерение е да мога да убедя хората да дойдат при Бога на Авраам, Бога на Исаак и Бога на Яков и да бъдат спасени.
- 5 Затова не пиша въобще за нещата, които са угодни на света, а за нещата, които са угодни на Бога, и за онези, които не са от света.
- 6 Ето защо, ще дам заповед на моето потомство да не запълва тези плочи с неща, които са без ценност за чедата човешки.

1 Nephi 6

And now I, Nephi, do not give the genealogy of my fathers in this part of my record; neither at any time shall I give it after upon these plates which I am writing; for it is given in the record which has been kept by my father; wherefore, I do not write it in this work.

For it sufficeth me to say that we are descendants of Joseph.

And it mattereth not to me that I am particular to give a full account of all the things of my father, for they cannot be written upon these plates, for I desire the room that I may write of the things of God.

For the fulness of mine intent is that I may persuade men to come unto the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob, and be saved.

Wherefore, the things which are pleasing unto the world I do not write, but the things which are pleasing unto God and unto those who are not of the world.

Wherefore, I shall give commandment unto my seed, that they shall not occupy these plates with things which are not of worth unto the children of men.

1 Нефи 7

- 1 И сега, аз бих желал да знаете, че след като баща ми, Лехий, бе свършил да пророкува относно потомството си, стана така, че Господ му проговори отново, казвайки, че не е уместно за него, Лехий, да заведе семейството си самó в пустошта; но че синовете му трябва да вземат дъщери за жени, за да могат да въздигнат потомство на Господа в земята на обета.
- 2 И стана така, че Господ му заповяда аз, Нефи, и братята ми да се завърнем в земята на Ерусалим, за да заведем Исмаил и семейството му в пустошта.
- 3 И стана така, че аз, Нефи, потеглих отново с братята си в пустошта, за да възлезем в Ерусалим.
- 4 И стана така, че възлязохме в къщата на Исмаил, и спечелихме благоразположението на Исмаил дотолкова, че му казахме словата Господни.
- 5 И стана така, че Господ смекчи сърцето на Исмаил, също и на домочадието му дотолкова, че те предприеха своето пътуване с нас в пустошта към шатрата на баща ни.
- 6 И стана така, че докато пътувахме в пустошта, ето, Ламан и Лемуил, и две от дъщерите на Исмаил, и двамата синове на Исмаил, и семействата им се разбунтуваха срещу нас, да, срещу мене, Нефи, и Сам, и баща им, Исмаил, и жена му, и трите му други дъщери.
- 7 И стана така, че с този си бунт те пожелаха да се върнат в земята на Ерусалим.
- 8 И сега, аз, Нефи, бидейки наскърбен от тяхното коравосърдечие, ето защо, им проговорих, казвайки, да, дори на Ламан и на Лемуил: Ето, вие сте моите по-големи братя. Как е възможно да сте толкова коравосърдечни и толкова умозаслепени, че трябва аз, по-младият ви брат, да ви говоря, да, и да ви дам пример?
- 9 Как е възможно да не сте се вслушали в словото Господне?

1 Nephi 7

And now I would that ye might know, that after my father, Lehi, had made an end of prophesying concerning his seed, it came to pass that the Lord spake unto him again, saying that it was not meet for him, Lehi, that he should take his family into the wilderness alone; but that his sons should take daughters to wife, that they might raise up seed unto the Lord in the land of promise.

And it came to pass that the Lord commanded him that I, Nephi, and my brethren, should again return unto the land of Jerusalem, and bring down Ishmael and his family into the wilderness.

And it came to pass that I, Nephi, did again, with my brethren, go forth into the wilderness to go up to Jerusalem.

And it came to pass that we went up unto the house of Ishmael, and we did gain favor in the sight of Ishmael, insomuch that we did speak unto him the words of the Lord.

And it came to pass that the Lord did soften the heart of Ishmael, and also his household, insomuch that they took their journey with us down into the wilderness to the tent of our father.

And it came to pass that as we journeyed in the wilderness, behold Laman and Lemuel, and two of the daughters of Ishmael, and the two sons of Ishmael and their families, did rebel against us; yea, against me, Nephi, and Sam, and their father, Ishmael, and his wife, and his three other daughters.

And it came to pass in the which rebellion, they were desirous to return unto the land of Jerusalem.

And now I, Nephi, being grieved for the hardness of their hearts, therefore I spake unto them, saying, yea, even unto Laman and unto Lemuel: Behold ye are mine elder brethren, and how is it that ye are so hard in your hearts, and so blind in your minds, that ye have need that I, your younger brother, should speak unto you, yea, and set an example for you?

How is it that ye have not hearkened unto the word of the Lord?

10 Как е възможно да сте забравили, че сте видели ангел Господен?

11 Да, и как е възможно да сте забравили какви велики неща Господ е извършил за нас като ни избави от ръцете на Лаван, а също и че трябваше да се сдобием с летописа?

12 Да, и как е възможно да сте забравили, че Господ е в състояние да направи всички неща според волята Си за чедата човешки, ако е тъй, че те упражняват вяра в Него? Затова нека Му бъдем верни.

13 И ако е тъй, че сме Му верни, ние ще получим земята на обета; и вие ще научите в някой бъдещ момент, че словото Господне относно унищожението на Ерусалим ще се изпълни; понеже всички неща, за които Господ е говорил относно унищожението на Ерусалим, трябва да бъдат изпълнени.

14 Защото ето, Духът Господен скоро ще престане да владее в тях, защото ето, те са отхвърлили пророците и Еремия са хвърлили в тъмница. И те се опитаха да отнемат живота на баща ми дотолкова, че го изгониха от земята.

15 Сега ето, аз ви казвам, че ако се върнете в Ерусалим, вие също ще погинете с тях. И сега, ако пожелаете, възлезте в земята и помнете словата, които ви казах, че ако отидете там, вие също ще погинете, защото тъй Духът Господен ме заставя да говоря.

16 И стана така, че когато аз, Нефи, бях изговорил тези слова на братята си, те се разгневиха на мене. И стана така, че сложиха ръка върху ми, защото ето, те бяха извънредно разгневени и ме вързаха с върви, защото се опитаха да отнемат живота ми, като ме оставят в пустошта, за да бъде погълнат от дивите зверове.

17 Но стана така, че аз се помолих на Господа, казвайки: О, Господи, според вярата ми която имам в Теб, ще ме избавиш ли от ръцете на братята ми; да, дори ми дай сила да мога да разкъсам тези върви, с които съм вързан.

18 И стана така, че когато бях изрекъл тези слова, ето, вървите паднаха от ръцете ми и нозете ми, и аз застанах пред братята си, и им заговорих отново.

How is it that ye have forgotten that ye have seen an angel of the Lord?

Yea, and how is it that ye have forgotten what great things the Lord hath done for us, in delivering us out of the hands of Laban, and also that we should obtain the record?

Yea, and how is it that ye have forgotten that the Lord is able to do all things according to his will, for the children of men, if it so be that they exercise faith in him? Wherefore, let us be faithful to him.

And if it so be that we are faithful to him, we shall obtain the land of promise; and ye shall know at some future period that the word of the Lord shall be fulfilled concerning the destruction of Jerusalem; for all things which the Lord hath spoken concerning the destruction of Jerusalem must be fulfilled.

For behold, the Spirit of the Lord ceaseth soon to strive with them; for behold, they have rejected the prophets, and Jeremiah have they cast into prison. And they have sought to take away the life of my father, inso-much that they have driven him out of the land.

Now behold, I say unto you that if ye will return unto Jerusalem ye shall also perish with them. And now, if ye have choice, go up to the land, and remember the words which I speak unto you, that if ye go ye will also perish; for thus the Spirit of the Lord constraineth me that I should speak.

And it came to pass that when I, Nephi, had spoken these words unto my brethren, they were angry with me. And it came to pass that they did lay their hands upon me, for behold, they were exceedingly wroth, and they did bind me with cords, for they sought to take away my life, that they might leave me in the wilderness to be devoured by wild beasts.

But it came to pass that I prayed unto the Lord, saying: O Lord, according to my faith which is in thee, wilt thou deliver me from the hands of my brethren; yea, even give me strength that I may burst these bands with which I am bound.

And it came to pass that when I had said these words, behold, the bands were loosed from off my hands and feet, and I stood before my brethren, and I spake unto them again.

19 И стана така, че те отново се разгневиха на мене и се опитаха да сложат ръка върху ми, но ето, една от дъщерите на Исмаил, да, също и майка ѝ, и един от синовете на Исмаил се обърнаха с молба към братята ми, така че сърцата им се смекчиха, и те престанаха да се опитват да ми отнемат живота.

20 И стана така, че те се наскърбиха поради нечестие то си дотолкова, че се поклониха пред мене и се обърнаха с молба към мене да им простя това, което бяха сторили против мене.

21 И стана така, че аз им простих искрено всичко това, което бяха сторили, и ги заувещавах да се молят на Господа, техния Бог за прошка. И стана така, че те направиха така. И след като бяха свършили да се молят на Господа, ние отново продължихме нашето пътуване към шатрата на баща си.

22 И стана така, че ние слязохме при шатрата на баща си. И след като аз и братята ми, и целият дом Исмаилов бяхме слезли при шатрата на баща ми, те въздадоха благодарности на Господа, техния Бог; и Му принесоха жертва и всеизгаряния.

And it came to pass that they were angry with me again, and sought to lay hands upon me; but behold, one of the daughters of Ishmael, yea, and also her mother, and one of the sons of Ishmael, did plead with my brethren, insomuch that they did soften their hearts; and they did cease striving to take away my life.

And it came to pass that they were sorrowful, because of their wickedness, insomuch that they did bow down before me, and did plead with me that I would forgive them of the thing that they had done against me.

And it came to pass that I did frankly forgive them all that they had done, and I did exhort them that they would pray unto the Lord their God for forgiveness. And it came to pass that they did so. And after they had done praying unto the Lord we did again travel on our journey towards the tent of our father.

And it came to pass that we did come down unto the tent of our father. And after I and my brethren and all the house of Ishmael had come down unto the tent of my father, they did give thanks unto the Lord their God; and they did offer sacrifice and burnt offerings unto him.

1 Нефи 8

- 1 И стана така, че ние бяхме събрали всякакъв вид различни семена, както и всякакъв вид зърно, също и семена от всякакъв вид плодове.
- 2 И стана така, че докато баща ми пребиваваше в пустошта, той ни говорѝ, казвайки: Ето, аз съм сънувал сън, или с други слова, имах видение.
- 3 И ето, поради това, което съм видял, имам повод да се радвам в Господа за Нефи, а също и за Сам; защото имам повод да предполагам, че те, а също и много от тяхното потомство ще бъдат спасени.
- 4 Но ето, Ламане и Лемуиле, аз много се страхувам за вас; защото ето, стори ми се, че видях в съня си една мрачна и тъмна пустош.
- 5 И случи се, че аз съзрях един мъж, и той беше облечен в бяла роба, и той дойде и застана пред мене.
- 6 И стана така, че той ми заговори и ми заповяда да го последвам.
- 7 И стана така, че когато го последвах, аз се намерих в един мрачен и тъмен пущинак.
- 8 И след като бях пътувал в продължение на много часове в мрак, аз започнах да се моля на Господа да има милост към мен, според множеството на нежните Му милости.
- 9 И стана така, че след като се бях помолил на Господа, аз съзрях едно голямо и просторно поле.
- 10 И стана така, че съгледах едно дърво, чийто плод беше желателен, за да направи човека щастлив.
- 11 И стана така, че аз отидох и взех от плода му; и видях, че той беше най-сладкият, повече от всичко друго, което бях вкусувал дотогава. Да, и аз видях, че плодът на дървото беше бял и белотата му надминаваше всяка друга белота, която бях виждал някога.
- 12 И след като взех от плода му, той изпълни душата ми с извънредно велика радост; ето защо, аз започнах да искам семейството ми също да вземе от него; защото знаех, че той бе желателен повече от всички други плодове.

1 Nephi 8

And it came to pass that we had gathered together all manner of seeds of every kind, both of grain of every kind, and also of the seeds of fruit of every kind.

And it came to pass that while my father tarried in the wilderness he spake unto us, saying: Behold, I have dreamed a dream; or, in other words, I have seen a vision.

And behold, because of the thing which I have seen, I have reason to rejoice in the Lord because of Nephi and also of Sam; for I have reason to suppose that they, and also many of their seed, will be saved.

But behold, Laman and Lemuel, I fear exceedingly because of you; for behold, methought I saw in my dream, a dark and dreary wilderness.

And it came to pass that I saw a man, and he was dressed in a white robe; and he came and stood before me.

And it came to pass that he spake unto me, and bade me follow him.

And it came to pass that as I followed him I beheld myself that I was in a dark and dreary waste.

And after I had traveled for the space of many hours in darkness, I began to pray unto the Lord that he would have mercy on me, according to the multitude of his tender mercies.

And it came to pass after I had prayed unto the Lord I beheld a large and spacious field.

And it came to pass that I beheld a tree, whose fruit was desirable to make one happy.

And it came to pass that I did go forth and partake of the fruit thereof; and I beheld that it was most sweet, above all that I ever before tasted. Yea, and I beheld that the fruit thereof was white, to exceed all the whiteness that I had ever seen.

And as I partook of the fruit thereof it filled my soul with exceedingly great joy; wherefore, I began to be desirous that my family should partake of it also; for I knew that it was desirable above all other fruit.

13 И като хвърлих поглед наоколо, та да мога да открия също и семейството си, аз видях една река от вода; и тя течеше покрай и беше близо до дървото, от което аз вземах плода.

14 И погледнах, за да видя откъде идваше тя; и видях извора ѝ недалеч; и при извора ѝ съгледах майка ви Сария и Сам, и Нефи; и те стояха, като че не знаеха накъде трябва да идат.

15 И стана така, че аз им направих знак; и също им казах с висок глас, че трябва да дойдат при мене и да вземат от плода, който беше желателен повече от всички други плодове.

16 И стана така, че те дойдоха при мене и също взеха от плода.

17 И стана така, че аз пожелах Ламан и Лемуил да дойдат и също да вземат от плода ето защо, аз хвърлих поглед към извора на реката с надежда да ги съгледам.

18 И стана така, че аз ги видях, но те не поискаха да дойдат при мене и да вземат от плода.

19 И аз видях един прът от желязо и той се обтягаше покрай брега на реката, и водеше към дървото, до което стоях.

20 И аз видях също една стеснена и тясна пътека, която минаваше покрай пръта от желязо, чак до дървото, при което стоях; и тя също водеше покрай мястото на извора и стигаше до едно голямо и просторно поле, което като че беше един свят.

21 И аз видях безбройни множества от люде, мнозина от които напиреха напред, така че да могат да стигнат до пътеката, която водеше към дървото, до което стоях аз.

22 И стана така, че те тръгнаха и продължиха по пътеката, която водеше към дървото.

23 И стана така, че се надигна мъгла от мрак, да, дори извънредно гъста мъгла от мрак, така че тези, които бяха тръгнали по пътеката, загубиха пътя си, така че те се заблудиха и се изгубиха.

And as I cast my eyes round about, that perhaps I might discover my family also, I beheld a river of water; and it ran along, and it was near the tree of which I was partaking the fruit.

And I looked to behold from whence it came; and I saw the head thereof a little way off; and at the head thereof I beheld your mother Sariah, and Sam, and Nephi; and they stood as if they knew not whither they should go.

And it came to pass that I beckoned unto them; and I also did say unto them with a loud voice that they should come unto me, and partake of the fruit, which was desirable above all other fruit.

And it came to pass that they did come unto me and partake of the fruit also.

And it came to pass that I was desirous that Laman and Lemuel should come and partake of the fruit also; wherefore, I cast mine eyes towards the head of the river, that perhaps I might see them.

And it came to pass that I saw them, but they would not come unto me and partake of the fruit.

And I beheld a rod of iron, and it extended along the bank of the river, and led to the tree by which I stood.

And I also beheld a strait and narrow path, which came along by the rod of iron, even to the tree by which I stood; and it also led by the head of the fountain, unto a large and spacious field, as if it had been a world.

And I saw numberless concourses of people, many of whom were pressing forward, that they might obtain the path which led unto the tree by which I stood.

And it came to pass that they did come forth, and commence in the path which led to the tree.

And it came to pass that there arose a mist of darkness; yea, even an exceedingly great mist of darkness, inasmuch that they who had commenced in the path did lose their way, that they wandered off and were lost.

24 И стана така, че аз видях и други, които напиреха напред, и те излязоха напред, и се хванаха за края на пръта от желязо; и те напиреха напред през мъглата от мрак, придържайки се за пръта от желязо, докато излязоха напред и взеха от плода на дървото.

25 И след като бяха взели от плода на дървото, те хвърлиха поглед наоколо, като че ли бяха засрамени.

26 И аз също хвърлих поглед наоколо и видях от другата страна на реката от вода едно величествено и обширно здание; и то стоеше като че ли във въздуха, високо над земята.

27 И то беше пълно с люде, и стари и млади, и мъже и жени; и начинът, по който бяха облечени, беше извънредно изящен; и тяхното поведение бе да се присмиват и да сочат с пръст онези, които бяха дошли и вземаха от плода.

28 И след като бяха вкусили от плода, те се засрамуваха от онези, които им се подиграваха; и те отпаднаха в забранени пътеки и се загубваха.

29 И сега, аз, Нефи, не казвам всичките слова на баща си.

30 Но за да бъде кратък в писането, ето, той видя и други множества, напирещи напред; и те идваха, и се хващаха за края на пръта от желязо; и те напиреха в пътя си напред, непрестанно придържайки се здраво за пръта от желязо, додето не дойдеха и не паднеха долу, и не вземаха от плода на дървото.

31 И той видя също и други множества, опитващи се да налучкат пътя си към онова величествено и обширно здание.

32 И стана така, че много се издавиха в дълбочините на извора; и много се загубиха от погледа му, лутащи се по непознати пътища.

33 И огромно бе множеството, което влезе в това странно здание. И след като успяха да влязат в това здание, те сочеха презрително с пръст към мене и към онези, които също вземаха от плода; но ние не им обръщахме внимание.

34 Това са словата на баща ми: Защото всички онези, които им обрънаха внимание, пропаднаха.

35 И Ламан, и Лемуил не взеха от плода, каза баща ми.

And it came to pass that I beheld others pressing forward, and they came forth and caught hold of the end of the rod of iron; and they did press forward through the mist of darkness, clinging to the rod of iron, even until they did come forth and partake of the fruit of the tree.

And after they had partaken of the fruit of the tree they did cast their eyes about as if they were ashamed.

And I also cast my eyes round about, and beheld, on the other side of the river of water, a great and spacious building; and it stood as it were in the air, high above the earth.

And it was filled with people, both old and young, both male and female; and their manner of dress was exceedingly fine; and they were in the attitude of mocking and pointing their fingers towards those who had come at and were partaking of the fruit.

And after they had tasted of the fruit they were ashamed, because of those that were scoffing at them; and they fell away into forbidden paths and were lost.

And now I, Nephi, do not speak all the words of my father.

But, to be short in writing, behold, he saw other multitudes pressing forward; and they came and caught hold of the end of the rod of iron; and they did press their way forward, continually holding fast to the rod of iron, until they came forth and fell down and partook of the fruit of the tree.

And he also saw other multitudes feeling their way towards that great and spacious building.

And it came to pass that many were drowned in the depths of the fountain; and many were lost from his view, wandering in strange roads.

And great was the multitude that did enter into that strange building. And after they did enter into that building they did point the finger of scorn at me and those that were partaking of the fruit also; but we heeded them not.

These are the words of my father: For as many as heeded them, had fallen away.

And Laman and Lemuel partook not of the fruit, said my father.

36 И стана така, че след като баща ми беше изговорил всички слова за своя сън или видението си, които бяха много, той ни каза, че поради тези неща, които той е видял във видение, той извънредно се опасява за Ламан и Лемуил, да, той се опасяваше за тях, да не би да бъдат отхвърлени от присъствието Господне.

37 И тогава той ги заувещава с всички чувства на един нежен родител, та да се вслушат в словата му, та Господ да би се смилил над тях и да не ги отхвърли; да, баща ми им проповядваше.

38 И след като той им беше проповядвал и им беше пророкувал също много неща, той им нареди да спазват заповедите Господни; и спря да им говори.

And it came to pass after my father had spoken all the words of his dream or vision, which were many, he said unto us, because of these things which he saw in a vision, he exceedingly feared for Laman and Lemuel; yea, he feared lest they should be cast off from the presence of the Lord.

And he did exhort them then with all the feeling of a tender parent, that they would hearken to his words, that perhaps the Lord would be merciful to them, and not cast them off; yea, my father did preach unto them.

And after he had preached unto them, and also prophesied unto them of many things, he bade them to keep the commandments of the Lord; and he did cease speaking unto them.

1 Нефи 9

- 1 И всички тези неща, а също и голямо множество други неща, които не могат да бъдат написани на тези плочи, баща ми видя и чу, и каза, докато живееше в шатра в долината Лемуил.
- 2 И сега, както съм казал относно тези плочи, ето, те не са плочите, върху които аз правя пълен разказ на историята на моя народ; защото на плочите, на които правя пълен разказ за народа ми, аз дадох името на Нефи, ето защо, те се наричат плочи на Нефи, по моето собствено име; и тези плочи също се наричат плочи на Нефи.
- 3 При все това аз получих заповед от Господа, че трябва да направя тези плочи с нарочната цел да има разказ издълбан върху тях относно служението на народа ми.
- 4 Върху другите плочи трябва да бъде издълбан разказ за царуването на царете и войните, и раздорите на моя народ; затова тези плочи са главно за служението; а другите плочи са главно за царуването на царете и войните, и раздорите на моя народ.
- 5 Ето защо, Господ ми е заповядал да направя тези плочи с една мъдра в Него цел, която цел аз не познавам.
- 6 Но Господ познава всички неща от началото; ето защо, Той подготвя път, за да изпълни всички Свои дела сред чедата човешки; защото ето, Той има цялата сила за изпълнението на всички Свои слова. И така е. Амин.

1 Nephi 9

And all these things did my father see, and hear, and speak, as he dwelt in a tent, in the valley of Lemuel, and also a great many more things, which cannot be written upon these plates.

And now, as I have spoken concerning these plates, behold they are not the plates upon which I make a full account of the history of my people; for the plates upon which I make a full account of my people I have given the name of Nephi; wherefore, they are called the plates of Nephi, after mine own name; and these plates also are called the plates of Nephi.

Nevertheless, I have received a commandment of the Lord that I should make these plates, for the special purpose that there should be an account engraven of the ministry of my people.

Upon the other plates should be engraven an account of the reign of the kings, and the wars and contentions of my people; wherefore these plates are for the more part of the ministry; and the other plates are for the more part of the reign of the kings and the wars and contentions of my people.

Wherefore, the Lord hath commanded me to make these plates for a wise purpose in him, which purpose I know not.

But the Lord knoweth all things from the beginning; wherefore, he prepareth a way to accomplish all his works among the children of men; for behold, he hath all power unto the fulfilling of all his words. And thus it is. Amen.

1 Нефи 10

- 1 И сега, аз, Нефи, продължавам да разказвам върху тези плочи за постъпките си, моето управление и служение; затова, за да продължа разказа си, аз трябва да спомена донякъде за нещата на баща ми, а също и на моите братя.
- 2 Защото ето, стана така, че след като баща ми беше сложил край на словата на съня си, а също и увещанията към тях за пълно усърдие, той им заговори относно юдеите;
- 3 че след като те бъдат унищожени, дори и този велик град Ерусалим, и мнозина бъдат отведени в плен във Вавилон, в определеното от Господа време те ще се завърнат отново, да, дори ще бъдат върнати от пленничество; и след като бъдат върнати от пленничество, те ще притежават отново земята на тяхното наследство.
- 4 Да, точно шестстотин години от времето, когато баща ми напусне Ерусалим, Господ Бог ще въздигне пророк между юдеите — тъкмо един Месия, или с други слова, един Спасител на света.
- 5 И той говори също относно пророците, и колко много са тези, които бяха свидетелствали за тези неща относно този Месия, за Когото той беше говорил, или този Изкупител на света.
- 6 Ето защо, цялото човечество беше в изгубено и паднало състояние и би било завинаги, освен ако те не се уповават на този Изкупител.
- 7 И той говори също относно един пророк, който трябваше да дойде преди Месията, за да подготви пътя на Господа.
- 8 Да, точно той щял да върви напред и да вика в пустошта: Подготвяйте пътя на Господа и правите пътеките Му прави; защото сред вас стои един, когото не познавате; и той е по-могъщ от мене, чийто ремък на обувката му аз не съм достоен дори да развържа. И много говори баща ми относно това нещо.
- 9 И баща ми каза, че той щял да кръщава във Витавара, отвъд Иордан; и каза също, че той щял да кръщава с вода; дори, че щял да кръсти и Месията с вода.

1 Nephi 10

And now I, Nephi, proceed to give an account upon these plates of my proceedings, and my reign and ministry; wherefore, to proceed with mine account, I must speak somewhat of the things of my father, and also of my brethren.

For behold, it came to pass after my father had made an end of speaking the words of his dream, and also of exhorting them to all diligence, he spake unto them concerning the Jews—

That after they should be destroyed, even that great city Jerusalem, and many be carried away captive into Babylon, according to the own due time of the Lord, they should return again, yea, even be brought back out of captivity; and after they should be brought back out of captivity they should possess again the land of their inheritance.

Yea, even six hundred years from the time that my father left Jerusalem, a prophet would the Lord God raise up among the Jews—even a Messiah, or, in other words, a Savior of the world.

And he also spake concerning the prophets, how great a number had testified of these things, concerning this Messiah, of whom he had spoken, or this Redeemer of the world.

Wherefore, all mankind were in a lost and in a fallen state, and ever would be save they should rely on this Redeemer.

And he spake also concerning a prophet who should come before the Messiah, to prepare the way of the Lord—

Yea, even he should go forth and cry in the wilderness: Prepare ye the way of the Lord, and make his paths straight; for there standeth one among you whom ye know not; and he is mightier than I, whose shoe's latchet I am not worthy to unloose. And much spake my father concerning this thing.

And my father said he should baptize in Bethabara, beyond Jordan; and he also said he should baptize with water; even that he should baptize the Messiah with water.

- 10 И след като кръстел Месията с вода, той щял да види и да свидетелства, че е кръстил Агнеца Божий, Който щял да отнесе греховете на света.
- 11 И стана така, че след като баща ми беше изрекъл тези слова, той говорѝ на братята ми относно Евангелието, което щяло да бъде проповядвано между юдеите, а също и относно чезненето на юдеите в неверие. И след като те убиели Месията, Който щял да дойде, и след като Той бъдел убит, Той щял да се вдигне от мъртвите, и щял да се покаже на езичниците чрез Светия Дух.
- 12 Да, баща ми говорѝ много даже относно езичниците, а също и за дома Израилев, че той щял да бъде оприличен на маслиново дърво, чиито клони щели да бъдат отчупени и пръснати по цялото лице на земята.
- 13 Ето защо, той каза, че е нужно ние да бъдем водени единодушно в земята на обета в изпълнението на словото Господне, че сме щели да бъдем пръснати по цялото лице на земята.
- 14 И след като домът Израилев бъдел разпръснат, той щял да бъде събран отново; или накратко казано, след като езичниците получили пълнотата на Евангелието, естествените клони на маслиновото дърво или останките от дома Израилев щели да бъдат присадени, сиреч да стигнат до знанието за истинския Месия, техния Господ и техния Изкупител.
- 15 И с този език баща ми пророкуваше и говореше на братята ми, а също и много други неща, които аз не описвам в тази книга; защото съм написал толкова от тях, колкото ми беше нужно в другата моя книга.
- 16 И всички тези неща, за които съм говорил, бяха извършени по времето, когато баща ми живееше в шатра в долината Лемуил.

And after he had baptized the Messiah with water, he should behold and bear record that he had baptized the Lamb of God, who should take away the sins of the world.

And it came to pass after my father had spoken these words he spake unto my brethren concerning the gospel which should be preached among the Jews, and also concerning the dwindling of the Jews in unbelief. And after they had slain the Messiah, who should come, and after he had been slain he should rise from the dead, and should make himself manifest, by the Holy Ghost, unto the Gentiles.

Yea, even my father spake much concerning the Gentiles, and also concerning the house of Israel, that they should be compared like unto an olive tree, whose branches should be broken off and should be scattered upon all the face of the earth.

Wherefore, he said it must needs be that we should be led with one accord into the land of promise, unto the fulfilling of the word of the Lord, that we should be scattered upon all the face of the earth.

And after the house of Israel should be scattered they should be gathered together again; or, in fine, after the Gentiles had received the fulness of the Gospel, the natural branches of the olive tree, or the remnants of the house of Israel, should be grafted in, or come to the knowledge of the true Messiah, their Lord and their Redeemer.

And after this manner of language did my father prophesy and speak unto my brethren, and also many more things which I do not write in this book; for I have written as many of them as were expedient for me in mine other book.

And all these things, of which I have spoken, were done as my father dwelt in a tent, in the valley of Lemuel.

17 И стана така, че след като аз, Нефи, бях чул всичките слова на баща ми относно нещата, които той видя във видение, и също за нещата, за които той говори чрез силата на Светия Дух, силата, която той получи чрез вяра в Сина Божий — и Синът Божий беше Месията, Който трябваше да дойде — аз, Нефи, пожелах също да мога да видя, и да чуя, и да знам тези неща чрез силата на Светия Дух, Който е дар Божий за всички тези, които Го търсят усърдно, както в древните времена, така и по време то, когато Той трябва да се яви на чедата човешки.

18 Защото Той е същият вчера, днес и навеки; и от основаването на света пътят е приготвен за всички човеци, ако бъде тъй, че те се покаят и дойдат при Него.

19 Защото този, който търси усърдно, ще намери; и тайнствата Божии ще им бъдат разкрити чрез силата на Светия Дух в сегашните времена, както и в древните времена, и в древните времена, както и в бъдещите времена; защото пътят на Господа е един вечен кръг.

20 Затова помни, о, човече, че за всичките ти дела ще бъдеш предаден на съд.

21 Ето защо, ако вие сте се стремили да вършите нечестие в дните на изпитанието си, тогава ще бъдете намерени нечисти пред съдийския престол на Бога и нищо нечисто не може да живее с Бога, ето защо, вие трябва да бъдете отхвърлени навеки.

22 И Светият Дух ми дава власт да говоря тези неща, а не да ги премълчавам.

And it came to pass after I, Nephi, having heard all the words of my father, concerning the things which he saw in a vision, and also the things which he spake by the power of the Holy Ghost, which power he received by faith on the Son of God—and the Son of God was the Messiah who should come—I, Nephi, was desirous also that I might see, and hear, and know of these things, by the power of the Holy Ghost, which is the gift of God unto all those who diligently seek him, as well in times of old as in the time that he should manifest himself unto the children of men.

For he is the same yesterday, today, and forever; and the way is prepared for all men from the foundation of the world, if it so be that they repent and come unto him.

For he that diligently seeketh shall find; and the mysteries of God shall be unfolded unto them, by the power of the Holy Ghost, as well in these times as in times of old, and as well in times of old as in times to come; wherefore, the course of the Lord is one eternal round.

Therefore remember, O man, for all thy doings thou shalt be brought into judgment.

Wherefore, if ye have sought to do wickedly in the days of your probation, then ye are found unclean before the judgment-seat of God; and no unclean thing can dwell with God; wherefore, ye must be cast off forever.

And the Holy Ghost giveth authority that I should speak these things, and deny them not.

1 Нефи 11

- 1 Защото стана така, че след като бях пожелал да узная нещата, които баща ми беше видял, и вярвайки, че Господ е в състояние да ми ги стори знайни, тъй както седях, размишлявайки в сърцето си, аз бях отнесен в Духа Господен, да, на една извънредно висока планина, която никога не бях виждал преди това и на която никога не бях стъпвал.
- 2 И Духът ми каза: Ето, какво желаеш?
- 3 И аз казах: Желая да видя нещата, които баща ми видя.
- 4 И Духът ми каза: Вярваш ли, че баща ти видя дървото, за което той е говорил?
- 5 И аз казах: Да, ти знаеш, че вярвам на всичките слова на баща си.
- 6 И след като бях изрекъл тези слова, Духът извика с висок глас, казвайки: Осанна на Господа, Всевишния Бог; защото Той е Бог на цялата земя, да, дори над всичко. И благословен си ти, Нефи, понеже вярваш в Сина на Всевишния Бог; затова ти ще видиш нещата, които си пожелал.
- 7 И ето, това ще ти бъде дадено като знамение, че след като видиш дървото, което даде плода, който баща ти вкуси, ще видиш също и човек, който слиза от небето и на него ще му бъдеш свидетел; и след като ти ще си го видял, ще свидетелстваш, че това е Божият Син.
- 8 И стана така, че Духът ми каза: Погледни! И аз погледнах и видях едно дърво; и то беше като дървото, което баща ми беше видял; и красотата му беше ненадмината, да, превъзхождаща всякаква друга красота; и белотата му надминаваше белотата на пряспа сняг.
- 9 И стана така, че след като бях видял дървото, аз казах на Духа: Виждам, че ти си ми показал дървото, което е най-ценно от всичко.
- 10 И Той ми каза: Какво желаеш?

1 Nephi 11

For it came to pass after I had desired to know the things that my father had seen, and believing that the Lord was able to make them known unto me, as I sat pondering in mine heart I was caught away in the Spirit of the Lord, yea, into an exceedingly high mountain, which I never had before seen, and upon which I never had before set my foot.

And the Spirit said unto me: Behold, what desirest thou?

And I said: I desire to behold the things which my father saw.

And the Spirit said unto me: Believest thou that thy father saw the tree of which he hath spoken?

And I said: Yea, thou knowest that I believe all the words of my father.

And when I had spoken these words, the Spirit cried with a loud voice, saying: Hosanna to the Lord, the most high God; for he is God over all the earth, yea, even above all. And blessed art thou, Nephi, because thou believest in the Son of the most high God; wherefore, thou shalt behold the things which thou hast desired.

And behold this thing shall be given unto thee for a sign, that after thou hast beheld the tree which bore the fruit which thy father tasted, thou shalt also behold a man descending out of heaven, and him shall ye witness; and after ye have witnessed him ye shall bear record that it is the Son of God.

And it came to pass that the Spirit said unto me: Look! And I looked and beheld a tree; and it was like unto the tree which my father had seen; and the beauty thereof was far beyond, yea, exceeding of all beauty; and the whiteness thereof did exceed the whiteness of the driven snow.

And it came to pass after I had seen the tree, I said unto the Spirit: I behold thou hast shown unto me the tree which is precious above all.

And he said unto me: What desirest thou?

11 И аз му казах: Да знам тълкуванието му. Защото аз Му говорех, тъй както говори човек, понеже виждах, че Той имаше вид на човек; при все това знаех, че Той беше Духът Господен; и Той ми говореше, както един човек говори с друг.

12 И стана така, че Той ми каза: Погледни! И аз погледнах, като да Го видя, но не Го видях; понеже Той си беше отишъл от моето присъствие.

13 И стана така, че аз погледнах и видях великия град Ерусалим, както и други градове. И аз съзрях град Назарет; и в града Назарет съзрях една девица, и тя беше извънредно красива и бяла.

14 И стана така, че видях небесата да се отворят; и един ангел слезе, и застана пред мене, и той ми каза: Нефи, какво виждаш?

15 И аз му казах: Девица, най-красивата и най-прекрасната от всички други девици.

16 И той ми каза: Познаваш ли благоволенieto Божие?

17 И аз му казах: Аз зная, че Той обича чедата Си; при все това аз не разбирам значението на всички неща.

18 И той ми каза: Ето, девицата, която виждаш, е майката на Сина Божий според начина на плътта.

19 И стана така, че аз видях, че тя беше отнесена в Духа; и след като беше отнесена в Духа за известно време, ангелът ми заговори, казвайки: Погледни!

20 И аз погледнах, и видях отново девицата да носи дете на ръцете си.

21 И ангелът ми каза: Ето Агнецът Божий, да, тъй-мо Синът на Вечния Отец. Знаеш ли значението на дървото, което баща ти видя?

22 И аз му отговорих, казвайки: Да, това е любовта Божия, която се излива нашироко в сърцата на чедата човешки. Ето защо, тя е най-желателна от всички неща.

23 И той ми отвърна, казвайки: Да, и най-радостната за душата.

And I said unto him: To know the interpretation thereof—for I spake unto him as a man speaketh; for I beheld that he was in the form of a man; yet nevertheless, I knew that it was the Spirit of the Lord; and he spake unto me as a man speaketh with another.

And it came to pass that he said unto me: Look! And I looked as if to look upon him, and I saw him not; for he had gone from before my presence.

And it came to pass that I looked and beheld the great city of Jerusalem, and also other cities. And I beheld the city of Nazareth; and in the city of Nazareth I beheld a virgin, and she was exceedingly fair and white.

And it came to pass that I saw the heavens open; and an angel came down and stood before me; and he said unto me: Nephi, what beholdest thou?

And I said unto him: A virgin, most beautiful and fair above all other virgins.

And he said unto me: Knowest thou the condescension of God?

And I said unto him: I know that he loveth his children; nevertheless, I do not know the meaning of all things.

And he said unto me: Behold, the virgin whom thou seest is the mother of the Son of God, after the manner of the flesh.

And it came to pass that I beheld that she was carried away in the Spirit; and after she had been carried away in the Spirit for the space of a time the angel spake unto me, saying: Look!

And I looked and beheld the virgin again, bearing a child in her arms.

And the angel said unto me: Behold the Lamb of God, yea, even the Son of the Eternal Father! Knowest thou the meaning of the tree which thy father saw?

And I answered him, saying: Yea, it is the love of God, which sheddeth itself abroad in the hearts of the children of men; wherefore, it is the most desirable above all things.

And he spake unto me, saying: Yea, and the most joyous to the soul.

24 И след като беше казал тези слова, той ми каза: Погледни! И аз погледнах, и видях Божия Син да ходи сред чедата човешки, и видях много от тях да се хвърлят в краката Му и да Му се покланят.

25 И стана така, че аз видях, че прътът от желязо, който баща ми беше видял, беше словото Божие; и той водеше към извора на живите води или към дървото на живота, които водят представляват любовта Божия; и аз видях също, че дървото на живота представляваше любовта Божия.

26 И ангелът отново ми каза: Погледни и виж благоволенията Божие!

27 И аз погледнах и видях Изкупителя на света, за Когото баща ми беше говорил; и аз видях също пророка, който трябваше да подготви пътя пред Него. И Агнецът Божий дойде и беше кръстен от него; и след като беше кръстен, видях, че небесата се отвориха и Светият Дух слезе от небето и застана върху Него във вид на гълъб.

28 И аз видях, че Той тръгна да проповядва на хората с власт и голяма слава; и множествата се бяха събрали наедно да Го чуят; и видях, че те Го прогониха от средата си.

29 И аз видях също дванадесет други мъже да го следват. И стана така, че те бяха отнесени в Духа извън присъствието ми и аз не ги виждах.

30 И стана така, че ангелът ми проговори отново, казвайки: Погледни! И аз погледнах, и видях небесата да се отварят отново, и видях ангели, слизачи при чедата човешки, и те им служеха.

31 И той ми проговори отново, казвайки: Погледни! И аз погледнах, и видях Агнеца Божий да върви сред чедата човешки; и аз видях множества от люде, които бяха болни и измъчвани от всякакъв вид болести, и с дяволи, и нечисти духове; и ангелът ми говореше, и ми показва всички тези неща. И те бяха изцелени чрез силата на Агнеца Божий; а дяволите и нечистите духове бяха прогонени.

And after he had said these words, he said unto me: Look! And I looked, and I beheld the Son of God going forth among the children of men; and I saw many fall down at his feet and worship him.

And it came to pass that I beheld that the rod of iron, which my father had seen, was the word of God, which led to the fountain of living waters, or to the tree of life; which waters are a representation of the love of God; and I also beheld that the tree of life was a representation of the love of God.

And the angel said unto me again: Look and behold the condescension of God!

And I looked and beheld the Redeemer of the world, of whom my father had spoken; and I also beheld the prophet who should prepare the way before him. And the Lamb of God went forth and was baptized of him; and after he was baptized, I beheld the heavens open, and the Holy Ghost come down out of heaven and abide upon him in the form of a dove.

And I beheld that he went forth ministering unto the people, in power and great glory; and the multitudes were gathered together to hear him; and I beheld that they cast him out from among them.

And I also beheld twelve others following him. And it came to pass that they were carried away in the Spirit from before my face, and I saw them not.

And it came to pass that the angel spake unto me again, saying: Look! And I looked, and I beheld the heavens open again, and I saw angels descending upon the children of men; and they did minister unto them.

And he spake unto me again, saying: Look! And I looked, and I beheld the Lamb of God going forth among the children of men. And I beheld multitudes of people who were sick, and who were afflicted with all manner of diseases, and with devils and unclean spirits; and the angel spake and showed all these things unto me. And they were healed by the power of the Lamb of God; and the devils and the unclean spirits were cast out.

- 32 И стана така, че ангелът ми заговори отново, казвайки: Погледни! И аз погледнах, и видях Агнеца Божий, и Той беше хванат от хората; да, Синът на Вечния Бог бе осъден от света; аз видях и свидетелствам за това.
- 33 И аз, Нефи, видях, че Той беше издигнат на кръста и убит за греховете на света.
- 34 И след като Той беше убит, аз видях земните множества, че се бяха събрали наедно, за да се борят срещу апостолите на Агнеца; защото така бяха наречени дванадесетте от ангела Господен.
- 35 И земното множество се беше събрало наедно; и аз видях, че то беше в едно голямо и обширно здание, подобно на това, което баща ми беше видял. И ангелът Господен отново ми проговори, казвайки: Ето света и неговата мъдрост; да, виж, домът Израилев се е събрал наедно, за да се бори срещу дванадесетте апостоли на Агнеца.
- 36 И стана така, че аз видях и свидетелствам, че величественото и обширно здание беше светската гордост; и то падна, и падането му бе изключително голямо. И ангелът Господен ми проговори отново, казвайки: Тъкмо такава ще бъде унищожението на всички народи, племена, езици и люде, които ще се борят срещу дванадесетте апостоли на Агнеца.

And it came to pass that the angel spake unto me again, saying: Look! And I looked and beheld the Lamb of God, that he was taken by the people; yea, the Son of the everlasting God was judged of the world; and I saw and bear record.

And I, Nephi, saw that he was lifted up upon the cross and slain for the sins of the world.

And after he was slain I saw the multitudes of the earth, that they were gathered together to fight against the apostles of the Lamb; for thus were the twelve called by the angel of the Lord.

And the multitude of the earth was gathered together; and I beheld that they were in a large and spacious building, like unto the building which my father saw. And the angel of the Lord spake unto me again, saying: Behold the world and the wisdom thereof; yea, behold the house of Israel hath gathered together to fight against the twelve apostles of the Lamb.

And it came to pass that I saw and bear record, that the great and spacious building was the pride of the world; and it fell, and the fall thereof was exceedingly great. And the angel of the Lord spake unto me again, saying: Thus shall be the destruction of all nations, kindreds, tongues, and people, that shall fight against the twelve apostles of the Lamb.

1 Нефи 12

- 1 И стана така, че ангелът ми каза: Погледни и виж потомството си, както и потомството на братята ти. И аз погледнах, и видях земята на обета, и видях множества от люде, да, тъкмо като че бяха на брой толкова, колкото пясъка на морето.
- 2 И стана така, че аз видях множества, събрани да се сражават едно срещу друго; и видях войни и слухове за войни, и големи кланета с меч сред моя народ.
- 3 И стана така, че аз видях много поколения да загиват във войните и раздорите в страната; и видях много градове, да, та чак не можах да ги преброя.
- 4 И стана така, че съзрях мъгла от мрак по повърхността на земята на обета; и видях светкавици, и чух гръмотевици, и земетръси, и всякакъв вид метежни шумове; и аз видях земята и канарите да се разцепват; видях планини да се сгромолясват на парчета; и видях равнините на земята да се разтварят; и видях много градове, които бяха потънали; и видях много други, които бяха изгорени от огън; и видях много от тях, които се сринаха на земята поради нейното треперене.
- 5 И стана така, че след като аз видях тези неща, видях, че парите на мрака се разпръснаха от лицето на земята; и ето, аз видях множества, които не бяха паднали от великите и страшни възмездия Господни.
- 6 И видях небесата да се отворят и Агнецът Божий да слиза от небесата; и Той слезе, и им се показа.
- 7 И аз видях, и свидетелствам, че Светият Дух слезе върху други дванадесет; и те бяха поставени от Бог и избрани.
- 8 И ангелът ми проговори, казвайки: Ето дванадесетте ученици на Агнеца, които са избрани да служат на потомството ти.
- 9 И Той ми каза: Ти помниш ли дванадесетте апостоли на Агнеца? Ето, те са тези, които ще съдят дванадесетте племена Израилеви; ето защо, дванадесетте служители от потомството ти ще бъдат съдени от тях; защото вие сте от дома Израилев.

1 Nephi 12

And it came to pass that the angel said unto me: Look, and behold thy seed, and also the seed of thy brethren. And I looked and beheld the land of promise; and I beheld multitudes of people, yea, even as it were in number as many as the sand of the sea.

And it came to pass that I beheld multitudes gathered together to battle, one against the other; and I beheld wars, and rumors of wars, and great slaughters with the sword among my people.

And it came to pass that I beheld many generations pass away, after the manner of wars and contentions in the land; and I beheld many cities, yea, even that I did not number them.

And it came to pass that I saw a mist of darkness on the face of the land of promise; and I saw lightnings, and I heard thunders, and earthquakes, and all manner of tumultuous noises; and I saw the earth and the rocks, that they rent; and I saw mountains tumbling into pieces; and I saw the plains of the earth, that they were broken up; and I saw many cities that they were sunk; and I saw many that they were burned with fire; and I saw many that did tumble to the earth, because of the quaking thereof.

And it came to pass after I saw these things, I saw the vapor of darkness, that it passed from off the face of the earth; and behold, I saw multitudes who had not fallen because of the great and terrible judgments of the Lord.

And I saw the heavens open, and the Lamb of God descending out of heaven; and he came down and showed himself unto them.

And I also saw and bear record that the Holy Ghost fell upon twelve others; and they were ordained of God, and chosen.

And the angel spake unto me, saying: Behold the twelve disciples of the Lamb, who are chosen to minister unto thy seed.

And he said unto me: Thou rememberest the twelve apostles of the Lamb? Behold they are they who shall judge the twelve tribes of Israel; wherefore, the twelve ministers of thy seed shall be judged of them; for ye are of the house of Israel.

10 И тези дванадесет служители, които ти виждаш, ще съдят потомството ти. И ето, те са праведни навеки, защото поради вярата им в Агнеца Божий, дрехите им са избелени в Неговата кръв.

11 И ангелът ми каза: Погледни! И аз погледнах, и видях три поколения да преминават в праведност; и одеждите им бяха бели, тъкмо както на Агнеца Божий. И ангелът ми каза: Тези бяха избелени в кръвта на Агнеца поради вярата им в Него.

12 И аз, Нефи, видях също много от четвъртото поколение, които преминаха в праведност.

13 И стана така, че видях земните множества събрани наедно.

14 И ангелът ми каза: Ето твоето потомство и потомството на братята ти.

15 И стана така, че аз погледнах и видях людете от потомството ми, събрани наедно в множества срещу потомството на братята ми; и те бяха събрани наедно, за да се сражават.

16 И ангелът ми проговори, казвайки: Ето изворът на мръсната вода, който баща ти видя; да, даже и реката, за която той говори; и дълбините ѝ представляват дълбините на пъкъла.

17 И мъглите от мрак са изкушенията на дявола, които заслепяват очите и вкоравяват сърцата на чедата човешки, и ги отвеждат по широки пътища, за да погинат и се изгубят.

18 И голямото и обширно здание, което баща ти видя, са суетните въображения и гордостта на чедата човешки. И огромна, и ужасна бездна ги разделя; да, тъкмо Словото на правосъдието на Вечния Бог и на Месията, Който е Агнецът Божий, за Когото Светият Дух свидетелства от началото на света до ден днешен и отсега нататък и навеки.

19 И докато ангелът говореше тези слова, аз погледнах и видях, че потомството на братята ми се надигна срещу моето потомство според словото на ангела; и поради гордостта на потомството ми и изкушенията на дявола, аз видях, че потомството на братята ми надви людете от моето потомство.

And these twelve ministers whom thou beholdest shall judge thy seed. And, behold, they are righteous forever; for because of their faith in the Lamb of God their garments are made white in his blood.

And the angel said unto me: Look! And I looked, and beheld three generations pass away in righteousness; and their garments were white even like unto the Lamb of God. And the angel said unto me: These are made white in the blood of the Lamb, because of their faith in him.

And I, Nephi, also saw many of the fourth generation who passed away in righteousness.

And it came to pass that I saw the multitudes of the earth gathered together.

And the angel said unto me: Behold thy seed, and also the seed of thy brethren.

And it came to pass that I looked and beheld the people of my seed gathered together in multitudes against the seed of my brethren; and they were gathered together to battle.

And the angel spake unto me, saying: Behold the fountain of filthy water which thy father saw; yea, even the river of which he spake; and the depths thereof are the depths of hell.

And the mists of darkness are the temptations of the devil, which blindeth the eyes, and hardeneth the hearts of the children of men, and leadeth them away into broad roads, that they perish and are lost.

And the large and spacious building, which thy father saw, is vain imaginations and the pride of the children of men. And a great and a terrible gulf divideth them; yea, even the word of the justice of the Eternal God, and the Messiah who is the Lamb of God, of whom the Holy Ghost beareth record, from the beginning of the world until this time, and from this time henceforth and forever.

And while the angel spake these words, I beheld and saw that the seed of my brethren did contend against my seed, according to the word of the angel; and because of the pride of my seed, and the temptations of the devil, I beheld that the seed of my brethren did overpower the people of my seed.

20 И стана така, че аз погледнах и видях людете от потомството на братята ми и че те бяха надвили моето потомство; и те тръгнаха на множества по лицето на земята.

21 И аз ги видях събрани наедно на множества; и видях войни и слухове за войни сред тях; и аз видях много поколения да преминават сред войни и слухове за войни.

22 И ангелът ми каза: Ето, тези ще чезнат в неверие.

23 И стана така, че аз видях, че след като бяха чезнали в неверие, те станаха едни тъмни и презрени, и едни нечисти люде, пълни с ленивост и всякакъв вид мерзости.

And it came to pass that I beheld, and saw the people of the seed of my brethren that they had overcome my seed; and they went forth in multitudes upon the face of the land.

And I saw them gathered together in multitudes; and I saw wars and rumors of wars among them; and in wars and rumors of wars I saw many generations pass away.

And the angel said unto me: Behold these shall dwindle in unbelief.

And it came to pass that I beheld, after they had dwindled in unbelief they became a dark, and loathsome, and a filthy people, full of idleness and all manner of abominations.

1 Нефи 13

- 1 И стана така, че ангелът ми заговори отново, казвайки: Погледни! И аз погледнах, и видях много народи и царства.
- 2 И ангелът ми каза: Какво виждаш? И аз казах: Виждам много народи и царства.
- 3 И той ми каза: Това са народите и царствата на езичниците.
- 4 И стана така, че аз видях сред езическите народи образуването на една голяма църква.
- 5 И ангелът ми каза: Ето образуването на една църква, която е най-мерзката от всички други църкви, която убива Божиите светии, да, и ги измъчва, и ги завързва, и ги впряга в ярем от желязо, и ги откарва в пленничество.
- 6 И стана така, че аз видях тази голяма и мерзка църква; и видях, че самият дявол беше основателят ѝ.
- 7 И аз видях също злато и сребро, и коприни, и багреници, и препреден висон, и всякакъв вид скъпи облекла; и аз видях много блудници.
- 8 И ангелът ми заговори, казвайки: Ето, златото и среброто, и коприните, и багрениците, и препредения висон, и скъпите облекла, и блудниците, това са желанията на тази голяма и мерзка църква.
- 9 И също, за светска похвала те унищожават Божиите светии и ги откарват в пленничество.
- 10 И стана така, че аз погледнах и видях много води; и те разделяха езичниците от потомството на братята ми.
- 11 И стана така, че ангелът ми каза: Ето, виж, Божият гняв е върху потомството на братята ти!
- 12 И аз погледнах, и видях един човек сред езичниците, който беше разделен от потомството на братята ми от многото води; и аз видях Духът Божий да слиза и да подбужда този човек. И той тръгна по многото води точно към потомството на братята ми, които бяха в обетованата земя.

1 Nephi 13

- And it came to pass that the angel spake unto me, saying: Look! And I looked and beheld many nations and kingdoms.
- And the angel said unto me: What beholdest thou? And I said: I behold many nations and kingdoms.
- And he said unto me: These are the nations and kingdoms of the Gentiles.
- And it came to pass that I saw among the nations of the Gentiles the formation of a great church.
- And the angel said unto me: Behold the formation of a church which is most abominable above all other churches, which slayeth the saints of God, yea, and tortureth them and bindeth them down, and yoketh them with a yoke of iron, and bringeth them down into captivity.
- And it came to pass that I beheld this great and abominable church; and I saw the devil that he was the founder of it.
- And I also saw gold, and silver, and silks, and scarlets, and fine-twined linen, and all manner of precious clothing; and I saw many harlots.
- And the angel spake unto me, saying: Behold the gold, and the silver, and the silks, and the scarlets, and the fine-twined linen, and the precious clothing, and the harlots, are the desires of this great and abominable church.
- And also for the praise of the world do they destroy the saints of God, and bring them down into captivity.
- And it came to pass that I looked and beheld many waters; and they divided the Gentiles from the seed of my brethren.
- And it came to pass that the angel said unto me: Behold the wrath of God is upon the seed of thy brethren.
- And I looked and beheld a man among the Gentiles, who was separated from the seed of my brethren by the many waters; and I beheld the Spirit of God, that it came down and wrought upon the man; and he went forth upon the many waters, even unto the seed of my brethren, who were in the promised land.

13 И стана така, че аз видях Духа Божий, че подбужда други езичници; и те излязоха от пленничество и тръгнаха по многото води.

14 И стана така, че аз видях много множества от езичниците в земята на обета; и аз видях гнева Божий, който беше върху потомството на братята ми; и те бяха пръснати пред езичниците, и бяха поразени.

15 И аз видях, че Духът Господен беше над езичниците и те преуспяваха и получиха земята за тяхно наследство; и аз видях, че те бяха бели и извънредно красиви, и прекрасни като моя народ преди да бъде избит.

16 И стана така, че аз, Нефи, видях, че езичниците, които бяха излезли от пленничество, се смириха пред Господа; и силата Господна бе с тях.

17 И аз видях, че родствените им езичници бяха събрани наедно по вода, а също и по суша, за да се сражават срещу тях.

18 И видях, че силата Божия беше с тях и освен това, че гневът Божий беше върху всички онези, които се бяха събрали срещу тях, за да се сражават.

19 И аз, Нефи, видях, че езичниците, които бяха излезли от пленничество, бяха избавени чрез силата Божия от ръцете на всички други народи.

20 И стана така, че аз, Нефи, видях, че те преуспяха в страната; и видях една книга, и тя бе разпространявана сред тях.

21 И ангелът ми каза: Знаеш ли значението на книгата?

22 И аз му казах: Не зная.

23 И той ми каза: Ето, тя излиза от устата на юдеин. И аз, Нефи, я видях; и той ми каза: Книгата, която виждаш, е летопис на юдеите, който съдържа заветите Господни, които Той е сключил с дома Израилев; и освен това съдържа много от пророчествата на светите пророци; и това е летопис като издълбаванията върху плочите от пиринч, само че не са толкова много; при все това, те съдържат заветите Господни, които Той сключи с дома Израилев; ето защо, те са от голяма ценност за езичниците.

And it came to pass that I beheld the Spirit of God, that it wrought upon other Gentiles; and they went forth out of captivity, upon the many waters.

And it came to pass that I beheld many multitudes of the Gentiles upon the land of promise; and I beheld the wrath of God, that it was upon the seed of my brethren; and they were scattered before the Gentiles and were smitten.

And I beheld the Spirit of the Lord, that it was upon the Gentiles, and they did prosper and obtain the land for their inheritance; and I beheld that they were white, and exceedingly fair and beautiful, like unto my people before they were slain.

And it came to pass that I, Nephi, beheld that the Gentiles who had gone forth out of captivity did humble themselves before the Lord; and the power of the Lord was with them.

And I beheld that their mother Gentiles were gathered together upon the waters, and upon the land also, to battle against them.

And I beheld that the power of God was with them, and also that the wrath of God was upon all those that were gathered together against them to battle.

And I, Nephi, beheld that the Gentiles that had gone out of captivity were delivered by the power of God out of the hands of all other nations.

And it came to pass that I, Nephi, beheld that they did prosper in the land; and I beheld a book, and it was carried forth among them.

And the angel said unto me: Knowest thou the meaning of the book?

And I said unto him: I know not.

And he said: Behold it proceedeth out of the mouth of a Jew. And I, Nephi, beheld it; and he said unto me: The book that thou beholdest is a record of the Jews, which contains the covenants of the Lord, which he hath made unto the house of Israel; and it also containeth many of the prophecies of the holy prophets; and it is a record like unto the engravings which are upon the plates of brass, save there are not so many; nevertheless, they contain the covenants of the Lord, which he hath made unto the house of Israel; wherefore, they are of great worth unto the Gentiles.

24 И ангелът Господен ми каза: Ти си видял, че книгата излезе от устата на юдеин; и когато излезе от устата на юдеин, тя съдържаше пълнотата на Евангелието Господне, за което дванадесетте апостоли свидетелстват; и те свидетелстват според истината, която е в Агнеца Божий.

25 Затова тези неща излизат с цялата си яснота от юдеите и отиват при езичниците, според истината, която е у Бога.

26 И след като те тръгнат чрез ръката на дванадесетте апостоли на Агнеца от юдеите към езичниците, ти виждаш образуването на тази голяма и мерзка църква, която е най-мерзката от всички други църкви; защото ето, те са извадили от Евангелието на Агнеца много части, които са ясни и най-ценни, както и много завети Господни са премахнали те.

27 И всичко това те са направили, за да могат да извратят правите пътища Господни, за да могат да заслепят очите и вкоравят сърцата на чедата човешки.

28 Затова виждаш, че след като книгата е преминала през ръцете на голямата и мерзка църква, много ясни и ценни неща са премахнати от книгата, която е книгата на Агнеца Божий.

29 И след като тези ясни и ценни неща бяха премахнати, тя отива при всички народи на езичниците; и след като тя отива при всички езически народи, да, даже отвъд многото води, които ти си видял, с езичниците, които са излезли от пленничество, ти виждаш, че поради това, че много ясни и ценни неща бяха премахнати от книгата, които бяха ясни за разбиране от чедата човешки, според яснотата, която е в Божия Агнец — поради тези неща, които са премахнати от Евангелието на Агнеца, извънредно много люде се препъват, да, така че Сатана има голяма власт над тях.

And the angel of the Lord said unto me: Thou hast beheld that the book proceeded forth from the mouth of a Jew; and when it proceeded forth from the mouth of a Jew it contained the fulness of the gospel of the Lord, of whom the twelve apostles bear record; and they bear record according to the truth which is in the Lamb of God.

Wherefore, these things go forth from the Jews in purity unto the Gentiles, according to the truth which is in God.

And after they go forth by the hand of the twelve apostles of the Lamb, from the Jews unto the Gentiles, thou seest the formation of that great and abominable church, which is most abominable above all other churches; for behold, they have taken away from the gospel of the Lamb many parts which are plain and most precious; and also many covenants of the Lord have they taken away.

And all this have they done that they might pervert the right ways of the Lord, that they might blind the eyes and harden the hearts of the children of men.

Wherefore, thou seest that after the book hath gone forth through the hands of the great and abominable church, that there are many plain and precious things taken away from the book, which is the book of the Lamb of God.

And after these plain and precious things were taken away it goeth forth unto all the nations of the Gentiles; and after it goeth forth unto all the nations of the Gentiles, yea, even across the many waters which thou hast seen with the Gentiles which have gone forth out of captivity, thou seest—because of the many plain and precious things which have been taken out of the book, which were plain unto the understanding of the children of men, according to the plainness which is in the Lamb of God—because of these things which are taken away out of the gospel of the Lamb, an exceedingly great many do stumble, yea, insomuch that Satan hath great power over them.

30 При все това ти виждаш, че езичниците, които са излезли от пленничество и които бяха въздигнати чрез силата Божия над всички други народи върху лицето на земята, която е отбрана от всички други земи, която е земята, за която Господ Бог е сключил завет с баща ти, така че неговото потомство да я има като земя на тяхното наследство, затова ти виждаш, че Господ Бог не ще позволи на езичниците да унищожат напълно смесеното ти потомство, които са измежду братята ти.

31 Нито пък Той ще позволи на езичниците да унищожат потомството на твоите братя.

32 Нито пък Господ Бог ще позволи езичниците да останат навеки в това ужасно състояние на слепота, в което ти виждаш, че са изпаднали поради премахането на ясните и най-ценни части от Евангелието на Агнеца, които са били задържани от тази мерзка църква, чието образуване ти видя.

33 Ето защо, Агнецът Божий каза: Аз ще бъда милостив към езичниците, като остатъкът от дома Израилев бъде посетен с велико възмездие.

34 И стана така, че ангелът Господен ми говорѝ, казвайки: Ето, казва Агнецът Божий, след като съм посетил остатъка от дома Израилев — и този остатък, за който говоря, са потомците на баща ти — затова след като съм ги посетил с възмездие и поразил чрез ръката на езичниците, и след като езичниците се препънат извънредно много, поради това, че най-ясните и ценни части от Евангелието на Агнеца, които са били задържани от онази мерзка църква, която е майка на блудници, казва Агнецът, Аз ще бъда милостив към езичниците в този ден, дотолкова, че ще им изпратя чрез силата Си голяма част от Моето Евангелие, което ще бъде ясно и ценно, казва Агнецът.

35 Понеже ето, казва Агнецът: Аз ще се явя на потомството ти, и те ще напишат много неща, които Аз ще им проповядвам и които ще бъдат ясни и ценни; и след като потомството ти бъде унищожено и зачезне в неверие, както и потомството на братята ти, ето, тези неща ще бъдат скрити, за да излязат наяве за езичниците чрез дара и силата на Агнеца.

36 И в тях ще бъде написано Моето Евангелие, казва Агнецът, и Моята канара, и Моето спасение.

Nevertheless, thou beholdest that the Gentiles who have gone forth out of captivity, and have been lifted up by the power of God above all other nations, upon the face of the land which is choice above all other lands, which is the land that the Lord God hath covenanted with thy father that his seed should have for the land of their inheritance; wherefore, thou seest that the Lord God will not suffer that the Gentiles will utterly destroy the mixture of thy seed, which are among thy brethren.

Neither will he suffer that the Gentiles shall destroy the seed of thy brethren.

Neither will the Lord God suffer that the Gentiles shall forever remain in that awful state of blindness, which thou beholdest they are in, because of the plain and most precious parts of the gospel of the Lamb which have been kept back by that abominable church, whose formation thou hast seen.

Wherefore saith the Lamb of God: I will be merciful unto the Gentiles, unto the visiting of the remnant of the house of Israel in great judgment.

And it came to pass that the angel of the Lord spake unto me, saying: Behold, saith the Lamb of God, after I have visited the remnant of the house of Israel—and this remnant of whom I speak is the seed of thy father—wherefore, after I have visited them in judgment, and smitten them by the hand of the Gentiles, and after the Gentiles do stumble exceedingly, because of the most plain and precious parts of the gospel of the Lamb which have been kept back by that abominable church, which is the mother of harlots, saith the Lamb—I will be merciful unto the Gentiles in that day, insomuch that I will bring forth unto them, in mine own power, much of my gospel, which shall be plain and precious, saith the Lamb.

For, behold, saith the Lamb: I will manifest myself unto thy seed, that they shall write many things which I shall minister unto them, which shall be plain and precious; and after thy seed shall be destroyed, and dwindle in unbelief, and also the seed of thy brethren, behold, these things shall be hid up, to come forth unto the Gentiles, by the gift and power of the Lamb.

And in them shall be written my gospel, saith the Lamb, and my rock and my salvation.

37 И благословени са тези, които ще се стремят да установят Моя Сион в онзи ден, защото те ще имат дара и силата на Светия Дух; и ако устоят до края, те ще бъдат възвисени в последния ден и ще бъдат спасени във вечното царство на Агнеца; и тези, които ще възвестят мир, да, вестта за великата радост, колко прекрасни върху планините ще бъдат те.

38 И стана така, че аз видях остатъка от потомството на братята ми, а също и книгата на Агнеца Божий, която беше излязла от устата на юдеин, и тя беше донесена на остатъка от потомството на братята ми от езичниците.

39 И след като тя беше дошла до тях, аз видях други книги, които им бяха донесени чрез силата на Агнеца от езичниците, за да се убедят езичниците и остатъкът от потомството на братята ми, също и юдеите, които бяха пръснати по цялото лице на земята, че летописите на пророците и на дванадесетте апостоли на Агнеца са истинни.

40 И ангелът ми говори, казвайки: Тези последни летописи, които ти си видял сред езичниците, ще установят истината за първите, които са на дванадесетте апостоли на Агнеца, и ще сторят знайни ясни и ценни неща, които са били премахнати от тях; и ще възвестят на всички народи, езици и люде, че Агнецът Божий е Синът на Вечния Отец и е Спасителят на света; и че всички люде трябва да дойдат при Него или те не могат да бъдат спасени.

41 И те трябва да дойдат според словата, които ще бъдат установени чрез устата на Агнеца; и словата на Агнеца ще бъдат разкрити в летописите на потомството ти, както и в летописите на дванадесетте апостоли на Агнеца; ето защо, и двата летописа ще бъдат установени в едно, понеже има един Бог и един Пастир над цялата земя.

42 И идва времето, когато Той ще се яви на всички народи, както на юдеите, така и на езичниците; и след като Той се яви на юдеите и също на езичниците, тогава Той ще се яви на езичниците, а също и на юдеите, и последните ще бъдат първи, а първите ще бъдат последни.

And blessed are they who shall seek to bring forth my Zion at that day, for they shall have the gift and the power of the Holy Ghost; and if they endure unto the end they shall be lifted up at the last day, and shall be saved in the everlasting kingdom of the Lamb; and whoso shall publish peace, yea, tidings of great joy, how beautiful upon the mountains shall they be.

And it came to pass that I beheld the remnant of the seed of my brethren, and also the book of the Lamb of God, which had proceeded forth from the mouth of the Jew, that it came forth from the Gentiles unto the remnant of the seed of my brethren.

And after it had come forth unto them I beheld other books, which came forth by the power of the Lamb, from the Gentiles unto them, unto the convincing of the Gentiles and the remnant of the seed of my brethren, and also the Jews who were scattered upon all the face of the earth, that the records of the prophets and of the twelve apostles of the Lamb are true.

And the angel spake unto me, saying: These last records, which thou hast seen among the Gentiles, shall establish the truth of the first, which are of the twelve apostles of the Lamb, and shall make known the plain and precious things which have been taken away from them; and shall make known to all kindreds, tongues, and people, that the Lamb of God is the Son of the Eternal Father, and the Savior of the world; and that all men must come unto him, or they cannot be saved.

And they must come according to the words which shall be established by the mouth of the Lamb; and the words of the Lamb shall be made known in the records of thy seed, as well as in the records of the twelve apostles of the Lamb; wherefore they both shall be established in one; for there is one God and one Shepherd over all the earth.

And the time cometh that he shall manifest himself unto all nations, both unto the Jews and also unto the Gentiles; and after he has manifested himself unto the Jews and also unto the Gentiles, then he shall manifest himself unto the Gentiles and also unto the Jews, and the last shall be first, and the first shall be last.

1 Нефи 14

- 1 И ще стане така, че ако езичниците се вслушат в Агнеца Божий в този ден, когато Той ще им се яви в слово, а също и в сила, съвсем наистина, за премахане на препънките им;
- 2 и ако не вкоравяват сърцата си против Агнеца Божий, те ще бъдат причислени към потомството на баща ти; да, те ще бъдат причислени към дома Израилев; и те ще бъдат един навеки благословен народ в обетованата земя; те не ще бъдат повече откарвани в пленничество, и домът Израилев не ще бъде повече объркван.
- 3 И тази голяма яма, която е била изкопана за тях от тази голяма и мерзка църква, която бе основана от дявола и неговите чедра, за да може да отведе човешките души надолу към пъкъла — да, тази голяма яма, която е била изкопана за унищожението на хората, ще бъде напълнена с онези, които я изкопаха, до пълното им унищожение, казва Агнецът Божий; не за унищожение на душата, но за захвърлянето ѝ в онзи пъкъл, който няма край.
- 4 Понеже ето, това е според пленничеството на дявола и също според правосъдието Божие спрямо всички онези, които ще вършат нечестие и мерзост пред Него.
- 5 И стана така, че ангелът ми говореше на мене, Нефи, казвайки: Ти си видял, че ако езичниците се покаят, ще бъде добре за тях; и ти знаеш също относно заветите Господни с дома Израилев; и ти си чул също, че който не се покае, трябва да погине.
- 6 Ето защо, горко на езичниците ако бъде тъй, че те вкоравят сърцата си против Агнеца Божий.

1 Nephi 14

And it shall come to pass, that if the Gentiles shall hearken unto the Lamb of God in that day that he shall manifest himself unto them in word, and also in power, in very deed, unto the taking away of their stumbling blocks—

And harden not their hearts against the Lamb of God, they shall be numbered among the seed of thy father; yea, they shall be numbered among the house of Israel; and they shall be a blessed people upon the promised land forever; they shall be no more brought down into captivity; and the house of Israel shall no more be confounded.

And that great pit, which hath been digged for them by that great and abominable church, which was founded by the devil and his children, that he might lead away the souls of men down to hell—yea, that great pit which hath been digged for the destruction of men shall be filled by those who digged it, unto their utter destruction, saith the Lamb of God; not the destruction of the soul, save it be the casting of it into that hell which hath no end.

For behold, this is according to the captivity of the devil, and also according to the justice of God, upon all those who will work wickedness and abomination before him.

And it came to pass that the angel spake unto me, Nephi, saying: Thou hast beheld that if the Gentiles repent it shall be well with them; and thou also knowest concerning the covenants of the Lord unto the house of Israel; and thou also hast heard that whoso repenteth not must perish.

Therefore, wo be unto the Gentiles if it so be that they harden their hearts against the Lamb of God.

7 Понеже идва времето, казва Агнецът Божий, когато аз ще извърша велико и чудно дело сред чедата човешки; дело, което ще бъде вечно или на едната страна, или на другата — или за убеждаването им в мир и живот вечен, или за предаването им на тяхното коравосърдечие и на слепотата на умовете им, до откарването им в пленничество и също до унищожение, както телесно, така и духовно, според пленничеството на дявола, за което съм говорил.

8 И стана така, че когато ангелът беше изрекъл тези слова, той ми каза: Помниш ли заветите на Отца с дома Израилев? аз му казах: Да!

9 И стана така, че той ми каза: Погледни и виж тази голяма и мерзка църква, която е майка на мерзости, чийто основател е дяволът.

10 И той ми каза: Ето, има само две църкви: едната е църквата на Агнеца Божий, а другата е църквата на дявола; ето защо, всеки, който не принадлежи към църквата на Агнеца Божий, принадлежи към онази голяма и мерзка църква, която е майка на мерзости; и тя е блудницата на цялата земя.

11 И стана така, че аз погледнах и видях блудницата на цялата земя, и тя седеше върху много води; и имаше господство над цялата земя, сред всички народи, племена, езици и люде.

12 И стана така, че аз погледнах църквата на Агнеца Божий и броят на членовете ѝ бе малък поради безчестието и мерзостите на блудницата, която седеше върху много води; въпреки това аз видях, че църквата на Агнеца, които бяха светиите Божии, бяха също по лицето на цялата земя; и нейните владения по лицето на земята бяха малки, поради нечестието на голямата блудница, която видях.

13 И стана така, че аз видях, че великата майка на мерзости събра множества по лицето на цялата земя измежду всичките народи на езичниците, за да се бият против Агнеца Божий.

For the time cometh, saith the Lamb of God, that I will work a great and a marvelous work among the children of men; a work which shall be everlasting, either on the one hand or on the other—either to the convincing of them unto peace and life eternal, or unto the deliverance of them to the hardness of their hearts and the blindness of their minds unto their being brought down into captivity, and also into destruction, both temporally and spiritually, according to the captivity of the devil, of which I have spoken.

And it came to pass that when the angel had spoken these words, he said unto me: Rememberest thou the covenants of the Father unto the house of Israel? I said unto him, Yea.

And it came to pass that he said unto me: Look, and behold that great and abominable church, which is the mother of abominations, whose founder is the devil.

And he said unto me: Behold there are save two churches only; the one is the church of the Lamb of God, and the other is the church of the devil; wherefore, whoso belongeth not to the church of the Lamb of God belongeth to that great church, which is the mother of abominations; and she is the whore of all the earth.

And it came to pass that I looked and beheld the whore of all the earth, and she sat upon many waters; and she had dominion over all the earth, among all nations, kindreds, tongues, and people.

And it came to pass that I beheld the church of the Lamb of God, and its numbers were few, because of the wickedness and abominations of the whore who sat upon many waters; nevertheless, I beheld that the church of the Lamb, who were the saints of God, were also upon all the face of the earth; and their dominions upon the face of the earth were small, because of the wickedness of the great whore whom I saw.

And it came to pass that I beheld that the great mother of abominations did gather together multitudes upon the face of all the earth, among all the nations of the Gentiles, to fight against the Lamb of God.

14 И стана така, че аз, Нефи, съзрях силата на Агнеца Божий, която слезе върху светиите на църквата на Агнеца и върху заветния народ Господен, който беше пръснат по цялото лице на земята; и те бяха въоръжени с праведност и със силата Божия във велика слава.

15 И стана така, че аз видях гневът Божий да се излива върху онази голяма и мерзка църква дотолкова, че имаше войни и слухове за войни сред всички народи и племена на земята.

16 И когато започнаха войните и слуховете за войни сред всички народи, които принадлежах на майката на мерзостите, ангелът ми заговори, казвайки: Ето, гневът Божий е върху майката на блудниците; и ето, ти виждаш всички тези неща.

17 И когато дойде денят и гневът Божий се излее върху майката на блудниците, която е голямата и мерзка църква по цялата земя, чийто основател е дяволът, тогава в този ден ще започне делото на Отца за подготвянето на пътя за изпълнението на Неговите завети, които Той е направил със Своя народ, които са от дома Израилев.

18 И стана така, че ангелът ми заговори, казвайки: Погледни!

19 И аз погледнах и видях един мъж, и той беше облечен в бяла дреха.

20 И ангелът ми каза: Ето един от дванадесетте апостоли на Агнеца.

21 Ето, той ще види и ще напише останалата част от тези неща, да, а също и много неща, които са били.

22 И той ще пише също относно края на света.

23 Затова нещата, които той ще напише, са точни и истински; и ето, те са написани в книгата, която ти видя да излиза от устата на юдеина; и по времето, когато те излязоха от устата на юдеина, или по времето, когато книгата излезе от устата на юдеина, нещата, които бяха написани, бяха ясни и чисти, и най-ценни, и лесни да бъдат разбрани от всички люде.

24 И ето, нещата, които този апостол на Агнеца ще напише, са много от нещата, които ти си видял; и ето, и останалата част от тях ще видиш.

And it came to pass that I, Nephi, beheld the power of the Lamb of God, that it descended upon the saints of the church of the Lamb, and upon the covenant people of the Lord, who were scattered upon all the face of the earth; and they were armed with righteousness and with the power of God in great glory.

And it came to pass that I beheld that the wrath of God was poured out upon that great and abominable church, insomuch that there were wars and rumors of wars among all the nations and kindreds of the earth.

And as there began to be wars and rumors of wars among all the nations which belonged to the mother of abominations, the angel spake unto me, saying: Behold, the wrath of God is upon the mother of harlots; and behold, thou seest all these things—

And when the day cometh that the wrath of God is poured out upon the mother of harlots, which is the great and abominable church of all the earth, whose founder is the devil, then, at that day, the work of the Father shall commence, in preparing the way for the fulfilling of his covenants, which he hath made to his people who are of the house of Israel.

And it came to pass that the angel spake unto me, saying: Look!

And I looked and beheld a man, and he was dressed in a white robe.

And the angel said unto me: Behold one of the twelve apostles of the Lamb.

Behold, he shall see and write the remainder of these things; yea, and also many things which have been.

And he shall also write concerning the end of the world.

Wherefore, the things which he shall write are just and true; and behold they are written in the book which thou beheld proceeding out of the mouth of the Jew; and at the time they proceeded out of the mouth of the Jew, or, at the time the book proceeded out of the mouth of the Jew, the things which were written were plain and pure, and most precious and easy to the understanding of all men.

And behold, the things which this apostle of the Lamb shall write are many things which thou hast seen; and behold, the remainder shalt thou see.

25 Но за нещата, които ще видиш отсега нататък, ти не трябва да пишеш; понеже Господ Бог е поставил апостола на Агнеца Божий, който трябва да ги напише.

26 И други имаше също, на които Той е показал всички неща, и те са ги написали; и те са запечатани, за да излязат в чистотата си според истината, която е в Агнеца, в определеното от Господа време за дома Израилев.

27 И аз, Нефи, чух и свидетелствам, че името на апостола на Агнеца беше Йоан според словата на ангела.

28 И ето, на мене, Нефи, ми бе забранено да напиша останалата част от нещата, които видях и чух; ето защо, нещата, които аз съм написал, са ми достатъчни; и аз съм написал само малка част от нещата, които видях.

29 И аз свидетелствам, че видях нещата, които баща ми видя, и че ангелът Господен ми ги стори знайни.

30 И сега, спирам да говоря относно нещата, които видях, докато бях отнесен в Духа; и ако и всичките неща, които видях, да не са написани, нещата, за които писах, са истинни. И така е. Амин.

But the things which thou shalt see hereafter thou shalt not write; for the Lord God hath ordained the apostle of the Lamb of God that he should write them.

And also others who have been, to them hath he shown all things, and they have written them; and they are sealed up to come forth in their purity, according to the truth which is in the Lamb, in the own due time of the Lord, unto the house of Israel.

And I, Nephi, heard and bear record, that the name of the apostle of the Lamb was John, according to the word of the angel.

And behold, I, Nephi, am forbidden that I should write the remainder of the things which I saw and heard; wherefore the things which I have written sufficeth me; and I have written but a small part of the things which I saw.

And I bear record that I saw the things which my father saw, and the angel of the Lord did make them known unto me.

And now I make an end of speaking concerning the things which I saw while I was carried away in the Spirit; and if all the things which I saw are not written, the things which I have written are true. And thus it is. Amen.

1 Нефи 15

- 1 И стана така, че след като аз, Нефи, бях отнесен в Духа и бях видял всички тези неща, аз се върнах в шатъра на баща ми.
- 2 И стана така, че видях братята си, и те се препираха един с друг относно нещата, които баща ми им беше казал.
- 3 Понеже той наистина им каза много велики неща, които бяха мъчни за разбиране, освен ако човек не се обърнеше към Господа, и те, бидейки коравосърдечни, не се обръщаха към Господа, както трябва.
- 4 И сега, аз, Нефи, бях натъжен поради коравосърдечието им, а така също и поради нещата, които бях видял и които знаех, че трябва неизбежно да станат поради голямото нечестие на чедата човешки.
- 5 И стана така, че бях обезсърчен от огорченията ми, защото смятах, че моите огорчения бяха най-големи от всички поради унищожението на народа ми, защото бях видял падението му.
- 6 И стана така, че след като бях събрал сили, аз говорих на братята си, желаяйки да узная от тях причината на споровете им.
- 7 И те казаха: Ето, ние не можем да разберем словата, които баща ни е говорил относно естествените клони на маслиновото дърво, а също и относно езичниците.
- 8 И аз им казах: Попитахте ли Господа?
- 9 И те ми казаха: Не сме, защото Господ не ни сторва знайни такива неща.
- 10 И ето, аз им казах: Как е възможно вие да не спазвате заповедите Господни? Как е възможно вие да искате да погинете поради коравосърдечието си?
- 11 Не помните ли нещата, които Господ е казал? — ако не вкоравявате сърцата си и ако Ме помолите с вяра, вярващи, че ще получите, с усърдие в спазването на заповедите Ми, тези неща наистина ще ви бъдат сторени знайни.

1 Nephi 15

And it came to pass that after I, Nephi, had been carried away in the Spirit, and seen all these things, I returned to the tent of my father.

And it came to pass that I beheld my brethren, and they were disputing one with another concerning the things which my father had spoken unto them.

For he truly spake many great things unto them, which were hard to be understood, save a man should inquire of the Lord; and they being hard in their hearts, therefore they did not look unto the Lord as they ought.

And now I, Nephi, was grieved because of the hardness of their hearts, and also, because of the things which I had seen, and knew they must unavoidably come to pass because of the great wickedness of the children of men.

And it came to pass that I was overcome because of my afflictions, for I considered that mine afflictions were great above all, because of the destruction of my people, for I had beheld their fall.

And it came to pass that after I had received strength I spake unto my brethren, desiring to know of them the cause of their disputations.

And they said: Behold, we cannot understand the words which our father hath spoken concerning the natural branches of the olive tree, and also concerning the Gentiles.

And I said unto them: Have ye inquired of the Lord?

And they said unto me: We have not; for the Lord maketh no such thing known unto us.

Behold, I said unto them: How is it that ye do not keep the commandments of the Lord? How is it that ye will perish, because of the hardness of your hearts?

Do ye not remember the things which the Lord hath said? — If ye will not harden your hearts, and ask me in faith, believing that ye shall receive, with diligence in keeping my commandments, surely these things shall be made known unto you.

12 Ето, аз ви казвам, че домът Израилев беше сравнен с маслиново дърво от Духа Господен, Който беше в баща ни; и ето, не сме ли ние откъснати от дома Израилев и не сме ли ние клон от дома Израилев?

13 И сега, това, което баща ни иска да каже относно присаждането на естествените клони чрез пълнота на езичниците, е, че в последните дни, когато потомството ни ще чезне в неверие, да, в продължение на много години и много поколения след като Месията ще се е явил в тяло на чедата човешки, тогава пълнотата на Евангелието на Месията ще стигне при езичниците и от езичниците — до остатъка от нашето потомство,

14 и в този ден остатъкът от нашето потомство ще узнае, че те са от дома Израилев и че те са заветният народ Господен; и тогава те ще узнаят и стигнат до знанието на бащите им, а също до знанието за Евангелието на техния Изкупител, което беше проповядвано на бащите им от Него; ето защо, те ще стигнат до знанието за Изкупителя им и до истинските точки на Неговото учение, та да узнаят как да дойдат при Него и да бъдат спасени.

15 И тогава, на този ден, няма ли те да се радват и отдадат хвала на техния Вечен Бог, тяхната канара и тяхното спасение? Да, на този ден те няма ли да приемат силата и храната от истинската лоза? Да, няма ли те да влязат в истинското Божие стадо?

16 Ето, казвам ви: Да, те ще бъдат споменати отново сред дома Израилев; бидейки естествен клон от маслиновото дърво, те ще бъдат присадени на истинското маслиново дърво.

17 И това е, което баща ни иска да каже; и той иска да каже, че това няма да стане, преди те да бъдат пръснати от езичниците; и той иска да каже, че това ще дойде по начина на езичниците, за да може Господ да покаже на езичниците силата Си, по причина на това, че Той ще бъде отхвърлен от юдеите, или от дома Израилев.

Behold, I say unto you, that the house of Israel was compared unto an olive tree, by the Spirit of the Lord which was in our father; and behold are we not broken off from the house of Israel, and are we not a branch of the house of Israel?

And now, the thing which our father meaneth concerning the grafting in of the natural branches through the fulness of the Gentiles, is, that in the latter days, when our seed shall have dwindled in unbelief, yea, for the space of many years, and many generations after the Messiah shall be manifested in body unto the children of men, then shall the fulness of the gospel of the Messiah come unto the Gentiles, and from the Gentiles unto the remnant of our seed—

And at that day shall the remnant of our seed know that they are of the house of Israel, and that they are the covenant people of the Lord; and then shall they know and come to the knowledge of their forefathers, and also to the knowledge of the gospel of their Redeemer, which was ministered unto their fathers by him; wherefore, they shall come to the knowledge of their Redeemer and the very points of his doctrine, that they may know how to come unto him and be saved.

And then at that day will they not rejoice and give praise unto their everlasting God, their rock and their salvation? Yea, at that day, will they not receive the strength and nourishment from the true vine? Yea, will they not come unto the true fold of God?

Behold, I say unto you, Yea; they shall be remembered again among the house of Israel; they shall be grafted in, being a natural branch of the olive tree, into the true olive tree.

And this is what our father meaneth; and he meaneth that it will not come to pass until after they are scattered by the Gentiles; and he meaneth that it shall come by way of the Gentiles, that the Lord may show his power unto the Gentiles, for the very cause that he shall be rejected of the Jews, or of the house of Israel.

18 Ето защо, баща ни не говорѝ само за потомството ни, но също и за целия дом Израилев, посочвайки завета, който трябва да бъде изпълнен в последните дни; който завет Господ склучи с баща ни Авраам, казвайки: В твоето потомство ще бъдат благословени всичките племена на земята.

19 И стана така, че аз, Нефи, им говорих много относно тези неща; да, говорих им относно възстановяването на юдеите в последните дни.

20 И аз им повторих словата на Исаия, който говореше относно възстановяването на юдеите, или на дома Израилев; че след като те бъдат възстановени, няма да бъдат повече обърквани, нито пък ще бъдат разпръсвани отново. И стана така, че аз изговорих много слова на братята си, така че те се успокоиха и смириха пред Господа.

21 И стана така, че те ми проговориха отново, казвайки: Какво означава това, което баща ни видя насън? Какво означава дървото, което той видя?

22 И аз им казах: Това бе изображение на дървото на живота.

23 И те ми казаха: Какво означава прътът от желязо, който баща ни видя и който водеше до дървото?

24 И аз им казах, че това бе словото Божие и че всеки, който се вслуша в словото Божие и се държи здраво за него, никога няма да погине, нито пък ще могат да ги надвият до слепота изкушенията и огнените стрели на противника, за да ги отведат към унищожение.

25 Затова аз, Нефи, ги увещавах да се вслушат в словото Господне; да, аз ги увещавах с цялата си душевна сила, и с всичките си способности, които притежавах, за да се вслушат в словото Божие и да помнят винаги да спазват заповедите Му във всички неща.

26 И те ми казаха: Какво означава реката от вода, която баща ни видя?

27 И аз им отговорих, че водата, която баща ни видя, представлява нечистотия; и че неговият ум беше толкова погълнат от други неща, че той не забеляза нечистотията на водата.

Wherefore, our father hath not spoken of our seed alone, but also of all the house of Israel, pointing to the covenant which should be fulfilled in the latter days; which covenant the Lord made to our father Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.

And it came to pass that I, Nephi, spake much unto them concerning these things; yea, I spake unto them concerning the restoration of the Jews in the latter days.

And I did rehearse unto them the words of Isaiah, who spake concerning the restoration of the Jews, or of the house of Israel; and after they were restored they should no more be confounded, neither should they be scattered again. And it came to pass that I did speak many words unto my brethren, that they were pacified and did humble themselves before the Lord.

And it came to pass that they did speak unto me again, saying: What meaneth this thing which our father saw in a dream? What meaneth the tree which he saw?

And I said unto them: It was a representation of the tree of life.

And they said unto me: What meaneth the rod of iron which our father saw, that led to the tree?

And I said unto them that it was the word of God; and whoso would hearken unto the word of God, and would hold fast unto it, they would never perish; neither could the temptations and the fiery darts of the adversary overpower them unto blindness, to lead them away to destruction.

Wherefore, I, Nephi, did exhort them to give heed unto the word of the Lord; yea, I did exhort them with all the energies of my soul, and with all the faculty which I possessed, that they would give heed to the word of God and remember to keep his commandments always in all things.

And they said unto me: What meaneth the river of water which our father saw?

And I said unto them that the water which my father saw was filthiness; and so much was his mind swallowed up in other things that he beheld not the filthiness of the water.

28 И аз им казах, че това беше ужасна бездна, която отделяше нечестивите от дървото на живота, а също и от Божиите светии.

29 И аз им казах, че това бе изображение на този ужасен пъкъл, за който ангелът ми каза, че е приготвен за нечестивите.

30 И аз им казах, че баща ни също видя, че Божието правосъдие също разделяше нечестивите от праведните; и че блясъкът му беше като блясъка на пламтящ огън, който се възнеся во веки веков към Бога и няма край.

31 И те ми казаха: Дали това означава мъчението на тялото в дните на изпитанието, или означава последното състояние на душата след смъртта на тленното тяло, или пък говори за нещата, които са тленни?

32 И стана така, че аз им казах, че това бе изображение на неща, както тленни, така и духовни; защото ще дойде денят, когато те ще бъдат съдени според делата им, да, тъкмо според делата, които бяха извършени от тленното тяло в техните дни на изпитание.

33 Ето защо, ако те умрат в нечестие си, трябва да бъдат отхвърлени и според нещата, които са духовни и които принадлежат на праведността; ето защо, те трябва да бъдат доведени да застанат пред Бога, за да бъдат съдени според делата им; и ако делата им са били нечистотия, те трябва да бъдат нечисти; и ако те са нечисти, нужно е те да не могат да живеят в царството Божие; иначе царството Божие трябва също да бъде нечисто.

34 Но ето, аз ви казвам, че царството Божие не е нечисто и нищо нечисто не може да влезе в царството Божие; ето защо, трябва да съществува място на нечистота, приготвено за това, което е нечисто.

35 И има приготвено едно място, да, тъкмо онзи ужасен пъкъл, за който съм говорил; и дяволът е подготвителят му; затова последното състояние на човешките души е да живеят в царството Божие или да бъдат отхвърлени поради онова правосъдие, за което съм говорил.

And I said unto them that it was an awful gulf, which separated the wicked from the tree of life, and also from the saints of God.

And I said unto them that it was a representation of that awful hell, which the angel said unto me was prepared for the wicked.

And I said unto them that our father also saw that the justice of God did also divide the wicked from the righteous; and the brightness thereof was like unto the brightness of a flaming fire, which ascendeth up unto God forever and ever, and hath no end.

And they said unto me: Doth this thing mean the torment of the body in the days of probation, or doth it mean the final state of the soul after the death of the temporal body, or doth it speak of the things which are temporal?

And it came to pass that I said unto them that it was a representation of things both temporal and spiritual; for the day should come that they must be judged of their works, yea, even the works which were done by the temporal body in their days of probation.

Wherefore, if they should die in their wickedness they must be cast off also, as to the things which are spiritual, which are pertaining to righteousness; wherefore, they must be brought to stand before God, to be judged of their works; and if their works have been filthiness they must needs be filthy; and if they be filthy it must needs be that they cannot dwell in the kingdom of God; if so, the kingdom of God must be filthy also.

But behold, I say unto you, the kingdom of God is not filthy, and there cannot any unclean thing enter into the kingdom of God; wherefore there must needs be a place of filthiness prepared for that which is filthy.

And there is a place prepared, yea, even that awful hell of which I have spoken, and the devil is the preparator of it; wherefore the final state of the souls of men is to dwell in the kingdom of God, or to be cast out because of that justice of which I have spoken.

36 И така нечестивите са отхвърлени от праведните, а също и от онова дърво на живота, чийто плод е най-ценния и най-желателния от всички други плодове; да, и той е най-големият дар от всички други дарове Божии. И тъй говорих на братята си. Амин.

Wherefore, the wicked are rejected from the righteous, and also from that tree of life, whose fruit is most precious and most desirable above all other fruits; yea, and it is the greatest of all the gifts of God. And thus I spake unto my brethren. Amen.

1 Нефи 16

- 1 И сега стана така, че след като аз, Нефи, бях свършил да говоря на братята си, ето, те ми казаха: Ти ни заяви тежки неща, повече отколкото можем да понесем.
- 2 И стана така, че аз им казах, че знам, че съм им казал тежки неща срещу нечестивите според истината; и че праведните аз оправдах и свидетелствах, че те ще бъдат въздигнати в последния ден; затова виновните намират истината за тежка, защото тя ги пронизва до самата сърцевина.
- 3 И сега, братя мои, ако вие бяхте праведни и желаете да се вслушате в истината и да ѝ обърнете внимание, за да можете да ходите правдиво пред Бога, тогава нямаше да роптаете поради истината и да казвате: Ти говориш тежки неща срещу нас.
- 4 И стана така, че аз, Нефи, увещавах братята си с цялото си усърдие да пазят заповедите Господни.
- 5 И стана така, че те се смириха пред Господа, до толкова, че аз бях радостен и имах големи надежди за тях да ги видя, че вървят по пътеките на правдата.
- 6 Сега всички тези неща бяха казани и сторени, когато баща ми живееше в шатра в долината, която той нарече Лемуил.
- 7 И стана така, че аз, Нефи, взех една от дъщерите на Исмаил за жена и братята ми също взеха от дъщерите на Исмаил за жени; и Зорам също взе най-възрастната дъщеря на Исмаил за жена.
- 8 И тъй баща ми беше изпълнил всички заповеди на Господа, които му бяха дадени. Също и аз, Нефи, бях благословен от Господа извънредно много.
- 9 И стана така, че гласът Господен заговори на баща ми през нощта и му заповяда, че на сутринта трябва да предприеме пътуването си в пустошта.

1 Nephi 16

And now it came to pass that after I, Nephi, had made an end of speaking to my brethren, behold they said unto me: Thou hast declared unto us hard things, more than we are able to bear.

And it came to pass that I said unto them that I knew that I had spoken hard things against the wicked, according to the truth; and the righteous have I justified, and testified that they should be lifted up at the last day; wherefore, the guilty taketh the truth to be hard, for it cutteth them to the very center.

And now my brethren, if ye were righteous and were willing to hearken to the truth, and give heed unto it, that ye might walk uprightly before God, then ye would not murmur because of the truth, and say: Thou speakest hard things against us.

And it came to pass that I, Nephi, did exhort my brethren, with all diligence, to keep the commandments of the Lord.

And it came to pass that they did humble themselves before the Lord; insomuch that I had joy and great hopes of them, that they would walk in the paths of righteousness.

Now, all these things were said and done as my father dwelt in a tent in the valley which he called Lemuel.

And it came to pass that I, Nephi, took one of the daughters of Ishmael to wife; and also, my brethren took of the daughters of Ishmael to wife; and also Zoram took the eldest daughter of Ishmael to wife.

And thus my father had fulfilled all the commandments of the Lord which had been given unto him. And also, I, Nephi, had been blessed of the Lord exceedingly.

And it came to pass that the voice of the Lord spake unto my father by night, and commanded him that on the morrow he should take his journey into the wilderness.

10 И стана така, че когато баща ми стана на сутринта и отиде към вратата на шатрата, за негово голямо учудване той видя на земята една валчеста топка с изкусна изработка; и тя беше от чист пиринч. И в топката имаше две вретена, и едното сочеше пътя, накъдето трябваше да отиваме в пустошта.

11 И стана така, че ние събрахме наедно всичко това, което трябваше да отнесем в пустошта, и всичката останала част от запасите ни, които Господ ни беше дал; и взехме семена от всякакъв вид, за да ги занесем в пустошта.

12 И стана така, че ние взехме шатрите си и се отправихме в пустошта, отвъд река Ламан.

13 И стана така, че пътувахме в продължение на четири дена почти в южно-югоизточна посока и опънахме отново шатрите си; и нарекохме мястото Сазер.

14 И стана така, че взехме лъковете си и стрелите си и отидохме в пустошта да убием дивеч за семействата си; и след като бяхме убили дивеч за семействата си, ние се върнахме отново при семействата си в пустошта на мястото Сазер. И ние отново тръгнахме в пустошта, следвайки същата посока, като оставахме в най-плодородните части, които бяха в пределите близо до Червеното море.

15 И стана така, че пътувахме в продължение на много дни, убивайки дивеч по пътя с лъковете си и стрелите си, и с камъните, и прашките си.

16 И следвахме направленията на топката, която ни водеше в по-плодородните места на пустошта.

17 И след като бяхме пътували в продължение на много дни, опънахме шатрите си за известно време, за да си отпочинем и се сдобием с храна за семействата си.

18 И стана така, че аз, Нефи, като отивах да убия дивеч за храна, ето, счупих лъка си, който беше направен от чиста стомана; и след като счупих лъка си, ето, братята ми се разгневиха на мене, поради загубата на лъка ми, понеже не се сдобихме с никаква храна.

And it came to pass that as my father arose in the morning, and went forth to the tent door, to his great astonishment he beheld upon the ground a round ball of curious workmanship; and it was of fine brass. And within the ball were two spindles; and the one pointed the way whither we should go into the wilderness.

And it came to pass that we did gather together whatsoever things we should carry into the wilderness, and all the remainder of our provisions which the Lord had given unto us; and we did take seed of every kind that we might carry into the wilderness.

And it came to pass that we did take our tents and depart into the wilderness, across the river Laman.

And it came to pass that we traveled for the space of four days, nearly a south-southeast direction, and we did pitch our tents again; and we did call the name of the place Shazer.

And it came to pass that we did take our bows and our arrows, and go forth into the wilderness to slay food for our families; and after we had slain food for our families we did return again to our families in the wilderness, to the place of Shazer. And we did go forth again in the wilderness, following the same direction, keeping in the most fertile parts of the wilderness, which were in the borders near the Red Sea.

And it came to pass that we did travel for the space of many days, slaying food by the way, with our bows and our arrows and our stones and our slings.

And we did follow the directions of the ball, which led us in the more fertile parts of the wilderness.

And after we had traveled for the space of many days, we did pitch our tents for the space of a time, that we might again rest ourselves and obtain food for our families.

And it came to pass that as I, Nephi, went forth to slay food, behold, I did break my bow, which was made of fine steel; and after I did break my bow, behold, my brethren were angry with me because of the loss of my bow, for we did obtain no food.

19 И стана така, че се върнахме без храна при семействата си, и те, бидейки много уморени от пътуването си, страдаха много поради липсата на храна.

20 И стана така, че Ламан и Лемуил, и синовете на Исмаил започнаха да роптаят извънредно много поради страданията и огорченията им в пустошта; дори и баща ми започна да роптае против Господа, своя Бог; да, и те всички бяха извънредно наскърбени, че дори роптаеха против Господа.

21 Сега стана така, че аз, Нефи, бях натъжен заедно с братята си поради загубата на лъка ми, а техните лъкове бяха изгубили гъвкавостта си; и започна да става извънредно трудно, да, дотолкова, че не можехме да намерим никаква храна.

22 И стана така, че аз, Нефи, говорих продължително на братята си, защото отново бяха вкоравили сърцата си, дори до такава степен, че даже се оплакваша от Господа, своя Бог.

23 И стана така, че аз, Нефи, направих от дърво лък и стрела от една права пръчка; и така, аз се въоръжих с лък и стрела, с прашка и с камъни. И аз казах на баща си: Накъде да тръгна, за да се сдобия с храна?

24 И стана така, че той запита Господа, понеже се бяха смирили поради словата ми; защото им бях казал много неща с цялата си душевна сила.

25 И стана така, че гласът Господен дойде до баща ми; и той бе наистина укорен поради роптаенето му против Господа дотолкова, че бе доведен до дълбините на скръбта.

26 И стана така, че гласът Господен му каза: Погледни топката и виж нещата, които са написани.

27 И стана така, че когато баща ми видя нещата, които бяха написани на топката, той се изплаши и разтрепера извънредно много, а също и братята ми, и синовете на Исмаил, и жените ни.

28 И стана така, че аз, Нефи, видях показалците, които бяха в топката, че те работеха според вярата и усърдието, и вниманието, които им отдавахме.

And it came to pass that we did return without food to our families, and being much fatigued, because of their journeying, they did suffer much for the want of food.

And it came to pass that Laman and Lemuel and the sons of Ishmael did begin to murmur exceedingly, because of their sufferings and afflictions in the wilderness; and also my father began to murmur against the Lord his God; yea, and they were all exceedingly sorrowful, even that they did murmur against the Lord.

Now it came to pass that I, Nephi, having been afflicted with my brethren because of the loss of my bow, and their bows having lost their springs, it began to be exceedingly difficult, yea, insomuch that we could obtain no food.

And it came to pass that I, Nephi, did speak much unto my brethren, because they had hardened their hearts again, even unto complaining against the Lord their God.

And it came to pass that I, Nephi, did make out of wood a bow, and out of a straight stick, an arrow; wherefore, I did arm myself with a bow and an arrow, with a sling and with stones. And I said unto my father: Whither shall I go to obtain food?

And it came to pass that he did inquire of the Lord, for they had humbled themselves because of my words; for I did say many things unto them in the energy of my soul.

And it came to pass that the voice of the Lord came unto my father; and he was truly chastened because of his murmuring against the Lord, insomuch that he was brought down into the depths of sorrow.

And it came to pass that the voice of the Lord said unto him: Look upon the ball, and behold the things which are written.

And it came to pass that when my father beheld the things which were written upon the ball, he did fear and tremble exceedingly, and also my brethren and the sons of Ishmael and our wives.

And it came to pass that I, Nephi, beheld the pointers which were in the ball, that they did work according to the faith and diligence and heed which we did give unto them.

29 И на тях беше изписано ново писание, което беше ясно да се чете, което ни даваше ясно разбиране за Господните пътища; то беше написано и се изменяше от време на време, според вярата и усърдието, които му отдавахме. И тъй ние виждаме, че Господ може да направи велики неща с помощта на малки средства.

30 И стана така, че аз, Нефи, се изкачих на върха на планината според напътствията, които бяха написани върху топката.

31 И стана така, че аз убих диви зверове, дотолкова, че се сдобих с храна за нашите семейства.

32 И стана така, че се върнах при шатрите ни, като носех зверовете, които бях убил; и сега, когато те видяха, че се бях сдобил с храна, колко голяма беше радостта им! И стана така, че те се смириха пред Господа и Му въздадоха благодарности.

33 И стана така, че ние отново предприехме нашето пътуване, пътувайки с почти същия ход както в началото; и след като бяхме пътували в продължение на много дни, разпънахме шатрите си отново, за да можем да се застоим за известно време.

34 И стана така, че Исмаил умря и бе погребан в мястото, което се наричаше Наом.

35 И стана така, че дъщерите на Исмаил се опечалиха извънредно много, поради загубата на баща им и поради огорченията си в пустинята, и те роптаеха против баща ми, затова че ги беше извел от земята на Ерусалим, казвайки: Баща ни е мъртъв; да, и ние се скитахме много в пустошта и изстрадахме много огорчения, глад, жажда и умора и след всички тези страдания ние трябва да погинем в пустошта от глад.

36 И тъй те роптаеха против баща ми, а също и против мене; и те желяеха да се върнат отново в Ерусалим.

37 И Ламан каза на Лемуил, а също и на синовете на Исмаил: Ето, нека да убием баща ни, а също и брат ни Нефи, който се е заел да бъде наш управител и учител на нас, по-старите му братя.

And there was also written upon them a new writing, which was plain to be read, which did give us understanding concerning the ways of the Lord; and it was written and changed from time to time, according to the faith and diligence which we gave unto it. And thus we see that by small means the Lord can bring about great things.

And it came to pass that I, Nephi, did go forth up into the top of the mountain, according to the directions which were given upon the ball.

And it came to pass that I did slay wild beasts, inso-much that I did obtain food for our families.

And it came to pass that I did return to our tents, bearing the beasts which I had slain; and now when they beheld that I had obtained food, how great was their joy! And it came to pass that they did humble themselves before the Lord, and did give thanks unto him.

And it came to pass that we did again take our journey, traveling nearly the same course as in the beginning; and after we had traveled for the space of many days we did pitch our tents again, that we might tarry for the space of a time.

And it came to pass that Ishmael died, and was buried in the place which was called Nahom.

And it came to pass that the daughters of Ishmael did mourn exceedingly, because of the loss of their father, and because of their afflictions in the wilderness; and they did murmur against my father, because he had brought them out of the land of Jerusalem, saying: Our father is dead; yea, and we have wandered much in the wilderness, and we have suffered much affliction, hunger, thirst, and fatigue; and after all these sufferings we must perish in the wilderness with hunger.

And thus they did murmur against my father, and also against me; and they were desirous to return again to Jerusalem.

And Laman said unto Lemuel and also unto the sons of Ishmael: Behold, let us slay our father, and also our brother Nephi, who has taken it upon him to be our ruler and our teacher, who are his elder brethren.

38 Сега той казва, че Господ му говорил, а също че и ангели са му служели. Но ето, ние знаем, че той ни лъже, и той ни казва тези неща, и крои още много други чрез лукавствата си, за да измами очите ни, мислейки, че ще сполучи да ни отведе в някоя непозната пустош; и след като ни отведе, той мисли да се провъзгласи за цар и управител над нас, за да може да се отнася с нас според волята и прищевките си. И по този начин брат ми Ламан подтикваше сърцата им към гняв.

39 И стана така, че Господ беше с нас, да, тъкмо гласът Господен дойде и се чу да им казва много неща и ги укорява извънредно много; и след като бяха укорени от гласа Господен, те отвърнаха гнева си и се покаяха за греховете си дотолкова, че Господ ни благослови отново с храна, за да не погинем.

Now, he says that the Lord has talked with him, and also that angels have ministered unto him. But behold, we know that he lies unto us; and he tells us these things, and he worketh many things by his cunning arts, that he may deceive our eyes, thinking, perhaps, that he may lead us away into some strange wilderness; and after he has led us away, he has thought to make himself a king and a ruler over us, that he may do with us according to his will and pleasure. And after this manner did my brother Laman stir up their hearts to anger.

And it came to pass that the Lord was with us, yea, even the voice of the Lord came and did speak many words unto them, and did chasten them exceedingly; and after they were chastened by the voice of the Lord they did turn away their anger, and did repent of their sins, insomuch that the Lord did bless us again with food, that we did not perish.

1 Нефи 17

- 1 И стана така, че ние отново предприехме нашето пътуване в пустошта; и оттогава се движихме почти на изток. И ние пътувахме и преминахме през много страдания в пустошта; и жените ни родиха деца в пустошта.
- 2 И толкова големи бяха благословиите Господни върху ни, че през времето, когато се хранехме със сурово месо в пустошта, жените ни имаха кърма в изобилие за децата си и бяха силни, да, тъкмо като мъжете; и те започнаха да понасят пътуванията си без роптания.
- 3 И тъй ние виждаме, че заповедите Божии трябва да бъдат изпълнявани. И ако е тъй, че чедата човешки спазват заповедите Божии, Той ги храни, и ги подсилва, и им дава средства, чрез които те могат да изпълнят това, което Той им е заповядал, и затова Той ни даде средства, докато живеехме временно в пустошта.
- 4 И ние живяхме в продължение на много години, да, тъкмо осем години в пустошта.
- 5 И стигнахме до земя, която нарекохме Изобилие поради многото ѝ плодове, а също и див мед; и всички тези неща бяха приготвени от Господ, за да не погинем. И видяхме морето, което нарекохме Иреантум, което изтълкувано означава много води.
- 6 И стана така, че ние опънахме шатрите си край морския бряг и макар че бяхме изстрадали много огорчения и трудности, да, дори толкова много, че не можем да ги опишем всичките, ние бяхме извънредно радостни, когато пристигнахме до морския бряг; и нарекохме мястото Изобилие поради многото му плодове.
- 7 И стана така, че след като аз, Нефи, бях в земята Изобилие в продължение на много дни, гласът Господен дойде до мен, казвайки: Стани и иди в планината. И аз станах и възлязох в планината, и призовах Господа.

1 Nephi 17

And it came to pass that we did again take our journey in the wilderness; and we did travel nearly eastward from that time forth. And we did travel and wade through much affliction in the wilderness; and our women did bear children in the wilderness.

And so great were the blessings of the Lord upon us, that while we did live upon raw meat in the wilderness, our women did give plenty of suck for their children, and were strong, yea, even like unto the men; and they began to bear their journeyings without murmurings.

And thus we see that the commandments of God must be fulfilled. And if it so be that the children of men keep the commandments of God he doth nourish them, and strengthen them, and provide means whereby they can accomplish the thing which he has commanded them; wherefore, he did provide means for us while we did sojourn in the wilderness.

And we did sojourn for the space of many years, yea, even eight years in the wilderness.

And we did come to the land which we called Bountiful, because of its much fruit and also wild honey; and all these things were prepared of the Lord that we might not perish. And we beheld the sea, which we called Ireantum, which, being interpreted, is many waters.

And it came to pass that we did pitch our tents by the seashore; and notwithstanding we had suffered many afflictions and much difficulty, yea, even so much that we cannot write them all, we were exceedingly rejoiced when we came to the seashore; and we called the place Bountiful, because of its much fruit.

And it came to pass that after I, Nephi, had been in the land of Bountiful for the space of many days, the voice of the Lord came unto me, saying: Arise, and get thee into the mountain. And it came to pass that I arose and went up into the mountain, and cried unto the Lord.

8 И стана така, че Господ ми заговори, казвайки: Ти ще построиш един кораб по начина, който Аз ще ти покажа, за да мога да отведа твоя народ през тези води.

9 И аз казах: Господи, къде да ида, за да намеря руда за топене, та да мога да направя сечива и да построя кораба по начина, който Ти ще ми покажеш?

10 И стана така, че Господ ми каза къде трябва да отида, за да намеря руда, та да мога да направя сечива.

11 И стана така, че аз, Нефи, направих мях от кожата на зверове, с който да раздувам огъня и след като бях направил мях, за да имам с какво да раздувам огъня, аз ударих два камъка един о друг, та да запала огън.

12 Понеже Господ дотогава не беше допускал да палим много огън, докато пътувахме в пустошта; защото Той казваше: Аз ще направя храната ви да стане сладка, че да не я готвите;

13 и Аз ще бъда също вашата светлина в пустошта; и ще приготвя пътя пред вас, ако бъде тъй, че вие пазите Моите заповеди; ето защо, дотолкова, доколкото ще спазвате заповедите Ми, вие ще бъдете водени към обетованата земя; и ще знаете, че от Мене сте водени.

14 Да, и Господ каза също, че: След като пристигнете в обетованата земя, вие ще знаете, че Аз, Господ, съм Бог и че Аз, Господ, ви избавих от унищожение; да, че Аз ви изведох от земята на Ерусалим.

15 Ето защо, аз, Нефи, се борех да спазвам заповедите Господни и увещавах братята си на вярност и усърдие.

16 И стана така, че аз направих сечива от рудата, която претопих от канарата.

17 И когато братята ми видяха, че се приготвих да построя кораб, започнаха да роптаят против мене, казвайки: Брат ни е безумец, понеже той мисли, че може да построи кораб; да, и той мисли също, че може да прекоси тези огромни води.

And it came to pass that the Lord spake unto me, saying: Thou shalt construct a ship, after the manner which I shall show thee, that I may carry thy people across these waters.

And I said: Lord, whither shall I go that I may find ore to molten, that I may make tools to construct the ship after the manner which thou hast shown unto me?

And it came to pass that the Lord told me whither I should go to find ore, that I might make tools.

And it came to pass that I, Nephi, did make a bellows wherewith to blow the fire, of the skins of beasts; and after I had made a bellows, that I might have wherewith to blow the fire, I did smite two stones together that I might make fire.

For the Lord had not hitherto suffered that we should make much fire, as we journeyed in the wilderness; for he said: I will make thy food become sweet, that ye cook it not;

And I will also be your light in the wilderness; and I will prepare the way before you, if it so be that ye shall keep my commandments; wherefore, inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall be led towards the promised land; and ye shall know that it is by me that ye are led.

Yea, and the Lord said also that: After ye have arrived in the promised land, ye shall know that I, the Lord, am God; and that I, the Lord, did deliver you from destruction; yea, that I did bring you out of the land of Jerusalem.

Wherefore, I, Nephi, did strive to keep the commandments of the Lord, and I did exhort my brethren to faithfulness and diligence.

And it came to pass that I did make tools of the ore which I did molten out of the rock.

And when my brethren saw that I was about to build a ship, they began to murmur against me, saying: Our brother is a fool, for he thinketh that he can build a ship; yea, and he also thinketh that he can cross these great waters.

18 И тъй братята ми се заоплакваха против мене и желанието им беше да не работят, понеже не вярваха, че аз мога да построя кораб, нито пък вярваха, че бях напътстван от Господа.

19 И сега стана така, че аз, Нефи, бях извънредно наскърбен поради коравосърдечията им и когато забелязаха, че аз започнах да се наскърбявам, те се зарадваха в сърцата си дотолкова, че ликуваха над мен, казвайки: Ние знаехме, че ти не би могъл да построиш кораб, защото знаехме, че ти липсва разсъдък; ето защо, ти не можеш да извършиш такава велика работа.

20 И ти си като баща ни, подведен от безумните въображения на сърцето си; да, той ни изведе от земята на Ерусалим, и ние се скитахме в пустошта през всичките тези години; и жените ни работиха непосилно, бидейки неспазени; и те родиха деца в пустошта и изстрадаха всичко, освен смърт; и щеше да бъде по-добре за тях да бяха умрели, преди да излязат от Ерусалим, отколкото да изстрадват всички тези огорчения.

21 Ето, през всичките тези години ние страдахме в пустошта, през което време можехме да се радваме на притежанията си и на земята на нашето наследство; да, и можехме да бъдем щастливи.

22 И ние знаем, че народът, който живее в земята на Ерусалим, е праведен народ, защото спазва повеленията и разпоредбите Господни и всичките Му заповеди, според закона на Моисей; затова ние знаем, че те са праведен народ; и баща ни ги осъди и ни изведе оттам, и ние се вслушахме в словата му; да, и брат ни е като него. И с този език роптаеха братята ми и се оплакваха против нас.

23 И стана така, че аз, Нефи, им заговорих, казвайки: Вярвате ли, че бащите ни, които бяха чедата Израилеви, можеха да бъдат изведени от ръцете на египтяните, ако те не бяха се вслушали в словото Господне?

24 Да, мислите ли, че можеха да бъдат изведени от робство, ако Господ не беше заповядал на Моисей да ги изведе от робство?

And thus my brethren did complain against me, and were desirous that they might not labor, for they did not believe that I could build a ship; neither would they believe that I was instructed of the Lord.

And now it came to pass that I, Nephi, was exceedingly sorrowful because of the hardness of their hearts; and now when they saw that I began to be sorrowful they were glad in their hearts, insomuch that they did rejoice over me, saying: We knew that ye could not construct a ship, for we knew that ye were lacking in judgment; wherefore, thou canst not accomplish so great a work.

And thou art like unto our father, led away by the foolish imaginations of his heart; yea, he hath led us out of the land of Jerusalem, and we have wandered in the wilderness for these many years; and our women have toiled, being big with child; and they have borne children in the wilderness and suffered all things, save it were death; and it would have been better that they had died before they came out of Jerusalem than to have suffered these afflictions.

Behold, these many years we have suffered in the wilderness, which time we might have enjoyed our possessions and the land of our inheritance; yea, and we might have been happy.

And we know that the people who were in the land of Jerusalem were a righteous people; for they kept the statutes and judgments of the Lord, and all his commandments, according to the law of Moses; wherefore, we know that they are a righteous people; and our father hath judged them, and hath led us away because we would hearken unto his words; yea, and our brother is like unto him. And after this manner of language did my brethren murmur and complain against us.

And it came to pass that I, Nephi, spake unto them, saying: Do ye believe that our fathers, who were the children of Israel, would have been led away out of the hands of the Egyptians if they had not hearkened unto the words of the Lord?

Yea, do ye suppose that they would have been led out of bondage, if the Lord had not commanded Moses that he should lead them out of bondage?

25 Сега вие знаете, че чедата Израилеви бяха в робство; и знаете, че те бяха натоварени с бреме, което беше мъчително да се понася; ето защо, знаете, че трябва да е било добро нещо за тях да бъдат изведени от робство.

26 Сега вие знаете, че на Моисей му беше заповядано от Господ да извърши това велико дело; и знаете, че чрез неговото слово водите на Червеното море бяха разделени на едната страна и на другата и те преминаха по суха земя.

27 Но вие знаете, че египтяните, които бяха във войските на Фараона, бяха удавени в Червеното море.

28 И вие също знаете, че те бяха хранени с манна в пустошта.

29 Да, и вие също знаете, че Моисей, по своето слово, според силата Божия, която беше в него, удари канарата и оттам излезе вода, за да могат чедата Израилеви да утолят жаждата си.

30 И въпреки че бяха водени и че Господ, техният Бог, Изкупителят им, ходеше пред тях, като ги водеше денем и им даваше светлина нощем, и правеше за тях всичко, което беше нужно на човек да получи, те вкоравиха сърцата си и заслепиха умовете си, и охулиха Моисей и истинския и жив Бог.

31 И стана така, че според словото Си Той ги унищожи; и според словото Си Той ги водеше; и според словото Си Той направи всички неща за тях; и нищо не бе направено, освен ако не беше според словото Му.

32 И след като бяха прекосили реката Иордан, Той ги направи могъщи, за да изгонят чедата на тази земя, да, да ги разпръснат до тяхното унищожение.

33 И сега смятате ли, че чедата на тази земя, които бяха в земята на обета, които бяха изгонени от бащите ни, мислите ли, че те бяха праведни? Ето, аз ви казвам: Не!

34 Мислите ли, че бащите ни щяха да бъдат по-облагодетелствани от тях, ако онези бяха праведни? Аз ви казвам: Не!

Now ye know that the children of Israel were in bondage; and ye know that they were laden with tasks, which were grievous to be borne; wherefore, ye know that it must needs be a good thing for them, that they should be brought out of bondage.

Now ye know that Moses was commanded of the Lord to do that great work; and ye know that by his word the waters of the Red Sea were divided hither and thither, and they passed through on dry ground.

But ye know that the Egyptians were drowned in the Red Sea, who were the armies of Pharaoh.

And ye also know that they were fed with manna in the wilderness.

Yea, and ye also know that Moses, by his word according to the power of God which was in him, smote the rock, and there came forth water, that the children of Israel might quench their thirst.

And notwithstanding they being led, the Lord their God, their Redeemer, going before them, leading them by day and giving light unto them by night, and doing all things for them which were expedient for man to receive, they hardened their hearts and blinded their minds, and reviled against Moses and against the true and living God.

And it came to pass that according to his word he did destroy them; and according to his word he did lead them; and according to his word he did do all things for them; and there was not any thing done save it were by his word.

And after they had crossed the river Jordan he did make them mighty unto the driving out of the children of the land, yea, unto the scattering them to destruction.

And now, do ye suppose that the children of this land, who were in the land of promise, who were driven out by our fathers, do ye suppose that they were righteous? Behold, I say unto you, Nay.

Do ye suppose that our fathers would have been more choice than they if they had been righteous? I say unto you, Nay.

35 Ето, Господ счита еднакво всяка плът. Този, който е праведен, е облагодетелстван от Бога. Но ето, този народ беше отхвърлил всяко слово Божие и тебяха узрели в беззаконие, и пълнотата на Божия гняв беше върху тях; и Господ прокле земята против тях и я благослови за бащите ни; да, Той я прокле против тях за тяхното унищожение и я благослови за бащите ни, за да придобият власт над нея.

36 Ето, Господ е сътворил земята, за да бъде населена; и Той е сътворил чедата Си, за да я притежават.

37 И Той въздига праведния народ и унищожават нечестивите народи.

38 И Той отвежда праведните в прекрасни земи, а нечестивите Той унищожават и проклинат земята им заради тях.

39 Той управлява високо в небесата, защото те са Неговият престол, а тази земя е Неговото подножие.

40 И Той обича онези, които Го имат за свой Бог. Ето, Той обичаше нашите бащи и направи завет с тях, да, тъкмо с Авраам, Исаак и Яков; и Той си спомняше заветите, които беше сключил, затова Той ги изведе от земята на Египет.

41 И Той ги притесни в пустошта с жезъла Си; защото те вкоравиха сърцата си, тъкмо както и вие; и Господ ги притесни поради беззаконието им. Той изпрати горящи летящи змии сред тях; и след като бяха ухапани, Той приготви един начин, та да могат да бъдат изцелени; и трудът, който трябваше да сторят, беше да погледнат; и поради простотата на начина или леснината му имаше мнозина, които погинаха.

42 И те вкоравяваха сърцата си от време на време и хулеха Моисей и Бога; при все това вие знаете, че чрез Неговата несравнима сила те бяха заведени в земята на обета.

Behold, the Lord esteemeth all flesh in one; he that is righteous is favored of God. But behold, this people had rejected every word of God, and they were ripe in iniquity; and the fulness of the wrath of God was upon them; and the Lord did curse the land against them, and bless it unto our fathers; yea, he did curse it against them unto their destruction, and he did bless it unto our fathers unto their obtaining power over it.

Behold, the Lord hath created the earth that it should be inhabited; and he hath created his children that they should possess it.

And he raiseth up a righteous nation, and destroyeth the nations of the wicked.

And he leadeth away the righteous into precious lands, and the wicked he destroyeth, and curseth the land unto them for their sakes.

He ruleth high in the heavens, for it is his throne, and this earth is his footstool.

And he loveth those who will have him to be their God. Behold, he loved our fathers, and he covenanted with them, yea, even Abraham, Isaac, and Jacob; and he remembered the covenants which he had made; wherefore, he did bring them out of the land of Egypt.

And he did straiten them in the wilderness with his rod; for they hardened their hearts, even as ye have; and the Lord straitened them because of their iniquity. He sent fiery flying serpents among them; and after they were bitten he prepared a way that they might be healed; and the labor which they had to perform was to look; and because of the simpleness of the way, or the easiness of it, there were many who perished.

And they did harden their hearts from time to time, and they did revile against Moses, and also against God; nevertheless, ye know that they were led forth by his matchless power into the land of promise.

- 43 И сега, след всички тези неща, идва времето, когато те стават нечестиви, да, почти до зрялост; и не знам дори в този ден дали те не са в навечерието на унищожението си; понеже знам, че обезателно трябва да дойде денят, когато те трябва да бъдат унищожени, с изключение само на неколцина, които ще бъдат откарани в пленничество.
- 44 Ето защо, Господ заповяда на баща ми да тръгне в пустошта; и юдеите също се опитваха да отнемат живота му; да, и вие също сте се опитвали да отнемете живота му, ето защо, вие сте убийци в сърцата си и сте като тях.
- 45 Бързи сте да вършите беззаконие, но сте бавни да си спомняте Господа, вашия Бог. Вие сте видели ангел и той ви е говорил; да, вие чувахте гласа му от време на време; и той ви е говорил с тих, мек глас, но вие бяхте безчувствени и не можахте да почувствате словата Му; ето защо, Той ви е говорил с глас като гръмотевица, който направи земята да се разтресе, като че ли тя щеше да се разцепи на две.
- 46 И вие знаете също, че чрез силата на Неговото всемогъщо слово Той може да направи земята да премине; да, и вие знаете, че чрез словото Си Той може да направи неравните места да станат равни и равните места ще бъдат разчупени. О, тогава как тъй можете да бъдете толкова коравосърдечни?
- 47 Ето, душата ми е раздирана от мъка заради вас и сърцето ми е огорчено; опасявам се да не би да бъдете отхвърлени навеки. Ето, аз съм изпълнен с Духа Божий дотолкова, че снагата ми е безсилна.
- 48 И сега стана така, че когато бях изговорил тези слова, те се разгневиха на мене и пожелаха да ме хвърлят в дълбините на морето; но когато се приближиха да сложат ръка върху ми, аз им заговорих, казвайки: В името на Всемогъщия Бог, аз ви заповядвам да не ме докосвате, понеже съм изпълнен със силата Божия чак до линеене на плътта ми; и който сложи ръцете си върху ми, ще изсъхне като суха тръстика; и той ще бъде едно нищо пред силата Божия, защото Бог ще го поразии.
- 49 И стана така, че аз, Нефи, им казах, че не трябва да роптаят повече против баща си; нито пък да ми отказват труда си, защото Бог ми беше заповядал да построя кораб.

And now, after all these things, the time has come that they have become wicked, yea, nearly unto ripeness; and I know not but they are at this day about to be destroyed; for I know that the day must surely come that they must be destroyed, save a few only, who shall be led away into captivity.

Wherefore, the Lord commanded my father that he should depart into the wilderness; and the Jews also sought to take away his life; yea, and ye also have sought to take away his life; wherefore, ye are murderers in your hearts and ye are like unto them.

Ye are swift to do iniquity but slow to remember the Lord your God. Ye have seen an angel, and he spake unto you; yea, ye have heard his voice from time to time; and he hath spoken unto you in a still small voice, but ye were past feeling, that ye could not feel his words; wherefore, he has spoken unto you like unto the voice of thunder, which did cause the earth to shake as if it were to divide asunder.

And ye also know that by the power of his almighty word he can cause the earth that it shall pass away; yea, and ye know that by his word he can cause the rough places to be made smooth, and smooth places shall be broken up. O, then, why is it, that ye can be so hard in your hearts?

Behold, my soul is rent with anguish because of you, and my heart is pained; I fear lest ye shall be cast off forever. Behold, I am full of the Spirit of God, insomuch that my frame has no strength.

And now it came to pass that when I had spoken these words they were angry with me, and were desirous to throw me into the depths of the sea; and as they came forth to lay their hands upon me I spake unto them, saying: In the name of the Almighty God, I command you that ye touch me not, for I am filled with the power of God, even unto the consuming of my flesh; and whoso shall lay his hands upon me shall wither even as a dried reed; and he shall be as naught before the power of God, for God shall smite him.

And it came to pass that I, Nephi, said unto them that they should murmur no more against their father; neither should they withhold their labor from me, for God had commanded me that I should build a ship.

50 И аз им казах: Ако Бог ми беше заповядал да направя всички неща, аз щях да мога да ги направя. Ако Той ми заповядаше да кажа на тази вода да стане на земя, тя щеше да стане на земя; и ако аз го кажех, то щеше да стане.

51 И сега, ако Господ има такава велика сила и е сторил толкова много чудеса между чедата човешки, как е възможно да не може да ме научи да построя кораб?

52 И стана така, че аз, Нефи, казах много неща на братята си, дотолкова, че те се объркаха и не можеха да ми се противопоставят; нито пък се осмелиха повече да сложат ръка върху ми; нито да ме докоснат с пръст, дори в продължение на много дни. Сега те не се осмелиха да сторят това, за да не би да изсъхнат пред мене, толкова могъщ беше Духът Божий и тъй Той им беше подействал.

53 И стана така, че Господ ми каза: Простри отново ръката си към братята ти и те не ще изсъхнат пред тебе, но Аз ще ги разтърся, каза Господ, и това ще направя, за да узнаят, че Аз съм Господ, техният Бог.

54 И стана така, че аз прострях ръката си към братята ми, и те не изсъхнаха пред мен; но Господ ги разтърси тъкмо според словата, които Той беше изрекъл.

55 И сега, те казах: Ние знаем със сигурност, че Господ е с тебе, защото знаем, че това, което ни разтърси, е силата Господна. И те паднаха пред мен и бяха готови да ми се поклонят, но аз не им позволих, казвайки: Аз съм вашият брат; да, тъкмо вашият по-малък брат, затова поклонете се на Господа, вашия Бог и почитайте баща си и майка си, за да бъдат дните ви дълги в земята, която вашият Господ ще ви даде.

And I said unto them: If God had commanded me to do all things I could do them. If he should command me that I should say unto this water, be thou earth, it should be earth; and if I should say it, it would be done.

And now, if the Lord has such great power, and has wrought so many miracles among the children of men, how is it that he cannot instruct me, that I should build a ship?

And it came to pass that I, Nephi, said many things unto my brethren, insomuch that they were confounded and could not contend against me; neither durst they lay their hands upon me nor touch me with their fingers, even for the space of many days. Now they durst not do this lest they should wither before me, so powerful was the Spirit of God; and thus it had wrought upon them.

And it came to pass that the Lord said unto me: Stretch forth thine hand again unto thy brethren, and they shall not wither before thee, but I will shock them, saith the Lord, and this will I do, that they may know that I am the Lord their God.

And it came to pass that I stretched forth my hand unto my brethren, and they did not wither before me; but the Lord did shake them, even according to the word which he had spoken.

And now, they said: We know of a surety that the Lord is with thee, for we know that it is the power of the Lord that has shaken us. And they fell down before me, and were about to worship me, but I would not suffer them, saying: I am thy brother, yea, even thy younger brother; wherefore, worship the Lord thy God, and honor thy father and thy mother, that thy days may be long in the land which the Lord thy God shall give thee.

1 Нефи 18

- 1 И стана така, че те се поклониха на Господа и дойдоха с мене; и ние изработихме дървени греди с изкусна изработка. И Господ ми показваше от време на време по какъв начин трябва да изработвам дървените греди за кораба.
- 2 Сега аз, Нефи, не изработвах гредите по начина, който бях научил от човеците, нито пък построих кораба по начина на човеците; но го построих по начина, който Господ ми беше показал; ето защо, той не беше по начина на човеците.
- 3 И аз, Нефи, често ходех в планината и се молах често на Господа; ето защо, Господ ми показа велики неща.
- 4 И стана така, че след като бях завършил кораба според словото Господне, братята ми видяха, че той беше хубав и изработката му беше извънредно добра; затова те се смириха отново пред Господа.
- 5 И стана така, че гласът Господен дойде към баща ми, че ние трябва да се вдигнем и да слезем в кораба.
- 6 И стана така, че на другия ден, след като бяхме приготвили всички неща, много плодове и месо от пустошта, и мед в изобилие, и запаси според както Господ ни беше заповядал, ние слязохме в кораба с всичкия си товар и семената ни, и всичко това, което бяхме донесли с нас, всеки според своята възраст. И така ние всички слязохме в кораба — с жените си и децата си.
- 7 И сега, на баща ми му се бяха родили двама синове в пустошта; по-възрастният се казваше Яков, а по-младият — Иосиф.
- 8 И стана така, че след като всички бяхме слезли в кораба и бяхме взели със себе си нашите запаси и нещата, за които ни бе заповядано, ние се впуснахме в морето и бяхме понесени от вятъра към обетованата земя.

1 Nephi 18

And it came to pass that they did worship the Lord, and did go forth with me; and we did work timbers of curious workmanship. And the Lord did show me from time to time after what manner I should work the timbers of the ship.

Now I, Nephi, did not work the timbers after the manner which was learned by men, neither did I build the ship after the manner of men; but I did build it after the manner which the Lord had shown unto me; wherefore, it was not after the manner of men.

And I, Nephi, did go into the mount oft, and I did pray oft unto the Lord; wherefore the Lord showed unto me great things.

And it came to pass that after I had finished the ship, according to the word of the Lord, my brethren beheld that it was good, and that the workmanship thereof was exceedingly fine; wherefore, they did humble themselves again before the Lord.

And it came to pass that the voice of the Lord came unto my father, that we should arise and go down into the ship.

And it came to pass that on the morrow, after we had prepared all things, much fruits and meat from the wilderness, and honey in abundance, and provisions according to that which the Lord had commanded us, we did go down into the ship, with all our loading and our seeds, and whatsoever thing we had brought with us, every one according to his age; wherefore, we did all go down into the ship, with our wives and our children.

And now, my father had begat two sons in the wilderness; the elder was called Jacob and the younger Joseph.

And it came to pass after we had all gone down into the ship, and had taken with us our provisions and things which had been commanded us, we did put forth into the sea and were driven forth before the wind towards the promised land.

9 И след като бяхме носени от вятъра в продължение на много дни, ето, братята ми и синовете на Исмаил, а също и жените им започнаха да се веселят, дотолкова, че започнаха да танцуват и пеят и да говорят с голяма грубост, да, че даже забравиха чрез коя сила бяха доведени дотук; да, те се издигнаха в извънредна грубост.

10 И аз, Нефи, започнах да се страхувам извънредно много да не би Господ да ни се разгневи и ни порази поради беззаконието ни, така че да бъдем погълнати от дълбините на морето; ето защо, аз, Нефи, започнах да им говоря с голяма сериозност; но ето, те ми се разгневиха, казвайки: Ние не искаме помалкият ни брат да бъде управител над нас.

11 И стана така, че Ламан и Лемуил ме хванаха и ме вързаха с върви, и се отнесоха към мен с голяма жестокост; при все това Господ го позволи, че да им покаже силата Си в изпълнението на словото Си, което беше изрекъл относно нечестивите.

12 И стана така, че след като те ме бяха вързали дотолкова, че не можех да мръдна, компасът, който бе приготвен от Господа, спря да работи.

13 Ето защо, те не знаеха повече накъде да направляват кораба, дотолкова, че когато се надигна голяма буря, да, голям и ужасен ураган, ние бяхме носени назад по водите в продължение на три дена; и те започнаха да се страхуват извънредно да не би да бъдат удавени в морето; при все това те не ме развързаха.

14 И на четвъртия ден, откакто бяхме носени назад, бурята започна да става извънредно силна.

15 И стана така, че ние бяхме почти погълнати от дълбините на морето. И след като бяхме носени назад по водите в продължение на четири дена, братята ми започнаха да разбират, че възмездията Божии са върху тях и че те трябва да погинат, освен ако не се покаят за беззаконията си; ето защо, те дойдоха при мене и развързаха връзките, които бяха около китките ми, и ето, те бяха извънредно подути; а също и глезените ми бяха много подути и големи бяха болките ми.

And after we had been driven forth before the wind for the space of many days, behold, my brethren and the sons of Ishmael and also their wives began to make themselves merry, insomuch that they began to dance, and to sing, and to speak with much rudeness, yea, even that they did forget by what power they had been brought thither; yea, they were lifted up unto exceeding rudeness.

And I, Nephi, began to fear exceedingly lest the Lord should be angry with us, and smite us because of our iniquity, that we should be swallowed up in the depths of the sea; wherefore, I, Nephi, began to speak to them with much soberness; but behold they were angry with me, saying: We will not that our younger brother shall be a ruler over us.

And it came to pass that Laman and Lemuel did take me and bind me with cords, and they did treat me with much harshness; nevertheless, the Lord did suffer it that he might show forth his power, unto the fulfilling of his word which he had spoken concerning the wicked.

And it came to pass that after they had bound me insomuch that I could not move, the compass, which had been prepared of the Lord, did cease to work.

Wherefore, they knew not whither they should steer the ship, insomuch that there arose a great storm, yea, a great and terrible tempest, and we were driven back upon the waters for the space of three days; and they began to be frightened exceedingly lest they should be drowned in the sea; nevertheless they did not loose me.

And on the fourth day, which we had been driven back, the tempest began to be exceedingly sore.

And it came to pass that we were about to be swallowed up in the depths of the sea. And after we had been driven back upon the waters for the space of four days, my brethren began to see that the judgments of God were upon them, and that they must perish save that they should repent of their iniquities; wherefore, they came unto me, and loosed the bands which were upon my wrists, and behold they had swollen exceedingly; and also mine ankles were much swollen, and great was the soreness thereof.

- 16 При все това аз обърнах очите си към моя Бог и Го славих през целия ден, и аз не роптах срещу Господа поради злощастията си.
- 17 Сега баща ми, Лехий, им беше казал много неща, също и на синовете на Исмаил, но ето, те изричаха много заплахи срещу всеки, който говореше за мене; а родителите ми, бидейки налегнати от годините и като изживяха голяма скръб заради децата си, бяха повалени, да, тъкмо върху болничните им ложета.
- 18 Поради тяхната мъка и много скръб и поради беззаконието на братята ми, те бяха на път дори да бъдат изведени от това време, за да посрещнат Техния Бог; да, сивите им коси бяха на път да бъдат положени дълбоко в пръстта; да, те бяха близо до това да бъдат хвърлени със скръб в един воден гроб.
- 19 А Яков и Иосиф, бидейки малки и имайки нужда от много храна, бяха измъчвани поради страданията на майка им; и нито жена ми със сълзите и молитвите си, нито децата ми не можаха да смекчат сърцата на братята ми, че да ме отвържат.
- 20 И нямаше нищо, освен силата Божия, която ги заплаши с унищожение, което можеше да смекчи сърцата на братята ми; ето защо, когато видяха, че скоро ще бъдат погълнати от дълбините на морето, те дотолкова се покаяха за нещата, които бяха сторили, че ме отвързаха.
- 21 И стана така, че след като ме бяха отвързали, ето, аз взех компаса и той заработи според моите желания. И стана така, че аз се помолих на Господа; и след като се бях помолил, ветровете стихнаха и бурята спря, и настана голямо спокойствие.
- 22 И стана така, че аз, Нефи, поведох кораба така, че да заплуваме отново към обетованата земя.
- 23 И стана така, че след като бяхме плували в продължение на много дни, ние пристигнахме в обетованата земя; и слязохме на земята и опънахме шатрите си; и ние я нарекохме Обетована земя.

Nevertheless, I did look unto my God, and I did praise him all the day long; and I did not murmur against the Lord because of mine afflictions.

Now my father, Lehi, had said many things unto them, and also unto the sons of Ishmael; but, behold, they did breathe out much threatenings against anyone that should speak for me; and my parents being stricken in years, and having suffered much grief because of their children, they were brought down, yea, even upon their sick-beds.

Because of their grief and much sorrow, and the iniquity of my brethren, they were brought near even to be carried out of this time to meet their God; yea, their grey hairs were about to be brought down to lie low in the dust; yea, even they were near to be cast with sorrow into a watery grave.

And Jacob and Joseph also, being young, having need of much nourishment, were grieved because of the afflictions of their mother; and also my wife with her tears and prayers, and also my children, did not soften the hearts of my brethren that they would loose me.

And there was nothing save it were the power of God, which threatened them with destruction, could soften their hearts; wherefore, when they saw that they were about to be swallowed up in the depths of the sea they repented of the thing which they had done, inasmuch that they loosed me.

And it came to pass after they had loosed me, behold, I took the compass, and it did work whither I desired it. And it came to pass that I prayed unto the Lord; and after I had prayed the winds did cease, and the storm did cease, and there was a great calm.

And it came to pass that I, Nephi, did guide the ship, that we sailed again towards the promised land.

And it came to pass that after we had sailed for the space of many days we did arrive at the promised land; and we went forth upon the land, and did pitch our tents; and we did call it the promised land.

24 И стана така, че започнахме да обработваме земята и започнахме да засяваме семена; да, посадихме в земята всичките си семена, които бяхме донесли от земята на Ерусалим. И стана така, че те пораснаха изключително бързо; ето защо, ние бяхме благословени в изобилие.

25 И стана така, че като пъгувахме в пустошта, ние открихме в земята на обета зверове от всякакъв вид в горите, и крави, и волове, и магарета, и коне, и кози, и диви кози, и всякакъв вид диви животни, които бяха от полза за човека. И ние намерихме всякакъв вид руда — и златна, и сребърна, и медна.

And it came to pass that we did begin to till the earth, and we began to plant seeds; yea, we did put all our seeds into the earth, which we had brought from the land of Jerusalem. And it came to pass that they did grow exceedingly; wherefore, we were blessed in abundance.

And it came to pass that we did find upon the land of promise, as we journeyed in the wilderness, that there were beasts in the forests of every kind, both the cow and the ox, and the ass and the horse, and the goat and the wild goat, and all manner of wild animals, which were for the use of men. And we did find all manner of ore, both of gold, and of silver, and of copper.

1 Нефи 19

- 1 И стана така, че Господ ми заповяда и затова аз направих плочи от руда, за да мога да издълбая върху тях летописа на моя народ. И на плочите, които направих, аз издълбах летописа на баща ми, а също и пътуванията ни в пустошта и пророчествата на баща ми; а също и много от моите собствени пророчувания съм издълбал аз на тях.
- 2 И по времето, когато ги направих, аз не знаех, че ще ми бъде заповядано от Господ да направя тези плочи; ето защо, летописът на баща ми и родословието на бащите му, и по-голямата част от постъпките ни в пустошта са издълбани на онези, първите плочи, за които говорих; ето защо, нещата, които се случиха преди да направя тези плочи, наистина са по-подробно описани на първите плочи.
- 3 И след като бях направил тези плочи по заповед, аз, Нефи, получих заповед, че служението и пророчествата, най-ясните и ценни части от тях, трябва да бъдат написани върху тези плочи; и нещата, които бяха записани, трябва да бъдат запазени за наставление на моя народ, който ще притежава земята, а също и за други мъдри цели, които цели са известни на Господа.
- 4 Ето защо, аз, Нефи, направих летопис върху другите плочи, който разказва, или който разказва по-подробно за войните и раздорите, и унищоженията на народа ми. И това аз направих и заповядах на моя народ какво да прави след като си отида; и че тези плочи трябва да бъдат предавани от едно поколение на друго или от един пророк на друг до следващите заповеди на Господа.
- 5 И един разказ за това, как направих тези плочи, ще бъде даден по-късно; и тогава ето, аз продължавам според това, което казах; и аз правя това, за да могат по-светите неща да бъдат запазени за знанието на моя народ.
- 6 При все това аз не записвам нищо върху плочите, освен това, което смятам за свято. И сега, ако аз сгреша, тези от стари времена също грешаха; и не че бих се извинил с други люде, но поради слабостта, която е в мен, според плътта, аз бих се извинил.

1 Nephi 19

And it came to pass that the Lord commanded me, wherefore I did make plates of ore that I might engraven upon them the record of my people. And upon the plates which I made I did engraven the record of my father, and also our journeyings in the wilderness, and the prophecies of my father; and also many of mine own prophecies have I engraven upon them.

And I knew not at the time when I made them that I should be commanded of the Lord to make these plates; wherefore, the record of my father, and the genealogy of his fathers, and the more part of all our proceedings in the wilderness are engraven upon those first plates of which I have spoken; wherefore, the things which transpired before I made these plates are, of a truth, more particularly made mention upon the first plates.

And after I had made these plates by way of commandment, I, Nephi, received a commandment that the ministry and the prophecies, the more plain and precious parts of them, should be written upon these plates; and that the things which were written should be kept for the instruction of my people, who should possess the land, and also for other wise purposes, which purposes are known unto the Lord.

Wherefore, I, Nephi, did make a record upon the other plates, which gives an account, or which gives a greater account of the wars and contentions and destructions of my people. And this have I done, and commanded my people what they should do after I was gone; and that these plates should be handed down from one generation to another, or from one prophet to another, until further commandments of the Lord.

And an account of my making these plates shall be given hereafter; and then, behold, I proceed according to that which I have spoken; and this I do that the more sacred things may be kept for the knowledge of my people.

Nevertheless, I do not write anything upon plates save it be that I think it be sacred. And now, if I do err, even did they err of old; not that I would excuse myself because of other men, but because of the weakness which is in me, according to the flesh, I would excuse myself.

7 Защото нещата, които някои човеци считат, че са с голяма стойност, както за тялото, така и за душата, други считат за нищо и ги тъпчат под нозете си. Да, дори и самият Бог Израилев тъпчат под нозете си човеците. Аз казвам тъпчат под нозете си, но бих говорил и с други слова — те не Го считат за нищо и не се вслушват в съветите Му.

8 А ето, Той идва според словата на ангела, шестстотин години след времето, когато баща ми напусна Ерусалим.

9 И светът поради беззаконието си ще Го смята за едно нищо; ето защо, те ще Го бичуват и Той ще го изстрада; и ще Го удрят и Той ще го изстрада; да, те ще Го заплюват и Той ще го изстрада поради Своята любяща доброта, и дълготърпението Си към чедата човешки.

10 И Богът на бащите ни, които бяха изведени от Египет от робство и които бяха запазени в пустошта от Него, да, Богът на Авраам и на Исаак, и Богът на Яков ще се предаде според словата на ангела като човек в ръцете на нечестиви човеци, за да бъде издигнат според словата на Зенок и разпънат според словата на Неум, и погребан в гробница според словата на Зенос, които той изрече относно трите дена на тъмнина, които ще бъдат знамение, дадено за Неговата смърт на онези, които ще населяват островите в морето и по-специално дадено на онези, които са от дома Израилев.

11 Защото тъй говори пророкът: Господ Бог със сигурност ще посети целия дом Израилев в този ден, едни с гласа Си, поради тяхната праведност и за тяхна велика радост и спасение, а други с гръмотевиците и светкавиците на силата Си, с ураган, с огън и с дим, и с пари от мрак, и с отварянето на земята, и с планини, които ще бъдат издигнати.

12 И всички тези неща със сигурност ще дойдат, казва пророкът Зенос. И канарите на земята трябва да се разпукат; и поради стенанията на земята много от царете на островите в морето ще бъдат подтикнати от Духа Божий да възкликнат: Богът на природата страда!

For the things which some men esteem to be of great worth, both to the body and soul, others set at naught and trample under their feet. Yea, even the very God of Israel do men trample under their feet; I say, trample under their feet but I would speak in other words—they set him at naught, and hearken not to the voice of his counsels.

And behold he cometh, according to the words of the angel, in six hundred years from the time my father left Jerusalem.

And the world, because of their iniquity, shall judge him to be a thing of naught; wherefore they scourge him, and he suffereth it; and they smite him, and he suffereth it. Yea, they spit upon him, and he suffereth it, because of his loving kindness and his long-suffering towards the children of men.

And the God of our fathers, who were led out of Egypt, out of bondage, and also were preserved in the wilderness by him, yea, the God of Abraham, and of Isaac, and the God of Jacob, yieldeth himself, according to the words of the angel, as a man, into the hands of wicked men, to be lifted up, according to the words of Zenock, and to be crucified, according to the words of Neum, and to be buried in a sepulchre, according to the words of Zenos, which he spake concerning the three days of darkness, which should be a sign given of his death unto those who should inhabit the isles of the sea, more especially given unto those who are of the house of Israel.

For thus spake the prophet: The Lord God surely shall visit all the house of Israel at that day, some with his voice, because of their righteousness, unto their great joy and salvation, and others with the thunders and the lightnings of his power, by tempest, by fire, and by smoke, and vapor of darkness, and by the opening of the earth, and by mountains which shall be carried up.

And all these things must surely come, saith the prophet Zenos. And the rocks of the earth must rend; and because of the groanings of the earth, many of the kings of the isles of the sea shall be wrought upon by the Spirit of God, to exclaim: The God of nature suffers.

13 И що се отнася до тези, които са в Ерусалим, казва пророкът, те ще бъдат бичувани от всички люде, защото разпънаха Бога Израилев и отвръщат сърцата си от Него, отхвърляйки знамения и изумления, и силата, и славата на Бога Израилев.

14 И защото те отвръщат сърцата си, казва пророкът, и са презирали Светия Израилев, те ще се скитат докато са в плът и ще погиват, и ще станат за смях и подигравка, и ще бъдат мразени от всички народи.

15 При все това, когато дойде този ден, казва пророкът, когато те не ще отвръщат повече сърцата си от Светия Израилев, тогава Той ще си спомни заветите, които направи с бащите им.

16 Да, тогава ще си спомни Той за островите в морето; и тогава според словата на пророка Зенос, Господ каза: Да, и аз ще събера всички люде, които са от дома Израилев, от четирите краища на земята.

17 Да, и цялата земя ще види спасението Господне, казва пророкът; всеки народ, племе, език и люде ще бъдат благословени.

18 И аз, Нефи, съм написал тези неща за моя народ, за да мога да ги убедя да помнят Господа, техния Изкупител.

19 И ето защо, аз говоря на целия дом Израилев, ако бъде тъй, че те получат тези неща.

20 Защото ето, аз имам проявления в Духа за онези, които са в Ерусалим, които ме изнуряват, че даже всичките ми стави са слаби; защото ако Господ не беше милостив да ми покаже нещата за тях, тъкмо както Той ги показва на пророците от древността, аз също щях да съм погинал.

21 И Той наистина показва на пророците от древността всички неща относно тях; и Той показва също на мнозина относно нас; ето защо, нужно е ние да знаем за тях, защото те са написани върху плочите от пиринч.

22 Сега стана така, че аз, Нефи, научих братята си на тези неща; и стана така, че аз им четох много неща, които бяха издълбани върху плочите от пиринч, за да могат те да научат за делата Господни по други земи, сред народите от стари времена.

And as for those who are at Jerusalem, saith the prophet, they shall be scourged by all people, because they crucify the God of Israel, and turn their hearts aside, rejecting signs and wonders, and the power and glory of the God of Israel.

And because they turn their hearts aside, saith the prophet, and have despised the Holy One of Israel, they shall wander in the flesh, and perish, and become a hiss and a byword, and be hated among all nations.

Nevertheless, when that day cometh, saith the prophet, that they no more turn aside their hearts against the Holy One of Israel, then will he remember the covenants which he made to their fathers.

Yea, then will he remember the isles of the sea; yea, and all the people who are of the house of Israel, will I gather in, saith the Lord, according to the words of the prophet Zenos, from the four quarters of the earth.

Yea, and all the earth shall see the salvation of the Lord, saith the prophet; every nation, kindred, tongue and people shall be blessed.

And I, Nephi, have written these things unto my people, that perhaps I might persuade them that they would remember the Lord their Redeemer.

Wherefore, I speak unto all the house of Israel, if it so be that they should obtain these things.

For behold, I have workings in the spirit, which doth weary me even that all my joints are weak, for those who are at Jerusalem; for had not the Lord been merciful, to show unto me concerning them, even as he had prophets of old, I should have perished also.

And he surely did show unto the prophets of old all things concerning them; and also he did show unto many concerning us; wherefore, it must needs be that we know concerning them for they are written upon the plates of brass.

Now it came to pass that I, Nephi, did teach my brethren these things; and it came to pass that I did read many things to them, which were engraven upon the plates of brass, that they might know concerning the doings of the Lord in other lands, among people of old.

23 И аз им четох много неща, които бяха написани в книгите на Моисей; но за да успея по-пълно да ги убедя да повярват в Господа, техния Изкупител, аз им четох онова, което беше написано от пророк Исаия; защото аз оприличих всички свети писания за нас, та да могат да бъдат за наша полза и поука.

24 Затова аз им говорих, казвайки: Чуйте словата на пророка, вие, които сте остатък от дома Израилев, клон, който е бил отчупен; чуйте словата на пророка, които бяха написани за целия дом Израилев и ги оприличете за себе си, та да можете да имате надежда, тъй както и вашите братя, от които сте били отчупени; понеже по този начин е писал пророкът.

And I did read many things unto them which were written in the books of Moses; but that I might more fully persuade them to believe in the Lord their Redeemer I did read unto them that which was written by the prophet Isaiah; for I did liken all scriptures unto us, that it might be for our profit and learning.

Wherefore I spake unto them, saying: Hear ye the words of the prophet, ye who are a remnant of the house of Israel, a branch who have been broken off; hear ye the words of the prophet, which were written unto all the house of Israel, and liken them unto yourselves, that ye may have hope as well as your brethren from whom ye have been broken off; for after this manner has the prophet written.

1 Нефи 20

- 1 Вслушайте се и чуйте това, о, доме Яковов, които сте наречени на името на Израиля и сте излезли от водите на Юда или от водите на кръщението, които се кълнете в името Господне и споменавате Бога Израилев, при все че те не се кълнат нито в истина, нито в праведност.
- 2 Въпреки това те наричат себе си от светия град, но не се осланят на Бога Израилев, който е Господ на Силите; да, Господ на Силите е името Му.
- 3 Ето, аз съм прогласил предишните неща още от началото; и те излязоха от устата Ми, и аз ги показах. аз ги показах внезапно.
- 4 И направих това, защото знаех, че ти си упорит и че врагът ти е желязно сухожилие, а челото ти пиринчено.
- 5 И аз съм ти ги обявил дори от самото начало; преди те да станат, аз ти ги показах; и ти ги показах от опасение да не би да кажеш: Моят идол ги е направил и моят издялан образ и моето излято изображение им е заповядало.
- 6 Ти видя и чу всичко това; и няма ли да го прогласите? И това, че ти показах нови неща от сегашно време, дори скрити неща, и ти не ги познаваше.
- 7 Те са създадени сега, а не от началото, дори преди деня, когато не ги чу, ти бяха обявени те, да не би да речеш: Ето, аз ги знаех.
- 8 Да, ти не чуваш; да, ти не знаеш; да, от онова време ухото ти не беше отворено; защото знаех, че ти щеше да постъпиш много коварно, и беше наречен прегрешител още от утробата.
- 9 При все това, заради името Си аз ще забавя моя гняв и за славата Си ще се въздържа да не те отхвърля.
- 10 Понеже ето, аз съм те очистил и съм те избрал в пещта на страданието.
- 11 Заради Мене самия, да, заради Мене самия ще направя това, защото не ще търпя да се осквернява името Ми и не ще дам славата Си другиму.

1 Nephi 20

Hearken and hear this, O house of Jacob, who are called by the name of Israel, and are come forth out of the waters of Judah, or out of the waters of baptism, who swear by the name of the Lord, and make mention of the God of Israel, yet they swear not in truth nor in righteousness.

Nevertheless, they call themselves of the holy city, but they do not stay themselves upon the God of Israel, who is the Lord of Hosts; yea, the Lord of Hosts is his name.

Behold, I have declared the former things from the beginning; and they went forth out of my mouth, and I showed them. I did show them suddenly.

And I did it because I knew that thou art obstinate, and thy neck is an iron sinew, and thy brow brass;

And I have even from the beginning declared to thee; before it came to pass I showed them thee; and I showed them for fear lest thou shouldst say—Mine idol hath done them, and my graven image, and my molten image hath commanded them.

Thou hast seen and heard all this; and will ye not declare them? And that I have showed thee new things from this time, even hidden things, and thou didst not know them.

They are created now, and not from the beginning, even before the day when thou heardest them not they were declared unto thee, lest thou shouldst say—Behold I knew them.

Yea, and thou heardest not; yea, thou knewest not; yea, from that time thine ear was not opened; for I knew that thou wouldst deal very treacherously, and wast called a transgressor from the womb.

Nevertheless, for my name's sake will I defer mine anger, and for my praise will I refrain from thee, that I cut thee not off.

For, behold, I have refined thee, I have chosen thee in the furnace of affliction.

For mine own sake, yea, for mine own sake will I do this, for I will not suffer my name to be polluted, and I will not give my glory unto another.

12 Вслушайте се в Мене, о Якове и Израилю, Мои избрани, защото Аз съм Той; Аз съм първият и Аз съм също последният.

13 Моята ръка постави основите на земята и десницата Ми разпротря небесата. Аз ги повиквам и те се изправят заедно.

14 Съберете се, всички вие и чуйте: Кой измежду тях им е известил тези неща? Господ го възлюби; да, и Той ще изпълни словото Му, което Той прогласи чрез тях; и Той ще постъпи според угодата Си с Вавилон, и Неговата ръка ще дойде над халдейците.

15 Също така казва Господ: Аз, Господ, да, Аз говоря; да, и го повиках да провъзгласи, Аз го доведох и той ще преуспее в пътя си.

16 Приближете се към Мене; Аз не съм говорил в тайно; от началото, още от времето, когато това беше провъзгласено, Аз съм говорил; и Господ Бог и Неговият Дух ме изпратиха.

17 И тъй казва Господ, твоят Изкупител, Светият Израилев: Аз го изпратих, Господ, твоя Бог, Който те учи за ползата ти, Който те води по пътя, по който трябва да ходиш, направих това.

18 О, да беше се вслушал в Моите заповеди, тогава твоят мир щеше да бъде като река и твоята правда като морските вълни!

19 Потомството ти също щеше да бъде като пясък; и плодът на утробата ти — като песъчинките му; неговото име нямаше да бъде отхвърлено, нито унищожено пред Мене.

20 Излезте от Вавилон, бягайте от халдейците, с пещ глас провъзгласявайте, казвайте това, разгласете го до земния край, казвайте: Господ е изкупил слугата Си Якова.

21 И те не жадуваха; Той ги водеше през пустините; Той направи за тях да потече вода от канарата; Той още разцепи канарата и водите избликнаха оттам.

22 Въпреки че Той направи всичко това, а също и по-велики неща, няма мир, казва Господ, за нечестивите.

Hearken unto me, O Jacob, and Israel my called, for I am he; I am the first, and I am also the last.

Mine hand hath also laid the foundation of the earth, and my right hand hath spanned the heavens. I call unto them and they stand up together.

All ye, assemble yourselves, and hear; who among them hath declared these things unto them? The Lord hath loved him; yea, and he will fulfil his word which he hath declared by them; and he will do his pleasure on Babylon, and his arm shall come upon the Chaldeans.

Also, saith the Lord; I the Lord, yea, I have spoken; yea, I have called him to declare, I have brought him, and he shall make his way prosperous.

Come ye near unto me; I have not spoken in secret; from the beginning, from the time that it was declared have I spoken; and the Lord God, and his Spirit, hath sent me.

And thus saith the Lord, thy Redeemer, the Holy One of Israel; I have sent him, the Lord thy God who teacheth thee to profit, who leadeth thee by the way thou shouldst go, hath done it.

O that thou hadst hearkened to my commandments—then had thy peace been as a river, and thy righteousness as the waves of the sea.

Thy seed also had been as the sand; the offspring of thy bowels like the gravel thereof; his name should not have been cut off nor destroyed from before me.

Go ye forth of Babylon, flee ye from the Chaldeans, with a voice of singing declare ye, tell this, utter to the end of the earth; say ye: The Lord hath redeemed his servant Jacob.

And they thirsted not; he led them through the deserts; he caused the waters to flow out of the rock for them; he clave the rock also and the waters gushed out.

And notwithstanding he hath done all this, and greater also, there is no peace, saith the Lord, unto the wicked.

1 Нефи 21

- 1 И отново: Вслушай се, о, ти, доме Израилев, всички вие, които сте откъснати и изгонени поради нечестиятото на пастирите на моя народ; да, всички вие, които сте откъснати, които сте пръснати надалече, които сте от моя народ, о, доме Израилев. Слушайте ме, о, острови, и вслушайте се вие, народи отдалеч; Господ ме е повикал още от рождение; от майчината ми утроба Той е споменал името ми.
- 2 И Той е направил устата ми като остър меч; в сянката на ръката Си Той ме криеше и ме направи лъскава стрела; в Своя колчан Той ме криеше.
- 3 И ми каза: Ти си Мой слуга, о, Израилю, в който Аз ще бъда прославен.
- 4 Тогава аз казах: Аз съм се трудил напразно и за нищо и напразно съм изтощавал силата си; но без съмнение моята съдба е с Господа и делото ми с моя Бог.
- 5 И сега, казва Господ, Който ме създаде още от утробата да бъда Негов слуга, за да обърна Яков отново към Него — макар че Израил не е събран, все пак аз ще бъда славен в очите на Господ и моят Бог ще бъде моята сила.
- 6 И Той каза: Това е малко нещо да бъдеш Мой слуга, за да въздигнеш племената на Якова и да възстановиш запазените на Израила. И Аз ще те дам още за светлина на езичниците, за да бъдеш Моето спасение по всички краища на земята.
- 7 Тъй казва Господ, Изкупителят на Израила, неговият Свети, на оногова, когото човек презира, на оногова, от когото хората се гнусят, на слугата на владетели: Царе ще видят и ще станат, князе също ще се поклонят заради Господа, Който е верен.
- 8 Тъй казва Господ: В благоприятно време съм те чул, о, морски острови, и в ден на спасение съм ти помогнал; и Аз ще те запазя и ще ти дам Моя слуга за завет на народа, за да установиш земята, за да сториш да се наследят запустелите наследства;
- 9 за да можеш да кажеш на затворниците: Излезте; и на ония, които седят в тъмнина: Покажете се! И те ще пасат край пътищата и техните пасбища ще бъдат по всички високи места.

1 Nephi 21

And again: Harken, O ye house of Israel, all ye that are broken off and are driven out because of the wickedness of the pastors of my people; yea, all ye that are broken off, that are scattered abroad, who are of my people, O house of Israel. Listen, O isles, unto me, and hearken ye people from far; the Lord hath called me from the womb; from the bowels of my mother hath he made mention of my name.

And he hath made my mouth like a sharp sword; in the shadow of his hand hath he hid me, and made me a polished shaft; in his quiver hath he hid me;

And said unto me: Thou art my servant, O Israel, in whom I will be glorified.

Then I said, I have labored in vain, I have spent my strength for naught and in vain; surely my judgment is with the Lord, and my work with my God.

And now, saith the Lord—that formed me from the womb that I should be his servant, to bring Jacob again to him—though Israel be not gathered, yet shall I be glorious in the eyes of the Lord, and my God shall be my strength.

And he said: It is a light thing that thou shouldst be my servant to raise up the tribes of Jacob, and to restore the preserved of Israel. I will also give thee for a light to the Gentiles, that thou mayest be my salvation unto the ends of the earth.

Thus saith the Lord, the Redeemer of Israel, his Holy One, to him whom man despiseth, to him whom the nations abhorreth, to servant of rulers: Kings shall see and arise, princes also shall worship, because of the Lord that is faithful.

Thus saith the Lord: In an acceptable time have I heard thee, O isles of the sea, and in a day of salvation have I helped thee; and I will preserve thee, and give thee my servant for a covenant of the people, to establish the earth, to cause to inherit the desolate heritages;

That thou mayest say to the prisoners: Go forth; to them that sit in darkness: Show yourselves. They shall feed in the ways, and their pastures shall be in all high places.

10 Те не ще гладуват, нито жадуват, нито пък жега и слънце ще ги ударят; защото Този, Който се смилява над тях, ще ги води, дори при водните извори ще ги заведе Той.

11 И ще направя на път всички Мои планини, и Моите друмове ще бъдат възвисени.

12 И тогава, о, доме Израилев, ето, тези ще дойдат отдалеч; и ето, тези от север и от запад; и тези от земята Синим.

13 Пейте, о, небеса, и радвай се, о, земьо, защото нозете на онези, които са на изток, ще бъдат установени; и закънтете в песен, о, планини; защото те не ще бъдат повече поразявани, защото Господ утешил Своя народ и ще се смили над Своите оскърбени.

14 Но ето, Сион е казал: Господ ме е изоставил и моят Господ ме е забравил, но Той ще покаже, че не е.

15 Защото може ли една жена да забрави кърмачето си, та да няма състрадание към сина на утробата си? Да, те може да те забравят, обаче Аз няма да те забравя, о, доме Израилев.

16 Ето, на Своите длани съм те връзал; стените ти са непрестанно пред Мене.

17 Твоите чеда ще побързат срещу разрушителите ти и тези, които те опустошиха, ще си отидат от тебе.

18 Повдигни очите си наоколо и виж. Всички тези се събират заедно и ще дойдат при тебе. И тъй както Аз съм жив, казва Господ, ти непременно ще се облечеш с всички тях като с украсение и ще се накитиш с тях тъкмо като невеста.

19 Защото твоите разорени и запустели места и земята на твоето опустошение ще бъдат сега твърде тесни за жителите ти; и онези, които те поглъщаха, ще бъдат надалече.

20 Чедата, които ще имаш, след като ще си загубила първите, ще рекат отново в ушите ти, казвайки: Мястото е много тясно за мене, дай ми място, за да мога да живея.

They shall not hunger nor thirst, neither shall the heat nor the sun smite them; for he that hath mercy on them shall lead them, even by the springs of water shall he guide them.

And I will make all my mountains a way, and my highways shall be exalted.

And then, O house of Israel, behold, these shall come from far; and lo, these from the north and from the west; and these from the land of Sinim.

Sing, O heavens; and be joyful, O earth; for the feet of those who are in the east shall be established; and break forth into singing, O mountains; for they shall be smitten no more; for the Lord hath comforted his people, and will have mercy upon his afflicted.

But, behold, Zion hath said: The Lord hath forsaken me, and my Lord hath forgotten me—but he will show that he hath not.

For can a woman forget her sucking child, that she should not have compassion on the son of her womb? Yea, they may forget, yet will I not forget thee, O house of Israel.

Behold, I have graven thee upon the palms of my hands; thy walls are continually before me.

Thy children shall make haste against thy destroyers; and they that made thee waste shall go forth of thee.

Lift up thine eyes round about and behold; all these gather themselves together, and they shall come to thee. And as I live, saith the Lord, thou shalt surely clothe thee with them all, as with an ornament, and bind them on even as a bride.

For thy waste and thy desolate places, and the land of thy destruction, shall even now be too narrow by reason of the inhabitants; and they that swallowed thee up shall be far away.

The children whom thou shalt have, after thou hast lost the first, shall again in thine ears say: The place is too strait for me; give place to me that I may dwell.

21 Тогава ти ще кажеш в сърцето си: Кой ми роди тези, виждайки, че аз загубих децата си и съм изоставена, и пленница, и гонена насам-натам? Кой ги е отхранил тези? Ето, аз бях оставена сама, а тези, къде бяха те?

22 Така казва Господ Бог: Ето, Аз ще простра ръката Си към езичниците и ще издигна знамето Си пред людете; и те ще донесат синовете ти на ръцете си, и дъщерите ти ще бъдат носени на раменете им.

23 И царе ще бъдат твои бащи-хранители и техните царици твои майки-кърмачки; ще ти се покланят с лице до земята и ще лижат праха от нозете ти; и ти ще узнаеш, че Аз съм Господ; защото не ще се посрамят тези, които Ме чакат.

24 Защото може ли да се отнеме плячката от могъщия и могат ли да се избавят законните пленници?

25 Но тъй казва Господ, дори и пленниците на могъщия ще бъдат отнети и плячката на страшния ще бъде избавена; защото Аз ще се възпротивя на този, който ти се противи, и ще спася твоите чеда.

26 И Аз ще нахраня тези, които те притесняват, със собствената им плът; и те ще бъдат опити със собствената си кръв като със сладко вино; и всяка плът ще узнае, че Аз, Господ, съм твоят Спасител и твоят Изкупител, Могъщият Яковов.

Then shalt thou say in thine heart: Who hath begotten me these, seeing I have lost my children, and am desolate, a captive, and removing to and fro? And who hath brought up these? Behold, I was left alone; these, where have they been?

Thus saith the Lord God: Behold, I will lift up mine hand to the Gentiles, and set up my standard to the people; and they shall bring thy sons in their arms, and thy daughters shall be carried upon their shoulders.

And kings shall be thy nursing fathers, and their queens thy nursing mothers; they shall bow down to thee with their face towards the earth, and lick up the dust of thy feet; and thou shalt know that I am the Lord; for they shall not be ashamed that wait for me.

For shall the prey be taken from the mighty, or the lawful captives delivered?

But thus saith the Lord, even the captives of the mighty shall be taken away, and the prey of the terrible shall be delivered; for I will contend with him that contendeth with thee, and I will save thy children.

And I will feed them that oppress thee with their own flesh; they shall be drunken with their own blood as with sweet wine; and all flesh shall know that I, the Lord, am thy Savior and thy Redeemer, the Mighty One of Jacob.

1 Нефи 22

- 1 И сега стана така, че след като аз, Нефи, бях прочел тези неща, които бяха издълбани на плочите от пиринч, братята ми дойдоха при мене и ми казаха: Какво означават тези неща, които прочете? Ето, трябва ли те да бъдат разбрани като духовни неща, които ще станат според духа, а не според плътта?
- 2 И аз, Нефи, им казах: Ето, те бяха проявени на пророка чрез гласа на Духа; защото чрез Духа стават знайни на пророците всички неща, които ще споходят чедата човешки според плътта.
- 3 Ето защо, нещата, за които съм прочел, са неща, принадлежащи на нещата и тленни и духовни; защото изглежда, че домът Израилев рано или късно ще бъде разпръснат по цялото лице на земята и също сред всички народи.
- 4 И ето, има мнозина, които са вече загубени за знанието на онези, които са в Ерусалим. Да, по-голямата част от всички племена са били откарани надалеч и пръснати насам-натам по островите в морето; и къде са, никой от нас не знае, освен че знаем, че те са били отведени надалеч.
- 5 И откакто те са били отведени надалеч, тези неща са били пророкувани относно тях и също относно всички онези, които по-късно ще бъдат разпръснати и объркани заради Светия Израилев; защото срещу Него те ще вкоравят сърцата си; ето защо, те ще бъдат разпръснати сред всички народи и ще бъдат мразени от всички човеци.
- 6 При все това, след като бъдат отгледани от езичниците и Господ простре ръката Си към езичниците, и ги издигне като знаме, и децата им бъдат носени на ръцете им, и дъщерите им носени на раменете им, ето, тези неща, за които се говори, ще станат; понеже такива са заветите Господни с бащите ни; и това се отнася за нас в идните дни, също и за всичките ни братя, които са от дома Израилев.

1 Nephi 22

And now it came to pass that after I, Nephi, had read these things which were engraven upon the plates of brass, my brethren came unto me and said unto me: What meaneth these things which ye have read? Behold, are they to be understood according to things which are spiritual, which shall come to pass according to the spirit and not the flesh?

And I, Nephi, said unto them: Behold they were manifest unto the prophet by the voice of the Spirit; for by the Spirit are all things made known unto the prophets, which shall come upon the children of men according to the flesh.

Wherefore, the things of which I have read are things pertaining to things both temporal and spiritual; for it appears that the house of Israel, sooner or later, will be scattered upon all the face of the earth, and also among all nations.

And behold, there are many who are already lost from the knowledge of those who are at Jerusalem. Yea, the more part of all the tribes have been led away; and they are scattered to and fro upon the isles of the sea; and whither they are none of us knoweth, save that we know that they have been led away.

And since they have been led away, these things have been prophesied concerning them, and also concerning all those who shall hereafter be scattered and be confounded, because of the Holy One of Israel; for against him will they harden their hearts; wherefore, they shall be scattered among all nations and shall be hated of all men.

Nevertheless, after they shall be nursed by the Gentiles, and the Lord has lifted up his hand upon the Gentiles and set them up for a standard, and their children have been carried in their arms, and their daughters have been carried upon their shoulders, behold these things of which are spoken are temporal; for thus are the covenants of the Lord with our fathers; and it meaneth us in the days to come, and also all our brethren who are of the house of Israel.

7 И това означава, че идва времето, когато, след като домът Израилев е бил разпръснат и объркан, Господ Бог ще въздигне един могъщ народ сред езичниците, да, тъкмо по лицето на тази земя; и от тях потомството ни ще бъде разпръснато.

8 И след като потомството ни бъде разпръснато, Господ Бог ще продължи да върши чудно дело сред езичниците, което ще бъде от голяма ценност за потомството ни; ето защо, това е оприличено с тяхното хранене от езичниците и носенето им на ръце и на рамене от тях.

9 И това също ще бъде ценно за езичниците; и не само за езичниците, а и за целия дом Израилев за разкриването на заветите на Отца от небесата с Авраама, казвайки: В твоето потомство ще бъдат благословени всичките племена на земята.

10 И аз бих желал, братя мои, да знаете, че всички племена на земята не могат да бъдат благословени, освен ако Той не запретне ръката Си пред очите на народите.

11 Ето защо, Господ Бог ще продължи да запрята ръката Си пред очите на всички народи, осъществявайки Неговите завети и Евангелието Си за онези, които са от дома Израилев.

12 Затова Той ще ги изведе отново от пленничество и те ще бъдат събрани заедно в земите на тяхното наследство; и те ще бъдат извадени от забвението и мрака; и те ще узнаят, че Господ е техният Спасител и техният Изкупител, Могъщият Израилев.

13 И кръвта на онази огромна и мерзка църква, която е блудницата на цялата земя, ще се обърне върху собствените им глави; защото те ще воюват помежду си, и мечът от ръцете им ще падне върху собствените им глави и те ще се опият със собствената си кръв.

And it meaneth that the time cometh that after all the house of Israel have been scattered and confounded, that the Lord God will raise up a mighty nation among the Gentiles, yea, even upon the face of this land; and by them shall our seed be scattered.

And after our seed is scattered the Lord God will proceed to do a marvelous work among the Gentiles, which shall be of great worth unto our seed; wherefore, it is likened unto their being nourished by the Gentiles and being carried in their arms and upon their shoulders.

And it shall also be of worth unto the Gentiles; and not only unto the Gentiles but unto all the house of Israel, unto the making known of the covenants of the Father of heaven unto Abraham, saying: In thy seed shall all the kindreds of the earth be blessed.

And I would, my brethren, that ye should know that all the kindreds of the earth cannot be blessed unless he shall make bare his arm in the eyes of the nations.

Wherefore, the Lord God will proceed to make bare his arm in the eyes of all the nations, in bringing about his covenants and his gospel unto those who are of the house of Israel.

Wherefore, he will bring them again out of captivity, and they shall be gathered together to the lands of their inheritance; and they shall be brought out of obscurity and out of darkness; and they shall know that the Lord is their Savior and their Redeemer, the Mighty One of Israel.

And the blood of that great and abominable church, which is the whore of all the earth, shall turn upon their own heads; for they shall war among themselves, and the sword of their own hands shall fall upon their own heads, and they shall be drunken with their own blood.

14 И всички народи, които воюват срещу тебе, о, доме Израилев, ще се обърнат един срещу друг и те ще паднат в ямата, която изкопаха, за да хванат в клопка Господния народ. И всички онези, които се бият против Сион, ще бъдат унищожени, и онази велика блудница, която е извратила правите пътища Господни, да, онази огромна и мерзка църква ще рухне в праха и голямо ще бъде падението ѝ.

15 Защото ето, казва пророкът, бързо идва времето, когато Сатана не ще има повече власт над сърцата на чедата човешки; защото денят идва скоро, когато всички горделиви и онези, които вършат нечестие, ще бъдат като стърнище; и идва денят, когато те трябва да бъдат изгорени.

16 Защото скоро идва времето, когато пълнотата на Божия гняв ще се излее върху всичките чедата човешки; понеже Той не ще изтърпи нечестивите да унищожат праведните.

17 Ето защо, Той ще запази праведните чрез силата Си, дори и ако е тъй, че трябва пълнотата на гнева Му да се излее и праведните да бъдат запазени, чак до унищожаване на враговете им с огън. Ето защо, праведните няма защо да се страхуват; защото така каза пророкът, те ще бъдат спасени, даже ако е тъй, че е чрез огън.

18 Ето, братя мои, аз ви казвам, че тези неща ще станат скоро; да, тъкмо кръв и огън, и пари от дим трябва дойдат; и нужно е това да стане по лицето на тази земя; и това ще стане с човеците според плътта, ако е тъй, че те вкоравят сърцата си против Светия Израилев.

19 Защото ето, праведните няма да погинат, защото със сигурност трябва да дойде времето, когато всички онези, които се бият срещу Сион, ще бъдат отхвърлени.

20 И Господ непременно ще подготви пътя за народа си в изпълнение на словата на Моисей, които той изрече, казвайки: Един пророк вашият Господ Бог ще въздигне за вас, такъв като мене; него ще слушате във всичко, каквото ви каже. И ще стане така, че всички онези, които не послушат този пророк, ще бъдат отхвърлени от средата на народа.

And every nation which shall war against thee, O house of Israel, shall be turned one against another, and they shall fall into the pit which they digged to ensnare the people of the Lord. And all that fight against Zion shall be destroyed, and that great whore, who hath perverted the right ways of the Lord, yea, that great and abominable church, shall tumble to the dust and great shall be the fall of it.

For behold, saith the prophet, the time cometh speedily that Satan shall have no more power over the hearts of the children of men; for the day soon cometh that all the proud and they who do wickedly shall be as stubble; and the day cometh that they must be burned.

For the time soon cometh that the fulness of the wrath of God shall be poured out upon all the children of men; for he will not suffer that the wicked shall destroy the righteous.

Wherefore, he will preserve the righteous by his power, even if it so be that the fulness of his wrath must come, and the righteous be preserved, even unto the destruction of their enemies by fire. Wherefore, the righteous need not fear; for thus saith the prophet, they shall be saved, even if it so be as by fire.

Behold, my brethren, I say unto you, that these things must shortly come; yea, even blood, and fire, and vapor of smoke must come; and it must needs be upon the face of this earth; and it cometh unto men according to the flesh if it so be that they will harden their hearts against the Holy One of Israel.

For behold, the righteous shall not perish; for the time surely must come that all they who fight against Zion shall be cut off.

And the Lord will surely prepare a way for his people, unto the fulfilling of the words of Moses, which he spake, saying: A prophet shall the Lord your God raise up unto you, like unto me; him shall ye hear in all things whatsoever he shall say unto you. And it shall come to pass that all those who will not hear that prophet shall be cut off from among the people.

21 И сега, аз, Нефи, ви заявявам, че този пророк, за когото говорѝ Моисей, беше Светият Израилев; защото Той ще раздава правосъдие в праведност.

22 И праведните не е нужно да се страхуват, защото те са онези, които не ще бъдат объркани, а тъкмо царството на дявола, което ще бъде изградено сред чедата човешки, което царство е установено сред онези, които са в плътта;

23 защото бързо ще дойде времето, когато всички църкви, които са изградени за обогатяване, и всички онези, които са изградени за сдобиване с власт над плътта, и онези, които са изградени, за да станат известни в очите на света, и онези, които търсят плътските страсти и светските неща, и да вършат всякакъв вид беззаконие; да, накрая всички онези, които принадлежат към царството на дявола, те са тези, които трябва да се страхуват, да треперят и да се тресат; те са тези, които трябва да бъдат сведени ниско в праха; те са тези, които трябва да бъдат унищожени като стърнище; и това е според словата на пророка.

24 И бързо идва времето, когато праведните трябва да бъдат изведени като телета от обора и когато Светият Израилев трябва да царува и господства с мощ, и със сила, и велика слава.

25 И Той събира чедата си от четирите краища на земята; и Той преброява овците Си, и те Го познат; и ще има едно стадо и един пастир; и Той ще храни овците си и в Него те ще намерят паша.

26 И поради праведността на Неговия народ Сатана няма власт; ето защо, той няма да може да бъде отвързан в продължение на много години; понеже той няма власт над сърцата на хората, защото те живеят в праведност и Светият Израилев царува.

27 И сега, ето, аз, Нефи, ви казвам, че всички тези неща трябва да станат според плътта.

28 Но ето, всички народи, племена, езици и люде, ще живеят в безопасност със Светия Израилев, ако бъде тъй, че те се покаят.

29 И сега, аз, Нефи, привършвам, тъй като не смея да говоря повече относно тези неща.

And now I, Nephi, declare unto you, that this prophet of whom Moses spake was the Holy One of Israel; wherefore, he shall execute judgment in righteousness.

And the righteous need not fear, for they are those who shall not be confounded. But it is the kingdom of the devil, which shall be built up among the children of men, which kingdom is established among them which are in the flesh—

For the time speedily shall come that all churches which are built up to get gain, and all those who are built up to get power over the flesh, and those who are built up to become popular in the eyes of the world, and those who seek the lusts of the flesh and the things of the world, and to do all manner of iniquity; yea, in fine, all those who belong to the kingdom of the devil are they who need fear, and tremble, and quake; they are those who must be brought low in the dust; they are those who must be consumed as stubble; and this is according to the words of the prophet.

And the time cometh speedily that the righteous must be led up as calves of the stall, and the Holy One of Israel must reign in dominion, and might, and power, and great glory.

And he gathereth his children from the four quarters of the earth; and he numbereth his sheep, and they know him; and there shall be one fold and one shepherd; and he shall feed his sheep, and in him they shall find pasture.

And because of the righteousness of his people, Satan has no power; wherefore, he cannot be loosed for the space of many years; for he hath no power over the hearts of the people, for they dwell in righteousness, and the Holy One of Israel reigneth.

And now behold, I, Nephi, say unto you that all these things must come according to the flesh.

But, behold, all nations, kindreds, tongues, and people shall dwell safely in the Holy One of Israel if it so be that they will repent.

And now I, Nephi, make an end; for I durst not speak further as yet concerning these things.

30 Затова, братя мои, аз бих желал да разберете, че нещата, които са написани на плочите от пиринч, са истинни; и те свидетелстват, че човек трябва да се подчинява на заповедите Божии.

31 Ето защо, вие не трябва да мислите, че аз и баща ми сме единствените, които сме свидетелствали за тях и също поучавали за тях. Следователно, ако се подчините на заповедите и устоите до края, вие ще бъдете спасени в последния ден. И тъй е. Амин.

Wherefore, my brethren, I would that ye should consider that the things which have been written upon the plates of brass are true; and they testify that a man must be obedient to the commandments of God.

Wherefore, ye need not suppose that I and my father are the only ones that have testified, and also taught them. Wherefore, if ye shall be obedient to the commandments, and endure to the end, ye shall be saved at the last day. And thus it is. Amen.

Втората Книга на Нефи

Разказ за смъртта на Лехий. Нефиевите братя се бунтуват против него. Господ предупреждава Нефи да тръгне в пустошта. Неговите пътувания в пустошта и тъй нататък.

2 Нефи 1

- 1 И сега стана така, че след като аз, Нефи, бях свършил да поучавам братята си, баща ни, Лехий, им говорих също много неща и им преповтори колко велики неща Господ е извършил за тях, извеждайки ги от земята на Ерусалим.
- 2 И той им говорих относно техните бунтове по водите и Божието милосърдие в пощадяването на живота им, че те не бяха погълнати от морето.
- 3 И той им говорих също относно земята на обета, която те бяха получили — колко милостив е бил Господ, като ни предупреди, че трябва да избягаме от земята на Ерусалим.
- 4 Понеже ето, каза той, видял съм видение, от което знам, че Ерусалим е разрушен; и ако бяхме останали в Ерусалим и ние щяхме да погинем.
- 5 Но, каза той, въпреки нашите огорчения, ние получихме една земя на обета, една земя, която е отбрана от всички други земи; земя, за която Господ Бог е сключил завет с мене да бъде земя за наследството на моето потомство. Да, Господ е сключил завет за тази земя с мене и с децата ми навеки, а също и с всички онези, които ще бъдат изведени от други страни от ръката Господна.
- 6 Ето защо, аз, Лехий, пророкувам според въздействието на Духа, Който е в мене, че никой няма да дойде на тази земя, освен ако не бъде воден от ръката Господна.

The Second Book of Nephi

An account of the death of Lehi. Nephi's brethren rebel against him. The Lord warns Nephi to depart into the wilderness. His journeyings in the wilderness, and so forth.

2 Nephi 1

And now it came to pass that after I, Nephi, had made an end of teaching my brethren, our father, Lehi, also spake many things unto them, and rehearsed unto them, how great things the Lord had done for them in bringing them out of the land of Jerusalem.

And he spake unto them concerning their rebellions upon the waters, and the mercies of God in sparing their lives, that they were not swallowed up in the sea.

And he also spake unto them concerning the land of promise, which they had obtained—how merciful the Lord had been in warning us that we should flee out of the land of Jerusalem.

For, behold, said he, I have seen a vision, in which I know that Jerusalem is destroyed; and had we remained in Jerusalem we should also have perished.

But, said he, notwithstanding our afflictions, we have obtained a land of promise, a land which is choice above all other lands; a land which the Lord God hath covenanted with me should be a land for the inheritance of my seed. Yea, the Lord hath covenanted this land unto me, and to my children forever, and also all those who should be led out of other countries by the hand of the Lord.

Wherefore, I, Lehi, prophesy according to the workings of the Spirit which is in me, that there shall none come into this land save they shall be brought by the hand of the Lord.

7 Ето защо, тази земя е посветена на оногова, когото Той ще доведе. И ако бъде тъй, че те Му служат според заповедите, които Той е дал, тя ще бъде земя на свободата за тях; ето защо, те никога не ще бъдат откарвани в пленничество, а ако стане тъй, това ще е поради беззаконие; защото ако беззаконието изобилства, земята ще бъде проклета заради тях, но за праведните тя ще бъде благословена навеки.

8 И ето, мъдрост е, че тази земя засега трябваше да бъде забранена за знанието на други народи; защото ето, много народи щяха да нахлуят в земята, тъй че нямаше да има място за наследство.

9 Ето защо, аз, Лехий, съм получил обещание, че доколкото онези, които Господ Бог ще изведе от земята на Ерусалим, ще спазват Неговите заповеди, те ще преуспяват по лицето на тази земя; и те ще бъдат запазени от всички други народи, за да могат да притежават тази земя за себе си. И ако бъде тъй, че те спазват заповедите Му, те ще бъдат благословени по лицето на цялата тази земя и никой няма да ги безпокои, нито да им отнема земята на тяхното наследство; и те ще живеят в безопасност навеки.

10 Но ето, когато дойде времето те да чезнат в неверие, след като са получили толкова големи благословии от ръката Господна, имайки познание за сътворението на земята и на всички човеци, познавайки великите и чудни дела Господни от сътворението на света; имайки сила, дадена им да извършват всичко чрез вяра; имайки всичките заповеди от началото и след като са били доведени чрез Неговата безпределна добрина в тази скъпоценна земя на обета, ето, казвам аз, ако дойде ден те да отречат Светия Израилев, истинския Месия, техния Изкупител и техния Бог, ето, възмездията на Този, Който е справедлив, ще останат върху тях.

11 Да, Той ще доведе други народи при тях и ще им даде сила, и ще им отнеме земите на техните владения, и Той ще стори те да бъдат разпръснати и изтребени.

12 Да, от поколение на поколение ще има кръвополития и големи възмездия между тях; ето защо, синове мои, бих желал да помните; да, аз бих желал да се вслушате в словата ми.

Wherefore, this land is consecrated unto him whom he shall bring. And if it so be that they shall serve him according to the commandments which he hath given, it shall be a land of liberty unto them; wherefore, they shall never be brought down into captivity; if so, it shall be because of iniquity; for if iniquity shall abound cursed shall be the land for their sakes, but unto the righteous it shall be blessed forever.

And behold, it is wisdom that this land should be kept as yet from the knowledge of other nations; for behold, many nations would overrun the land, that there would be no place for an inheritance.

Wherefore, I, Lehi, have obtained a promise, that inasmuch as those whom the Lord God shall bring out of the land of Jerusalem shall keep his commandments, they shall prosper upon the face of this land; and they shall be kept from all other nations, that they may possess this land unto themselves. And if it so be that they shall keep his commandments they shall be blessed upon the face of this land, and there shall be none to molest them, nor to take away the land of their inheritance; and they shall dwell safely forever.

But behold, when the time cometh that they shall dwindle in unbelief, after they have received so great blessings from the hand of the Lord—having a knowledge of the creation of the earth, and all men, knowing the great and marvelous works of the Lord from the creation of the world; having power given them to do all things by faith; having all the commandments from the beginning, and having been brought by his infinite goodness into this precious land of promise—behold, I say, if the day shall come that they will reject the Holy One of Israel, the true Messiah, their Redeemer and their God, behold, the judgments of him that is just shall rest upon them.

Yea, he will bring other nations unto them, and he will give unto them power, and he will take away from them the lands of their possessions, and he will cause them to be scattered and smitten.

Yea, as one generation passeth to another there shall be bloodsheds, and great visitations among them; wherefore, my sons, I would that ye would remember; yea, I would that ye would hearken unto my words.

13 О, да бяхте се събудили, събудете се от дълбок сън, да, тъкмо от пъкления сън и се отърсете от ужасните вериги, с които сте вързани, които са веригите, които обвързват чедата човешки, за да бъдат откарани пленници във вечната бездна на окаяност и злочестина.

14 Събудете се, вдигнете се от праха и послушайте словата на един треперещ родител, чиито останки скоро ще трябва да положите в студения и тих гроб, откъдето никой пътник не може да се върне; още няколко дни и аз тръгвам по пътя на цялата земя.

15 Но ето, Господ е изкупил душата ми от пъкъл; аз съм видял славата Му и съм прегърнат завинаги в обятията на любовта Му.

16 И желая вие да помните да съблюдавате повеленията и разпоредбите Господни; ето това е била тревогата на душата ми от началото.

17 Сърцето ми беше от време на време изнемогващо от скръб, защото съм се боял да не би поради коравосърдечието ви, Господ, вашият Бог да излее пълнотата на гнева Си върху вас, та да бъдете отхвърлени и унищожени навеки.

18 Или че проклетие ще ви сполети в продължение на много поколения; и бъдете посетени от меч и от глад, и мразени, и водени според волята и пленничеството на дявола.

19 О, синове мои, дано тези неща да не ви сполетят, но дано да бъдете един избран и облагодетелстван народ Господен. Но ето, да бъде волята Му, защото Неговите пътища са праведност навеки.

20 И Той е казал: Доколкото спазвате Моите заповеди, вие ще преуспявате в земята, но доколкото не спазвате Моите заповеди, ще бъдете отхвърлени от присъствието Ми.

21 И сега, за да се радва душата ми за вас, за да може сърцето ми да напусне този свят със задоволство от вас, та да не бъде повален от печал и скръб в гроба, вдигнете се от праха, синове мои, и бъдете мъже, и бъдете решителни в един дух и едно сърце, сдружени във всичко, за да не изпаднете в пленничество.

O that ye would awake; awake from a deep sleep, yea, even from the sleep of hell, and shake off the awful chains by which ye are bound, which are the chains which bind the children of men, that they are carried away captive down to the eternal gulf of misery and woe.

Awake! and arise from the dust, and hear the words of a trembling parent, whose limbs ye must soon lay down in the cold and silent grave, from whence no traveler can return; a few more days and I go the way of all the earth.

But behold, the Lord hath redeemed my soul from hell; I have beheld his glory, and I am encircled about eternally in the arms of his love.

And I desire that ye should remember to observe the statutes and the judgments of the Lord; behold, this hath been the anxiety of my soul from the beginning.

My heart hath been weighed down with sorrow from time to time, for I have feared, lest for the hardness of your hearts the Lord your God should come out in the fulness of his wrath upon you, that ye be cut off and destroyed forever;

Or, that a cursing should come upon you for the space of many generations; and ye are visited by sword, and by famine, and are hated, and are led according to the will and captivity of the devil.

O my sons, that these things might not come upon you, but that ye might be a choice and a favored people of the Lord. But behold, his will be done; for his ways are righteousness forever.

And he hath said that: Inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall prosper in the land; but inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from my presence.

And now that my soul might have joy in you, and that my heart might leave this world with gladness because of you, that I might not be brought down with grief and sorrow to the grave, arise from the dust, my sons, and be men, and be determined in one mind and in one heart, united in all things, that ye may not come down into captivity;

- 22 За да не бъдете прокълнати с тежко проклятие; а също и за да не си навлечете гнева на един справедлив Бог за унищожението, да, тъкмо до вечното унищожение и на тялото, и на душата.
- 23 Събудете се, синове мои, облечете бронята на праведността. Отърсете се от веригите, с които сте вързани, излезте от забвението и се вдигнете от праха.
- 24 Не се бунтувайте повече против брат си, чиито видения са славни и който е спазвал заповедите от времето, когато напуснахме Ерусалим; и който е бил оръдие в Божиите ръце за довеждането ни в земята на обета; защото ако не беше той, ние щяхме да сме погинали от глад в пустошта; и при все това, вие се опитвахте да отнемете живота му; да, и той изстрада много скръб заради вас.
- 25 И аз се страхувам извънредно много и треперя заради вас да не би той да страда отново; защото ето, вие го обвинихте, че търсел сила и власт над вас; но аз знам, че той не е търсил нито сила, нито власт над вас, но е търсил славата Божия и вашето собствено вечно благосъстояние.
- 26 И вие роптаехте, защото той беше откровен с вас. Казвате, че си бил послужил със строгост; вие казвате, че бил разгневен на вас; но ето, строгостта му беше строгостта на силата на словото Божие, която беше в него; и това, което вие наричате гняв, беше истината, според тази, която е в Бога, която той не можеше да удържи, показвайки дръзновено отново вашите беззакония.
- 27 И нужно бе силата Божия да бъде с него, дори дотам, че той да ви заповядва, а вие да се подчинявате. Но ето, това не беше той, а Духът Господен, Който беше в него, Който му отваряше устата, за да говори, така че той не можеше да я затвори.
- 28 И сега, сине мой Ламане, също и вие, Лемуиле и Саме, а също и вие синове мои, които сте синовете на Исмаил, ето, ако вие се вслушате в гласа на Нефи, вие не ще погинете. И ако се вслушате в него, аз ще ви оставя една благословия, да, тъкмо моята първа благословия.

That ye may not be cursed with a sore cursing; and also, that ye may not incur the displeasure of a just God upon you, unto the destruction, yea, the eternal destruction of both soul and body.

Awake, my sons; put on the armor of righteousness. Shake off the chains with which ye are bound, and come forth out of obscurity, and arise from the dust.

Rebel no more against your brother, whose views have been glorious, and who hath kept the commandments from the time that we left Jerusalem; and who hath been an instrument in the hands of God, in bringing us forth into the land of promise; for were it not for him, we must have perished with hunger in the wilderness; nevertheless, ye sought to take away his life; yea, and he hath suffered much sorrow because of you.

And I exceedingly fear and tremble because of you, lest he shall suffer again; for behold, ye have accused him that he sought power and authority over you; but I know that he hath not sought for power nor authority over you, but he hath sought the glory of God, and your own eternal welfare.

And ye have murmured because he hath been plain unto you. Ye say that he hath used sharpness; ye say that he hath been angry with you; but behold, his sharpness was the sharpness of the power of the word of God, which was in him; and that which ye call anger was the truth, according to that which is in God, which he could not restrain, manifesting boldly concerning your iniquities.

And it must needs be that the power of God must be with him, even unto his commanding you that ye must obey. But behold, it was not he, but it was the Spirit of the Lord which was in him, which opened his mouth to utterance that he could not shut it.

And now my son, Laman, and also Lemuel and Sam, and also my sons who are the sons of Ishmael, behold, if ye will hearken unto the voice of Nephi ye shall not perish. And if ye will hearken unto him I leave unto you a blessing, yea, even my first blessing.

- 29 Но ако вие не се вслушате в него, аз премахвам първата си благословия, да, тъкмо моята благословия, и тя ще остане върху него.
- 30 И сега, Зораме, говоря на тебе: Ето, ти си слугата на Лаван; при все това ти си бил изведен от земята на Ерусалим и аз знам, че ти си истински приятел на сина ми, Нефи, навеки.
- 31 Затова, че си бил верен, твоео потомство ще бъде благословено с неговото потомство, така че да живеят в преуспяване дълго по лицето на тази земя; и нищо, освен ако не ще има беззаконие между тях, не ще навреди или обезпокои благоденствието им по лицето на тази земя навеки.
- 32 И тъй, ако спазвате заповедите Господни, Господ е посветил тази земя за безопасността на твоео потомство с потомството на моя син.

But if ye will not hearken unto him I take away my first blessing, yea, even my blessing, and it shall rest upon him.

And now, Zoram, I speak unto you: Behold, thou art the servant of Laban; nevertheless, thou hast been brought out of the land of Jerusalem, and I know that thou art a true friend unto my son, Nephi, forever.

Wherefore, because thou hast been faithful thy seed shall be blessed with his seed, that they dwell in prosperity long upon the face of this land; and nothing, save it shall be iniquity among them, shall harm or disturb their prosperity upon the face of this land forever.

Wherefore, if ye shall keep the commandments of the Lord, the Lord hath consecrated this land for the security of thy seed with the seed of my son.

2 Нефи 2

- 1 И сега, Якове, аз говоря на тебе: Ти си моят първороден син в дните на моята горест в пустощта. И ето, в детството си ти изстрада огорчения и много скръб поради грубостта на братята ти.
- 2 При все това, Якове, мой първородний в пустощта, ти познаваш величието Божие; и Той ще посвети страданията ти за твоя полза.
- 3 Затова душата ти ще бъде благословена и ти ще живееш в безопасност с брат ти Нефи; и дните ти ще бъдат изживени в служба на твоя Бог. Затова аз знам, че ти си изкупен поради праведността на Изкупителя ти; защото ти си видял, че в пълнотата на времето, Той идва, за да донесе спасение на хората.
- 4 И ти видя славата Му в младостта си; затова ти си благословен, тъкмо както и тези, на които Той ще служи в плътта. Защото Духът е същият вчера, днес и навеки. И пътят е приготвен от падението на човека, и спасението е даром.
- 5 И хората са достатъчно поучени, че да различават доброто от злото. И законът е даден на хората. И по закона никоя плът не е оправдана; или по закона хората са отхвърлени. Да, според тленния закон те бяха отхвърлени; и също според духовния закон те погиват от това, което е добро и стават окаяни навеки.
- 6 Ето защо, изкуплението идва в и чрез Светия Месия, понеже Той е изпълнен с благодат и истина.
- 7 Ето, Той принася себе си в жертва за греха, за да отговори на целите на закона за всички онези, които имат съкрушено сърце и разкаян дух; и за никой друг целите на закона не могат да намерят отговор.
- 8 Затова колко голяма е важноста на това да се обясняват тези неща на обитателите на земята, та да узнаят, че няма плът, която да може да живее в присъствието Божие, освен ако не бъде чрез заслугите, и милостта, и благодатта на Светия Месия, Който полага живота Си според плътта и си го възвръща отново чрез силата на Духа, та да може да осъществи възкресението на мъртвите, бидейки първият, Който трябва да се вдигне.

2 Nephi 2

And now, Jacob, I speak unto you: Thou art my first-born in the days of my tribulation in the wilderness. And behold, in thy childhood thou hast suffered afflictions and much sorrow, because of the rudeness of thy brethren.

Nevertheless, Jacob, my firstborn in the wilderness, thou knowest the greatness of God; and he shall consecrate thine afflictions for thy gain.

Wherefore, thy soul shall be blessed, and thou shalt dwell safely with thy brother, Nephi; and thy days shall be spent in the service of thy God. Wherefore, I know that thou art redeemed, because of the righteousness of thy Redeemer; for thou hast beheld that in the fulness of time he cometh to bring salvation unto men.

And thou hast beheld in thy youth his glory; wherefore, thou art blessed even as they unto whom he shall minister in the flesh; for the Spirit is the same, yesterday, today, and forever. And the way is prepared from the fall of man, and salvation is free.

And men are instructed sufficiently that they know good from evil. And the law is given unto men. And by the law no flesh is justified; or, by the law men are cut off. Yea, by the temporal law they were cut off; and also, by the spiritual law they perish from that which is good, and become miserable forever.

Wherefore, redemption cometh in and through the Holy Messiah; for he is full of grace and truth.

Behold, he offereth himself a sacrifice for sin, to answer the ends of the law, unto all those who have a broken heart and a contrite spirit; and unto none else can the ends of the law be answered.

Wherefore, how great the importance to make these things known unto the inhabitants of the earth, that they may know that there is no flesh that can dwell in the presence of God, save it be through the merits, and mercy, and grace of the Holy Messiah, who layeth down his life according to the flesh, and taketh it again by the power of the Spirit, that he may bring to pass the resurrection of the dead, being the first that should rise.

9 Затова Той е първият плод на Бога, защото Той ще ходатайства за всички чеда човешки; и тези, които повярват в Него, ще бъдат спасени.

10 И поради ходатайството за всички, всички човещи идват при Бога; ето защо, те застават в Неговото присъствие, за да бъдат съдени от Него според истината и святостта, които са в Него. Затова целите на закона, който Светият е дал за налагане на наказанието, което е придадено, което придадено наказание е в противоположност на онова на щастие, което е придадено, за да се отговори на целите на единението;

11 защото нужно е да има противопоставяне във всички неща. Ако ли не, първородният мой в пустота, праведността не би могла да съществува, нито нечестие, нито святостта, нито окаяността, нито доброто, нито злото. Затова всички неща е нужно да са обединени в едно; но ако те биха били едно тяло, то щеше да остане като мъртво, нямащо нито живот, нито смърт, нито тление, нито нетление, нито щастие, нито окаяност, нито чувство, нито безчувственост.

12 Затова то щеше да бъде сътворено за нищо; затова нямаше да има никаква цел в неговото сътворение. Ето защо, това нещо трябваше да разруши мъдростта Божия и вечните Му цели, също и силата, и милостта, и правосъдието Божие.

13 И ако кажете, че няма закон, трябва също да кажете, че няма и грях. Ако кажете, че няма грях, трябва също да кажете, че няма и праведност. И ако няма праведност, няма и щастие. И ако няма нито праведност, нито щастие, няма и наказание, и окаяност. И ако тези неща ги няма, няма и Бог. И ако няма Бог, нас също ни няма, нито пък земята; защото не би могло да има сътворение на неща, които нито действат, нито им се въздейства. Ето защо, всички тези неща щяха да изчезнат.

14 И сега, синове мои, аз ви говоря тези неща за ваша полза и поука, защото има Бог, Който е сътворил всички неща, и небесата и земята, и всички неща, които в тях са, и нещата, които действат, и нещата, на които се въздейства.

Wherefore, he is the firstfruits unto God, inasmuch as he shall make intercession for all the children of men; and they that believe in him shall be saved.

And because of the intercession for all, all men come unto God; wherefore, they stand in the presence of him, to be judged of him according to the truth and holiness which is in him. Wherefore, the ends of the law which the Holy One hath given, unto the inflicting of the punishment which is affixed, which punishment that is affixed is in opposition to that of the happiness which is affixed, to answer the ends of the atonement—

For it must needs be, that there is an opposition in all things. If not so, my firstborn in the wilderness, righteousness could not be brought to pass, neither wickedness, neither holiness nor misery, neither good nor bad. Wherefore, all things must needs be a compound in one; wherefore, if it should be one body it must needs remain as dead, having no life neither death, nor corruption nor incorruption, happiness nor misery, neither sense nor insensibility.

Wherefore, it must needs have been created for a thing of naught; wherefore there would have been no purpose in the end of its creation. Wherefore, this thing must needs destroy the wisdom of God and his eternal purposes, and also the power, and the mercy, and the justice of God.

And if ye shall say there is no law, ye shall also say there is no sin. If ye shall say there is no sin, ye shall also say there is no righteousness. And if there be no righteousness there be no happiness. And if there be no righteousness nor happiness there be no punishment nor misery. And if these things are not there is no God. And if there is no God we are not, neither the earth; for there could have been no creation of things, neither to act nor to be acted upon; wherefore, all things must have vanished away.

And now, my sons, I speak unto you these things for your profit and learning; for there is a God, and he hath created all things, both the heavens and the earth, and all things that in them are, both things to act and things to be acted upon.

15 И за да осъществи своите вечни цели за човека, след като беше сътворил нашите първи родители, и полските зверове, и птиците небесни, и накрая всички неща, които са сътворени, трябваше да има едно противопоставяне; дори забраненият плод беше в противоположност на дървото на живота; единият бидейки сладък, а другият — горчив.

16 Затова Господ Бог даде на човека да действа за себе си. Защото човекът не можеше да действа за себе си, освен ако не биваше съблазнен от единия или другия.

17 И аз, Лехий, според нещата, които съм прочел, смятам за нужно да предположа, че един ангел Божий, според както е писано, бил паднал от небесата; и затова станал дявол, защото потърсил онова, което било зло пред Бога.

18 И защото бил паднал от небесата и бил станал окаян навеки, той потърсил също окаяност за цялото човечество. Затова той казал на Ева, да, тъкмо онази стара змия, която е дяволът, който е бащата на всичките лъжи, затова той казал: Вземете от забранения плод и няма да умрете, но ще станете като Бога, знаещи добро и зло.

19 И след като Адам и Ева взеха от забранения плод, те бяха изгонени от Едемската градина да обработват земята.

20 И те народиха деца; да, тъкмо семейството на цялата земя.

21 И дните на чедата човешки бяха продължени според волята Божия, за да се покаят докато са в плътта. Ето защо, състоянието им стана състояние на изпитание и времето им беше удължено според заповедите, които Господ Бог даде на чедата човешки. Понеже Той даде заповед, че всички човеци трябва да се покаят; защото Той показа на всички човеци, че те бяха изгубени поради прегрешението на родителите им.

22 И сега, ето, ако Адам не беше прегрешил, той нямаше да падне, а щеше да остане в Едемската градина. И всичките неща, които бяха сътворени, щяха да останат в същото състояние, в което бяха след като бяха сътворени, и щяха да останат навеки, и нямаше да има край.

And to bring about his eternal purposes in the end of man, after he had created our first parents, and the beasts of the field and the fowls of the air, and in fine, all things which are created, it must needs be that there was an opposition; even the forbidden fruit in opposition to the tree of life; the one being sweet and the other bitter.

Wherefore, the Lord God gave unto man that he should act for himself. Wherefore, man could not act for himself save it should be that he was enticed by the one or the other.

And I, Lehi, according to the things which I have read, must needs suppose that an angel of God, according to that which is written, had fallen from heaven; wherefore, he became a devil, having sought that which was evil before God.

And because he had fallen from heaven, and had become miserable forever, he sought also the misery of all mankind. Wherefore, he said unto Eve, yea, even that old serpent, who is the devil, who is the father of all lies, wherefore he said: Partake of the forbidden fruit, and ye shall not die, but ye shall be as God, knowing good and evil.

And after Adam and Eve had partaken of the forbidden fruit they were driven out of the garden of Eden, to till the earth.

And they have brought forth children; yea, even the family of all the earth.

And the days of the children of men were prolonged, according to the will of God, that they might repent while in the flesh; wherefore, their state became a state of probation, and their time was lengthened, according to the commandments which the Lord God gave unto the children of men. For he gave commandment that all men must repent; for he showed unto all men that they were lost, because of the transgression of their parents.

And now, behold, if Adam had not transgressed he would not have fallen, but he would have remained in the garden of Eden. And all things which were created must have remained in the same state in which they were after they were created; and they must have remained forever, and had no end.

23 И нямаше да имат деца. Ето защо, те щяха да останат в състояние на невинност, без да имат радост, защото не знаеха окаяност; без да вършат добро, защото не знаеха грях.

24 Но ето, всички неща са били извършени по мъдростта на Този, Който знае всичко.

25 Адам падна, за да могат човеците да бъдат; и човеците са, за да могат да имат радост.

26 И Месията идва в пълнотата на времето, за да може да изкупи чедата човешки от падението. И защото те са изкупени от падението, те са станали свободни навеки, различавайки доброто от злото, за да действат сами за себе си, а не да им се въздейства, освен ако това не е чрез наказанието на закона във великия и последен ден, според заповедите, които Бог е дал.

27 Затова човеците са свободни според плътта; и всички неща са им дадени, които са нужни на човека; и те са свободни да изберат свобода и вечен живот чрез Великия Ходатай на всички човеци, или да изберат пленничество и смърт, според пленничеството и властта на дявола; защото той иска всички човеци да бъдат окаяни като него.

28 И сега, синове мои, аз бих желал да погледнете към Великия Ходатай и да се вслушате във великите Му заповеди, и да бъдете верни на словото Му, и да изберете вечния живот според волята на Светия Му Дух.

29 А не да изберете вечната смърт според желание-то на плътта и злото, което е в нея, което дава власт на духа на дявола да пленява и да ви завлича в пъкъла, за да може да царува над вас в своето собствено царство.

30 Аз казах тези няколко слова на всички ви, синове мои, в последните дни на моето изпитание; аз съм избрал добрата част според словата на пророка. И нямам никаква друга цел, освен вечното благосъстояние на душите ви. Амин.

And they would have had no children; wherefore they would have remained in a state of innocence, having no joy, for they knew no misery; doing no good, for they knew no sin.

But behold, all things have been done in the wisdom of him who knoweth all things.

Adam fell that men might be; and men are, that they might have joy.

And the Messiah cometh in the fulness of time, that he may redeem the children of men from the fall. And because that they are redeemed from the fall they have become free forever, knowing good from evil; to act for themselves and not to be acted upon, save it be by the punishment of the law at the great and last day, according to the commandments which God hath given.

Wherefore, men are free according to the flesh; and all things are given them which are expedient unto man. And they are free to choose liberty and eternal life, through the great Mediator of all men, or to choose captivity and death, according to the captivity and power of the devil; for he seeketh that all men might be miserable like unto himself.

And now, my sons, I would that ye should look to the great Mediator, and hearken unto his great commandments; and be faithful unto his words, and choose eternal life, according to the will of his Holy Spirit;

And not choose eternal death, according to the will of the flesh and the evil which is therein, which giveth the spirit of the devil power to captivate, to bring you down to hell, that he may reign over you in his own kingdom.

I have spoken these few words unto you all, my sons, in the last days of my probation; and I have chosen the good part, according to the words of the prophet. And I have none other object save it be the everlasting welfare of your souls. Amen.

2 Нефи 3

- 1 И сега, аз говоря на тебе, Иосифе, мой последнородени. Ти беше роден в пустошта на моите огорчения; да, в дните на най-голямата ми скръб твоята майка те роди.
- 2 И дано Господ ти посвети също тази земя, която е една най-скъпоценна земя, за твое наследство и наследство на твоето потомство с братята ти, за твоята безопасност навеки, ако бъде тъй, че спазвате заповедите на Светия Израилев.
- 3 И сега, Иосифе, мой последнородени, когото изведох от пустошта на моите огорчения, дано Господ те благослови навеки, защото потомството ти не ще бъде напълно унищожено.
- 4 Понеже ето, ти си плодът на слабините ми; и аз съм потомък на Иосиф, който беше откаран пленник в Египет. И велики бяха заветите Господни, които Той направи с Иосиф.
- 5 Затова Иосиф наистина видя нашите дни. И той получи обещание от Господа, че от плода на неговите слабини Господ Бог ще въздигне един праведен клон за дома Израилев; не Месията, а клон, който трябва да бъде отчупен; при все това да се помни в заветите Господни, че Месията ще им се яви в последните дни, в духа на силата за извеждането им от мрака на светлина, да, от скрития мрак и от пленничеството на свобода.
- 6 Защото Иосиф наистина свидетелстваше, казвайки: Един гледач ще бъде въздигнат от Господа, моя Бог, който ще бъде един отбран гледач за плода на слабините ми.
- 7 Да, Иосиф наистина каза: Тъй ми каза Господ: Един отбран гледач ще въздигна от плода на слабините ти; и той ще бъде на голяма почит сред плода на слабините ти. И на него ще дам заповед да извърши дело за плода на слабините ти, неговите братя, което ще бъде от голяма стойност за тях, тъкмо за довеждането им до знанието за заветите, които съм сключил с бащите ти.

2 Nephi 3

And now I speak unto you, Joseph, my last-born. Thou wast born in the wilderness of mine afflictions; yea, in the days of my greatest sorrow did thy mother bear thee.

And may the Lord consecrate also unto thee this land, which is a most precious land, for thine inheritance and the inheritance of thy seed with thy brethren, for thy security forever, if it so be that ye shall keep the commandments of the Holy One of Israel.

And now, Joseph, my last-born, whom I have brought out of the wilderness of mine afflictions, may the Lord bless thee forever, for thy seed shall not utterly be destroyed.

For behold, thou art the fruit of my loins; and I am a descendant of Joseph who was carried captive into Egypt. And great were the covenants of the Lord which he made unto Joseph.

Wherefore, Joseph truly saw our day. And he obtained a promise of the Lord, that out of the fruit of his loins the Lord God would raise up a righteous branch unto the house of Israel; not the Messiah, but a branch which was to be broken off, nevertheless, to be remembered in the covenants of the Lord that the Messiah should be made manifest unto them in the latter days, in the spirit of power, unto the bringing of them out of darkness unto light—yea, out of hidden darkness and out of captivity unto freedom.

For Joseph truly testified, saying: A seer shall the Lord my God raise up, who shall be a choice seer unto the fruit of my loins.

Yea, Joseph truly said: Thus saith the Lord unto me: A choice seer will I raise up out of the fruit of thy loins; and he shall be esteemed highly among the fruit of thy loins. And unto him will I give commandment that he shall do a work for the fruit of thy loins, his brethren, which shall be of great worth unto them, even to the bringing of them to the knowledge of the covenants which I have made with thy fathers.

8 И Аз ще му дам заповед да не върши никаква друга работа освен тази, която Аз ще му заповядам. И Аз ще го направя велик в очите Ми, понеже той ще върши делото Ми.

9 И ще бъде велик като Моисей, за когото казах, че ще го въздигна за вас, за да избави Моя народ, о, доме Израилев.

10 И Моисей ще въздигна, за да избави народа ти от земята на Египет.

11 Но гледач Аз ще въздигна от плода на слабините ти; и на него ще дам сила да представи словото Ми на потомството на слабините ти; и не само за представяне на словото Ми, казва Господ, а също и за убеждаването им в словото Ми, което ще е отишло вече между тях.

12 Затова плодът на слабините ти ще пише; и плодът на слабините на Юда ще пише; и онова, което ще бъде написано от плода на твоите слабини и също онова, което ще бъде написано от плода на слабините на Юда, ще израснат в едно, за объркване на лъжливите учения, за потушаване на раздорите и за установяване на мир сред плода на слабините ти и за да го доведат до знанието за бащите им в последните дни, а също и до знанието на заветите Ми, казва Господ.

13 И от слабост той ще бъде направен силен в онзи ден, когато делото Ми започне сред целия Ми народ, за възстановяването ти, о, доме Израилев, казва Господ.

14 И така пророкуваше Иосиф, казвайки: Ето, Господ ще благослови този гледач; и тези, които се опитват да го погубят, ще бъдат объркани; защото това обещание, което получих от Господа относно плода на слабините ми, ще бъде изпълнено. Ето, аз съм уверен в изпълнението на това обещание.

15 И неговото име ще бъде наречено на мен и това име ще бъде по името на баща му. И той ще бъде както мене; защото това, което Господ ще донесе чрез ръката му, ще доведе народа ми до спасение чрез силата Господна.

And I will give unto him a commandment that he shall do none other work, save the work which I shall command him. And I will make him great in mine eyes; for he shall do my work.

And he shall be great like unto Moses, whom I have said I would raise up unto you, to deliver my people, O house of Israel.

And Moses will I raise up, to deliver thy people out of the land of Egypt.

But a seer will I raise up out of the fruit of thy loins; and unto him will I give power to bring forth my word unto the seed of thy loins—and not to the bringing forth my word only, saith the Lord, but to the convincing them of my word, which shall have already gone forth among them.

Wherefore, the fruit of thy loins shall write; and the fruit of the loins of Judah shall write; and that which shall be written by the fruit of thy loins, and also that which shall be written by the fruit of the loins of Judah, shall grow together, unto the confounding of false doctrines and laying down of contentions, and establishing peace among the fruit of thy loins, and bringing them to the knowledge of their fathers in the latter days, and also to the knowledge of my covenants, saith the Lord.

And out of weakness he shall be made strong, in that day when my work shall commence among all my people, unto the restoring thee, O house of Israel, saith the Lord.

And thus prophesied Joseph, saying: Behold, that seer will the Lord bless; and they that seek to destroy him shall be confounded; for this promise, which I have obtained of the Lord, of the fruit of my loins, shall be fulfilled. Behold, I am sure of the fulfilling of this promise;

And his name shall be called after me; and it shall be after the name of his father. And he shall be like unto me; for the thing, which the Lord shall bring forth by his hand, by the power of the Lord shall bring my people unto salvation.

- 16 Да, тъй пророкуваше Иосиф: Аз съм сигурен за това нещо, тъйкмо както съм сигурен в обещанието на Моисей; защото Господ ми е казал, че ще запази потомството ти навеки.
- 17 И Господ е казал: Ще въздигна един Моисей; и ще му дам сила и един жезъл; и ще му дам разум в писането. Обаче Аз не ще развържа езика му, за да не говори много, защото Аз няма да го направя могъщ в говора. Но ще му напиша Моя закон с пръста на собствената Си ръка, и ще му дам един говорител.
- 18 И Господ ми каза също: Аз ще го въздигна за плода на твоите слабини; и ще му дам говорител. И ето, Аз ще му дам да напише писанието на плода на слабините ти, до плода на слабините ти; и говорителят на твоите слабини ще го провъзгласи.
- 19 И словата, които той ще напише, ще бъдат слова, които по Моята мъдрост е полезно да стигнат до плода на слабините ти. И ще бъде тъй, като че ли плодът на слабините ти им беше викал от пръста; защото Аз познавам вярата им.
- 20 И те ще викат от пръста; да, тъйкмо покаяние за братята си, даже след като много поколения преминали след тях. И ще стане така, че викат им ще тръгне тъйкмо според скромността на словата им.
- 21 Поради вярата им техните слова ще произлязат от Моята уста за техните братя, които са плода на слабините ти; и слабостта на словата им ще направя Аз силна във вярата им, за да помнят завета Ми, който склучих с бащите ти.
- 22 И сега, ето, сине мой Иосифе, по този начин в старо време пророкуваше баща ми.
- 23 Затова поради този завет ти си благословен; защото потомството ти няма да бъде унищожено, понеже те ще се вслушат в словата на книгата.

Yea, thus prophesied Joseph: I am sure of this thing, even as I am sure of the promise of Moses; for the Lord hath said unto me, I will preserve thy seed forever.

And the Lord hath said: I will raise up a Moses; and I will give power unto him in a rod; and I will give judgment unto him in writing. Yet I will not loose his tongue, that he shall speak much, for I will not make him mighty in speaking. But I will write unto him my law, by the finger of mine own hand; and I will make a spokesman for him.

And the Lord said unto me also: I will raise up unto the fruit of thy loins; and I will make for him a spokesman. And I, behold, I will give unto him that he shall write the writing of the fruit of thy loins, unto the fruit of thy loins; and the spokesman of thy loins shall declare it.

And the words which he shall write shall be the words which are expedient in my wisdom should go forth unto the fruit of thy loins. And it shall be as if the fruit of thy loins had cried unto them from the dust; for I know their faith.

And they shall cry from the dust; yea, even repentance unto their brethren, even after many generations have gone by them. And it shall come to pass that their cry shall go, even according to the simpleness of their words.

Because of their faith their words shall proceed forth out of my mouth unto their brethren who are the fruit of thy loins; and the weakness of their words will I make strong in their faith, unto the remembering of my covenant which I made unto thy fathers.

And now, behold, my son Joseph, after this manner did my father of old prophesy.

Wherefore, because of this covenant thou art blessed; for thy seed shall not be destroyed, for they shall hearken unto the words of the book.

24 И ще се въздигне един могъщ между тях, който ще върши много добро и на слова и на дела, бидейки оръдие в ръцете Божии, с извънредна вяра да върши велики изумления и да стори туй, което е велико в Божиите очи, за да се осъществи голямо възстановяване на дома Израилев и на потомството на твоите братя.

25 И сега, благословен си ти, Иосифе. Ето, ти си малък; затова вслушай се в словата на брат си Нефи и ще ти бъде сторено тъкмо според словата, които съм казал. Помни словата на твоя умиращ баща. Амин.

And there shall rise up one mighty among them, who shall do much good, both in word and in deed, being an instrument in the hands of God, with exceeding faith, to work mighty wonders, and do that thing which is great in the sight of God, unto the bringing to pass much restoration unto the house of Israel, and unto the seed of thy brethren.

And now, blessed art thou, Joseph. Behold, thou art little; wherefore hearken unto the words of thy brother, Nephi, and it shall be done unto thee even according to the words which I have spoken. Remember the words of thy dying father. Amen.

2 Нефи 4

- 1 И сега, аз, Нефи, говоря относно пророчествата, за които баща ми е говорил, относно Иосиф, който бе откаран в Египет.
- 2 Защото ето, той наистина пророкуваше относно цялото негово потомство. И пророчествата, които той написа, няма много, които да са по-велики от тях. И той пророкуваше относно нас и нашите бъдещи поколения; и те са написани върху плочите от пиринч.
- 3 Ето защо, когато баща ми беше престанал да говори за пророчествата на Иосиф, той повика децата на Ламан, неговите синове и дъщерите му и им каза: Ето, синове мои и дъщери мои, които сте синове и дъщери на моя първороден син, аз бих желал да дадете ухо на словата ми.
- 4 Понеже Господ Бог е казал, че: Доколкото спазвате Моите заповеди, вие ще преуспявате в страната; и доколкото не спазвате Моите заповеди, ще бъдете отхвърлени от Моето присъствие.
- 5 Но ето, синове мои и дъщери мои, не мога да спя за в гроба си, без да оставя благословия върху вас; защото ето, аз знам, че ако сте възпитани в пътя, по който трябва да вървите, вие не ще се отклоните от него.
- 6 Затова ако сте прокълнати, ето, аз оставям върху вас моята благословия, та проклятието да бъде взето от вас и наложено върху главите на родителите ви.
- 7 Затова поради благословията ми Господ Бог не ще допусне да погинете; защото Той ще бъде милостив към вас и към потомството ви навеки.
- 8 И стана така, че след като баща ми свърши да говори на синовете и дъщерите на Ламан, той накара синовете и дъщерите на Лемуил да бъдат доведени пред него.
- 9 И той им заговори, казвайки: Ето, синове мои и дъщери мои, които сте синовете и дъщерите на втория ми син; ето, аз ви оставям същата благословия, която оставих на синовете и дъщерите на Ламан. Ето защо, вие не ще бъдете унищожени напълно; но накрая потомството ви ще бъде благословено.

2 Nephi 4

And now, I, Nephi, speak concerning the prophecies of which my father hath spoken, concerning Joseph, who was carried into Egypt.

For behold, he truly prophesied concerning all his seed. And the prophecies which he wrote, there are not many greater. And he prophesied concerning us, and our future generations; and they are written upon the plates of brass.

Wherefore, after my father had made an end of speaking concerning the prophecies of Joseph, he called the children of Laman, his sons, and his daughters, and said unto them: Behold, my sons, and my daughters, who are the sons and the daughters of my firstborn, I would that ye should give ear unto my words.

For the Lord God hath said that: Inasmuch as ye shall keep my commandments ye shall prosper in the land; and inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from my presence.

But behold, my sons and my daughters, I cannot go down to my grave save I should leave a blessing upon you; for behold, I know that if ye are brought up in the way ye should go ye will not depart from it.

Wherefore, if ye are cursed, behold, I leave my blessing upon you, that the cursing may be taken from you and be answered upon the heads of your parents.

Wherefore, because of my blessing the Lord God will not suffer that ye shall perish; wherefore, he will be merciful unto you and unto your seed forever.

And it came to pass that after my father had made an end of speaking to the sons and daughters of Laman, he caused the sons and daughters of Lemuel to be brought before him.

And he spake unto them, saying: Behold, my sons and my daughters, who are the sons and the daughters of my second son; behold I leave unto you the same blessing which I left unto the sons and daughters of Laman; wherefore, thou shalt not utterly be destroyed; but in the end thy seed shall be blessed.

10 И стана така, че когато баща ми беше свършил да им говори, ето, той заговори на синовете на Исмаил, да, дори на цялото му домочадие.

11 И след като беше свършил да им говори, той говори на Сам, казвайки: Благословен си ти и потомството ти; защото ти ще наследиш земята, като брат ти Нефи. И потомството ти ще бъде причислено към неговото потомство; и ти ще бъдеш като брат си, и потомството ти — като неговото потомство; и ти ще бъдеш благословен във всичките си дни.

12 И стана така, че след като баща ми, Лехий, беше говорил на цялото си домочадие според чувствата на сърцето си и Духа Господен, Който беше в него, той се състари. И стана така, че той умря и беше погребан.

13 И стана така, че не много дни след смъртта му, Ламан и Лемуил, и синовете на Исмаил ми се разневиха поради увещанията Господни.

14 Защото аз, Нефи, бях заставен да им говоря според словото Му; понеже аз им бях казал много неща, а също и баща ми преди смъртта си; много от които сказания са записани върху моите други плочи; защото частите с повече история са записани на другите мои плочи.

15 А върху тези аз пиша нещата на моята душа и много от писанията, които са издълбани върху плочите от пиринч. Понеже душата ми се наслаждава на писанията и сърцето ми потъва в размисъл за тях, и ги пиша за поучението и ползата на децата ми.

16 Ето, душата ми се наслаждава в нещата Господни; и сърцето ми непрестанно потъва в размисъл за нещата, които съм видял и чул.

17 При все това, въпреки великата добрина Господна да ми се покажат великите Му и чудни дела, сърцето ми възкликва: О, окаян аз човек! Да, сърцето ми скърби поради плътта ми; душата ми е в горест поради беззаконията ми.

18 Аз съм заобиколен отвсякъде поради изкушенията и греховете, които толкова лесно ме обсаждат.

19 И когато аз желая да се веселя, сърцето ми стене поради греховете ми; въпреки това, аз знам на кого съм се доверил.

And it came to pass that when my father had made an end of speaking unto them, behold, he spake unto the sons of Ishmael, yea, and even all his household.

And after he had made an end of speaking unto them, he spake unto Sam, saying: Blessed art thou, and thy seed; for thou shalt inherit the land like unto thy brother Nephi. And thy seed shall be numbered with his seed; and thou shalt be even like unto thy brother, and thy seed like unto his seed; and thou shalt be blessed in all thy days.

And it came to pass after my father, Lehi, had spoken unto all his household, according to the feelings of his heart and the Spirit of the Lord which was in him, he waxed old. And it came to pass that he died, and was buried.

And it came to pass that not many days after his death, Laman and Lemuel and the sons of Ishmael were angry with me because of the admonitions of the Lord.

For I, Nephi, was constrained to speak unto them, according to his word; for I had spoken many things unto them, and also my father, before his death; many of which sayings are written upon mine other plates; for a more history part are written upon mine other plates.

And upon these I write the things of my soul, and many of the scriptures which are engraven upon the plates of brass. For my soul delighteth in the scriptures, and my heart pondereth them, and writeth them for the learning and the profit of my children.

Behold, my soul delighteth in the things of the Lord; and my heart pondereth continually upon the things which I have seen and heard.

Nevertheless, notwithstanding the great goodness of the Lord, in showing me his great and marvelous works, my heart exclaimeth: O wretched man that I am! Yea, my heart sorroweth because of my flesh; my soul grieveth because of mine iniquities.

I am encompassed about, because of the temptations and the sins which do so easily beset me.

And when I desire to rejoice, my heart groaneth because of my sins; nevertheless, I know in whom I have trusted.

20 Моят Бог е бил моята опора; водил ме е през
огорченията ми в пустошта и ме е запазил по води-
те на голямата бездна.

21 Той ме е изгълвал с любовта си чак до линеене на
плътта ми.

22 Той е обърквал враговете ми, карайки ги да се
тресат пред мене.

23 Ето, Той е чувал повика ми през деня и ми е давал
познание чрез видения ношно време.

24 И денем аз ставах смел в усърдна молитва пред
Него; да, гласа си изпрацах във висините и ангели
слизаха, и ми служеха.

25 И върху крилата на Духа Му тялото ми бе от-
насяно на извънредно високи планини. И очите ми
видяха велики неща, да, даже премного велики за
човек; ето защо, ми беше заповядано да не ги пиша.

26 О, тогава като съм видял толкова велики неща и
след като Господ в Своето благоволение към чедата
човешки е посетил човеците с толкова много ми-
лост, защо да плаче сърцето ми и душата ми да чез-
не в долината на скръбта, и плътта ми да линее, и
силата ми да намалява поради огорченията ми?

27 И защо ще се предавам на греха заради плътта ми
ли? Да, защо трябва да давам път на изкушенията,
та лукавият да има място в сърцето ми, да нарушава
мира ми и да измъчва душата ми? Защо съм разгне-
вен заради врага си?

28 Събуди се, душо моя! Не изпадай повече в грях!
Радвай се, о, сърце мое, и не давай повече място за
врага на душата ми!

29 Не се гневи отново заради враговете ми. Не
намалявай силата ми поради огорченията ми.

30 Радвай се, о, сърце мое, и призови Господа, и ка-
жи: О, Господи, аз ще Те славословя навеки; да, ду-
шата ми ще се весели в Тебе, мой Боже и канара на
моего спасение.

31 О, Господи, ще изкупиш ли душата ми? Ще ме
избавиш ли от ръцете на враговете ми? Ще ме нап-
равиш ли да треперя при появата на греха?

My God hath been my support; he hath led me
through mine afflictions in the wilderness; and he hath
preserved me upon the waters of the great deep.

He hath filled me with his love, even unto the con-
suming of my flesh.

He hath confounded mine enemies, unto the causing
of them to quake before me.

Behold, he hath heard my cry by day, and he hath
given me knowledge by visions in the night-time.

And by day have I waxed bold in mighty prayer be-
fore him; yea, my voice have I sent up on high; and an-
gels came down and ministered unto me.

And upon the wings of his Spirit hath my body been
carried away upon exceedingly high mountains. And
mine eyes have beheld great things, yea, even too great
for man; therefore I was bidden that I should not write
them.

O then, if I have seen so great things, if the Lord in his
condescension unto the children of men hath visited
men in so much mercy, why should my heart weep and
my soul linger in the valley of sorrow, and my flesh
waste away, and my strength slacken, because of mine
afflictions?

And why should I yield to sin, because of my flesh?
Yea, why should I give way to temptations, that the evil
one have place in my heart to destroy my peace and af-
flict my soul? Why am I angry because of mine enemy?

Awake, my soul! No longer droop in sin. Rejoice, O
my heart, and give place no more for the enemy of my
soul.

Do not anger again because of mine enemies. Do not
slacken my strength because of mine afflictions.

Rejoice, O my heart, and cry unto the Lord, and say:
O Lord, I will praise thee forever; yea, my soul will re-
joice in thee, my God, and the rock of my salvation.

O Lord, wilt thou redeem my soul? Wilt thou deliver
me out of the hands of mine enemies? Wilt thou make
me that I may shake at the appearance of sin?

32 Дано портите на пъкълата бъдат непрестанно затворени пред мене, защото сърцето ми е съкрушено и духът ми е разкаян! О, Господи, не затваряй портите на праведността пред мене, та да мога да ходя по пътеката на дълбоката долина, за да мога да бъда точен в праведния път!

33 О, Господи, загърни ме в робата на твоята праведност! О, Господи, направи път, така че да се измъкна от враговете си! Направи права пътеката ми пред мене! Не поставяй препънка на пътя ми, но очисти пътя пред мене и не преграждай моя път, а пътищата на врага ми.

34 О, Господи, на Тебе съм се уповавал и ще се уповавам на Тебе навеки. Аз няма да се уповавам на ръката от плът; защото зная, че проклет е онзи, който се уповава на ръката от плът. Да, проклет е онзи, който се уповава на човек или който прави плътта своя мишца.

35 Да, знам, че Бог ще даде щедро на оногова, който моли. Да, моят Бог ще ми даде, ако аз Го моля праведно; ето защо, аз ще издигна гласа си към Тебе; да, аз ще Те призова, Боже мой, канара на моята праведност. Ето, гласът ми ще се възнеса навеки към Тебе, канара моя и Вечний мой Боже. Амин.

May the gates of hell be shut continually before me, because that my heart is broken and my spirit is contrite! O Lord, wilt thou not shut the gates of thy righteousness before me, that I may walk in the path of the low valley, that I may be strict in the plain road!

O Lord, wilt thou encircle me around in the robe of thy righteousness! O Lord, wilt thou make a way for mine escape before mine enemies! Wilt thou make my path straight before me! Wilt thou not place a stumbling block in my way—but that thou wouldst clear my way before me, and hedge not up my way, but the ways of mine enemy.

O Lord, I have trusted in thee, and I will trust in thee forever. I will not put my trust in the arm of flesh; for I know that cursed is he that putteth his trust in the arm of flesh. Yea, cursed is he that putteth his trust in man or maketh flesh his arm.

Yea, I know that God will give liberally to him that asketh. Yea, my God will give me, if I ask not amiss; therefore I will lift up my voice unto thee; yea, I will cry unto thee, my God, the rock of my righteousness. Behold, my voice shall forever ascend up unto thee, my rock and mine everlasting God. Amen.

2 Нефи 5

- 1 Ето, стана така, че аз, Нефи, призовах силно Господа, моя Бог заради гнева на братята ми.
- 2 Но ето, гневът им срещу мене се увеличи дотолкова, че се опитаха да отнемат живота ми.
- 3 Да, те роптаеха срещу мене, казвайки: По-малкият ни брат мисли да ни управлява; и ние претърпяхме големи изпитания поради него; затова нека сега го убием, за да не бъдем повече огорчавани от словата му. Защото ето, ние не искаме да го имаме за наш управител; понеже на нас, които сме по-големите му братя, принадлежи това да управляваме този народ.
- 4 Сега аз не пиша на тези плочи всичките слова, с които те роптаеха против мене. Но достатъчно ми е да кажа, че те се опитваха да отнемат живота ми.
- 5 И стана така, че Господ ме предупреди, че аз, Нефи, трябва да си тръгна от тях и да избягам в пустощта с всички онези, които желаят да дойдат с мен.
- 6 Затова стана така, че аз, Нефи, взех семейството си, а също и Зорам, и неговото семейство, и Сам, по-стария ми брат, и неговото семейство, и Яков, и Иосиф, по-малките ми братя, а също и сестрите ми, и всички онези, които искаха да дойдат с мене. И всички онези, които искаха да дойдат с мене, бяха онези, които вярваха в предупрежденията и откровенията Божии; затова те се вслушваха в словата ми.
- 7 И ние взехме шатрите си и всичко, което ни беше възможно, и пътувахме в пустощта в продължение на много дни. И след като бяхме пътували в продължение на много дни, ние разпънахме шатрите си.
- 8 И моят народ пожела да нарече мястото Нефи; затова ние го нарекохме Нефи.
- 9 И всички онези, които бяха с мене, възприеха да се наричат народът на Нефи.
- 10 И ние съблюдавахме да спазваме разпоредбите и повеленията, и заповедите Господни във всяко нещо, според закона на Моисей.

2 Nephi 5

Behold, it came to pass that I, Nephi, did cry much unto the Lord my God, because of the anger of my brethren.

But behold, their anger did increase against me, inso-much that they did seek to take away my life.

Yea, they did murmur against me, saying: Our younger brother thinks to rule over us; and we have had much trial because of him; wherefore, now let us slay him, that we may not be afflicted more because of his words. For behold, we will not have him to be our ruler; for it belongs unto us, who are the elder brethren, to rule over this people.

Now I do not write upon these plates all the words which they murmured against me. But it sufficeth me to say, that they did seek to take away my life.

And it came to pass that the Lord did warn me, that I, Nephi, should depart from them and flee into the wilderness, and all those who would go with me.

Wherefore, it came to pass that I, Nephi, did take my family, and also Zoram and his family, and Sam, mine elder brother and his family, and Jacob and Joseph, my younger brethren, and also my sisters, and all those who would go with me. And all those who would go with me were those who believed in the warnings and the revelations of God; wherefore, they did hearken unto my words.

And we did take our tents and whatsoever things were possible for us, and did journey in the wilderness for the space of many days. And after we had journeyed for the space of many days we did pitch our tents.

And my people would that we should call the name of the place Nephi; wherefore, we did call it Nephi.

And all those who were with me did take upon them to call themselves the people of Nephi.

And we did observe to keep the judgments, and the statutes, and the commandments of the Lord in all things, according to the law of Moses.

11 И Господ беше с нас; и ние преуспяхме извънредно много; защото ние сеяхме семена и жънехме отново в изобилие. И ние започнахме да отглеждаме стада, черди и животни от всякакъв вид.

12 И аз, Нефи, бях донесъл също летописите, които бяха издълбани на плочите от пиринч, също и топката, или компаса, който беше приготвен за баща ми от ръката Господна, според онова, което е писано.

13 И стана така, че започнахме да преуспяваме извънредно и да се умножаваме в земята.

14 И аз, Нефи, взех меча на Лаван и по неговия начин направих много мечове, да не би народът, който сега се наричаше ламанити, да ни връхлети и унищожи, защото знаех за тяхната голяма омраза към мене и децата ми, и към онези, които се наричаха мой народ.

15 И аз научих народа си как да строят сгради и как да обработват всякакъв вид дърво и желязо, и мед, и пиринч, и стомана, и злато, и сребро, и скъпоценни руди, които бяха в голямо изобилие.

16 И аз, Нефи, съградих храм; и го построих по начина на храма на Соломон, само че той не беше изграден от толкова много скъпоценни неща; понеже те не можеха да се намерят в страната; той не можеше да бъде съграден точно като Соломоновия храм. Но начинът на постройката беше като на храма на Соломон и изработката му беше извънредно изящна.

17 И стана така, че аз, Нефи, сторих народа ми да бъде трудолюбив и да се труди с ръцете си.

18 И стана така, че те поискаха да им стана цар. Но аз, Нефи, имах желание те да нямат цар; при все това, аз направих за тях това, което беше в силата ми.

19 И ето, словата Господни се бяха изпълнили за братята ми, които Той каза относно тях, че ще бъдат техен управител и учител. Затова аз бях техен управител и техен учител според заповедите Господни до времето, когато те се опитаха да отнемат живота ми.

And the Lord was with us; and we did prosper exceedingly; for we did sow seed, and we did reap again in abundance. And we began to raise flocks, and herds, and animals of every kind.

And I, Nephi, had also brought the records which were engraven upon the plates of brass; and also the ball, or compass, which was prepared for my father by the hand of the Lord, according to that which is written.

And it came to pass that we began to prosper exceedingly, and to multiply in the land.

And I, Nephi, did take the sword of Laban, and after the manner of it did make many swords, lest by any means the people who were now called Lamanites should come upon us and destroy us; for I knew their hatred towards me and my children and those who were called my people.

And I did teach my people to build buildings, and to work in all manner of wood, and of iron, and of copper, and of brass, and of steel, and of gold, and of silver, and of precious ores, which were in great abundance.

And I, Nephi, did build a temple; and I did construct it after the manner of the temple of Solomon save it were not built of so many precious things; for they were not to be found upon the land, wherefore, it could not be built like unto Solomon's temple. But the manner of the construction was like unto the temple of Solomon; and the workmanship thereof was exceedingly fine.

And it came to pass that I, Nephi, did cause my people to be industrious, and to labor with their hands.

And it came to pass that they would that I should be their king. But I, Nephi, was desirous that they should have no king; nevertheless, I did for them according to that which was in my power.

And behold, the words of the Lord had been fulfilled unto my brethren, which he spake concerning them, that I should be their ruler and their teacher. Wherefore, I had been their ruler and their teacher, according to the commandments of the Lord, until the time they sought to take away my life.

20 Така словото Господне беше изгълнено, това, което Той ми говорѝ, казвайки, че: Доколкото те не ще се вслушат в словата ти, те ще бъдат отхвърлени от присъствието Господне. И ето, те бяха отхвърлени от присъствието Му.

21 И Той беше накарал проклятието да ги споходи, да, тъкмо едно тежко проклятие поради тяхното беззаконие. Защото ето, те бяха вкоравили сърцата си против Него, така че те бяха станали като кремък; ето защо, тъй както бяха бели, извънредно красиви и възхитителни, Господ Бог стори да ги сполети една кожа от чернота, та да не могат да бъдат привлекателни за моя народ.

22 И тъй каза Господ Бог: Аз ще ги направя да станат презрени за твоя народ, освен ако не се покаят за беззаконията си.

23 И проклето ще бъде потомството на този, който се смеси с тяхното потомство; защото те ще бъдат прокълнати тъкмо със същото проклятие. И Господ го каза, и беше сторено.

24 И поради тяхното проклятие, което беше върху тях, те станаха един ленив народ, пълен с коварство и лукавщина, и те търсеха хищни животни в пустошта.

25 И Господ Бог ми каза: Те ще бъдат бич за потомството ти, за да ги подтикват да си спомнят за Мене; и доколкото те не ще искат да си спомнят за Мене и да се вслушват в словата Ми, те ще ги бичуват чак до унищожението им.

26 И стана така, че аз, Нефи, посветих Яков и Иосиф да бъдат свещеници и учители в земята на народа ми.

27 И стана така, че ние заживяхме щастливо.

28 И тридесет години се бяха изменили от времето, когато напуснахме Ерусалим.

29 И аз, Нефи, бях водил досега летописите на народа ми върху плочите, които бях направил.

30 И стана така, че Господ Бог ми каза: Направи други плочи; и ти ще издълбаеш много неща върху тях, които са добри в очите Ми, за ползата на твоя народ.

Wherefore, the word of the Lord was fulfilled which he spake unto me, saying that: Inasmuch as they will not hearken unto thy words they shall be cut off from the presence of the Lord. And behold, they were cut off from his presence.

And he had caused the cursing to come upon them, yea, even a sore cursing, because of their iniquity. For behold, they had hardened their hearts against him, that they had become like unto a flint; wherefore, as they were white, and exceedingly fair and delightsome, that they might not be enticing unto my people the Lord God did cause a skin of blackness to come upon them.

And thus saith the Lord God: I will cause that they shall be loathsome unto thy people, save they shall repent of their iniquities.

And cursed shall be the seed of him that mixeth with their seed; for they shall be cursed even with the same cursing. And the Lord spake it, and it was done.

And because of their cursing which was upon them they did become an idle people, full of mischief and subtlety, and did seek in the wilderness for beasts of prey.

And the Lord God said unto me: They shall be a scourge unto thy seed, to stir them up in remembrance of me; and inasmuch as they will not remember me, and hearken unto my words, they shall scourge them even unto destruction.

And it came to pass that I, Nephi, did consecrate Jacob and Joseph, that they should be priests and teachers over the land of my people.

And it came to pass that we lived after the manner of happiness.

And thirty years had passed away from the time we left Jerusalem.

And I, Nephi, had kept the records upon my plates, which I had made, of my people thus far.

And it came to pass that the Lord God said unto me: Make other plates; and thou shalt engraven many things upon them which are good in my sight, for the profit of thy people.

31 Ето защо, аз, Нефи, за да се подчиня на заповедите Господни, отидох и направих тези плочи, на които съм издълбал тези неща.

32 И аз издълбах това, което е угодно на Бога. И ако моят народ се радва на Божиите неща, те ще се радват също и на моите издълбавания, които са върху тези плочи.

33 И ако моят народ желае да се запознае с по-подробната част от историята на народа ми, те трябва да я потърсят на другите ми плочи.

34 И за мен е достатъчно да кажа, че четиридесет години бяха изминали и че ние вече бяхме имали войни и раздори с нашите братя.

Wherefore, I, Nephi, to be obedient to the commandments of the Lord, went and made these plates upon which I have engraven these things.

And I engraved that which is pleasing unto God. And if my people are pleased with the things of God they will be pleased with mine engravings which are upon these plates.

And if my people desire to know the more particular part of the history of my people they must search mine other plates.

And it sufficeth me to say that forty years had passed away, and we had already had wars and contentions with our brethren.

2 Нефи 6

- 1 Словата на Яков, брата на Нефи, които той изрече на народа на Нефи.
- 2 Ето, възлюбени мои братя, аз, Яков, бидейки призван от Бога и поставен според изискванията на светия Му ред и бидейки посветен от брат ми, Нефи, на когото вие гледате като на цар или закрильник, и от когото зависите за безопасността ви, ето, вие знаете, че аз съм ви казвал извънредно много неща.
- 3 При все това аз ви говоря отново, понеже желая благосъстоянието на душите ви. Да, моята загриженост за вас е голяма; и вие самите знаете, че тя винаги е била такава. Понеже аз съм ви увещавал с цялото си усърдие; и съм ви учил на словата на баща ми; и съм ви говорил за всички неща, които са написани от сътворението на света.
- 4 И сега, ето, аз бих желал да ви говоря за неща, които са и които ще дойдат; ето защо, ще ви прочета словата на Исаия. И това са словата, които брат ми е искал да ви кажа. И аз ви говоря за ваше добро, че да можете да се научите да познавате и славите името на Бога си.
- 5 И сега, словата, които ще прочета, са тези, които Исаия произнесе относно целия дом Израилев; защото те могат да бъдат оприличени на вас, защото вие сте от дома Израилев. И има много неща, които са били изречени от Исаия, които могат да бъдат оприличени на вас, защото вие сте от дома Израилев.
- 6 И сега, това са словата: Така казва Господ Бог: Ето, аз ще простра ръката Си към езичниците и ще издигна знамето Си пред людете; и те ще донесат синовете ти на ръцете си, и дъщерите ти ще бъдат носени на раменете им.
- 7 И царе ще бъдат твои бащи-хранители и техните царици твои майки-кърмачки; ще ти се поклонят с лице до земята и ще лижат праха от нозете ти; и ти ще узнаеш, че аз съм Господ, защото не ще се посрамят тези, които ме чакат.

2 Nephi 6

The words of Jacob, the brother of Nephi, which he spake unto the people of Nephi:

Behold, my beloved brethren, I, Jacob, having been called of God, and ordained after the manner of his holy order, and having been consecrated by my brother Nephi, unto whom ye look as a king or a protector, and on whom ye depend for safety, behold ye know that I have spoken unto you exceedingly many things.

Nevertheless, I speak unto you again; for I am desirous for the welfare of your souls. Yea, mine anxiety is great for you; and ye yourselves know that it ever has been. For I have exhorted you with all diligence; and I have taught you the words of my father; and I have spoken unto you concerning all things which are written, from the creation of the world.

And now, behold, I would speak unto you concerning things which are, and which are to come; wherefore, I will read you the words of Isaiah. And they are the words which my brother has desired that I should speak unto you. And I speak unto you for your sakes, that ye may learn and glorify the name of your God.

And now, the words which I shall read are they which Isaiah spake concerning all the house of Israel; wherefore, they may be likened unto you, for ye are of the house of Israel. And there are many things which have been spoken by Isaiah which may be likened unto you, because ye are of the house of Israel.

And now, these are the words: Thus saith the Lord God: Behold, I will lift up mine hand to the Gentiles, and set up my standard to the people; and they shall bring thy sons in their arms, and thy daughters shall be carried upon their shoulders.

And kings shall be thy nursing fathers, and their queens thy nursing mothers; they shall bow down to thee with their faces towards the earth, and lick up the dust of thy feet; and thou shalt know that I am the Lord; for they shall not be ashamed that wait for me.

- 8 И сега, аз, Яков, искам да поговоря нещо относно тези слова. Защото ето, Господ ми е показал, че онези, които бяха в Ерусалим, откъдето ние дойдохме, са били избити и отведени в плен.
- 9 При все това Господ ми е показал, че те отново ще се върнат. И Той ми е показал също, че Господ Бог, Светият Израилев, ще им се покаже в плътта; и след като им се покаже, те ще Го бичуват и ще Го разпънат, според словата на ангела, който ми го каза.
- 10 И след като са вкоравили сърцата и вратовете си срещу Светия Израилев, ето, възмездията на Светия Израилев ще ги сполетят. И денят идва, когато те ще бъдат поразени и опечалени.
- 11 Затова след като бъдат разкарвани насам-натам, понеже тъй казва ангелът, много ще пострадат в плътта, но не ще бъде допуснато да погинат поради молитвите на верните; те ще бъдат разпръснати и поразени, и мразени; въпреки всичко, Господ ще бъде милостив към тях, така че когато стигнат до знанието за Изкупителя си, те ще бъдат отново събрани заедно в земите на тяхното наследство.
- 12 И благословени са езичниците, тези, за които пророкът е писал; защото ето, ако бъде тъй, че те се покаят и не се борят против Сион, и не се съюзят с онази голяма и мерзка църква, те ще бъдат спасени; защото Господ Бог ще изпълни заветите Си, които е сключил с чедата Си; и по тази причина пророкът е написал тези неща.
- 13 Затова тези, които се борят против Сион и заветния народ Господен, ще лижат праха от нозете им; и народът Господен не ще бъде посрамен. Понеже народът Господен са тези, които Го чакат; защото те още чакат пришествието на Месията.
- 14 И ето, според словата на пророка Месията ще дойде повторно, за да ги възстанови; затова Той ще им се яви в сила и голяма слава, до унищожението на враговете им, когато дойде денят, когато те ще повярват в Него; и нито един не ще унищожи Той от вярващите в Него.

And now I, Jacob, would speak somewhat concerning these words. For behold, the Lord has shown me that those who were at Jerusalem, from whence we came, have been slain and carried away captive.

Nevertheless, the Lord has shown unto me that they should return again. And he also has shown unto me that the Lord God, the Holy One of Israel, should manifest himself unto them in the flesh; and after he should manifest himself they should scourge him and crucify him, according to the words of the angel who spake it unto me.

And after they have hardened their hearts and stiffened their necks against the Holy One of Israel, behold, the judgments of the Holy One of Israel shall come upon them. And the day cometh that they shall be smitten and afflicted.

Wherefore, after they are driven to and fro, for thus saith the angel, many shall be afflicted in the flesh, and shall not be suffered to perish, because of the prayers of the faithful; they shall be scattered, and smitten, and hated; nevertheless, the Lord will be merciful unto them, that when they shall come to the knowledge of their Redeemer, they shall be gathered together again to the lands of their inheritance.

And blessed are the Gentiles, they of whom the prophet has written; for behold, if it so be that they shall repent and fight not against Zion, and do not unite themselves to that great and abominable church, they shall be saved; for the Lord God will fulfil his covenants which he has made unto his children; and for this cause the prophet has written these things.

Wherefore, they that fight against Zion and the covenant people of the Lord shall lick up the dust of their feet; and the people of the Lord shall not be ashamed. For the people of the Lord are they who wait for him; for they still wait for the coming of the Messiah.

And behold, according to the words of the prophet, the Messiah will set himself again the second time to recover them; wherefore, he will manifest himself unto them in power and great glory, unto the destruction of their enemies, when that day cometh when they shall believe in him; and none will he destroy that believe in him.

15 И тези, които не вярват в Него, ще бъдат унищожени от огън и от буря, и от земетресения, и от кръвопролития, и от мор, и от глад. И те ще узнаят, че Господ е Бог, Светият Израилев.

16 Защото може ли да се отнеме плячката от могъщия или законните пленници избавени?

17 Но тъй казва Господ: Дори пленените от могъщия ще бъдат отнети и плячката на страшния ще бъде избавена; защото Могъщият Бог ще избави заветния Си народ. Защото така казва Господ: Аз ще се възпротивя на тези, които се противят на теб;

18 и Аз ще нахраня тези, които те притесняват, със собствената им плът; и те ще бъдат опити със собствената им кръв като от сладко вино; и всяка плът ще узнае, че Аз, Господ, съм твой Спасител и твой Изкупител, Могъщият Яковов.

And they that believe not in him shall be destroyed, both by fire, and by tempest, and by earthquakes, and by bloodsheds, and by pestilence, and by famine. And they shall know that the Lord is God, the Holy One of Israel.

For shall the prey be taken from the mighty, or the lawful captive delivered?

But thus saith the Lord: Even the captives of the mighty shall be taken away, and the prey of the terrible shall be delivered; for the Mighty God shall deliver his covenant people. For thus saith the Lord: I will contend with them that contendeth with thee—

And I will feed them that oppress thee, with their own flesh; and they shall be drunken with their own blood as with sweet wine; and all flesh shall know that I the Lord am thy Savior and thy Redeemer, the Mighty One of Jacob.

2 Нефи 7

- 1 Да, защото така казва Господ: Изоставил ли съм те или отхвърлил ли съм те навеки? Защото така казва Господ: Къде е разводното писмо на майка ти? На кого съм те изоставил, или на кои от моите заемодавци съм те продал? Да, на кого съм те продал? Ето, поради вашите беззакония сте се продали вие и заради вашите прегрешения е изоставена майка ви.
- 2 Затова, когато дойдох, нямаше никой; когато повиках, да, нямаше кой да отговори. О, доме Израилев, скъсила ли се е изобщо ръката Ми, та да не може да изкупва повече, или Аз нямам сила да избавям? Ето, със смърянето си пресушавам морето, техните реки превръщам в пустош и рибата им правя да се вмирихва, понеже водите са пресъхнали, и те умират от жажда.
- 3 Аз обличам небесата с мрак и слагам вретиче за тяхно покривало.
- 4 Господ Бог ми е дал езика на учените, за да знам как да ти кажа слово на време, о, доме Израилев. Когато си уморен, Той бди от зори до зори. Той събужда ухото ми, за да чувам като учен.
- 5 Господ Бог е отворил ухото ми и аз не се разбунтувах, нито се отвърнах назад.
- 6 Гърба си предложих на удрящия и бузите си на тези, които скубеха космите ми. Лицето си не скрих от срам и заплювания.
- 7 Понеже Господ Бог ще ми помогне, ето защо, аз не ще бъда объркан. Затова съм втвърдил лицето си като кремък и знам, че не ще бъда посрамен.
- 8 И Господ е близо, и Той ме оправдава. Кой ще спори с мене? Нека застанем заедно. Кой е мой противник? Нека се приближи до мене и аз ще го поразя със силата на устата си.
- 9 Защото Господ Бог ще ми помогне. И всички онези, които ще ме осъждат, ето, всички те ще овехтеят като дреха и молец ще ги изяде.
- 10 Кой е измежду вас, който се бои от Господа, който се подчинява на гласа на Неговия слуга, който ходи в мрак и няма светлина?

2 Nephi 7

Yea, for thus saith the Lord: Have I put thee away, or have I cast thee off forever? For thus saith the Lord: Where is the bill of your mother's divorcement? To whom have I put thee away, or to which of my creditors have I sold you? Yea, to whom have I sold you? Behold, for your iniquities have ye sold yourselves, and for your transgressions is your mother put away.

Wherefore, when I came, there was no man; when I called, yea, there was none to answer. O house of Israel, is my hand shortened at all that it cannot redeem, or have I no power to deliver? Behold, at my rebuke I dry up the sea, I make their rivers a wilderness and their fish to stink because the waters are dried up, and they die because of thirst.

I clothe the heavens with blackness, and I make sackcloth their covering.

The Lord God hath given me the tongue of the learned, that I should know how to speak a word in season unto thee, O house of Israel. When ye are weary he waketh morning by morning. He waketh mine ear to hear as the learned.

The Lord God hath opened mine ear, and I was not rebellious, neither turned away back.

I gave my back to the smiter, and my cheeks to them that plucked off the hair. I hid not my face from shame and spitting.

For the Lord God will help me, therefore shall I not be confounded. Therefore have I set my face like a flint, and I know that I shall not be ashamed.

And the Lord is near, and he justifieth me. Who will contend with me? Let us stand together. Who is mine adversary? Let him come near me, and I will smite him with the strength of my mouth.

For the Lord God will help me. And all they who shall condemn me, behold, all they shall wax old as a garment, and the moth shall eat them up.

Who is among you that feareth the Lord, that obeyeth the voice of his servant, that walketh in darkness and hath no light?

11 Ето, всички вие, които разпалвате огън, които за-
обикаляте себе си с главни, ходете в светлината на
огъня си и сред главните, които сте разпалили. Това
е, което ще имате от ръката ми — в скръб ще легне-
те.

Behold all ye that kindle fire, that compass yourselves
about with sparks, walk in the light of your fire and in
the sparks which ye have kindled. This shall ye have of
mine hand—ye shall lie down in sorrow.

2 Нефи 8

- 1 Вслушайте се в Мене, вие, които следвате праведността. Погледнете канарата, от която сте отсечени, и в дупката на ямата, от която сте изкопани.
- 2 Погледнете на Авраама, вашия баща, и на Сара, тази, която ви е родила; защото Аз повиках него единствения и го благослових.
- 3 Защото Господ ще утеши Сион, Той ще утеши всичките му запустели места и ще направи пустошта му като Едем, и пустинята му като Господната градина. Веселие и радост ще се намери в него, словословие и глас на мелодичност.
- 4 Вслушайте се в Мене, люде Мои; и дай ухо, народе Мой, защото закон ще излезе от Мене и Аз ще сторя правосъдието Ми да остане за светлина на народа.
- 5 Моята праведност е близка; Моето спасение се е явило и Моята ръка ще съди людете. Островите ще Ме чакат и на ръката Ми ще се упоават.
- 6 Повдигнете очите си към небесата и погледнете към земята отдолу; защото небесата ще изчезнат като дим и земята ще овехтее като дреха; и тези, които живеят на нея, подобно ще измрат. Но Моето спасение ще пребъде навеки и праведността Ми няма да се отмени.
- 7 Вслушайте се в Мене, вие, които познавате праведността, народът, в чието сърце съм написал Моя закон, не се бойте от укора на човеците, нито се страхувайте от хулите им.
- 8 Защото молец ще ги изяде като дреха и червей ще ги прояде като вълна. Но праведността Ми ще пребъде навеки и спасението Ми от поколение на поколение.
- 9 Събуди се, събуди се! Облечи се в сила, о, ръко Господна; събуди се както в древните дни. Не си ли ти тази, която си съсякла Раава и която рани змея?
- 10 Не си ли ти, която си изсушила морето, водите на голямата бездна; която направи дълбочините морски път, за да преминат изкупените?

2 Nephi 8

Hearken unto me, ye that follow after righteousness. Look unto the rock from whence ye are hewn, and to the hole of the pit from whence ye are digged.

Look unto Abraham, your father, and unto Sarah, she that bare you; for I called him alone, and blessed him.

For the Lord shall comfort Zion, he will comfort all her waste places; and he will make her wilderness like Eden, and her desert like the garden of the Lord. Joy and gladness shall be found therein, thanksgiving and the voice of melody.

Hearken unto me, my people; and give ear unto me, O my nation; for a law shall proceed from me, and I will make my judgment to rest for a light for the people.

My righteousness is near; my salvation is gone forth, and mine arm shall judge the people. The isles shall wait upon me, and on mine arm shall they trust.

Lift up your eyes to the heavens, and look upon the earth beneath; for the heavens shall vanish away like smoke, and the earth shall wax old like a garment; and they that dwell therein shall die in like manner. But my salvation shall be forever, and my righteousness shall not be abolished.

Hearken unto me, ye that know righteousness, the people in whose heart I have written my law, fear ye not the reproach of men, neither be ye afraid of their revilings.

For the moth shall eat them up like a garment, and the worm shall eat them like wool. But my righteousness shall be forever, and my salvation from generation to generation.

Awake, awake! Put on strength, O arm of the Lord; awake as in the ancient days. Art thou not he that hath cut Rahab, and wounded the dragon?

Art thou not he who hath dried the sea, the waters of the great deep; that hath made the depths of the sea a way for the ransomed to pass over?

11 Ето защо, изкупените от Господа ще се върнат и ще дойдат с пеене в Сион; и вечна радост и святост ще бъде на главите им; и те ще придобият веселие и радост; скръбта и оплакването ще побегнат.

12 Аз съм този, да, Аз съм този, Който те утешава. Ето, кой си ти, та се боиш от човека, който ще умре, и от сина човешки, който ще бъде сторен на трева?

13 И забравяш Господа, твоя Създател, Който е разпрострял небесата и положил основите на земята, и си се боял непрестанно всеки ден от яростта на притеснителя, като че той се приготвяше да те унищожи? И къде е яростта на притеснителя?

14 Изгнанието на пленника се ускорява, че да може той да бъде развързан и да не умре в ямата, нито да се лиши от хляб.

15 Но Аз съм Господ, Бог твой, чиито вълни реват, Господ на Силите е името Ми.

16 И Аз съм вложил словата си в устата ти и съм те покрил със сянката на ръката Си, за да устроя небесата и поставя основите на земята, и да кажа на Сион: Ето, ти си Мой народ.

17 Събуди се, събуди се, стани, о, Ерусалиме, който си изпил от ръката на Господа чашата на яростта Му — ти си изпил утайките от чашата на трепетното пресушаване.

18 И няма кой да го води измежду всички синове от него родени, и няма кой за ръка да го вземе измежду всички синове от него отхранени.

19 Тези двама синове са дошли при тебе, кой ще те съжали, твоето опустошение и унищожение, и глад, и меч, и чрез кого ще те утеша?

20 Синовете ти са припаднали, освен тези двама; те лежат по всички кръстопътища; като див бик в мрежа те са пълни с яростта Господна, с укора на твоя Бог.

21 Прочее, слушай сега това ти, страдащият и опитият, но не от вино:

Therefore, the redeemed of the Lord shall return, and come with singing unto Zion; and everlasting joy and holiness shall be upon their heads; and they shall obtain gladness and joy; sorrow and mourning shall flee away.

I am he; yea, I am he that comforteth you. Behold, who art thou, that thou shouldst be afraid of man, who shall die, and of the son of man, who shall be made like unto grass?

And forgettest the Lord thy maker, that hath stretched forth the heavens, and laid the foundations of the earth, and hast feared continually every day, because of the fury of the oppressor, as if he were ready to destroy? And where is the fury of the oppressor?

The captive exile hasteneth, that he may be loosed, and that he should not die in the pit, nor that his bread should fail.

But I am the Lord thy God, whose waves roared; the Lord of Hosts is my name.

And I have put my words in thy mouth, and have covered thee in the shadow of mine hand, that I may plant the heavens and lay the foundations of the earth, and say unto Zion: Behold, thou art my people.

Awake, awake, stand up, O Jerusalem, which hast drunk at the hand of the Lord the cup of his fury— thou hast drunken the dregs of the cup of trembling wrung out—

And none to guide her among all the sons she hath brought forth; neither that taketh her by the hand, of all the sons she hath brought up.

These two sons are come unto thee, who shall be sorry for thee—thy desolation and destruction, and the famine and the sword—and by whom shall I comfort thee?

Thy sons have fainted, save these two; they lie at the head of all the streets; as a wild bull in a net, they are full of the fury of the Lord, the rebuke of thy God.

Therefore hear now this, thou afflicted, and drunken, and not with wine:

22 Така казва твоят Господ, Господът и Богът твой
защитава делото на Своя народ; ето, аз съм взел от
ръката ти трепетната чаша, утайките в чашата на
Моята ярост; ти няма повече да я пиеш отново.

23 Но ще я сложа в ръката на онези, които те оскъряват;
които са казали на душата ти: Падни ничком,
та да минем отгоре — и ти си прострял тялото
си като земя и като път за тези, които минаха отгоре.

24 Събуди се, събуди се, облечи се в силата си, о,
Сионе; облечи хубавите си одежди, о, Ерусалиме,
свети граде; защото отсега нататък няма да влязат
повече в тебе необрязаните и нечистите.

25 Отърси се от праха; стани, седни, о, Ерусалиме;
освободи се от връзките по врата ти, о, пленена дъщеря
сионова.

Thus saith thy Lord, the Lord and thy God pleadeth
the cause of his people; behold, I have taken out of thine
hand the cup of trembling, the dregs of the cup of my
fury; thou shalt no more drink it again.

But I will put it into the hand of them that afflict
thee; who have said to thy soul: Bow down, that we may
go over—and thou hast laid thy body as the ground and
as the street to them that went over.

Awake, awake, put on thy strength, O Zion; put on
thy beautiful garments, O Jerusalem, the holy city; for
henceforth there shall no more come into thee the un-
circumcised and the unclean.

Shake thyself from the dust; arise, sit down, O
Jerusalem; loose thyself from the bands of thy neck, O
captive daughter of Zion.

2 Нефи 9

- 1 И сега, мои възлюбени братя, аз съм ви прочел тези неща, за да знаете относно заветите Господни, които Той е сключил с целия дом Израилев;
- 2 че Той е говорил на юдеите чрез устата на светите Си пророци, тъкмо от началото на времената, от поколение на поколение, докато дойде времето, когато те ще бъдат възстановени в истинската църква и в стадото Божие; когато ще бъдат събрани и отведени в земите на тяхното наследство и ще бъдат установени във всичките техни земи на обета.
- 3 Ето, мои възлюбени братя, аз ви казвам тези неща, за да може да се радвате и да вдигнете главите си навеки поради благословиите, които Господ Бог ще въздаде на децата ви.
- 4 Защото аз знам, че мнозина от вас са се стремили много да узнаят за идните дела; затова аз мисля, че вие знаете, че нашата плът ще трябва да изчезне и да умре; въпреки това, ние в телата си ще видим Бога.
- 5 Да, аз знам, че вие знаете, че в тяло ще се покаже Той на онези, които са в Ерусалим, откъдето ние дойдохме, защото е по-добре да бъде сред тях; защото подобава на Великия Творец да допусне самият Той да стане подвластен на човека в плътта и да умре за всички човеци, за да могат всички човеци да станат Негови подвластни.
- 6 Защото, както смъртта е дошла за всички човеци, за да изпълни милостивия план на Великия Творец, така трябва да има сила за възкресение; и възкресението трябва да дойде за човека по причина на падението; и падението дойде по причина на прегрешение; и понеже човекът падна, те бяха отхвърлени от присъствието Господне.
- 7 Затова нужно е да има безпределно единение и ако единението не бъде безпределно, това тление не ще може да се облече в нетление. Затова първото възмездие, което сполетя човека, би трябвало да продължи безкрайно. И ако бе тъй, тази плът би трябвало да се върне в майката земя, за да изгние и се разпадне, за да не се вдигне повече.

2 Nephi 9

And now, my beloved brethren, I have read these things that ye might know concerning the covenants of the Lord that he has covenanted with all the house of Israel—

That he has spoken unto the Jews, by the mouth of his holy prophets, even from the beginning down, from generation to generation, until the time comes that they shall be restored to the true church and fold of God; when they shall be gathered home to the lands of their inheritance, and shall be established in all their lands of promise.

Behold, my beloved brethren, I speak unto you these things that ye may rejoice, and lift up your heads forever, because of the blessings which the Lord God shall bestow upon your children.

For I know that ye have searched much, many of you, to know of things to come; wherefore I know that ye know that our flesh must waste away and die; nevertheless, in our bodies we shall see God.

Yea, I know that ye know that in the body he shall show himself unto those at Jerusalem, from whence we came; for it is expedient that it should be among them; for it behooveth the great Creator that he suffereth himself to become subject unto man in the flesh, and die for all men, that all men might become subject unto him.

For as death hath passed upon all men, to fulfil the merciful plan of the great Creator, there must needs be a power of resurrection, and the resurrection must needs come unto man by reason of the fall; and the fall came by reason of transgression; and because man became fallen they were cut off from the presence of the Lord.

Wherefore, it must needs be an infinite atonement—save it should be an infinite atonement this corruption could not put on incorruption. Wherefore, the first judgment which came upon man must needs have remained to an endless duration. And if so, this flesh must have laid down to rot and to crumble to its mother earth, to rise no more.

8 О, мъдрост Божия, о, милост и благодат Божи! Защото ето, ако плътта не трябваше повече да се вдигне, нашите духове трябваше да станат подвластни на онзи ангел, който отпадна от присъствието на Вечния Бог и стана дявол, за да не се вдигнат повече.

9 И духовете ни щяха да станат като него, а ние — дяволи, ангели на един дявол, за да бъдем отделени от присъствието на Бога си и за да останем с бащата на лъжите, в окаяност като самия него; да, като оно-ва същество, което измами първите ни родители, което се преобразява едва ли не в ангел на светлината и което подтиква чедата човешки към тайни заговори за убийства и всякакъв вид тайни дела на мрака.

10 О, колко велика е добрината на нашия Бог, Който приготвя път за бягството ни от хватката на това ужасно чудовище; да, това чудовище смъртта и пъкълът, както аз наричам смъртта на тялото, а също и смъртта на духа.

11 И поради начина на избавлението на Бога наш, Светия Израилев, тази смърт, за която съм говорил, която е телесната, ще предаде нейните мъртви; която смърт е гробът.

12 И тази смърт, за която съм говорил, която е духовната смърт, ще предаде нейните мъртви, която духовна смърт е пъкълът; защото смъртта и пъкълът трябва да предадат техните мъртви и пъкълът трябва да предаде пленените си духове и гробът трябва да предаде неговите пленени тела и телата и духовете на хората ще бъдат възстановени един на друг, и това е чрез силата на възкресението на Светия Израилев.

13 О, колко велик е планът на нашия Бог! Защото, от друга страна, райт Божий трябва да предаде духовете на праведните и гробът да предаде телата на праведните; и духът, и тялото са си възстановени отново, и всички хора ще станат нетленни и безсмъртни, и те са живи души, имащи съвършено знание като нас в плътта, с изключение на това, че знанието ни ще бъде съвършено.

O the wisdom of God, his mercy and grace! For behold, if the flesh should rise no more our spirits must become subject to that angel who fell from before the presence of the Eternal God, and became the devil, to rise no more.

And our spirits must have become like unto him, and we become devils, angels to a devil, to be shut out from the presence of our God, and to remain with the father of lies, in misery, like unto himself; yea, to that being who beguiled our first parents, who transformeth himself nigh unto an angel of light, and stirreth up the children of men unto secret combinations of murder and all manner of secret works of darkness.

O how great the goodness of our God, who prepareth a way for our escape from the grasp of this awful monster; yea, that monster, death and hell, which I call the death of the body, and also the death of the spirit.

And because of the way of deliverance of our God, the Holy One of Israel, this death, of which I have spoken, which is the temporal, shall deliver up its dead; which death is the grave.

And this death of which I have spoken, which is the spiritual death, shall deliver up its dead; which spiritual death is hell; wherefore, death and hell must deliver up their dead, and hell must deliver up its captive spirits, and the grave must deliver up its captive bodies, and the bodies and the spirits of men will be restored one to the other; and it is by the power of the resurrection of the Holy One of Israel.

O how great the plan of our God! For on the other hand, the paradise of God must deliver up the spirits of the righteous, and the grave deliver up the body of the righteous; and the spirit and the body is restored to itself again, and all men become incorruptible, and immortal, and they are living souls, having a perfect knowledge like unto us in the flesh, save it be that our knowledge shall be perfect.

14 Затова ние ще имаме съвършено знание за цялата си вина, и нечистотата ни, и голотата ни; и праведните ще имат съвършено знание за тяхната радост и тяхната праведност, бидейки облечени в чистота, да, тъкмо с робата на праведността.

15 И ще стане така, че когато всички човеци ще са преминали от тази първа смърт в живот дотолкова, че ще са станали безсмъртни, те ще трябва да се явят пред съдийския престол на Светия Израилев; и тогава идва съдът, и те ще бъдат съдени според светия съд Божий.

16 И това е сигурно, тъй както жив е Господ, защото Господ Бог го е казал и това е Неговото вечно слово, което не може да премине, че онези, които са праведни, ще бъдат все още праведни и тези, които са нечисти, ще бъдат все още нечисти; защото онези, които са нечисти, са дяволът и ангелите му; и те ще отидат във вечния огън, приготвен за тях; и тяхното мъчение е като езеро от огън и жупел, чийто пламък се възнася во веки веков и няма край.

17 О, величие и правосъдие на Бога наш! Защото Той изпълнява всичките Си слова; и те са излезли от устата Му, и законът Му трябва да бъде изпълнен.

18 Но ето, праведните, светиите на Светия Израилев, тези, които са повярвали в Светия Израилев, тези, които са устояли на кръстовете на света и са презрели неговия срам, те ще наследят царството Божие, което беше приготвено за тях от основаването на света, и тяхната радост ще бъде пълна навеки.

19 О, величие на милостта на Бога наш, Светия Израилев! Защото Той избави светиите си от онова ужасно чудовище дявола, и от смъртта и пъкъла, и от онова езеро от огън и жупел, което е безкрайно мъчение.

20 О, колко велика е светостта на Бога Наш! Защото Той знае всички неща, и няма нищо, което Той да не знае.

Wherefore, we shall have a perfect knowledge of all our guilt, and our uncleanness, and our nakedness; and the righteous shall have a perfect knowledge of their enjoyment, and their righteousness, being clothed with purity, yea, even with the robe of righteousness.

And it shall come to pass that when all men shall have passed from this first death unto life, insomuch as they have become immortal, they must appear before the judgment-seat of the Holy One of Israel; and then cometh the judgment, and then must they be judged according to the holy judgment of God.

And assuredly, as the Lord liveth, for the Lord God hath spoken it, and it is his eternal word, which cannot pass away, that they who are righteous shall be righteous still, and they who are filthy shall be filthy still; wherefore, they who are filthy are the devil and his angels; and they shall go away into everlasting fire, prepared for them; and their torment is as a lake of fire and brimstone, whose flame ascendeth up forever and ever and has no end.

O the greatness and the justice of our God! For he executeth all his words, and they have gone forth out of his mouth, and his law must be fulfilled.

But, behold, the righteous, the saints of the Holy One of Israel, they who have believed in the Holy One of Israel, they who have endured the crosses of the world, and despised the shame of it, they shall inherit the kingdom of God, which was prepared for them from the foundation of the world, and their joy shall be full forever.

O the greatness of the mercy of our God, the Holy One of Israel! For he delivereth his saints from that awful monster the devil, and death, and hell, and that lake of fire and brimstone, which is endless torment.

O how great the holiness of our God! For he knoweth all things, and there is not anything save he knows it.

21 И Той идва в света, за да спаси всички човеци, ако те се вслушат в гласа Му; защото ето, Той изстрада болките на всички човеци, да, болките на всяко живо създание, и мъже, и жени, и деца, които принадлежат към семейството на Адам.

22 И Той изстрада това, за да може възкресението да споходи всички човеци, че всички да могат да застанат пред Него във великия и съден ден.

23 И Той заповядва на всички човеци да се покаят и да бъдат кръстени в Негово име, имащи съвършена вяра в Светия Израилев, или те не могат да бъдат спасени в царството Божие.

24 И ако не се покаят и не повярват в Неговото име, и не се кръстят в Негово име, и не устоят до края, те ще бъдат осъдени; защото Господ Бог, Светият Израилев го е казал.

25 Затова Той е дал закон; и там, където няма даден закон, няма наказание; и там, където няма наказание, няма осъждане; и там, където няма осъждане, милостите на Светия Израилев имат право над тях заради единението; защото те са избавени чрез Неговата сила.

26 Защото единението задоволява изискванията на правосъдието Му за всички онези, на които законът не е даден, така че те са избавени от онова ужасно чудовище смъртта, и пъкъла, и дявола, и езерото от огън и жупел, което е безкрайно мъчение; и те са възстановени на този Бог, Който им даде дихание и Който е Светият Израилев.

27 Но горко на оногова, на когото законът е даден, да, който има всичките заповеди Божии като нас и който ги прегрешава, и който прахосва дните на своето изпитание, защото ужасно е неговото положение.

28 О, този хитър план на лукавия! О, суетност, слабост и безумие човешки! Когато са учени, те мислят, че са мъдри, и не се вслушват в съвета Божий, защото го оставят настрана, въобразявайки си, че знаят от самите себе си; затова тяхната мъдрост е безумие и не им служи за нищо. И те ще погинат.

29 Но да си учен е добре, ако те се вслушват в съветите Божии.

And he cometh into the world that he may save all men if they will hearken unto his voice; for behold, he suffereth the pains of all men, yea, the pains of every living creature, both men, women, and children, who belong to the family of Adam.

And he suffereth this that the resurrection might pass upon all men, that all might stand before him at the great and judgment day.

And he commandeth all men that they must repent, and be baptized in his name, having perfect faith in the Holy One of Israel, or they cannot be saved in the kingdom of God.

And if they will not repent and believe in his name, and be baptized in his name, and endure to the end, they must be damned; for the Lord God, the Holy One of Israel, has spoken it.

Wherefore, he has given a law; and where there is no law given there is no punishment; and where there is no punishment there is no condemnation; and where there is no condemnation the mercies of the Holy One of Israel have claim upon them, because of the atonement; for they are delivered by the power of him.

For the atonement satisfieth the demands of his justice upon all those who have not the law given to them, that they are delivered from that awful monster, death and hell, and the devil, and the lake of fire and brimstone, which is endless torment; and they are restored to that God who gave them breath, which is the Holy One of Israel.

But wo unto him that has the law given, yea, that has all the commandments of God, like unto us, and that transgresseth them, and that wasteth the days of his probation, for awful is his state!

O that cunning plan of the evil one! O the vainness, and the frailties, and the foolishness of men! When they are learned they think they are wise, and they hearken not unto the counsel of God, for they set it aside, supposing they know of themselves, wherefore, their wisdom is foolishness and it profiteth them not. And they shall perish.

But to be learned is good if they hearken unto the counsels of God.

30 Но горко на богатите, които са богати със светски неща. Понеже са богати, те презират бедните и преследват кротките, и техните сърца са в съкровищата им; затова тяхното съкровище е техният бог. И ето, тяхното съкровище също ще погине с тях.

31 И горко на глухите, които не искат да чуят, защото те ще погинат.

32 Горко на слепите, които не искат да видят, защото те също ще погинат.

33 Горко на необрязаните по сърце, защото познанието за беззаконията им ще ги порази в последния ден.

34 Горко на лъжеца, защото той ще бъде хвърлен в пъкъла.

35 Горко на убиеца, който съзнателно убива, защото той ще умре.

36 Горко на онези, които вършат блудства, защото те ще бъдат хвърлени в пъкъла.

37 Да, горко на онези, които се покланят на идоли, защото дяволът на всички дяволи им се наслаждава.

38 И накрая, горко на всички онези, които умират в греховете си, защото те ще се върнат при Бога, ще видят лицето Му и ще останат в греховете си.

39 О, мои възлюбени братя, помнете ужаса на прегрешаването срещу този Свят Бог и също ужаса на отдаването на изкушенията на лукавия. Помнете, да бъдете с плътски помисли е смърт, а да бъдете с духовни помисли е живот вечен.

40 О, мои възлюбени братя, дайте ухо на словата ми. Помнете величието на Светия Израилев. Не казвайте, че съм говорил тежки неща срещу вас; защото ако го сторите, ще похулите истината; защото аз съм говорил словата на вашия Създател. Аз знам, че словата на истината са тежки срещу всичко нечисто; но праведните не се боят от тях, защото те обичат истината и са непоклатими.

But wo unto the rich, who are rich as to the things of the world. For because they are rich they despise the poor, and they persecute the meek, and their hearts are upon their treasures; wherefore, their treasure is their god. And behold, their treasure shall perish with them also.

And wo unto the deaf that will not hear; for they shall perish.

Wo unto the blind that will not see; for they shall perish also.

Wo unto the uncircumcised of heart, for a knowledge of their iniquities shall smite them at the last day.

Wo unto the liar, for he shall be thrust down to hell.

Wo unto the murderer who deliberately killeth, for he shall die.

Wo unto them who commit whoredoms, for they shall be thrust down to hell.

Yea, wo unto those that worship idols, for the devil of all devils delighteth in them.

And, in fine, wo unto all those who die in their sins; for they shall return to God, and behold his face, and remain in their sins.

O, my beloved brethren, remember the awfulness in transgressing against that Holy God, and also the awfulness of yielding to the enticings of that cunning one. Remember, to be carnally-minded is death, and to be spiritually-minded is life eternal.

O, my beloved brethren, give ear to my words. Remember the greatness of the Holy One of Israel. Do not say that I have spoken hard things against you; for if ye do, ye will revile against the truth; for I have spoken the words of your Maker. I know that the words of truth are hard against all uncleanness; but the righteous fear them not, for they love the truth and are not shaken.

41 О, тогава, мои възлюбени братя, елате при Господа, Светия. Спомнете си, че Неговите пътеки са праведни. Ето, пътят за човека е тесен, но той върви право пред него и пазачът на портата е Светият Израилев; и Той не държи никакъв слуга там; и няма никакъв друг път, освен този през портата; защото Той не може да бъде измамен, защото Господ Бог е Неговото име.

42 И който чука, на него Той ще отвори; и мъдрите, и учените, и тези, които са богати и са се възгордели поради учеността си, и мъдростта си, и богатствата си, да, това са тези, които Той ненавижда; и ако те не отхвърлят тези неща и не се сметнат за безумци пред Бога, и не слязат в дълбините на смирението, Той не ще им отвори.

43 Но нещата на мъдрия и разумния ще бъдат скрити навеки от тях, да, това щастие, което е приготвено за светиите.

44 О, мои възлюбени братя, помнете словата ми. Ето, аз свалям дрехите си и ги изгърсвам пред вас; аз моля Бога на моето спасение, та да ме погледне Той с всевиждащото Си око; защото вие ще знаете в последния ден, когато всички човеци ще бъдат съдени за делата си, че Богът Израилев засвидетелства, че аз отгърсих вашите беззакония от моята душа и че стоя сияещ пред Него и съм пречистен от вашата кръв.

45 О, мои възлюбени братя, отвърнете се от греховете си; отгърсете се от веригите на онзи, който ви върза здраво; елате при този Бог, Който е канарата на спасението ви.

46 Пригответе душите си за онзи славен ден, когато ще бъде раздадено правосъдие на праведните, тъкмо на съдния ден, че да не се свивате в ужасен страх; че да не можете да си спомните вашата ужасна вина в подробности и не бъдете заставени да възкликнете: Свети, свети са Твоите възмездия, о, Господи, Боже Всемогъщи, но аз знам своята вина; аз прегреших закона Ти и прегрешенията ми са мои; и дяволът ме придоби, и аз съм плячка на неговата ужасна окаяност.

O then, my beloved brethren, come unto the Lord, the Holy One. Remember that his paths are righteous. Behold, the way for man is narrow, but it lieth in a straight course before him, and the keeper of the gate is the Holy One of Israel; and he employeth no servant there; and there is none other way save it be by the gate; for he cannot be deceived, for the Lord God is his name.

And whoso knocketh, to him will he open; and the wise, and the learned, and they that are rich, who are puffed up because of their learning, and their wisdom, and their riches—yea, they are they whom he despiseth; and save they shall cast these things away, and consider themselves fools before God, and come down in the depths of humility, he will not open unto them.

But the things of the wise and the prudent shall be hid from them forever—yea, that happiness which is prepared for the saints.

O, my beloved brethren, remember my words. Behold, I take off my garments, and I shake them before you; I pray the God of my salvation that he view me with his all-searching eye; wherefore, ye shall know at the last day, when all men shall be judged of their works, that the God of Israel did witness that I shook your iniquities from my soul, and that I stand with brightness before him, and am rid of your blood.

O, my beloved brethren, turn away from your sins; shake off the chains of him that would bind you fast; come unto that God who is the rock of your salvation.

Prepare your souls for that glorious day when justice shall be administered unto the righteous, even the day of judgment, that ye may not shrink with awful fear; that ye may not remember your awful guilt in perfectness, and be constrained to exclaim: Holy, holy are thy judgments, O Lord God Almighty—but I know my guilt; I transgressed thy law, and my transgressions are mine; and the devil hath obtained me, that I am a prey to his awful misery.

47 Но ето, братя мои, нужно ли е да ви събудя за ужасната действителност на тези неща? Щях ли да терзая душите ви, ако помислите ви бяха чисти? Щях ли да бъда ясен за вас според яснотата на истината, ако вие бяхте освободени от греха?

48 Ето, ако вие бяхте свети, аз щях да ви говоря за святост; но тъй като вие не сте свети и гледате на мене като на учител, нужно е, дори е необходимо, да ви науча за последствията от греха.

49 Ето, душата ми се отвращава от греха и сърцето ми се наслаждава на праведността; и аз ще славя светото име на моя Бог.

50 Елате, братя мои, всеки един, който жадува, елате при водите; и този, който няма пари, нека дойде и яде; да, елате да купите вино и мляко без пари и без цена.

51 Затова не харчете пари за онова, което няма стойност, нито труда си за онова, което не може да удовлетвори. Вслушайте се в мене внимателно и помнете словата, които съм казал; и елате при Светия Израилев и угощавайте се с онова, което не погива, нито пък може да бъде тленно и нека душата ви се наслаждава на изобилие.

52 Ето, мои възлюбени братя, помнете словата на вашия Бог, молете Му се непрестанно през деня и въздавайте благодарност на светото Му име през нощта. Нека сърцата ви да ликуват.

53 И ето, колко велики са заветите Господни, и колко велики са Неговите благоволения към чедата човешки; и заради Неговото величие и Неговата благодат и милост Той ни е обещал, че нашето потомство не ще бъде напълно унищожено според плътта, но че Той ще ги запази; и в бъдещи поколения те ще станат праведен клон от дома Израилев.

54 И сега, братя мои, бих ви говорил още; но утре ще ви изявя останалата част от словата ми. Амин.

But behold, my brethren, is it expedient that I should awake you to an awful reality of these things? Would I harrow up your souls if your minds were pure? Would I be plain unto you according to the plainness of the truth if ye were freed from sin?

Behold, if ye were holy I would speak unto you of holiness; but as ye are not holy, and ye look upon me as a teacher, it must needs be expedient that I teach you the consequences of sin.

Behold, my soul abhorreth sin, and my heart delighteth in righteousness; and I will praise the holy name of my God.

Come, my brethren, every one that thirsteth, come ye to the waters; and he that hath no money, come buy and eat; yea, come buy wine and milk without money and without price.

Wherefore, do not spend money for that which is of no worth, nor your labor for that which cannot satisfy. Harken diligently unto me, and remember the words which I have spoken; and come unto the Holy One of Israel, and feast upon that which perisheth not, neither can be corrupted, and let your soul delight in fatness.

Behold, my beloved brethren, remember the words of your God; pray unto him continually by day, and give thanks unto his holy name by night. Let your hearts rejoice.

And behold how great the covenants of the Lord, and how great his condescensions unto the children of men; and because of his greatness, and his grace and mercy, he has promised unto us that our seed shall not utterly be destroyed, according to the flesh, but that he would preserve them; and in future generations they shall become a righteous branch unto the house of Israel.

And now, my brethren, I would speak unto you more; but on the morrow I will declare unto you the remainder of my words. Amen.

2 Нефи 10

- 1 И сега, аз, Яков, ви говоря отново, възлюбени мои братя, за този праведен клон, за който съм говорил.
- 2 Защото ето, обещанията, които сме получили, са обещания за нас според плътта; затова, както ми е било показано, много от нашите деца ще погинат в плътта поради неверие, при все това, Бог ще бъде милостив към мнозина; и децата ни ще бъдат възстановени, за да могат да стигнат до това, което ще им даде истинско знание за техния Изкупител.
- 3 Затова, както ви казах, полезно е, дори необходимо, Христос (защото ангелът ми каза снощи, че това ще е името Му), да дойде сред юдеите, сред онези, които са по-нечестивата част на света; и те ще Го разпънат, защото така подобава на нашия Бог; и няма друг народ на земята, който би разпънал своя Бог.
- 4 Защото, ако великите чудеса бяха направени сред други народи, те биха се покаяли и познали, че Той е техният Бог.
- 5 Но поради свещенически лукавства и беззакония, тези в Ерусалим ще вкоравяват вратовете си срещу Него, за да бъде Той разпънат.
- 6 Затова, поради техните беззакония ще ги връхлетят унищожения, глад, чума и кръвопролития; и онези, които не бъдат унищожени, ще бъдат разпръснати между всички народи.
- 7 Но ето, така казва Господ Бог: Когато дойде денят те да повярват в Мене, че Аз съм Христос, тогава съм сключил завет с бащите им, че те на земята ще бъдат възстановени в плътта, в земите на тяхното наследство.
- 8 И ще стане така, че те ще бъдат събрани от дългото им разпръсване, от островите в морето, и от четирите краища на земята; и народите на езичниците ще бъдат велики в очите Ми, казва Бог, в довеждането им в земите на тяхното наследство.
- 9 И царете на езичниците ще станат техни бащи-хранители, а цариците ще им станат майки-кърмачки; защото обещанията Господни към езичниците са велики, понеже Той го е казал и кой може да Му противоречи?

2 Nephi 10

And now I, Jacob, speak unto you again, my beloved brethren, concerning this righteous branch of which I have spoken.

For behold, the promises which we have obtained are promises unto us according to the flesh; wherefore, as it has been shown unto me that many of our children shall perish in the flesh because of unbelief, nevertheless, God will be merciful unto many; and our children shall be restored, that they may come to that which will give them the true knowledge of their Redeemer.

Wherefore, as I said unto you, it must needs be expedient that Christ—for in the last night the angel spake unto me that this should be his name—should come among the Jews, among those who are the more wicked part of the world; and they shall crucify him—for thus it behooveth our God, and there is none other nation on earth that would crucify their God.

For should the mighty miracles be wrought among other nations they would repent, and know that he be their God.

But because of priestcrafts and iniquities, they at Jerusalem will stiffen their necks against him, that he be crucified.

Wherefore, because of their iniquities, destructions, famines, pestilences, and bloodshed shall come upon them; and they who shall not be destroyed shall be scattered among all nations.

But behold, thus saith the Lord God: When the day cometh that they shall believe in me, that I am Christ, then have I covenanted with their fathers that they shall be restored in the flesh, upon the earth, unto the lands of their inheritance.

And it shall come to pass that they shall be gathered in from their long dispersion, from the isles of the sea, and from the four parts of the earth; and the nations of the Gentiles shall be great in the eyes of me, saith God, in carrying them forth to the lands of their inheritance.

Yea, the kings of the Gentiles shall be nursing fathers unto them, and their queens shall become nursing mothers; wherefore, the promises of the Lord are great unto the Gentiles, for he hath spoken it, and who can dispute?

10 Но ето, тази земя, каза Бог, ще бъде земя на твое-
то наследство и езичниците ще бъдат благословени
на земята.

11 И тази земя ще бъде земя на свобода за езичници-
те и няма да има никакви царе на земята, които ще
се въздигат при езичниците.

12 И ще укрепя тази земя срещу всички други наро-
ди.

13 И този, който се бори срещу Сион, ще погине,
казва Бог.

14 Понеже този, който въздигне цар срещу Мене,
ще погине, защото Аз, Господ, Царят на Небесата,
ще бъда техен цар, и Аз ще бъда навеки светлина на
онези, които се вслушват в словата Ми.

15 Затова, поради тази причина, за да се изпълнят
заветите Ми, които съм сключил с чедата човешки,
та да го направя, докато са в плътта, нужно е Аз да
унищожа тайните дела на мрака, на убийствата и на
мерзостите.

16 Затова този, който се бори срещу Сион — и юде-
ин, и езичник, и роб, и свободен, и мъж, и жена, ще
погине; защото те са тези, които са блудницата на
цялата земя; защото онези, които не са за Мене, са
срещу Мене, казва Нашият Бог.

17 Защото Аз ще изпълня обещанията си, които съм
направил на чедата човешки, което Аз ще сторя до-
като са в плътта.

18 Затова, мои възлюбени братя, така казва Нашият
Бог: Аз ще измъчвам потомството ти чрез ръката на
езичниците; при все това, Аз ще смекча сърцата на
езичниците, та те да бъдат като бащи за тях; затова
езичниците ще бъдат благословени и причислени
сред дома Израилев.

19 Затова Аз ще посветя тази земя на потомството
ти и на онези, които ще бъдат причислени към
потомството ти навеки за земята на тяхното наслед-
ство; защото това Ми е отбрана земя, казва Бог,
най-отбрана от всички други, ето защо, Аз ще ис-
кам всички човеци, които живеят на нея, да се пок-
ланят на Мене, казва Бог.

But behold, this land, said God, shall be a land of
thine inheritance, and the Gentiles shall be blessed
upon the land.

And this land shall be a land of liberty unto the
Gentiles, and there shall be no kings upon the land, who
shall raise up unto the Gentiles.

And I will fortify this land against all other nations.

And he that fighteth against Zion shall perish, saith
God.

For he that raiseth up a king against me shall perish,
for I, the Lord, the king of heaven, will be their king,
and I will be a light unto them forever, that hear my
words.

Wherefore, for this cause, that my covenants may be
fulfilled which I have made unto the children of men,
that I will do unto them while they are in the flesh, I
must needs destroy the secret works of darkness, and of
murders, and of abominations.

Wherefore, he that fighteth against Zion, both Jew
and Gentile, both bond and free, both male and female,
shall perish; for they are they who are the whore of all
the earth; for they who are not for me are against me,
saith our God.

For I will fulfil my promises which I have made unto
the children of men, that I will do unto them while they
are in the flesh—

Wherefore, my beloved brethren, thus saith our God:
I will afflict thy seed by the hand of the Gentiles; never-
theless, I will soften the hearts of the Gentiles, that they
shall be like unto a father to them; wherefore, the
Gentiles shall be blessed and numbered among the
house of Israel.

Wherefore, I will consecrate this land unto thy seed,
and them who shall be numbered among thy seed, for-
ever, for the land of their inheritance; for it is a choice
land, saith God unto me, above all other lands, where-
fore I will have all men that dwell thereon that they shall
worship me, saith God.

20 И сега, мои възлюбени братя, виждайки, че нашият милостив Бог ни е дал толкова голямо знание относно тези неща, нека си спомним за Него и да отстраним греховете си, и да не свеждаме главите си, защото ние не сме отхвърлени; при все това ние бяхме изгонени от земята на нашето наследство, но бяхме заведени в една по-добра земя, понеже Господ превърна морето в наша пътека и сме на остров в морето.

21 Но велики са обещанията Господни за онези, които са на островите в морето; затова тъй като се казва острови, трябва да има и други освен този, и те също са населени от наши братя.

22 Защото ето, Господ Бог е извеждал от време на време люде от дома Израилев според волята и желанието Си. И сега, ето, Господ помни всички онези, които са били отчупени, ето защо, Той помни и нас.

23 Прочее, развеселете сърцата си и помнете, че сте свободни да постъпвате сами за себе си — да избере пътя на вечната смърт или пътя на вечния живот.

24 Затова, мои възлюбени братя, помирете се с волята Божия, а не с волята на дявола и на плътта; и помнете, след като сте помирени с Бога, че това, че сте спасени, е само в и чрез благодатта Божия.

25 Затова дано Бог ви вдигне от смъртта чрез силата на възкресението, както и от вечната смърт чрез силата на единението, за да бъдете приети във вечното Божие царство и да Го възхваляте чрез божествената благодат. Амин.

And now, my beloved brethren, seeing that our merciful God has given us so great knowledge concerning these things, let us remember him, and lay aside our sins, and not hang down our heads, for we are not cast off; nevertheless, we have been driven out of the land of our inheritance; but we have been led to a better land, for the Lord has made the sea our path, and we are upon an isle of the sea.

But great are the promises of the Lord unto them who are upon the isles of the sea; wherefore as it says isles, there must needs be more than this, and they are inhabited also by our brethren.

For behold, the Lord God has led away from time to time from the house of Israel, according to his will and pleasure. And now behold, the Lord remembereth all them who have been broken off, wherefore he remembereth us also.

Therefore, cheer up your hearts, and remember that ye are free to act for yourselves—to choose the way of everlasting death or the way of eternal life.

Wherefore, my beloved brethren, reconcile yourselves to the will of God, and not to the will of the devil and the flesh; and remember, after ye are reconciled unto God, that it is only in and through the grace of God that ye are saved.

Wherefore, may God raise you from death by the power of the resurrection, and also from everlasting death by the power of the atonement, that ye may be received into the eternal kingdom of God, that ye may praise him through grace divine. Amen.

2 Нефи 11

- 1 И сега, Яков каза още много неща на моя народ по онова време; при все това, само тези неща сторих аз да бъдат записани, защото нещата, които съм записал, са достатъчни за мен.
- 2 И сега, аз, Нефи, пиша още от словата на Исаия, защото душата ми се наслаждава на неговите слова. Защото аз ще ги оприлича за народа ми и ще ги изпратя до всичките ми деца, защото той наистина видя моя Изкупител, тъкмо както аз съм Го видял.
- 3 И брат ми, Яков, също Го е видял, както аз съм Го видял; аз ще изпратя техните слова до децата ми, за да им докажа, че словата ми са истинни. Защото чрез словата на трима, е казал Бог, ще установя Аз Моето слово. При все това, Бог изпраща повече свидетели и доказва всичките Си слова.
- 4 Ето, душата ми се наслаждава да доказва пред моя народ истината за пришествието на Христа; защото за тази цел е бил даден законът Моисеев; и всички неща, които са били давани на човек от Бога от началото на света, символизират Него.
- 5 И душата ми се наслаждава също на заветите Господни, които Той е сключил с бащите ни; да, душата ми се наслаждава на благодатта Му, и на Неговото правосъдие, и сила, и на милостта на великия и вечен план на избавление от смъртта.
- 6 И душата ми се наслаждава да доказва пред моя народ, че ако Христос не дойде, всички човеци трябва да погинат.
- 7 Защото ако няма Христос, няма Бог; и ако няма Бог, ние не сме, защото нямаше да има сътворение. Но има Бог и Той е Христос, и Той идва в пълнотата на Неговото собствено време.
- 8 И сега, аз пиша някои от словата на Исаия, та който и да е от народа ми, който види тези слова, да развесели сърцето си и се радва за всички човеци. Това са сега словата и вие можете да ги оприличите за себе си и за всички други човеци.

2 Nephi 11

And now, Jacob spake many more things to my people at that time; nevertheless only these things have I caused to be written, for the things which I have written sufficient me.

And now I, Nephi, write more of the words of Isaiah, for my soul delighteth in his words. For I will liken his words unto my people, and I will send them forth unto all my children, for he verily saw my Redeemer, even as I have seen him.

And my brother, Jacob, also has seen him as I have seen him; wherefore, I will send their words forth unto my children to prove unto them that my words are true. Wherefore, by the words of three, God hath said, I will establish my word. Nevertheless, God sendeth more witnesses, and he proveth all his words.

Behold, my soul delighteth in proving unto my people the truth of the coming of Christ; for, for this end hath the law of Moses been given; and all things which have been given of God from the beginning of the world, unto man, are the typifying of him.

And also my soul delighteth in the covenants of the Lord which he hath made to our fathers; yea, my soul delighteth in his grace, and in his justice, and power, and mercy in the great and eternal plan of deliverance from death.

And my soul delighteth in proving unto my people that save Christ should come all men must perish.

For if there be no Christ there be no God; and if there be no God we are not, for there could have been no creation. But there is a God, and he is Christ, and he cometh in the fulness of his own time.

And now I write some of the words of Isaiah, that whoso of my people shall see these words may lift up their hearts and rejoice for all men. Now these are the words, and ye may liken them unto you and unto all men.

2 Нефи 12

- 1 Словото, което Исаия, синът на Амос, видя относно Юда и Ерусалим.
- 2 И това ще стане в последните дни, когато планината на дома Господен ще бъде установена на върха на планините, и ще се възвиси над хълмовете и всички народи ще се стекат там.
- 3 И много люде ще отидат и кажат: Елате, нека възлезем на планината Господна, в дома на Якововия Бог; и Той ще ни научи на пътищата Си, и ние ще ходим в пътеките Му; защото от Сион ще произлезе законът и от Ерусалим словото Господне.
- 4 И Той ще съди между народите и ще укори много люде: и те ще изковат от мечовете си палешници на рала, и от копията си — сърпове; народ против народа не ще вдигне меч, нито ще се учат вече на война.
- 5 О, доме Яковов, ела и нека ходим в Господната светлина; да, елате, защото всички вие се отклонихте, всеки един по своите нечестиви пътища.
- 6 Понеже, о, Господи, Ти си изоставил Своя народ, дома Яковов, защото те се напълниха с обичай от изтока, и се вслушват в предвещатели като филистимците, и се забавляват с чедата на чужденци.
- 7 Земята им също е пълна със сребро и злато и съкровищата им нямат край; земята им е също пълна с коне и колесниците им са безброй.
- 8 Земята им е също пълна с идоли; те се покланят на делото на собствените си ръце, това, което собствените им пръсти са направили.
- 9 И подлият човек не се покланя, а големецът не се смирява, затова не му прощавай.
- 10 О, вие нечестивци, влезте в канарата и скрийте се в праха, защото страхът от Господа и славата на Неговото величие ще ви поразят.
- 11 И ще стане така, че надменните погледи човешки ще бъдат унизени, и високомерието на човеците ще бъде снишено, и единствен Господ ще се възвиси в онзи ден.

2 Nephi 12

The word that Isaiah, the son of Amoz, saw concerning Judah and Jerusalem:

And it shall come to pass in the last days, when the mountain of the Lord's house shall be established in the top of the mountains, and shall be exalted above the hills, and all nations shall flow unto it.

And many people shall go and say, Come ye, and let us go up to the mountain of the Lord, to the house of the God of Jacob; and he will teach us of his ways, and we will walk in his paths; for out of Zion shall go forth the law, and the word of the Lord from Jerusalem.

And he shall judge among the nations, and shall rebuke many people: and they shall beat their swords into plow-shares, and their spears into pruning-hooks— nation shall not lift up sword against nation, neither shall they learn war any more.

O house of Jacob, come ye and let us walk in the light of the Lord; yea, come, for ye have all gone astray, every one to his wicked ways.

Therefore, O Lord, thou hast forsaken thy people, the house of Jacob, because they be replenished from the east, and hearken unto soothsayers like the Philistines, and they please themselves in the children of strangers.

Their land also is full of silver and gold, neither is there any end of their treasures; their land is also full of horses, neither is there any end of their chariots.

Their land is also full of idols; they worship the work of their own hands, that which their own fingers have made.

And the mean man boweth not down, and the great man humbleth himself not, therefore, forgive him not.

O ye wicked ones, enter into the rock, and hide thee in the dust, for the fear of the Lord and the glory of his majesty shall smite thee.

And it shall come to pass that the lofty looks of man shall be humbled, and the haughtiness of men shall be bowed down, and the Lord alone shall be exalted in that day.

12 Защото денят на Господа на Силите идва скоро за всички народи, да, за всеки един; да, за горделиви и надменни и за всеки, който е високомерен, и той ще бъде унижен.

13 Да, денят Господен ще дойде за всички ливански кедри, защото те са високи и издигнати; и за всички васански дъбове.

14 И за всички високи планини, и за всички хълмове, и за всички народи, които са издигнати, и за всяко племе.

15 И за всяка висока кула, и за всяка укрепена стена.

16 И за всички кораби в морето, и за всички тарсийски кораби, и за всички приятни картини.

17 И надменността човешка ще се сниши и високомерието на човеците ще бъде унижено; и само Господ единствен ще се възвиси в оня ден.

18 И идолите ще унищожи Той напълно.

19 И те ще влязат в дупките на канарите и в пещерите на земята, защото ще ги сполети страхът от Господа и славата на величието Му ще ги порази, когато Той се вдигне да разтърси земята страхотно.

20 В оня ден човек ще хвърли на къртиците и на прилепите идолите си от сребро и идолите си от злато, които е изработил за себе си, та да им се поклоня.

21 За да отидат в пукнатините на канарите и по върховете на назъбени канари, защото ще ги споходи страхът от Господа и величието на славата Му ще ги порази, когато Той се вдигне да разтърси земята страхотно.

22 Оставете се от човека, чието дихание е в ноздрите му, защото в какво трябва да се зачита той?

For the day of the Lord of Hosts soon cometh upon all nations, yea, upon every one; yea, upon the proud and lofty, and upon every one who is lifted up, and he shall be brought low.

Yea, and the day of the Lord shall come upon all the cedars of Lebanon, for they are high and lifted up; and upon all the oaks of Bashan;

And upon all the high mountains, and upon all the hills, and upon all the nations which are lifted up, and upon every people;

And upon every high tower, and upon every fenced wall;

And upon all the ships of the sea, and upon all the ships of Tarshish, and upon all pleasant pictures.

And the loftiness of man shall be bowed down, and the haughtiness of men shall be made low; and the Lord alone shall be exalted in that day.

And the idols he shall utterly abolish.

And they shall go into the holes of the rocks, and into the caves of the earth, for the fear of the Lord shall come upon them and the glory of his majesty shall smite them, when he ariseth to shake terribly the earth.

In that day a man shall cast his idols of silver, and his idols of gold, which he hath made for himself to worship, to the moles and to the bats;

To go into the clefts of the rocks, and into the tops of the ragged rocks, for the fear of the Lord shall come upon them and the majesty of his glory shall smite them, when he ariseth to shake terribly the earth.

Cease ye from man, whose breath is in his nostrils; for wherein is he to be accounted of?

2 Нефи 13

- 1 Защото ето, Господ, Господ на Силите отнема от Ерусалим и от Юда подкрепата и опората, цялата опора от хляб и цялата подкрепа от вода:
- 2 Могъщия и ратника, съдията и пророка, предпазливия и стареца,
- 3 предводителя на петдесет и уважавания човек, съветника, и изкусния занаятчия, и вещия оратор.
- 4 И ще им дам деца да им бъдат князе и бебета ще управляват над тях.
- 5 И людете ще бъдат угнетявани един от друг, и всеки един от ближния си; детето ще се държи горделиво пред стареца и нищожният пред уважавания.
- 6 Когато един човек хване своя брат от дома на баща си и му каже: Ти имаш облекло, бъди наш управител и нека тия развалини да не дойдат изпод твоята ръка.
- 7 В този ден той ще се закълне, казвайки: Аз не искам да бъда целител; защото в къщата ми няма нито хляб, нито облекло; не ме прави управител на народа.
- 8 Защото Ерусалим е сринат и Юда падна, защото езикът им и делата им са били против Господа, предизвикателни за очите на славата Му.
- 9 Изгледът на лицето им свидетелства против тях и заявява, че грехът им е тъкмо като на Содом и те не могат да го скрият. Горко на душите им, защото те сами на себе си въздадоха зло.
- 10 Кажете на праведните, че ще им бъде добре. Защото те ще ядат плода на делата си.
- 11 Горко на нечестивите, защото те ще погинат; защото въздаянието, приготвено от ръцете им, ще бъде върху тях!
- 12 И угнетителите на Моя народ са деца, и жени управляват над тях. О, люде Мои, тези, които ви водят, ви карат да се заблуждавате и развалят пътя, по който вървите.
- 13 Господ става за съд и застава да съди людете.

2 Nephi 13

For behold, the Lord, the Lord of Hosts, doth take away from Jerusalem, and from Judah, the stay and the staff, the whole staff of bread, and the whole stay of water—

The mighty man, and the man of war, the judge, and the prophet, and the prudent, and the ancient;

The captain of fifty, and the honorable man, and the counselor, and the cunning artificer, and the eloquent orator.

And I will give children unto them to be their princes, and babes shall rule over them.

And the people shall be oppressed, every one by another, and every one by his neighbor; the child shall behave himself proudly against the ancient, and the base against the honorable.

When a man shall take hold of his brother of the house of his father, and shall say: Thou hast clothing, be thou our ruler, and let not this ruin come under thy hand—

In that day shall he swear, saying: I will not be a healer; for in my house there is neither bread nor clothing; make me not a ruler of the people.

For Jerusalem is ruined, and Judah is fallen, because their tongues and their doings have been against the Lord, to provoke the eyes of his glory.

The show of their countenance doth witness against them, and doth declare their sin to be even as Sodom, and they cannot hide it. Wo unto their souls, for they have rewarded evil unto themselves!

Say unto the righteous that it is well with them; for they shall eat the fruit of their doings.

Wo unto the wicked, for they shall perish; for the reward of their hands shall be upon them!

And my people, children are their oppressors, and women rule over them. O my people, they who lead thee cause thee to err and destroy the way of thy paths.

The Lord standeth up to plead, and standeth to judge the people.

14 Господ ще влезе в съда със старейшините на Своя народ и с князете им; понеже вие сте погълнали лозето и плячкосаното от бедните в къщите си.

15 Какво си мислите? Вие разломявате людеите Ми на парчета и стривате лицата на бедните, казва Господ Бог на Силите.

16 Освен това, казва Господ: Защото дъщерите сионови са високомерни и ходят с изпънати шии и безсрамни очи, пристъпват ситно като ходят и дрънкат с нозете си.

17 Затова Господ ще удари с краста темето на дъщерите сионови и Господ ще открие голотата им.

18 В този ден Господ ще отнеме славата на звънящите им украшения и мрежени забрадки, и лунички;

19 синджирите и гривните, и тънките була;

20 шапчиците и украшенията за крака, връзките за глава, и кутиите с благовония, и обиците;

21 пръстените и украшенията за носа;

22 празничните дрехи и туниките, и шаловете, и фуркетите;

23 огледалата и висона, и качулките, и воалите.

24 И ще стане така, че вместо благовоние, ще има зловоние; и вместо пояс — лента; и вместо добре подредени коси — плешивост; и вместо бродирана препаска — опасване с вретиче; жигосване вместо хубост.

25 Мъжете ти ще паднат от меч и могъщите ти във война.

26 И неговите порти ще въздишат и плачат; и той ще бъде изоставен и ще седи на земята.

The Lord will enter into judgment with the ancients of his people and the princes thereof; for ye have eaten up the vineyard and the spoil of the poor in your houses.

What mean ye? Ye beat my people to pieces, and grind the faces of the poor, saith the Lord God of Hosts.

Moreover, the Lord saith: Because the daughters of Zion are haughty, and walk with stretched-forth necks and wanton eyes, walking and mincing as they go, and making a tinkling with their feet—

Therefore the Lord will smite with a scab the crown of the head of the daughters of Zion, and the Lord will discover their secret parts.

In that day the Lord will take away the bravery of their tinkling ornaments, and cauls, and round tires like the moon;

The chains and the bracelets, and the mufflers;

The bonnets, and the ornaments of the legs, and the headbands, and the tablets, and the ear-rings;

The rings, and nose jewels;

The changeable suits of apparel, and the mantles, and the wimples, and the crisping-pins;

The glasses, and the fine linen, and hoods, and the veils.

And it shall come to pass, instead of sweet smell there shall be stink; and instead of a girdle, a rent; and instead of well set hair, baldness; and instead of a stomacher, a girding of sackcloth; burning instead of beauty.

Thy men shall fall by the sword and thy mighty in the war.

And her gates shall lament and mourn; and she shall be desolate, and shall sit upon the ground.

2 Нефи 14

- 1 И в онзи ден седем жени ще се хванат за един мъж, казвайки: Ще ядем нашия собствен хляб и ще носим нашите собствени одежди, само нека се наричаме с твоето име, за да премахнем срама си.
- 2 В този ден клонът Господен ще бъде прекрасен и славен; плодът на земята ще бъде превъзходен и приятен за тези, които са избягали от Израил.
- 3 И ще стане така, че тези, които са останали в Сион и оцелелите в Ерусалим, ще бъдат наречени свети, всеки един, който е записан между живеещите в Ерусалим,
- 4 Когато Господ ще е измил мръсотията на дъщерите сионови и ще е очистил кръвта на Ерусалим от сред него чрез духа на съдене и чрез духа на горение.
- 5 И Господ ще създаде над всяко жилище на хълма Сион и над събранията му облак и дим денем, и сияние от пламтящ огън нощем; защото над цялата слава на Сион ще има защита.
- 6 И ще има заслон за сянка през деня от жегата и за прибежище и подслон от буря и от дъжд.

2 Nephi 14

And in that day, seven women shall take hold of one man, saying: We will eat our own bread, and wear our own apparel; only let us be called by thy name to take away our reproach.

In that day shall the branch of the Lord be beautiful and glorious; the fruit of the earth excellent and comely to them that are escaped of Israel.

And it shall come to pass, they that are left in Zion and remain in Jerusalem shall be called holy, every one that is written among the living in Jerusalem—

When the Lord shall have washed away the filth of the daughters of Zion, and shall have purged the blood of Jerusalem from the midst thereof by the spirit of judgment and by the spirit of burning.

And the Lord will create upon every dwelling-place of mount Zion, and upon her assemblies, a cloud and smoke by day and the shining of a flaming fire by night; for upon all the glory of Zion shall be a defence.

And there shall be a tabernacle for a shadow in the daytime from the heat, and for a place of refuge, and a covert from storm and from rain.

2 Нефи 15

- 1 И ще запея тогава на моя възлюбен песен на обичния ми за лозето Му. Моят възлюбен има лозе на много плодороден хълм.
- 2 И Той го загради и го очисти от камъните му, и насади в него най-отбрани лозови пръчки, и съгради една кула наред него, и направи лин там; и Той очакваше то да роди добро грозде, а то роди диво грозде.
- 3 И сега, о, обитатели на Ерусалим, и мъже юдейски, отсъдете, моля, между Мене и лозето Ми.
- 4 Какво още трябваше да сторя за Моето лозе, дете не го сторих? Защо тогава, когато го очаквах да роди добро грозде, то роди диво грозде.
- 5 И сега, ето, ще ви кажа какво ще направя с лозето Си: Ще махна плета му и то ще бъде опустошавано; ще разбия оградата му и то и ще бъде тъпкано.
- 6 И ще го направя да запустее; то не ще бъде нито подрязвано, нито прекопавано; но ще обрасне с тръни и с бодили; Аз също ще заповядам на облаци-те да не изливат дъжд върху него.
- 7 Защото лозето на Господа на Силите е домът Израилев, а мъжете юдейски — Негово обично растение; и Той потърси правосъдие, но ето угнетение; потърси правда, но ето вопъл.
- 8 Горко на онези, които притурят къща към къща, додето не остане място, та да могат само те да се поместят посред земята!
- 9 Господ на Силите ми каза в ушите: Наистина много домове ще запустеят и големите и красиви градове ще останат без жители.
- 10 Да, десет уврата лозе ще дадат само един ват и един кор посяно семе ще роди една ефа.
- 11 Горко на онези, които се вдигат от ранно утро да търсят силно питие и продължават до вечер, докато виното ги разпали.
- 12 И арфата, и гуслата, и тъпанът, и свирката, и ви-ното са на пиршествата им; но те не зачитат делото Господне, нито обмислят действието на ръцете Му.

2 Nephi 15

And then will I sing to my well-beloved a song of my beloved, touching his vineyard. My well-beloved hath a vineyard in a very fruitful hill.

And he fenced it, and gathered out the stones thereof, and planted it with the choicest vine, and built a tower in the midst of it, and also made a wine-press therein; and he looked that it should bring forth grapes, and it brought forth wild grapes.

And now, O inhabitants of Jerusalem, and men of Judah, judge, I pray you, betwixt me and my vineyard.

What could have been done more to my vineyard that I have not done in it? Wherefore, when I looked that it should bring forth grapes it brought forth wild grapes.

And now go to; I will tell you what I will do to my vineyard—I will take away the hedge thereof, and it shall be eaten up; and I will break down the wall thereof, and it shall be trodden down;

And I will lay it waste; it shall not be pruned nor digged; but there shall come up briars and thorns; I will also command the clouds that they rain no rain upon it.

For the vineyard of the Lord of Hosts is the house of Israel, and the men of Judah his pleasant plant; and he looked for judgment, and behold, oppression; for righteousness, but behold, a cry.

Wo unto them that join house to house, till there can be no place, that they may be placed alone in the midst of the earth!

In mine ears, said the Lord of Hosts, of a truth many houses shall be desolate, and great and fair cities without inhabitant.

Yea, ten acres of vineyard shall yield one bath, and the seed of a homer shall yield an ephah.

Wo unto them that rise up early in the morning, that they may follow strong drink, that continue until night, and wine inflame them!

And the harp, and the viol, the tabret, and pipe, and wine are in their feasts; but they regard not the work of the Lord, neither consider the operation of his hands.

13 Ето защо, Моят народ е закаран в пленничество, защото нямат знание; и уважаваните им мъже умираат от глад, и множеството съхне от жажда.

14 Затова пъкълът се разшири и отвори устата си безмерно; и славата им, и множеството им, и великолепието им, и онези, които се веселят, ще слязат в него.

15 И подлият човек ще бъде снишен и могъщият ще бъде смирен, и очите на горделивия ще бъдат смирени.

16 Но Господ на Силите ще се възвиши чрез правосъдие, и Бог, Който е свят, ще се освети чрез праведност.

17 Тогава агнетата ще пасат, където завърнат, и чужденци ще ядат запустелите места на тлъстите.

18 Горко на онези, които влекат след себе си беззаконието с вървите на суетата и греха като че ли с ремък от товарна кола;

19 които казват: Нека Той побърза и ускори делото Си, та да можем да го видим; и нека съветът на Светия Израилев се приближи и дойде, че да можем да го узнаем.

20 Горко на онези, които наричат злото добро и доброто зло, които вземат мрака за светлина и светлината за мрак, които вземат горчивото за сладко и сладкото за горчиво!

21 Горко на онези, които са мъдри в своите собствени очи и които са разумни пред самите себе си!

22 Горко на онези, които са могъщи да пият вино и силни люде да смесват силни питиета;

23 които оправдават за подаръци нечестивите и отнемат от праведните праведността им.

24 Прочее, тъй както огънят поглъща стърнище и пламъкът унищожавя плява, така и коренът им ще стане гнилоч и цветовете им ще се възнесат като прах; защото те са отхвърлили закона на Господа на Силите и са презрели словото на Светия Израилев.

25 Ето защо е разпален гневът Господен срещу людете Му и Той простря ръката Си срещу тях, и ги поразил; и хълмовете потрепераха, и трупове им бяха разкъсвани наред улиците; при все това, гневът Му не е отвърнат, но ръката Му е все още простряна.

Therefore, my people are gone into captivity, because they have no knowledge; and their honorable men are famished, and their multitude dried up with thirst.

Therefore, hell hath enlarged herself, and opened her mouth without measure; and their glory, and their multitude, and their pomp, and he that rejoiceth, shall descend into it.

And the mean man shall be brought down, and the mighty man shall be humbled, and the eyes of the lofty shall be humbled.

But the Lord of Hosts shall be exalted in judgment, and God that is holy shall be sanctified in righteousness.

Then shall the lambs feed after their manner, and the waste places of the fat ones shall strangers eat.

Wo unto them that draw iniquity with cords of vanity, and sin as it were with a cart rope;

That say: Let him make speed, hasten his work, that we may see it; and let the counsel of the Holy One of Israel draw nigh and come, that we may know it.

Wo unto them that call evil good, and good evil, that put darkness for light, and light for darkness, that put bitter for sweet, and sweet for bitter!

Wo unto the wise in their own eyes and prudent in their own sight!

Wo unto the mighty to drink wine, and men of strength to mingle strong drink;

Who justify the wicked for reward, and take away the righteousness of the righteous from him!

Therefore, as the fire devoureth the stubble, and the flame consumeth the chaff, their root shall be rottenness, and their blossoms shall go up as dust; because they have cast away the law of the Lord of Hosts, and despised the word of the Holy One of Israel.

Therefore, is the anger of the Lord kindled against his people, and he hath stretched forth his hand against them, and hath smitten them; and the hills did tremble, and their carcasses were torn in the midst of the streets. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

26 И Той ще издигне знаме за народите отдалеч и ще им засвири от края на земята; и ето, те ще пристигнат с цялата си бързина; никой от тях не ще бъде уморен, нито ще се спъне.

27 Никой не ще задреме, нито ще заспи; нито ще се разпаше поясът от кръста им, нито ще се скъса ремъкът на обувката им.

28 Стрелите им ще бъдат остри и всичките им лъкове запънати, и копитата на конете им ще бъдат считани за кремък, а колелата им за вихрушка, ревът им ще бъде като на лъв.

29 Те ще реват като млади лъвове; да, ще реват и ще сграбчат плячката, и ще я отвлекат, и никой не ще се избави.

30 И в оня ден те ще зареват против тях като ревът на морето; и ако погледнат към земята, ето, мрак и скръб, и светлината е помрачена в небесата ѝ.

And he will lift up an ensign to the nations from far, and will hiss unto them from the end of the earth; and behold, they shall come with speed swiftly; none shall be weary nor stumble among them.

None shall slumber nor sleep; neither shall the girdle of their loins be loosed, nor the latchet of their shoes be broken;

Whose arrows shall be sharp, and all their bows bent, and their horses' hoofs shall be counted like flint, and their wheels like a whirlwind, their roaring like a lion.

They shall roar like young lions; yea, they shall roar, and lay hold of the prey, and shall carry away safe, and none shall deliver.

And in that day they shall roar against them like the roaring of the sea; and if they look unto the land, behold, darkness and sorrow, and the light is darkened in the heavens thereof.

2 Нефи 16

- 1 В годината, когато умря цар Озия, видях също Господа, седнал на един висок и издигнат престол, и шлейфът Му изпълваше храма.
- 2 Над него стояха серафимите, всеки от тях имаше по шест крила, с две всеки покриваше лицето си, с две покриваше нозете си и с две летеше.
- 3 И единият викаше на другия и казваше: Свят, свят, свят е Господа на Силите; цялата земя е изпълнена със славата Му.
- 4 И подпорите на вратата се разклатиха от гласа на онзи, който викаше, и домът се изпълни с дим.
- 5 Тогава рекох си: Горко ми! Понеже съм загинал; защото съм човек с нечисти устни, и живея сред люде, чиито устни са нечисти, защото очите ми видяха Царя, Господа на Силите.
- 6 Тогава един от серафимите долетя при мене, като държеше в ръката си разпален въглен, който беше взел с щипци от олтара.
- 7 И го сложи върху устата ми, казвайки: Ето, това докосна устните ти и беззаконието ти се отне, и грехът ти се очисти.
- 8 Чух също гласа на Господа да казва: Кого да провадя и кой ще отиде за нас? Тогава аз казах: Ето ме, проводи мене.
- 9 И Той каза: Иди и кажи на този народ: Наистина слушате, но не разбирате; и наистина гледате, но не виждате.
- 10 Направй тлъсти сърцата на тези люде и ушите им направи да чуват тежко, и затвори очите им, да не би да видят с очите си и чуят с ушите си, и разберат със сърцето си, и да не би да бъдат обърнати и изцелени.
- 11 Тогава аз казах: Господи, докога? И Той каза: Докато градовете запустеят без обитатели и къщите без човек, и страната бъде изцяло опустошена.
- 12 И Господ отдалечи човеците, защото ще има голямо изоставяне наред земята.
- 13 Но все пак ще има една десета част, които ще се върнат; и те ще бъдат разядени като липа, и като дъб, чието вещество е в тях, когато капят листата им; тъй светото семе ще бъде тяхното вещество.

2 Nephi 16

In the year that king Uzziah died, I saw also the Lord sitting upon a throne, high and lifted up, and his train filled the temple.

Above it stood the seraphim; each one had six wings; with twain he covered his face, and with twain he covered his feet, and with twain he did fly.

And one cried unto another, and said: Holy, holy, holy, is the Lord of Hosts; the whole earth is full of his glory.

And the posts of the door moved at the voice of him that cried, and the house was filled with smoke.

Then said I: Wo is unto me! for I am undone; because I am a man of unclean lips; and I dwell in the midst of a people of unclean lips; for mine eyes have seen the King, the Lord of Hosts.

Then flew one of the seraphim unto me, having a live coal in his hand, which he had taken with the tongs from off the altar;

And he laid it upon my mouth, and said: Lo, this has touched thy lips; and thine iniquity is taken away, and thy sin purged.

Also I heard the voice of the Lord, saying: Whom shall I send, and who will go for us? Then I said: Here am I; send me.

And he said: Go and tell this people—Hear ye indeed, but they understood not; and see ye indeed, but they perceived not.

Make the heart of this people fat, and make their ears heavy, and shut their eyes—lest they see with their eyes, and hear with their ears, and understand with their heart, and be converted and be healed.

Then said I: Lord, how long? And he said: Until the cities be wasted without inhabitant, and the houses without man, and the land be utterly desolate;

And the Lord have removed men far away, for there shall be a great forsaking in the midst of the land.

But yet there shall be a tenth, and they shall return, and shall be eaten, as a teil tree, and as an oak whose substance is in them when they cast their leaves; so the holy seed shall be the substance thereof.

2 Нефи 17

- 1 И стана така, че в дните на Ахаз, синът на Иотам, син на Озия, цар на Юда, сирийският цар Расин и Факей, Ромелиевият син, цар на Израил, възлязоха към Ерусалим, за да воюват срещу него, но не можаха да го надвият.
- 2 И беше речено на дома Давидов, казвайки: Сирия се съюзи с Ефрема. И неговото сърце потрепера, и сърцето на неговия народ потрепера, тъй както дърветата в гората се клатят от вятъра.
- 3 Тогава Господ рече на Исаия: Излез сега да посрещнеш Ахаза, ти и син ти Сеар-Ясув, при края на водопровода на горния водоем, по пътя към нивата на тепавичаря.
- 4 И кажи му: Внимавай и бъди спокоен; не се страхувай и нека не отпада сърцето ти пред двата края на тези димящи главни поради свирепия гняв на Расин и Сирия, и на сина Ромелиев.
- 5 Защото Сирия, Ефрем и синът Ромелиев кроят зло срещу тебе, казвайки:
- 6 Да възлезем срещу Юда и да го размирим, и да направим пролом в него за нас, и да поставим цар посред него, да, Тавеиловия син.
- 7 Така казва Господ Бог: Това няма да стане и не ще се случи.
- 8 Защото главата на Сирия е Дамаск, и главата на Дамаск — Расин; и до шестдесет и пет години Ефрем ще се съкруши и ще престане да бъде народ.
- 9 И главата на Ефрема е Самария, и главата на Самария е синът Ромелиев. Ако не искате да вярвате, наистина вие не ще се утвърдите.
- 10 Освен това, Господ говори още на Ахаз, казвайки:
- 11 Поискай си знамение от Господа, Твоя Бог; поискай го или в дълбочините, или горе във висините.
- 12 Но Ахаз отговори: Нито ще искам, нито ще изкушавам Господа.
- 13 И той рече: Слушайте сега, о, доме Давидов, нима ви е малко дето дотягате на людете, та искате да дотягате и на моя Бог?

2 Nephi 17

And it came to pass in the days of Ahaz the son of Jotham, the son of Uzziah, king of Judah, that Rezin, king of Syria, and Pekah the son of Remaliah, king of Israel, went up toward Jerusalem to war against it, but could not prevail against it.

And it was told the house of David, saying: Syria is confederate with Ephraim. And his heart was moved, and the heart of his people, as the trees of the wood are moved with the wind.

Then said the Lord unto Isaiah: Go forth now to meet Ahaz, thou and Shearjashub thy son, at the end of the conduit of the upper pool in the highway of the fuller's field;

And say unto him: Take heed, and be quiet; fear not, neither be faint-hearted for the two tails of these smoking firebrands, for the fierce anger of Rezin with Syria, and of the son of Remaliah.

Because Syria, Ephraim, and the son of Remaliah, have taken evil counsel against thee, saying:

Let us go up against Judah and vex it, and let us make a breach therein for us, and set a king in the midst of it, yea, the son of Tabeal.

Thus saith the Lord God: It shall not stand, neither shall it come to pass.

For the head of Syria is Damascus, and the head of Damascus, Rezin; and within threescore and five years shall Ephraim be broken that it be not a people.

And the head of Ephraim is Samaria, and the head of Samaria is Remaliah's son. If ye will not believe surely ye shall not be established.

Moreover, the Lord spake again unto Ahaz, saying:

Ask thee a sign of the Lord thy God; ask it either in the depths, or in the heights above.

But Ahaz said: I will not ask, neither will I tempt the Lord.

And he said: Hear ye now, O house of David; is it a small thing for you to weary men, but will ye weary my God also?

14 Прочее, самият Господ ще ви даде знамение: Ето, девица ще зачене и ще роди син, и ще го нарече с името Емануил.

15 Масло и мед ще яде той, та да знае да отхвърля злото и да избира доброто.

16 Защото преди детето да се научи да отхвърля злото и да избира доброто, земята, от която ти се ужасяваш, ще бъде изоставена и от двамата ѝ царе.

17 Господ ще докара на тебе и на народа ти, и на дома на баща ти дни, каквито не са дохождали от деня, когато Ефрем се отдели от Юда — ще докара асирийския цар.

18 И ще стане така, че в онзи ден Господ ще свирне на мухата в най-отдалечената част на Египет и на пчелата в земята на Асирия.

19 И те ще дойдат всичките и ще накачат по запустелите долини и в дупките на канарите, и по всички трънаци, и по всички храсталаци.

20 В същия ден Господ ще бръсне с бръснач, нает от онези, които са отвъд реката, от асирийския цар, главата и космите на нозете; и ще премахне дори и брадата.

21 И ще стане така, че в същия ден един човек ще храни млада крава и две овце;

22 и ще стане така, че поради изобилието на млякото, което те ще дават, той ще се храни с масло; защото всеки, който ще е останал в страната, ще се храни с масло и мед.

23 И ще стане така, че в онзи ден всяко място, където е имало хиляда лози по хиляда сребърника, ще бъде за глогове и тръни.

24 С лъкове и стрели ще отиват човеците там, защото цялата земя ще стане глогове и тръни.

25 И на никой от хълмовете, разкопавани с трънокоп, не ще идва никой поради страха от глогове и тръни, и това място ще бъде за натирване на говеда и за тъпкане от по-дребен добитък.

Therefore, the Lord himself shall give you a sign— Behold, a virgin shall conceive, and shall bear a son, and shall call his name Immanuel.

Butter and honey shall he eat, that he may know to refuse the evil and to choose the good.

For before the child shall know to refuse the evil and choose the good, the land that thou abhorrest shall be forsaken of both her kings.

The Lord shall bring upon thee, and upon thy people, and upon thy father's house, days that have not come from the day that Ephraim departed from Judah, the king of Assyria.

And it shall come to pass in that day that the Lord shall hiss for the fly that is in the uttermost part of Egypt, and for the bee that is in the land of Assyria.

And they shall come, and shall rest all of them in the desolate valleys, and in the holes of the rocks, and upon all thorns, and upon all bushes.

In the same day shall the Lord shave with a razor that is hired, by them beyond the river, by the king of Assyria, the head, and the hair of the feet; and it shall also consume the beard.

And it shall come to pass in that day, a man shall nourish a young cow and two sheep;

And it shall come to pass, for the abundance of milk they shall give he shall eat butter; for butter and honey shall every one eat that is left in the land.

And it shall come to pass in that day, every place shall be, where there were a thousand vines at a thousand silverlings, which shall be for briers and thorns.

With arrows and with bows shall men come thither, because all the land shall become briers and thorns.

And all hills that shall be digged with the mattock, there shall not come thither the fear of briers and thorns; but it shall be for the sending forth of oxen, and the treading of lesser cattle.

2 Нефи 18

- 1 Освен това, словото Господне ми каза: Вземи един голям свитък и напиши на него с човешка писалка относно Махер-шалал-хаш-база.
- 2 И аз взех със себе си верни свидетели да свидетелстват — свещеника Урия и сина Еверехийев, Захарий.
- 3 И отидох при пророчицата; и тя зачена и роди син. Тогава Господ ми каза: Наречи го Махер-шалал-хаш-баз.
- 4 Понеже ето, преди да се научи детето да вика: татко мой и моя мамо, богатствата на Дамаск и плячката на Самария ще бъдат отнесени пред царя на Асирия.
- 5 Господ ми говорì пак, казвайки:
- 6 Понеже този народ отказва водите на Силоам, които текат тихо, и се радват на Расина, и Ромелиевия син;
- 7 сега, прочее, ето, Господ докарва върху тях водите на реката, силни и много, тъкмо царят на Асирия и цялата му слава; и той ще прелее всичките си канали и ще залее всичките си брегове.
- 8 И ще премине през Юда и ще наводни, и ще прелее, ще стигне дори до гуша; и разпростирането на крилата му ще изпълни цялата шир на твоята земя, о, Емануиле.
- 9 Съюзете се, о, народи, и ще бъдете разбити на парчета; надайте ухо, всички вие от далечни страни; препашете се и ще бъдете разбити на парчета; препашете се и ще бъдете разбити на парчета.
- 10 Свикайте съвет и той ще е сведен до нищо; изговорете словото и то няма да стои; понеже Бог е с нас.
- 11 Защото така ми говори Господ със силна ръка и ме поучи да не ходя в пътя на тия люде, казвайки:
- 12 Не наричайте съюз всичко това, което тия люде ще нарекат съюз, и не се бойте от това, от което те се боят, нито пък се плашете!
- 13 Господа на Силите — Него осветете и нека Той да бъде вашият страх, и нека Той да бъде вашият ужас.

2 Nephi 18

Moreover, the word of the Lord said unto me: Take thee a great roll, and write in it with a man's pen, concerning Maher-shalal-hash-baz.

And I took unto me faithful witnesses to record, Uriah the priest, and Zechariah the son of Jeberechiah.

And I went unto the prophetess; and she conceived and bare a son. Then said the Lord to me: Call his name, Maher-shalal-hash-baz.

For behold, the child shall not have knowledge to cry, My father, and my mother, before the riches of Damascus and the spoil of Samaria shall be taken away before the king of Assyria.

The Lord spake also unto me again, saying:

Forasmuch as this people refuseth the waters of Shiloah that go softly, and rejoice in Rezin and Remaliah's son;

Now therefore, behold, the Lord bringeth up upon them the waters of the river, strong and many, even the king of Assyria and all his glory; and he shall come up over all his channels, and go over all his banks.

And he shall pass through Judah; he shall overflow and go over, he shall reach even to the neck; and the stretching out of his wings shall fill the breadth of thy land, O Immanuel.

Associate yourselves, O ye people, and ye shall be broken in pieces; and give ear all ye of far countries; gird yourselves, and ye shall be broken in pieces; gird yourselves, and ye shall be broken in pieces.

Take counsel together, and it shall come to naught; speak the word, and it shall not stand; for God is with us.

For the Lord spake thus to me with a strong hand, and instructed me that I should not walk in the way of this people, saying:

Say ye not, A confederacy, to all to whom this people shall say, A confederacy; neither fear ye their fear, nor be afraid.

Sanctify the Lord of Hosts himself, and let him be your fear, and let him be your dread.

14 И Той ще бъде светилище, но и камък за препъване, и канара за оскърбление и на двата дома Израилеви, клопка и примка за обитателите на Ерусалим.

15 И мнозина от тях ще се препънат и ще паднат, и ще се разбият, и ще се впримчат, и ще бъдат уловени.

16 Завържи свидетелството, запечатай закона между последователите Ми.

17 И ще чакам Господа, Който крие лицето Си от дома Яковов, и за Него ще гледам.

18 Ето, аз и децата, които Господ ми е дал, сме за знамения и изумления в Израил от Господа на Силите, Който живее на планината Сион.

19 И когато ви рекат: Потърсете от онези, които имат познати духове, и от врачовете, които шептят и мърморят, и отговорете: Не трябва ли един народ да се допита до своя Бог, та живите да имат известия от мъртвите,

20 от закона и от свидетелството? И ако те не говорят според това слово, това е защото няма светлина в тях.

21 И те ще преминат зле притискани и гладни; и ще стане така, че когато огладнеят, те ще се разбеснеят и ще охулят своя цар и своя Бог, и ще погледнат нагоре.

22 И те ще се взрат в земята и ето беда и мрак, мъжделивост и мъка, и ще бъдат тласнати в мрака.

And he shall be for a sanctuary; but for a stone of stumbling, and for a rock of offense to both the houses of Israel, for a gin and a snare to the inhabitants of Jerusalem.

And many among them shall stumble and fall, and be broken, and be snared, and be taken.

Bind up the testimony, seal the law among my disciples.

And I will wait upon the Lord, that hideth his face from the house of Jacob, and I will look for him.

Behold, I and the children whom the Lord hath given me are for signs and for wonders in Israel from the Lord of Hosts, which dwelleth in Mount Zion.

And when they shall say unto you: Seek unto them that have familiar spirits, and unto wizards that peep and mutter—should not a people seek unto their God for the living to hear from the dead?

To the law and to the testimony; and if they speak not according to this word, it is because there is no light in them.

And they shall pass through it hardly bestead and hungry; and it shall come to pass that when they shall be hungry, they shall fret themselves, and curse their king and their God, and look upward.

And they shall look unto the earth and behold trouble, and darkness, dimness of anguish, and shall be driven to darkness.

2 Нефи 19

- 1 Обаче, мъжделивостта не ще бъде такава, каквато бе по време на нейното обезпокояване, когато най-напред Той леко унизи земята Завулон и земята Нефталим, и след това по-силно ги опечали с пътя на Червеното море отвъд Йордан в Галилея на народите.
- 2 Людете, които ходеха в мрак, са видели голяма светлина; онези, които живеят в земята на сянката на смъртта, върху тях е блеснала светлината.
- 3 Ти си умножил людете и увеличил радостта — те се радват пред Тебе, както се радваха по време на жетва и както човеците се радват, когато делят плячка.
- 4 Защото Ти си строшил ярема на тяхното бреме, тоятгата за плещите им и бича на угнетителя им.
- 5 Защото всяка битка за ратника е придружена с шум и с дрехи, оваляни в кръв; но те ще бъдат за изгаряне и гориво за огън.
- 6 Защото дете ни се роди, Син ни е даден; и господството ще бъде на раменете Му, и името Му ще бъде Чудесен, Съветник, Бог Могъщия, Отец Вечен, Княз на Мира.
- 7 И няма край нарастването на господството и мирът Му върху престола на Давид и върху царството Му, за да го утвърди и го укрепи чрез правосъдие и чрез правда отсега нататък, даже навеки. Усърдието на Господа на Силите ще извърши това.
- 8 Господ изпрати словото Си на Якова и то е осветило Израила.
- 9 И всички люде ще знаят, даже Ефрем и жителите на Самария, които с гордост и с упорито сърце казват:
- 10 Тухлите са паднали, но ние ще градим с дялани камъни; смоковниците са изсечени, но ние ще ги заменим с кедри.
- 11 Прочее, Господ ще вдигне противниците на Расина срещу него и ще съюзи враговете му.

2 Nephi 19

Nevertheless, the dimness shall not be such as was in her vexation, when at first he lightly afflicted the land of Zebulun, and the land of Naphtali, and afterwards did more grievously afflict by the way of the Red Sea beyond Jordan in Galilee of the nations.

The people that walked in darkness have seen a great light; they that dwell in the land of the shadow of death, upon them hath the light shined.

Thou hast multiplied the nation, and increased the joy—they joy before thee according to the joy in harvest, and as men rejoice when they divide the spoil.

For thou hast broken the yoke of his burden, and the staff of his shoulder, the rod of his oppressor.

For every battle of the warrior is with confused noise, and garments rolled in blood; but this shall be with burning and fuel of fire.

For unto us a child is born, unto us a son is given; and the government shall be upon his shoulder; and his name shall be called, Wonderful, Counselor, The Mighty God, The Everlasting Father, The Prince of Peace.

Of the increase of government and peace there is no end, upon the throne of David, and upon his kingdom to order it, and to establish it with judgment and with justice from henceforth, even forever. The zeal of the Lord of Hosts will perform this.

The Lord sent his word unto Jacob and it hath lighted upon Israel.

And all the people shall know, even Ephraim and the inhabitants of Samaria, that say in the pride and stoutness of heart:

The bricks are fallen down, but we will build with hewn stones; the sycamores are cut down, but we will change them into cedars.

Therefore the Lord shall set up the adversaries of Rezin against him, and join his enemies together;

12 Сирийците отпред и филистимците отзад и те ще погълнат Израила с отворена уста. При все това, гневът Му не е отвърнат, но ръката Му е все още простряна.

13 Понеже хората не се обръщат към Оногова, Който ги поразява, нито търсят те Господа на Силите.

14 Ето защо, Господ ще отсече от Израила в един ден глава и опашка, и клон, и тръстика.

15 Старецът, това е главата; пророкът-лъжеучител е опашката.

16 Защото водачите на този народ го въвеждат в заблуда и водените от тях загиват.

17 Ето защо, Господ не ще се радва на момците му, нито ще се смили над сирачетата и вдовиците му; понеже всеки един от тях е лицемер и злосторник и всяка уста говори безумие. При все това, гневът Му не е отвърнат, но ръката Му е все още простряна.

18 Защото нечестият гори както огъня; то ще погълне глоговете и трънаците, ще пламти в горските гъсталаци и те ще се издигнат като облаци дим.

19 От гнева на Господа на Силите се помрачава земята и хората ще бъдат като гориво за огъня; никой не ще пощади брата си.

20 И той ще граби надясно и ще гладува, и той ще яде наляво, и те не ще се наситят; те ще ядат, всеки човек плътта на своята ръка —

21 Манасий Ефрема и Ефрем Манасия, те заедно ще бъдат против Юда. При все това, гневът Му не е отвърнат, но ръката Му е все още простряна.

The Syrians before and the Philistines behind; and they shall devour Israel with open mouth. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

For the people turneth not unto him that smiteth them, neither do they seek the Lord of Hosts.

Therefore will the Lord cut off from Israel head and tail, branch and rush in one day.

The ancient, he is the head; and the prophet that teacheth lies, he is the tail.

For the leaders of this people cause them to err; and they that are led of them are destroyed.

Therefore the Lord shall have no joy in their young men, neither shall have mercy on their fatherless and widows; for every one of them is a hypocrite and an evil-doer, and every mouth speaketh folly. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

For wickedness burneth as the fire; it shall devour the briers and thorns, and shall kindle in the thickets of the forests, and they shall mount up like the lifting up of smoke.

Through the wrath of the Lord of Hosts is the land darkened, and the people shall be as the fuel of the fire; no man shall spare his brother.

And he shall snatch on the right hand and be hungry; and he shall eat on the left hand and they shall not be satisfied; they shall eat every man the flesh of his own arm—

Manasseh, Ephraim; and Ephraim, Manasseh; they together shall be against Judah. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

2 Нефи 20

- 1 Горко на онези, които постановяват несправедни постановления и на онези, които пишат несправедливост, която са наложили;
- 2 за да лишат нуждаещите се от правосъдие и отнемат правото на бедните от Моя народ, за да могат вдовиците да им бъдат плячка и да могат да грабят сираците!
- 3 И какво ще направите в деня на възмездието и на опустошението, което ще дойде отдалече? Към кого ще прибегнете за помощ? И къде ще оставите славата си?
- 4 Без Мене те ще се превият между пленените и ще паднат между убитите. При все това, гневът Му не е отвърнат, но ръката Му е все още простряна.
- 5 О, асириецо, жезъл на гнева Ми! Тоягата в ръката им е тяхното негодувание.
- 6 Ще го проводя срещу един лицемерен народ и срещу народа на Моя гняв и ще му дам поръчение да вземе плячката, и да отнесе богатството, и да ги потъпче като улична кал.
- 7 Все пак той няма това намерение и сърцето му не мисли така; но в сърцето си възнамерява да унищожи и изстреби немалко народи.
- 8 Защото той казва: Моите князе не са ли също царе?
- 9 Не е ли Халне както Кархамис? Емат не е ли както Арфад? Самария не е ли както Дамаск?
- 10 Тъй както ръката ми е стигнала царствата на идолите, чиито изваяни образи надминаваха тези на Ерусалим и на Самария,
- 11 няма ли аз да сторя с Ерусалим и с неговите идоли същото, което сторих на Самария и на нейните идоли?
- 12 Затова ще стане така, че когато Господ извърши цялото Си дело над планината Сион и над Ерусалим, Аз ще накажа плода на надменното сърце на асирийския цар и славата на високомерните му погледи.

2 Nephi 20

Wo unto them that decree unrighteous decrees, and that write grievousness which they have prescribed;

To turn away the needy from judgment, and to take away the right from the poor of my people, that widows may be their prey, and that they may rob the fatherless!

And what will ye do in the day of visitation, and in the desolation which shall come from far? to whom will ye flee for help? and where will ye leave your glory?

Without me they shall bow down under the prisoners, and they shall fall under the slain. For all this his anger is not turned away, but his hand is stretched out still.

O Assyrian, the rod of mine anger, and the staff in their hand is their indignation.

I will send him against a hypocritical nation, and against the people of my wrath will I give him a charge to take the spoil, and to take the prey, and to tread them down like the mire of the streets.

Howbeit he meaneth not so, neither doth his heart think so; but in his heart it is to destroy and cut off nations not a few.

For he saith: Are not my princes altogether kings?

Is not Calno as Carchemish? Is not Hamath as Arpad? Is not Samaria as Damascus?

As my hand hath founded the kingdoms of the idols, and whose graven images did excel them of Jerusalem and of Samaria;

Shall I not, as I have done unto Samaria and her idols, so do to Jerusalem and to her idols?

Wherefore it shall come to pass that when the Lord hath performed his whole work upon Mount Zion and upon Jerusalem, I will punish the fruit of the stout heart of the king of Assyria, and the glory of his high looks.

13 Защото той казва: Чрез силата на моята ръка и чрез моята мъдрост аз сторих тези неща; защото съм разумен; и преместих пределите на народите, и разграбих съкровищата им, и повалих жителите им като храбър мъж.

14 И ръката ми намери богатствата на народа като гнездо, и както се събират оставените яйца, така аз събрах отново цялата земя; и никой не посмя да шавне с крило, нито да отвори човка, нито да писукне.

15 Бравата дали ще се похвали пред оногова, който сече с нея? Трионът ще се големее ли пред оногова, който го движи? Като че ли жезълът може да се разклати против онези, които го вдигат, или като че тоягата би се вдигнала, като че ли не е от дърво!

16 Затова Господ, Господът на Силите ще изпрати на тлъстите си немощ; и под славата Си Той ще разпали пожар като пожар от огън.

17 И светлината на Израила ще бъде за огън, и Светият Негов за пламък; и ще изгори и ще погълне в един ден тръните му и глоговете му;

18 и ще унищожи великолепието на гората му и на плодородното му поле, и душа, и тяло; и те ще бъдат, както когато знаменосец изнемошее.

19 И останалите дървета от гората му ще са толкова малко, че едно дете да може да ги запише.

20 И ще стане така в този ден, че остатъкът от Израила и спасените от дома Яковов не ще се осланят повече на този, който ги порази, но ще се осланят с истина на Господа, Светия Израилев.

21 Остатъкът ще се завърне при Могъщия Бог, да, тъкмо остатъкът от Якова.

22 Защото ако и твоят народ, Израилю, да е като пясъка на морето, само остатъкът от него ще се върне; постановеното изстребление ще преизобилства с праведност.

23 Защото Господ Бог на Силите ще извърши изстребление, определено тъкмо за цялата земя.

24 Прочее, тъй казва Господ Бог на Силите: О, народе Мой, който живееш в Сион, не се бой от асириец; той ще те порази с жезъл и ще вдигне тоягата си срещу теб, според както стори Египет.

For he saith: By the strength of my hand and by my wisdom I have done these things; for I am prudent; and I have moved the borders of the people, and have robbed their treasures, and I have put down the inhabitants like a valiant man;

And my hand hath found as a nest the riches of the people; and as one gathereth eggs that are left have I gathered all the earth; and there was none that moved the wing, or opened the mouth, or peeped.

Shall the ax boast itself against him that heweth therewith? Shall the saw magnify itself against him that shaketh it? As if the rod should shake itself against them that lift it up, or as if the staff should lift up itself as if it were no wood!

Therefore shall the Lord, the Lord of Hosts, send among his fat ones, leanness; and under his glory he shall kindle a burning like the burning of a fire.

And the light of Israel shall be for a fire, and his Holy One for a flame, and shall burn and shall devour his thorns and his briers in one day;

And shall consume the glory of his forest, and of his fruitful field, both soul and body; and they shall be as when a standard-bearer fainteth.

And the rest of the trees of his forest shall be few, that a child may write them.

And it shall come to pass in that day, that the remnant of Israel, and such as are escaped of the house of Jacob, shall no more again stay upon him that smote them, but shall stay upon the Lord, the Holy One of Israel, in truth.

The remnant shall return, yea, even the remnant of Jacob, unto the mighty God.

For though thy people Israel be as the sand of the sea, yet a remnant of them shall return; the consumption decreed shall overflow with righteousness.

For the Lord God of Hosts shall make a consumption, even determined in all the land.

Therefore, thus saith the Lord God of Hosts: O my people that dwellest in Zion, be not afraid of the Assyrian; he shall smite thee with a rod, and shall lift up his staff against thee, after the manner of Egypt.

25 Защото още съвсем малко и негодуванието ще
престане, и гневът Ми с тяхното унищожение.

26 И Господ на Силите ще подтикне за него бич,
според клането на Мадиам при канарата Орив; и
както жезълът Му беше над морето, така ще го вдиг-
не Той, както в Египет.

27 И ще стане така, че в този ден бремето му ще бъде
снето от раменете ти и яремът му ще бъде свален от
врата ти, и този ярем ще бъде унищожен поради
помазването.

28 Той дойде в Гаят, мина през Мигрон и остави ве-
щите си в Михмас.

29 Те са минали през прохода, ношуваха в Гава;
Рамат е изплашена, Главая Саулова избяга.

30 Издигни гласа си, о, дъще Галимова; нека се чуе
до Лаис, о, бедни Анатоте.

31 Мадмина е премахната; жителите на Гевим се съ-
бират, за да бягат.

32 Засега ще остане той в Ноб този ден; и ще помага
с ръката си към планината на сионовата дъщеря,
хълма на Ерусалим.

33 Ето, Господ, Господът на Силите, ще изкастри го-
лемите клони ужасно; и най-високите ще бъдат от-
сечени; и високомерните ще бъдат смирени.

34 И Той ще изсече горските гъсталаци с желязо, и
Ливан ще бъде повален от могъщи.

For yet a very little while, and the indignation shall
cease, and mine anger in their destruction.

And the Lord of Hosts shall stir up a scourge for him
according to the slaughter of Midian at the rock of
Oreb; and as his rod was upon the sea so shall he lift it
up after the manner of Egypt.

And it shall come to pass in that day that his burden
shall be taken away from off thy shoulder, and his yoke
from off thy neck, and the yoke shall be destroyed be-
cause of the anointing.

He is come to Aiath, he is passed to Migron; at
Michmash he hath laid up his carriages.

They are gone over the passage; they have taken up
their lodging at Geba; Ramath is afraid; Gibeah of Saul
is fled.

Lift up the voice, O daughter of Gallim; cause it to be
heard unto Laish, O poor Anathoth.

Madmenah is removed; the inhabitants of Gebim
gather themselves to flee.

As yet shall he remain at Nob that day; he shall shake
his hand against the mount of the daughter of Zion, the
hill of Jerusalem.

Behold, the Lord, the Lord of Hosts shall lop the
bough with terror; and the high ones of stature shall be
hewn down; and the haughty shall be humbled.

And he shall cut down the thickets of the forests with
iron, and Lebanon shall fall by a mighty one.

2 Нефи 21

- 1 И ще израсне пръчка от ствола Есеев и един клон ще изникне от неговите корени.
- 2 И Духът Господен ще почива върху него, духът на мъдростта и разума, духът на съвета и на силата, духът на знанието и на страха от Господа.
- 3 И ще го направи бърз на разбиране в страх от Господа; и не ще съди според каквото вижда с очите си, нито ще укорява според каквото чува с ушите си.
- 4 Но с праведност ще съди Той бедните и ще укорява с правота за кротките на земята; и Той ще порази земята с жезъла на устата Си, и с диханието на устните Си ще убие нечестивите.
- 5 И праведността ще бъде поясът на слабните Му, и верността ще бъде поясът на хълбоците Му.
- 6 Вълкът също ще живее с агнето и леопардът ще лежи с ярето, и телето, и лъвчето, и угоеното ще бъдат заедно, и малко дете ще ги води.
- 7 И кравата и мечката ще пасат, малките им ще лежат заедно и лъвът ще яде слама също както вола.
- 8 И сучещото дете ще си играе над дупката на аспидата, и отбитото дете ще постави ръката си в гнездото на ехидната.
- 9 Те не ще повреждат нито унищожават по цялата Ми свята планина, защото земята ще бъде пълна със знанието за Господа, тъй както водите покриват морето.
- 10 И в този ден ще има Есеев корен, който ще застане като знаме за народите; езичниците ще прибягват към него; и покоят му ще бъде славен.
- 11 И ще стане така, че в този ден Господ ще простре ръката Си отново за втори път, за да възвърне остатъка от Своя народ, оставен от Асирия и от Египет, и от Патрос, и от Етиопия, и от Елам, и от Сенаар, и от Емат, и от морските острови.

2 Nephi 21

- And there shall come forth a rod out of the stem of Jesse, and a branch shall grow out of his roots.
- And the Spirit of the Lord shall rest upon him, the spirit of wisdom and understanding, the spirit of counsel and might, the spirit of knowledge and of the fear of the Lord;
- And shall make him of quick understanding in the fear of the Lord; and he shall not judge after the sight of his eyes, neither reprove after the hearing of his ears.
- But with righteousness shall he judge the poor, and reprove with equity for the meek of the earth; and he shall smite the earth with the rod of his mouth, and with the breath of his lips shall he slay the wicked.
- And righteousness shall be the girdle of his loins, and faithfulness the girdle of his reins.
- The wolf also shall dwell with the lamb, and the leopard shall lie down with the kid, and the calf and the young lion and fatling together; and a little child shall lead them.
- And the cow and the bear shall feed; their young ones shall lie down together; and the lion shall eat straw like the ox.
- And the sucking child shall play on the hole of the asp, and the weaned child shall put his hand on the cockatrice's den.
- They shall not hurt nor destroy in all my holy mountain, for the earth shall be full of the knowledge of the Lord, as the waters cover the sea.
- And in that day there shall be a root of Jesse, which shall stand for an ensign of the people; to it shall the Gentiles seek; and his rest shall be glorious.
- And it shall come to pass in that day that the Lord shall set his hand again the second time to recover the remnant of his people which shall be left, from Assyria, and from Egypt, and from Pathros, and from Cush, and from Elam, and from Shinar, and from Hamath, and from the islands of the sea.

- 12 И той ще издигне знаме за народите, и ще събере изгнаниците Израилеви, и ще събере отново разпръснатите от Юда от четирите ъгъла на земята.
- 13 Завистта на Ефрем ще изчезне и противниците на Юда ще бъдат отсечени; Ефрем няма да завижда повече на Юда и Юда няма да безпокои повече Ефрема.
- 14 Но те ще полетят към запад върху плещите на филистимците; ще плякосат заедно тези от изтока; ще сложат ръка върху Едом и Моав; и чедата на Амон ще им се покорят.
- 15 И Господ ще унищожи напълно езика на Египетското море; и с мощния Си вятър ще помахва ръката Си върху реката, и ще я разбие на седем ръкава, и ще стори човеците да я преминават по сухо.
- 16 И ще има друм за остатъка от народа Му, който ще бъде оставен от Асирия, както беше за Израиля в деня, когато излезе от земята на Египет.

And he shall set up an ensign for the nations, and shall assemble the outcasts of Israel, and gather together the dispersed of Judah from the four corners of the earth.

The envy of Ephraim also shall depart, and the adversaries of Judah shall be cut off; Ephraim shall not envy Judah, and Judah shall not vex Ephraim.

But they shall fly upon the shoulders of the Philistines towards the west; they shall spoil them of the east together; they shall lay their hand upon Edom and Moab; and the children of Ammon shall obey them.

And the Lord shall utterly destroy the tongue of the Egyptian sea; and with his mighty wind he shall shake his hand over the river, and shall smite it in the seven streams, and make men go over dry shod.

And there shall be a highway for the remnant of his people which shall be left, from Assyria, like as it was to Israel in the day that he came up out of the land of Egypt.

2 Нефи 22

- 1 И в онзи ден ти ще кажеш: О, Господи, аз ще Те сла-
вя; макар да бе разгневен на мене, гневът Ти е отвър-
нат и Ти ме утешаваш.
- 2 Ето, Бог е спасението ми, на Него ще се уповавам
и не ще се боя; защото Господ Иехова е моята сила и
моята песен; и Той стана мое спасение също.
- 3 Ето защо, с радост ще черпите вода от изворите
на спасението.
- 4 И в онзи ден ще кажете: Славете Господа, призо-
вавайте името Му, огласявайте делата Му между
людете, напомняйте, че името Му е възвишено.
- 5 Пейте Господу, защото делата Му са великолеп-
ни; това се знае по цялата земя.
- 6 Викай и възклицавай, ти жителю на Сион, защо-
то велик е Светият Израилев сред тебе.

2 Nephi 22

And in that day thou shalt say: O Lord, I will praise
thee; though thou wast angry with me thine anger is
turned away, and thou comfortedst me.

Behold, God is my salvation; I will trust, and not be
afraid; for the Lord JEHOVAH is my strength and my
song; he also has become my salvation.

Therefore, with joy shall ye draw water out of the
wells of salvation.

And in that day shall ye say: Praise the Lord, call
upon his name, declare his doings among the people,
make mention that his name is exalted.

Sing unto the Lord; for he hath done excellent things;
this is known in all the earth.

Cry out and shout, thou inhabitant of Zion; for great
is the Holy One of Israel in the midst of thee.

2 Нефи 23

- 1 Бремето на Вавилон, което Исаия, Амосовият син видя.
- 2 Издигнете знаме на високата планина, извисете глас към тях, махнете им с ръка, за да влязат през портите на благородните.
- 3 Аз заповядах на осветените Си, повиках също и могъщите Си, защото гневът Ми не е върху тези, които тържествуват в Моето величие.
- 4 Шумът на множеството в планините е като този на голям народ, метежен шум от царствата на събрани заедно народи, Господ на Силите преглежда войнствата за битката.
- 5 Те идват от далечна страна, от небесните краища, да, Господ и оръжията на негодуванието Му, за да унищожат цялата земя.
- 6 Ридайте, защото денят Господен наближи; той ще дойде като унищожение от Всемогъщия.
- 7 Ето защо, ръцете на всички ще отпаднат и сърцето на всеки човек ще се стопи.
- 8 И те ще се уплашат, болки и скърби ще ги обземат; ще се гледат едни други с изумление; лицата им ще бъдат като пламъци.
- 9 Ето, денят Господен идва, жесток с ярост и със свирепия гняв, за да опустоши земята; и Той ще унищожи грешниците ѝ от нея.
- 10 Защото небесните звезди и съзвездията им не ще дават светлината си; слънцето ще бъде затъмнено при изгрева си, и луната не ще сияе със светлината си.
- 11 И Аз ще накажа света заради злото и нечестивите заради беззаконието им; и Аз ще накарам високомерието на горделивите да престане и ще унизя надменността на страшните.
- 12 Аз ще направя човек да бъде по-скъп от чисто злато; дори по-скъп от кюлче офирско злато.
- 13 Ето защо, ще разклатя небесата и земята ще се измести от мястото си поради яростта на Господа на Силите в деня на свирепия Му гняв.
- 14 И подобно на подгонена сърна и на изоставена овца, която никой не приема, всеки човек ще се обърне към своя народ и ще избяга в страната си.

2 Nephi 23

The burden of Babylon, which Isaiah the son of Amoz did see.

Lift ye up a banner upon the high mountain, exalt the voice unto them, shake the hand, that they may go into the gates of the nobles.

I have commanded my sanctified ones, I have also called my mighty ones, for mine anger is not upon them that rejoice in my highness.

The noise of the multitude in the mountains like as of a great people, a tumultuous noise of the kingdoms of nations gathered together, the Lord of Hosts mustereth the hosts of the battle.

They come from a far country, from the end of heaven, yea, the Lord, and the weapons of his indignation, to destroy the whole land.

Howl ye, for the day of the Lord is at hand; it shall come as a destruction from the Almighty.

Therefore shall all hands be faint, every man's heart shall melt;

And they shall be afraid; pangs and sorrows shall take hold of them; they shall be amazed one at another; their faces shall be as flames.

Behold, the day of the Lord cometh, cruel both with wrath and fierce anger, to lay the land desolate; and he shall destroy the sinners thereof out of it.

For the stars of heaven and the constellations thereof shall not give their light; the sun shall be darkened in his going forth, and the moon shall not cause her light to shine.

And I will punish the world for evil, and the wicked for their iniquity; I will cause the arrogance of the proud to cease, and will lay down the haughtiness of the terrible.

I will make a man more precious than fine gold; even a man than the golden wedge of Ophir.

Therefore, I will shake the heavens, and the earth shall remove out of her place, in the wrath of the Lord of Hosts, and in the day of his fierce anger.

And it shall be as the chased roe, and as a sheep that no man taketh up; and they shall every man turn to his own people, and flee every one into his own land.

15 Всеки, който е горделив, ще бъде пронизан; да, и всеки, който е присъединен към нечестивите, ще падне от меч.

16 Децата им също ще бъдат смазани на парчета пред очите им, къщите им ще бъдат разграбени и жените им изнасилени.

17 Ето, Аз ще подтикна срещу тях мидяните, които не ще зачитат среброто и златото, нито ще им се наслаждават.

18 Техните лъкове също ще разбият на парчета младежите; и те ще бъдат без милост към плода на утробата; очите им не ще пощадят децата.

19 И Вавилон, славата на царствата, красотата на халдейското величие, ще бъде както когато Бог разруши Содом и Гомора.

20 Той никога не ще бъде обитаван, нито ще се населли от поколение на поколение; нито пък арабите ще разпънат повече шатрите си там; нито пък овчарите ще водят стадата си там.

21 Но диви зверове от пустинята ще лежат там; и къщите им ще се напълнят със злокобни същества; и бухали ще живеят там, и сатири ще играят там.

22 И дивите зверове от островите ще вият в запустелите им домове, и змейовете в увеселителните им палати; и времето му е близко и денят му не ще бъде продължен. Защото бързо ще го унищожа; да, защото Аз ще бъда милостив към людето Си, но нечестивите ще погинат.

Every one that is proud shall be thrust through; yea, and every one that is joined to the wicked shall fall by the sword.

Their children also shall be dashed to pieces before their eyes; their houses shall be spoiled and their wives ravished.

Behold, I will stir up the Medes against them, which shall not regard silver and gold, nor shall they delight in it.

Their bows shall also dash the young men to pieces; and they shall have no pity on the fruit of the womb; their eyes shall not spare children.

And Babylon, the glory of kingdoms, the beauty of the Chaldees' excellency, shall be as when God overthrew Sodom and Gomorrah.

It shall never be inhabited, neither shall it be dwelt in from generation to generation: neither shall the Arabian pitch tent there; neither shall the shepherds make their fold there.

But wild beasts of the desert shall lie there; and their houses shall be full of doleful creatures; and owls shall dwell there, and satyrs shall dance there.

And the wild beasts of the islands shall cry in their desolate houses, and dragons in their pleasant palaces; and her time is near to come, and her day shall not be prolonged. For I will destroy her speedily; yea, for I will be merciful unto my people, but the wicked shall perish.

2 Нефи 24

- 1 Защото Господ ще има милост за Якова и ще избере пак Израиля, и ще ги настани в собствената им земя; и чужденците ще се присъединят към тях и те ще се прилепят към дома Яковов.
- 2 И людете ще ги вземат и ще ги заведат на мястото им; да, отдалече, по краищата на земята; и те ще се завърнат в техните земи на обета. И домът Израилев ще ги притежава, и земята на Господа ще бъде за слуги и слугини; и те ще държат пленници тези, на които те са били пленници; и ще властват над угнетителите си.
- 3 И ще стане така в него ден, че Господ ще ти даде покой от скръбта ти, и от страха ти, и от тежкото ти робство, в което ти беше накаран да служиш.
- 4 И ще стане така в него ден, че ти ще употребиш тази притча срещу вавилонския цар, като кажеш: Как така насилникът престана, как така златният град спря да съществува!
- 5 Господ е счупил тоягата на нечестивите, скиптрите на владетелите.
- 6 Този, който поразяваше людете в ярост с непрестанни удари, този, който управляваше народите с гняв, е преследван безпрепятствено.
- 7 Цялата земя е в покой и в тишина; те избухват в пеене.
- 8 Да, елите се радват за тебе, а също и ливанските кедри, казвайки: Откакто лежиш ти, дървар не е излизал срещу нас.
- 9 Пъкълът изотдолу се раздвижи за тебе, за да те посрещне, когато дойдеш; за тебе той разбуди мъртвите, даже всичките вождове на земята; той вдигна от престолите им всичките царе на народите.
- 10 Те всички ще ти говорят и ще ти кажат: Ти стана ли също слаб както сме ние? Стана ли като нас?
- 11 Великолепието ти е свалено в гроба; звука на арфите ти не се чува повече; червеят се протяга под тебе и червеи те покриват.
- 12 Как, о, Луцифере, сине на зората, падна ти от небесата! Как си отсечен до земята, ти, който отслабваше народите!

2 Nephi 24

For the Lord will have mercy on Jacob, and will yet choose Israel, and set them in their own land; and the strangers shall be joined with them, and they shall cleave to the house of Jacob.

And the people shall take them and bring them to their place; yea, from far unto the ends of the earth; and they shall return to their lands of promise. And the house of Israel shall possess them, and the land of the Lord shall be for servants and handmaids; and they shall take them captives unto whom they were captives; and they shall rule over their oppressors.

And it shall come to pass in that day that the Lord shall give thee rest, from thy sorrow, and from thy fear, and from the hard bondage wherein thou wast made to serve.

And it shall come to pass in that day, that thou shalt take up this proverb against the king of Babylon, and say: How hath the oppressor ceased, the golden city ceased!

The Lord hath broken the staff of the wicked, the scepters of the rulers.

He who smote the people in wrath with a continual stroke, he that ruled the nations in anger, is persecuted, and none hindereth.

The whole earth is at rest, and is quiet; they break forth into singing.

Yea, the fir trees rejoice at thee, and also the cedars of Lebanon, saying: Since thou art laid down no feller is come up against us.

Hell from beneath is moved for thee to meet thee at thy coming; it stirreth up the dead for thee, even all the chief ones of the earth; it hath raised up from their thrones all the kings of the nations.

All they shall speak and say unto thee: Art thou also become weak as we? Art thou become like unto us?

Thy pomp is brought down to the grave; the noise of thy viols is not heard; the worm is spread under thee, and the worms cover thee.

How art thou fallen from heaven, O Lucifer, son of the morning! Art thou cut down to the ground, which did weaken the nations!

13 Защото ти си казал в сърцето си: Ще се възнеса в небесата и ще издигна престола си над Божиите звезди; ще седна също най-високо на събранието в страните на севера.

14 Ще се възнеса във висините над облаците, ще бъда подобен на Всевишния!

15 Но ти ще бъдеш свален в пъкъла до стените на ямата.

16 Тези, които те видят, ще се взрат в тебе, ще те разгледат и ще кажат: Този ли е човекът, който правеше да трепери земята, който разклащаше царствата?

17 И който превърна света в пустош и разруши градовете му, и не отвори дома на неговите затворници?

18 Всички царе на народите, да, всички почиват в слава, всеки в собствения си дом.

19 Но ти си изхвърлен от твоя гроб като мерзък клон и като остатък от тези, които са убити, пронизани от меч, които слизат към камъните на ямата; ти си като потъпкан под нозе труп.

20 Ти не ще се съединиш с тях в погребение, защото ти си унищожил земята си и погубил народа си; потомството на злодейците не ще бъде никога повече споменато.

21 Пригответе клане за чедата му поради беззаконията на бащите им, за да не станат, нито завладеят земята, нито покрият лицето на света с градове.

22 Защото Аз ще стана срещу тях, казва Господ на Силите, ще излича из Вавилон името и остатъка, и сина, и племенника, казва Господ.

23 И ще го направя владение на ежове и локви вода; и ще го измета с метлата на унищожението, казва Господ на Силите.

24 Господ на Силите се закле, казвайки: Непременно както съм намислил, тъй ще стане, и това, което възнамерих, тъй ще стои.

25 Аз ще доведа асириецата в Моята земя и ще го стъпча под краката Си върху Моите планини; тогава яремът му ще се снесе от тях, и бремето му ще се снесе от раменете им.

For thou hast said in thy heart: I will ascend into heaven, I will exalt my throne above the stars of God; I will sit also upon the mount of the congregation, in the sides of the north;

I will ascend above the heights of the clouds; I will be like the Most High.

Yet thou shalt be brought down to hell, to the sides of the pit.

They that see thee shall narrowly look upon thee, and shall consider thee, and shall say: Is this the man that made the earth to tremble, that did shake kingdoms?

And made the world as a wilderness, and destroyed the cities thereof, and opened not the house of his prisoners?

All the kings of the nations, yea, all of them, lie in glory, every one of them in his own house.

But thou art cast out of thy grave like an abominable branch, and the remnant of those that are slain, thrust through with a sword, that go down to the stones of the pit; as a carcass trodden under feet.

Thou shalt not be joined with them in burial, because thou hast destroyed thy land and slain thy people; the seed of evil-doers shall never be renowned.

Prepare slaughter for his children for the iniquities of their fathers, that they do not rise, nor possess the land, nor fill the face of the world with cities.

For I will rise up against them, saith the Lord of Hosts, and cut off from Babylon the name, and remnant, and son, and nephew, saith the Lord.

I will also make it a possession for the bittern, and pools of water; and I will sweep it with the besom of destruction, saith the Lord of Hosts.

The Lord of Hosts hath sworn, saying: Surely as I have thought, so shall it come to pass; and as I have purposed, so shall it stand—

That I will bring the Assyrian in my land, and upon my mountains tread him under foot; then shall his yoke depart from off them, and his burden depart from off their shoulders.

26 Това е решението, взето за цялата земя; и тази е ръката, която е простряна над всички народи.

27 Защото Господ на Силите е решил и кой ще го осуети? И ръката Му е простряна, и кой ще я отвърне?

28 В годината, когато умря цар Ахаз, беше това бреме.

29 Не се радвай, цяла филистимска земя, затова, че жезълът на онзи, който те порази, е счупен; защото от змийския корен ще излезе ехидна и плодът ѝ ще бъде огнена хвърчаща змия.

30 И първородните на бедните ще се нахранят, и нуждаещите се ще почиват в безопасност; и аз ще уморя чрез глад корена ти и той ще убие остатъка ти.

31 Ридай, о, порто; плачи, о, граде; ти, цяла филистимска земя, си загубена; защото ще дойде дим от север и никой не ще бъде сам в определените му времена.

32 Какво ще отговарят тогава посланиците на народите? Че Господ е основал Сион и бедните от Неговия народ ще се уповават на Него.

This is the purpose that is purposed upon the whole earth; and this is the hand that is stretched out upon all nations.

For the Lord of Hosts hath purposed, and who shall disannul? And his hand is stretched out, and who shall turn it back?

In the year that king Ahaz died was this burden.

Rejoice not thou, whole Palestina, because the rod of him that smote thee is broken; for out of the serpent's root shall come forth a cockatrice, and his fruit shall be a fiery flying serpent.

And the firstborn of the poor shall feed, and the needy shall lie down in safety; and I will kill thy root with famine, and he shall slay thy remnant.

Howl, O gate; cry, O city; thou, whole Palestina, art dissolved; for there shall come from the north a smoke, and none shall be alone in his appointed times.

What shall then answer the messengers of the nations? That the Lord hath founded Zion, and the poor of his people shall trust in it.

2 Нефи 25

- 1 Сега аз, Нефи, говоря нещо за словата, които съм написал, които са били изречени чрез устата на Исаия. Защото ето, Исаия говори много неща, които бяха трудни за разбиране за мнозина от моя народ; понеже те не знаят за начина на пророкуване между юдеите.
- 2 Защото аз, Нефи, не съм ги научил на много неща относно начина на юдеите; понеже делата им бяха дела на мрака и деянията им бяха деяния на мерзости.
- 3 Затова аз пиша на моя народ, на всички онези, които ще получат по-късно тези неща, които пиша, за да може да узнаят за възмездията Божиите, че те ще споходят всички народи съгласно словото, което Той е изрекъл.
- 4 Затова вслушайте се, люде мои, които сте от дома Израилев, и дайте ухо на словата ми; защото макар словото на Исаия да не ви е ясно, то е ясно на всички онези, които са изпълнени с духа на пророчеството. Обаче аз ви давам пророчество според духа, който е в мене; затова аз ще пророкувам според яснотата, която е била с мене още от времето, когато излязох от Ерусалим с баща ми; защото ето, душата ми се наслаждава на яснотата, която моят народ може да научи.
- 5 Да, и душата ми се наслаждава на словото на Исаия, защото аз излязох от Ерусалим и очите ми са видели писанията на юдеите, и аз знам, че юдеите разбират писанията на пророците, и няма друг народ като тях, който да разбира нещата, които са били казани на юдеите, освен ако те не бъдат научени на начина на юдеите.
- 6 Обаче ето, аз, Нефи, не научих децата си на начина на юдеите; но ето, тъй като самият аз съм живял в Ерусалим, затова познавам областите наоколо; и аз споменах на децата си относно Божиите възмездия, които настанаха сред юдеите, според всичко това, което Исаия е казал, но аз не ги записвам.

2 Nephi 25

Now I, Nephi, do speak somewhat concerning the words which I have written, which have been spoken by the mouth of Isaiah. For behold, Isaiah spake many things which were hard for many of my people to understand; for they know not concerning the manner of prophesying among the Jews.

For I, Nephi, have not taught them many things concerning the manner of the Jews; for their works were works of darkness, and their doings were doings of abominations.

Wherefore, I write unto my people, unto all those that shall receive hereafter these things which I write, that they may know the judgments of God, that they come upon all nations, according to the word which he hath spoken.

Wherefore, hearken, O my people, which are of the house of Israel, and give ear unto my words; for because the words of Isaiah are not plain unto you, nevertheless they are plain unto all those that are filled with the spirit of prophecy. But I give unto you a prophecy, according to the spirit which is in me; wherefore I shall prophesy according to the plainness which hath been with me from the time that I came out from Jerusalem with my father; for behold, my soul delighteth in plainness unto my people, that they may learn.

Yea, and my soul delighteth in the words of Isaiah, for I came out from Jerusalem, and mine eyes hath beheld the things of the Jews, and I know that the Jews do understand the things of the prophets, and there is none other people that understand the things which were spoken unto the Jews like unto them, save it be that they are taught after the manner of the things of the Jews.

But behold, I, Nephi, have not taught my children after the manner of the Jews; but behold, I, of myself, have dwelt at Jerusalem, wherefore I know concerning the regions round about; and I have made mention unto my children concerning the judgments of God, which hath come to pass among the Jews, unto my children, according to all that which Isaiah hath spoken, and I do not write them.

7 Но ето, аз продължавам с моето собствено пророчество, според моята яснота, в която знам, че никой не може да се заблуди; при все това в дните, когато пророчествата на Исаия ще бъдат изпълнени, човешките ще узнаят със сигурност времето, когато те ще станат.

8 Затова те са ценни за чедата човешки и този, който мисли, че не са, на него аз ще говоря изрично и ограничавам словата си само към моя собствен народ; защото знам, че в последните дни те ще бъдат от голяма стойност за тях; защото в този ден те ще ги разберат; затова за тяхно добро съм ги писал.

9 И тъй както едно поколение е било унищожавано между юдеите поради беззаконие, тъй като те са били унищожавани според беззаконията им от поколение на поколение; и нито едно от тях не е било унищожено, без да бъде предсказано от пророците на Господа.

10 Ето защо, на тях им беше казано за унищожението, което ще ги сполети веднага след като баща ми напусна Ерусалим; при все това, те вкоравиха сърцата си; и според моето пророчество бяха унищожени, с изключение на онези, които са отведени в плен във Вавилон.

11 И сега, аз говоря това, благодарение на духа, който е в мен. И макар че са били откарани в плен, те ще се върнат отново и ще притежават земята на Ерусалим; ето защо, те ще бъдат отново възстановени в земята на тяхното наследство.

12 Но ето, те ще имат войни и слухове за войни помежду си; и когато настъпи денят, в който Единородният на Отца, тъй като Отецът на небесата и на земята, им се яви в плътта, ето, те ще Го отхвърлят поради своите беззакония и коравосърдечие, и коравовратие.

13 Ето, те ще Го разпънат; и след като бъде положен в гробница в продължение на три дена, Той ще се вдигне от мъртвите с изцеление в крилата Си; и всички онези, които повярват в името Му, ще бъдат спасени в царството Божие. Ето защо, душата ми се наслаждава да пророкувам за Него, защото съм видял деня Му и сърцето ми величае святото Му име.

But behold, I proceed with mine own prophecy, according to my plainness; in the which I know that no man can err; nevertheless, in the days that the prophecies of Isaiah shall be fulfilled men shall know of a surety, at the times when they shall come to pass.

Wherefore, they are of worth unto the children of men, and he that supposeth that they are not, unto them will I speak particularly, and confine the words unto mine own people; for I know that they shall be of great worth unto them in the last days; for in that day shall they understand them; wherefore, for their good have I written them.

And as one generation hath been destroyed among the Jews because of iniquity, even so have they been destroyed from generation to generation according to their iniquities; and never hath any of them been destroyed save it were foretold them by the prophets of the Lord.

Wherefore, it hath been told them concerning the destruction which should come upon them, immediately after my father left Jerusalem; nevertheless, they hardened their hearts; and according to my prophecy they have been destroyed, save it be those which are carried away captive into Babylon.

And now this I speak because of the spirit which is in me. And notwithstanding they have been carried away they shall return again, and possess the land of Jerusalem; wherefore, they shall be restored again to the land of their inheritance.

But, behold, they shall have wars, and rumors of wars; and when the day cometh that the Only Begotten of the Father, yea, even the Father of heaven and of earth, shall manifest himself unto them in the flesh, behold, they will reject him, because of their iniquities, and the hardness of their hearts, and the stiffness of their necks.

Behold, they will crucify him; and after he is laid in a sepulchre for the space of three days he shall rise from the dead, with healing in his wings; and all those who shall believe on his name shall be saved in the kingdom of God. Wherefore, my soul delighteth to prophesy concerning him, for I have seen his day, and my heart doth magnify his holy name.

14 И ето, ще стане така, че след като Месията се вдигне от мъртвите и се яви на Своя народ, на всички онези, които повярват в Неговото име, ето, Ерусалим ще бъде унищожен отново; защото горко на онези, които се борят срещу Бога и срещу хората на Неговата църква.

15 Ето защо, юдеите ще бъдат разпръснати сред всички народи; да, и Вавилон ще бъде също разрушен; ето защо, юдеите ще бъдат разпръснати от други народи.

16 И след като бъдат разпръснати и Господ Бог ги е бичувал чрез други народи в продължение на много поколения, да, дори от поколение на поколение, докато бъдат убедени да повярват в Христа, Сина Божий, и в единението, което е безпределно за цялото човечество — и когато настъпи този ден, когато те ще повярват в Христа, и се поклонят на Отца в Неговото име, с непорочни сърца и чисти ръце, без да очакват повече някой друг Месия, тогава, по това време, ще дойде денят, в който те ще трябва да повярват в тези неща.

17 И Господ ще простре ръката Си отново за втори път, за да възстанови народа Си от тяхното изгубено и паднало състояние. Ето защо, Той ще продължи да върши чудно дело и изумление сред чедата човешки.

18 Ето защо, Той ще им разкрие словата Си, които слова ще ги съдят в последния ден, защото те ще им бъдат дадени с цел да ги убедят в истинския Месия, отхвърлен от тях, и за да ги убедят, че те не трябва повече да чакат идването на Месия, защото няма да дойде никои друг, освен ако не бъде някой лъжлив месия, който да измами людете, защото пророците говорят само за един Месия, и този Месия е Онзи, Който ще бъде отхвърлен от юдеите.

19 Защото според словата на пророците, Месията ще дойде шестстотин години от времето, когато баща ми напусна Ерусалим; и според словата на пророците, а също според словата на ангела Божий, името Му ще бъде Исус Христос, Синът Божий.

And behold it shall come to pass that after the Messiah hath risen from the dead, and hath manifested himself unto his people, unto as many as will believe on his name, behold, Jerusalem shall be destroyed again; for wo unto them that fight against God and the people of his church.

Wherefore, the Jews shall be scattered among all nations; yea, and also Babylon shall be destroyed; wherefore, the Jews shall be scattered by other nations.

And after they have been scattered, and the Lord God hath scourged them by other nations for the space of many generations, yea, even down from generation to generation until they shall be persuaded to believe in Christ, the Son of God, and the atonement, which is infinite for all mankind—and when that day shall come that they shall believe in Christ, and worship the Father in his name, with pure hearts and clean hands, and look not forward any more for another Messiah, then, at that time, the day will come that it must needs be expedient that they should believe these things.

And the Lord will set his hand again the second time to restore his people from their lost and fallen state. Wherefore, he will proceed to do a marvelous work and a wonder among the children of men.

Wherefore, he shall bring forth his words unto them, which words shall judge them at the last day, for they shall be given them for the purpose of convincing them of the true Messiah, who was rejected by them; and unto the convincing of them that they need not look forward any more for a Messiah to come, for there should not any come, save it should be a false Messiah which should deceive the people; for there is save one Messiah spoken of by the prophets, and that Messiah is he who should be rejected of the Jews.

For according to the words of the prophets, the Messiah cometh in six hundred years from the time that my father left Jerusalem; and according to the words of the prophets, and also the word of the angel of God, his name shall be Jesus Christ, the Son of God.

20 И сега, братя мои, аз ви говорих ясно, за да не можете да се заблудите. И тъй както жив е Господ Бог, Който изведе Израиля от земята на Египет, и даде на Моисей силата да изцели людете, след като са били изпохапани от отровните змии, ако се съгласяха да погледнат към змията, която той издигна пред тях, и му даде също сила да разцепи канарата и от нея да избликне вода, да, ето, аз ви го казвам, че както тези неща са истинни и тъй както жив е Господ Бог, така няма друго име, дадено под небето, освен това на Исуса Христа, за което съм говорил, чрез което човек може да бъде спасен.

21 Затова, поради тази причина Господ Бог ми е обещал, че нещата, които пиша, ще бъдат съхранени и запазени, и предадени на моето потомство от поколение на поколение, за да се изпълни обещанието, дадено на Иосиф, че потомството му няма никога да погине, докато съществува земята.

22 Затова тези неща ще отиват от поколение в поколение, докато съществува земята; и те ще отиват според волята и желанието Божие; и народите, които ще ги притежават, ще бъдат съдени според словата, които са написани.

23 Защото ние се трудим усърдно да пишем, да убеждаваме децата си, също и братята си да повярват в Христа и да се помирят с Бога; понеже ние знаем, че чрез благодат сме спасени, след всичко, което можем да сторим.

24 И макар че вярваме в Христа, ние спазваме закона на Моисей и очакваме непоколебимо Христа, докато бъде изпълнен закона.

25 Защото за тази цел бе даден законът; затова законът е станал мъртъв за нас и ние бяхме сторени живи в Христа поради нашата вяра; въпреки това ние спазваме закона заради заповедите.

26 Ние говорим за Христа, радваме се в Христа, проповядваме за Христа, пророкуваме за Христа и пишем според пророчествата ни, та децата ни да знаят към кой източник да се обърнат за опрощение на греховете си.

And now, my brethren, I have spoken plainly that ye cannot err. And as the Lord God liveth that brought Israel up out of the land of Egypt, and gave unto Moses power that he should heal the nations after they had been bitten by the poisonous serpents, if they would cast their eyes unto the serpent which he did raise up before them, and also gave him power that he should smite the rock and the water should come forth; yea, behold I say unto you, that as these things are true, and as the Lord God liveth, there is none other name given under heaven save it be this Jesus Christ, of which I have spoken, whereby man can be saved.

Wherefore, for this cause hath the Lord God promised unto me that these things which I write shall be kept and preserved, and handed down unto my seed, from generation to generation, that the promise may be fulfilled unto Joseph, that his seed should never perish as long as the earth should stand.

Wherefore, these things shall go from generation to generation as long as the earth shall stand; and they shall go according to the will and pleasure of God; and the nations who shall possess them shall be judged of them according to the words which are written.

For we labor diligently to write, to persuade our children, and also our brethren, to believe in Christ, and to be reconciled to God; for we know that it is by grace that we are saved, after all we can do.

And, notwithstanding we believe in Christ, we keep the law of Moses, and look forward with steadfastness unto Christ, until the law shall be fulfilled.

For, for this end was the law given; wherefore the law hath become dead unto us, and we are made alive in Christ because of our faith; yet we keep the law because of the commandments.

And we talk of Christ, we rejoice in Christ, we preach of Christ, we prophesy of Christ, and we write according to our prophecies, that our children may know to what source they may look for a remission of their sins.

27 Затога ние говорим за закона, за да знаят децата ни за смъртността на закона и тъй чрез познанието им за смъртността на закона те могат да очакват онзи живот, който е в Христа, и да познаят целта, за която е бил даден законът. И след като законът се изпълни в Христа, те да не вкоравят сърцата си против Него, когато законът ще трябва да премине.

28 И сега, ето, люде мои, вие сте коравовратни люде; затога аз ви говорих ясно, за да не ме разберете неправилно. И словата, които съм изрекъл, ще стоят като свидетелство против вас; понеже те са достатъчни, за да научат всеки човек на правия път; защото правият път е да се повярва в Христа и да не Го отричаме; защото отричайки Го, вие отричате също пророците и закона.

29 И сега, ето, аз ви казвам, че правият път е да повярвате в Христа и да не Го отричате; и Христос е Светият Израилев; затога вие трябва да се преклоните пред Него и да Му се покланяте с цялата си мощ, ум, сила и с цялата си душа; и ако направите това, по никакъв начин няма да бъдете отхвърлени.

30 И тъй като това наистина ще е необходимо, вие трябва да спазвате действията и обредите Божи, докато законът, даден на Моисей, не бъде изпълнен.

Wherefore, we speak concerning the law that our children may know the deadness of the law; and they, by knowing the deadness of the law, may look forward unto that life which is in Christ, and know for what end the law was given. And after the law is fulfilled in Christ, that they need not harden their hearts against him when the law ought to be done away.

And now behold, my people, ye are a stiffnecked people; wherefore, I have spoken plainly unto you, that ye cannot misunderstand. And the words which I have spoken shall stand as a testimony against you; for they are sufficient to teach any man the right way; for the right way is to believe in Christ and deny him not; for by denying him ye also deny the prophets and the law.

And now behold, I say unto you that the right way is to believe in Christ, and deny him not; and Christ is the Holy One of Israel; wherefore ye must bow down before him, and worship him with all your might, mind, and strength, and your whole soul; and if ye do this ye shall in nowise be cast out.

And, inasmuch as it shall be expedient, ye must keep the performances and ordinances of God until the law shall be fulfilled which was given unto Moses.

2 Нефи 26

- 1 И след като Христос ще се е вдигнал от мъртвите, Той ще ви се покаже, чеда мои и възлюбени мои братя; и словата, които Той ще ви каже, ще бъдат законът, който вие ще спазвате.
- 2 Защото ето, аз ви казвам, че видях, че много поколения ще минат, и ще има големи войни и раздори сред народа ми.
- 3 И след като Месията дойде, ще бъдат дадени знамения на моя народ за Неговото раждане, както и за Неговата смърт и възкресение; и велик и страшен ще бъде този ден за нечестивите, защото те ще погинат; и те ще погинат, защото прогонват пророците и светиите, замерват ги с камъни и ги убиват; ето защо, викът на кръвта на светиите срещу тях ще се възнесе от земята към Бога.
- 4 Ето защо, всички онези, които са горделиви, които вършат нечестие, идният ден ще ги изгори, казва Господ на Силите, защото те ще бъдат като стърнище.
- 5 И дълбините ще погълнат тези, които избиват пророците и светиите, казва Господ на Силите; и планини ще ги покрият, и вихрушки ще ги отнесат, и сгради ще се сгромолясат върху тях, и ще ги раздробят на парчета, и ще ги стрият на прах.
- 6 И ще бъдат посетени с гръмотевици и светкавици, и земетръси, и всякакъв вид унищожения, защото огънят на гнева Господен ще се разпали срещу тях, и те ще бъдат като слама, и идният ден ще ги унищожити, казва Господ на Силите.
- 7 О, болка и мъка за душата ми поради загубата на убитите от моя народ! Защото аз, Нефи, видях това и то ме съкруши напълно пред присъствието на Господа; но аз трябва да извикам към моя Бог: Твоите пътища са справедливи!
- 8 Но ето, праведните, които се вслушат в словата на пророците и не ги избиват, а чакат Христа с непоколебимост в знаменията, които са дадени, въпреки всички преследвания, ето, те са онези, които няма да погинат.

2 Nephi 26

And after Christ shall have risen from the dead he shall show himself unto you, my children, and my beloved brethren; and the words which he shall speak unto you shall be the law which ye shall do.

For behold, I say unto you that I have beheld that many generations shall pass away, and there shall be great wars and contentions among my people.

And after the Messiah shall come there shall be signs given unto my people of his birth, and also of his death and resurrection; and great and terrible shall that day be unto the wicked, for they shall perish; and they perish because they cast out the prophets, and the saints, and stone them, and slay them; wherefore the cry of the blood of the saints shall ascend up to God from the ground against them.

Wherefore, all those who are proud, and that do wickedly, the day that cometh shall burn them up, saith the Lord of Hosts, for they shall be as stubble.

And they that kill the prophets, and the saints, the depths of the earth shall swallow them up, saith the Lord of Hosts; and mountains shall cover them, and whirlwinds shall carry them away, and buildings shall fall upon them and crush them to pieces and grind them to powder.

And they shall be visited with thunderings, and lightnings, and earthquakes, and all manner of destructions, for the fire of the anger of the Lord shall be kindled against them, and they shall be as stubble, and the day that cometh shall consume them, saith the Lord of Hosts.

O the pain, and the anguish of my soul for the loss of the slain of my people! For I, Nephi, have seen it, and it well nigh consumeth me before the presence of the Lord; but I must cry unto my God: Thy ways are just.

But behold, the righteous that hearken unto the words of the prophets, and destroy them not, but look forward unto Christ with steadfastness for the signs which are given, notwithstanding all persecution—behold, they are they which shall not perish.

9 Но Синът на Праведността ще им се яви; и ще ги изцели и те ще имат мир в Него, докато не отминат в праведност три поколения и голяма част от четвъртото.

10 И след като тези неща ще са преминали, ще дойде бързо унищожение за моя народ; защото въпреки болките на душата ми, аз го видях; затова аз знам, че то ще стане; и те се продават за нищо; понеже като награда за тяхната гордост и тяхното безумие те ще пожънат унищожение; понеже, отдавайки се на дявола и предпочитайки делата на мрака пред светлината, те трябва да слязат в пъкъла.

11 Защото Духът Господен няма винаги да владее в човека. И когато Духът спре да владее в човека, идва бързо унищожение и това огорчава душата ми.

12 И както казах относно убеждаването на юдеите, че Исус е самият Христос, нужно е и езичниците да бъдат убедени, че Исус е Христос, Вечният Бог;

13 и че Той ще се яви на всички онези, които повярват в Него чрез силата на Светия Дух; да, на всеки народ, всяко племе, на всеки език и люде, вършейки велики чудеса, знамения и изумления сред чедата човешки, според вярата им.

14 Но ето, аз ви пророкувам относно последните дни, когато Господ Бог ще разкрие тези неща на чедата човешки.

15 След като потомството ми и потомството на моите братя ще са чезнали в неверие и ще са пометени от езичниците; да, след като Господ Бог ще е поставил стан наоколо срещу тях, и ще ги е обсадил с кули, и ще е издигнал укрепления срещу тях; след като бъдат сведени ниско в праха, че чак изчезнат, все още словата на праведните ще бъдат записвани, молитвите на верните ще бъдат чувани и всички онези, чезнали в неверие, не ще бъдат забравени.

But the Son of Righteousness shall appear unto them; and he shall heal them, and they shall have peace with him, until three generations shall have passed away, and many of the fourth generation shall have passed away in righteousness.

And when these things have passed away a speedy destruction cometh unto my people; for, notwithstanding the pains of my soul, I have seen it; wherefore, I know that it shall come to pass; and they sell themselves for naught; for, for the reward of their pride and their foolishness they shall reap destruction; for because they yield unto the devil and choose works of darkness rather than light, therefore they must go down to hell.

For the Spirit of the Lord will not always strive with man. And when the Spirit ceaseth to strive with man then cometh speedy destruction, and this grieveth my soul.

And as I spake concerning the convincing of the Jews, that Jesus is the very Christ, it must needs be that the Gentiles be convinced also that Jesus is the Christ, the Eternal God;

And that he manifesteth himself unto all those who believe in him, by the power of the Holy Ghost; yea, unto every nation, kindred, tongue, and people, working mighty miracles, signs, and wonders, among the children of men according to their faith.

But behold, I prophesy unto you concerning the last days; concerning the days when the Lord God shall bring these things forth unto the children of men.

After my seed and the seed of my brethren shall have dwindled in unbelief, and shall have been smitten by the Gentiles; yea, after the Lord God shall have camped against them round about, and shall have laid siege against them with a mount, and raised forts against them; and after they shall have been brought down low in the dust, even that they are not, yet the words of the righteous shall be written, and the prayers of the faithful shall be heard, and all those who have dwindled in unbelief shall not be forgotten.

16 Защото онези, които ще бъдат унищожени, ще им проговорят изпод земята и словата им ще бъдат дълбоко изпод праха, гласът им ще бъде като глас на познат дух; понеже Господ Бог ще му даде сила да шепне това, което ги засяга, точно като че ли изпод земята; и техните слова ще нашепват изпод праха.

17 Защото така казва Господ Бог: Те ще записват нещата, които ще се вършат сред тях, и те ще бъдат написани и запечатани в една книга, и тези, които са чезнали в неверие, няма да ги получат, защото те се опитват да унищожават Божиите неща.

18 Ето защо, също както тези, които са унищожени, са унищожени бързо и множеството на враговете им ще бъде като плява, която е отнесена — да, така казва Господ Бог: Това ще стане внезапно, като за миг.

19 И ще стане така, че тези, които са чезнали в неверие, ще бъдат поразени от ръката на езичниците.

20 И езичниците са издигнати в гордостта на очите си и се спъват сами поради големината на препъващия ги камък, тъй като са съградили много църкви; а въпреки това, те омаловажават силата и чудесата Божии и си проповядват собствената си мъдрост и собственото си учение, за да се обогатяват и да стриват лицата на бедните.

21 И има много изградени църкви, които причиняват зависти, спорове и злоба.

22 И има също и тайни заговори, тъкмо както в древни времена, според заговорите на дявола, защото той е основателят на всички тези неща; да, основателят на убийства и дела на мрака; да, и той ги води за врата с ленена връв, докато не ги завърже навеки с неговите здрави върви.

23 Защото ето, мои възлюбени братя, аз ви казвам, че Господ Бог не действа в мрак.

24 Той не върши нищо, което да не е в полза на света; защото Той обича света и дори дава живота Си, за да привлече всички човеци към Себе си. Затова Той не заповядва на никого да не участва в Неговото спасение.

For those who shall be destroyed shall speak unto them out of the ground, and their speech shall be low out of the dust, and their voice shall be as one that hath a familiar spirit; for the Lord God will give unto him power, that he may whisper concerning them, even as it were out of the ground; and their speech shall whisper out of the dust.

For thus saith the Lord God: They shall write the things which shall be done among them, and they shall be written and sealed up in a book, and those who have dwindled in unbelief shall not have them, for they seek to destroy the things of God.

Wherefore, as those who have been destroyed have been destroyed speedily; and the multitude of their terrible ones shall be as chaff that passeth away—yea, thus saith the Lord God: It shall be at an instant, suddenly—

And it shall come to pass, that those who have dwindled in unbelief shall be smitten by the hand of the Gentiles.

And the Gentiles are lifted up in the pride of their eyes, and have stumbled, because of the greatness of their stumbling block, that they have built up many churches; nevertheless, they put down the power and miracles of God, and preach up unto themselves their own wisdom and their own learning, that they may get gain and grind upon the face of the poor.

And there are many churches built up which cause envyings, and strifes, and malice.

And there are also secret combinations, even as in times of old, according to the combinations of the devil, for he is the founder of all these things; yea, the founder of murder, and works of darkness; yea, and he leadeth them by the neck with a flaxen cord, until he bindeth them with his strong cords forever.

For behold, my beloved brethren, I say unto you that the Lord God worketh not in darkness.

He doeth not anything save it be for the benefit of the world; for he loveth the world, even that he layeth down his own life that he may draw all men unto him. Wherefore, he commandeth none that they shall not partake of his salvation.

25 Ето, призова ли Той някого, казвайки: Махни се от Мене? Ето, аз ви казвам: Не; но Той казва: Елате при Мене, вие от всички краища на земята, купете мляко и мед без пари и без цена.

26 Ето, заповядал ли е Той на някой да се махне от синагогите, или от домовете за поклонение? Ето, аз ви казвам: Не!

27 Заповядал ли е Той на някой да не участва в Неговото спасение? Ето, аз ви казвам: Не; но Той го е дал даром на всички човеци; и Той е заповядал на Своя народ да убеди всички човеци да се покаят.

28 Ето, заповядал ли е Господ на някой да не вземе от Неговата добрина? Ето, аз ви казвам: Не! Но всички човеци са облагодетелствани, едните като другите, и никому не е забранено.

29 Той заповяда да няма свещенически лукавства; защото ето, свещеническо лукавство е човеците да проповядват и да представят себе си за светлина на света, за да се обогатяват и получат светска похвала; и те не търсят благосъстоянието на Сион.

30 Ето, Господ е забранил това; затова Господ Бог е дал заповед всички люде да имат милосърдие, което милосърдие е любов. И ако те не ще имат милосърдие, те ще са едно нищо. Ето защо, ако те имаха милосърдие, те нямаше да допуснат работникът в Сион да погине.

31 Но работникът в Сион ще работи за Сион, защото ако те се трудят за пари, ще погинат.

32 И отново Господ Бог е заповядал на човеците да не убиват; да не лъжат; да не крадат; да не изговарят напразно името на Господа, Техния Бог; да не завиждат; да нямат злоба; да не се карат един с друг; да не прелюбодействат и да не вършат нито едно от тези неща, защото онзи, който ги върши, ще погине.

Behold, doth he cry unto any, saying: Depart from me? Behold, I say unto you, Nay; but he saith: Come unto me all ye ends of the earth, buy milk and honey, without money and without price.

Behold, hath he commanded any that they should depart out of the synagogues, or out of the houses of worship? Behold, I say unto you, Nay.

Hath he commanded any that they should not partake of his salvation? Behold I say unto you, Nay; but he hath given it free for all men; and he hath commanded his people that they should persuade all men to repentance.

Behold, hath the Lord commanded any that they should not partake of his goodness? Behold I say unto you, Nay; but all men are privileged the one like unto the other, and none are forbidden.

He commandeth that there shall be no priestcrafts; for, behold, priestcrafts are that men preach and set themselves up for a light unto the world, that they may get gain and praise of the world; but they seek not the welfare of Zion.

Behold, the Lord hath forbidden this thing; wherefore, the Lord God hath given a commandment that all men should have charity, which charity is love. And except they should have charity they were nothing. Wherefore, if they should have charity they would not suffer the laborer in Zion to perish.

But the laborer in Zion shall labor for Zion; for if they labor for money they shall perish.

And again, the Lord God hath commanded that men should not murder; that they should not lie; that they should not steal; that they should not take the name of the Lord their God in vain; that they should not envy; that they should not have malice; that they should not contend one with another; that they should not commit whoredoms; and that they should do none of these things; for whoso doeth them shall perish.

33 Защото нито едно от тези беззакония не идва от Господа; защото Той върши това, което е добро сред чедата човешки; и Той не прави нищо, което не е ясно за чедата човешки; и Той ги кани всички да дойдат при Него и да вземат от Неговата добрина, и Той не отказва на никого, който идва при Него, черен и бял, роб и свободен, мъж и жена; и Той си спомня за друговерците; и всички са равни пред Бога, и юдеин, и езичник.

For none of these iniquities come of the Lord; for he doeth that which is good among the children of men; and he doeth nothing save it be plain unto the children of men; and he inviteth them all to come unto him and partake of his goodness; and he denieth none that come unto him, black and white, bond and free, male and female; and he remembereth the heathen; and all are alike unto God, both Jew and Gentile.

2 Нефи 27

- 1 Но ето, в последните дни, или в дните на езичниците, да, ето всичките народи на езичниците, също и юдеите, както тези, които ще дойдат в тази земя, така и онези, които ще живеят в други земи, да, тъкмо по всичките части на земята, ето, те ще бъдат опиянени от беззаконие и всякакъв вид мерзости;
- 2 и когато дойде този ден, те ще бъдат посетени от Господа на Силите с гръмотевици и със земетресения, и с голям шум, и с бури, и с урагани, и с пламъка на поглъщащ огън.
- 3 И всички народи, които се борят срещу Сион и го притесняват, ще бъдат като видение през нощта; да, и с тях ще стане като с гладен човек, който сънува, и ето, той яде, но събужда се и душата му е празна; или като с ожаднял човек, който сънува, че пие, но ето, като се събуди, той е примрял и душата му има охота; да, така ще бъде с множеството на всички народи, които се борят срещу планината Сион.
- 4 Защото ето, всички вие, които вършите беззаконие, спрете се и се изумете, защото ще извикате и викаете; да, вие ще бъдете пияни, но не от вино, ще залитате, но не от силно питие.
- 5 Понеже ето, Господ е излял върху ви духа на дълбок сън. Защото ето, вие затворихте очите си и отхвърлихте пророците; и управителите ви, и гледачите ви Той скри заради вашето беззаконие.
- 6 И ще стане така, че Господ Бог ще ви изяви слово на една книга и това ще бъдат словата на тези, които почиват в мир.
- 7 И ето, книгата ще бъде запечатана; и в нея ще има откровение от Бога, от началото на света до края му.
- 8 Затова поради нещата, които са запечатани, нещата, които са запечатани, няма да бъдат предадени в деня на нечестията и мерзостите на людето. Затова книгата ще бъде забранена за тях.
- 9 Но книгата ще бъде предадена на един човек и той ще предаде словата на книгата, които са словата на онези, които почиват в пръстта, и той ще предаде тези слова на друг.

2 Nephi 27

But, behold, in the last days, or in the days of the Gentiles—yea, behold all the nations of the Gentiles and also the Jews, both those who shall come upon this land and those who shall be upon other lands, yea, even upon all the lands of the earth, behold, they will be drunken with iniquity and all manner of abominations—

And when that day shall come they shall be visited of the Lord of Hosts, with thunder and with earthquake, and with a great noise, and with storm, and with tempest, and with the flame of devouring fire.

And all the nations that fight against Zion, and that distress her, shall be as a dream of a night vision; yea, it shall be unto them, even as unto a hungry man which dreameth, and behold he eateth but he awaketh and his soul is empty; or like unto a thirsty man which dreameth, and behold he drinketh but he awaketh and behold he is faint, and his soul hath appetite; yea, even so shall the multitude of all the nations be that fight against Mount Zion.

For behold, all ye that doeth iniquity, stay yourselves and wonder, for ye shall cry out, and cry; yea, ye shall be drunken but not with wine, ye shall stagger but not with strong drink.

For behold, the Lord hath poured out upon you the spirit of deep sleep. For behold, ye have closed your eyes, and ye have rejected the prophets; and your rulers, and the seers hath he covered because of your iniquity.

And it shall come to pass that the Lord God shall bring forth unto you the words of a book, and they shall be the words of them which have slumbered.

And behold the book shall be sealed; and in the book shall be a revelation from God, from the beginning of the world to the ending thereof.

Wherefore, because of the things which are sealed up, the things which are sealed shall not be delivered in the day of the wickedness and abominations of the people. Wherefore the book shall be kept from them.

But the book shall be delivered unto a man, and he shall deliver the words of the book, which are the words of those who have slumbered in the dust, and he shall deliver these words unto another;

10 Но словата, които са запечатани, той няма да предаде, нито пък ще предаде книгата. Защото книгата ще бъде запечатана чрез силата Божия и откровението, което беше запечатано, ще бъде пазено в книгата до определеното от Господа време, та да могат да излязат наяве; защото ето, те откриват всичко от началото на света до края му.

11 И идва денят, когато словата на книгата, които бяха запечатани, ще бъдат четени по горниците на къщите; и те ще бъдат четени чрез силата на Христа; и всички неща ще бъдат показани на чедата човешки, които някога са били между тях и които някога ще бъдат чак до края на света.

12 Затова в деня, когато книгата бъде предадена на човека, за когото съм говорил, книгата ще бъде скрита от очите на света, за да не я съзрат очите на никого, освен на тримата свидетели, които ще я видят чрез силата Божия, освен човека, на когото ще бъде предадена; и те ще свидетелстват за истинността на книгата и нещата в нея.

13 И никой друг няма да я види, с изключение на няколко, според волята Божия, за да свидетелстват на чедата човешки за Неговото слово; защото Господ Бог е казал, че словата на верните ще заговорят като че ли от мъртвите.

14 Затова Господ Бог ще продължи да известява словата от книгата; и Той ще потвърди словото Си чрез устата на толкова свидетели, колкото му бъде угодно; и горко на оногова, който отрича словото Божие!

15 Но ето, ще стане така, че Господ Бог ще каже на онзи, на когото ще предаде книгата: Вземи тези слова, които не са запечатани и ги предай на друг, за да може той да ги покаже на учения, казвайки: Прочети това, моля те. И ученият ще каже: Донеси тук книгата и аз ще ги прочета.

16 И сега, за светска слава и за да се обогатят ще кажат това, а не за славата Божия.

17 И ще каже човекът: Не мога да донеса книгата, защото е запечатана.

18 Тогава ученият ще каже: Не мога да я прочета.

But the words which are sealed he shall not deliver, neither shall he deliver the book. For the book shall be sealed by the power of God, and the revelation which was sealed shall be kept in the book until the own due time of the Lord, that they may come forth; for behold, they reveal all things from the foundation of the world unto the end thereof.

And the day cometh that the words of the book which were sealed shall be read upon the house tops; and they shall be read by the power of Christ; and all things shall be revealed unto the children of men which ever have been among the children of men, and which ever will be even unto the end of the earth.

Wherefore, at that day when the book shall be delivered unto the man of whom I have spoken, the book shall be hid from the eyes of the world, that the eyes of none shall behold it save it be that three witnesses shall behold it, by the power of God, besides him to whom the book shall be delivered; and they shall testify to the truth of the book and the things therein.

And there is none other which shall view it, save it be a few according to the will of God, to bear testimony of his word unto the children of men; for the Lord God hath said that the words of the faithful should speak as if it were from the dead.

Wherefore, the Lord God will proceed to bring forth the words of the book; and in the mouth of as many witnesses as seemeth him good will he establish his word; and wo be unto him that rejecteth the word of God!

But behold, it shall come to pass that the Lord God shall say unto him to whom he shall deliver the book: Take these words which are not sealed and deliver them to another, that he may show them unto the learned, saying: Read this, I pray thee. And the learned shall say: Bring hither the book, and I will read them.

And now, because of the glory of the world and to get gain will they say this, and not for the glory of God.

And the man shall say: I cannot bring the book, for it is sealed.

Then shall the learned say: I cannot read it.

19 И ще стане така, че Господ Бог ще предаде отново книгата и словата в нея на онзи, който не е учен; и човекът, който не е учен, ще каже: Аз не съм учен.

20 Тогава Господ Бог ще му каже: Учените няма да ги четат, защото те са ги отхвърлили, но Аз мога сам да свърша делото Си; затова ти ще прочетеш словата, които ще ти дам.

21 Не пипай това, което е запечатано, защото Аз ще го покажа в определено от Мене време; защото Аз ще покажа на чедата човешки, че съм способен да върша собственото Си дело.

22 Затова, щом прочетеш словата, които ти заповядах и се сдобиеш със свидетелите, които Аз ти обещах, тогава ти ще запечаташ книгата отново и ще я скриеш в Мене, за да мога да запазя словата, които не си прочел, докато намеря за добре според мъдростта Си да открия всички неща на чедата човешки.

23 Защото ето, Аз съм Бог; и Аз съм Бог на чудеса; и Аз ще покажа на света, че съм същият вчера, днес и навеки; и Аз не действам сред чедата човешки иначе, освен само според вярата им.

24 И ще стане така, че Господ ще каже отново на оногова, който ще прочете словата, които ще му бъдат предадени:

25 Тъй като тези люде се доближават до Мене с уста си, и с устните си Ме почитат, а са отдалечили сърцата си далеч от Мене, и страхът им от Мене идва от човешките поучения,

26 ето защо, Аз ще продължа да върша чудно дело сред този народ, да, чудно дело и изумление, защото мъдростта на техните мъдреци и учени ще погине и разумът на разумните им ще бъде скрит.

Wherefore it shall come to pass, that the Lord God will deliver again the book and the words thereof to him that is not learned; and the man that is not learned shall say: I am not learned.

Then shall the Lord God say unto him: The learned shall not read them, for they have rejected them, and I am able to do mine own work; wherefore thou shalt read the words which I shall give unto thee.

Touch not the things which are sealed, for I will bring them forth in mine own due time; for I will show unto the children of men that I am able to do mine own work.

Wherefore, when thou hast read the words which I have commanded thee, and obtained the witnesses which I have promised unto thee, then shalt thou seal up the book again, and hide it up unto me, that I may preserve the words which thou hast not read, until I shall see fit in mine own wisdom to reveal all things unto the children of men.

For behold, I am God; and I am a God of miracles; and I will show unto the world that I am the same yesterday, today, and forever; and I work not among the children of men save it be according to their faith.

And again it shall come to pass that the Lord shall say unto him that shall read the words that shall be delivered him:

Forasmuch as this people draw near unto me with their mouth, and with their lips do honor me, but have removed their hearts far from me, and their fear towards me is taught by the precepts of men—

Therefore, I will proceed to do a marvelous work among this people, yea, a marvelous work and a wonder, for the wisdom of their wise and learned shall perish, and the understanding of their prudent shall be hid.

27 И горко на онези, които търсят да скрият дълбоко намерението си от Господа! И делата им са в мрака и те казват: Кой ни вижда и кой ни знае? И те също казват: Сигурно е, че вашето обръщане на нещата с главата надолу ще бъде считано за грънчарската глина. Но ето, Аз ще им покажа, казва Господ на Силите, че познавам всичките им дела. Защото ще каже ли творбата за този, който я сътвори: Той не ме сътвори? Или изработеното нещо ще каже ли за този, който го изработи: Той не разбира нищо?

28 Но ето, казва Господ на Силите: Аз ще покажа на чедата човешки, че след съвсем късо време Ливан ще бъде превърнат в плодородно поле; и плодородното поле ще бъде считано за гора.

29 И в този ден глухите ще чуят словата на книгата, и очите на слепите ще прогледнат навън от забвението и навън от мрака.

30 И кротките също ще се умножават и радостта им ще бъде в Господа, и бедните измежду людете ще тържествуват в Светия Израилев.

31 Защото сигурно е, тъй както жив е Господ, те ще видят, че страшният е сведен до нищо, а присмивачът е изгубен и всички, които дебнат случай да вършат беззаконие, са отхвърлени.

32 А също и тези, които изкарват човека виновен за слово, и поставят клопка за този, който изобличава на портата и отстраняват праведния за нищо.

33 Затова Господ, Който е изкупил Авраама, казва така за дома Яковов: Яков няма вече да се посрами, нито вече ще побледнее.

34 Но когато той види децата си, делото на ръцете Ми сред него, те ще осветят името Ми и ще осветят Светия Яковов, и ще се боят от Бога Израилев.

35 Тогава ония, които се заблудиха духом, ще се враждуват и тези, които роптаеха, ще приемат поука.

And wo unto them that seek deep to hide their counsel from the Lord! And their works are in the dark; and they say: Who seeth us, and who knoweth us? And they also say: Surely, your turning of things upside down shall be esteemed as the potter's clay. But behold, I will show unto them, saith the Lord of Hosts, that I know all their works. For shall the work say of him that made it, he made me not? Or shall the thing framed say of him that framed it, he had no understanding?

But behold, saith the Lord of Hosts: I will show unto the children of men that it is yet a very little while and Lebanon shall be turned into a fruitful field; and the fruitful field shall be esteemed as a forest.

And in that day shall the deaf hear the words of the book, and the eyes of the blind shall see out of obscurity and out of darkness.

And the meek also shall increase, and their joy shall be in the Lord, and the poor among men shall rejoice in the Holy One of Israel.

For assuredly as the Lord liveth they shall see that the terrible one is brought to naught, and the scorner is consumed, and all that watch for iniquity are cut off;

And they that make a man an offender for a word, and lay a snare for him that reproveth in the gate, and turn aside the just for a thing of naught.

Therefore, thus saith the Lord, who redeemed Abraham, concerning the house of Jacob: Jacob shall not now be ashamed, neither shall his face now wax pale.

But when he seeth his children, the work of my hands, in the midst of him, they shall sanctify my name, and sanctify the Holy One of Jacob, and shall fear the God of Israel.

They also that erred in spirit shall come to understanding, and they that murmured shall learn doctrine.

2 Нефи 28

- 1 И сега, ето, братя мои, говорил съм ви според както Духът ме застави; затова аз знам, че всичко това ще стане със сигурност.
- 2 И нещата, които ще бъдат записани от книгата, ще имат голяма стойност за чедата човешки, особено за нашето потомство, което е остатък от дома Израилев.
- 3 Защото в този ден ще стане така, че църквите, които са изградени, но не за Господа, ще кажат една на друга: Ето, аз съм Господната; а другите също ще кажат: Аз, аз съм Господната; и тъй ще говорят всички, които изграждат църкви, но не за Господа.
- 4 И те ще се препират една с друга; а свещениците им също ще се препират един с друг и ще проповядват тяхното си учение, и ще отричат Светия Дух, Който дава изричане.
- 5 И те отричат силата Божия, на Светия Израилев и казват на народа: В нас вслушайте се и чуйте нашите учения; защото днес няма повече Бог, тъй като Господът и Изкупителят е изпълнил делото Си и е предал властта Си на човеците;
- 6 и така, вслушайте се в моите учения; ако ви кажат, че е имало чудо, извършено от ръката Господна, не го вярвайте; защото днес няма повече Бог на чудеса; Той е изпълнил делото Си.
- 7 Да, и ще има много, които ще кажат: Яжте, пийте и се веселете, защото утре ще умрем; и всичко ще върви добре за нас.
- 8 И ще има също много, които ще кажат: Яжте, пийте и се веселете, обаче имайте страх от Бога — Той ще оправдае извършването на малък грях; да, лъжете по малко, използвайте някой поради словата му, копайте яма за ближния си; и няма вреда от това; и правете всички тези неща, защото утре ще умрем; и ако бъде тъй, че ни намерят за виновни, Бог ще ни удари няколко камшика и накрая ще бъдем спасени в царството Божие.

2 Nephi 28

And now, behold, my brethren, I have spoken unto you, according as the Spirit hath constrained me; wherefore, I know that they must surely come to pass.

And the things which shall be written out of the book shall be of great worth unto the children of men, and especially unto our seed, which is a remnant of the house of Israel.

For it shall come to pass in that day that the churches which are built up, and not unto the Lord, when the one shall say unto the other: Behold, I, I am the Lord's; and the others shall say: I, I am the Lord's; and thus shall every one say that hath built up churches, and not unto the Lord—

And they shall contend one with another; and their priests shall contend one with another, and they shall teach with their learning, and deny the Holy Ghost, which giveth utterance.

And they deny the power of God, the Holy One of Israel; and they say unto the people: Harken unto us, and hear ye our precept; for behold there is no God today, for the Lord and the Redeemer hath done his work, and he hath given his power unto men;

Behold, hearken ye unto my precept; if they shall say there is a miracle wrought by the hand of the Lord, believe it not; for this day he is not a God of miracles; he hath done his work.

Yea, and there shall be many which shall say: Eat, drink, and be merry, for tomorrow we die; and it shall be well with us.

And there shall also be many which shall say: Eat, drink, and be merry; nevertheless, fear God—he will justify in committing a little sin; yea, lie a little, take the advantage of one because of his words, dig a pit for thy neighbor; there is no harm in this; and do all these things, for tomorrow we die; and if it so be that we are guilty, God will beat us with a few stripes, and at last we shall be saved in the kingdom of God.

9 Да, и ще има много, които ще поучават по този начин с лъжливи, празни и безумни учения и ще се възгордеят в сърцата си, и ще търсят дълбоко да скрият намеренията си от Господа; и техните дела ще бъдат в мрака.

10 И кръвта на светиите ще вика към Бога от земята против тях.

11 Да, те са се отклонили от правия път; те са се развратили.

12 Поради гордост и поради лъжливи учители и лъжливо учение, църквите им са станали развратни; и техните църкви са се издигнали; и поради гордост те са се издигнали.

13 Те ограбват бедните заради хубавите си светилища; те ограбват бедните заради скъпите си дрехи; и те преследват кротките и нищите по сърце, и поради гордостта си са се издигнали.

14 Те ходят коравовратни и с вдигнати глави; да, и поради гордост, и нечестие, и мерзости, и блудства те всички са се отклонили, с изключение на няколко, които са смирените последователи на Христа; при все това те са подведжани, та в много случаи и те грешат, защото са учени на ученията на човеците.

15 О, мъдречи и учени, и богати, които са се издигнали в гордостта на сърцата си, и всички онези, които проповядват лъжливи учения, и всички онези, които извършват блудства и изопачават правия път Господен, горко, горко, горко на тях, казва Господ, Бог Всемогъщия, защото те ще бъдат хвърлени в пъкъла!

16 Горко на онези, които отстраняват праведните за нищо и хулят това, което е добро и казват, че то не струва нищо! Защото ще дойде денят, когато Господ Бог ще посети бързо жителите на земята; и в оня ден, когато са напълно узрели в беззаконие те ще погинат.

17 Но ето, ако жителите на земята се покаят за нечестия си и мерзостите си, те няма да бъдат унищожени, казва Господ на Силите.

18 Но ето, тази голяма и мерзка църква, блудницата на цялата земя, трябва да се сгромоляса на земята и голямо трябва да бъде нейното падение.

Yea, and there shall be many which shall teach after this manner, false and vain and foolish doctrines, and shall be puffed up in their hearts, and shall seek deep to hide their counsels from the Lord; and their works shall be in the dark.

And the blood of the saints shall cry from the ground against them.

Yea, they have all gone out of the way; they have become corrupted.

Because of pride, and because of false teachers, and false doctrine, their churches have become corrupted, and their churches are lifted up; because of pride they are puffed up.

They rob the poor because of their fine sanctuaries; they rob the poor because of their fine clothing; and they persecute the meek and the poor in heart, because in their pride they are puffed up.

They wear stiff necks and high heads; yea, and because of pride, and wickedness, and abominations, and whoredoms, they have all gone astray save it be a few, who are the humble followers of Christ; nevertheless, they are led, that in many instances they do err because they are taught by the precepts of men.

O the wise, and the learned, and the rich, that are puffed up in the pride of their hearts, and all those who preach false doctrines, and all those who commit whoredoms, and pervert the right way of the Lord, wo, wo, wo be unto them, saith the Lord God Almighty, for they shall be thrust down to hell!

Wo unto them that turn aside the just for a thing of naught and revile against that which is good, and say that it is of no worth! For the day shall come that the Lord God will speedily visit the inhabitants of the earth; and in that day that they are fully ripe in iniquity they shall perish.

But behold, if the inhabitants of the earth shall repent of their wickedness and abominations they shall not be destroyed, saith the Lord of Hosts.

But behold, that great and abominable church, the whore of all the earth, must tumble to the earth, and great must be the fall thereof.

19 Защото царството на дявола трябва да се разтресе и онези, които му принадлежат, трябва да бъдат подтикнати към покаяние, или дяволът ще ги сграбчи с вечните си вериги и ще бъдат подтикнати към гняв, и ще погинат.

20 Понеже ето, в този ден той ще вилнее в сърцата на чедата човешки и ще ги подтиква към гняв срещу това, което е добро.

21 А други той ще усмири и ще ги приспи с плътско благополучие, тъй че те да кажат: Всичко е добре в Сион; да, Сион преуспява, всичко е добре; и тъй дяволът мами душите им и ги отвежда внимателно надолу в пъкъла.

22 И ето, други той ласкае, като им заявява, че няма пъкъл; и им казва: Аз не съм дявол, защото такъв няма; и тъй им шепне той в ушите, докато не ги сграбчи с ужасните си вериги, от които няма избавление.

23 Да, те са грабнати от смъртта и пъкъла; и смъртта, и пъкълът, и дяволът, и всички, които са били хванати от тях, ще трябва да застанат пред престола Божий и да бъдат съдени според делата им, и оттам те трябва да отидат на приготвеното за тях място — тъкмо едно езеро от огън и жупел, което е безкрайно мъчение.

24 Прочее, горко на оногова, комуто е леко в Сион!

25 Горко на оногова, който вика: Всичко е добре!

26 Да, горко на оногова, който се вслуша в ученията на човеците и отрича силата Божия и дара на Светия Дух!

27 Да, горко на оногова, който казва: Ние сме получили и нямаме нужда от нищо повече!

28 И накрая, горко на всички онези, които треперят и се гневят поради Божията истина! Защото ето, този, който е съграден на канарата, Той приема с радост; а онзи, който е съграден на пясъчна основа, трепери, да не би да падне.

29 Горко на оногова, който ще каже: Ние сме получили словото Божие и нямаме повече нужда от слово Божие, защото си имаме достатъчно.

For the kingdom of the devil must shake, and they which belong to it must needs be stirred up unto repentance, or the devil will grasp them with his everlasting chains, and they be stirred up to anger, and perish;

For behold, at that day shall he rage in the hearts of the children of men, and stir them up to anger against that which is good.

And others will he pacify, and lull them away into carnal security, that they will say: All is well in Zion; yea, Zion prospereth, all is well—and thus the devil cheateth their souls, and leadeth them away carefully down to hell.

And behold, others he flattereth away, and telleth them there is no hell; and he saith unto them: I am no devil, for there is none—and thus he whispereth in their ears, until he grasps them with his awful chains, from whence there is no deliverance.

Yea, they are grasped with death, and hell; and death, and hell, and the devil, and all that have been seized therewith must stand before the throne of God, and be judged according to their works, from whence they must go into the place prepared for them, even a lake of fire and brimstone, which is endless torment.

Therefore, wo be unto him that is at ease in Zion!

Wo be unto him that crieth: All is well!

Yea, wo be unto him that hearkeneth unto the precepts of men, and denieth the power of God, and the gift of the Holy Ghost!

Yea, wo be unto him that saith: We have received, and we need no more!

And in fine, wo unto all those who tremble, and are angry because of the truth of God! For behold, he that is built upon the rock receiveth it with gladness; and he that is built upon a sandy foundation trembleth lest he shall fall.

Wo be unto him that shall say: We have received the word of God, and we need no more of the word of God, for we have enough!

30 Защото ето, така казва Господ Бог: Аз ще давам на чедата човешки ред по ред, правило след правило, тук малко и там малко; и благословени са онези, които се вслушат в Моите учения и дават ухо на Моя съвет, защото те ще се научат на мъдрост; защото на онзи, който приема, ще дам повече; а от тези, които ще рекат: Имаме достатъчно, от тях ще бъде отнето дори онова, което имат.

31 Проклет е този, който се уповава на човек, или прави ръката си плът, или се вслуша в ученията на човеците, освен ако ученията не им бъдат дадени чрез силата на Светия Дух.

32 Горко на езичниците, казва Господ Бог на Силите! Защото, макар че ще им протягам ръката Си ден след ден, те ще Ме отричат; въпреки това, Аз ще бъда милостив към тях, казва Господ Бог, ако те се покаят и дойдат при Мене; защото ръката Ми е протегната през целия ден, казва Господ Бог на Силите.

For behold, thus saith the Lord God: I will give unto the children of men line upon line, precept upon precept, here a little and there a little; and blessed are those who hearken unto my precepts, and lend an ear unto my counsel, for they shall learn wisdom; for unto him that receiveth I will give more; and from them that shall say, We have enough, from them shall be taken away even that which they have.

Cursed is he that putteth his trust in man, or maketh flesh his arm, or shall hearken unto the precepts of men, save their precepts shall be given by the power of the Holy Ghost.

Wo be unto the Gentiles, saith the Lord God of Hosts! For notwithstanding I shall lengthen out mine arm unto them from day to day, they will deny me; nevertheless, I will be merciful unto them, saith the Lord God, if they will repent and come unto me; for mine arm is lengthened out all the day long, saith the Lord God of Hosts.

2 Нефи 29

- 1 Но ето, ще има много в този ден, когато Аз ще започна да извършвам едно чудно дело сред тях, за да Си спомня заветите, които съм направил с чедата човешки, за да простра ръката Си отново за втори път и да възвърна Моя народ, който е от дома Израилев;
- 2 и също, за да Си спомня обещанията, които дадох на тебе, Нефи, а също и на твоя баща, че ще помня вашето потомство; и че словата на потомството ви ще произлязат от Моята уста за вашето потомство; и словата Ми ще свистят по всички краища на земята, за да бъдат като знаме за Моя народ, който е от дома Израилев.
- 3 И понеже словата Ми ще засвистят — много от езичниците ще кажат: Библия! Библия! Ние имаме Библия и не може повече да има друга Библия.
- 4 Но така казва Господ Бог: О, безумци, ще има Библия и тя ще произлезе от юдеите, Моя старозаветен народ. А как благодарят те на юдеите за Библията, която получават от тях? Да, какво искат да кажат езичниците? Помнят ли трудностите и труда, и болките на юдеите, и тяхното усърдие към Мене за донасяне спасение на езичниците?
- 5 О, вие, езичници, помните ли юдеите, Моя старозаветен народ? Не; но вие ги проклинахте и ги мразехте, и не се помъчихте да ги върнете. Но ето, Аз ще обърна всички тези неща върху вашите собствени глави; защото Аз, Господ, не съм забравил Моя народ.
- 6 Ти, безумцо, който ще кажеш: Библия, ние имаме Библия и нямаме нужда от друга Библия. Сдобили ли сте се с Библия по друг начин, освен чрез юдеите?
- 7 Не знаете ли, че има повече от един народ? Не знаете ли, че Аз, Господ, Вашият Бог, съм сътворил всички човеци и че си спомням за онези, които са на островите в морето; и че Аз управлявам в небесата горе, а също и на земята отдолу. И че Аз изпращам словото Си на чедата човешки, да, тъкмо на всички народи по земята.

2 Nephi 29

But behold, there shall be many—at that day when I shall proceed to do a marvelous work among them, that I may remember my covenants which I have made unto the children of men, that I may set my hand again the second time to recover my people, which are of the house of Israel;

And also, that I may remember the promises which I have made unto thee, Nephi, and also unto thy father, that I would remember your seed; and that the words of your seed should proceed forth out of my mouth unto your seed; and my words shall hiss forth unto the ends of the earth, for a standard unto my people, which are of the house of Israel;

And because my words shall hiss forth—many of the Gentiles shall say: A Bible! A Bible! We have got a Bible, and there cannot be any more Bible.

But thus saith the Lord God: O fools, they shall have a Bible; and it shall proceed forth from the Jews, mine ancient covenant people. And what thank they the Jews for the Bible which they receive from them? Yea, what do the Gentiles mean? Do they remember the travails, and the labors, and the pains of the Jews, and their diligence unto me, in bringing forth salvation unto the Gentiles?

O ye Gentiles, have ye remembered the Jews, mine ancient covenant people? Nay; but ye have cursed them, and have hated them, and have not sought to recover them. But behold, I will return all these things upon your own heads; for I the Lord have not forgotten my people.

Thou fool, that shall say: A Bible, we have got a Bible, and we need no more Bible. Have ye obtained a Bible save it were by the Jews?

Know ye not that there are more nations than one? Know ye not that I, the Lord your God, have created all men, and that I remember those who are upon the isles of the sea; and that I rule in the heavens above and in the earth beneath; and I bring forth my word unto the children of men, yea, even upon all the nations of the earth?

- 8 Защо роптаете? Не е ли, защото ще получите още от Моето слово? Не знаете ли, че свидетелството на два народа ви е дадено като доказателство, че Аз съм Бог и че помня единия народ както и другия? Затова Аз говоря на един народ същите слова, както на друг. И когато двата народа се съединят, свидетелството на двата народа ще се съедини също.
- 9 И Аз правя това, за да докажа на мнозина, че Аз съм същият вчера, днес и навеки; и че изговарям словата Си според волята Си. И понеже Аз съм изрекъл едно слово, не трябва да мислите, че не мога да изрека друго; защото делото Ми още не е завършено, нито пък ще бъде завършено до края на човека, нито оттогава нататък, нито навеки.
- 10 Затова, понеже имате Библия, не трябва да мислите, че тя съдържа всички Мои слова, нито пък трябва да мислите, че не съм наредил да се пише повече.
- 11 Защото Аз заповядвам на всички човеци и на изток, и на запад, и на север, и на юг, и на островите в морето да пишат словата, които им казвам; защото от книгите, които ще бъдат написани, ще съдят света, всеки човек според делата му, според онова, което е написано.
- 12 Защото ето, Аз ще говоря на юдеите и те ще го напишат; и ще говоря също и на нефитите, и те ще го напишат; и ще говоря също и на другите племена от дома Израилев, които изведох надалеч, и те ще го напишат; и Аз ще говоря също на всички народи по земята, и те ще го напишат.
- 13 И ще стане така, че юдеите ще имат словата на нефитите, и нефитите ще имат словата на юдеите; и нефитите и юдеите ще имат словата на изгубените Израилеви племена, и изгубените Израилеви племена ще имат словата на нефитите и юдеите.
- 14 И ще стане така, че Моите люде, които са от дома Израилев, ще бъдат събрани у дома, в земите на техните владения; и словото Ми ще бъде събрано също в едно. И Аз ще покажа на онези, които се борят срещу словото Ми и срещу людегe Ми, които са от дома Израилев, че Аз съм Бог и че Аз сключих завет с Авраама да помня потомството му навеки.

Wherefore murmur ye, because that ye shall receive more of my word? Know ye not that the testimony of two nations is a witness unto you that I am God, that I remember one nation like unto another? Wherefore, I speak the same words unto one nation like unto another. And when the two nations shall run together the testimony of the two nations shall run together also.

And I do this that I may prove unto many that I am the same yesterday, today, and forever; and that I speak forth my words according to mine own pleasure. And because that I have spoken one word ye need not suppose that I cannot speak another; for my work is not yet finished; neither shall it be until the end of man, neither from that time henceforth and forever.

Wherefore, because that ye have a Bible ye need not suppose that it contains all my words; neither need ye suppose that I have not caused more to be written.

For I command all men, both in the east and in the west, and in the north, and in the south, and in the islands of the sea, that they shall write the words which I speak unto them; for out of the books which shall be written I will judge the world, every man according to their works, according to that which is written.

For behold, I shall speak unto the Jews and they shall write it; and I shall also speak unto the Nephites and they shall write it; and I shall also speak unto the other tribes of the house of Israel, which I have led away, and they shall write it; and I shall also speak unto all nations of the earth and they shall write it.

And it shall come to pass that the Jews shall have the words of the Nephites, and the Nephites shall have the words of the Jews; and the Nephites and the Jews shall have the words of the lost tribes of Israel; and the lost tribes of Israel shall have the words of the Nephites and the Jews.

And it shall come to pass that my people, which are of the house of Israel, shall be gathered home unto the lands of their possessions; and my word also shall be gathered in one. And I will show unto them that fight against my word and against my people, who are of the house of Israel, that I am God, and that I covenanted with Abraham that I would remember his seed forever.

2 Нефи 30

- 1 И сега, ето, възлюбени мои братя, аз бих ви говорил; защото аз, Нефи, не ще допусна да се мислите за по-праведни от езичниците. Защото ето, ако не спазвате заповедите Божии, вие всички ще погинете по същия начин; и не трябва да мислите, че поради словата, които са казани, езичниците ще бъдат напълно унищожени.
- 2 Защото ето, казвам ви, че всички езичници, които се покаят, са заветният народ Господен; и че всички юдеи, които не се покаят, ще бъдат отхвърлени; защото Господ не сключва завет с никого, освен с тези, които се покаят и повярват в Неговия Син, Който е Светият Израилев.
- 3 И сега, аз бих пророкувал още нещо относно юдеите и езичниците. Защото след като книгата, за която съм говорил, излезе наяве и бъде написана за езичниците, и запечатана отново в Господа, ще има мнозина, които ще повярват в словата, които са написани; и те ще ги занесат на остатъка от нашето потомство.
- 4 И тогава остатъкът от нашето потомство ще научи за нас, как излязохме от Ерусалим и че те са потомци на юдеите.
- 5 И Евангелието на Исуса Христа ще бъде провъзгласено сред тях; затова те ще бъдат възстановени в знанието на бащите си и също в знанието за Исуса Христа, което бе сред бащите им.
- 6 И тогава те ще се зарадват; защото ще узнаят, че това е тяхна благословия от ръката Божия; и люспите на мрака ще започнат да падат от очите им; и няма да отминат много поколения сред тях и те ще бъдат чист и възхитителен народ.
- 7 И ще стане така, че юдеите, които са разпръснати, също ще започнат да вярват в Христа; и ще започнат да се събират по лицето на земята; и всички тези, които повярват в Христа, ще станат също възхитителен народ.
- 8 И ще стане така, че Господ Бог ще започне делото Си сред всички народи, племена, езици и люде, за да предизвика възстановяването на Своя народ на земята.

2 Nephi 30

And now behold, my beloved brethren, I would speak unto you; for I, Nephi, would not suffer that ye should suppose that ye are more righteous than the Gentiles shall be. For behold, except ye shall keep the commandments of God ye shall all likewise perish; and because of the words which have been spoken ye need not suppose that the Gentiles are utterly destroyed.

For behold, I say unto you that as many of the Gentiles as will repent are the covenant people of the Lord; and as many of the Jews as will not repent shall be cast off; for the Lord covenanteth with none save it be with them that repent and believe in his Son, who is the Holy One of Israel.

And now, I would prophesy somewhat more concerning the Jews and the Gentiles. For after the book of which I have spoken shall come forth, and be written unto the Gentiles, and sealed up again unto the Lord, there shall be many which shall believe the words which are written; and they shall carry them forth unto the remnant of our seed.

And then shall the remnant of our seed know concerning us, how that we came out from Jerusalem, and that they are descendants of the Jews.

And the gospel of Jesus Christ shall be declared among them; wherefore, they shall be restored unto the knowledge of their fathers, and also to the knowledge of Jesus Christ, which was had among their fathers.

And then shall they rejoice; for they shall know that it is a blessing unto them from the hand of God; and their scales of darkness shall begin to fall from their eyes; and many generations shall not pass away among them, save they shall be a pure and a delightsome people.

And it shall come to pass that the Jews which are scattered also shall begin to believe in Christ; and they shall begin to gather in upon the face of the land; and as many as shall believe in Christ shall also become a delightsome people.

And it shall come to pass that the Lord God shall commence his work among all nations, kindreds, tongues, and people, to bring about the restoration of his people upon the earth.

9 И с праведност ще съди Господ Бог бедните и ще укорява с правота за кротките на земята. И Той ще порази земята с жезъла на устата Си, и с диханието на устните Си ще убие нечестивите.

10 Защото бързо идва времето, когато Господ Бог ще причини велико разделение сред людегe и нечестивите Той ще унищожи; но ще пощади Своя народ, да, дори ако бъде тъй, че трябва да унищожи нечестивите с огън.

11 И праведността ще бъде поясът на слабните Му, и верността ще бъде поясът на хълбоците Му.

12 И тогава вълкът ще живее с агнето, и леопардът ще лежи с ярето, и телето, и лъвчето, и угоеното ще бъдат заедно, и малко дете ще ги води.

13 И кравата и мечката ще пасат, малките им ще лежат заедно и лъвът ще яде слама също както вола.

14 И сучещото дете ще си играе над дупката на аспид, и отбитото дете ще постави ръката си в гнездото на ехидна.

15 Те не ще повреждат нито унищожават по цялата Ми свята планина, защото земята ще бъде пълна със знанието за Господа, тъй както водите покриват морето.

16 Затова делата на всички народи ще бъдат сторени знайни; да, всички неща ще бъдат разкрити на чедата човешки.

17 Няма нищо тайно, което да не бъде открито; няма дело на мрака, което да не излезе наяве; и няма нищо запечатано на земята, което да не бъде разпечатано.

18 Затова всички неща, които са били открити на чедата човешки чрез откровение, в този ден ще бъдат разкрити; и Сатана не ще има повече власт над сърцата на чедата човешки за дълго време. И сега, възлюбени мои братя, аз слагам край на моите слова.

And with righteousness shall the Lord God judge the poor, and reprove with equity for the meek of the earth. And he shall smite the earth with the rod of his mouth; and with the breath of his lips shall he slay the wicked.

For the time speedily cometh that the Lord God shall cause a great division among the people, and the wicked will he destroy; and he will spare his people, yea, even if it so be that he must destroy the wicked by fire.

And righteousness shall be the girdle of his loins, and faithfulness the girdle of his reins.

And then shall the wolf dwell with the lamb; and the leopard shall lie down with the kid, and the calf, and the young lion, and the fatling, together; and a little child shall lead them.

And the cow and the bear shall feed; their young ones shall lie down together; and the lion shall eat straw like the ox.

And the sucking child shall play on the hole of the asp, and the weaned child shall put his hand on the cockatrice's den.

They shall not hurt nor destroy in all my holy mountain; for the earth shall be full of the knowledge of the Lord as the waters cover the sea.

Wherefore, the things of all nations shall be made known; yea, all things shall be made known unto the children of men.

There is nothing which is secret save it shall be revealed; there is no work of darkness save it shall be made manifest in the light; and there is nothing which is sealed upon the earth save it shall be loosed.

Wherefore, all things which have been revealed unto the children of men shall at that day be revealed; and Satan shall have power over the hearts of the children of men no more, for a long time. And now, my beloved brethren, I make an end of my sayings.

2 Нефи 3 1

- 1 И сега, аз, Нефи, слагам край на пророкуването си на вас, мои възлюбени братя. И аз мога да напиша само малко неща, за които знам, че ще станат със сигурност; и мога да напиша само няколко от словата на брат ми, Яков.
- 2 Затова нещата, които написах, ми стигат, с изключение на няколко слова, които трябва да кажа относно учението на Христа; и ще ви говоря ясно, според яснотата на моето пророкуване.
- 3 Защото душата ми се наслаждава на яснотата; понеже по този начин Господ Бог действа сред чедата човешки. Понеже Господ Бог дава светлина на разума и Той говори на човеците според езика им, за да разберат.
- 4 Затова аз бих желал да помните, че съм ви говорил относно онзи пророк, когото Господ ми показа, който трябва да кръсти Агнеца Божий, Който ще отнесе греховете от света.
- 5 И сега, ако Агнецът Божий, Който е свят, се нуждае да бъде кръстен с вода, за да изпълни всяка праведност, о, тогава, колко повече ние, които не сме светии, се нуждаем да бъдем кръстени, да, тъкмо с вода.
- 6 И сега, аз бих ви попитал, мои възлюбени братя, как изпълни Агнецът Божий всяка праведност, бидейки кръстен с вода?
- 7 Не знаете ли, че Той бе свят? Но макар че е свят, Той показва на чедата човешки, че според плътта Той се смирява пред Отца и свидетелства на Отца, че ще Му се подчинява в спазването на заповедите Му.
- 8 Затова, след като Той бе кръстен с вода, Светият Дух се спусна върху Него във вид на гълъб.
- 9 И това показва отново на чедата човешки стеснеността на пътеката и теснотата на портата, през която те трябва да влязат, както Той самият им е дал пример.

2 Nephi 3 1

And now I, Nephi, make an end of my prophesying unto you, my beloved brethren. And I cannot write but a few things, which I know must surely come to pass; neither can I write but a few of the words of my brother Jacob.

Wherefore, the things which I have written sufficeth me, save it be a few words which I must speak concerning the doctrine of Christ; wherefore, I shall speak unto you plainly, according to the plainness of my prophesying.

For my soul delighteth in plainness; for after this manner doth the Lord God work among the children of men. For the Lord God giveth light unto the understanding; for he speaketh unto men according to their language, unto their understanding.

Wherefore, I would that ye should remember that I have spoken unto you concerning that prophet which the Lord showed unto me, that should baptize the Lamb of God, which should take away the sins of the world.

And now, if the Lamb of God, he being holy, should have need to be baptized by water, to fulfil all righteousness, O then, how much more need have we, being unholy, to be baptized, yea, even by water!

And now, I would ask of you, my beloved brethren, wherein the Lamb of God did fulfil all righteousness in being baptized by water?

Know ye not that he was holy? But notwithstanding he being holy, he showeth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments.

Wherefore, after he was baptized with water the Holy Ghost descended upon him in the form of a dove.

And again, it showeth unto the children of men the straitness of the path, and the narrowness of the gate, by which they should enter, he having set the example before them.

- 10 И Той каза на чедата човешки: Следвайте ме. Затова, мои възлюбени братя, можем ли да следваме Исуса, ако не сме готови да спазваме заповедите на Отца?
- 11 И Отец ни каза: Покайте се, покайте се и бъдете кръстени в името на Моя Възлюбен Син.
- 12 А също и гласът на Сина дойде до мене, казвайки: Който се кръсти в Мое име, на него Отец Ми ще даде Светия Дух, както на Мене; затова следвайте Ме и правете това, което сте Ме виждали Аз да правя.
- 13 Ето защо, мои възлюбени братя, аз знам, че ако следвате Сина с цялостно намерение в сърцето, без лицемерие и без измама пред Бога, но с искрена цел, покаявайки се за греховете си и свидетелствайки на Отца, че сте готови да вземете върху си името на Христа чрез кръщение, да, като последвате вашия Господ и Спасител във водата според словото Му, ето, тогава вие ще получите Светия Дух; да, тогава идва кръщението с огън и със Светия Дух, и тогава вие ще може да говорите с езика на ангелите и да въздавате хваления на Светия Израилев.
- 14 Но ето, мои възлюбени братя, тъй гласът на Сина дойде към мене, казвайки: След като сте се покаяли за греховете си чрез кръщението с вода и сте засвидетелствали на Отца, че искате да пазите заповедите Ми, и след като сте приели кръщението с огън и със Светия Дух и можете да говорите на нов език, да, тъкмо на езика на ангелите, и ако след всичко това се отречете от Мене, по-добре би било за вас да не бяхте Ме познавали въобще.
- 15 И чух глас от Отца, казвайки: Да, словата на Моя Възлюбен са истинни и верни. Този, който устои до края, същият ще бъде спасен.
- 16 И сега, мои възлюбени братя, така аз знам, че ако човек не устои до края, следвайки примера на Сина на живия Бог, той не може да бъде спасен.

And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?

And the Father said: Repent ye, repent ye, and be baptized in the name of my Beloved Son.

And also, the voice of the Son came unto me, saying: He that is baptized in my name, to him will the Father give the Holy Ghost, like unto me; wherefore, follow me, and do the things which ye have seen me do.

Wherefore, my beloved brethren, I know that if ye shall follow the Son, with full purpose of heart, acting no hypocrisy and no deception before God, but with real intent, repenting of your sins, witnessing unto the Father that ye are willing to take upon you the name of Christ, by baptism—yea, by following your Lord and your Savior down into the water, according to his word, behold, then shall ye receive the Holy Ghost; yea, then cometh the baptism of fire and of the Holy Ghost; and then can ye speak with the tongue of angels, and shout praises unto the Holy One of Israel.

But, behold, my beloved brethren, thus came the voice of the Son unto me, saying: After ye have repented of your sins, and witnessed unto the Father that ye are willing to keep my commandments, by the baptism of water, and have received the baptism of fire and of the Holy Ghost, and can speak with a new tongue, yea, even with the tongue of angels, and after this should deny me, it would have been better for you that ye had not known me.

And I heard a voice from the Father, saying: Yea, the words of my Beloved are true and faithful. He that endureth to the end, the same shall be saved.

And now, my beloved brethren, I know by this that unless a man shall endure to the end, in following the example of the Son of the living God, he cannot be saved.

17 Затова вършете нещата, за които съм ви казал, че съм виждал, че Вашият Господ и Изкупител трябва да върши; защото за тази цел те са ми били показани, за да знаете портата, през която трябва да влезете. Защото портата, през която трябва да влезете, е покаянието и кръщението с вода; и тогава идва опрощението на греховете ви чрез огън и чрез Светия Дух.

18 И тогава вие сте в тази стеснена и тясна пътека, която води към вечен живот; да, вие сте влезли през портата; вие сте направили това според заповедите на Отца и Сина; и вие сте приели Светия Дух, Който свидетелства за Отца и Сина, в изпълнението на обещанието, което Той е дал, че ако влезете през този път, ще получите.

19 И сега, мои възлюбени братя, след като бъдете в тази стеснена и тясна пътека, аз бих попитал дали всичко е сторено? Ето, аз ви казвам: Не! Защото вие не сте отишли толкова далеч иначе, освен чрез словото на Христа, с непоклатима вяра в Него, уповаващи се изцяло на заслугите на Този, Който е могъщ да спасява.

20 Затова вие трябва да бързате напред с увереност в Христа, имайки свършена светла надежда и любов към Бога и към всички човеци. Затова, ако бързате напред, угощавайки се със словото Христово и устоите до края, ето, така казва Отец: Вие ще имате вечен живот.

21 И сега, ето, мои възлюбени братя, този е пътят; и не е даден под небето друг път, нито друго име, чрез които човек може да бъде спасен в царството Божие. И сега, ето, това е учението на Христа, и е единственото и истинско учение на Отца, и на Сина, и на Светия Дух, които са един Бог без край. Амин.

Wherefore, do the things which I have told you I have seen that your Lord and your Redeemer should do; for, for this cause have they been shown unto me, that ye might know the gate by which ye should enter. For the gate by which ye should enter is repentance and baptism by water; and then cometh a remission of your sins by fire and by the Holy Ghost.

And then are ye in this strait and narrow path which leads to eternal life; yea, ye have entered in by the gate; ye have done according to the commandments of the Father and the Son; and ye have received the Holy Ghost, which witnesses of the Father and the Son, unto the fulfilling of the promise which he hath made, that if ye entered in by the way ye should receive.

And now, my beloved brethren, after ye have gotten into this strait and narrow path, I would ask if all is done? Behold, I say unto you, Nay; for ye have not come thus far save it were by the word of Christ with unshaken faith in him, relying wholly upon the merits of him who is mighty to save.

Wherefore, ye must press forward with a steadfastness in Christ, having a perfect brightness of hope, and a love of God and of all men. Wherefore, if ye shall press forward, feasting upon the word of Christ, and endure to the end, behold, thus saith the Father: Ye shall have eternal life.

And now, behold, my beloved brethren, this is the way; and there is none other way nor name given under heaven whereby man can be saved in the kingdom of God. And now, behold, this is the doctrine of Christ, and the only and true doctrine of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost, which is one God, without end. Amen.

2 Нефи 32

- 1 И сега, ето, мои възлюбени братя, аз мисля, че вие размишлявате по малко в сърцата си относно това, което трябва да правите, след като сте влезли в пътя. Но ето, защо размишлявате за тези неща в сърцата си?
- 2 Не си ли спомняте, че ви казах, че след като сте приели Светия Дух, вие ще можете да говорите с езика на ангелите? И сега, как бихте могли да говорите с езика на ангелите, ако не чрез Светия Дух?
- 3 Ангелите говорят чрез силата на Светия Дух; за това те говорят словата на Христа. Ето защо, аз ви казах, угощавайте се със словата на Христа; защото ето, словата на Христа ще ви кажат всичко това, което трябва да правите.
- 4 Ето защо, ако след като ви казах сега тези слова, вие не можете да ги разберете, това ще е, защото не питате, нито пък чукате. Ето защо, вие не сте доведени в светлината, а трябва да погинете в тъмнината.
- 5 Защото ето, аз ви казвам отново, че ако желаете да влезете в пътя и приемете Светия Дух, Той ще ви покаже всичко, което трябва да правите.
- 6 Ето, това е учението на Христа и няма да бъде дадено друго учение, докато Той не ви се яви в плътта. И когато Той ви се яви в плътта, нещата, които Той ще ви каже, вие ще трябва да съблюдавате.
- 7 И сега, аз, Нефи, не мога да кажа повече и Духът спира говора ми и съм оставен да скърбя поради неверието и нечестиято, и невежеството, и коравостта на хората; защото те не желаят да търсят знание, нито да разберат великото знание, когато им се дава в яснота, точно толкова ясно, колкото словото може да бъде.
- 8 И сега, мои възлюбени братя, аз чувствам, че вие още размишлявате в сърцата си и това ме кара да скърбя, че трябва да ви говоря за това нещо. Защото ако искахте да се вслушате в Духа, който учи човека да се моли, щяхте да знаете, че трябва да се молите, защото злият дух не учи човека да се моли, а го учи, че не трябва да се моли.

2 Nephi 32

And now, behold, my beloved brethren, I suppose that ye ponder somewhat in your hearts concerning that which ye should do after ye have entered in by the way. But, behold, why do ye ponder these things in your hearts?

Do ye not remember that I said unto you that after ye had received the Holy Ghost ye could speak with the tongue of angels? And now, how could ye speak with the tongue of angels save it were by the Holy Ghost?

Angels speak by the power of the Holy Ghost; wherefore, they speak the words of Christ. Wherefore, I said unto you, feast upon the words of Christ; for behold, the words of Christ will tell you all things what ye should do.

Wherefore, now after I have spoken these words, if ye cannot understand them it will be because ye ask not, neither do ye knock; wherefore, ye are not brought into the light, but must perish in the dark.

For behold, again I say unto you that if ye will enter in by the way, and receive the Holy Ghost, it will show unto you all things what ye should do.

Behold, this is the doctrine of Christ, and there will be no more doctrine given until after he shall manifest himself unto you in the flesh. And when he shall manifest himself unto you in the flesh, the things which he shall say unto you shall ye observe to do.

And now I, Nephi, cannot say more; the Spirit stoppeth mine utterance, and I am left to mourn because of the unbelief, and the wickedness, and the ignorance, and the stiffneckedness of men; for they will not search knowledge, nor understand great knowledge, when it is given unto them in plainness, even as plain as word can be.

And now, my beloved brethren, I perceive that ye ponder still in your hearts; and it grieveth me that I must speak concerning this thing. For if ye would hearken unto the Spirit which teacheth a man to pray, ye would know that ye must pray; for the evil spirit teacheth not a man to pray, but teacheth him that he must not pray.

9 Но ето, аз ви казвам, че трябва да се молите винаги и да не губите сили; и нищо да не правите за Господа, без да започнете преди всичко с молитва към Отца в името на Христа, та Той да посвети начинанието ви на вас самите, така че начинанието да бъде за благосъстоянието на душите ви.

But behold, I say unto you that ye must pray always, and not faint; that ye must not perform any thing unto the Lord save in the first place ye shall pray unto the Father in the name of Christ, that he will consecrate thy performance unto thee, that thy performance may be for the welfare of thy soul.

2 Нефи 33

- 1 И сега, аз, Нефи, не мога да напиша всички неща, които бяха проповядвани сред моя народ; нито пък съм така могъщ в писането, както в говоренето; понеже когато човек говори чрез Силата на Светия Дух, Силата на Светия Дух отправя неговите слова в сърцата на чедата човешки.
- 2 Но ето, има много от тях, които вкоравяват сърцата си против Светия Дух, така че Той няма място в тях; затова те отхвърлят много от нещата, които са написани и ги считат за нищо.
- 3 Но аз, Нефи, съм написал това, което съм написал, и го считам от голяма стойност, особено за моя народ. Защото аз се моля непрестанно за тях денем и очите ми мокрят възглавницата през нощта заради тях; и аз призовавам Бога с вяра и знам, че Той ще чуе жалбата ми.
- 4 И знам, че Господ Бог ще освети молитвите ми за щастието на моя народ. И словата, които съм написал в слабост, ще бъдат направени силни за тях; защото те ги подтикват да вършат добро; запознават ги с нещата за бащите им; те говорят за Исуса и ги убеждават да повярват в Него, и да устоят до края, което е живот вечен.
- 5 И те говорят строго срещу греха, според яснотата на истината; затова никой човек не ще се разгневи на словата, които съм написал, освен ако не е от духа на дявола.
- 6 Аз тържествувам в яснотата; аз тържествувам в истината; аз тържествувам в моя Исус, защото Той е откупил душата ми от пъкъла.
- 7 Аз имам милосърдие към моя народ и голяма вяра в Христа, че ще срещна много души, неопетнени пред съдийския Му престол.
- 8 Имам милосърдие към юдеина — когато казвам юдеин, искам да кажа тези, от които аз дойдох.
- 9 Аз имам милосърдие и към езичниците. Но ето, не мога да се надявам за никого от тях, освен ако не се помирят в Христа и влязат през тясната порта, и ходят по стеснената пътека, която води към живота, и постоянстват в пътя до края на деня на изпитанието.

2 Nephi 33

And now I, Nephi, cannot write all the things which were taught among my people; neither am I mighty in writing, like unto speaking; for when a man speaketh by the power of the Holy Ghost the power of the Holy Ghost carrieth it unto the hearts of the children of men.

But behold, there are many that harden their hearts against the Holy Spirit, that it hath no place in them; wherefore, they cast many things away which are written and esteem them as things of naught.

But I, Nephi, have written what I have written, and I esteem it as of great worth, and especially unto my people. For I pray continually for them by day, and mine eyes water my pillow by night, because of them; and I cry unto my God in faith, and I know that he will hear my cry.

And I know that the Lord God will consecrate my prayers for the gain of my people. And the words which I have written in weakness will be made strong unto them; for it persuadeth them to do good; it maketh known unto them of their fathers; and it speaketh of Jesus, and persuadeth them to believe in him, and to endure to the end, which is life eternal.

And it speaketh harshly against sin, according to the plainness of the truth; wherefore, no man will be angry at the words which I have written save he shall be of the spirit of the devil.

I glory in plainness; I glory in truth; I glory in my Jesus, for he hath redeemed my soul from hell.

I have charity for my people, and great faith in Christ that I shall meet many souls spotless at his judgment-seat.

I have charity for the Jew—I say Jew, because I mean them from whence I came.

I also have charity for the Gentiles. But behold, for none of these can I hope except they shall be reconciled unto Christ, and enter into the narrow gate, and walk in the strait path which leads to life, and continue in the path until the end of the day of probation.

10 И сега, мои възлюбени братя, и вие също, юдеи, и вие от всички краища на земята, вслушайте се в тези слова и повярвайте в Христа; и ако не повярвате в тези слова, повярвайте в Христа. И ако вие повярвате в Христа, вие ще повярвате в тези слова, защото те са словата на Христа, и Той ми ги е дал; и те учат всички човечеци, че трябва да вършат добро.

11 И дали те са словата на Христа, съдете вие, защото Христос ще ви покаже със сила и с голяма слава в последния ден, че те са Неговите слова; и вие, и аз ще застанем лице срещу лице пред Неговия съд; и вие ще знаете, че аз съм получил от Него заповед да напиша тези неща, въпреки моята слабост.

12 И аз се моля на Отца в името на Христа, щото много от нас, ако не и всички, да бъдем спасени в Неговото царство в този велик и последен ден.

13 И сега, мои възлюбени братя, всички тези, които сте от дома Израилев, и вие от всички земни краища, аз ви говоря както гласа на някой, който вика от пръстта: Сбогом, докато дойде този велик ден.

14 И вие, които не вземате от Божията добрина, не почитате словата на юдеите, и също и моите слова, и словата, които ще излязат от устата на Агнеца Божий, ето, казвам ви вечно сбогом, понеже тези слова ще ви осъдят в последния ден.

15 Защото, каквото запечатам на земята, ще бъде изкарано срещу вас в съдилището; защото така ми заповяда Господ и аз трябва да се подчинявам. Амин.

And now, my beloved brethren, and also Jew, and all ye ends of the earth, hearken unto these words and believe in Christ; and if ye believe not in these words believe in Christ. And if ye shall believe in Christ ye will believe in these words, for they are the words of Christ, and he hath given them unto me; and they teach all men that they should do good.

And if they are not the words of Christ, judge ye—for Christ will show unto you, with power and great glory, that they are his words, at the last day; and you and I shall stand face to face before his bar; and ye shall know that I have been commanded of him to write these things, notwithstanding my weakness.

And I pray the Father in the name of Christ that many of us, if not all, may be saved in his kingdom at that great and last day.

And now, my beloved brethren, all those who are of the house of Israel, and all ye ends of the earth, I speak unto you as the voice of one crying from the dust: Farewell until that great day shall come.

And you that will not partake of the goodness of God, and respect the words of the Jews, and also my words, and the words which shall proceed forth out of the mouth of the Lamb of God, behold, I bid you an everlasting farewell, for these words shall condemn you at the last day.

For what I seal on earth, shall be brought against you at the judgment bar; for thus hath the Lord commanded me, and I must obey. Amen.

Книгата на Яков

Братът на Нефи

Словата на неговите проповеди към братята му. Той обвърква човек, който се опитва да събори учението за Христа. Няколко слова относно историята на народа на Нефи.

Яков 1

- 1 Защото ето, стана така, че бяха изминали петдесет и пет години от времето, когато Лехий напусна Ерусалим; затова Нефи даде на мене, Яков, заповед относно малките плочи, върху които са издълбани тези неща.
- 2 И той даде заповед на мене, Яков, да напиша на тези плочи някои от нещата, които аз смятах за най-ценни; че не трябва да засягам подробно, а само накратко историята на този народ, наречен народа на Нефи.
- 3 Защото той каза, че историята на неговия народ трябва да бъде издълбана върху други негови плочи и че трябва да запазя тези плочи и ги предам на мое то потомство, от поколение на поколение.
- 4 И че ако има проповед, която е свещена, или откровение, което е велико, или пророчество, аз трябва да издълбая най-важното от тях и да пиша за тях на тези плочи толкова, колкото е възможно заради Христа и заради народа ни.
- 5 Защото поради вярата и голямата загриженост, наистина ни бяха изявени неща относно нашия народ, които неща трябваше да им се случат.
- 6 И имахме също много откровения и духа на многобройни пророчества; затова ние знаехме за Христа и за царството Му, което трябва да дойде.
- 7 Затова ние се трудехме усърдно сред людете ни, за да ги убедим да дойдат в Христа и да вземат от Божията добрина, за да могат да влязат в Неговия покой, освен ако по някакъв начин в яростта Си Той не ги закъдне да не влизат, както при бунта в дните на изкушение, докато чедата Израилеви бяха в пустошта.

The Book of Jacob

the Brother of Nephi

The words of his preaching unto his brethren. He confoundeth a man who seeketh to overthrow the doctrine of Christ. A few words concerning the history of the people of Nephi.

Jacob 1

For behold, it came to pass that fifty and five years had passed away from the time that Lehi left Jerusalem; wherefore, Nephi gave me, Jacob, a commandment concerning the small plates, upon which these things are engraven.

And he gave me, Jacob, a commandment that I should write upon these plates a few of the things which I considered to be most precious; that I should not touch, save it were lightly, concerning the history of this people which are called the people of Nephi.

For he said that the history of his people should be engraven upon his other plates, and that I should preserve these plates and hand them down unto my seed, from generation to generation.

And if there were preaching which was sacred, or revelation which was great, or prophesying, that I should engraven the heads of them upon these plates, and touch upon them as much as it were possible, for Christ's sake, and for the sake of our people.

For because of faith and great anxiety, it truly had been made manifest unto us concerning our people, what things should happen unto them.

And we also had many revelations, and the spirit of much prophecy; wherefore, we knew of Christ and his kingdom, which should come.

Wherefore we labored diligently among our people, that we might persuade them to come unto Christ, and partake of the goodness of God, that they might enter into his rest, lest by any means he should swear in his wrath they should not enter in, as in the provocation in the days of temptation while the children of Israel were in the wilderness.

8 Затова да беше дал Бог да можем да убедим всички човеци да не се бунтуват срещу Бога и да не Го предизвикват към гняв, а всички човеци да повярват в Христа и видят смъртта Му, и изстрадат кръста, и понесат срама на света; затова аз, Яков, вземам върху си изпълнението на заповедта на моя брат Нефи.

9 Сега, Нефи започна да остарява и видя, че скоро ще умре; затова той помаза един човек да стане цар и управител на народа му, според царуването на царете.

10 Тъй като Нефи беше много обичан от народа си, защото той им беше голям защитник и беше изпълвал меча на Лаван за тяхна отбрана, и се беше трудил за благоденствието им във всичките си дни;

11 ето защо, народът пожела да запази в паметта си името му. И всеки, който щеше да царува на негово място след него, щеше да бъде наричан втори Нефи, трети Нефи и тъй нататък, според царуването на царете; и така ги наричаше народът, каквито и да бяха имената им.

12 И стана така, че Нефи умря.

13 Сега людете, които не бяха ламанити, бяха нефити; при все това те бяха наричани нефити, яковити, иосифити, зорамити, ламанити, лемуилити и исмаилити.

14 Но аз, Яков, отсега нататък няма да ги различавам с тези имена, но ще наричам ламанити тези, които се опитват да унищожат народа на Нефи, а онези, които са приятелски на Нефи, ще наричам нефити или народа на Нефи, според царуването на царете.

15 И сега стана така, че през царуването на втория цар, народът на Нефи започна да става коравосърдечен и да се отдава донякъде на нечестиви навици, такива като на Давид в древността, който желаше много жени и наложници, а също и Соломон, неговият син.

16 Да, и те започнаха да търсят също много злато и сребро, и започнаха донякъде да се издигат в гордост.

Wherefore, we would to God that we could persuade all men not to rebel against God, to provoke him to anger, but that all men would believe in Christ, and view his death, and suffer his cross and bear the shame of the world; wherefore, I, Jacob, take it upon me to fulfil the commandment of my brother Nephi.

Now Nephi began to be old, and he saw that he must soon die; wherefore, he anointed a man to be a king and a ruler over his people now, according to the reigns of the kings.

The people having loved Nephi exceedingly, he having been a great protector for them, having wielded the sword of Laban in their defence, and having labored in all his days for their welfare—

Wherefore, the people were desirous to retain in remembrance his name. And whoso should reign in his stead were called by the people, second Nephi, third Nephi, and so forth, according to the reigns of the kings; and thus they were called by the people, let them be of whatever name they would.

And it came to pass that Nephi died.

Now the people which were not Lamanites were Nephites; nevertheless, they were called Nephites, Jacobites, Josephites, Zoramites, Lamanites, Lemuelites, and Ishmaelites.

But I, Jacob, shall not hereafter distinguish them by these names, but I shall call them Lamanites that seek to destroy the people of Nephi, and those who are friendly to Nephi I shall call Nephites, or the people of Nephi, according to the reigns of the kings.

And now it came to pass that the people of Nephi, under the reign of the second king, began to grow hard in their hearts, and indulge themselves somewhat in wicked practices, such as like unto David of old desiring many wives and concubines, and also Solomon, his son.

Yea, and they also began to search much gold and silver, and began to be lifted up somewhat in pride.

17 Ето защо, аз, Яков, им предадох тези слова, с които ги поучавах в храма, като първо бях получил поръчение от Господа.

18 Защото аз, Яков, и брат ми Иосиф бяхме посветени за свещеници и учители на тези люде от ръката на Нефи.

19 И ние увеличавахме службата си към Господа, вземайки върху си отговорността да поемем върху собствените си глави греховете на людете, ако не ги учим на словото Божие с цялото си усърдие; ето защо, поради това, че се трудехме усилено, тяхната кръв нямаше да дойде върху одеждите ни; иначе тяхната кръв щеше да дойде върху одеждите ни и ние нямаше да бъдем намерени неопетнени в последния ден.

Wherefore I, Jacob, gave unto them these words as I taught them in the temple, having first obtained mine errand from the Lord.

For I, Jacob, and my brother Joseph had been consecrated priests and teachers of this people, by the hand of Nephi.

And we did magnify our office unto the Lord, taking upon us the responsibility, answering the sins of the people upon our own heads if we did not teach them the word of God with all diligence; wherefore, by laboring with our might their blood might not come upon our garments; otherwise their blood would come upon our garments, and we would not be found spotless at the last day.

Яков 2

- 1 Словата, които Яков, братът на Нефи, изрече на народа на Нефи след смъртта на Нефи.
- 2 Сега, възлюбени мои братя, аз, Яков, съгласно отговорността, която имам пред Бога да увелича службата си със здрав разум и за да мога да пречистя одеждите си от греховете ви, възлизам в храма, за да мога да ви провъзглася Божието слово.
- 3 И вие самите знаете, че досега съм бил усърден в изпълнението на отговорностите на моето призвание; но днес аз съм натоварен с много по-голямо желание и загриженост за благосъстоянието на вашите души, отколкото съм бил преди.
- 4 Защото ето, досега вие сте се подчинявали на словото Господне, което аз съм ви давал.
- 5 Но ето, вслушайте се в мене и знайте, че с помощта на Всесилния Творец на небето и земята аз мога да кажа какви са помислите ви, как вие започвате да се трудите в грях, който грях ми се струва много мерзък, да, и мерзък пред Бога.
- 6 Да, това натъжава душата ми и ме кара да се свивам от срам в присъствието на моя Създател, че трябва да ви свидетелствам за нечестията на сърцата ви.
- 7 И ме натъжава също и това, че трябва да използвам толкова строгост в словата си относно вас в присъствието на жените и децата ви, чиито чувства пред Бога са извънредно нежни, целомъдрени и накърними, което е угодно на Бога.
- 8 И предполагам, че те са възлезли тука, за да чуят приятното Божие слово, да, словото, което изцелява ранената душа.
- 9 Затова душата ми е обременена, че съм заставен, съгласно строгата заповед, която получих от Бога, да ви увещавам според вашите престъпления, а това увеличава раните на тези, които са вече ранени, вместо да ги утеши и да изцели раните им; а онези, които не са били наранени, вместо да се угощават с приятното слово Божие, ками пробождат сърцата им и нараняват нежните им души.

Jacob 2

The words which Jacob, the brother of Nephi, spake unto the people of Nephi, after the death of Nephi:

Now, my beloved brethren, I, Jacob, according to the responsibility which I am under to God, to magnify mine office with soberness, and that I might rid my garments of your sins, I come up into the temple this day that I might declare unto you the word of God.

And ye yourselves know that I have hitherto been diligent in the office of my calling; but I this day am weighed down with much more desire and anxiety for the welfare of your souls than I have hitherto been.

For behold, as yet, ye have been obedient unto the word of the Lord, which I have given unto you.

But behold, hearken ye unto me, and know that by the help of the all-powerful Creator of heaven and earth I can tell you concerning your thoughts, how that ye are beginning to labor in sin, which sin appeareth very abominable unto me, yea, and abominable unto God.

Yea, it grieveth my soul and causeth me to shrink with shame before the presence of my Maker, that I must testify unto you concerning the wickedness of your hearts.

And also it grieveth me that I must use so much boldness of speech concerning you, before your wives and your children, many of whose feelings are exceedingly tender and chaste and delicate before God, which thing is pleasing unto God;

And it supposeth me that they have come up hither to hear the pleasing word of God, yea, the word which healeth the wounded soul.

Wherefore, it burdeneth my soul that I should be constrained, because of the strict commandment which I have received from God, to admonish you according to your crimes, to enlarge the wounds of those who are already wounded, instead of consoling and healing their wounds; and those who have not been wounded, instead of feasting upon the pleasing word of God have daggers placed to pierce their souls and wound their delicate minds.

10 Но въпреки величието на задачата, аз трябва да действам според строгите Божии заповеди и да ви кажа за вашето нечестие и мерзости в присъствието на чистосърдечни и съкрушени по сърце, под проницателния поглед на Всемогъщия Бог.

11 Ето защо, аз трябва да ви кажа истината според яснотата на словото Божие. Защото ето, когато попитах Господа, така дойде словото до мене, казвайки: Якове, стани и иди утре в храма, и провъзгласи на людетe словото, което ще ти дам.

12 И сега, ето, възлюбени мои братя, словото, което ви провъзгласявам е, че голям брой измежду вас започнаха да търсят злато и сребро, и всякакъв вид скъпоценни руди, с които тази земя, която е земята на обета за вас и потомството ви, изобилства в големи количества.

13 И ето че провидението ви се усмихна най-благоклонно и вие сте се сдобили с големи богатства; и понеже някои от вас се сдобиха по-изобилно от вашите братя, вие сте издигнати в гордостта на сърцата си и ходите коравовратни и с вдигнати глави заради скъпите си одежди. Вие преследвате братята си, защото предполагате, че сте по-добри от тях.

14 И сега, братя мои, мислите ли, че Бог ви оправдава в това? Ето, казвам ви: Не! Но Той ви осъжда и ако вие упорствате в тези неща, Неговите възмездия трябва бързо да ви сполетят.

15 О, дано Той ви покаже, че може да ви пониже и че само с един поглед на окоето Си може да ви събори в праха!

16 О, дано Той ви отърве от това беззаконие и мерзост! О, дано се вслушате в словото на заповедите Му и не позволите тази гордост на сърцата ви да унищожи вашите души.

17 Мислете за братята си като за себе си и бъдете дружелюбни с всички и щедри с богатството си, така че те да може да бъдат богати като вас!

18 Но преди да потърсите богатства, потърсете царството Божие!

But, notwithstanding the greatness of the task, I must do according to the strict commands of God, and tell you concerning your wickedness and abominations, in the presence of the pure in heart, and the broken heart, and under the glance of the piercing eye of the Almighty God.

Wherefore, I must tell you the truth according to the plainness of the word of God. For behold, as I inquired of the Lord, thus came the word unto me, saying: Jacob, get thou up into the temple on the morrow, and declare the word which I shall give thee unto this people.

And now behold, my brethren, this is the word which I declare unto you, that many of you have begun to search for gold, and for silver, and for all manner of precious ores, in the which this land, which is a land of promise unto you and to your seed, doth abound most plentifully.

And the hand of providence hath smiled upon you most pleasingly, that you have obtained many riches; and because some of you have obtained more abundantly than that of your brethren ye are lifted up in the pride of your hearts, and wear stiff necks and high heads because of the costliness of your apparel, and persecute your brethren because ye suppose that ye are better than they.

And now, my brethren, do ye suppose that God justifieth you in this thing? Behold, I say unto you, Nay. But he condemneth you, and if ye persist in these things his judgments must speedily come unto you.

O that he would show you that he can pierce you, and with one glance of his eye he can smite you to the dust!

O that he would rid you from this iniquity and abomination. And, O that ye would listen unto the word of his commands, and let not this pride of your hearts destroy your souls!

Think of your brethren like unto yourselves, and be familiar with all and free with your substance, that they may be rich like unto you.

But before ye seek for riches, seek ye for the kingdom of God.

19 И след като сте получили надежда в Христа, ще се сдобиете и с богатства, ако ги търсите; но ще ги търсите с намерение да вършите добро — да облечете голите, да нахраните гладните, да освободите пленниците и да дадете помощ на болните и страдащите!

20 И сега, братя мои, аз ви говорих за гордостта; и тези от вас, които са наскърбили ближния си и са го преследвали, защото бяха горделиви в сърцата си с нещата, които Бог им е дал, какво ще кажат те за нея?

21 Не предполагате ли, че такива дела са мерзки за Този, Който сътвори всяка плът? И едното същество е толкова ценно в очите Му, колкото и другото. И всяка плът е от праха; и Той ги е сътворил с еднаединствена цел — да спазват заповедите Му и да Го прославят навеки.

22 И сега, аз свършвам да ви говоря за тази гордост. И ако не беше тъй, че трябва да ви говоря относно едно по-голямо престъпление, сърцето ми щеше много да се радва за вас.

23 Но словото Божие ме обременява поради вашите огромни престъпления. Защото ето, така казва Господ: Тези люде започват да изпадат в беззаконие, те не разбират светите писания, защото се опитват да се оневинят за извършването на блудства с нещата, които са написани за Давид и Соломон, неговия син.

24 Ето, Давид и Соломон наистина имаха много жени и наложници и това нещо беше мерзко пред Мен, казва Господ.

25 Затова, така казва Господ, Аз изведох тези люде от земята на Ерусалим чрез силата на ръката Ми, за да Си въздигна един праведен клон от плода на Иосифовите слабини.

26 Затова Аз, Господ Бог, не ще допусна тези люде да постъпват като онези в миналото.

27 Ето защо, братя мои, чуйте ме и се вслушайте в словото Господне: Защото никой мъж от вас не трябва да има повече от една жена, и никакви наложници той не може да има.

And after ye have obtained a hope in Christ ye shall obtain riches, if ye seek them; and ye will seek them for the intent to do good—to clothe the naked, and to feed the hungry, and to liberate the captive, and administer relief to the sick and the afflicted.

And now, my brethren, I have spoken unto you concerning pride; and those of you which have afflicted your neighbor, and persecuted him because ye were proud in your hearts, of the things which God hath given you, what say ye of it?

Do ye not suppose that such things are abominable unto him who created all flesh? And the one being is as precious in his sight as the other. And all flesh is of the dust; and for the selfsame end hath he created them, that they should keep his commandments and glorify him forever.

And now I make an end of speaking unto you concerning this pride. And were it not that I must speak unto you concerning a grosser crime, my heart would rejoice exceedingly because of you.

But the word of God burdens me because of your grosser crimes. For behold, thus saith the Lord: This people begin to wax in iniquity; they understand not the scriptures, for they seek to excuse themselves in committing whoredoms, because of the things which were written concerning David, and Solomon his son.

Behold, David and Solomon truly had many wives and concubines, which thing was abominable before me, saith the Lord.

Wherefore, thus saith the Lord, I have led this people forth out of the land of Jerusalem, by the power of mine arm, that I might raise up unto me a righteous branch from the fruit of the loins of Joseph.

Wherefore, I the Lord God will not suffer that this people shall do like unto them of old.

Wherefore, my brethren, hear me, and hearken to the word of the Lord: For there shall not any man among you have save it be one wife; and concubines he shall have none;

28 Защото Аз, Господ Бог, се наслаждавам на цело-
мъдрието на жените. И блудствата са мерзост пред
Мен; така казва Господ на Силите.

29 Затова тези люде трябва да спазват заповедите
Ми, казва Господ на Силите, иначе проклета да бъ-
де земята заради тях.

30 Защото, казва Господ на Силите, ако искам да Си
въздигна потомство, Аз ще заповядам на Моя
народ; иначе те ще се вслушат в тези неща.

31 Защото ето, Аз, Господ, видях скръбта и чух пла-
ча на дъщерите на Моя народ в земята на Ерусалим,
да, по всички земи на Моя народ, поради нечестие-
то и мерзостите на техните съпрузи.

32 И Аз не ще позволя, казва Господ на Силите, ри-
данията на красивите дъщери на този народ, който
изведох от земята на Ерусалим, да възлизат до Мене
срещу мъжете на Моя народ, казва Господ на
Силите.

33 Защото те не ще отведат в плен дъщерите на Моя
народ заради нежността им, иначе ще ги посети с
тежко проклятие, даже до унищожение, защото те
не трябва да вършат блудства като онези в минало-
то, казва Господ на Силите.

34 И сега, ето, братя мои, вие знаете, че тези запове-
ди бяха дадени на баща ни, Лехий; ето защо, вие сте
ги знаели отпреди и дойдохте под голямо осъжда-
не, защото извършихте това, което не трябваше да
извършвате.

35 Ето, вие сте извършили по-големи беззакония от
ламанитите, нашите братя. Вие съкрушихте сърца-
та на нежните си съпруги и загубихте доверието на
децата си поради дадените им от вас лоши приме-
ри; и риданията на сърцата им се въздигат до Бога
против вас. И заради строгостта на словото Божие,
което идва срещу вас, много сърца погинаха, про-
низани с дълбоки рани.

For I, the Lord God, delight in the chastity of
women. And whoredoms are an abomination before
me; thus saith the Lord of Hosts.

Wherefore, this people shall keep my command-
ments, saith the Lord of Hosts, or cursed be the land for
their sakes.

For if I will, saith the Lord of Hosts, raise up seed
unto me, I will command my people; otherwise they
shall hearken unto these things.

For behold, I, the Lord, have seen the sorrow, and
heard the mourning of the daughters of my people in
the land of Jerusalem, yea, and in all the lands of my
people, because of the wickedness and abominations of
their husbands.

And I will not suffer, saith the Lord of Hosts, that the
cries of the fair daughters of this people, which I have
led out of the land of Jerusalem, shall come up unto me
against the men of my people, saith the Lord of Hosts.

For they shall not lead away captive the daughters of
my people because of their tenderness, save I shall visit
them with a sore curse, even unto destruction; for they
shall not commit whoredoms, like unto them of old,
saith the Lord of Hosts.

And now behold, my brethren, ye know that these
commandments were given to our father, Lehi; where-
fore, ye have known them before; and ye have come
unto great condemnation; for ye have done these things
which ye ought not to have done.

Behold, ye have done greater iniquities than the
Lamanites, our brethren. Ye have broken the hearts of
your tender wives, and lost the confidence of your chil-
dren, because of your bad examples before them; and
the sobbings of their hearts ascend up to God against
you. And because of the strictness of the word of God,
which cometh down against you, many hearts died,
pierced with deep wounds.

Яков 3

- 1 Но ето, аз, Яков, бих искал да говоря на вас, които сте чисти по сърце. Погледнете към Бога с непоколебимост на разума, молете Му се с извънредна вяра и Той ще ви утеши в огорченията ви, и ще защити вашето дело, и ще изпрати правосъдие върху онези, които търсят унищожението ви.
- 2 О, всички вие, които сте чисти по сърце, вдигнете главите си и приемоте приятното слово Божие, угощавайте се с Неговата любов, защото това ще ви бъде навеки достъпно, ако сте непоколебими в съзнанието си.
- 3 Но горко, горко на вас, които не сте чистосърдечни, които сте нечисти този ден пред Бога, защото ако не се покаете, земята е прокълната заради вас; и ламанитите, които не са нечисти като вас, въпреки че са проклетни с тежко проклетие, ще ви бичуват чак до унищожение.
- 4 И бързо идва времето когато, освен ако не се покаете, те ще притежават земята на наследството ви и когато Господ Бог ще отведе праведните измежду вас.
- 5 Ето, ламанитите, вашите братя, които вие мразите заради нечистотата им и проклятието, което е паднало върху кожата им, са по-праведни от вас; защото те не забравиха заповедта Господна, която беше дадена на баща ни — че трябва да имат само една жена и да нямат никакви наложници, и че между тях не трябва да се извършват блудства.
- 6 И сега, тази заповед те съблюдават да спазват и затова поради това съблюдаване в спазването на тази заповед, Господ Бог не ще ги унищожи, но ще бъде милостив към тях; и един ден те ще станат благословен народ.
- 7 Ето, техните съпрузи обичат съпругите си и съпругите обичат съпрузите си; и мъжете и жените обичат децата си; и неверието им, и омразата им към вас са поради беззаконието на бащите им; и тъй, в какво вие сте по-добри от тях в очите на вашия велик Творец?

Jacob 3

But behold, I, Jacob, would speak unto you that are pure in heart. Look unto God with firmness of mind, and pray unto him with exceeding faith, and he will console you in your afflictions, and he will plead your cause, and send down justice upon those who seek your destruction.

O all ye that are pure in heart, lift up your heads and receive the pleasing word of God, and feast upon his love; for ye may, if your minds are firm, forever.

But, wo, wo, unto you that are not pure in heart, that are filthy this day before God; for except ye repent the land is cursed for your sakes; and the Lamanites, which are not filthy like unto you, nevertheless they are cursed with a sore cursing, shall scourge you even unto destruction.

And the time speedily cometh, that except ye repent they shall possess the land of your inheritance, and the Lord God will lead away the righteous out from among you.

Behold, the Lamanites your brethren, whom ye hate because of their filthiness and the cursing which hath come upon their skins, are more righteous than you; for they have not forgotten the commandment of the Lord, which was given unto our father—that they should have save it were one wife, and concubines they should have none, and there should not be whoredoms committed among them.

And now, this commandment they observe to keep; wherefore, because of this observance, in keeping this commandment, the Lord God will not destroy them, but will be merciful unto them; and one day they shall become a blessed people.

Behold, their husbands love their wives, and their wives love their husbands; and their husbands and their wives love their children; and their unbelief and their hatred towards you is because of the iniquity of their fathers; wherefore, how much better are you than they, in the sight of your great Creator?

- 8 О, братя мои, боя се, че освен ако не се покаете за греховете си, тяхната кожа ще бъде по-бяла от вашата, когато бъдете доведени с тях пред престола Божий.
- 9 Затова една заповед ви давам, която е словото Божие: Да не ги повече хулите поради тъмнотата на кожата им; нито да ги хулите повече заради нечистотата им; но да си спомните вашата собствена нечистота и да си спомните, че тяхната нечистота дойде заради бащите им.
- 10 Затова вие ще си спомняте за децата си и как сте натъжили сърцата им с дадения им от вас пример; и спомнете си също, че можете поради нечистотата си да доведете децата си до унищожение и греховете им да бъдат струпани върху вашите глави в последния ден.
- 11 О, братя мои, вслушайте се в словата ми; събудете способностите на душата си; разтърсете се, за да се събудите от мъртвешкия сън, освободете се от болките на пъкъла, за да не станете ангели на дявола и да не бъдете хвърлени в онова езеро от огън и жупел, което е втората смърт.
- 12 И сега, аз, Яков, казах много неща на народа на Нефи, предупреждавайки ги срещу изневярата, похотливостта и всякакъв вид грях, като им разказах за ужасните последствия от тях.
- 13 И даже една стотна част от постъпките на тези люде, които започнаха да стават многобройни, не може да бъде записана върху тези плочи; но много от техните постъпки са записани на по-големите плочи и войните им, и раздорите им, и царуването на царете им.
- 14 Тези плочи се наричат плочи на Яков и бяха направени от ръката на Нефи. И аз слагам край на тези слова.

O my brethren, I fear that unless ye shall repent of your sins that their skins will be whiter than yours, when ye shall be brought with them before the throne of God.

Wherefore, a commandment I give unto you, which is the word of God, that ye revile no more against them because of the darkness of their skins; neither shall ye revile against them because of their filthiness; but ye shall remember your own filthiness, and remember that their filthiness came because of their fathers.

Wherefore, ye shall remember your children, how that ye have grieved their hearts because of the example that ye have set before them; and also, remember that ye may, because of your filthiness, bring your children unto destruction, and their sins be heaped upon your heads at the last day.

O my brethren, hearken unto my words; arouse the faculties of your souls; shake yourselves that ye may awake from the slumber of death; and loose yourselves from the pains of hell that ye may not become angels to the devil, to be cast into that lake of fire and brimstone which is the second death.

And now I, Jacob, spake many more things unto the people of Nephi, warning them against fornication and lasciviousness, and every kind of sin, telling them the awful consequences of them.

And a hundredth part of the proceedings of this people, which now began to be numerous, cannot be written upon these plates; but many of their proceedings are written upon the larger plates, and their wars, and their contentions, and the reigns of their kings.

These plates are called the plates of Jacob, and they were made by the hand of Nephi. And I make an end of speaking these words.

Яков 4

- 1 Сега ето, стана така, че аз, Яков, служих много на моя народ чрез словото и мога да запиша само малка част от моите слова, поради трудността да издълбаем словата си върху плочи; и ние знаем, че нещата, които са издълбани на плочите, трябва да останат.
- 2 Но каквото и да запишем, освен ако не е върху плочи, трябва да бъде изгубено и да изчезне; но можем да запишем на плочите няколко слова, които ще дадат на децата ни, а също и на възлюбените ни братя, някои малки знания за нас самите или относно бащите им.
- 3 Сега, за това ние се радваме и се трудим усърдно да издълбаем тези слова върху плочи, надявайки се, че нашите възлюбени братя и децата ни ще ги получат с благодарни сърца и ще ги прочетат, за да научат за своите първи родители с радост, а не със скръб или с презрение.
- 4 Защото с това намерение сме написали тези неща, че те да знаят, че ние знаехме за Христа, и че се надявахме на славата Му няколкостотин години преди Неговото пришествие; и че не само ние самите се надявахме на славата Му, но също и всички свети пророци, които бяха преди нас.
- 5 Ето, те вярваха в Христа и се кланяха на Отца в Негово име, също както и ние се кланяме на Отца в Негово име. И с това намерение ние спазваме закона на Моисей, който насочва душите ни към Него; и поради тази причина това ни е посветено за праведност, също както беше вменено на Авраама в пустощта да се подчини на заповедите Божии, принасяйки сина си Исаак в жертва, което е по подобие на Бога и на Неговия Единороден Син.
- 6 Затова ние изучаваме пророците и имаме много откровения, и духа на пророчеството; и като имаме всички тези свидетелства, ние получаваме надежда и вярата ни става непоклатима дотолкова, че можем наистина да заповядваме в името на Исуса и дори дърветата ни се подчиняват, или планините, или вълните на морето.

Jacob 4

Now behold, it came to pass that I, Jacob, having ministered much unto my people in word, (and I cannot write but a little of my words, because of the difficulty of engraving our words upon plates) and we know that the things which we write upon plates must remain;

But whatsoever things we write upon anything save it be upon plates must perish and vanish away; but we can write a few words upon plates, which will give our children, and also our beloved brethren, a small degree of knowledge concerning us, or concerning their fathers—

Now in this thing we do rejoice; and we labor diligently to engraven these words upon plates, hoping that our beloved brethren and our children will receive them with thankful hearts, and look upon them that they may learn with joy and not with sorrow, neither with contempt, concerning their first parents.

For, for this intent have we written these things, that they may know that we knew of Christ, and we had a hope of his glory many hundred years before his coming; and not only we ourselves had a hope of his glory, but also all the holy prophets which were before us.

Behold, they believed in Christ and worshiped the Father in his name, and also we worship the Father in his name. And for this intent we keep the law of Moses, it pointing our souls to him; and for this cause it is sanctified unto us for righteousness, even as it was accounted unto Abraham in the wilderness to be obedient unto the commands of God in offering up his son Isaac, which is a similitude of God and his Only Begotten Son.

Wherefore, we search the prophets, and we have many revelations and the spirit of prophecy; and having all these witnesses we obtain a hope, and our faith becometh unshaken, insomuch that we truly can command in the name of Jesus and the very trees obey us, or the mountains, or the waves of the sea.

7 При все това Господ Бог ни показва нашата слабост, за да можем да разберем, че само чрез Неговата благодат и Неговите велики благоволения чедата човешки имаме силата да вършим тези неща.

8 Ето, велики и чудни са делата Господни! Колко неведоми са дълбочините на Неговите тайнства; и е невъзможно за човек да намери всичките Му пътища. И никой човек не познава пътищата Му, освен ако те не му бъдат открити; затова, братя, не презирайте откровенията Божии.

9 Защото ето, чрез силата на Неговото слово човекът дойде на лицето на земята, която земя бе сътворена чрез силата на Неговото слово. Защото ако Бог можа да рече и светът да бъде, и да рече, и човекът да бъде сътворен, о, тогава, защо Той да не може да заповядва на земята или на създаденото от Неговите ръце по нейното лице, според волята и желанието Си?

10 Затова, братя, не се опитвайте да съветвате Господа, но вземайте съвет от ръката Му. Защото ето, вие самите знаете, че Той съветва с мъдрост и с правосъдие, и с велика милост всичко, създадено от Него.

11 Ето защо, възлюбени мои братя, помирете се с Него чрез единението на Христа, Неговия Единороден Син, и ще можете да получите възкресение според силата на възкресението, която е в Христа, и ще бъдете представени на Бога като първите плодове на Христа, имащи вяра и добили добра надежда в славата Му, преди Той да се яви в плътта.

12 И сега, възлюбени, не се чудете, че ви казвам тези неща; понеже защо да не говорим за единението на Христа и да не постигнем съвършено знание за Него, та да постигнем знание за възкресението и идния свят?

Nevertheless, the Lord God showeth us our weakness that we may know that it is by his grace, and his great condescensions unto the children of men, that we have power to do these things.

Behold, great and marvelous are the works of the Lord. How unsearchable are the depths of the mysteries of him; and it is impossible that man should find out all his ways. And no man knoweth of his ways save it be revealed unto him; wherefore, brethren, despise not the revelations of God.

For behold, by the power of his word man came upon the face of the earth, which earth was created by the power of his word. Wherefore, if God being able to speak and the world was, and to speak and man was created, O then, why not able to command the earth, or the workmanship of his hands upon the face of it, according to his will and pleasure?

Wherefore, brethren, seek not to counsel the Lord, but to take counsel from his hand. For behold, ye yourselves know that he counseleth in wisdom, and in justice, and in great mercy, over all his works.

Wherefore, beloved brethren, be reconciled unto him through the atonement of Christ, his Only Begotten Son, and ye may obtain a resurrection, according to the power of the resurrection which is in Christ, and be presented as the first-fruits of Christ unto God, having faith, and obtained a good hope of glory in him before he manifesteth himself in the flesh.

And now, beloved, marvel not that I tell you these things; for why not speak of the atonement of Christ, and attain to a perfect knowledge of him, as to attain to the knowledge of a resurrection and the world to come?

13 Ето, братя мои, този, който пророкува, нека да пророкува така, че хората да го разбират, понеже Духът казва истината и не лъже. Затова той говори за нещата такива, каквито са в действителност и каквито ще станат в действителност, затова тези неща са ни изявени ясно за спасението на душите ни. Но ето, ние не сме единствените свидетели за тези неща, защото Бог ги изрече също на пророците от древността.

14 Но ето, юдеите бяха коравовратен народ; и те презираха ясните слова и убиваха пророците, и търсеха неща, които не можеха да разберат. Затова поради слепотата им, която слепота дойде от гледането им от татък знака, те трябва непременно да паднат; защото Бог им е отнел яснотата Си и им е предал много неща, които те не могат да разберат, защото те го пожелаха. И понеже те го пожелаха, Бог го стори, така че да се препънат.

15 И сега, аз, Яков, съм подбуден от Духа да пророкувам; и аз усещам под въздействията на Духа, Който е в мен, че поради препъването си юдеите ще отхвърлят камъка, върху който можеха да градят и който щеше да им бъде сигурна основа.

16 Но ето, според Светите писания този камък ще стане великата, последна и единствена сигурна основа, върху която юдеите ще могат да градят.

17 И сега, възлюбени мои, как е възможно за тях, след като отхвърлиха сигурната основа, да могат някога да градят върху нея, така че тя да стане глава на ъгъла им?

18 Ето, възлюбени мои братя, аз ще ви разкрия това тайнство, освен ако по някакъв начин не се разтърся от моята непоколебимост в Духа и не се препъна поради прекалената ми загриженост за вас.

Behold, my brethren, he that prophesieth, let him prophesy to the understanding of men; for the Spirit speaketh the truth and lieth not. Wherefore, it speaketh of things as they really are, and of things as they really will be; wherefore, these things are manifested unto us plainly, for the salvation of our souls. But behold, we are not witnesses alone in these things; for God also spake them unto prophets of old.

But behold, the Jews were a stiffnecked people; and they despised the words of plainness, and killed the prophets, and sought for things that they could not understand. Wherefore, because of their blindness, which blindness came by looking beyond the mark, they must needs fall; for God hath taken away his plainness from them, and delivered unto them many things which they cannot understand, because they desired it. And because they desired it God hath done it, that they may stumble.

And now I, Jacob, am led on by the Spirit unto prophesying; for I perceive by the workings of the Spirit which is in me, that by the stumbling of the Jews they will reject the stone upon which they might build and have safe foundation.

But behold, according to the scriptures, this stone shall become the great, and the last, and the only sure foundation, upon which the Jews can build.

And now, my beloved, how is it possible that these, after having rejected the sure foundation, can ever build upon it, that it may become the head of their corner?

Behold, my beloved brethren, I will unfold this mystery unto you; if I do not, by any means, get shaken from my firmness in the Spirit, and stumble because of my over anxiety for you.

Яков 5

- 1 Ето, братя мои, не си ли спомняте да сте чели слово-
то на пророка Зенос, което той изрече на дома
Израилев, казвайки:
- 2 Вслушай се, о, доме Израилев, и чуй моите слова,
слова на пророк Господен.
- 3 Защото ето, така казва Господ, аз ще те оприли-
ча, о, доме Израилев, на едно облагородено масли-
ново дърво, което един човек взе и отгледа в лозето
си, и то порасна, и остаря, и започна да гние.
- 4 И стана така, че господарят на лозето излезе и ви-
дя, че неговото маслиново дърво започва да гние; и
той каза: аз ще го окастрия и ще го окопая, и ще го
подхраня, за да може да прорастват с млади и нежни
клонки и да не погине.
- 5 И стана така, че той го окастри и го окопа, и го
подхрани според словото си.
- 6 И стана така, че след много дни то започна да
прораста по малко с млади и нежни клонки; но
ето, главният му връх започна да погива.
- 7 И стана така, че господарят на лозето го видя и
каза на слугата си: Много ми е мъчно, че трябва да
загубя това дърво; затова иди и откъсни клони от
диво маслиново дърво и ми ги донеси тука; и ще из-
режем тези главни клони, които започват да вехнат,
и ще ги хвърлим в огъня, за да бъдат изгорени.
- 8 И ето, казва Господарят на лозето, аз ще махна
много от тези млади и нежни клонки и ще ги при-
садя там, където желая; и не е важно ако бъде тъй,
че коренът на това дърво погине, аз мога да си запа-
зя плода му; затова аз ще взема тези млади и нежни
клонки и ще ги присадя там, където желая.
- 9 Ти вземи клоните на дивото маслиново дърво и
ги присади на тяхно място; и тези, които отскуб-
нах, ще хвърля в огъня и ще ги изгоря, за да не обре-
меняват земята на лозето ми.
- 10 И стана така, че слугата на Господаря на лозето
направи според заповедта на Господаря на лозето и
присади клоните на дивото маслиново дърво.

Jacob 5

Behold, my brethren, do ye not remember to have read
the words of the prophet Zenos, which he spake unto
the house of Israel, saying:

Hearken, O ye house of Israel, and hear the words of
me, a prophet of the Lord.

For behold, thus saith the Lord, I will liken thee, O
house of Israel, like unto a tame olive tree, which a man
took and nourished in his vineyard; and it grew, and
waxed old, and began to decay.

And it came to pass that the master of the vineyard
went forth, and he saw that his olive tree began to decay;
and he said: I will prune it, and dig about it, and nourish
it, that perhaps it may shoot forth young and tender
branches, and it perish not.

And it came to pass that he pruned it, and digged
about it, and nourished it according to his word.

And it came to pass that after many days it began to
put forth somewhat a little, young and tender branches;
but behold, the main top thereof began to perish.

And it came to pass that the master of the vineyard
saw it, and he said unto his servant: It grieveth me that I
should lose this tree; wherefore, go and pluck the
branches from a wild olive tree, and bring them hither
unto me; and we will pluck off those main branches
which are beginning to wither away, and we will cast
them into the fire that they may be burned.

And behold, saith the Lord of the vineyard, I take
away many of these young and tender branches, and I
will graft them whithersoever I will; and it mattereth
not that if it so be that the root of this tree will perish, I
may preserve the fruit thereof unto myself; wherefore, I
will take these young and tender branches, and I will
graft them whithersoever I will.

Take thou the branches of the wild olive tree, and
graft them in, in the stead thereof; and these which I
have plucked off I will cast into the fire and burn them,
that they may not cumber the ground of my vineyard.

And it came to pass that the servant of the Lord of
the vineyard did according to the word of the Lord of
the vineyard, and grafted in the branches of the wild
olive tree.

11 И Господарят на лозето нареди, че то трябва да се окопае, да се подкастри и натори, казвайки на слугата си: Много ми е мъчно, че трябва да изгубя това дърво; затова аз направих това, за да мога по възможност да запазя корените му да не погинат, за да мога да ги запазя за себе си.

12 Затова върви по пътя си; грижи се за дървото и го подхранвай според словата ми.

13 И тези тука ще поставя в най-ниската част на лозето, където желая, и това не е важно за тебе; и аз го правя, за да запазя за себе си естествените клони на дървото; и също за да мога да си съхраня плода му за подходящото време, защото ми е мъчно, че трябва да изгубя това дърво и плода му.

14 И стана така, че Господарят на лозето си тръгна по своя път и скри естествените клони на питомното маслиново дърво в най-ниските части на лозето, едните тука, другите там, според волята и желанието си.

15 И стана така, че мина дълго време и Господарят на лозето каза на своя слуга: Ела, нека слезем в лозето, за да поработим в него.

16 И стана така, че Господарят на лозето и слугата му слязоха в лозето, за да поработят. И стана така, че слугата каза на Господаря си: Ето, гледай тука, погледни дървото.

17 И стана така, че Господарят на лозето погледна и видя дървото, на което бяха присадени дивите маслинови клони; и то беше покарало и започнало да дава плод. И той видя, че дървото е добро; и неговият плод беше като естествения плод.

18 И той каза на слугата: Ето, клоните на дивото дърво са поели влагата от корена му, така че коренът му произведе много сила; и поради голямата сила на корена му, дивите клони народиха облагоденен плод. Сега, ако ние не бяхме присадили тези клони, дървото щеше да погине. А сега ето, аз ще събера много плод, който е роден от дървото; и ще си съхраня плода му за подходящото време.

And the Lord of the vineyard caused that it should be digged about, and pruned, and nourished, saying unto his servant: It grieveth me that I should lose this tree; wherefore, that perhaps I might preserve the roots thereof that they perish not, that I might preserve them unto myself, I have done this thing.

Wherefore, go thy way; watch the tree, and nourish it, according to my words.

And these will I place in the nethermost part of my vineyard, whithersoever I will, it mattereth not unto thee; and I do it that I may preserve unto myself the natural branches of the tree; and also, that I may lay up fruit thereof against the season, unto myself; for it grieveth me that I should lose this tree and the fruit thereof.

And it came to pass that the Lord of the vineyard went his way, and hid the natural branches of the tame olive tree in the nethermost parts of the vineyard, some in one and some in another, according to his will and pleasure.

And it came to pass that a long time passed away, and the Lord of the vineyard said unto his servant: Come, let us go down into the vineyard, that we may labor in the vineyard.

And it came to pass that the Lord of the vineyard, and also the servant, went down into the vineyard to labor. And it came to pass that the servant said unto his master: Behold, look here; behold the tree.

And it came to pass that the Lord of the vineyard looked and beheld the tree in the which the wild olive branches had been grafted; and it had sprung forth and begun to bear fruit. And he beheld that it was good; and the fruit thereof was like unto the natural fruit.

And he said unto the servant: Behold, the branches of the wild tree have taken hold of the moisture of the root thereof, that the root thereof hath brought forth much strength; and because of the much strength of the root thereof the wild branches have brought forth tame fruit. Now, if we had not grafted in these branches, the tree thereof would have perished. And now, behold, I shall lay up much fruit, which the tree thereof hath brought forth; and the fruit thereof I shall lay up against the season, unto mine own self.

19 И стана така, че Господарят на лозето каза на слугата: Ела, нека да отидем в най-ниската част на лозето, за да видим дали естествените клони на дървото не са дали също много плод, за да мога да си съхраня плода му за подходящото време.

20 И стана така, че те отидоха там, където Господарят беше скрил естествените клони на дървото, и той каза на слугата: Погледни тези; и той видя, че първият беше народил много плод, и видя също, че беше добър. И каза на слугата: Вземи от плода му и го съхрани за подходящото време, за да може да го запазя за себе си; защото ето, каза той, аз го подхранвах през цялото това време и той роди много плод.

21 И стана така, че слугата каза на Господаря си: Защо дойде да посадиш тука това дърво или този клон от дървото? Защото ето, това беше най-лошото място от цялата земя на лозето ти.

22 И Господарят на лозето му каза: Не ме съветвай; аз знаех, че това беше лошо парче земя; затова ти казах, че го подхранвах толкова дълго време и ти виждаш, че то е дало много плод.

23 И стана така, че Господарят на лозето каза на слугата си: Погледни тука; ето, аз посадих също и друг клон от дървото; а ти знаеш, че това парче земя беше по-лошо от първото. Но погледни дървото. Подхранвах го дълго време и то е родило много плод; затова събери го и го съхрани за подходящото време, че да мога да си го запазя.

24 И стана така, че Господарят на лозето каза отново на слугата: Погледни там и виж също този друг клон, който съм посадил; виж, че и него съм подхранвал и че и той е родил плод.

25 И той каза на слугата: Погледни тука и виж последния. Ето, аз съм го посадил на добро парче земя; и съм го подхранвал толкова дълго време и само една част от дървото е родила питомен плод, а другата част от дървото е родила див плод; а при това аз го подхранвах като другите.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Come, let us go to the nethermost part of the vineyard, and behold if the natural branches of the tree have not brought forth much fruit also, that I may lay up of the fruit thereof against the season, unto mine own self.

And it came to pass that they went forth whither the master had hid the natural branches of the tree, and he said unto the servant: Behold these; and he beheld the first that it had brought forth much fruit; and he beheld also that it was good. And he said unto the servant: Take of the fruit thereof, and lay it up against the season, that I may preserve it unto mine own self; for behold, said he, this long time have I nourished it, and it hath brought forth much fruit.

And it came to pass that the servant said unto his master: How comest thou hither to plant this tree, or this branch of the tree? For behold, it was the poorest spot in all the land of thy vineyard.

And the Lord of the vineyard said unto him: Counsel me not; I knew that it was a poor spot of ground; wherefore, I said unto thee, I have nourished it this long time, and thou beholdest that it hath brought forth much fruit.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: Look hither; behold I have planted another branch of the tree also; and thou knowest that this spot of ground was poorer than the first. But, behold the tree. I have nourished it this long time, and it hath brought forth much fruit; therefore, gather it, and lay it up against the season, that I may preserve it unto mine own self.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said again unto his servant: Look hither, and behold another branch also, which I have planted; behold that I have nourished it also, and it hath brought forth fruit.

And he said unto the servant: Look hither and behold the last. Behold, this have I planted in a good spot of ground; and I have nourished it this long time, and only a part of the tree hath brought forth tame fruit, and the other part of the tree hath brought forth wild fruit; behold, I have nourished this tree like unto the others.

26 И стана така, че Господарят на лозето каза на слугата: Отрежи клоните, които не са родили добър плод и ги изхвърли в огъня.

27 Но ето, слугата му каза: Нека го окастрим и го окопаем наоколо, и го подхраним още малко и може би то ще ти роди добър плод, че да можеш да си го съхраниш за походящото време.

28 И стана така, че Господарят на лозето и слугата на Господаря на лозето подхранваха всичкия плод в лозето.

29 И стана така, че беше минало много време и Господарят на лозето каза на слугата си: Ела, нека слезем в лозето, за да поработим отново в него. Защото ето, времето приближава и краят идва скоро; затова аз трябва да съхраня плод за себе си за подходящото време.

30 И стана така, че Господарят на лозето и слугата слязоха в лозето; и дойдоха до дървото, чиито естествени клони бяха отчупени и на което бяха присадени диви; и ето, всякакъв вид плод отрупваше дървото.

31 И стана така, че Господарят на лозето вкуси от всеки вид плод според броя му. И Господарят на лозето каза: Ето, ние подхранвахме това дърво толкова дълго време и аз съм си съхранил много плод за подходящото време.

32 Но ето, този път то е народило много плодове и нито един от тях не е добър. И ето, има всякакъв вид лош плод; и нямам никаква полза от това, въпреки всичкия ни труд; и сега, мъчно ми е, че трябва да загубя това дърво.

33 И Господарят на лозето каза на слугата: Какво да направим с дървото, за да мога да си събирам отново хубав плод от него?

34 И слугата каза на Господаря си: Ето, понеже ти присади клоните от дивото маслиново дърво, те подхранваха корените, поради което те са живи и не погинаха, затова ти виждаш, че те все още са добри.

35 И стана така, че Господарят на лозето каза на слугата си: Това дърво не ми е от полза, и корените му също не са ми от полза, докато то продължава да ражда лош плод.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Pluck off the branches that have not brought forth good fruit, and cast them into the fire.

But behold, the servant said unto him: Let us prune it, and dig about it, and nourish it a little longer, that perhaps it may bring forth good fruit unto thee, that thou canst lay it up against the season.

And it came to pass that the Lord of the vineyard and the servant of the Lord of the vineyard did nourish all the fruit of the vineyard.

And it came to pass that a long time had passed away, and the Lord of the vineyard said unto his servant: Come, let us go down into the vineyard, that we may labor again in the vineyard. For behold, the time draweth near, and the end soon cometh; wherefore, I must lay up fruit against the season, unto mine own self.

And it came to pass that the Lord of the vineyard and the servant went down into the vineyard; and they came to the tree whose natural branches had been broken off, and the wild branches had been grafted in; and behold all sorts of fruit did cumber the tree.

And it came to pass that the Lord of the vineyard did taste of the fruit, every sort according to its number. And the Lord of the vineyard said: Behold, this long time have we nourished this tree, and I have laid up unto myself against the season much fruit.

But behold, this time it hath brought forth much fruit, and there is none of it which is good. And behold, there are all kinds of bad fruit; and it profiteth me nothing, notwithstanding all our labor; and now it grieveth me that I should lose this tree.

And the Lord of the vineyard said unto the servant: What shall we do unto the tree, that I may preserve again good fruit thereof unto mine own self?

And the servant said unto his master: Behold, because thou didst graft in the branches of the wild olive tree they have nourished the roots, that they are alive and they have not perished; wherefore thou beholdest that they are yet good.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: The tree profiteth me nothing, and the roots thereof profit me nothing so long as it shall bring forth evil fruit.

36 При все това аз знам, че корените са добри, и аз ги запазих за моя лична цел; и поради голямата си сила те народиха досега добър плод по дивите кло-ни.

37 Но ето, дивите клони пораснаха и заглушиха неговите корени; и тъй като дивите клони надвиха ко-рените му, то роди много лош плод; и защото то народи толкова много лош плод, ти виждаш, че дървото започва да погива; и то скоро ще узрее до-там, че да бъде хвърлено в огъня, освен ако не нап-равим нещо, за да го запазим.

38 И стана така, че Господарят на лозето каза на слу-гата си: Нека слезем в най-ниските части на лозето и да видим дали естествените клони са народили също лош плод.

39 И стана така, че те слязоха в най-ниските части на лозето. И стана така, че те видяха, че плодовете на естествените клони се бяха развалили също; да, първият и вторият, та дори и последният; те всички бяха изгнили.

40 И дивият плод от последния беше взел такова надмощие над тази част от дървото, която даваше добър плод, че чак клонът беше изсъхнал и поги-нал.

41 И стана така, че Господарят на лозето заплака и каза на слугата си: Какво повече бих могъл да нап-равя за лозето си?

42 Ето, аз знаех, че всички плодове на лозето, с изк-лючение на тези тука, са се развалили. И ето сега, дори тези, които преди раждаха добър плод, също са се развалили; и сега всички дървета в лозето ми не стават за нищо, освен само да бъдат отсечени и хвърлени в огъня.

43 И виж това последно дърво, чийто клон е изсъх-нал, аз го посадих на добро парче земя; да, парче, което беше отбрано за мен от всички други парчета земя в лозето ми.

44 И ти виждаш, че аз изсякох също всичко онова, което обременяваше това парче земя, за да мога да посадя в земята това дърво на неговото място.

Nevertheless, I know that the roots are good, and for mine own purpose I have preserved them; and because of their much strength they have hitherto brought forth, from the wild branches, good fruit.

But behold, the wild branches have grown and have overrun the roots thereof; and because that the wild branches have overcome the roots thereof it hath brought forth much evil fruit; and because that it hath brought forth so much evil fruit thou beholdest that it beginneth to perish; and it will soon become ripened, that it may be cast into the fire, except we should do something for it to preserve it.

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto his servant: Let us go down into the nethermost parts of the vineyard, and behold if the natural branches have also brought forth evil fruit.

And it came to pass that they went down into the nethermost parts of the vineyard. And it came to pass that they beheld that the fruit of the natural branches had become corrupt also; yea, the first and the second and also the last; and they had all become corrupt.

And the wild fruit of the last had overcome that part of the tree which brought forth good fruit, even that the branch had withered away and died.

And it came to pass that the Lord of the vineyard wept, and said unto the servant: What could I have done more for my vineyard?

Behold, I knew that all the fruit of the vineyard, save it were these, had become corrupted. And now these which have once brought forth good fruit have also become corrupted; and now all the trees of my vineyard are good for nothing save it be to be hewn down and cast into the fire.

And behold this last, whose branch hath withered away, I did plant in a good spot of ground; yea, even that which was choice unto me above all other parts of the land of my vineyard.

And thou beholdest that I also cut down that which cumbered this spot of ground, that I might plant this tree in the stead thereof.

45 И ти видя, че една част от това дърво роди добър плод, а друга част от него роди див; и понеже аз не отрязвах клоните му и не ги хвърлих в огъня, ето, те са взели надмощие над добрия клон и той е изсъхнал.

46 И сега, ето, въпреки всички грижи, които положихме за лозето ми, дърветата му се развалиха и не раждат добър плод; и аз се надявах да запазя тези, за да си съхраня плод за подходящото време. Но ето, че те са станали като на дивото маслиново дърво и не стават за нищо друго, освен да бъдат отсечени и хвърлени в огъня; и ми е мъчно, че трябва да ги изгубя.

47 Но какво повече бих могъл да направя в лозето си? Отпуснах ли ръката си, не го ли подхранвах? Не, аз го подхранвах и го окопах, и го кастрих, и го торих; и почти цял ден простирах ръката си, но ето, идва краят. И ми е мъчно да отсека всички дървета в лозето си и да ги хвърля в огъня, за да бъдат изгорени. Кой е този, който развали лозето ми?

48 И стана така, че слугата каза на своя господар: Не е ли от височината на лозето ти — не са ли взели клоните му надмощие над корените, които са добри? И понеже клоните са надделели над корените му, ето, те пораснаха по-бързо от силата на корените, отнемайки силата им за себе си. Ето, казвам аз, не е ли именно това причината, поради която дърветата в лозето ти се развалиха?

49 И стана така, че Господарят на лозето каза на слугата: Нека отидем и отсечем дърветата на лозето и ги хвърлим в огъня, за да не обременяват лозето ми, защото аз сторих всичко. Какво повече бих могъл да сторя за лозето си?

50 Но ето, слугата каза на Господаря на лозето: Пощади го за още малко.

51 И Господарят каза: Да, ще го пощади за още малко, понеже ми е мъчно, че трябва да изгубя дърветата на лозето си.

And thou beheldest that a part thereof brought forth good fruit, and a part thereof brought forth wild fruit; and because I plucked not the branches thereof and cast them into the fire, behold, they have overcome the good branch that it hath withered away.

And now, behold, notwithstanding all the care which we have taken of my vineyard, the trees thereof have become corrupted, that they bring forth no good fruit; and these I had hoped to preserve, to have laid up fruit thereof against the season, unto mine own self. But, behold, they have become like unto the wild olive tree, and they are of no worth but to be hewn down and cast into the fire; and it grieveth me that I should lose them.

But what could I have done more in my vineyard? Have I slackened mine hand, that I have not nourished it? Nay, I have nourished it, and I have digged about it, and I have pruned it, and I have dunged it; and I have stretched forth mine hand almost all the day long, and the end draweth nigh. And it grieveth me that I should hew down all the trees of my vineyard, and cast them into the fire that they should be burned. Who is it that has corrupted my vineyard?

And it came to pass that the servant said unto his master: Is it not the loftiness of thy vineyard—have not the branches thereof overcome the roots which are good? And because the branches have overcome the roots thereof, behold they grew faster than the strength of the roots, taking strength unto themselves. Behold, I say, is not this the cause that the trees of thy vineyard have become corrupted?

And it came to pass that the Lord of the vineyard said unto the servant: Let us go to and hew down the trees of the vineyard and cast them into the fire, that they shall not cumber the ground of my vineyard, for I have done all. What could I have done more for my vineyard?

But, behold, the servant said unto the Lord of the vineyard: Spare it a little longer.

And the Lord said: Yea, I will spare it a little longer, for it grieveth me that I should lose the trees of my vineyard.

52 Затова да вземем от клоните на тези, които съм засадил в най-ниските части на лозето си, и ги присадим върху дървото, от което те произлязоха; и после нека отсечем от дървото клоните, чийто плод е най-горчив, и присадим на тяхно място естествените клони на дървото.

53 И това аз ще направя, за да не погине дървото, и може би ще мога да си запазя корените му за моя лична цел.

54 И ето, корените на естествените клони на дървото, които посадих там, където поисках, са още живи; ето защо, за да ги запазя за своя лична цел, аз ще взема клони от това дърво и ще ги присадя на тях. Да, ще присадя на тях клони от майчиното им дърво, за да си запазя също корените за мен лично, така че когато станат достатъчно силни, да могат да ми родят хубав плод и аз пак да мога да се славя с плода на лозето си.

55 И стана така, че те взеха клони от естественото дърво, което беше станало диво, и ги присадиха на естествените дървета, които също бяха станали диви.

56 И те взеха също и от естествените дървета, които бяха станали диви, и ги присадиха на майчиното им дърво.

57 И Господарят на лозето каза на слугата: Не откъсвай от дърветата диви клони, освен тези, които са най-горчиви; и тогава ти ще присадиш на тези дървета, според това, което съм ти казал.

58 И ще подхранваме отново дърветата на лозето, и ще подрежем клоните им; и ще откъснем от дърветата клоните, които трябва да погинат, и ще ги хвърлим в огъня.

59 И това аз правя, за да може по възможност корените им да получават сила, поради това че са добри; и поради смяната на клоните, за да може доброто да вземе надмощие над лошото.

Wherefore, let us take of the branches of these which I have planted in the nethermost parts of my vineyard, and let us graft them into the tree from whence they came; and let us pluck from the tree those branches whose fruit is most bitter, and graft in the natural branches of the tree in the stead thereof.

And this will I do that the tree may not perish, that, perhaps, I may preserve unto myself the roots thereof for mine own purpose.

And, behold, the roots of the natural branches of the tree which I planted whithersoever I would are yet alive; wherefore, that I may preserve them also for mine own purpose, I will take of the branches of this tree, and I will graft them in unto them. Yea, I will graft in unto them the branches of their mother tree, that I may preserve the roots also unto mine own self, that when they shall be sufficiently strong perhaps they may bring forth good fruit unto me, and I may yet have glory in the fruit of my vineyard.

And it came to pass that they took from the natural tree which had become wild, and grafted in unto the natural trees, which also had become wild.

And they also took of the natural trees which had become wild, and grafted into their mother tree.

And the Lord of the vineyard said unto the servant: Pluck not the wild branches from the trees, save it be those which are most bitter; and in them ye shall graft according to that which I have said.

And we will nourish again the trees of the vineyard, and we will trim up the branches thereof; and we will pluck from the trees those branches which are ripened, that must perish, and cast them into the fire.

And this I do that, perhaps, the roots thereof may take strength because of their goodness; and because of the change of the branches, that the good may overcome the evil.

- 60 И поради това аз запазих естествените клони и корените им, присадих отново естествените клони на майчиното им дърво и запазих корените на майчиното им дърво, така че по възможност дърветата от лозето ми да могат да народят отново добър плод; и да мога отново да се радвам на плода на лозето ми и за да мога по възможност да се наслаждавам много на това, че съм запазил корените и клоните на първия плод.
- 61 Затова иди и повикай още слуги, за да се трудим усърдно с цялата си сила в лозето, за да приготвим пътя, та да мога аз да създам отново естествения плод, който естествен плод е добър и е най-ценният от всички други плодове.
- 62 Затова нека да идем и да работим за последен път с цялата си сила, защото ето, приближава краят и това е последният път, когато аз ще окастрия лозето си.
- 63 Присадете клоните; започнете от последните, за да може да бъдат те първи и за да може първите да бъдат последни, и окопайте дърветата наоколо, и старите, и младите, първите и последните; и последните, и първите, така че всички да бъдат отново подхранени за последен път.
- 64 Затова окопайте около тях, окастрете ги, наторете ги още веднъж за последен път, защото приближава краят. И ако бъде тъй, че тези последни присадки се хванат и родят естествен плод, тогава вие ще подготвите пътя за тях, че да могат да пораснат.
- 65 И щом започнат да растат, ще премахвате клоните, които раждат горчив плод, според силата на добрите и размера им; и няма да премахвате лошите от тях наведнъж, за да не би корените им да станат твърде силни за присадките, присадките им да погинат и така да загубя дърветата от лозето си.
- 66 Защото ми е мъчно, че трябва да изгубя дърветата от лозето си; затова вие ще премахвате лошите според както растат добрите, така че коренът и върхът да могат да бъдат равни по сила, докато добрите вземат надмощие над лошите, и лошите бъдат отсечени и хвърлени в огъня, за да не обременяват земята на лозето ми; и така ще премахна лошите от моето лозе.

And because that I have preserved the natural branches and the roots thereof, and that I have grafted in the natural branches again into their mother tree, and have preserved the roots of their mother tree, that, perhaps, the trees of my vineyard may bring forth again good fruit; and that I may have joy again in the fruit of my vineyard, and, perhaps, that I may rejoice exceedingly that I have preserved the roots and the branches of the first fruit—

Wherefore, go to, and call servants, that we may labor diligently with our might in the vineyard, that we may prepare the way, that I may bring forth again the natural fruit, which natural fruit is good and the most precious above all other fruit.

Wherefore, let us go to and labor with our might this last time, for behold the end draweth nigh, and this is for the last time that I shall prune my vineyard.

Graft in the branches; begin at the last that they may be first, and that the first may be last, and dig about the trees, both old and young, the first and the last; and the last and the first, that all may be nourished once again for the last time.

Wherefore, dig about them, and prune them, and dung them once more, for the last time, for the end draweth nigh. And if it be so that these last grafts shall grow, and bring forth the natural fruit, then shall ye prepare the way for them, that they may grow.

And as they begin to grow ye shall clear away the branches which bring forth bitter fruit, according to the strength of the good and the size thereof; and ye shall not clear away the bad thereof all at once, lest the roots thereof should be too strong for the graft, and the graft thereof shall perish, and I lose the trees of my vineyard.

For it grieveth me that I should lose the trees of my vineyard; wherefore ye shall clear away the bad according as the good shall grow, that the root and the top may be equal in strength, until the good shall overcome the bad, and the bad be hewn down and cast into the fire, that they cumber not the ground of my vineyard; and thus will I sweep away the bad out of my vineyard.

67 И клоните от естественото дърво ще присадя аз отново на естественото дърво.

68 И клоните от естественото дърво ще присадя аз върху естествените клони на дървото; и така ще ги събера отново, че да родят естествения плод и те да бъдат едно.

69 И лошите ще бъдат изхвърлени, да, дори извън земята на лозето ми; защото ето, ще окастрия лозето си още само този път.

70 И стана така, че Господарят на лозето изпрати слугата си; и слугата отиде и направи както Господарят му беше заповядал и доведе други слуги; и те бяха малко.

71 И Господарят на лозето им каза: Идете и се трудете в лозето с всичките си сили. Защото ето, за последен път ще подхраня лозето си; понеже краят е близо и времето бързо идва; и ако вие се трудите с мене с всичките си сили, ще се радвате на плода, който ще съхраня за себе си за времето, което скоро ще дойде.

72 И стана така, че слугите отидоха и се трудиха с всички сили; и Господарят на лозето също се трудеше с тях; и те се подчиняваха във всичко на заповедите на Господаря на лозето.

73 И естественият плод започна отново да се появява в лозето; и естествените клони започнаха да израстват и да избуяват извънредно; и дивите клони бяха откъсвани и изхвърляни; и те държаха наравно корена и върха му според силата им.

74 И тъй, те се трудиха най-усърдно, според заповедите на Господаря на лозето, чак докато лошите бяха изхвърлени извън лозето, и Господарят беше съхранил дърветата да получат отново естествения си плод; и те станаха като едно цяло; и плодовете бяха еднакви; и Господарят на лозето си беше съхранил естествения плод, който му беше най-скъп от началото.

And the branches of the natural tree will I graft in again into the natural tree;

And the branches of the natural tree will I graft into the natural branches of the tree; and thus will I bring them together again, that they shall bring forth the natural fruit, and they shall be one.

And the bad shall be cast away, yea, even out of all the land of my vineyard; for behold, only this once will I prune my vineyard.

And it came to pass that the Lord of the vineyard sent his servant; and the servant went and did as the Lord had commanded him, and brought other servants; and they were few.

And the Lord of the vineyard said unto them: Go to, and labor in the vineyard, with your might. For behold, this is the last time that I shall nourish my vineyard; for the end is nigh at hand, and the season speedily cometh; and if ye labor with your might with me ye shall have joy in the fruit which I shall lay up unto myself against the time which will soon come.

And it came to pass that the servants did go and labor with their might; and the Lord of the vineyard labored also with them; and they did obey the commandments of the Lord of the vineyard in all things.

And there began to be the natural fruit again in the vineyard; and the natural branches began to grow and thrive exceedingly; and the wild branches began to be plucked off and to be cast away; and they did keep the root and the top thereof equal, according to the strength thereof.

And thus they labored, with all diligence, according to the commandments of the Lord of the vineyard, even until the bad had been cast away out of the vineyard, and the Lord had preserved unto himself that the trees had become again the natural fruit; and they became like unto one body; and the fruits were equal; and the Lord of the vineyard had preserved unto himself the natural fruit, which was most precious unto him from the beginning.

75 И стана така, че когато Господарят на лозето видя, че плодът му е добър и че лозето му не е повече развалено, той свика слугите си и им каза: Ето, ние подхранихме лозето ми за последен път; и вие виждате, че аз съм направил всичко според волята си; и съм съхранил естествения плод, и той е добър, тъй-мо както беше в началото. И благословени сте вие; и понеже бяхте усърдни в работата си с мене в лозето ми, и спазвахте заповедите ми, и ми възвърнахте отново естествения плод, така че лозето ми да не е повече развалено и лошият да е изхвърлен, ето, вие ще се радвате с мене на плода на лозето ми.

76 Защото ето, аз ще си натрупам за дълго от плода на моето лозе, за да имам за времето, което бързо идва; и за последен път аз подхраних лозето си, и го окастрих, и го окопах, и го наторих; затова ще си натрупам от плода за дълго време според това, което съм казал.

77 И когато дойде времето лошият плод да порасне отново в лозето ми, тогава ще накарам да се събере и добрия плод, и лошия; добрия ще съхраня за себе си, а лошия ще изхвърля на мястото му. И тогава идва времето и краят; и ще сторя лозето ми да бъде изгорено с огън.

And it came to pass that when the Lord of the vineyard saw that his fruit was good, and that his vineyard was no more corrupt, he called up his servants, and said unto them: Behold, for this last time have we nourished my vineyard; and thou beholdest that I have done according to my will; and I have preserved the natural fruit, that it is good, even like as it was in the beginning. And blessed art thou; for because ye have been diligent in laboring with me in my vineyard, and have kept my commandments, and have brought unto me again the natural fruit, that my vineyard is no more corrupted, and the bad is cast away, behold ye shall have joy with me because of the fruit of my vineyard.

For behold, for a long time will I lay up of the fruit of my vineyard unto mine own self against the season, which speedily cometh; and for the last time have I nourished my vineyard, and pruned it, and dug about it, and dunged it; wherefore I will lay up unto mine own self of the fruit, for a long time, according to that which I have spoken.

And when the time cometh that evil fruit shall again come into my vineyard, then will I cause the good and the bad to be gathered; and the good will I preserve unto myself, and the bad will I cast away into its own place. And then cometh the season and the end; and my vineyard will I cause to be burned with fire.

Яков 6

- 1 И сега, ето, братя мои, както ви казах, ще пророкувам и ето, това е моето пророчество — че нещата, които този пророк Зенос изрече относно дома Израилев, когото той оприличи с питомно маслиново дърво, непременно ще се случат.
- 2 И денят, в който Той ще простре ръката Си отново за втори път, за да възвърне народа Си, е денят, да, тъкмо този последен път, когато слугите Господни ще тръгнат със силата Му да подхранват и кастрят лозето Му; и след това краят скоро идва.
- 3 И колко благословени са онези, които са се трудили усърдно в лозето Му; и колко проклетни са онези, които ще бъдат изхвърлени на собственото им място! И светът ще бъде изгорен с огън.
- 4 И колко милостив е нашият Бог към нас, защото Той си спомня за дома Израилев, и за неговите корени, и за клоните му; и по цял ден Той простира ръцете Си към тях; и те са коравовратни и отричащи всичко люде; но всички тези, които не ще вкоравят сърцата си, ще бъдат спасени в царството Божие.
- 5 Затова, възлюбени мои братя, аз ви умолявам със слова трезви да се покаете и да дойдете с пълно намерение в сърцата си, и да се придържате към Бога, тъй както Той се придържа към вас. И не вкоравявайте сърцата си, докато ръката Му на милост е протегната към вас в светлината на деня.
- 6 Да, ако искате да чуете гласа Му днес, не вкоравявайте сърцата си; защо трябва да умираете?
- 7 Понеже ето, след като цял ден сте се хранили с доброто слово Божие, ще дадете ли лош плод, та да трябва да бъдете отсечени и хвърлени в огъня?
- 8 Ето, ще отхвърлите ли тези слова? Ще отхвърлите ли словата на пророците и ще отхвърлите ли всички слова, които са били казани относно Христа, след като толкова много люде са говорили за Него; и ще отречете ли доброто слово на Христа, и силата Божия, и дара на Светия Дух, и ще угасите ли Светия Дух; и ще се подиграете ли с великия план на изкуплението, който беше приготвен за вас?

Jacob 6

And now, behold, my brethren, as I said unto you that I would prophesy, behold, this is my prophecy—that the things which this prophet Zenos spake, concerning the house of Israel, in the which he likened them unto a tame olive tree, must surely come to pass.

And the day that he shall set his hand again the second time to recover his people, is the day, yea, even the last time, that the servants of the Lord shall go forth in his power, to nourish and prune his vineyard; and after that the end soon cometh.

And how blessed are they who have labored diligently in his vineyard; and how cursed are they who shall be cast out into their own place! And the world shall be burned with fire.

And how merciful is our God unto us, for he remembereth the house of Israel, both roots and branches; and he stretches forth his hands unto them all the day long; and they are a stiffnecked and a gainsaying people; but as many as will not harden their hearts shall be saved in the kingdom of God.

Wherefore, my beloved brethren, I beseech of you in words of soberness that ye would repent, and come with full purpose of heart, and cleave unto God as he cleaveth unto you. And while his arm of mercy is extended towards you in the light of the day, harden not your hearts.

Yea, today, if ye will hear his voice, harden not your hearts; for why will ye die?

For behold, after ye have been nourished by the good word of God all the day long, will ye bring forth evil fruit, that ye must be hewn down and cast into the fire?

Behold, will ye reject these words? Will ye reject the words of the prophets; and will ye reject all the words which have been spoken concerning Christ, after so many have spoken concerning him; and deny the good word of Christ, and the power of God, and the gift of the Holy Ghost, and quench the Holy Spirit, and make a mock of the great plan of redemption, which hath been laid for you?

9 Не знаете ли, че ако направите всичко това, силата на изкуплението и на възкресението, която е в Христа, ще ви изправи в срам и ужасна вина пред Божия съд?

10 И според силата на правосъдието, понеже правосъдието не може да бъде отречено, вие ще трябва да отидете в онова езеро от огън и жупел, чиито пламъци са неугасими и чийто дим се възнася во веки веков, което езеро от огън и жупел е безкрайно мъчение.

11 О, тогава възлюбени мои братя, покайте се и влезте през стеснената порта, и постоянствайте в пътеката, която е тясна, докато получите вечен живот.

12 О, бъдете мъдри; какво повече мога да кажа?

13 Накрая аз ви казвам сбогом, докато ви срещна пред приятния съд Божий, който съд поразява нечестивите с ужасен страх и боязън. Амин.

Know ye not that if ye will do these things, that the power of the redemption and the resurrection, which is in Christ, will bring you to stand with shame and awful guilt before the bar of God?

And according to the power of justice, for justice cannot be denied, ye must go away into that lake of fire and brimstone, whose flames are unquenchable, and whose smoke ascendeth up forever and ever, which lake of fire and brimstone is endless torment.

O then, my beloved brethren, repent ye, and enter in at the strait gate, and continue in the way which is narrow, until ye shall obtain eternal life.

O be wise; what can I say more?

Finally, I bid you farewell, until I shall meet you before the pleasing bar of God, which bar striketh the wicked with awful dread and fear. Amen.

Яков 7

- 1 И сега стана така, че след като бяха се минали няколко години, между народа на Нефи се появи един човек, чието име беше Серим.
- 2 И стана така, че той започна да проповядва сред хората и да им заявява, че няма да има никакъв Христос. И той проповядваше много неща, които бяха ласкателни за хората; и той правеше това, за да може да събори учението за Христа.
- 3 И той се трудеше усърдно да отклони сърцата на хората, дотолкова че подведе много сърца; и като знаеше, че аз, Яков, имам вяра в Христа, който трябва да дойде, той потърси възможност да дойде при мене.
- 4 И той беше учен човек, тъй че познаваше съвършено езика на хората; ето защо, той можеше да употребява много ласкателства и много сила на речта, според силата на дявола.
- 5 И той се беше надявал да разклати вярата ми, въпреки многото откровения и многото неща, които бях видял относно това; защото наистина бях видял ангели и те ми бяха служили. И също, аз без съмнение бях чувал гласа Господен да ми говори от време на време; ето защо, не можех да бъда разколебан.
- 6 И стана така, че той дойде при мене и ми проговори по този начин, казвайки: Брате Якове, много търсех удобен случай да ти говоря; защото чух да казват, а и знам, че ти отиваш често да проповядваш това, което ти наричаш Евангелие или учение за Христа.
- 7 И така ти си подвел много от тези хора, така че те изопачават правия Божий път и не спазват закона на Моисей, който е правият път; те превръщат закона на Моисей в поклонение на едно същество, което ти казваш, щяло да дойде след няколкостотин години. И сега, ето, аз, Серим, ти заявявам, че това е богохулство; защото никои човек не знае за тези неща и не може да предскаже идните неща. И по този начин Серим спореше с мене.
- 8 Но ето, Господ Бог изля Своя Дух в душата ми, така че аз го обърках във всичките му слова.

Jacob 7

- And now it came to pass after some years had passed away, there came a man among the people of Nephi, whose name was Sherem.
- And it came to pass that he began to preach among the people, and to declare unto them that there should be no Christ. And he preached many things which were flattering unto the people; and this he did that he might overthrow the doctrine of Christ.
- And he labored diligently that he might lead away the hearts of the people, insomuch that he did lead away many hearts; and he knowing that I, Jacob, had faith in Christ who should come, he sought much opportunity that he might come unto me.
- And he was learned, that he had a perfect knowledge of the language of the people; wherefore, he could use much flattery, and much power of speech, according to the power of the devil.
- And he had hope to shake me from the faith, notwithstanding the many revelations and the many things which I had seen concerning these things; for I truly had seen angels, and they had ministered unto me. And also, I had heard the voice of the Lord speaking unto me in very word, from time to time; wherefore, I could not be shaken.
- And it came to pass that he came unto me, and on this wise did he speak unto me, saying: Brother Jacob, I have sought much opportunity that I might speak unto you; for I have heard and also know that thou goest about much, preaching that which ye call the gospel, or the doctrine of Christ.
- And ye have led away much of this people that they pervert the right way of God, and keep not the law of Moses which is the right way; and convert the law of Moses into the worship of a being which ye say shall come many hundred years hence. And now behold, I, Sherem, declare unto you that this is blasphemy; for no man knoweth of such things; for he cannot tell of things to come. And after this manner did Sherem contend against me.
- But behold, the Lord God poured in his Spirit into my soul, insomuch that I did confound him in all his words.

9 И аз му казах: Отричаш ли Христа, Който трябва да дойде? И той ми каза: Ако имаше Христос, аз нямаше да го отрека, но знам, че няма Христос и нито е имало, нито някога ще има.

10 И аз го попитах: Вярваш ли в Светите писания? И той каза: Да.

11 И аз му казах: Тогава ти не ги разбираш; защото те наистина свидетелстват за Христа. Ето, аз ти казвам, че никой от пророците не е писал, нито е прокукувал, без да е говорил за този Христос.

12 И това не е всичко — на мене това ми бе показано, защото съм го чул и видял; и то ми бе показано също и чрез силата на Светия Дух; затова аз знам, че ако няма единение, цялото човечество ще бъде загубено.

13 И стана така, че той ми каза: Покажи ми знамение чрез тази сила на Светия Дух, чрез Който знаеш толкова много.

14 И аз му казах: Кой съм аз да изкушавам Бога да ти показва знамение за нещо, за което сам знаеш, че е истина? Ти пак ще го отречеш, защото ти си от дявола. При все това, нека не бъде според моята воля; но ако Бог те порази, нека това ти бъде за знамение, че Той има власт и на небесата, и на земята; и също, че Христос ще дойде. И нека бъде Твоята воля, о, Господи, не моята.

15 И стана така, че когато аз, Яков, изрекох тези слова, Господната сила дойде върху него дотолкова, че той падна на земята. И стана така, че за него се грижиха в продължение на много дни.

16 И стана така, че той каза на людете: Съберете се утре, защото ще умра; затова аз искам да говоря на людете преди да умра.

17 И стана така, че на другия ден множеството беше събрано; и той им говорѝ ясно и отрече нещата, на които ги беше учил, и призна Христа, и Силата на Светия Дух, и служението на ангелите.

18 И той им говорѝ ясно, че е бил измамен от силата на дявола. И той говорѝ за пъкълъ и за вечността, и за вечното наказание.

And I said unto him: Deniest thou the Christ who shall come? And he said: If there should be a Christ, I would not deny him; but I know that there is no Christ, neither has been, nor ever will be.

And I said unto him: Believest thou the scriptures? And he said, Yea.

And I said unto him: Then ye do not understand them; for they truly testify of Christ. Behold, I say unto you that none of the prophets have written, nor prophesied, save they have spoken concerning this Christ.

And this is not all—it has been made manifest unto me, for I have heard and seen; and it also has been made manifest unto me by the power of the Holy Ghost; wherefore, I know if there should be no atonement made all mankind must be lost.

And it came to pass that he said unto me: Show me a sign by this power of the Holy Ghost, in the which ye know so much.

And I said unto him: What am I that I should tempt God to show unto thee a sign in the thing which thou knowest to be true? Yet thou wilt deny it, because thou art of the devil. Nevertheless, not my will be done; but if God shall smite thee, let that be a sign unto thee that he has power, both in heaven and in earth; and also, that Christ shall come. And thy will, O Lord, be done, and not mine.

And it came to pass that when I, Jacob, had spoken these words, the power of the Lord came upon him, inasmuch that he fell to the earth. And it came to pass that he was nourished for the space of many days.

And it came to pass that he said unto the people: Gather together on the morrow, for I shall die; wherefore, I desire to speak unto the people before I shall die.

And it came to pass that on the morrow the multitude were gathered together; and he spake plainly unto them and denied the things which he had taught them, and confessed the Christ, and the power of the Holy Ghost, and the ministering of angels.

And he spake plainly unto them, that he had been deceived by the power of the devil. And he spake of hell, and of eternity, and of eternal punishment.

19 И той каза: Страхувам се да не би да съм допус-
нал непростимия грях, защото съм излъгал Бога;
защото отрекох Христа, а казах, че вярвам в
Светите писания; а те наистина свидетелстват за
Него. И защото така съм излъгал Бога, аз се страху-
вам много да не би моето състояние да бъде ужасно;
но аз се изповядвам пред Бога.

20 И стана така, че след като беше изрекъл тези сло-
ва, той не можа да каже нищо повече и предаде дух.

21 И когато множеството стана свидетел, че той ка-
за това, докато се готвеше да предаде дух, те бяха из-
вънредно учудени; дотолкова, че силата Божия сле-
зе върху тях и ги сломи, така че те паднаха на земя-
та.

22 Сега това нещо ме направи много щастлив, мене,
Яков, защото аз го бях измолил от Моя Отец,
Който е в небесата; защото Той беше чул моя повик
и беше отговорил на молитвата ми.

23 И стана така, че Божият мир и любовта Божия
бяха отново възстановени сред хората; и те четяха
усърдно Светите писания и не се вслушваха повече
в словата на този нечестив човек.

24 И стана така, че бяха употребени много начини
за превъзпитание и възстановяване на ламанитите
в знанието за истината; но всичко беше напразно,
защото те се наслаждаваха на войните, кръвопроли-
тията и изпитваха вечна омраза към нас, техните
братя. И те непрестанно се опитваха да ни унищо-
жат чрез силата на оръжията си.

25 Затова народът на Нефи се укрепил против тях с
оръжията си и с всичките си сили, уповавайки се на
Бога и на канарата на своето спасение; затова дото-
гава те бяха победители над враговете си.

And he said: I fear lest I have committed the unpar-
donable sin, for I have lied unto God; for I denied the
Christ, and said that I believed the scriptures; and they
truly testify of him. And because I have thus lied unto
God I greatly fear lest my case shall be awful; but I con-
fess unto God.

And it came to pass that when he had said these
words he could say no more, and he gave up the ghost.

And when the multitude had witnessed that he spake
these things as he was about to give up the ghost, they
were astonished exceedingly; insomuch that the power
of God came down upon them, and they were overcome
that they fell to the earth.

Now, this thing was pleasing unto me, Jacob, for I
had requested it of my Father who was in heaven; for he
had heard my cry and answered my prayer.

And it came to pass that peace and the love of God
was restored again among the people; and they searched
the scriptures, and hearkened no more to the words of
this wicked man.

And it came to pass that many means were devised to
reclaim and restore the Lamanites to the knowledge of
the truth; but it all was vain, for they delighted in wars
and bloodshed, and they had an eternal hatred against
us, their brethren. And they sought by the power of
their arms to destroy us continually.

Wherefore, the people of Nephi did fortify against
them with their arms, and with all their might, trusting
in the God and rock of their salvation; wherefore, they
became as yet, conquerors of their enemies.

26 И стана така, че аз, Яков, започнах да остарявам; и тъй като летописът на този народ се води на другите плочи на Нефи, аз привършвам този летопис, заявявайки, че съм писал според най-доброто ми знание, и като казвам, че времето ни, а също и животът ни, преминаха като сън; ние бяхме един самотен и тържествен народ, скитници, прогонени от Ерусалим, родени в горест, в пустош, мразени от братята си, които предизвикваха войни и раздори; затова ние оплаквахме дните си.

27 И аз, Яков, видях, че трябва скоро да слеза в гроба си; затова аз казах на сина си, Енос: Вземи тези плочи. И му казах нещата, които брат ми, Нефи, ми беше заповядал; и той ми обеща да се подчинява на заповедите. И аз слагам край на писането върху тези плочи, което беше кратко; а на четеца казвам сбогом, надявайки се, че много от братята ми ще могат да прочетат словата ми. Братя, сбогом.

And it came to pass that I, Jacob, began to be old; and the record of this people being kept on the other plates of Nephi, wherefore, I conclude this record, declaring that I have written according to the best of my knowledge, by saying that the time passed away with us, and also our lives passed away like as it were unto us a dream, we being a lonesome and a solemn people, wanderers, cast out from Jerusalem, born in tribulation, in a wilderness, and hated of our brethren, which caused wars and contentions; wherefore, we did mourn out our days.

And I, Jacob, saw that I must soon go down to my grave; wherefore, I said unto my son Enos: Take these plates. And I told him the things which my brother Nephi had commanded me, and he promised obedience unto the commands. And I make an end of my writing upon these plates, which writing has been small; and to the reader I bid farewell, hoping that many of my brethren may read my words. Brethren, adieu.

Книгата на Енос

- 1 Ето, стана така, че аз, Енос, като знам, че баща ми беше праведен човек, защото той ме поучаваше на своя език и съобразно учението и увещанието Господни, и благословено да бъде името на моя Бог за това —
- 2 Аз ще ви кажа за борбата, която имах пред Бога, преди да получа опрощение на греховете си.
- 3 Ето, аз тръгнах на лов за животни из горите; и словата, които бях чувал често да говори баща ми за вечния живот и за радостта на светиите, проникнаха дълбоко в сърцето ми.
- 4 И душата ми жадаше; и аз коленичих пред моя Създател и Го призовах в усърдна молитва и жалба за моята собствена душа; и аз Го призовавах през целия ден; да, и когато падна нощта, аз още издигах гласа си, та да стигне небесата.
- 5 И тогава дойде глас към мене, казвайки: Еносе, греховете ти са опростени и ти ще бъдеш благословен.
- 6 И аз, Енос, знаех, че Бог не може да лъже; затова вината ми беше премахната.
- 7 И аз казах: Господи, как става това?
- 8 И Той ми каза: Поради вярата ти в Христа, Когото ти никога не си виждал, нито чувал. И много години ще минат, преди Той да се яви в плътта; затова иди си, твоята вяра те изцели.
- 9 Сега стана така, че когато чух тези слова, аз започнах да изпитвам желание за благосъстоянието на братята ми, нефитите; затова аз излях цялата си душа пред Бога за тях.
- 10 И докато аз се борих в духа по този начин, ето, гласът Господен дойде в съзнанието ми отново, казвайки: Ще посетя братята ти според усърдието им в спазването на заповедите Ми. Аз съм им дал тази земя и тя е света земя; и няма да я прокълна, освен ако това не стане по причина на беззаконие; ето защо, Аз ще посетя братята ти според както съм казал; и техните прегрешения ще стоваря Аз със скръб върху собствените им глави.

The Book of Enos

Behold, it came to pass that I, Enos, knowing my father that he was a just man—for he taught me in his language, and also in the nurture and admonition of the Lord—and blessed be the name of my God for it—

And I will tell you of the wrestle which I had before God, before I received a remission of my sins.

Behold, I went to hunt beasts in the forests; and the words which I had often heard my father speak concerning eternal life, and the joy of the saints, sunk deep into my heart.

And my soul hungered; and I kneeled down before my Maker, and I cried unto him in mighty prayer and supplication for mine own soul; and all the day long did I cry unto him; yea, and when the night came I did still raise my voice high that it reached the heavens.

And there came a voice unto me, saying: Enos, thy sins are forgiven thee, and thou shalt be blessed.

And I, Enos, knew that God could not lie; wherefore, my guilt was swept away.

And I said: Lord, how is it done?

And he said unto me: Because of thy faith in Christ, whom thou hast never before heard nor seen. And many years pass away before he shall manifest himself in the flesh; wherefore, go to, thy faith hath made thee whole.

Now, it came to pass that when I had heard these words I began to feel a desire for the welfare of my brethren, the Nephites; wherefore, I did pour out my whole soul unto God for them.

And while I was thus struggling in the spirit, behold, the voice of the Lord came into my mind again, saying: I will visit thy brethren according to their diligence in keeping my commandments. I have given unto them this land, and it is a holy land; and I curse it not save it be for the cause of iniquity; wherefore, I will visit thy brethren according as I have said; and their transgressions will I bring down with sorrow upon their own heads.

11 И след като аз, Енос, чух тези слова, вярата ми в Господа започна да става непоколебима; и аз Му се помолих с дълготърпеливи усилия и за братята ми, ламанитите.

12 И стана така, че след като се бях молил и употребил всичките си усилия и усърдие, Господ ми каза: Аз ще ти въздам според желанието ти, поради твоята вяра.

13 И сега, ето, това беше желанието, което аз желяех от Него — че ако бъде тъй, че моят народ, нефитите, изпадне в прегрешение и по някакъв начин бъде унищожен, а ламанитите не бъдат унищожени, Господ Бог е способен да запази летопис на народа ми, нефитите; и даже ако може да бъде тъй, щото чрез силата на Неговата света ръка този летопис да може да бъде предаден един ден на ламанитите, за да могат те да бъдат доведени до спасение —

14 защото понастоящем усилията ни те да бъдат възстановени към истинската вяра бяха напразни. И те се кълнях в яростта си, че ако им е възможно, ще унищожат нашите летописи и нас, и също всичките предания на бащите ни.

15 Затова като знаех, че Господ Бог може да запази нашите летописи, аз Го умолявах непрестанно, защото Той ми беше казал: Каквото и да поискаш във вяра, като вярваш, че ще получиш в името на Христа, ще го получиш.

16 И аз имах вяра и призовавах Бога да благоволи да запази летописите; и Той склучи завет с мене да ги изкара наяве за ламанитите в определеното от Него време.

17 И аз, Енос, знаех, че това ще бъде така според завета, който Той беше склучил; затова душата ми се успокои.

18 И Господ ми каза: Бащите ти също поискаха това нещо от Мене; и ще им бъде сторено според вярата им; понеже вярата им беше като твоята.

19 И сега стана така, че аз, Енос, тръгнах сред народа на Нефи, пророкувайки за идните неща и свидетелствайки за тези неща, които бях чул и видял.

And after I, Enos, had heard these words, my faith began to be unshaken in the Lord; and I prayed unto him with many long strugglings for my brethren, the Lamanites.

And it came to pass that after I had prayed and labored with all diligence, the Lord said unto me: I will grant unto thee according to thy desires, because of thy faith.

And now behold, this was the desire which I desired of him—that if it should so be, that my people, the Nephites, should fall into transgression, and by any means be destroyed, and the Lamanites should not be destroyed, that the Lord God would preserve a record of my people, the Nephites; even if it so be by the power of his holy arm, that it might be brought forth at some future day unto the Lamanites, that, perhaps, they might be brought unto salvation—

For at the present our strugglings were vain in restoring them to the true faith. And they swore in their wrath that, if it were possible, they would destroy our records and us, and also all the traditions of our fathers.

Wherefore, I knowing that the Lord God was able to preserve our records, I cried unto him continually, for he had said unto me: Whatsoever thing ye shall ask in faith, believing that ye shall receive in the name of Christ, ye shall receive it.

And I had faith, and I did cry unto God that he would preserve the records; and he covenanted with me that he would bring them forth unto the Lamanites in his own due time.

And I, Enos, knew it would be according to the covenant which he had made; wherefore my soul did rest.

And the Lord said unto me: Thy fathers have also required of me this thing; and it shall be done unto them according to their faith; for their faith was like unto thine.

And now it came to pass that I, Enos, went about among the people of Nephi, prophesying of things to come, and testifying of the things which I had heard and seen.

20 И аз свидетелствам, че народът на Нефи се опитваше усърдно да възстанови ламанитите към истинската вяра в Бога. Но нашите усилия бяха напразни; тяхната омраза беше непоклатима и те бяха водени от злата си природа, така че те станаха диви и свирепи, и кръвожадни люде, пълни с идолопоклонничество и нечистота, хранещи се с хищни животни и живеещи в шатри, и странстващи в пустошта с къси кожени препаски около бедрата и обръснати глави; и цялата им сръчност беше в боравенето с лък, крив меч и брадва. И много от тях не ядяха нищо друго освен сурово месо; и те непрестанно се опитваха да ни унищожат.

21 И стана така, че народът на Нефи обработваше земята и отглеждаше всякакъв вид зърно и плодове, и стада, и черди, и всякакъв вид различен добитък, и кози, и диви кози, а също и много коне.

22 И имаше извънредно много пророци сред нас. И людете бяха коравовратни и трудно разбираха.

23 И нямаше нищо друго, освен извънредна строгост, проповеди и пророчества за войни, и раздори, и унищожения, и непрестанно им напомняхме за смъртта, за продължителността на вечността, за възмездията и силата Божии, и всички тези неща, като ги подтикваме непрестанно, за да ги държим в страх от Господа. Аз казвам, че нищо, освен това, както и откровената реч, не можеше да ги предпази от бързо падение до унищожение. И по този начин пиша аз за тях.

24 И видях войни между нефити и ламанити в хода на дните си.

25 И стана така, че аз започнах да остарявам и сто и седемдесет и девет години се бяха изминали от времето, когато баща ни, Лехий, напусна Ерусалим.

26 И аз видях, че скоро ще трябва да слеза в гроба си, и бях подтикван от силата Божия, че трябва да проповядвам и пророкувам на тези люде, и да провъзгласявам словото според истината, която е в Христа. И аз съм го провъзгласявал във всичките си дни, и съм му се радвал повече, отколкото на словото на света.

And I bear record that the people of Nephi did seek diligently to restore the Lamanites unto the true faith in God. But our labors were vain; their hatred was fixed, and they were led by their evil nature that they became wild, and ferocious, and a blood-thirsty people, full of idolatry and filthiness; feeding upon beasts of prey; dwelling in tents, and wandering about in the wilderness with a short skin girdle about their loins and their heads shaven; and their skill was in the bow, and in the cimeter, and the ax. And many of them did eat nothing save it was raw meat; and they were continually seeking to destroy us.

And it came to pass that the people of Nephi did till the land, and raise all manner of grain, and of fruit, and flocks of herds, and flocks of all manner of cattle of every kind, and goats, and wild goats, and also many horses.

And there were exceedingly many prophets among us. And the people were a stiffnecked people, hard to understand.

And there was nothing save it was exceeding harshness, preaching and prophesying of wars, and contentions, and destructions, and continually reminding them of death, and the duration of eternity, and the judgments and the power of God, and all these things —stirring them up continually to keep them in the fear of the Lord. I say there was nothing short of these things, and exceedingly great plainness of speech, would keep them from going down speedily to destruction. And after this manner do I write concerning them.

And I saw wars between the Nephites and Lamanites in the course of my days.

And it came to pass that I began to be old, and an hundred and seventy and nine years had passed away from the time that our father Lehi left Jerusalem.

And I saw that I must soon go down to my grave, having been wrought upon by the power of God that I must preach and prophesy unto this people, and declare the word according to the truth which is in Christ. And I have declared it in all my days, and have rejoiced in it above that of the world.

27 И аз скоро ще отида на мястото на моя покой, което е при Изкупителя ми; защото знам, че в Него ще намеря покой. И ще се наслаждавам на деня, когато моята смъртност ще се облече в безсмъртие и аз ще заста на пред Него; тогава ще видя лицето Му с удоволствие, и Той ще ми каже: Ела при Мене ти, който си благословен, има място, пригответо за теб в обиталищата на Отца Ми. Амин.

And I soon go to the place of my rest, which is with my Redeemer; for I know that in him I shall rest. And I rejoice in the day when my mortal shall put on immortality, and shall stand before him; then shall I see his face with pleasure, and he will say unto me: Come unto me, ye blessed, there is a place prepared for you in the mansions of my Father. Amen.

Книгата на Яром

- 1 Сега ето, аз, Яром, пиша няколко слова по заповед на баща ми, Енос, за да се води родословието ни.
- 2 И тъй като тези плочи са малки, и тъй като тези неща са написани в полза на братята ни, ламанитите, затова е необходимо да пиша малко; но аз няма да пиша за моите пророчества, нито за моите откровения. Защото какво повече бих могъл да напиша от това, което бащите ми са написали? Не разкриха ли те плана за спасението? Аз ви казвам: Да! И това ми е достатъчно.
- 3 Ето, необходимо е да се направи много сред тези люде, поради коравосърдечието им и глухотата на ушите им, и слепотата на умовете им, и коравоверието им; при все това Бог е много милостив към тях и не ги е помел още от лицето на земята.
- 4 И има мнозина измежду нас, които имат много откровения, защото те не всички са коравоверни. И всички, които не са коравоверни и имат вяра, имат общение със Светия Дух, Който се явява на чедата човешки според вярата им.
- 5 И сега, ето, бяха се изминали двеста години и народът на Нефи беше станал силен в страната. Те съблюдаваха да спазват закона на Моисей и да пазят съботния ден свещен за Господа. И не се оскверняваха, нито богохулстваха. И законите на страната бяха извънредно строги.
- 6 И те бяха пръснати по голяма част от лицето земята, както и ламанитите. И те бяха извънредно многобройни от нефитите; и те обичаха да убиват и пиеха кръвта на животни.
- 7 И стана така, че те идваха много пъти да се сражават срещу нас, нефитите. Но царете ни и водачите ни бяха мъже могъщи във вярата на Господа; и те поучаваха людете за пътищата Господни; затова ние устояхме на ламанитите и ги пометохме от земите ни, и започнахме да укрепваме нашите градове и всички места на нашето наследство.

The Book of Jarom

Now behold, I, Jarom, write a few words according to the commandment of my father, Enos, that our genealogy may be kept.

And as these plates are small, and as these things are written for the intent of the benefit of our brethren the Lamanites, wherefore, it must needs be that I write a little; but I shall not write the things of my prophesying, nor of my revelations. For what could I write more than my fathers have written? For have not they revealed the plan of salvation? I say unto you, Yea; and this sufficeth me.

Behold, it is expedient that much should be done among this people, because of the hardness of their hearts, and the deafness of their ears, and the blindness of their minds, and the stiffness of their necks; nevertheless, God is exceedingly merciful unto them, and has not as yet swept them off from the face of the land.

And there are many among us who have many revelations, for they are not all stiffnecked. And as many as are not stiffnecked and have faith, have communion with the Holy Spirit, which maketh manifest unto the children of men, according to their faith.

And now, behold, two hundred years had passed away, and the people of Nephi had waxed strong in the land. They observed to keep the law of Moses and the sabbath day holy unto the Lord. And they profaned not; neither did they blaspheme. And the laws of the land were exceedingly strict.

And they were scattered upon much of the face of the land, and the Lamanites also. And they were exceedingly more numerous than were they of the Nephites; and they loved murder and would drink the blood of beasts.

And it came to pass that they came many times against us, the Nephites, to battle. But our kings and our leaders were mighty men in the faith of the Lord; and they taught the people the ways of the Lord; wherefore, we withstood the Lamanites and swept them away out of our lands, and began to fortify our cities, or whatsoever place of our inheritance.

- 8 И ние се умножихме извънредно много, и се разпростряхме по лицето на земята, и станяхме извънредно богати на злато и на сребро, и на скъпоценности, и на изкусни изработки от дърво, на сгради, и на механизми, също на желязо и мед, пиринч и стомана, като правехме всякакъв вид различни сечива за обработване на земята и оръжия за война — да, островърхата стрела, и колчана, и късото копие, и дългото копие, и всякакви приспособления за война.
- 9 И така, бидейки подготвени да посрещнем ламанитите, те нямаха успех срещу нас. И беше потвърдено словото Господне, което Той изрече на бащите ни, казвайки, че: Доколкото вие спазвате заповедите Ми, ще преуспявате в страната.
- 10 И стана така, че пророците Господни заплашваха народа на Нефи според Божието слово, че ако те не спазват заповедите и изпаднат в прегрешение, ще бъдат изтребени от лицето на земята.
- 11 Затова и пророците, и свещениците, и учителите се трудеха усърдно, увещавайки дълготърпеливо люде да бъдат усърдни; учейки ги на закона на Моисей и целта, за която той е даден; убеждавайки ги да чакат идването на Месията и да вярват в Него, Който ще дойде, като че ли Той беше вече дошъл. И по този начин те ги поучаваха.
- 12 И стана така, че правейки това, те ги предпазиха от унищожение от лицето на земята; защото пробождаха сърцата им със словото, като ги подтикваха непрестанно към покаяние.
- 13 И стана така, че двеста и тридесет и осем години бяха се изминали във войни и раздори, и разногласия в продължение на повечето от времето.
- 14 И аз, Яром, не пиша повече, защото плочите са малки. Но ето, мои братя, вие можете да се обърнете към другите плочи на Нефи; защото ето, на тях са издълбани летописите на войните ни съгласно писанията на царете, или онези, които те заповядаха да бъдат записани.

And we multiplied exceedingly, and spread upon the face of the land, and became exceedingly rich in gold, and in silver, and in precious things, and in fine workmanship of wood, in buildings, and in machinery, and also in iron and copper, and brass and steel, making all manner of tools of every kind to till the ground, and weapons of war—yea, the sharp pointed arrow, and the quiver, and the dart, and the javelin, and all preparations for war.

And thus being prepared to meet the Lamanites, they did not prosper against us. But the word of the Lord was verified, which he spake unto our fathers, saying that: Inasmuch as ye will keep my commandments ye shall prosper in the land.

And it came to pass that the prophets of the Lord did threaten the people of Nephi, according to the word of God, that if they did not keep the commandments, but should fall into transgression, they should be destroyed from off the face of the land.

Wherefore, the prophets, and the priests, and the teachers, did labor diligently, exhorting with all long-suffering the people to diligence; teaching the law of Moses, and the intent for which it was given; persuading them to look forward unto the Messiah, and believe in him to come as though he already was. And after this manner did they teach them.

And it came to pass that by so doing they kept them from being destroyed upon the face of the land; for they did prick their hearts with the word, continually stirring them up unto repentance.

And it came to pass that two hundred and thirty and eight years had passed away—after the manner of wars, and contentions, and dissensions, for the space of much of the time.

And I, Jarom, do not write more, for the plates are small. But behold, my brethren, ye can go to the other plates of Nephi; for behold, upon them the records of our wars are engraven, according to the writings of the kings, or those which they caused to be written.

15 И аз предавам тези плочи в ръцете на сина си,
Омний, за да бъдат запазени според заповедите на
бащите ми.

And I deliver these plates into the hands of my son
Omni, that they may be kept according to the com-
mandments of my fathers.

Книгата на Омний

- 1 Ето, стана така, че аз, Омний, бях получил заповед от баща ми, Яром, да запиша нещо на тези плочи, за да запазя родословието ни.
- 2 Затова аз бих желал да знаете, че в моите дни се сражавах много с меч, за да запазя народа си, нефитите, та да не паднат в ръцете на своите врагове, ламанитите. Но ето, аз самият съм нечестив човек и не съм спазвал повеленията и заповедите Господни, както трябваше да направя.
- 3 И стана така, че двеста и седемдесет и шест години бяха изминали и имахме много периоди на мир; и имахме много периоди на сериозни войни и кръвопролития. Да, и накрая бяха изминали двеста и осемдесет и две години, и аз бях пазил тези плочи съгласно заповедите на бащите ми; и ги предадох на сина си, Амарон. И аз слагам край.
- 4 И сега, аз, Амарон, пиша в книгата на баща ми нещата, които пиша, и те са малко.
- 5 Ето, стана така, че бяха се изминали триста и двадесет години и най-нечестивата част от нефитите беше изстребена.
- 6 Защото Господ нямаше да позволи, след като ги беше извел от земята на Ерусалим и ги беше съхранявал и запазил от падане в ръцете на враговете им, да, той нямаше да позволи да не се потвърдят словата, които Той изрече на бащите ни, казвайки, че: Доколкото вие не ще спазвате Моите заповеди, вие не ще преуспявате в страната.
- 7 Затова Господ ги посети с велико възмездие; Той обаче пощади праведните, та да не погинат, и ги избави от ръцете на враговете им.
- 8 И стана така, че аз предадох плочите на брат си, Хамис.

The Book of Omni

Behold, it came to pass that I, Omni, being commanded by my father, Jarom, that I should write somewhat upon these plates, to preserve our genealogy—

Wherefore, in my days, I would that ye should know that I fought much with the sword to preserve my people, the Nephites, from falling into the hands of their enemies, the Lamanites. But behold, I of myself am a wicked man, and I have not kept the statutes and the commandments of the Lord as I ought to have done.

And it came to pass that two hundred and seventy and six years had passed away, and we had many seasons of peace; and we had many seasons of serious war and bloodshed. Yea, and in fine, two hundred and eighty and two years had passed away, and I had kept these plates according to the commandments of my fathers; and I conferred them upon my son Amaron. And I make an end.

And now I, Amaron, write the things whatsoever I write, which are few, in the book of my father.

Behold, it came to pass that three hundred and twenty years had passed away, and the more wicked part of the Nephites were destroyed.

For the Lord would not suffer, after he had led them out of the land of Jerusalem and kept and preserved them from falling into the hands of their enemies, yea, he would not suffer that the words should not be verified, which he spake unto our fathers, saying that: Inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall not prosper in the land.

Wherefore, the Lord did visit them in great judgment; nevertheless, he did spare the righteous that they should not perish, but did deliver them out of the hands of their enemies.

And it came to pass that I did deliver the plates unto my brother Chemish.

- 9 Сега аз, Хамис, пиша малкото неща, които пиша, в същата книга, както брат ми; защото ето, аз видях последното, което той написа, и че той го написа със собствената си ръка; и той го написа в деня, в който ги предаде на мене. И по този начин ние водим летописите, защото това е според заповедите на бащите ни. И аз слагам край.
- 10 Ето, аз съм Авинадом, син на Хамис. Ето, стана така, че видях много войни и раздори сред народа ми, нефитите, и ламанитите; и аз със собствения си меч съм отнел живота на много от ламанитите, в защита на братята си.
- 11 И ето, летописът на този народ е издълбан върху плочите, които се притежават от царете според поколенията; и аз не знам за друго откровение или пророчество, освен това, което е било написано; ето защо, това, което е написано, е достатъчно и аз слагам край.
- 12 Ето, аз съм Амаликий, синът на Авинадом. Ето, аз ще ви кажа нещо за Мосия, който беше направен цар в земята Зарахемла; защото ето, той, след като беше предупреден от Господа, че трябва да избяга от земята Нефи и всички онези, които пожелаят да се вслушат в гласа Господен, трябва също да напуснат земята с него и да отидат в пустошта,
- 13 стана така, че той направи според това, което Господ му беше заповядал. И те напуснаха земята и отидоха в пустошта, всички, които желяха да се вслушат в гласа Господен; и те бяха водени от много проповеди и пророчества. И те бяха непрестанно увещавани от Божието слово; и те бяха водени из пустошта чрез силата на Неговата ръка, докато не слязоха в земята, която е наречена земята Зарахемла.
- 14 И те откриха народ, който се наричаше народът на Зарахемла. И имаше голямо ликуване сред народа на Зарахемла; и Зарахемла се радваше също извънредно много, защото Господ беше изпратил народа на Мосия с плочите от пиринч, които съдържаха летописа на юдеите.

Now I, Chemish, write what few things I write, in the same book with my brother; for behold, I saw the last which he wrote, that he wrote it with his own hand; and he wrote it in the day that he delivered them unto me. And after this manner we keep the records, for it is according to the commandments of our fathers. And I make an end.

Behold, I, Abinadom, am the son of Chemish. Behold, it came to pass that I saw much war and contention between my people, the Nephites, and the Lamanites; and I, with my own sword, have taken the lives of many of the Lamanites in the defence of my brethren.

And behold, the record of this people is engraven upon plates which is had by the kings, according to the generations; and I know of no revelation save that which has been written, neither prophecy; wherefore, that which is sufficient is written. And I make an end.

Behold, I am Amaleki, the son of Abinadom. Behold, I will speak unto you somewhat concerning Mosiah, who was made king over the land of Zarahemla; for behold, he being warned of the Lord that he should flee out of the land of Nephi, and as many as would hearken unto the voice of the Lord should also depart out of the land with him, into the wilderness—

And it came to pass that he did according as the Lord had commanded him. And they departed out of the land into the wilderness, as many as would hearken unto the voice of the Lord; and they were led by many preachings and prophesyings. And they were admonished continually by the word of God; and they were led by the power of his arm, through the wilderness until they came down into the land which is called the land of Zarahemla.

And they discovered a people, who were called the people of Zarahemla. Now, there was great rejoicing among the people of Zarahemla; and also Zarahemla did rejoice exceedingly, because the Lord had sent the people of Mosiah with the plates of brass which contained the record of the Jews.

15 Ето, стана така, че Мосия откри, че народът на Зарахемла е излязъл от Ерусалим по времето, когато Седекия, цар на Юда, е бил отведен в плен във Вавилон.

16 И те пътували в пустошта и били преведени от ръката Господна през големите води до земята, където Мосия ги открил; и те живеели там от онова време насам.

17 И по времето, когато Мосия ги открил, те били станали извънредно многобройни. При все това те бяха водили много войни и сериозни раздори и много от тях бяха падали от време на време от меч; и техният език се беше развалил; и те не бяха донесли със себе си никакви летописи; и те отричаха съществуването на Твореца Си; и нито Мосия, нито народът на Мосия можеха да ги разбират.

18 Но стана така, че Мосия стори, щото те да бъдат учени на неговия език. И стана така, че след като те бяха научени на езика на Мосия, Зарахемла даде по памет родословието на бащите си; и те са написани, но не на тези плочи.

19 И стана така, че народът на Зарахемла и на Мосия се обединиха; и Мосия бе определен да бъде техният цар.

20 И стана така, че в дните на Мосия му бе донесен един голям камък, покрит с издълбавания; и той изтълкува тези издълбавания чрез дара и силата Божия.

21 И те съдържаха разказ за някой си Кориантумър и избиването на народа му. И Кориантумър бил намерен от народа на Зарахемла; и той живял с тях в продължение на девет луни.

22 На камъка се казваха няколко слова относно бащите му. И неговите първи родители дошли от кулата по времето, когато Господ объркал езика на людете; и суровият гняв Господен се стоварил върху тях според възмездията му, които са справедливи; и костите им лежали пръснати по земята на север.

23 Ето аз, Амаликий, бях роден в дните на Мосия; и аз доживях да видя смъртта му; и неговият син Вениамин управлява на негово място.

Behold, it came to pass that Mosiah discovered that the people of Zarahemla came out from Jerusalem at the time that Zedekiah, king of Judah, was carried away captive into Babylon.

And they journeyed in the wilderness, and were brought by the hand of the Lord across the great waters, into the land where Mosiah discovered them; and they had dwelt there from that time forth.

And at the time that Mosiah discovered them, they had become exceedingly numerous. Nevertheless, they had had many wars and serious contentions, and had fallen by the sword from time to time; and their language had become corrupted; and they had brought no records with them; and they denied the being of their Creator; and Mosiah, nor the people of Mosiah, could understand them.

But it came to pass that Mosiah caused that they should be taught in his language. And it came to pass that after they were taught in the language of Mosiah, Zarahemla gave a genealogy of his fathers, according to his memory; and they are written, but not in these plates.

And it came to pass that the people of Zarahemla, and of Mosiah, did unite together; and Mosiah was appointed to be their king.

And it came to pass in the days of Mosiah, there was a large stone brought unto him with engravings on it; and he did interpret the engravings by the gift and power of God.

And they gave an account of one Coriantumr, and the slain of his people. And Coriantumr was discovered by the people of Zarahemla; and he dwelt with them for the space of nine moons.

It also spake a few words concerning his fathers. And his first parents came out from the tower, at the time the Lord confounded the language of the people; and the severity of the Lord fell upon them according to his judgments, which are just; and their bones lay scattered in the land northward.

Behold, I, Amaleki, was born in the days of Mosiah; and I have lived to see his death; and Benjamin, his son, reigneth in his stead.

24 И ето, в дните на цар Вениамин аз видях жестока война и големи кръвопролития между нефитите и ламанитите. Но ето, нефитите добиха голямо преимущество над тях, да, дотолкова, че цар Вениамин ги изгони от земята Зарахемла.

25 И стана така, че аз започнах да остарявам; и нямайки потомство, и знаейки, че цар Вениамин е праведен човек пред Господа, затова аз ще му предам плочите, увещавайки всички човеци да дойдат при Бога, Светия Израилев и да повярват в прокуванията и в откровенията, и в служението на ангели, и в дарбата за говорене на езици, и в дарбата за тълкувание на езици, и във всички неща, които са добри; защото няма нещо, което да е добро, освен ако не идва от Господа; а това, което е зло, идва от дявола.

26 И сега, възлюбени мои братя, аз бих желал да дойдете в Христа, Който е Светия Израилев, и да участвате в Неговото спасение, и в силата на Неговото изкупление. Да, елате при Него и Му принесете изцяло душите си като приношение; и продължавайте в пост и молитва, и устояте до края; и тъй както жив е Господ, вие ще бъдете спасени.

27 И сега, аз бих казал нещо за известен брой люде, които възлязоха в пустошта, за да се върнат в земята Нефи; защото имаше твърде много, които желяеха да притежават земята на тяхното наследство.

28 Затова те възлязоха в пустошта. И водачът им, бидейки силен и могъщ човек, и коравовратен човек, предизвика раздор помежду им; и всички те бяха избити в пустошта, с изключение на петдесет, които се върнаха отново в земята Зарахемла.

29 И стана така, че те взеха други с тях, много на брой, и предприеха отново пътуването си в пустошта.

30 И аз, Амаликий, имах брат, който също отиде с тях; и оттогава не знам нищо за тях. И аз съм почти готов да легна в гроба си; и тези плочи са пълни. И аз слагам край на говоренето си.

And behold, I have seen, in the days of king Benjamin, a serious war and much bloodshed between the Nephites and the Lamanites. But behold, the Nephites did obtain much advantage over them; yea, in-somuch that king Benjamin did drive them out of the land of Zarahemla.

And it came to pass that I began to be old; and, having no seed, and knowing king Benjamin to be a just man before the Lord, wherefore, I shall deliver up these plates unto him, exhorting all men to come unto God, the Holy One of Israel, and believe in prophesying, and in revelations, and in the ministering of angels, and in the gift of speaking with tongues, and in the gift of interpreting languages, and in all things which are good; for there is nothing which is good save it comes from the Lord: and that which is evil cometh from the devil.

And now, my beloved brethren, I would that ye should come unto Christ, who is the Holy One of Israel, and partake of his salvation, and the power of his redemption. Yea, come unto him, and offer your whole souls as an offering unto him, and continue in fasting and praying, and endure to the end; and as the Lord liveth ye will be saved.

And now I would speak somewhat concerning a certain number who went up into the wilderness to return to the land of Nephi; for there was a large number who were desirous to possess the land of their inheritance.

Wherefore, they went up into the wilderness. And their leader being a strong and mighty man, and a stiff-necked man, wherefore he caused a contention among them; and they were all slain, save fifty, in the wilderness, and they returned again to the land of Zarahemla.

And it came to pass that they also took others to a considerable number, and took their journey again into the wilderness.

And I, Amaleki, had a brother, who also went with them; and I have not since known concerning them. And I am about to lie down in my grave; and these plates are full. And I make an end of my speaking.

Словата на Мормон

- 1 И сега аз, Мормон, бидейки готов да предам летописа, който съм водил, в ръцете на сина си, Мороний, ето, аз станах свидетел на почти цялостното унищожение на народа ми, нефитите.
- 2 И сме много стотин години след пришествието на Христа, когато предавам тези летописи в ръцете на моя син, и ми се струва, че той ще бъде свидетел на цялостното унищожение на народа ми. Но дано Бог му даде да ги надживее, за да напише нещо за тях и нещо за Христа, с надежда, че това би могло да им бъде от полза един ден.
- 3 А сега ще кажа нещо за това, което съм написал; защото след като бях направил съкращение на плочите на Нефи до времето на царуването на този цар Вениамин, за когото Амаликий говорѝ, аз прегледах летописите, които бяха предадени в ръцете ми и намерих тези плочи, които съдържаха този кратък разказ на пророците от Яков до царуването на този цар Вениамин, така както и много от словата на Нефи.
- 4 И нещата, които са на тези плочи, ми харесват, поради пророчествата за пришествието на Христа; и моите бащи знаеха, че много от тях са изпълнени; да, и аз също знам, че всички неща, които бяха прокувани относно нас до ден днешен, са изпълнени, че всички неща, които трябва да станат отсега нататък, ще се случат със сигурност.
- 5 Затова аз избрах тези неща, за да свърша летописа си с тях, и останалата част от летописа си аз ще взема от плочите на Нефи; и не мога да запиша дори и една стотна част от нещата на народа ми.
- 6 Но ето, аз ще взема тези плочи, които съдържат тези пророчества и откровения, и ще ги присъединя към останалата част от моя летопис, защото те са много ценни за мене; и аз знам, че те ще бъдат ценни и за братята ми.

The Words of Mormon

And now I, Mormon, being about to deliver up the record which I have been making into the hands of my son Moroni, behold I have witnessed almost all the destruction of my people, the Nephites.

And it is many hundred years after the coming of Christ that I deliver these records into the hands of my son; and it supposeth me that he will witness the entire destruction of my people. But may God grant that he may survive them, that he may write somewhat concerning them, and somewhat concerning Christ, that perhaps some day it may profit them.

And now, I speak somewhat concerning that which I have written; for after I had made an abridgment from the plates of Nephi, down to the reign of this king Benjamin, of whom Amaleki spake, I searched among the records which had been delivered into my hands, and I found these plates, which contained this small account of the prophets, from Jacob down to the reign of this king Benjamin, and also many of the words of Nephi.

And the things which are upon these plates pleasing me, because of the prophecies of the coming of Christ; and my fathers knowing that many of them have been fulfilled; yea, and I also know that as many things as have been prophesied concerning us down to this day have been fulfilled, and as many as go beyond this day must surely come to pass—

Wherefore, I chose these things, to finish my record upon them, which remainder of my record I shall take from the plates of Nephi; and I cannot write the hundredth part of the things of my people.

But behold, I shall take these plates, which contain these prophesyings and revelations, and put them with the remainder of my record, for they are choice unto me; and I know they will be choice unto my brethren.

- 7 И аз правя това с мъдра цел; защото така ми се нашепва според въздействията на Духа Господен, Който е в мен. И сега, аз не знам всички неща; но Господ знае всички неща, които ще станат; ето защо, Той ме подбужда да действам според Неговата воля.
- 8 И молитвата ми към Бога е за моите братя, така че те да могат още веднаж да стигнат до знанието за Бога, да, и за изкуплението на Христа; за да могат да станат още веднъж един възхитителен народ.
- 9 И сега, аз, Мормон, продължавам, за да привърша летописа си, който вземам от плочите на Нефи; и го правя според знанието и разбирането, които Бог ми е дал.
- 10 И тъй, стана така, че след като Амаликий беше предал тези плочи в ръцете на цар Вениамин, той ги взе и ги сложи с другите плочи, които съдържаха летописи и които бяха предавани на царете от поколение на поколение до дните на цар Вениамин.
- 11 И от цар Вениамин нататък те бяха предавани от поколение на поколение, докато попаднаха в мои ръце. И аз, Мормон, се моля на Бога те да бъдат запазени отсега нататък. И знам, че те ще бъдат запазени, защото велики неща са записани върху тях, според които народът ми и техните братя ще бъдат съдени във великия и последен ден според словото Божие, което е записано.
- 12 И сега, относно този цар Вениамин — имаше някакви раздори сред собствения Му народ.
- 13 И стана така, че войските на ламанитите слязоха от земята Нефи да се сражават срещу народа му. Но ето, цар Вениамин събра наедно войските си и им устоя; и той се биеше със силата на собствената си ръка, с меча на Лаван.
- 14 И в силата Господна те се противопоставиха на враговете си, докато избиха много хиляди от ламанитите. И стана така, че те продължиха да се бият срещу ламанитите, докато ги изтласкаха извън всички земи на тяхното наследство.

And I do this for a wise purpose; for thus it whispereth me, according to the workings of the Spirit of the Lord which is in me. And now, I do not know all things; but the Lord knoweth all things which are to come; wherefore, he worketh in me to do according to his will.

And my prayer to God is concerning my brethren, that they may once again come to the knowledge of God, yea, the redemption of Christ; that they may once again be a delightsome people.

And now I, Mormon, proceed to finish out my record, which I take from the plates of Nephi; and I make it according to the knowledge and the understanding which God has given me.

Wherefore, it came to pass that after Amaleki had delivered up these plates into the hands of king Benjamin, he took them and put them with the other plates, which contained records which had been handed down by the kings, from generation to generation until the days of king Benjamin.

And they were handed down from king Benjamin, from generation to generation until they have fallen into my hands. And I, Mormon, pray to God that they may be preserved from this time henceforth. And I know that they will be preserved; for there are great things written upon them, out of which my people and their brethren shall be judged at the great and last day, according to the word of God which is written.

And now, concerning this king Benjamin—he had somewhat of contentions among his own people.

And it came to pass also that the armies of the Lamanites came down out of the land of Nephi, to battle against his people. But behold, king Benjamin gathered together his armies, and he did stand against them; and he did fight with the strength of his own arm, with the sword of Laban.

And in the strength of the Lord they did contend against their enemies, until they had slain many thousands of the Lamanites. And it came to pass that they did contend against the Lamanites until they had driven them out of all the lands of their inheritance.

- 15 И стана така, че след като бяха дошли лъжливи христии, и устите им бяха затворени, и те бяха наказани според престъпленията им;
- 16 и след като бяха дошли лъжливи пророци, лъжливи проповедници и лъжливи учители сред люде-те, и всички те бяха наказани за престъпленията си; и след като беше имало много раздори и много отцепничества на страната на ламанитите, ето, стана така, че цар Вениамин, с помощта на светите про-роци, които бяха сред народа му,
- 17 защото ето, цар Вениамин беше свят човек и ца-руваше праведно над своя народ; и в страната има-ше много свети мъже и те изричаха словото Божие със сила и власт; и те използваша остър език поради коравовратието на народа —
- 18 и тъй, с помощта на тези мъже цар Вениамин, трудейки се със силата на цялото си тяло и способ-ностите на цялата си душа, заедно с пророците, ус-пя да установи още веднъж мир в страната.

And it came to pass that after there had been false Christs, and their mouths had been shut, and they pun-ished according to their crimes;

And after there had been false prophets, and false preachers and teachers among the people, and all these having been punished according to their crimes; and af-ter there having been much contention and many dis-sensions away unto the Lamanites, behold, it came to pass that king Benjamin, with the assistance of the holy prophets who were among his people—

For behold, king Benjamin was a holy man, and he did reign over his people in righteousness; and there were many holy men in the land, and they did speak the word of God with power and with authority; and they did use much sharpness because of the stiffneckedness of the people—

Wherefore, with the help of these, king Benjamin, by laboring with all the might of his body and the faculty of his whole soul, and also the prophets, did once more establish peace in the land.

Книгата на Мосия

Мосия 1

- 1 И сега, нямаше повече раздор по цялата земя Зарахемла сред никой от народите, които принадлежаха на цар Вениамин, така че цар Вениамин имаше непрестанен мир във всичките оставащи му дни.
- 2 И стана така, че той имаше трима синове; и той ги нарече Мосия и Елорум, и Еламан. И той стори щото те да бъдат обучавани на всичко от езика на бащите му, за да станат разумни мъже и за да знаят за пророчествата, които са били изречени чрез устите на бащите им, които им бяха предадени от ръката Господна.
- 3 И той също ги обучаваше относно летописите, които бяха издълбани на плочите от пиринч, казвайки: Синове мои, аз бих желал да помните, че ако не бяха тези плочи, които съдържат тези летописи и тези заповеди, ние щяхме да страдаме в невежество чак до ден днешен, не познавайки тайнствата Божии.
- 4 Защото не беше възможно за баща ни Лехий да запомни всички тези неща и да поучава на тях децата си иначе, освен с помощта на тези плочи; защото, бидейки научен на езика на египтяните, той следователно можеше да чете тези издълбавания и да учи децата си на тях, за да могат така и те да учат на тях своите деца, изпълнявайки Божиите заповеди, чак до ден днешен.
- 5 Аз ви казвам, синове мои, че ако не бяха тези неща, които са били пазени и съхранени чрез ръката Божия, та да можем да четем и да разберем Неговите тайнства и да имаме винаги пред очите си заповедите Му, дори бащите ни щяха да чезнат в неверие и ние щяхме да бъдем като нашите братя, ламанитите, които не знаят нищо за тези неща и даже не им вярват, дори когато са обучавани на тях поради преданията на бащите им, които не са правилни.

The Book of Mosiah

Mosiah 1

And now there was no more contention in all the land of Zarahemla, among all the people who belonged to king Benjamin, so that king Benjamin had continual peace all the remainder of his days.

And it came to pass that he had three sons; and he called their names Mosiah, and Helorum, and Helaman. And he caused that they should be taught in all the language of his fathers, that thereby they might become men of understanding; and that they might know concerning the prophecies which had been spoken by the mouths of their fathers, which were delivered them by the hand of the Lord.

And he also taught them concerning the records which were engraven on the plates of brass, saying: My sons, I would that ye should remember that were it not for these plates, which contain these records and these commandments, we must have suffered in ignorance, even at this present time, not knowing the mysteries of God.

For it were not possible that our father, Lehi, could have remembered all these things, to have taught them to his children, except it were for the help of these plates; for he having been taught in the language of the Egyptians therefore he could read these engravings, and teach them to his children, that thereby they could teach them to their children, and so fulfilling the commandments of God, even down to this present time.

I say unto you, my sons, were it not for these things, which have been kept and preserved by the hand of God, that we might read and understand of his mysteries, and have his commandments always before our eyes, that even our fathers would have dwindled in unbelief, and we should have been like unto our brethren, the Lamanites, who know nothing concerning these things, or even do not believe them when they are taught them, because of the traditions of their fathers, which are not correct.

6 О, синове мои, аз бих желал да помните, че тези сказания са истинни и също, че тези летописи са истинни. И ето, също и плочите на Нефи, които съдържат летописите и сказанията на бащите ни от времето, когато напуснаха Ерусалим до сега, и те са истинни; и ние можем да знаем за тяхната сигурност, защото ги имаме пред очите си.

7 И сега, синове мои, аз бих желал да помните да ги изучавате усърдно, че да имате полза от това; и аз бих желал да спазвате заповедите Божии, за да преуспявате в земята съгласно обещанията, които Господ даде на бащите ни.

8 И на много други неща цар Вениамин поучаваше синовете си, които не са написани в тази книга.

9 И стана така, че след като цар Вениамин беше привършил да поучава синовете си, той остаря и видя, че ще трябва много скоро да поеме пътя на цялата земя; ето защо, той счете за нужно да предаде царството на един от синовете си.

10 Ето защо, той заповяда да доведат при него Мосия; и това са словата, които той му рече, казвайки: Сине мой, аз бих желал да провъзгласиш из цялата тази земя, сред целия този народ, сиреч народът на Зарахемла, и народът на Мосия, които живеят в земята, та тъй да могат да се съберат заедно; защото утре аз ще провъзглася на този мой народ със собствената си уста, че ти си цар и управител на този народ, когото Господ нашият Бог ни е дал.

11 И нещо повече, аз ще дам на този народ име, та чрез него да може да се отличава от всички други народи, които Господ Бог е извел от земята на Ерусалим; и това аз правя, защото те са един усърден народ в спазването на заповедите Господни.

12 И аз им давам име, което никога няма да бъде заличено, освен ако не бъде при прегрешение.

13 Да, и нещо повече, аз ви казвам, че ако се случи тъй, че този много благодетелстван народ Господен изпадне в прегрешение и стане нечестив и прелюбодеен народ, тогава Господ ще ги изостави, така че те ще станат слаби като своите братя; и Той не ще ги запазва повече чрез несравнимата Си и чудна сила, тъй както е запазвал бащите ни досега.

O my sons, I would that ye should remember that these sayings are true, and also that these records are true. And behold, also the plates of Nephi, which contain the records and the sayings of our fathers from the time they left Jerusalem until now, and they are true; and we can know of their surety because we have them before our eyes.

And now, my sons, I would that ye should remember to search them diligently, that ye may profit thereby; and I would that ye should keep the commandments of God, that ye may prosper in the land according to the promises which the Lord made unto our fathers.

And many more things did king Benjamin teach his sons, which are not written in this book.

And it came to pass that after king Benjamin had made an end of teaching his sons, that he waxed old, and he saw that he must very soon go the way of all the earth; therefore, he thought it expedient that he should confer the kingdom upon one of his sons.

Therefore, he had Mosiah brought before him; and these are the words which he spake unto him, saying: My son, I would that ye should make a proclamation throughout all this land among all this people, or the people of Zarahemla, and the people of Mosiah who dwell in the land, that thereby they may be gathered together; for on the morrow I shall proclaim unto this my people out of mine own mouth that thou art a king and a ruler over this people, whom the Lord our God hath given us.

And moreover, I shall give this people a name, that thereby they may be distinguished above all the people which the Lord God hath brought out of the land of Jerusalem; and this I do because they have been a diligent people in keeping the commandments of the Lord.

And I give unto them a name that never shall be blotted out, except it be through transgression.

Yea, and moreover I say unto you, that if this highly favored people of the Lord should fall into transgression, and become a wicked and an adulterous people, that the Lord will deliver them up, that thereby they become weak like unto their brethren; and he will no more preserve them by his matchless and marvelous power, as he has hitherto preserved our fathers.

- 14 Защото аз ви казвам, че ако Той не беше протегнал ръката Си в защита на бащите ни, те щяха да са паднали в ръцете на ламанитите и станали жертва на тяхната омраза.
- 15 И стана така, че след като цар Вениамин беше сложил край на тези указания към сина си, той го натовари с всички дела на царството.
- 16 И освен това, той също му повери летописите, които бяха издълбани върху плочите от пиринч, също и плочите на Нефи; също и меч на Лаван, и топката или пътеводителя, който преведе бащите ни през пустоща и който бе приготвен от ръката Господна, за да могат тъй те да бъдат водени, всеки един според вниманието и усърдието, които те Му отдаваха.
- 17 Ето защо, когато не бяха предани, те не преуспяваха, нито напредваха в пътешествието си, но биваха отблъсквани назад и си навличаха Божието недоволство; и затова биваха помитани с глад и тежки огорчения, за да бъдат подтикнати да си спомнят своя дълг.
- 18 И сега стана така, че Мосия отиде и стори според както баща му му беше заповядал и провъзгласи на всички люде, които бяха в земята Зарахемла, че трябва да се съберат заедно и да възлязат към храма, за да чуят словата, които баща му щеше да им каже.

For I say unto you, that if he had not extended his arm in the preservation of our fathers they must have fallen into the hands of the Lamanites, and become victims to their hatred.

And it came to pass that after king Benjamin had made an end of these sayings to his son, that he gave him charge concerning all the affairs of the kingdom.

And moreover, he also gave him charge concerning the records which were engraven on the plates of brass; and also the plates of Nephi; and also, the sword of Laban, and the ball or director, which led our fathers through the wilderness, which was prepared by the hand of the Lord that thereby they might be led, every one according to the heed and diligence which they gave unto him.

Therefore, as they were unfaithful they did not prosper nor progress in their journey, but were driven back, and incurred the displeasure of God upon them; and therefore they were smitten with famine and sore afflictions, to stir them up in remembrance of their duty.

And now, it came to pass that Mosiah went and did as his father had commanded him, and proclaimed unto all the people who were in the land of Zarahemla that thereby they might gather themselves together, to go up to the temple to hear the words which his father should speak unto them.

Мосия 2

- 1 И стана така, че след като Мосия беше сторил според както баща му му беше заповядал и беше направил оповестение из цялата страна, людете от цялата страна се събраха заедно, та да възлязат към храма и да чуят словата, които цар Вениамин щеше да им говори.
- 2 И имаше много на брой, дори толкова много, че не ги преброиха; защото те се бяха умножили твърде много и бяха станали велик народ в земята.
- 3 И те взеха също от първородните в стадата си, за да могат да принесат жертва и всеизгаряния според закона на Моисей;
- 4 и също за да могат да въздадат благодарности на Господа, техния Бог, Който ги беше извел от земята на Ерусалим и Който ги беше избавил от ръцете на техните врагове и беше определил праведни мъже да бъдат техни учители, както и един праведен мъж да бъде техен цар, който беше установил мир в земята Зарахемла и който ги беше учил да спазват Божиите заповеди, за да могат да се радват и бъдат изпълнени с любов към Бога и към всички човечи.
- 5 И стана така, че когато възлязоха към храма, те разпънаха шатрите си наоколо, всеки мъж със семейството си, състоящо се от жена му и синовете му, и дъщерите му, и техните синове, и техните дъщери, от най-стария до най-младия, всяко семейство отделно едно от друго.
- 6 И те разпънаха шатрите си около храма, като всеки човек беше обърнал шатрата си с вратата към храма, за да могат да останат в шатрите си и да чуват словата, които цар Вениамин щеше да им говори.
- 7 Защото множеството беше толкова голямо, че цар Вениамин не можеше да поучава всички тях между стените на храма, ето защо, той накара да се издигне една кула, за да може тъй народът му да чуе словата, които той щеше да им говори.

Mosiah 2

And it came to pass that after Mosiah had done as his father had commanded him, and had made a proclamation throughout all the land, that the people gathered themselves together throughout all the land, that they might go up to the temple to hear the words which king Benjamin should speak unto them.

And there were a great number, even so many that they did not number them; for they had multiplied exceedingly and waxed great in the land.

And they also took of the firstlings of their flocks, that they might offer sacrifice and burnt offerings according to the law of Moses;

And also that they might give thanks to the Lord their God, who had brought them out of the land of Jerusalem, and who had delivered them out of the hands of their enemies, and had appointed just men to be their teachers, and also a just man to be their king, who had established peace in the land of Zarahemla, and who had taught them to keep the commandments of God, that they might rejoice and be filled with love towards God and all men.

And it came to pass that when they came up to the temple, they pitched their tents round about, every man according to his family, consisting of his wife, and his sons, and his daughters, and their sons, and their daughters, from the eldest down to the youngest, every family being separate one from another.

And they pitched their tents round about the temple, every man having his tent with the door thereof towards the temple, that thereby they might remain in their tents and hear the words which king Benjamin should speak unto them;

For the multitude being so great that king Benjamin could not teach them all within the walls of the temple, therefore he caused a tower to be erected, that thereby his people might hear the words which he should speak unto them.

8 И стана така, че той започна да говори на народа си от кулата; и не всички можеха да чуват словата му поради големината на множеството; ето защо, той накара словата, които изричаше, да бъдат записвани и изпратени сред онези, до които не достигаше гласът му, за да могат и те да получат словата му.

9 И тези са словата, които той изрече и накара да бъдат записани, казвайки: Братя мои, всички вие, които сте събрани заедно, вие, които можете да чувате словата ми, които ще ви кажа този ден; защото аз не ви заповядах да възлезете тука, за да се отнесете лекомислено към словата, които ще ви кажа, но за да се вслушате в мене и отворите ушите си, та да можете да чуете, и да отворите сърцата си, та да можете да разберете, и умовете си, та тайнствата Божии да могат да бъдат разкрити пред погледа ви.

10 Не ви заповядах да възлезете тука, за да се страхувате от мене, или да мислите, че аз, сам по себе си, съм нещо повече от един смъртен човек.

11 Но аз съм като вас самите, изложен на всякакъв вид телесни и духовни немощи; все пак аз бях избран от този народ и посветен от баща ми, и ръката Господна ми позволи да бъда управител и цар на този народ; и бях пазен и съхраняван от Неговата несоравнима сила, за да ви служа с цялата си мощ, ум и сила, с които Господ ме е надарил.

12 Аз ви казвам, че тъй като ми беше позволено да прекарам дните си във ваша служба, чак до ден днешен, и не съм търсил от вас нито злато, нито сребро, нито каквото и да е друго богатство;

13 нито съм позволявал да бъдете хвърляни в тъмници, нито да ставате роби един на друг, нито да извършвате убийства или грабежи, или да крадете, или да прелюбодействате; нито пък съм позволявал да извършвате каквото и да е друго нечестие; но съм ви учил, че трябва да спазвате заповедите Господни във всички неща, които Той ви заповяда;

And it came to pass that he began to speak to his people from the tower; and they could not all hear his words because of the greatness of the multitude; therefore he caused that the words which he spake should be written and sent forth among those that were not under the sound of his voice, that they might also receive his words.

And these are the words which he spake and caused to be written, saying: My brethren, all ye that have assembled yourselves together, you that can hear my words which I shall speak unto you this day; for I have not commanded you to come up hither to trifle with the words which I shall speak, but that you should hearken unto me, and open your ears that ye may hear, and your hearts that ye may understand, and your minds that the mysteries of God may be unfolded to your view.

I have not commanded you to come up hither that ye should fear me, or that ye should think that I of myself am more than a mortal man.

But I am like as yourselves, subject to all manner of infirmities in body and mind; yet I have been chosen by this people, and consecrated by my father, and was suffered by the hand of the Lord that I should be a ruler and a king over this people; and have been kept and preserved by his matchless power, to serve you with all the might, mind and strength which the Lord hath granted unto me.

I say unto you that as I have been suffered to spend my days in your service, even up to this time, and have not sought gold nor silver nor any manner of riches of you;

Neither have I suffered that ye should be confined in dungeons, nor that ye should make slaves one of another, nor that ye should murder, or plunder, or steal, or commit adultery; nor even have I suffered that ye should commit any manner of wickedness, and have taught you that ye should keep the commandments of the Lord, in all things which he hath commanded you—

14 и дори аз самият съм се трудил със собствените си ръце, за да мога да ви служа и да не бъдете обременявани с данъци, и да не ви сполети нищо, което е мъчително да се понесе — и за всички тези неща, които съм казал, вие самите сте свидетели в този ден.

15 И все пак, братя мои, аз не правех тези неща, за да мога да се хваля, нито ви казвам тези неща за да ви обвинявам; но ви казвам тези неща, за да знаете, че аз мога с чиста съвест да отговарям пред Бога в този ден.

16 Ето, аз ви казвам, че не желая да се хваля като ви казвам, че съм прекарал дните си във ваша служба, защото аз съм бил само в служба на Бога.

17 И ето, аз ви казвам тези неща, за да се научите на мъдрост; за да се научите, че когато сте в служба на ближните си, вие сте само в служба на вашия Бог.

18 Ето, нарекли сте ме ваш цар; и ако аз, когото вие наричате ваш цар, се трудя, за да ви служа, тогава не трябва ли вие също да се трудите, за да си служите един на друг?

19 И също ето, ако аз, когото вие наричате ваш цар, който съм прекарал дните си във ваша служба, но все пак съм бил в служба на Бога, заслужавам някакви благодарности от вас, о, как трябва тогава да благодарите на вашия Небесен Цар!

20 Аз ви казвам, братя мои, че ако отдадете всичките си благодарности и хваления, които цялата ви душа има мощ да притежава, на този Бог, Който ви е сътворил, пазил и съхранявал и Който ви е сторил да се радвате и е дал да живеете в мир един с друг —

21 Аз ви казвам, че ако вие служите на Него, Който ви е сътворил от началото и ви съхранява от ден на ден, като ви дава дихание, за да можете да живеете и да се движите, и да действате според собствената си воля, и даже ви поддържа от време на време, аз ви казвам, че дори ако вие Му служите с цялата си душа, пак бихте били безполезни слуги.

And even I, myself, have labored with mine own hands that I might serve you, and that ye should not be laden with taxes, and that there should nothing come upon you which was grievous to be borne—and of all these things which I have spoken, ye yourselves are witnesses this day.

Yet, my brethren, I have not done these things that I might boast, neither do I tell these things that thereby I might accuse you; but I tell you these things that ye may know that I can answer a clear conscience before God this day.

Behold, I say unto you that because I said unto you that I had spent my days in your service, I do not desire to boast, for I have only been in the service of God.

And behold, I tell you these things that ye may learn wisdom; that ye may learn that when ye are in the service of your fellow beings ye are only in the service of your God.

Behold, ye have called me your king; and if I, whom ye call your king, do labor to serve you, then ought not ye to labor to serve one another?

And behold also, if I, whom ye call your king, who has spent his days in your service, and yet has been in the service of God, do merit any thanks from you, O how you ought to thank your heavenly King!

I say unto you, my brethren, that if you should render all the thanks and praise which your whole soul has power to possess, to that God who has created you, and has kept and preserved you, and has caused that ye should rejoice, and has granted that ye should live in peace one with another—

I say unto you that if ye should serve him who has created you from the beginning, and is preserving you from day to day, by lending you breath, that ye may live and move and do according to your own will, and even supporting you from one moment to another—I say, if ye should serve him with all your whole souls yet ye would be unprofitable servants.

- 22 Но ето, всичко, което Той изисква от вас, е да спазвате заповедите Му; и Той ви е обещал, че ако спазвате заповедите Му, ще преуспявате в земята; и Той никога не се отклонява от това, което е казал; ето защо, ако вие наистина спазвате заповедите Му, Той ще ви благославя и ще ви прави да преуспявате.
- 23 И сега, на първо място, Той ви е сътворил и ви е дарил вашия живот, за който вие сте Му длъжни.
- 24 И второ, Той изисква от вас да вършите това, което Той ви е заповядал; и ако вие го правите, Той ви благославя незабавно; и ето защо, Той ви е платил. А вие все още сте Му длъжни, и сте, и ще Му бъдете во веки веков; затова с какво имате да се похвалите?
- 25 И сега аз питам, можете ли да кажете нещо за самите вас? Аз ви отговарям: Не! Вие не можете да кажете, че сте равни дори на праха на земята; въпреки че бяхте сътворени от праха на земята; но ето, и тя принадлежи на Оногова, Който ви сътвори.
- 26 И аз, дори и аз, когото вие наричате ваш цар, не съм по-добър, отколкото сте вие самите; защото аз съм също от праха. И вие виждате, че аз остарях и съм готов да предам тази смъртна снага на нейната майка земя.
- 27 Ето защо, тъй както ви казах, че съм ви служил, ходейки пред Бога с чиста съвест, тъймо тъй аз накарах сега да се съберете заедно, та да бъде намерен за невинен, та вашата кръв да не дойде върху ми, когато застана да бъде съден от Бога за нещата, които Той ми е заповядал относно вас.
- 28 Казвам ви, че съм накарал да се съберете заедно, за да мога да пречистя одеждите си от вашата кръв сега, когато съм готов да сляза в гроба си, за да мога да сляза в мир и моят безсмъртен дух да може да се присъедини към хорове горест и да пее хваленията на един справедлив Бог.
- 29 И нещо повече, аз ви казвам, че съм накарал да се съберете заедно, за да ви оповестя, че не мога повече да бъда ваш учител, нито ваш цар.

And behold, all that he requires of you is to keep his commandments; and he has promised you that if ye would keep his commandments ye should prosper in the land; and he never doth vary from that which he hath said; therefore, if ye do keep his commandments he doth bless you and prosper you.

And now, in the first place, he hath created you, and granted unto you your lives, for which ye are indebted unto him.

And secondly, he doth require that ye should do as he hath commanded you; for which if ye do, he doth immediately bless you; and therefore he hath paid you. And ye are still indebted unto him, and are, and will be, forever and ever; therefore, of what have ye to boast?

And now I ask, can ye say aught of yourselves? I answer you, Nay. Ye cannot say that ye are even as much as the dust of the earth; yet ye were created of the dust of the earth; but behold, it belongeth to him who created you.

And I, even I, whom ye call your king, am no better than ye yourselves are; for I am also of the dust. And ye behold that I am old, and am about to yield up this mortal frame to its mother earth.

Therefore, as I said unto you that I had served you, walking with a clear conscience before God, even so I at this time have caused that ye should assemble yourselves together, that I might be found blameless, and that your blood should not come upon me, when I shall stand to be judged of God of the things whereof he hath commanded me concerning you.

I say unto you that I have caused that ye should assemble yourselves together that I might rid my garments of your blood, at this period of time when I am about to go down to my grave, that I might go down in peace, and my immortal spirit may join the choirs above in singing the praises of a just God.

And moreover, I say unto you that I have caused that ye should assemble yourselves together, that I might declare unto you that I can no longer be your teacher, nor your king;

30 Защото дори и сега, докато се опитвам да ви говоря, цялата ми снага трепери извънредно; но Господ Бог ме поддържа и ми е позволил да ви говоря, и ми е заповядал да ви оповестя в този ден, че моят син Мосия е ваш цар и управител.

31 И сега, братя мои, аз бих желал да правите това, което досега сте правили. Тъй както сте спазвали моите заповеди и заповедите на моя баща и сте преуспявали, предпазени от попадане в ръцете на враговете ви, тъкмо тъй, ако вие спазвате заповедите на моя син, сиреч Божиите заповеди, които ще ви бъдат предавани чрез него, вие ще преуспявате в земята и враговете ви няма да имат никаква власт над вас.

32 Но, о, народе мой, пазете се да не би да възникнат раздори между вас и да не изберете да се подчините на злия дух, което бе казано от баща ми Мосия.

33 Защото ето, произнесе се злочестина на оногова, който избере да се подчинява на този дух; защото ако той избере да му се подчинява и остане тъй, и умре в греховете си, същият изпива осъждение за собствената си душа, защото той получава като заплата вечно наказание, след като е прегрешил Божия закон, противно на своето собствено знание.

34 Аз ви казвам, че няма никой сред вас, с изключение на малките ви деца, които не са били поучавани на тези неща, който да не знае, че вие сте вечно задължени на вашия Небесен Отец да Му отдавате всичко, което имате и което сте; също и който да не е поучаван относно летописите, които съдържат пророчествата, които са били изречени от светите пророци, чак до времето, когато баща ни, Лехий, напусна Ерусалим;

35 а също и всичко, което е било изречено от бащите ни и досега. И също ето, те говореха това, което им беше заповядано от Господа; ето защо, те са праведни и истинни.

For even at this time, my whole frame doth tremble exceedingly while attempting to speak unto you; but the Lord God doth support me, and hath suffered me that I should speak unto you, and hath commanded me that I should declare unto you this day, that my son Mosiah is a king and a ruler over you.

And now, my brethren, I would that ye should do as ye have hitherto done. As ye have kept my commandments, and also the commandments of my father, and have prospered, and have been kept from falling into the hands of your enemies, even so if ye shall keep the commandments of my son, or the commandments of God which shall be delivered unto you by him, ye shall prosper in the land, and your enemies shall have no power over you.

But, O my people, beware lest there shall arise contentions among you, and ye list to obey the evil spirit, which was spoken of by my father Mosiah.

For behold, there is a wo pronounced upon him who listeth to obey that spirit; for if he listeth to obey him, and remaineth and dieth in his sins, the same drinketh damnation to his own soul; for he receiveth for his wages an everlasting punishment, having transgressed the law of God contrary to his own knowledge.

I say unto you, that there are not any among you, except it be your little children that have not been taught concerning these things, but what knoweth that ye are eternally indebted to your heavenly Father, to render to him all that you have and are; and also have been taught concerning the records which contain the prophecies which have been spoken by the holy prophets, even down to the time our father, Lehi, left Jerusalem;

And also, all that has been spoken by our fathers until now. And behold, also, they spake that which was commanded them of the Lord; therefore, they are just and true.

36 И сега, аз ви казвам, братя мои, че след като сте узнали и сте били научени на всички тези неща, ако вие прегрешите и се опълчите срещу това, което е казано, вие се отдръпвате от Духа Господен, тъй че Той да не може да има място във вас, за да ви направлява в пътеките на мъдростта, за да може да бъдете благословени, преуспели и запазени,

37 аз ви казвам, че човекът, който прави това, същият излиза на открит бунт против Бога; следователно той избира да се подчинява на злия дух и става враг на всичката праведност; ето защо, Господ няма място в него, защото Той не живее в несвети храмове.

38 Ето защо, ако този човек не се покае и остане тъй, и умре като враг на Бога, изискванията на божественото правосъдие събуждат в безсмъртната му душа живо чувство за собствената му вина, което го заставя да се отдръпне от присъствието на Господа и изпълва гърдите му с вина и болка, и мъка, които са като неугасим огън, чийто пламък се възнася во веки веков.

39 И сега, аз ви казвам, че милостта няма никакво право над този човек, ето защо, неговата последна участ е да търпи нескончаемо мъчение.

40 О, всички вие, възрастни мъже, а също и вие, младежи, и вие, малки деца, които можете да разберете словата ми, защото аз ви говоря ясно, за да можете да разберете, аз се моля да се пробудите във възпоменанието за ужасното състояние на онези, които са изпаднали в прегрешение.

41 И нещо повече, аз бих пожелал да помислите за благословеното и щастливо състояние на онези, които спазват Божиите заповеди. Защото ето, те са благословени във всички неща, и тленни, и духовни; и ако останат верни до края, те са приети в небесата, за да могат да живеят там с Бога в състояние на нескончаемо щастие. О, помнете, помнете, че тези неща са истинни, защото Господ Бог ги е казал.

And now, I say unto you, my brethren, that after ye have known and have been taught all these things, if ye should transgress and go contrary to that which has been spoken, that ye do withdraw yourselves from the Spirit of the Lord, that it may have no place in you to guide you in wisdom's paths that ye may be blessed, prospered, and preserved—

I say unto you, that the man that doeth this, the same cometh out in open rebellion against God; therefore he listeth to obey the evil spirit, and becometh an enemy to all righteousness; therefore, the Lord has no place in him, for he dwelleth not in unholy temples.

Therefore if that man repenteth not, and remaineth and dieth an enemy to God, the demands of divine justice do awaken his immortal soul to a lively sense of his own guilt, which doth cause him to shrink from the presence of the Lord, and doth fill his breast with guilt, and pain, and anguish, which is like an unquenchable fire, whose flame ascendeth up forever and ever.

And now I say unto you, that mercy hath no claim on that man; therefore his final doom is to endure a never-ending torment.

O, all ye old men, and also ye young men, and you little children who can understand my words, for I have spoken plainly unto you that ye might understand, I pray that ye should awake to a remembrance of the awful situation of those that have fallen into transgression.

And moreover, I would desire that ye should consider on the blessed and happy state of those that keep the commandments of God. For behold, they are blessed in all things, both temporal and spiritual; and if they hold out faithful to the end they are received into heaven, that thereby they may dwell with God in a state of never-ending happiness. O remember, remember that these things are true; for the Lord God hath spoken it.

Мосия 3

- 1 И Отново, братя мои, аз бих призовал за вниманието ви, защото имам да ви кажа нещо повече; защото ето, аз имам да ви казвам неща относно това, което трябва да стане.
- 2 И нещата, които ще ви кажа, ми бяха сторени знайни от ангел Божий. И той ми каза: Пробуди се; и аз се пробудих, и ето, той стоеше пред мене.
- 3 И той ми каза: Пробуди се и чуй словата, които ще ти кажа; понеже ето, аз идвам да ти изявя благовестия на велика радост.
- 4 Понеже Господ чу молитвите ти и отсъди за твоята праведност, и ме изпрати да ти заявя, че може да ликуваш; и че може да заявиш на твоя народ, че те също може да бъдат изпълнени с радост.
- 5 Защото ето, идва времето, и то не е много далече, когато със сила Господ Всемогъщи, Който царува, Който бе и е от вечност до вечност, ще слезе от небесата между чедата човешки и ще живее в скиния от кал, и ще отиде сред човеците, вършейки велики чудеса, като изцеляване на болни, вдигане на мъртви; ще прави куците да прохождат, слепите да получават зрението си и глухите да чуват, и ще лекува всякакъв вид болести.
- 6 И Той ще прогонва дяволи или злите духове, които обитават в сърцата на чедата човешки.
- 7 И ето, Той ще изтърпи изкушения и телесна болка, глад, жажда и умора, дори повече, отколкото човек може да изтърпи, без да умре; защото ето, кръв ще излиза от всяка пора, толкова велика ще е мъката Му за нечестията и мерзостите на Неговия народ.
- 8 И Той ще се нарича Исус Христос, Синът Божий, Отец на небесата и на земята, Творец на всички неща от самото начало; и майка Му ще се нарича Мария.
- 9 И ето, Той идва при своите си, та спасението да може да дойде при чедата човешки, тъкмо чрез вяра в Неговото име; и даже след всичко това те ще Го считат за човек и ще казват, че в Него има дявол, и ще Го бичуват, и ще Го разпънат.

Mosiah 3

And again my brethren, I would call your attention, for I have somewhat more to speak unto you; for behold, I have things to tell you concerning that which is to come.

And the things which I shall tell you are made known unto me by an angel from God. And he said unto me: Awake; and I awoke, and behold he stood before me.

And he said unto me: Awake, and hear the words which I shall tell thee; for behold, I am come to declare unto you the glad tidings of great joy.

For the Lord hath heard thy prayers, and hath judged of thy righteousness, and hath sent me to declare unto thee that thou mayest rejoice; and that thou mayest declare unto thy people, that they may also be filled with joy.

For behold, the time cometh, and is not far distant, that with power, the Lord Omnipotent who reigneth, who was, and is from all eternity to all eternity, shall come down from heaven among the children of men, and shall dwell in a tabernacle of clay, and shall go forth amongst men, working mighty miracles, such as healing the sick, raising the dead, causing the lame to walk, the blind to receive their sight, and the deaf to hear, and curing all manner of diseases.

And he shall cast out devils, or the evil spirits which dwell in the hearts of the children of men.

And lo, he shall suffer temptations, and pain of body, hunger, thirst, and fatigue, even more than man can suffer, except it be unto death; for behold, blood cometh from every pore, so great shall be his anguish for the wickedness and the abominations of his people.

And he shall be called Jesus Christ, the Son of God, the Father of heaven and earth, the Creator of all things from the beginning; and his mother shall be called Mary.

And lo, he cometh unto his own, that salvation might come unto the children of men even through faith on his name; and even after all this they shall consider him a man, and say that he hath a devil, and shall scourge him, and shall crucify him.

10 И на третия ден Той ще се вдигне от мъртвите; и ето, Той застава да съди света; и ето, всички тези неща се вършат, за да може едно справедливо правосъдие да споходи чедата човешки.

11 Защото ето, също и кръвта Му извършва единение за греховете на онези, които са паднали чрез прегрешението на Адам, които са умрели, без да узнаят Божията воля относно тях, или които са съгрешили от невежество.

12 Но горко, горко на оногова, който знае, че се бунтува против Бога! Защото спасението не идва при никой такъв, освен ако не бъде чрез покаяние и вяра в Господа Исуса Христа.

13 И Господ Бог е изпратил Своите свети пророци сред всички чедата човешки, за да изявят тези неща на всяко племе, народ и език, та тъй всеки, който повярва, че Христос ще дойде, същият да може да приеме опрощение на греховете си и да ликува с извънредно голяма радост, тъй като че Той вече е дошъл сред тях.

14 Все пак Господ Бог видя, че народът Му е коравовратен народ, и им даде закон, тъй като закона на Моисей.

15 И много знамения и изумления, и примери, и сенки им показва Той относно Своего пришествие; също и светите пророци им говориха за пришествието Му; но при все това те вкоравиха сърцата си и не разбраха, че законът на Моисей не помага в нищо, освен ако не е чрез единението на Неговата кръв.

16 И даже, ако беше възможно малките деца да могат да съгрешават, те нямаше да може да бъдат спасени; но аз ви казвам, че те са благословени; защото ето, тъй както в Адам или по природа те падат, тъй като тъй и кръвта Христова извършва единение за греховете им.

17 И освен това аз ви казвам, не ще бъде дадено никакво друго име, нито друг някакъв път или средство, чрез които спасението може да дойде при чедата човешки, а само в и чрез името на Христа, Господа Всемогъщи.

And he shall rise the third day from the dead; and behold, he standeth to judge the world; and behold, all these things are done that a righteous judgment might come upon the children of men.

For behold, and also his blood atoneth for the sins of those who have fallen by the transgression of Adam, who have died not knowing the will of God concerning them, or who have ignorantly sinned.

But wo, wo unto him who knoweth that he rebelleth against God! For salvation cometh to none such except it be through repentance and faith on the Lord Jesus Christ.

And the Lord God hath sent his holy prophets among all the children of men, to declare these things to every kindred, nation, and tongue, that thereby whosoever should believe that Christ should come, the same might receive remission of their sins, and rejoice with exceedingly great joy, even as though he had already come among them.

Yet the Lord God saw that his people were a stiff-necked people, and he appointed unto them a law, even the law of Moses.

And many signs, and wonders, and types, and shadows showed he unto them, concerning his coming; and also holy prophets spake unto them concerning his coming; and yet they hardened their hearts, and understood not that the law of Moses availeth nothing except it were through the atonement of his blood.

And even if it were possible that little children could sin they could not be saved; but I say unto you they are blessed; for behold, as in Adam, or by nature, they fall, even so the blood of Christ atoneth for their sins.

And moreover, I say unto you, that there shall be no other name given nor any other way nor means whereby salvation can come unto the children of men, only in and through the name of Christ, the Lord Omnipotent.

18 Защото ето, Той съди и Неговият съд е справедлив; и младенецът, който умре в детинството си, не погива; но човеците пият осъждане за собствените си души, освен ако не се смирят и не станат като малки деца, и не повярват, че спасението беше, и е, и трябва да дойде в и чрез единяващата кръв на Христа, Господа Всемогъщи.

19 Защото естественият човек е враг на Бога и е бил такъв от падението на Адам, и ще бъде такъв во веки веков, освен ако не се отдаде на убежденията на Светия Дух и не отхвърли естествения човек, и не стане светия чрез единението на Господа Христа, и не стане като дете, покорен, кротък, смирен, търпелив, изпълнен с любов, готов да се покори на всички неща, които Господ сметне за нужно да му причини, тъкмо както детето се покорява на баща си.

20 И нещо повече, аз ви казвам, че ще дойде времето, когато знанието за Спасителя ще се разпростре над всеки народ, племе, език и люде.

21 И ето, когато дойде това време, никой няма да бъде намерен за невинен пред Бога, с изключение на малките деца, освен чрез покаяние и вяра в името на Господа, Бога Всемогъщи.

22 И дори по това време, когато ти ще си научил народа си на нещата, които Господ, твоят Бог ти е заповядал, дори и тогава те не ще са повече невинни в Божиите очи, а само съгласно словата, които съм ти казал.

23 И сега, аз съм казал словата, които Господ Бог ми заповяда.

24 И тъй казва Господ: Те ще застанат като ярко свидетелство против този народ в съдния ден; и по това те ще бъдат съдени, всеки човек според делата си, били те добри или били те зли.

25 И ако те са зли, човеците ще бъдат предадени на ужасната гледка на собствената си вина и мерзости, които ще ги заставят да се отдръпнат от присъствието Господне в едно състояние на окаяност и безкрайно мъчение, откъдето не могат повече да се върнат; прочее, те са пили осъждане за собствените си души.

For behold he judgeth, and his judgment is just; and the infant perisheth not that dieth in his infancy; but men drink damnation to their own souls except they humble themselves and become as little children, and believe that salvation was, and is, and is to come, in and through the atoning blood of Christ, the Lord Omnipotent.

For the natural man is an enemy to God, and has been from the fall of Adam, and will be, forever and ever, unless he yields to the enticings of the Holy Spirit, and putteth off the natural man and becometh a saint through the atonement of Christ the Lord, and becometh as a child, submissive, meek, humble, patient, full of love, willing to submit to all things which the Lord seeth fit to inflict upon him, even as a child doth submit to his father.

And moreover, I say unto you, that the time shall come when the knowledge of a Savior shall spread throughout every nation, kindred, tongue, and people.

And behold, when that time cometh, none shall be found blameless before God, except it be little children, only through repentance and faith on the name of the Lord God Omnipotent.

And even at this time, when thou shalt have taught thy people the things which the Lord thy God hath commanded thee, even then are they found no more blameless in the sight of God, only according to the words which I have spoken unto thee.

And now I have spoken the words which the Lord God hath commanded me.

And thus saith the Lord: They shall stand as a bright testimony against this people, at the judgment day; whereof they shall be judged, every man according to his works, whether they be good, or whether they be evil.

And if they be evil they are consigned to an awful view of their own guilt and abominations, which doth cause them to shrink from the presence of the Lord into a state of misery and endless torment, from whence they can no more return; therefore they have drunk damnation to their own souls.

26 Ето защо, те са пили от чашата на Божия гняв, което правосъдието не можеше да им отрече повече, отколкото можеше да отрече, че Адам трябва да падне, защото взе от забранения плод; ето защо, милостта повече не може да има право над тях навеки.

27 И тяхното мъчение е като езеро от огън и жупел, чиито пламъци са неугасими и чийто дим се възнася во веки веков. Тъй ми е заповядал Господ. Амин.

Therefore, they have drunk out of the cup of the wrath of God, which justice could no more deny unto them than it could deny that Adam should fall because of his partaking of the forbidden fruit; therefore, mercy could have claim on them no more forever.

And their torment is as a lake of fire and brimstone, whose flames are unquenchable, and whose smoke ascendeth up forever and ever. Thus hath the Lord commanded me. Amen.

Мосия 4

- 1 И сега стана така, че когато цар Вениамин беше свършил да говори словата, които му бяха предадени от ангела Господен, той хвърли поглед наоколо към множеството и ето, те бяха паднали на земята, защото ги споходи страх от Господа.
- 2 И те се бяха видели в собственото си плътско състояние, по-нищожни даже и от праха на земята. И всички те се провикнаха високо в един глас, казвайки: О, помилуй и приложи единяващата кръв на Христа, та да може да получим опрощение на греховете си и сърцата ни да се очистят; защото ние вярваме в Исуса Христа, Сина Божий, Който сътвори небесата и земята и всички неща и Който ще слезе между чедата човешки.
- 3 И стана така, че след като бяха изrekli тези слова, Духът Господен дойде върху тях и те бяха изпълнени с радост, след като получиха опрощение на греховете си и спокойна съвест поради извънредната вяра, която те имаха в Исуса Христа, Който трябваше да дойде според словата, които цар Вениамин им беше казал.
- 4 И цар Вениамин отвори отново устата си и започна да им говори, казвайки: Приятели мои и мои братя, мой роде и мой народе, отново бих призовал за вниманието ви, за да можете да чуете и разберете останалата част от словата ми, които ще ви кажа.
- 5 Защото ето, ако в този момент знанието за добрината Божия е събудило у вас чувство за вашата нищожност и вашето должно и паднало състояние —
- 6 аз ви казвам, ако сте стигнали до знание за добрината Божия и Неговата несравнима сила, и Неговата мъдрост, и Неговото търпение, и Неговото дълготърпение към чедата човешки; както и единението, което е било приготвено от основаването на света, та тъй спасението да дойде при оногова, който се уповава на Господа и който е усърден в спазването на Неговите заповеди, и който продължи във вярата чак до края на живота си, си-реч живота на смъртното тяло —

Mosiah 4

And now, it came to pass that when king Benjamin had made an end of speaking the words which had been delivered unto him by the angel of the Lord, that he cast his eyes round about on the multitude, and behold they had fallen to the earth, for the fear of the Lord had come upon them.

And they had viewed themselves in their own carnal state, even less than the dust of the earth. And they all cried aloud with one voice, saying: O have mercy, and apply the atoning blood of Christ that we may receive forgiveness of our sins, and our hearts may be purified; for we believe in Jesus Christ, the Son of God, who created heaven and earth, and all things; who shall come down among the children of men.

And it came to pass that after they had spoken these words the Spirit of the Lord came upon them, and they were filled with joy, having received a remission of their sins, and having peace of conscience, because of the exceeding faith which they had in Jesus Christ who should come, according to the words which king Benjamin had spoken unto them.

And king Benjamin again opened his mouth and began to speak unto them, saying: My friends and my brethren, my kindred and my people, I would again call your attention, that ye may hear and understand the remainder of my words which I shall speak unto you.

For behold, if the knowledge of the goodness of God at this time has awakened you to a sense of your nothingness, and your worthless and fallen state—

I say unto you, if ye have come to a knowledge of the goodness of God, and his matchless power, and his wisdom, and his patience, and his long-suffering towards the children of men; and also, the atonement which has been prepared from the foundation of the world, that thereby salvation might come to him that should put his trust in the Lord, and should be diligent in keeping his commandments, and continue in the faith even unto the end of his life, I mean the life of the mortal body—

7 аз ви казвам, че това е човекът, който получава спасение чрез единението, приготвено от основаването на света за цялото човечество, което някога е било от падението на Адам, или което е, или което някога ще бъде, чак до края на света.

8 И това е средството, чрез което идва спасението. И няма никакво друго спасение освен това, за което бе говорено; нито пък има други условия, при които човек може да бъде спасен, освен условията, за които ви казах.

9 Вярвайте в Бога; вярвайте, че Той е и че Той сътвори всички неща и в небесата, и на земята; вярвайте, че Той е всемъдър и всемогъщ както на небето, тъй и на земята; вярвайте, че човек не може да разбере всички неща, които Господ може да разбере.

10 И пак, вярвайте, че трябва да се покаете за греховете си, да ги изоставите и да се смирите пред Бога; да Го помолите с искреност в сърцето да ви прости; и сега, ако вярвате във всички тези неща, гледайте да ги вършите.

11 И пак ви казвам, както съм казвал и преди, че тъй както сте стигнали до знанието за славата Божия, или ако сте познали добрината Му и сте вкусили от любовта Му, и сте получили опрощение на греховете си, което предизвиква такава извънредно велика радост в душите ви, тъкмо тъй аз бих желал да помните и да запазите завинаги в паметта си величието Божие и вашата собствена нищожност, и Неговата добрина, и дълготърпението Му към вас, недостойни създания, и да се смирите чак в дълбините на смирението, призовавайки всеки ден името Господне, и като останете непоколебими във вярата към това, което трябва да дойде, което бе изречено чрез устата на ангела.

12 И ето, аз ви казвам, че ако направите това, вие винаги ще се радвате и ще бъдете изпълнени с любовта Божия, и ще получавате винаги опрощение на греховете си; и ще израствате в знанието за славата на Оногова, Който ви сътвори, или в знанието за това, което е праведно и истинно.

13 И няма да имате помисли да се наранявате един друг, а да живеете в мир и предоставяте на всеки човек това, което му се полага.

I say, that this is the man who receiveth salvation, through the atonement which was prepared from the foundation of the world for all mankind, which ever were since the fall of Adam, or who are, or who ever shall be, even unto the end of the world.

And this is the means whereby salvation cometh. And there is none other salvation save this which hath been spoken of; neither are there any conditions whereby man can be saved except the conditions which I have told you.

Believe in God; believe that he is, and that he created all things, both in heaven and in earth; believe that he has all wisdom, and all power, both in heaven and in earth; believe that man doth not comprehend all the things which the Lord can comprehend.

And again, believe that ye must repent of your sins and forsake them, and humble yourselves before God; and ask in sincerity of heart that he would forgive you; and now, if you believe all these things see that ye do them.

And again I say unto you as I have said before, that as ye have come to the knowledge of the glory of God, or if ye have known of his goodness and have tasted of his love, and have received a remission of your sins, which causeth such exceedingly great joy in your souls, even so I would that ye should remember, and always retain in remembrance, the greatness of God, and your own nothingness, and his goodness and long-suffering towards you, unworthy creatures, and humble yourselves even in the depths of humility, calling on the name of the Lord daily, and standing steadfastly in the faith of that which is to come, which was spoken by the mouth of the angel.

And behold, I say unto you that if ye do this ye shall always rejoice, and be filled with the love of God, and always retain a remission of your sins; and ye shall grow in the knowledge of the glory of him that created you, or in the knowledge of that which is just and true.

And ye will not have a mind to injure one another, but to live peaceably, and to render to every man according to that which is his due.

14 И вие не ще допуснете децата ви да ходят гладни и голи; нито ще допуснете да прегрешават Божиите закони и да се бият, и да се карат един с друг, и да служат на дявола, който е господарят на греха, или който е злият дух, враг на всяка праведност, за когото бяха говорили бащите ни.

15 Но вие ще ги поучавате да ходят в пътищата на истината и трезвия разум; ще ги учите да се обичат един друг и да си служат един на друг.

16 И също, вие самите ще помагате на онези, които имат нужда от помощта ви; ще раздавате от имуществото си на оногова, който е в нужда; и не ще допуснете просякът да отправя прощението си към вас напразно и да го отблъснете да погине.

17 Може би ти ще кажеш: Човекът си навлече сам окаяността си; ето защо, аз ще възпра ръката си и не ще му дам от храната си, нито ще му дам от имуществото си, за да може да не страда, защото наказанията му са справедливи.

18 Но аз ти казвам, о, човече, всеки, който направи това, същият има голяма причина да се покае; защото ако не се покае за това, което е сторил, той погива навеки и няма дял в царството Божие.

19 Защото ето, нима не сме всички ние просяци? Не зависим ли всички ние от същото Същество, тъкмо Бога, за всичко, което притежаваме: и за храната, и за облеклото, и за златото, и за среброто, и за всичките богатства от всякакъв вид, които имаме?

20 И ето, дори сега призовавате името Му и просите опрощение на греховете си. И Той остави ли ви да просите напразно? Не; Той изля Духа Си върху вас и стори сърцата ви да се изпълнят с радост, и стори устата ви да замлъкне, та да не можете да намерите речта си, толкова голяма беше радостта ви.

21 И сега, ако Бог, Който ви е сътворил и на Когото сте задължени за живота си и за всичко, което имате и което сте, ви удостоява с това, което помолите и което е право, във вяра, вярвайки че ще получите, о, тогава, колко повече вие трябва да раздавате от имуществото, което имате, един на друг.

And ye will not suffer your children that they go hungry, or naked; neither will ye suffer that they transgress the laws of God, and fight and quarrel one with another, and serve the devil, who is the master of sin, or who is the evil spirit which hath been spoken of by our fathers, he being an enemy to all righteousness.

But ye will teach them to walk in the ways of truth and soberness; ye will teach them to love one another, and to serve one another.

And also, ye yourselves will succor those that stand in need of your succor; ye will administer of your substance unto him that standeth in need; and ye will not suffer that the beggar putteth up his petition to you in vain, and turn him out to perish.

Perhaps thou shalt say: The man has brought upon himself his misery; therefore I will stay my hand, and will not give unto him of my food, nor impart unto him of my substance that he may not suffer, for his punishments are just—

But I say unto you, O man, whosoever doeth this the same hath great cause to repent; and except he repenteth of that which he hath done he perisheth forever, and hath no interest in the kingdom of God.

For behold, are we not all beggars? Do we not all depend upon the same Being, even God, for all the substance which we have, for both food and raiment, and for gold, and for silver, and for all the riches which we have of every kind?

And behold, even at this time, ye have been calling on his name, and begging for a remission of your sins. And has he suffered that ye have begged in vain? Nay; he has poured out his Spirit upon you, and has caused that your hearts should be filled with joy, and has caused that your mouths should be stopped that ye could not find utterance, so exceedingly great was your joy.

And now, if God, who has created you, on whom you are dependent for your lives and for all that ye have and are, doth grant unto you whatsoever ye ask that is right, in faith, believing that ye shall receive, O then, how ye ought to impart of the substance that ye have one to another.

22 И ако съдите човека, който отправя прощението си към вас за вашето имущество, за да не погине, и го осъдите, колко по-справедливо ще бъде вашето осъждане, загдето запазихте богатството си, което не ви принадлежи, а е на Бога, Комуто принадлежи също и вашият живот; и при все това, вие не отправяте прошение нито се покайвате за онова, което сте вършили.

23 Аз ви казвам, горко на такъв човек, защото неговото имущество ще погине с него; и сега казвам тези неща на онези, които са богати, що се отнася до нещата на този свят.

24 И пак, аз казвам на бедните: Вие, които нямате, но все пак имате достатъчно, за да съществувате от ден за ден; имам предвид всички вас, които отказвате на просяка, защото нямате; бих желал да кажете в сърцето си: Не давам, защото нямам, но ако имах, щях да дам.

25 Ако кажете това в сърцето си, вие оставате невинни, иначе сте осъдени; и осъждането ви е справедливо, защото вие ламтите за онова, което не сте получили.

26 И сега, заради всичко това, което ви казах, сиреч заради това да запазите опрощение на греховете си от ден на ден, за да можете да ходите невинни пред Бога, аз бих желал да раздавате от имуществото си на бедните, всеки човек според онова, което има, тъй че да се нахранят гладните, да се облекат голите, да се посещават болните и да се служи за облекчаването им, както духовно, тъй и материално според нуждата им.

27 И гледайте всичко това да се изпълнява с мъдрост и в порядък; защото не е нужно човек да бяга по-бързо, отколкото има сила. И отново, необходимо е той да бъде усърден, за да може да заслужи наградата; ето защо, всички неща трябва да се изпълняват в порядък.

28 И аз бих желал да помните, че всеки, който вземе нещо назаем от съседа си, трябва да върне взетото назаем според както се е съгласил, иначе той ще извърши грях; и може би ще стори съседът му също да извърши грях.

And if ye judge the man who putteth up his petition to you for your substance that he perish not, and condemn him, how much more just will be your condemnation for withholding your substance, which doth not belong to you but to God, to whom also your life belongeth; and yet ye put up no petition, nor repent of the thing which thou hast done.

I say unto you, wo be unto that man, for his substance shall perish with him; and now, I say these things unto those who are rich as pertaining to the things of this world.

And again, I say unto the poor, ye who have not and yet have sufficient, that ye remain from day to day; I mean all you who deny the beggar, because ye have not; I would that ye say in your hearts that: I give not because I have not, but if I had I would give.

And now, if ye say this in your hearts ye remain guiltless, otherwise ye are condemned; and your condemnation is just for ye covet that which ye have not received.

And now, for the sake of these things which I have spoken unto you—that is, for the sake of retaining a remission of your sins from day to day, that ye may walk guiltless before God—I would that ye should impart of your substance to the poor, every man according to that which he hath, such as feeding the hungry, clothing the naked, visiting the sick and administering to their relief, both spiritually and temporally, according to their wants.

And see that all these things are done in wisdom and order; for it is not requisite that a man should run faster than he has strength. And again, it is expedient that he should be diligent, that thereby he might win the prize; therefore, all things must be done in order.

And I would that ye should remember, that whosoever among you borroweth of his neighbor should return the thing that he borroweth, according as he doth agree, or else thou shalt commit sin; and perhaps thou shalt cause thy neighbor to commit sin also.

29 И накрая, аз не мога да ви кажа всички неща, с които можете да извършите грях; защото има различни пътища и способности, дори толкова много, че не мога да ги изброя.

30 Но толкова аз мога да ви кажа, че ако сами не внимавате и не следите мислите си и словата си, и делата си, и че ако не съблюдавате заповедите Божии и не продължите да вярвате в това, което сте чули относно пришествието на нашия Господ, чак до края на живота си, вие трябва да погинете. И сега, о, човече, помни и не погивай!

And finally, I cannot tell you all the things whereby ye may commit sin; for there are divers ways and means, even so many that I cannot number them.

But this much I can tell you, that if ye do not watch yourselves, and your thoughts, and your words, and your deeds, and observe the commandments of God, and continue in the faith of what ye have heard concerning the coming of our Lord, even unto the end of your lives, ye must perish. And now, O man, remember, and perish not.

Мосия 5

- 1 И сега стана така, че след като цар Вениамин беше говорил така на народа си, той изпрати свои люде сред тях, желаейки да узнае от народа си дали те са повярвали на словата, които той им беше изрекъл.
- 2 И всички те се провикнаха в един глас, казвайки: Да, ние вярваме на всичките слова, които си ни казал; и ние също знаем за тяхната сигурност и истинност поради Духа на Господа Всемогъщи, Който е извършил голяма промяна в нас, в сърцата ни, та да нямаме повече склонност да вършим зло, а да вършим добро непрестанно.
- 3 И ние самите също чрез безпределната Божия добрина и чрез проявите на Неговия Дух имаме велики видения за онова, което трябва да дойде; и ако беше нужно, ние можехме да пророкуваме за всички неща.
- 4 И вярата ни в нещата, които нашият цар ни е казал, е това, което ни доведе до това велико знание, поради което ние се радваме с такава велика радост.
- 5 И ние сме готови да встъпим в завет с нашия Бог да вършим волята Му и да се подчиняваме на заповедите Му във всички неща, които Той ще ни заповяда във всичките оставащи ни дни, за да не си навлечем нескончаемо мъчение, както е било изречено от ангела, та да не прием от чашата на Божия гняв.
- 6 И сега, това са именно словата, които цар Вениамин желаше да чуе от тях; и ето защо, той им каза: Вие изрекохте словата, които желяех да чуя; и завета, който склучихте, е праведен завет.
- 7 И сега, поради завета, който склучихте, вие ще се наричате чеда Христови, Негови синове и Негови дъщери; защото ето, днес Той ви роди духовно; защото казвате, че сърцата ви са се променили чрез вяра в Неговото име; ето защо, вие сте родени от Него и станахте Негови синове и дъщери.

Mosiah 5

And now, it came to pass that when king Benjamin had thus spoken to his people, he sent among them, desiring to know of his people if they believed the words which he had spoken unto them.

And they all cried with one voice, saying: Yea, we believe all the words which thou hast spoken unto us; and also, we know of their surety and truth, because of the Spirit of the Lord Omnipotent, which has wrought a mighty change in us, or in our hearts, that we have no more disposition to do evil, but to do good continually.

And we, ourselves, also, through the infinite goodness of God, and the manifestations of his Spirit, have great views of that which is to come; and were it expedient, we could prophesy of all things.

And it is the faith which we have had on the things which our king has spoken unto us that has brought us to this great knowledge, whereby we do rejoice with such exceedingly great joy.

And we are willing to enter into a covenant with our God to do his will, and to be obedient to his commandments in all things that he shall command us, all the remainder of our days, that we may not bring upon ourselves a never-ending torment, as has been spoken by the angel, that we may not drink out of the cup of the wrath of God.

And now, these are the words which king Benjamin desired of them; and therefore he said unto them: Ye have spoken the words that I desired; and the covenant which ye have made is a righteous covenant.

And now, because of the covenant which ye have made ye shall be called the children of Christ, his sons, and his daughters; for behold, this day he hath spiritually begotten you; for ye say that your hearts are changed through faith on his name; therefore, ye are born of him and have become his sons and his daughters.

- 8 И под този надслов вие сте освободени и няма друг надслов, чрез който да можете да бъдете освободени. Няма друго име, чрез което идва спасението; ето защо, аз бих желал да вземете върху си името на Христа, всички вие, които сте встъпили в завет с Бога да бъдете послушни до края на живота си.
- 9 И ще стане така, че всеки, който направи тъй, ще се намери от дясната страна на Бога, понеже той ще знае името, с което е наречен; защото той ще бъде наречен с името на Христа.
- 10 И сега, ще стане така, че всеки, който не вземе върху си името на Христа, ще трябва да бъде наречен с някое друго име; ето защо, той ще се намери от лявата страна на Бога.
- 11 И аз бих желал също да помните, че това е името, което казах, че ще ви дам, което никога няма да бъде заличено, освен ако не е чрез прегрешение; ето защо, внимавайте да не прегрешите, та името да не бъде заличено в сърцата ви.
- 12 Казвам ви, бих желал да помните да запазите това име записано в сърцата ви завинаги, за да не се намерите от лявата страна на Бога, а да чуете и познаете гласа, с който ще бъдете повикани, както и името, с което Той ще ви повика.
- 13 Защото как човек може да познава господар, на когото не е служил и който е чужденец за него и е далеч от мислите и намеренията на сърцето му?
- 14 И пак, взема ли човек осел, който принадлежи на съседа му, за да го задържи? Казвам ви, не! Той не ще го допусне дори да пасе сред стадата му, но ще го напъди и ще го отхвърли. Аз ви казвам, че тъкмо тъй ще бъде и с вас, ако не знаете името, с което сте наречени.
- 15 Ето защо, аз бих желал да останете постоянни и непоклатими, винаги изобилстващи на добри дела, та Христос, Господ Бог Всемогъщи, да ви запечати за Негови, за да бъдете отведени в небесата, за да имате вечно спасение и вечен живот чрез мъдростта и силата, и правосъдието, и милостта на Оногова, Който сътвори всички неща на небето и на земята, Който е Бог над всичко. Амин.

And under this head ye are made free, and there is no other head whereby ye can be made free. There is no other name given whereby salvation cometh; therefore, I would that ye should take upon you the name of Christ, all you that have entered into the covenant with God that ye should be obedient unto the end of your lives.

And it shall come to pass that whosoever doeth this shall be found at the right hand of God, for he shall know the name by which he is called; for he shall be called by the name of Christ.

And now it shall come to pass, that whosoever shall not take upon him the name of Christ must be called by some other name; therefore, he findeth himself on the left hand of God.

And I would that ye should remember also, that this is the name that I said I should give unto you that never should be blotted out, except it be through transgression; therefore, take heed that ye do not transgress, that the name be not blotted out of your hearts.

I say unto you, I would that ye should remember to retain the name written always in your hearts, that ye are not found on the left hand of God, but that ye hear and know the voice by which ye shall be called, and also, the name by which he shall call you.

For how knoweth a man the master whom he has not served, and who is a stranger unto him, and is far from the thoughts and intents of his heart?

And again, doth a man take an ass which belongeth to his neighbor, and keep him? I say unto you, Nay; he will not even suffer that he shall feed among his flocks, but will drive him away, and cast him out. I say unto you, that even so shall it be among you if ye know not the name by which ye are called.

Therefore, I would that ye should be steadfast and immovable, always abounding in good works, that Christ, the Lord God Omnipotent, may seal you his, that you may be brought to heaven, that ye may have everlasting salvation and eternal life, through the wisdom, and power, and justice, and mercy of him who created all things, in heaven and in earth, who is God above all. Amen.

Мосия 6

- 1 И сега, след като цар Вениамин беше свършил да говори на людете, той сметна за необходимо да вземе имената на всички онези, които бяха встъпили в завет с Бога да спазват заповедите Му.
- 2 И стана така, че нямаше нито една душа, с изключение на малките деца, която да не встъпи в завет и да не вземе върху си името на Христа.
- 3 И пак стана така, че когато цар Вениамин беше свършил всичко това и беше посветил сина си Мосия за управител и цар на народа му, и му беше предал всички отговорности по царството, и беше назначил също свещеници да проповядват на народа, та тъй те да могат да чуят и да научат заповедите Божии и да ги подтикне да си спомнят за клетвата, която бяха сторили, той разпусна множеството и те се завърнаха всеки при семейството си и в собствена си къща.
- 4 И Мосия започна да царува на мястото на баща си. И той започна да царува на тридесетата си година, което като цяло правеше около четиристотин и седемдесет и шест години от времето, когато Лехий напусна Ерусалим.
- 5 И цар Вениамин живя още три години и умря.
- 6 И стана така, че цар Мосия ходеше в пътищата Господни и съблюдаваше разпоредбите Му и повеленията Му във всички неща, които Той му заповядваше.
- 7 И цар Мосия накара народа си да обработва земята. И той самият също обработваше земята, та тъй да не бъде в тежест на своя народ и да може тъй да върши според както баща му беше вършил всичко. И нямаше раздор между всичките му люде в продължение на три години.

Mosiah 6

And now, king Benjamin thought it was expedient, after having finished speaking to the people, that he should take the names of all those who had entered into a covenant with God to keep his commandments.

And it came to pass that there was not one soul, except it were little children, but who had entered into the covenant and had taken upon them the name of Christ.

And again, it came to pass that when king Benjamin had made an end of all these things, and had consecrated his son Mosiah to be a ruler and a king over his people, and had given him all the charges concerning the kingdom, and also had appointed priests to teach the people, that thereby they might hear and know the commandments of God, and to stir them up in remembrance of the oath which they had made, he dismissed the multitude, and they returned, every one, according to their families, to their own houses.

And Mosiah began to reign in his father's stead. And he began to reign in the thirtieth year of his age, making in the whole, about four hundred and seventy-six years from the time that Lehi left Jerusalem.

And king Benjamin lived three years and he died.

And it came to pass that king Mosiah did walk in the ways of the Lord, and did observe his judgments and his statutes, and did keep his commandments in all things whatsoever he commanded him.

And king Mosiah did cause his people that they should till the earth. And he also, himself, did till the earth, that thereby he might not become burdensome to his people, that he might do according to that which his father had done in all things. And there was no contention among all his people for the space of three years.

Мосия 7

- 1 И сега, стана така, че след като цар Мосия беше имал непрестанен мир в продължение на три години, той изяви желание да узнае за людете, които възлязоха да живеят в земята Лехий-Нефи, или в град Лехий-Нефи; защото народът му не беше чувал нищо за тях от времето, когато те напуснаха земята Зарахемла; ето защо, те го утежняваха с молбите си.
- 2 И стана така, че цар Мосия удостои шестнадесет от техните силни мъже да възлязат в земята Лехий-Нефи, за да се осведомят за братята си.
- 3 И стана така, че на другия ден те тръгнаха да възлязат, като имаше сред тях един на име Амон, силен и могъщ човек, който беше потомък на Зарахемла, и той беше също техен водач.
- 4 И сега, те не знаеха пътя, по който трябваше да пътуват в пустошта, за да възлязат в земята Лехий-Нефи; ето защо, те странстваха в пустошта много дни, тъкмо четиридесет дни те странстваха.
- 5 И след като бяха странствали четиридесет дни, те стигнаха до един хълм, който е на север от земята Силом и там разпънаха шатрите си.
- 6 И Амон взе трима от братята си, и имената им бяха Амаликий, Елем и Хем, и те слязоха в земята Нефи.
- 7 И ето, те срещнаха царя на народа, който живееше в земята Нефи и земята Силом; и царската стража ги обкръжи, и те бяха хванати, и бяха вързани, и бяха задържани в тъмница.
- 8 И стана така, че след като бяха прекарали два дена в тъмница, те отново бяха доведени пред царя и връзките им бяха развързани; и те застанаха пред царя и им беше позволено, или по-скоро заповядано, да отговарят на въпросите, които той им задава.
- 9 И царят им каза: Ето, аз съм Лимхий, син на Ной, който беше син на Заниф, който възлезе от земята Зарахемла, за да наследи тази земя, която беше земя на бащите им, и който беше избран за цар чрез гласа на народа.

Mosiah 7

And now, it came to pass that after king Mosiah had had continual peace for the space of three years, he was desirous to know concerning the people who went up to dwell in the land of Lehi-Nephi, or in the city of Lehi-Nephi; for his people had heard nothing from them from the time they left the land of Zarahemla; therefore, they wearied him with their teasings.

And it came to pass that king Mosiah granted that sixteen of their strong men might go up to the land of Lehi-Nephi, to inquire concerning their brethren.

And it came to pass that on the morrow they started to go up, having with them one Ammon, he being a strong and mighty man, and a descendant of Zarahemla; and he was also their leader.

And now, they knew not the course they should travel in the wilderness to go up to the land of Lehi-Nephi; therefore they wandered many days in the wilderness, even forty days did they wander.

And when they had wandered forty days they came to a hill, which is north of the land of Shilom, and there they pitched their tents.

And Ammon took three of his brethren, and their names were Amaleki, Helem, and Hem, and they went down into the land of Nephi.

And behold, they met the king of the people who were in the land of Nephi, and in the land of Shilom; and they were surrounded by the king's guard, and were taken, and were bound, and were committed to prison.

And it came to pass when they had been in prison two days they were again brought before the king, and their bands were loosed; and they stood before the king, and were permitted, or rather commanded, that they should answer the questions which he should ask them.

And he said unto them: Behold, I am Limhi, the son of Noah, who was the son of Zeniff, who came up out of the land of Zarahemla to inherit this land, which was the land of their fathers, who was made a king by the voice of the people.

10 И сега, искам да знам причината, поради която сте били толкова смели, та да се приближите до стените на града, когато аз самият със стражите си бях извън портите?

11 И сега, по тази причина аз допуснах да бъдете запазени, за да мога да ви разпитам, иначе щях да сторя стражите ми да ви предадат на смърт. Позволено ви е да говорите.

12 И сега, когато Амон видя, че му е позволено да говори, той излезе напред и се поклони пред царя; и изправяйки се отново, той каза: О, царю, днес аз съм много благодарен на Бога, че съм още жив и че ми е позволено да говоря; и аз ще се постарая да говоря с безстрашие.

13 Защото аз съм уверен, че ако ти ме познаваше, нямаше да позволиш да бъда вързан с тези връзки. Защото аз съм Амон, потомък на Зарахемла и съм възлязъл от земята Зарахемла, за да се осведомя за братята ни, които Заниф доведе от онази земя.

14 И сега стана така, че след като Лимхий чу словата на Амон, той се зарадва извънредно много и каза: Сега знам със сигурност, че братята ми, които са в земята Зарахемла, са още живи. И сега, аз ще ликувам; и утре ще сторя народът ми също да ликува.

15 Понеже ето, ние сме в робство на ламанитите и сме облагани с данък, който е мъчително да бъде понасян. И сега, ето, братята ни ще ни избавят от робството ни, сиреч от ръцете на ламанитите и ние ще им станем роби, защото по-добре е да сме роби на нефитите, отколкото да плащаме данък на царя на ламанитите.

16 И сега, цар Лимхий заповяда на стражите си да не връзват повече нито Амон, нито братята му, но да отидат до хълма, който е на север от Силом и да заведат братята си в града, та тъй те да могат да ядат, да пият и да се отморят от несгодите на пътуването си, защото те бяха изстрадали много неща; те бяха изстрадали глад, жажда и умора.

And now, I desire to know the cause whereby ye were so bold as to come near the walls of the city, when I, myself, was with my guards without the gate?

And now, for this cause have I suffered that ye should be preserved, that I might inquire of you, or else I should have caused that my guards should have put you to death. Ye are permitted to speak.

And now, when Ammon saw that he was permitted to speak, he went forth and bowed himself before the king; and rising again he said: O king, I am very thankful before God this day that I am yet alive, and am permitted to speak; and I will endeavor to speak with boldness;

For I am assured that if ye had known me ye would not have suffered that I should have worn these bands. For I am Ammon, and am a descendant of Zarahemla, and have come up out of the land of Zarahemla to inquire concerning our brethren, whom Zeniff brought up out of that land.

And now, it came to pass that after Limhi had heard the words of Ammon, he was exceedingly glad, and said: Now, I know of a surety that my brethren who were in the land of Zarahemla are yet alive. And now, I will rejoice; and on the morrow I will cause that my people shall rejoice also.

For behold, we are in bondage to the Lamanites, and are taxed with a tax which is grievous to be borne. And now, behold, our brethren will deliver us out of our bondage, or out of the hands of the Lamanites, and we will be their slaves; for it is better that we be slaves to the Nephites than to pay tribute to the king of the Lamanites.

And now, king Limhi commanded his guards that they should no more bind Ammon nor his brethren, but caused that they should go to the hill which was north of Shilom, and bring their brethren into the city, that thereby they might eat, and drink, and rest themselves from the labors of their journey; for they had suffered many things; they had suffered hunger, thirst, and fatigue.

17 И сега стана така, че на сутринта цар Лимхий изпрати известие до всичките си люде да се съберат при храма, за да чуят това, което той ще им каже.

18 И стана така, че когато те се бяха събрали заедно, той им говори по този начин, казвайки: О, вие, народе мой, вдигнете главите си и се успокойте; защото ето, приближи времето, сиреч не е твърде далече времето, когато няма повече да бъдем в подчинение на враговете ни, въпреки многото ни битки, които бяха напразно; при все това аз вярвам, че ни остава още една, която ще бъде успешна.

19 Ето защо, вдигнете главите си, ликувайте и се уповавайте на Бога, на този Бог, Който беше Богът на Авраам и Исаак, и Яков; и също на този Бог, Който изведе чедата Израилеви от земята на Египет и Който стори те да преминат Червеното море по сухо и ги нахрани с манна, та да не погинат в пустота; и много други неща направи Той за тях.

20 И друго нещо, същият този Бог изведе бащите ни от земята на Ерусалим и съхрани и запази своя народ чак до ден днешен; и ето, поради беззаконията и мерзостите ни Той ни доведе в робство.

21 И днес всички сте свидетели, че Заниф, който беше направен цар на този народ, бидейки прекомерно усърден да наследи земята на бащите си, бе измамен от хитростта и лукавството на цар Ламан, който склучи договор с цар Заниф и предаде в ръцете му притежанието на една част от земята, а именно града Лехий-Нефи, и града Силом, тъй както и земята наоколо.

22 И всичко това той направи с единствената цел да доведе този народ в подчинение, сиреч в робство. И ето, сега ние плащаме данък на царя на ламанитите, равняващ се на половината от царевицата ни, и от ечемика ни, и даже от всичкото ни зърно от всякакъв вид, и половината от прираста на стадата и чердите ни; и царят на ламанитите изисква от нас или половината от всичко, което притежаваме, или нашия живот.

And now, it came to pass on the morrow that king Limhi sent a proclamation among all his people, that thereby they might gather themselves together to the temple, to hear the words which he should speak unto them.

And it came to pass that when they had gathered themselves together that he spake unto them in this wise, saying: O ye, my people, lift up your heads and be comforted; for behold, the time is at hand, or is not far distant, when we shall no longer be in subjection to our enemies, notwithstanding our many strugglings, which have been in vain; yet I trust there remaineth an effectual struggle to be made.

Therefore, lift up your heads, and rejoice, and put your trust in God, in that God who was the God of Abraham, and Isaac, and Jacob; and also, that God who brought the children of Israel out of the land of Egypt, and caused that they should walk through the Red Sea on dry ground, and fed them with manna that they might not perish in the wilderness; and many more things did he do for them.

And again, that same God has brought our fathers out of the land of Jerusalem, and has kept and preserved his people even until now; and behold, it is because of our iniquities and abominations that he has brought us into bondage.

And ye all are witnesses this day, that Zeniff, who was made king over this people, he being over-zealous to inherit the land of his fathers, therefore being deceived by the cunning and craftiness of king Laman, who having entered into a treaty with king Zeniff, and having yielded up into his hands the possessions of a part of the land, or even the city of Lehi-Nephi, and the city of Shilom; and the land round about—

And all this he did, for the sole purpose of bringing this people into subjection or into bondage. And behold, we at this time do pay tribute to the king of the Lamanites, to the amount of one half of our corn, and our barley, and even all our grain of every kind, and one half of the increase of our flocks and our herds; and even one half of all we have or possess the king of the Lamanites doth exact of us, or our lives.

23 И сега, не е ли мъчително това да се понася? И не е ли това голямо страдание за нас? Сега ето, колко голяма причина имаме да тъжим.

24 Да, казвам ви, големи са причините ни да тъжим; защото ето, колко много от братята ни бяха убити и кръвта им бе пролята напразно, и всичко това заради беззакония.

25 Защото, ако този народ не беше изпаднал в прегрешение, Господ нямаше да допусне това голямо зло да го сполети. Но ето, те не искаха да се вслушат в словата Му; и възникнаха раздори между тях, чак такива, че те проляха кръв помежду си.

26 И те убиха един пророк Господен; да, един избран Божий човек, който ги укоряваше за тяхното нечестие и мерзости и пророкуваше за много неща, които трябва да станат, да, дори и за пришествието на Христа.

27 И понеже той им казваше, че Христос е Богът, Отецът на всички неща, и казваше, че Той ще вземе върху Си човешки образ, и това ще бъде образът, по който човекът беше създаден в началото; или с други слова, той казваше, че човек е създаден по Божий образ и че Бог ще слезе между чедата човешки, и че ще вземе върху Си плът и кръв, и че ще тръгне по лицето на земята.

28 И сега, те го предадоха на смърт, защото каза това; и много други неща сториха те, което доведе гнева Божий върху им. Ето защо, кой ще се учуди, че те са в робство и че са поразени с тежки страдания?

29 Защото ето, Господ е казал: Аз няма да подкрепя народа Ми в деня на тяхното прегрешение; и ще преградя пътищата им, за да не преуспяват; и делата им ще бъдат спънка за тях.

30 И Той каза още: Ако народът Ми сее нечистота, те ще пожънат плявата ѝ във вихрушката; и проявлението ѝ е отрова.

31 И Той каза още: Ако народът Ми сее нечистота, те ще пожънат източния вятър, който носи незабавно унищожение.

32 И сега, ето, обещанието Господне е изпълнено и вие сте пометени, и пострадали.

And now, is not this grievous to be borne? And is not this, our affliction, great? Now behold, how great reason we have to mourn.

Yea, I say unto you, great are the reasons which we have to mourn; for behold how many of our brethren have been slain, and their blood has been spilt in vain, and all because of iniquity.

For if this people had not fallen into transgression the Lord would not have suffered that this great evil should come upon them. But behold, they would not hearken unto his words; but there arose contentions among them, even so much that they did shed blood among themselves.

And a prophet of the Lord have they slain; yea, a chosen man of God, who told them of their wickedness and abominations, and prophesied of many things which are to come, yea, even the coming of Christ.

And because he said unto them that Christ was the God, the Father of all things, and said that he should take upon him the image of man, and it should be the image after which man was created in the beginning; or in other words, he said that man was created after the image of God, and that God should come down among the children of men, and take upon him flesh and blood, and go forth upon the face of the earth—

And now, because he said this, they did put him to death; and many more things did they do which brought down the wrath of God upon them. Therefore, who wondereth that they are in bondage, and that they are smitten with sore afflictions?

For behold, the Lord hath said: I will not succor my people in the day of their transgression; but I will hedge up their ways that they prosper not; and their doings shall be as a stumbling block before them.

And again, he saith: If my people shall sow filthiness they shall reap the chaff thereof in the whirlwind; and the effect thereof is poison.

And again he saith: If my people shall sow filthiness they shall reap the east wind, which bringeth immediate destruction.

And now, behold, the promise of the Lord is fulfilled, and ye are smitten and afflicted.

33 Но ако се обърнете към Господа с пълно намерение в сърцето и се упоавате на Него, и Му служите с всичкото усърдие на разума, и ако направите това, Той ще ви избави от робство според собствената Си воля и желание.

But if ye will turn to the Lord with full purpose of heart, and put your trust in him, and serve him with all diligence of mind, if ye do this, he will, according to his own will and pleasure, deliver you out of bondage.

Мосия 8

- 1 И стана така, че след като цар Лимхий беше свършил да говори на народа си, защото той им каза много неща, но аз записах само някои от тях в тази книга, той разказа на своя народ всичко това, което се отнасяше до техните братя, които бяха в земята Зарахемла.
- 2 И той накара Амон да застане пред множеството и да им разкаже всичко, което се беше случило на братята им още от времето, когато Заниф възлезе от земята, чак до времето, когато той самият възлезе от страната.
- 3 И той разказа също последните слова, с които цар Вениамин ги беше поучавал и ги обясни на народа на цар Лимхий, за да могат да разберат всички словата, които той изрече.
- 4 И стана така, че след като беше направил всичко това, цар Лимхий разпусна множеството и заповяда на всички да се разотидат по домовете си.
- 5 И стана така, че той накара да донесат на Амон плочите, които съдържахa летописа на народа му от времето, когато те напуснаха земята Зарахемла, за да може той да ги прочете.
- 6 Сега, след като Амон прочете летописа, царят се поинтересува да разбере дали той може да тълкува езици и Амон му каза, че не може.
- 7 И царят му каза: Бидейки натъжен поради страданията на моя народ, аз накарах четиридесет и трима от людетe ми да предприемат пътуване в пустошта, за да намерят земята Зарахемла, та да помолим братята си да ни избавят от робство.
- 8 И те се лутаха в пустошта в продължение на много дни и въпреки усърдието си те не намериха земята Зарахемла, а се върнаха в нашата земя, след като бяха пътували през една земя сред много води, след като бяха открили земя, покрита с кости на люде и животни, също покрита и с развалини от всякакъв вид сгради, откривайки земя, която е била някога населена с народ, който е бил многоброен като множествата Израилеви.

Mosiah 8

And it came to pass that after king Limhi had made an end of speaking to his people, for he spake many things unto them and only a few of them have I written in this book, he told his people all the things concerning their brethren who were in the land of Zarahemla.

And he caused that Ammon should stand up before the multitude, and rehearse unto them all that had happened unto their brethren from the time that Zeniff went up out of the land even until the time that he himself came up out of the land.

And he also rehearsed unto them the last words which king Benjamin had taught them, and explained them to the people of king Limhi, so that they might understand all the words which he spake.

And it came to pass that after he had done all this, that king Limhi dismissed the multitude, and caused that they should return every one unto his own house.

And it came to pass that he caused that the plates which contained the record of his people from the time that they left the land of Zarahemla, should be brought before Ammon, that he might read them.

Now, as soon as Ammon had read the record, the king inquired of him to know if he could interpret languages, and Ammon told him that he could not.

And the king said unto him: Being grieved for the afflictions of my people, I caused that forty and three of my people should take a journey into the wilderness, that thereby they might find the land of Zarahemla, that we might appeal unto our brethren to deliver us out of bondage.

And they were lost in the wilderness for the space of many days, yet they were diligent, and found not the land of Zarahemla but returned to this land, having traveled in a land among many waters, having discovered a land which was covered with bones of men, and of beasts, and was also covered with ruins of buildings of every kind, having discovered a land which had been peopled with a people who were as numerous as the hosts of Israel.

9 И като свидетелство за това, че нещата, които казват, са истинни, те донесоха двадесет и четири плочи, изпълнени с издълбавания; и те са от чисто злато.

10 И ето, те донесоха също и нагръдници, които са големи и те са от пиринч и от мед, и свършено запазени.

11 И донесоха също мечове, чиито дръжки липсваха и чиито остриета бяха разядени от ръжда; и нямаше нито един в земята, който да може да изтълкува езика или издълбаванията, които са върху плочите. Ето защо, аз ти казах: Можеш ли да превеждаш?

12 И ти казвам отново: Познаваш ли някого, който може да превежда? Защото аз желая тези летописи да бъдат преведени на нашия език; защото може би те ще ни дадат познание за остатъка от тези люде, които са били унищожени, откъдето произлизат тези летописи; или може би те ще ни дадат познание за самия народ, който е бил унищожен; и аз желая да науча причината за тяхното унищожение.

13 Сега Амон му каза: Аз мога уверено да ти кажа, о, царю, че има човек, който може да преведе летописите; защото той притежава това, чрез което може да погледне и преведе всякакви летописи, които са от древни времена; и това е дар от Бога. И тези неща се наричат тълкуватели, и никой човек не може да погледне в тях, освен ако не му е заповядано, за да не би да потърси това, което не бива, и да трябва да погине. И този, на когото е заповядано да гледа в тях, се нарича гледач.

14 И ето, царят на народа, който живее в земята Зарахемла, е човекът, на когото е заповядано да прави това и който има тази висша дарба от Бога.

15 И царят каза, че гледачът е по-велик от пророка.

16 А Амон каза, че гледачът е откровител, а също и пророк; и никой човек не може да има по-голяма дарба, освен ако не притежава силата Божия, което никой човек не може; и все пак човек може да има велика сила, дадена му от Бога.

And for a testimony that the things that they had said are true they have brought twenty-four plates which are filled with engravings, and they are of pure gold.

And behold, also, they have brought breastplates, which are large, and they are of brass and of copper, and are perfectly sound.

And again, they have brought swords, the hilts thereof have perished, and the blades thereof were cankered with rust; and there is no one in the land that is able to interpret the language or the engravings that are on the plates. Therefore I said unto thee: Canst thou translate?

And I say unto thee again: Knowest thou of any one that can translate? For I am desirous that these records should be translated into our language; for, perhaps, they will give us a knowledge of a remnant of the people who have been destroyed, from whence these records came; or, perhaps, they will give us a knowledge of this very people who have been destroyed; and I am desirous to know the cause of their destruction.

Now Ammon said unto him: I can assuredly tell thee, O king, of a man that can translate the records; for he has wherewith that he can look, and translate all records that are of ancient date; and it is a gift from God. And the things are called interpreters, and no man can look in them except he be commanded, lest he should look for that he ought not and he should perish. And whosoever is commanded to look in them, the same is called seer.

And behold, the king of the people who are in the land of Zarahemla is the man that is commanded to do these things, and who has this high gift from God.

And the king said that a seer is greater than a prophet.

And Ammon said that a seer is a revelator and a prophet also; and a gift which is greater can no man have, except he should possess the power of God, which no man can; yet a man may have great power given him from God.

17 Но гледачът може да узнава нещата, които са минали, а също и нещата, които ще дойдат и чрез тях всичко ще бъде открито, или по-скоро тайните ще бъдат изявени и скритите неща ще излязат наяве, и неща, които не са познати, ще бъдат сторени знайни чрез тях, и други неща също ще бъдат сторени знайни чрез тях, които другояче не биха могли да бъдат узнати.

18 Тъй Бог е подготвил средство, с което човек чрез вяра да може да върши велики чудеса; тъй той става от голяма полза на ближните си.

19 И сега, когато Амон беше свършил да говори тези слова, царят се зарадва извънредно много и въздаде благодарности на Бога, казвайки: Без съмнение велика тайна се съдържа в тези плочи и тези тълкуватели без съмнение са били приготвени с цел да открият всички такива тайни на чедата човешки.

20 О, колко чудни са делата Господни и колко дълго търпи Той своя народ; и колко слепи и непроницаеми са разбиранията на чедата човешки; защото те не желаят да търсят мъдрост, нито желаят тя да ги управлява!

21 Да, те са като диво стадо, което бяга от пастира, и те се разпръскват, и са подплашвани и изяждани от зверовете горски.

But a seer can know of things which are past, and also of things which are to come, and by them shall all things be revealed, or, rather, shall secret things be made manifest, and hidden things shall come to light, and things which are not known shall be made known by them, and also things shall be made known by them which otherwise could not be known.

Thus God has provided a means that man, through faith, might work mighty miracles; therefore he becometh a great benefit to his fellow beings.

And now, when Ammon had made an end of speaking these words the king rejoiced exceedingly, and gave thanks to God, saying: Doubtless a great mystery is contained within these plates, and these interpreters were doubtless prepared for the purpose of unfolding all such mysteries to the children of men.

O how marvelous are the works of the Lord, and how long doth he suffer with his people; yea, and how blind and impenetrable are the understandings of the children of men; for they will not seek wisdom, neither do they desire that she should rule over them!

Yea, they are as a wild flock which fleeth from the shepherd, and scattereth, and are driven, and are devoured by the beasts of the forest.

Летописът на Заниф. Разказ за неговия народ от времето, когато те напускат земята Зарахемла, до времето на избавлението им от ръцете на ламанитите.

Мосия 9

- 1 Аз, Заниф, бях обучен цялостно в езика на нефитите и като познавах земята Нефи, сиреч земята на първото ни бащино наследство, бях изпратен като съгледвач сред ламанитите, за да разкрия силите им, та войската ни да може да ги върхлети и унищожи, но когато видях доброто сред тях, аз пожелах те да не бъдат унищожени.
- 2 Ето защо, аз спорех с братята си в пустошта, защото исках нашият управител да сключи договор с тях; но бидейки стръвен и кръвожаден човек, той заповяда да бъде убит; но аз бях спасен чрез проливането на много кръв; и баща се биеше с бащата, и брат с брата, докато по-голямата част от войските ни не беше унищожена в пустошта; и тези от нас, чийто живот беше пощаден, се върнахме в земята Зарахемла да разкажем тази история на техните жени и техните деца.
- 3 Въпреки това аз, желаяйки прекомерно да наследя земята на нашите бащи, събрах всички тези, които желяха да възлязат и завладеят земята, и тръгнахме отново на път в пустошта, за да възлезем в земята; но бяхме поразени от глад и тежки страдания, защото ние бяхме бавни да си спомним за Господа, нашия Бог.
- 4 При все това, след дългодневно странстване в пустошта, ние разпънахме шатрите си на мястото, където бяха убити братята ни, което беше близо до земята на бащите ни.
- 5 И стана така, че аз отново отидох в града при царя с четирима от моите люде, за да разбере предразположението на царя и за да разбере дали не бих могъл да вляза с моя народ и да завладея земята мирно.

THE RECORD OF ZENIFF—An account of his people, from the time they left the land of Zarahemla until the time that they were delivered out of the hands of the Lamanites.

Mosiah 9

I, Zeniff, having been taught in all the language of the Nephites, and having had a knowledge of the land of Nephi, or of the land of our fathers' first inheritance, and having been sent as a spy among the Lamanites that I might spy out their forces, that our army might come upon them and destroy them—but when I saw that which was good among them I was desirous that they should not be destroyed.

Therefore, I contended with my brethren in the wilderness, for I would that our ruler should make a treaty with them; but he being an austere and a bloodthirsty man commanded that I should be slain; but I was rescued by the shedding of much blood; for father fought against father, and brother against brother, until the greater number of our army was destroyed in the wilderness; and we returned, those of us that were spared, to the land of Zarahemla, to relate that tale to their wives and their children.

And yet, I being over-zealous to inherit the land of our fathers, collected as many as were desirous to go up to possess the land, and started again on our journey into the wilderness to go up to the land; but we were smitten with famine and sore afflictions; for we were slow to remember the Lord our God.

Nevertheless, after many days' wandering in the wilderness we pitched our tents in the place where our brethren were slain, which was near to the land of our fathers.

And it came to pass that I went again with four of my men into the city, in unto the king, that I might know of the disposition of the king, and that I might know if I might go in with my people and possess the land in peace.

6 И аз отидох при царя и той склучи договор с мене, че аз мога да завладея земята Лехий-Нефи и земята Силом.

7 И той заповяда също на народа си да напуснат земята и аз и народът ми влязохме в земята, за да я завладеем.

8 И започнахме да строим сгради и да поправяме стените на града, да, тъкмо стените на града Лехий-Нефи и града Силом.

9 И започнахме да обработваме земята, да, дори с всякакъв вид семена, със семена от царевица, и от пшеница, и от ечемик, и с неас, и с шеум, и със семена на всякакъв вид плодове; и започнахме да се умножаваме и да преуспяваме в земята.

10 Сега хитростта и лукавството на цар Ламан, за да доведе моя народ в робство, беше, че той отстъпи земята, за да я завладеем.

11 Ето защо, стана така, че след като бяхме живели в страната в продължение на дванадесет години, цар Ламан започна да се безпокои да не би някак си могат народ да стане толкова силен в страната, че да не могат да го надвият и доведат в робство.

12 И сега, те бяха ленив и идолопоклоннически народ; ето защо, те желаеха да ни доведат в робство, за да богатейт от труда на ръцете ни; да, за да се угощават със стадата по нашите полета.

13 Ето защо, стана така, че цар Ламан започна да подтиква своя народ да се кара с моя народ; и тъй настанаха войни и раздори в страната.

14 И на тринадесетата година от моето царуване в земята Нефи, далече на юг от земята Силом, докато моят народ пояха и пасяха стадата си и обработваха земите си, многобройно войнство от ламанити ги връхлетя и започна да ги избива и да си присвоява стадата и царевицата по полята им.

15 Да, и стана така, че те избягаха и не бяха достигнати чак до град Нефи, и ме помолиха за защита.

And I went in unto the king, and he covenanted with me that I might possess the land of Lehi-Nephi, and the land of Shilom.

And he also commanded that his people should depart out of the land, and I and my people went into the land that we might possess it.

And we began to build buildings, and to repair the walls of the city, yea, even the walls of the city of Lehi-Nephi, and the city of Shilom.

And we began to till the ground, yea, even with all manner of seeds, with seeds of corn, and of wheat, and of barley, and with neas, and with sheum, and with seeds of all manner of fruits; and we did begin to multiply and prosper in the land.

Now it was the cunning and the craftiness of king Laman, to bring my people into bondage, that he yielded up the land that we might possess it.

Therefore it came to pass, that after we had dwelt in the land for the space of twelve years that king Laman began to grow uneasy, lest by any means my people should wax strong in the land, and that they could not overpower them and bring them into bondage.

Now they were a lazy and an idolatrous people; therefore they were desirous to bring us into bondage, that they might glut themselves with the labors of our hands; yea, that they might feast themselves upon the flocks of our fields.

Therefore it came to pass that king Laman began to stir up his people that they should contend with my people; therefore there began to be wars and contentions in the land.

For, in the thirteenth year of my reign in the land of Nephi, away on the south of the land of Shilom, when my people were watering and feeding their flocks, and tilling their lands, a numerous host of Lamanites came upon them and began to slay them, and to take off their flocks, and the corn of their fields.

Yea, and it came to pass that they fled, all that were not overtaken, even into the city of Nephi, and did call upon me for protection.

- 16 И стана така, че аз ги въоръжих с лъкове и със стрели, с мечове и криви ножове, и с боздугани, и с прашки, и с всякакъв вид оръжия, които можахме да изобретим, и аз и народът ми излязохме да се сражаваме срещу ламанитите.
- 17 Да, в силата Господна излязохме да се сражаваме срещу ламанитите; защото аз и народът ми се молихме горещо на Господа да ни избави от ръцете на враговете ни, защото у нас се пробуди споменът за избавлението на бащите ни.
- 18 И Бог чу молбите ни и отговори на молитвите ни; и тръгнахме напред с Неговата сила; и излязохме срещу ламанитите и за един ден и една нощ избихме три хиляди четиридесет и трима; и ги избивахме чак докато не ги изгонихме от земята ни.
- 19 И аз със собствените си ръце помогнах да погребем мъртвите им. И ето, за наша голяма скръб и оплакване, двеста седемдесет и девет от братята ни бяха убити.

And it came to pass that I did arm them with bows, and with arrows, with swords, and with cimeters, and with clubs, and with slings, and with all manner of weapons which we could invent, and I and my people did go forth against the Lamanites to battle.

Yea, in the strength of the Lord did we go forth to battle against the Lamanites; for I and my people did cry mightily to the Lord that he would deliver us out of the hands of our enemies, for we were awakened to a remembrance of the deliverance of our fathers.

And God did hear our cries and did answer our prayers; and we did go forth in his might; yea, we did go forth against the Lamanites, and in one day and a night we did slay three thousand and forty-three; we did slay them even until we had driven them out of our land.

And I, myself, with mine own hands, did help to bury their dead. And behold, to our great sorrow and lamentation, two hundred and seventy-nine of our brethren were slain.

Мосия 10

- 1 И стана така, че ние започнахме отново да установяваме царството и отново започнахме да притежаваме земята в мир. И аз сторих така, че да се направят оръжия за война от всякакъв вид, та тъй да имам оръжия за моя народ за времето, когато ламанитите възлязат отново да воюват срещу народа ми.
- 2 И аз поставих стражи из земята, та ламантите да не могат да ни връхлетят отново неочаквано и да ни унищожат; и тъй аз защитавах народа си и стадата си и ги пазех от падане в ръцете на враговете ни.
- 3 И стана така, че ние наследихме земята на бащите ни за много години, да, в продължение на двадесет и две години.
- 4 И аз накарах мъжете да обработват земята и да отглеждат всякакъв вид зърно и всякакъв вид различни плодове.
- 5 И аз накарах жените да предат, да се трудят, да работят и да изработват всякакъв вид тънки ленени платна, да, и всякакъв вид тъкани, за да покриваме голотата си; и тъй ние преуспявахме в земята и имахме непрестанен мир в земята в продължение на двадесет и две години.
- 6 И стана така, че цар Ламан умря и синът му започна да царува на негово място. И той започна да подтиква народа си към бунт срещу народа ми; ето защо, те започнаха да се подготвят за война и да възлязат да се сражават срещу народа ми.
- 7 Но аз бях изпратил съгледвачи из земята Семлон, за да мога да откроя приготовленията им, та да можем да се защитаваме срещу тях, за да не могат да връхлетят народа ми и да го унищожат.
- 8 И стана така, че те възлязоха в северната част на земята Силом с многобройните си войнства от мъже, въоръжени с лъкове и със стрели, и с мечове, и с криви ножове, и с камъни, и с прашки; и те бяха обръснали главите си до голо; и бяха опасани с кожене препаски около слабините си.

Mosiah 10

And it came to pass that we again began to establish the kingdom and we again began to possess the land in peace. And I caused that there should be weapons of war made of every kind, that thereby I might have weapons for my people against the time the Lamanites should come up again to war against my people.

And I set guards round about the land, that the Lamanites might not come upon us again unawares and destroy us; and thus I did guard my people and my flocks, and keep them from falling into the hands of our enemies.

And it came to pass that we did inherit the land of our fathers for many years, yea, for the space of twenty and two years.

And I did cause that the men should till the ground, and raise all manner of grain and all manner of fruit of every kind.

And I did cause that the women should spin, and toil, and work, and work all manner of fine linen, yea, and cloth of every kind, that we might clothe our nakedness; and thus we did prosper in the land—thus we did have continual peace in the land for the space of twenty and two years.

And it came to pass that king Laman died, and his son began to reign in his stead. And he began to stir his people up in rebellion against my people; therefore they began to prepare for war, and to come up to battle against my people.

But I had sent my spies out round about the land of Shemlon, that I might discover their preparations, that I might guard against them, that they might not come upon my people and destroy them.

And it came to pass that they came up upon the north of the land of Shilom, with their numerous hosts, men armed with bows, and with arrows, and with swords, and with cimeters, and with stones, and with slings; and they had their heads shaved that they were naked; and they were girded with a leathern girdle about their loins.

- 9 И стана така, че аз накарах жените и децата от народа ми да се скрият в пустошта; и накарах също всички старци, които можеха да носят оръжие, а също и всички младежи, които можеха да носят оръжие, да се съберат заедно, за да идат да се сражават срещу ламанитите; и аз ги наредих в редиците им, всеки мъж според възрастта му.
- 10 И стана така, че ние възлязохме да се сражаваме срещу ламанитите; и аз, дори и аз в старостта си възлязох да се сражавам срещу ламанитите. И стана така, че ние възлязохме в силата Господна.
- 11 Сега ламанитите не знаеха нищо за Господа, нито за силата Господна, ето защо, те зависеха от собствената си сила. И все пак те бяха силен народ според силата човешка.
- 12 Те бяха един див и свиреп, и кръвожаден народ, вярващ в преданието на бащите си, което е това да вярват, че са били изгонени от земята на Ерусалим поради беззаконията на бащите им и че са били онеправдавани от братята си в пустошта, и също така били онеправдавани, докато пресичали морето.
- 13 И още, че те били онеправдани, докато живели в земята на първото им наследство, след като пресекли морето; и всичко това, защото Нефи беше поверен от тях в спазването на заповедите Господни и затова беше облагодетелстван от Господа, защото Господ чу молитвите му и им отговори, и той пое ръководството на пътешествието им в пустошта.
- 14 И братята му се разгневиха, защото те не разбираха делата Господни; и те му се разгневиха сред водите на морето, защото вкоравиха сърцата си срещу Господа.
- 15 И още те се разгневиха отново против него, когато пристигнаха в обетованата земя, защото казаха, че той бил иззел управлението от ръцете на народа; и те се опитаха да го убият.
- 16 И още те се разгневиха срещу него, когато той замина в пустошта, както Господ му беше заповядал и взе летописите, издълбани върху плочите от пиринч, защото те казваха, че ги бил откраднал.

And it came to pass that I caused that the women and children of my people should be hid in the wilderness; and I also caused that all my old men that could bear arms, and also all my young men that were able to bear arms, should gather themselves together to go to battle against the Lamanites; and I did place them in their ranks, every man according to his age.

And it came to pass that we did go up to battle against the Lamanites; and I, even I, in my old age, did go up to battle against the Lamanites. And it came to pass that we did go up in the strength of the Lord to battle.

Now, the Lamanites knew nothing concerning the Lord, nor the strength of the Lord, therefore they depended upon their own strength. Yet they were a strong people, as to the strength of men.

They were a wild, and ferocious, and a blood-thirsty people, believing in the tradition of their fathers, which is this—Believing that they were driven out of the land of Jerusalem because of the iniquities of their fathers, and that they were wronged in the wilderness by their brethren, and they were also wronged while crossing the sea;

And again, that they were wronged while in the land of their first inheritance, after they had crossed the sea, and all this because that Nephi was more faithful in keeping the commandments of the Lord—therefore he was favored of the Lord, for the Lord heard his prayers and answered them, and he took the lead of their journey in the wilderness.

And his brethren were wroth with him because they understood not the dealings of the Lord; they were also wroth with him upon the waters because they hardened their hearts against the Lord.

And again, they were wroth with him when they had arrived in the promised land, because they said that he had taken the ruling of the people out of their hands; and they sought to kill him.

And again, they were wroth with him because he departed into the wilderness as the Lord had commanded him, and took the records which were engraven on the plates of brass, for they said that he robbed them.

17 И тъй бяха научили децата си, че трябва да ги мразят и че трябва да ги убиват, и че трябва да ги ограбват и плячкосват, и да правят всичко, каквото могат, за да ги унищожат; ето защо, те имаха вечна омраза към чедата на Нефи.

18 Поради същата тази причина цар Ламан чрез лувство и изкусност в лъжата и чрез красивите си обещания ме измами да доведе този мой народ в тази земя, та да могат те да го унищожат; да, и ние страдахме дълги години в страната.

19 И сега, аз, Заниф, след като разказах всичко това относно ламанитите на народа си, подтикнах ги да отидат да се сражават със сила, уповавайки се на Господа; и тъй ние им се противопоставихме лице в лице.

20 И стана така, че ние пак ги изгонихме от нашата земя; и ние ги изклахме с голямо клане, дори толкова много от тях, че не ги преброихме.

21 И стана така, че ние се върнахме отново в собствената си земя и народът ми започна отново да се грижи за стадата си и да обработва земята си.

22 И сега, аз, бидейки вече стар, предадох царството на един от моите синове; ето защо, не казвам нищо повече. И нека Господ благослови моя народ. Амин.

And thus they have taught their children that they should hate them, and that they should murder them, and that they should rob and plunder them, and do all they could to destroy them; therefore they have an eternal hatred towards the children of Nephi.

For this very cause has king Laman, by his cunning, and lying craftiness, and his fair promises, deceived me, that I have brought this my people up into this land, that they may destroy them; yea, and we have suffered these many years in the land.

And now I, Zeniff, after having told all these things unto my people concerning the Lamanites, I did stimulate them to go to battle with their might, putting their trust in the Lord; therefore, we did contend with them, face to face.

And it came to pass that we did drive them again out of our land; and we slew them with a great slaughter, even so many that we did not number them.

And it came to pass that we returned again to our own land, and my people again began to tend their flocks, and to till their ground.

And now I, being old, did confer the kingdom upon one of my sons; therefore, I say no more. And may the Lord bless my people. Amen.

Мосия 11

- 1 И сега стана така, че Заниф предаде царството на Ной, един от неговите синове; и Ной започна да царува на негово място; но той не ходеше в пътищата на баща си.
- 2 Защото ето, той не спазваше заповедите Божи, а вървеше подир желанията на собственото си сърце. И имаше много жени и наложници. И той накара народа му да върши грях и да прави онова, което е мерзко в очите Господни. Да, те вършеха блудства и всякакъв вид нечестие.
- 3 И той наложи данък от една пета част върху всичко, което те притежаваха, една пета част от златото им и от среброто им, и една пета част от зифа им и от медта им, и от пиринча им, и от желязото им, и една пета част от угоените им стада, и една пета от зърното им.
- 4 И той си присвояваше всичко това, за да издържа себе си и жените си, и наложниците си; а също и свещениците си, и жените им, и наложниците им; тъй той промени делата на царството.
- 5 Защото той низвергна всички свещеници, които бяха посветени от баща му и посвети нови на тяхно място, които бяха издигнати в гордостта на сърцата си.
- 6 Да, и тъй те бяха поддържани в ленивостта си, в идолопоклонничеството си и в блудствата си от данъците, които цар Ной наложи на народа си; тъй народът му се трудеше извънредно, за да поддържа беззаконието.
- 7 Да, и те също станаха идолопоклонници, защото бяха измамани от суетните и ласкателни слова на царя и свещениците; защото те им говореха ласкателни неща.
- 8 И стана така, че цар Ной изгради много красиви и просторни сгради; и ги украси с изящни изработки от дърво и всякакъв вид скъпоценности от злато, и от сребро, и от желязо, и от пиринч, и от зиф, и от мед.
- 9 И той съгради също просторен палат с трон по средата му, направен изцяло от изящно дърво и украсен със злато и сребро, и със скъпоценности.

Mosiah 11

And now it came to pass that Zeniff conferred the kingdom upon Noah, one of his sons; therefore Noah began to reign in his stead; and he did not walk in the ways of his father.

For behold, he did not keep the commandments of God, but he did walk after the desires of his own heart. And he had many wives and concubines. And he did cause his people to commit sin, and do that which was abominable in the sight of the Lord. Yea, and they did commit whoredoms and all manner of wickedness.

And he laid a tax of one fifth part of all they possessed, a fifth part of their gold and of their silver, and a fifth part of their ziff, and of their copper, and of their brass and their iron; and a fifth part of their fatlings; and also a fifth part of all their grain.

And all this did he take to support himself, and his wives and his concubines; and also his priests, and their wives and their concubines; thus he had changed the affairs of the kingdom.

For he put down all the priests that had been consecrated by his father, and consecrated new ones in their stead, such as were lifted up in the pride of their hearts.

Yea, and thus they were supported in their laziness, and in their idolatry, and in their whoredoms, by the taxes which king Noah had put upon his people; thus did the people labor exceedingly to support iniquity.

Yea, and they also became idolatrous, because they were deceived by the vain and flattering words of the king and priests; for they did speak flattering things unto them.

And it came to pass that king Noah built many elegant and spacious buildings; and he ornamented them with fine work of wood, and of all manner of precious things, of gold, and of silver, and of iron, and of brass, and of ziff, and of copper;

And he also built him a spacious palace, and a throne in the midst thereof, all of which was of fine wood and was ornamented with gold and silver and with precious things.

10 И той също накара работниците си да изработят всякакъв вид изящни изделия във вътрешността на храма, от изящно дърво, мед и пиринч.

11 И седалките, предназначени за висшите свещеници, които бяха над всички останали седалки, той украси с чисто злато; и накара да изградят пред тях ниска стена с парапет, та да могат те да облягат телата си и ръцете си на него, докато говорят лъжливи и суетни слова на народа му.

12 И стана така, че до храма той съгради кула; да, една много висока кула, дори толкова висока, че той можеше да застане на върха ѝ и да наблюдава земята Силом, и също земята Семлон, която се притежаваше от ламанитите; и той можеше да обхване с поглед цялата земя наоколо.

13 И стана така, че той накара да се построят много сгради в земята Силом; и той накара да се изгради висока кула на хълма, северно от земята Силом, която беше прибежище за чедата на Нефи по времето, когато те избягаха от земята; и това стори той с богатствата, с които се сдобиваше от облагането с данъци на народа си.

14 И стана така, че той отдаде сърцето си на богатствата си и прекарваше времето си в разгулен живот с жените и наложниците си; тъй и неговите свещеници прекарваха също времето си с блудници.

15 И стана така, че той насади лозя навсякъде из страната; и направи преси за изстискване, и правеше вино в изобилие; и ето защо, той стана винопиец и народът му също.

16 И стана така, че ламанитите започнаха да нападат народа му на малки групи и да ги избиват по полетата, докато пасат стадата си.

17 И цар Ной изпрати стражи навсякъде из земята, за да ги държат на разстояние; но той не изпрати достатъчно на брой и ламанитите ги връхлетяха и избиха, и откараха много от стадата им извън земята; тъй ламанитите започнаха да ги унищожават и да упражняват омразата си върху тях.

And he also caused that his workmen should work all manner of fine work within the walls of the temple, of fine wood, and of copper, and of brass.

And the seats which were set apart for the high priests, which were above all the other seats, he did ornament with pure gold; and he caused a breastwork to be built before them, that they might rest their bodies and their arms upon while they should speak lying and vain words to his people.

And it came to pass that he built a tower near the temple; yea, a very high tower, even so high that he could stand upon the top thereof and overlook the land of Shilom, and also the land of Shemlon, which was possessed by the Lamanites; and he could even look over all the land round about.

And it came to pass that he caused many buildings to be built in the land Shilom; and he caused a great tower to be built on the hill north of the land Shilom, which had been a resort for the children of Nephi at the time they fled out of the land; and thus he did do with the riches which he obtained by the taxation of his people.

And it came to pass that he placed his heart upon his riches, and he spent his time in riotous living with his wives and his concubines; and so did also his priests spend their time with harlots.

And it came to pass that he planted vineyards round about in the land; and he built wine-presses, and made wine in abundance; and therefore he became a wine-bibber, and also his people.

And it came to pass that the Lamanites began to come in upon his people, upon small numbers, and to slay them in their fields, and while they were tending their flocks.

And king Noah sent guards round about the land to keep them off; but he did not send a sufficient number, and the Lamanites came upon them and killed them, and drove many of their flocks out of the land; thus the Lamanites began to destroy them, and to exercise their hatred upon them.

18 И стана така, че цар Ной изпрати войските си срещу ламанитите и те бяха отблъснати, сиреч те успяха да ги отблъснат временно; ето защо, те се върнаха, радвайки се на плячката си.

19 И сега, поради тази голяма победа те бяха издигнати в гордостта на сърцата си; хвалеха се със собствената си сила, като казваха, че петдесет от техните могат да устоят на хиляди ламанити; и тъй те се хвалеха и се наслаждаваха на кръв и на проливането на кръвта на братята им, и това ставаше поради нечестията на царя им и на свещениците им.

20 И стана така, че сред тях имаше един човек, чието име беше Авинадий; и той тръгна сред тях и започна да пророкува, казвайки: Ето, тъй рече Господ и тъй ми заповяда Той, казвайки: Иди и кажи на този народ, че тъй рече Господ: Горко на този народ, защото Аз видях неговите мерзости и нечестията му, и блудствата му; и ако те не се покаят, Аз ще ги посетя в гнева Си.

21 И ако не се покаят и не се обърнат към Господа, техния Бог, ето, Аз ще ги предам в ръцете на враговете им; да, и те ще бъдат доведени в робство; и ще бъдат подложени на страдания от ръката на враговете им.

22 И ще стане така, че те ще познаят, че Аз съм Господ, техният Бог, и че съм ревнив Бог, въздавайки беззаконията на народа Си.

23 И ще стане така, че освен ако този народ не се покае и не се обърне към Господа, техния Бог, той ще бъде доведен в робство; и никой не ще ги избави, освен Господ, Всемогъщият Бог.

24 Да, и ще стане така, че когато Ме призоват, Аз ще бъда бавен да чуя зова им; да, и ще ги оставя да бъдат поразени от враговете им.

25 И ако не се покаят във вретиче и с пепел, и не извикат силно към Господа, техния Бог, Аз няма да чуя молитвите им, нито ще ги избавя от страданията им; и тъй рече Господ, и тъй ми заповяда Той.

And it came to pass that king Noah sent his armies against them, and they were driven back, or they drove them back for a time; therefore, they returned rejoicing in their spoil.

And now, because of this great victory they were lifted up in the pride of their hearts; they did boast in their own strength, saying that their fifty could stand against thousands of the Lamanites; and thus they did boast, and did delight in blood, and the shedding of the blood of their brethren, and this because of the wickedness of their king and priests.

And it came to pass that there was a man among them whose name was Abinadi; and he went forth among them, and began to prophesy, saying: Behold, thus saith the Lord, and thus hath he commanded me, saying, Go forth, and say unto this people, thus saith the Lord—Wo be unto this people, for I have seen their abominations, and their wickedness, and their whoredoms; and except they repent I will visit them in mine anger.

And except they repent and turn to the Lord their God, behold, I will deliver them into the hands of their enemies; yea, and they shall be brought into bondage; and they shall be afflicted by the hand of their enemies.

And it shall come to pass that they shall know that I am the Lord their God, and am a jealous God, visiting the iniquities of my people.

And it shall come to pass that except this people repent and turn unto the Lord their God, they shall be brought into bondage; and none shall deliver them, except it be the Lord the Almighty God.

Yea, and it shall come to pass that when they shall cry unto me I will be slow to hear their cries; yea, and I will suffer them that they be smitten by their enemies.

And except they repent in sackcloth and ashes, and cry mightily to the Lord their God, I will not hear their prayers, neither will I deliver them out of their afflictions; and thus saith the Lord, and thus hath he commanded me.

- 26 Сега стана така, че когато Авинадий изрече тези слова, те му се разгневиха и се опитаха да отнемат живота му, но Господ го избави от ръцете им.
- 27 Сега, когато цар Ной чу за словата, които Авинадий беше казал на народа, той също се разгневи и каза: Кой е този Авинадий, та аз и народът ми да бъдем съдени от него, и кой е Господ, Който ще докара толкова голямо страдание на народа ми?
- 28 Заповядвам ви да ми доведете тука Авинадий, за да го убия, защото той е казал тези неща, за да подтикне хората ми към гняв един срещу друг и да създаде раздори сред народа ми; ето защо, аз ще го убия.
- 29 Сега, очите на хората бяха заслепени; и те вкоравиха сърцата си срещу словата на Авинадий и оттогава насетне се опитваха да го хванат. И цар Ной вкорави сърцето си срещу словото Господне, и не се покая за злодеянията си.

Now it came to pass that when Abinadi had spoken these words unto them they were wroth with him, and sought to take away his life; but the Lord delivered him out of their hands.

Now when king Noah had heard of the words which Abinadi had spoken unto the people, he was also wroth; and he said: Who is Abinadi, that I and my people should be judged of him, or who is the Lord, that shall bring upon my people such great affliction?

I command you to bring Abinadi hither, that I may slay him, for he has said these things that he might stir up my people to anger one with another, and to raise contentions among my people; therefore I will slay him.

Now the eyes of the people were blinded; therefore they hardened their hearts against the words of Abinadi, and they sought from that time forward to take him. And king Noah hardened his heart against the word of the Lord, and he did not repent of his evil doings.

Мосия 12

- 1 И стана така, че след промеждутък от две години, Авинадий дойде сред тях предрешен, та да не го познаят, и започна да пророкува сред тях, казвайки: Тъй ми заповяда Господ, казвайки: Авинадий, иди и пророкувай на този Мой народ, понеже те са вкоравили сърцата си срещу словата Ми; те не са се покаяли за злодеянията си; ето защо, Аз ще ги посетя в гнева Си, да, за техните беззакония и мерзости ще ги посетя Аз в свирепия Си гняв.
- 2 Да, горко на това поколение! И Господ ми каза: Простри ръката си и пророкувай, казвайки: Тъй казва Господ, ще стане така, че поради беззаконията си това поколение ще бъде доведено в робство и удряно по бузата; да, и ще бъдат гонени от човеците, и ще бъдат избивани; и лешоядите от въздуха, и кучетата, да, и дивите зверове ще поглъщат плътта им.
- 3 И ще стане така, че животът на цар Ной ще струва тъкмо колкото дреха в нажежена пещ; защото той ще узнае, че Аз съм Господ.
- 4 И ще стане така, че Аз ще ударя този мой народ с тежки страдания, да, с глад и с чума; и ще ги накарам да ридаят по цял ден.
- 5 Да, и Аз ще сторя така, че да носят тежки товари, вързани върху гърбовете им; и те ще бъдат подкарвани напред, като ням осел.
- 6 И ще стане така, че Аз ще изпратя градушка сред тях и тя ще ги помете; те ще бъдат също пометени и от източния вятър; и насекоми ще опустошат също земите им, и ще изпоядат зърното им.
- 7 И те ще бъдат поразени от голяма чума. И Аз ще направя всичко това поради техните беззакония и мерзости.
- 8 И ще стане така, че ако не се покаят, ще ги изтребя напълно от лицето на земята; при все това те ще оставят летопис след себе си, който Аз ще запазя за другите народи, които ще притежават земята; да, тъкмо тъй Аз ще направя, за да разкрия на други народи мерзостите на този народ. И Авинадий пророкуваше много неща против този народ.

Mosiah 12

And it came to pass that after the space of two years that Abinadi came among them in disguise, that they knew him not, and began to prophesy among them, saying: Thus has the Lord commanded me, saying—Abinadi, go and prophesy unto this my people, for they have hardened their hearts against my words; they have repented not of their evil doings; therefore, I will visit them in my anger, yea, in my fierce anger will I visit them in their iniquities and abominations.

Yea, wo be unto this generation! And the Lord said unto me: Stretch forth thy hand and prophesy, saying: Thus saith the Lord, it shall come to pass that this generation, because of their iniquities, shall be brought into bondage, and shall be smitten on the cheek; yea, and shall be driven by men, and shall be slain; and the vultures of the air, and the dogs, yea, and the wild beasts, shall devour their flesh.

And it shall come to pass that the life of king Noah shall be valued even as a garment in a hot furnace; for he shall know that I am the Lord.

And it shall come to pass that I will smite this my people with sore afflictions, yea, with famine and with pestilence; and I will cause that they shall howl all the day long.

Yea, and I will cause that they shall have burdens lashed upon their backs; and they shall be driven before like a dumb ass.

And it shall come to pass that I will send forth hail among them, and it shall smite them; and they shall also be smitten with the east wind; and insects shall pester their land also, and devour their grain.

And they shall be smitten with a great pestilence—and all this will I do because of their iniquities and abominations.

And it shall come to pass that except they repent I will utterly destroy them from off the face of the earth; yet they shall leave a record behind them, and I will preserve them for other nations which shall possess the land; yea, even this will I do that I may discover the abominations of this people to other nations. And many things did Abinadi prophesy against this people.

9 И стана така, че те му се разгневиха; и го хванаха, и го заведоха вързан пред царя, и казаха на царя: Ето, ние доведохме човек, който пророкуваше зло за твоя народ и каза, че Бог ще го унищожи.

10 И той пророкува също лоши неща за живота ти и казва, че животът ти ще струва колкото дреха, хвърлена в пещ с огън.

11 И той казва още, че ти ще бъдеш като стъбло, тъй като като сухо стъбло в полето, което е прегазено от зверовете и тъпкано с крака.

12 И той казва още, че ти ще бъдеш като цветовете на бодил, които, когато той узрее напълно, се разпръсват по лицето на земята ако духне вятър. И той твърди, че Господ го е казал. И той казва, че всичко това ще те сполети, ако не се покаеш, и всичко това поради беззаконията ти.

13 И сега, о, царю, какво голямо зло си вършил, или какви големи грехове е извършил твоят народ, та да бъдем укорявани от Бога или съдени от този човек?

14 И сега, о, царю, ето, ние сме невинни, и ти, о, царю, не си съгрешил; ето защо, този човек е казал лъжи за тебе и е пророкувал напразно.

15 И ето, ние сме силни и няма да бъдем доведени в робство или взети в плен от враговете ни; да, и ти преуспя в страната и ще продължаваш да преуспяваш.

16 Ето, тука е човекът, ние го предаваме в твои ръце; и можеш да правиш с него каквото намериш за добре.

17 И стана така, че цар Ной заповяда Авинадий да бъде хвърлен в тъмница; и той заповяда на свещениците да се съберат, за да проведе съвет с тях и реши, какво да прави с него.

18 И стана така, че те казаха на царя: Доведи го тука, за да го разпитаме; и царят заповяда той да бъде доведен пред тях.

And it came to pass that they were angry with him; and they took him and carried him bound before the king, and said unto the king: Behold, we have brought a man before thee who has prophesied evil concerning thy people, and saith that God will destroy them.

And he also prophesieth evil concerning thy life, and saith that thy life shall be as a garment in a furnace of fire.

And again, he saith that thou shalt be as a stalk, even as a dry stalk of the field, which is run over by the beasts and trodden under foot.

And again, he saith thou shalt be as the blossoms of a thistle, which, when it is fully ripe, if the wind bloweth, it is driven forth upon the face of the land. And he pretendeth the Lord hath spoken it. And he saith all this shall come upon thee except thou repent, and this because of thine iniquities.

And now, O king, what great evil hast thou done, or what great sins have thy people committed, that we should be condemned of God or judged of this man?

And now, O king, behold, we are guiltless, and thou, O king, hast not sinned; therefore, this man has lied concerning you, and he has prophesied in vain.

And behold, we are strong, we shall not come into bondage, or be taken captive by our enemies; yea, and thou hast prospered in the land, and thou shalt also prosper.

Behold, here is the man, we deliver him into thy hands; thou mayest do with him as seemeth thee good.

And it came to pass that king Noah caused that Abinadi should be cast into prison; and he commanded that the priests should gather themselves together that he might hold a council with them what he should do with him.

And it came to pass that they said unto the king: Bring him hither that we may question him; and the king commanded that he should be brought before them.

19 И те започнаха да го разпитват, за да могат да го засекаат, та тъй да имат в какво да го обвинят; но той им отговаряше смело и устоя на всичките им въпроси, да, за тяхно учудване; защото той им устоя във всичките им въпроси и ги обърка във всичките им слова.

20 И стана така, че един от тях му каза: Какво означават словата, които са написани и които бяха проповядвани от бащите ни, казвайки:

21 Колко прекрасни са върху планините нозете на оногова, който носи благовестия; който проповядва мир; който носи благовестия за добро; който проповядва спасение; който говори на Сион: Твоят Бог царува.

22 Стражите ти ще издигнат глас; в един глас те ще запоят, защото ще видят ясно с очите си, когато Господ ще възвърне Сион.

23 Възкликнете в радост, запейте заедно, вие, запустели Ерусалимски места; защото Господ е утешил народа Си, Той е изкупил Ерусалим.

24 Господ запретна святата Си ръка пред очите на всички народи и всичките краища на земята ще видят спасението на нашия Бог.

25 И сега, Авинадий им отговори: Свещеници сте и твърдите, че поучавате този народ, и че разбирате духа на пророкуването, и при все това желаете да знаете от мене какво означават тези неща?

26 Казвам ви, горко на вас, защото извращавате пътищата Господни! Защото ако разбирате тези неща, вие не сте ги проповядвали; ето защо, вие сте извратили пътищата Господни.

27 Вие не сте използвали сърцето си, за да разберете; ето защо, вие не сте били мъдри. И тъй, на какво учите този народ?

28 И те отговориха: Ние проповядваме закона на Моисей.

29 И той каза още: Ако проповядвате закона на Моисей, защо тогава не го спазвате? Защо насочвате сърцата си към богатствата? Защо вършите блудства и пражосвателата си с блудници, да, и карате този народ да върши грях, та Господ е сторил да ме прати да пророкувам против този народ, да, дори да пророкувам голямо зло за този народ.

And they began to question him, that they might cross him, that thereby they might have wherewith to accuse him; but he answered them boldly, and withstood all their questions, yea, to their astonishment; for he did withstand them in all their questions, and did confound them in all their words.

And it came to pass that one of them said unto him: What meaneth the words which are written, and which have been taught by our fathers, saying:

How beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings; that publisheth peace; that bringeth good tidings of good; that publisheth salvation; that saith unto Zion, Thy God reigneth;

Thy watchmen shall lift up the voice; with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye when the Lord shall bring again Zion;

Break forth into joy; sing together ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem;

The Lord hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations, and all the ends of the earth shall see the salvation of our God?

And now Abinadi said unto them: Are you priests, and pretend to teach this people, and to understand the spirit of prophesying, and yet desire to know of me what these things mean?

I say unto you, wo be unto you for perverting the ways of the Lord! For if ye understand these things ye have not taught them; therefore, ye have perverted the ways of the Lord.

Ye have not applied your hearts to understanding; therefore, ye have not been wise. Therefore, what teach ye this people?

And they said: We teach the law of Moses.

And again he said unto them: If ye teach the law of Moses why do ye not keep it? Why do ye set your hearts upon riches? Why do ye commit whoredoms and spend your strength with harlots, yea, and cause this people to commit sin, that the Lord has cause to send me to prophesy against this people, yea, even a great evil against this people?

30 Не знаете ли, че казвам истината? Да, вие знаете, че казвам истината; и вие трябва да треперите пред Бога.

31 И ще стане така, че вие ще бъдете поразени заради беззаконията си, защото казахте, че проповядвате закона на Моисей. А какво знаете относно закона на Моисей? Идва ли спасението чрез закона на Моисей? Какво казвате вие?

32 И те отговориха и казаха, че спасението идва чрез закона на Моисей.

33 Но сега Авинадий им каза: Аз знам, че ако спазвате заповедите Божии, вие ще бъдете спасени; да, ако спазвате заповедите, които Господ предаде на Моисей на планината Синай, казвайки:

34 Аз съм Господ, твоят Бог, Който те изведе из земята на Египет, из дома на робството.

35 Да нямаш друг Бог освен Мене.

36 Не си прави никакъв кумир или каквото и да е подобие на нещо, което е на небето горе, или което е на земята отдолу.

37 Сега Авинадий им каза: Правехте ли всичко това? Казвам ви, Не! Вие не го правехте. Учете ли този народ, че трябва да прави всичко това? Аз ви казвам, Не! Вие не сте го учили.

Know ye not that I speak the truth? Yea, ye know that I speak the truth; and you ought to tremble before God.

And it shall come to pass that ye shall be smitten for your iniquities, for ye have said that ye teach the law of Moses. And what know ye concerning the law of Moses? Doth salvation come by the law of Moses? What say ye?

And they answered and said that salvation did come by the law of Moses.

But now Abinadi said unto them: I know if ye keep the commandments of God ye shall be saved; yea, if ye keep the commandments which the Lord delivered unto Moses in the mount of Sinai, saying:

I am the Lord thy God, who hath brought thee out of the land of Egypt, out of the house of bondage.

Thou shalt have no other God before me.

Thou shalt not make unto thee any graven image, or any likeness of any thing in heaven above, or things which are in the earth beneath.

Now Abinadi said unto them, Have ye done all this? I say unto you, Nay, ye have not. And have ye taught this people that they should do all these things? I say unto you, Nay, ye have not.

Мосия 13

- 1 И сега, когато царят чу тези слова, той каза на свещениците си: Махнете този човек и го убийте; защото какво можем да направим с него, той е един луд.
- 2 И те се приближиха и се опитаха да сложат ръка на него; но той им устоя и им каза:
- 3 Не ме пипайте, защото ако сложите ръка върху ми, Господ ще ви порази, защото не съм предал още известието, което Господ ме изпрати да предам; нито пък съм ви казал онова, което вие искахте да ви кажа; ето защо, Бог няма да позволи да бъда унищожен в този момент.
- 4 Но аз трябва да изпълня заповедите, които Господ ми заповяда; вие ми се разгневихте, защото ви казах истината. И още, понеже аз ви изрекох словото Божие, вие сметнахте, че съм луд.
- 5 Сега стана така, че след като Авинадий беше изрекъл тези слова, людете на цар Ной не посмяха да сложат ръка върху му, защото Духът Господен беше върху него; и лицето му сияеше с извънреден блясък, тъкмо както Моисеевото, когато той беше на планината Синай, докато говореше с Господа.
- 6 И той говорй със сила и власт от Бога; и той продължи словата си, казвайки:
- 7 Вие виждате, че нямате сила да ме убиеете, ето защо, аз свършвам посланието си. Да, и аз усещам, че то ви пробужда в сърцата, защото ви казвам истината относно вашите беззакония.
- 8 Да, и словата ми ви изпълват с изумление, с учудване и с гняв.
- 9 Но аз свършвам посланието си; и тогава няма да има значение къде ще отида, ако е тъй, че съм спасен.
- 10 Но поне ви казвам, каквото направите с мене, след това ще бъде образец и сянка на нещата, които ще дойдат.

Mosiah 13

And now when the king had heard these words, he said unto his priests: Away with this fellow, and slay him; for what have we to do with him, for he is mad.

And they stood forth and attempted to lay their hands on him; but he withstood them, and said unto them:

Touch me not, for God shall smite you if ye lay your hands upon me, for I have not delivered the message which the Lord sent me to deliver; neither have I told you that which ye requested that I should tell; therefore, God will not suffer that I shall be destroyed at this time.

But I must fulfil the commandments wherewith God has commanded me; and because I have told you the truth ye are angry with me. And again, because I have spoken the word of God ye have judged me that I am mad.

Now it came to pass after Abinadi had spoken these words that the people of king Noah durst not lay their hands on him, for the Spirit of the Lord was upon him; and his face shone with exceeding luster, even as Moses' did while in the mount of Sinai, while speaking with the Lord.

And he spake with power and authority from God; and he continued his words, saying:

Ye see that ye have not power to slay me, therefore I finish my message. Yea, and I perceive that it cuts you to your hearts because I tell you the truth concerning your iniquities.

Yea, and my words fill you with wonder and amazement, and with anger.

But I finish my message; and then it matters not whither I go, if it so be that I am saved.

But this much I tell you, what you do with me, after this, shall be as a type and a shadow of things which are to come.

11 И сега, аз ви чета останалата част от заповедите Божии, защото усещам, че те не са написани в сърцата ви; и аз схващам, че сте изучавали и поучавали беззаконие през по-голямата част от живота си.

12 И сега, вие си спомняте, че ви казах: Не си прави кумир или каквото и да било подобие на нещата, които са на небето горе или на земята отдолу, или които са във водата под земята.

13 И още: Да не им се кланяш нито да им служиш; защото Аз, Господ, твоят Бог, съм ревнив Бог, въздавайки беззаконията на бащите върху чедата до третото и четвъртото поколение на тези, които Мемразят,

14 а показвайки милост към хиляди от тези, които Мемобичат и спазват Моите заповеди.

15 Не изговаряй напразно името на Господа, твоя Бог; защото Господ няма да счита за безгрешен оновога, който изговаря името Му напразно.

16 Помни съботния ден, за да го пазиш свят.

17 Шест дни да работиш и да вършиш всичката си работа;

18 но на седмия ден, съботата на Господа, твоя Бог, да не вършиш никаква работа, нито ти, нито сина ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е отвътре вратите ти.

19 Защото в шест дни Господ направи небето и земята, и морето, и всичко, което е в тях; ето защо, Господ благослови съботния ден и го освети.

20 Почитай баща си и майка си, за да бъдат дългите ти на земята, която Господ, твоят Бог ти дава.

21 Не убивай.

22 Не прелюбодействай. Не кради.

23 Не свидетелствай лъжливо против ближния си.

24 Не пожелавай къщата на ближния си и не пожелавай жената на ближния си нито слугата му, нито слугинята му, нито вола му, нито осела му, нито каквото и да е, което е на ближния ти.

And now I read unto you the remainder of the commandments of God, for I perceive that they are not written in your hearts; I perceive that ye have studied and taught iniquity the most part of your lives.

And now, ye remember that I said unto you: Thou shalt not make unto thee any graven image, or any likeness of things which are in heaven above, or which are in the earth beneath, or which are in the water under the earth.

And again: Thou shalt not bow down thyself unto them, nor serve them; for I the Lord thy God am a jealous God, visiting the iniquities of the fathers upon the children, unto the third and fourth generations of them that hate me;

And showing mercy unto thousands of them that love me and keep my commandments.

Thou shalt not take the name of the Lord thy God in vain; for the Lord will not hold him guiltless that taketh his name in vain.

Remember the sabbath day, to keep it holy.

Six days shalt thou labor, and do all thy work;

But the seventh day, the sabbath of the Lord thy God, thou shalt not do any work, thou, nor thy son, nor thy daughter, thy man-servant, nor thy maid-servant, nor thy cattle, nor thy stranger that is within thy gates;

For in six days the Lord made heaven and earth, and the sea, and all that in them is; wherefore the Lord blessed the sabbath day, and hallowed it.

Honor thy father and thy mother, that thy days may be long upon the land which the Lord thy God giveth thee.

Thou shalt not kill.

Thou shalt not commit adultery. Thou shalt not steal.

Thou shalt not bear false witness against thy neighbor.

Thou shalt not covet thy neighbor's house, thou shalt not covet thy neighbor's wife, nor his man-servant, nor his maid-servant, nor his ox, nor his ass, nor anything that is thy neighbor's.

25 И стана така, че след като Авинадий бе привършил тези слова, той им каза: Учили ли сте този народ, че трябва да съблюдава всички тези неща, за да спазва тези заповеди?

26 Казвам ви, че Не; защото ако бяхте, Господ не щеше да ме накара да изляза и да пророкувам зло на този народ.

27 И сега, вие казахте, че спасението идва чрез закона на Моисей. Аз ви казвам, че е нужно все още да спазвате закона на Моисей; но аз ви казвам, че ще дойде време, когато не ще бъде повече нужно да се спазва законът на Моисей.

28 И освен това аз ви казвам, че спасението не идва единствено от закона; и ако не е единението, което сам Бог ще извърши за греховете и беззаконията на своя народ, те неизбежно ще погинат, въпреки закона на Моисей.

29 И сега, казвам ви, че беше нужно да има закон, даден на чедата Израилеви, да, дори един много строг закон, защото те бяха коравовратен народ, бърз да върши беззаконие, но бавен да помни Господа, своя Бог.

30 Ето защо, им бе даден закон, да, един закон за действия и за обреди, един закон, който те трябваше да съблюдават строго ден след ден, за да бъдат държани във възпоменание за Бога и за дълга си към Него.

31 Но ето, аз ви казвам, че всички тези неща бяха примери за идните неща.

32 И сега, разбраха ли те закона? Аз ви казвам Не, не всички от тях разбраха закона; и това заради коравосърдечието им; защото те не разбраха, че никой човек не може да бъде спасен, освен чрез изкуплението Божие.

33 Защото ето, не им ли пророкуваше Моисей за пришествието на Месията и че Бог ще изкупи Своя народ? Да, и дори всички пророци, които някога са пророкували от началото на света, не са ли говорили те повече или по-малко за тези неща?

And it came to pass that after Abinadi had made an end of these sayings that he said unto them: Have ye taught this people that they should observe to do all these things for to keep these commandments?

I say unto you, Nay; for if ye had, the Lord would not have caused me to come forth and to prophesy evil concerning this people.

And now ye have said that salvation cometh by the law of Moses. I say unto you that it is expedient that ye should keep the law of Moses as yet; but I say unto you, that the time shall come when it shall no more be expedient to keep the law of Moses.

And moreover, I say unto you, that salvation doth not come by the law alone; and were it not for the atonement, which God himself shall make for the sins and iniquities of his people, that they must unavoidably perish, notwithstanding the law of Moses.

And now I say unto you that it was expedient that there should be a law given to the children of Israel, yea, even a very strict law; for they were a stiffnecked people, quick to do iniquity, and slow to remember the Lord their God;

Therefore there was a law given them, yea, a law of performances and of ordinances, a law which they were to observe strictly from day to day, to keep them in remembrance of God and their duty towards him.

But behold, I say unto you, that all these things were types of things to come.

And now, did they understand the law? I say unto you, Nay, they did not all understand the law; and this because of the hardness of their hearts; for they understood not that there could not any man be saved except it were through the redemption of God.

For behold, did not Moses prophesy unto them concerning the coming of the Messiah, and that God should redeem his people? Yea, and even all the prophets who have prophesied ever since the world began—have they not spoken more or less concerning these things?

34 Не са ли казвали те, че сам Бог ще слезе сред чедата човешки и ще вземе върху Си образа на човек, и ще се появи в могъща сила върху лицето на земята?

35 Да, не са ли казвали те също, че Той ще осъществи възкресението на мъртвите и че Той самият ще бъде угнетяван и подлаган на страдания?

Have they not said that God himself should come down among the children of men, and take upon him the form of man, and go forth in mighty power upon the face of the earth?

Yea, and have they not said also that he should bring to pass the resurrection of the dead, and that he, himself, should be oppressed and afflicted?

Мосия 14

- 1 Да, не казва ли Исаия: Кой е повярвал на известието ни; и на кого се е открила ръката Господна?
- 2 Защото той ще израсне пред Него като нежно растение и като корен от суха земя; Той няма приличие, нито благообразие и когато Го видим, няма да има красота, та да Го желаем.
- 3 Той е презрян и отхвърлен от човеците; човек на скърби и навикнал на печал; и ние скрихмe лицата си от Него; Той беше презрян и ние за нищо не Го счетохме.
- 4 Той наистина понесе нашата печал и се натовари със скърбите ни; а ние Го счетохме за ударен, поразен от Бога и наскърбен.
- 5 Но Той беше наранен за нашите прегрешения и бит за нашите беззакония; върху Него дойде наказанието за нашия мир; и чрез Неговите рани от камшика ние се изцелихме.
- 6 Всички ние се заблудихме като овце; отбихме се, всеки по пътя си; и Господ възложи върху Него беззаконията на всички ни.
- 7 Той бе угнетяван, и подложен на страдания, при все това Той не отвори устата Си; Той е доведен като агне на заколение и както овцата пред стригачите си е безгласна, така и Той не отвори устата Си.
- 8 Той беше грабнат от тъмница и от правосъдие; и кой ще прогласи рода Му? Защото Той беше отсечен от земята на живите; за прегрешенията на моя народ бе Той ударен.
- 9 И Той направи гроба Си със злодея и с богатия в смъртта Си; защото не бе вършил зло нито пък имаше измама в устата Му.
- 10 При все това угодно беше на Господа Той да бъде бит; Той Го предаде на печал; когато направиш душата Му приношение за грях, Той ще види потомството Си и ще продължи дните Си и благоволение-то Господне ще преуспее в ръката Му.
- 11 Той ще види плодовете от труда на душата Си и ще бъде доволен; чрез знанието Си праведният Мой слуга ще оправдае мнозина; защото Той ще понесе беззаконията им.

Mosiah 14

- Yea, even doth not Isaiah say: Who hath believed our report, and to whom is the arm of the Lord revealed?
- For he shall grow up before him as a tender plant, and as a root out of dry ground; he hath no form nor comeliness; and when we shall see him there is no beauty that we should desire him.
- He is despised and rejected of men; a man of sorrows, and acquainted with grief; and we hid as it were our faces from him; he was despised, and we esteemed him not.
- Surely he has borne our griefs, and carried our sorrows; yet we did esteem him stricken, smitten of God, and afflicted.
- But he was wounded for our transgressions, he was bruised for our iniquities; the chastisement of our peace was upon him; and with his stripes we are healed.
- All we, like sheep, have gone astray; we have turned every one to his own way; and the Lord hath laid on him the iniquities of us all.
- He was oppressed, and he was afflicted, yet he opened not his mouth; he is brought as a lamb to the slaughter, and as a sheep before her shearers is dumb so he opened not his mouth.
- He was taken from prison and from judgment; and who shall declare his generation? For he was cut off out of the land of the living; for the transgressions of my people was he stricken.
- And he made his grave with the wicked, and with the rich in his death; because he had done no evil, neither was any deceit in his mouth.
- Yet it pleased the Lord to bruise him; he hath put him to grief; when thou shalt make his soul an offering for sin he shall see his seed, he shall prolong his days, and the pleasure of the Lord shall prosper in his hand.
- He shall see the travail of his soul, and shall be satisfied; by his knowledge shall my righteous servant justify many; for he shall bear their iniquities.

12 Ето защо, ще Му отдели дял с великите и Той ще
раздели плячката Си със силните; защото Той изло-
жи душата Си на смърт и беше причислен към
прегрешителите; и Той понесе греховете на мнози-
на и стори ходатайство за прегрешителите.

Therefore will I divide him a portion with the great,
and he shall divide the spoil with the strong; because he
hath poured out his soul unto death; and he was num-
bered with the transgressors; and he bore the sins of
many, and made intercession for the transgressors.

Мосия 15

- 1 И сега, Авинадий им каза: Бих желал да разберете, че самият Бог ще слезе сред чедата човешки и ще изкупи Своя народ.
- 2 И понеже Той пребивава в плът ще бъде наречен Син Божий, понеже е подчинил плътта на волята на Отца, бидейки Отецът и Синът;
- 3 Отецът, защото беше заченат чрез силата Божия; и Синът поради плътта; и така Той става Отецът и Синът —
- 4 И те са един Бог, да, същинският Вечен Отец на небето и на земята.
- 5 И тъй плътта, ставайки подчинена на Духа, или Синът на Отца, бидейки един Бог, изтърпява изкушение, но не се поддава на изкушението, а се оставя да бъде подиграван, и бичуван, и отхвърлян, и отречен от Своя народ.
- 6 И след всичко това, след като извърши много велики чудеса сред чедата човешки, Той ще бъде воден, тъкмо както каза Исаия, както овцата пред стригача е безгласна, тъй Той не ще отвори устата Си.
- 7 Да, тъкмо тъй Той ще бъде воден, разпнат и убит, като плътта се подчини дори на смъртта, а волята на Сина бъде погълната от волята на Отца.
- 8 И тъй Бог скъсва връзките на смъртта, печелейки победата над смъртта; давайки на Сина сила да направи ходатайство за чедата човешки;
- 9 бидейки възнесен на небето, имащ милостиво сърце; изпълнен със състрадание към чедата човешки; стоящ между тях и правосъдието; скъсал връзките на смъртта, взел върху си тяхното нечестие и техните прегрешения, изкупил ги и задоволил изискванията на правосъдието.
- 10 И сега, аз ви казвам, кой ще прогласи рода Му? Ето, казвам ви, че когато душата Му бъде направена приношение за грях, тогава Той ще види потомството Си. И сега, какво казвате вие? И кои ще бъдат Неговото потомство?

Mosiah 15

And now Abinadi said unto them: I would that ye should understand that God himself shall come down among the children of men, and shall redeem his people.

And because he dwelleth in flesh he shall be called the Son of God, and having subjected the flesh to the will of the Father, being the Father and the Son—

The Father, because he was conceived by the power of God; and the Son, because of the flesh; thus becoming the Father and Son—

And they are one God, yea, the very Eternal Father of heaven and of earth.

And thus the flesh becoming subject to the Spirit, or the Son to the Father, being one God, suffereth temptation, and yieldeth not to the temptation, but suffereth himself to be mocked, and scourged, and cast out, and disowned by his people.

And after all this, after working many mighty miracles among the children of men, he shall be led, yea, even as Isaiah said, as a sheep before the shearer is dumb, so he opened not his mouth.

Yea, even so he shall be led, crucified, and slain, the flesh becoming subject even unto death, the will of the Son being swallowed up in the will of the Father.

And thus God breaketh the bands of death, having gained the victory over death; giving the Son power to make intercession for the children of men—

Having ascended into heaven, having the bowels of mercy; being filled with compassion towards the children of men; standing betwixt them and justice; having broken the bands of death, taken upon himself their iniquity and their transgressions, having redeemed them, and satisfied the demands of justice.

And now I say unto you, who shall declare his generation? Behold, I say unto you, that when his soul has been made an offering for sin he shall see his seed. And now what say ye? And who shall be his seed?

11 Ето, аз ви казвам, че всеки, който е чул словата на пророците, да, всичките свети пророци, които са пророкували за пришествието на Господа, казвам ви, че всички онези, които са се вслушали в техните слова и са повярвали, че Господ ще изкупи Своя народ и са очаквали този ден за опрощаване на греховете си, аз ви казвам, че те са Неговото потомство, или те са наследниците на царството Божие.

12 Защото това са тези, чиито грехове Той е понесъл; това са тези, за които Той умря, за да ги изкупи от прегрешенията им. И сега, не са ли те Неговото потомство?

13 Да, не са ли и пророците, всеки един, който е отворил устата си, за да пророкува, и който не е изпаднал в прегрешение, сиреч всички свети пророци от началото на света? Аз ви казвам, че те са Неговото потомство.

14 И те са онези, които са проповядвали мир, които са носили благовестия за добро, които са проповядвали спасение и са казали на Сион: Твоят Бог царува!

15 И о, колко прекрасни бяха техните нозе на планините!

16 И още колко прекрасни са върху планините нозете на онези, които все още проповядват мир!

17 И още, колко прекрасни са върху планините нозете на онези, които отсега нататък ще проповядват мир, да, отсега нататък и навеки.

18 И ето, аз ви казвам, това не е всичко. Защото о, колко прекрасни са върху планините нозете на Оногова, Който носи благовестия, Който е основателят на мира, да, тъкмо Господ, Който е изкупил Своя народ; да, Този, Който дари спасение на Своя народ!

19 Защото ако не беше изкуплението, което Той направи за Своя народ, което беше приготвено от основаването на света, аз ви казвам, ако не беше то, цялото човечество трябваше да е погинало.

20 Но ето, връзките на смъртта ще бъдат скъсани и Синът ще царува, и ще има сила над мъртвите; ето защо, Той осъществява възкресението на мъртвите.

Behold I say unto you, that whosoever has heard the words of the prophets, yea, all the holy prophets who have prophesied concerning the coming of the Lord—I say unto you, that all those who have hearkened unto their words, and believed that the Lord would redeem his people, and have looked forward to that day for a remission of their sins, I say unto you, that these are his seed, or they are the heirs of the kingdom of God.

For these are they whose sins he has borne; these are they for whom he has died, to redeem them from their transgressions. And now, are they not his seed?

Yea, and are not the prophets, every one that has opened his mouth to prophesy, that has not fallen into transgression, I mean all the holy prophets ever since the world began? I say unto you that they are his seed.

And these are they who have published peace, who have brought good tidings of good, who have published salvation; and said unto Zion: Thy God reigneth!

And O how beautiful upon the mountains were their feet!

And again, how beautiful upon the mountains are the feet of those that are still publishing peace!

And again, how beautiful upon the mountains are the feet of those who shall hereafter publish peace, yea, from this time henceforth and forever!

And behold, I say unto you, this is not all. For O how beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings, that is the founder of peace, yea, even the Lord, who has redeemed his people; yea, him who has granted salvation unto his people;

For were it not for the redemption which he hath made for his people, which was prepared from the foundation of the world, I say unto you, were it not for this, all mankind must have perished.

But behold, the bands of death shall be broken, and the Son reigneth, and hath power over the dead; therefore, he bringeth to pass the resurrection of the dead.

21 И ето идва възкресение, даже първо възкресение; да, тъймо едно възкресение за онези, които са били, които са и които ще бъдат, чак до възкресението на Христа, защото тъй ще се нарича Той.

22 И сега, възкресението на всичките пророци и на всички онези, които са повярвали в техните слова, или на всички онези, които са спазвали заповедите Божии, ще стане в първото възкресение; ето защо, те са първото възкресение.

23 Те са въздигнати, за да живеят с Бога, Който ги е изкупил; тъй те имат вечен живот чрез Христа, Който е скъсал връзките на смъртта.

24 И това са онези, които имат дял в първото възкресение; и това са онези, които умряха в невежеството си преди пришествието на Христа, без спасението да им е изявено. И тъй Господ осъществява тяхното възстановяване; и те имат дял в първото възкресение, или имат вечен живот, бидейки изкупени от Господа.

25 И малките деца имат също вечен живот.

26 Но вижте, страхувайте се и треперете пред Бога, понеже вие трябва да треперите; защото Господ не изкупува никого от онези, които се бунтуват против Него и умират в греховете си; да, дори всички онези, които са погинали в греховете си от началото на света, които преднамерено са се разбунтували против Бога, които са знаели заповедите Божии, но не са ги спазвали; те са онези, които нямат дял в първото възкресение.

27 Затова не трябва ли и вие да треперите? Защото за никой такъв няма спасение; понеже Господ не изкупува такива; да, нито пък може да изкупи Господ такива, защото Той не може да се самоотрече; защото Той не може да отрече правосъдието, когато то има своето право.

28 И сега, аз ви казвам, че ще дойде времето, когато спасението Господне ще бъде възвестено на всеки народ, племе, език и люде.

29 Да, Господи, стражите Ти ще издигнат гласа си; в един глас те ще запеят, защото ще видят ясно с очи те си, когато Господ ще възвърне Сион.

And there cometh a resurrection, even a first resurrection; yea, even a resurrection of those that have been, and who are, and who shall be, even until the resurrection of Christ—for so shall he be called.

And now, the resurrection of all the prophets, and all those that have believed in their words, or all those that have kept the commandments of God, shall come forth in the first resurrection; therefore, they are the first resurrection.

They are raised to dwell with God who has redeemed them; thus they have eternal life through Christ, who has broken the bands of death.

And these are those who have part in the first resurrection; and these are they that have died before Christ came, in their ignorance, not having salvation declared unto them. And thus the Lord bringeth about the restoration of these; and they have a part in the first resurrection, or have eternal life, being redeemed by the Lord.

And little children also have eternal life.

But behold, and fear, and tremble before God, for ye ought to tremble; for the Lord redeemeth none such that rebel against him and die in their sins; yea, even all those that have perished in their sins ever since the world began, that have wilfully rebelled against God, that have known the commandments of God, and would not keep them; these are they that have no part in the first resurrection.

Therefore ought ye not to tremble? For salvation cometh to none such; for the Lord hath redeemed none such; yea, neither can the Lord redeem such; for he cannot deny himself; for he cannot deny justice when it has its claim.

And now I say unto you that the time shall come that the salvation of the Lord shall be declared to every nation, kindred, tongue, and people.

Yea, Lord, thy watchmen shall lift up their voice; with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye, when the Lord shall bring again Zion.

30 Възкликнете в радост, запейте заедно, вие, запустели Ерусалимски места; защото Господ е утешил народа Си, Той е изкупил Ерусалим.

31 Господ запретна святата Си ръка пред очите на всички народи; и всичките краища на земята ще видят спасението на нашия Бог.

Break forth into joy, sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.

The Lord hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations; and all the ends of the earth shall see the salvation of our God.

Мосия 16

- 1 И сега стана така, че след като Авинадий беше казал тези слова, той простря ръката си и рече: Ще дойде времето, когато всички ще видят спасението на Господа; когато всеки народ, племе, език и люде ще видят ясно с очите си и ще изповядат пред Бога, че Неговите възмездия са справедливи.
- 2 И тогава нечестивите ще бъдат отхвърлени и ще имат причина да ридаят и да плачат, да викат и да скърцат със зъби; и това, защото не поискаха да се вслушат в гласа Господен; ето защо, Господ не ги изкупва.
- 3 Защото са плътски и дяволски и дяволът има власт над тях; да, тъкмо онази стара змия, която измами първите ни родители, което беше причина за тяхното падение; което стана причина цялото човечество да стане плътско, похотливо, дяволско, различаващо доброто от злото, подчиняващо се на дявола.
- 4 Тъй цялото човечество беше изгубено; и ето, те сякаш да бъдат изгубени завинаги, ако Бог не беше изкупил Своя народ от неговото изгубено и паднало състояние.
- 5 Но помнете, че този, който упорства в своята плътска природа и който ходи в пътищата на греха и бунта против Бога, той остава в своето паднало състояние и дяволът има цялата власт над него. Ето защо, за него все едно че не бе направено никакво изкупление и той е враг на Бога, също както дяволът е враг на Бога.
- 6 И сега, ако Христос не беше дошъл в света, говорейки за неща, които ще дойдат, сякаш вече са дошли, нямаше да може да има изкупление.
- 7 И ако Христос не се беше вдигнал от мъртвите, или не беше скъсал връзките на смъртта, та гробът да няма победа и смъртта да няма жило, не можеше да има възкресение.
- 8 Но има възкресение, затова и гробът няма победа и жилото на смъртта е погълнато в Христа.

Mosiah 16

And now, it came to pass that after Abinadi had spoken these words he stretched forth his hand and said: The time shall come when all shall see the salvation of the Lord; when every nation, kindred, tongue, and people shall see eye to eye and shall confess before God that his judgments are just.

And then shall the wicked be cast out, and they shall have cause to howl, and weep, and wail, and gnash their teeth; and this because they would not hearken unto the voice of the Lord; therefore the Lord redeemeth them not.

For they are carnal and devilish, and the devil has power over them; yea, even that old serpent that did beguile our first parents, which was the cause of their fall; which was the cause of all mankind becoming carnal, sensual, devilish, knowing evil from good, subjecting themselves to the devil.

Thus all mankind were lost; and behold, they would have been endlessly lost were it not that God redeemed his people from their lost and fallen state.

But remember that he that persists in his own carnal nature, and goes on in the ways of sin and rebellion against God, remaineth in his fallen state and the devil hath all power over him. Therefore he is as though there was no redemption made, being an enemy to God; and also is the devil an enemy to God.

And now if Christ had not come into the world, speaking of things to come as though they had already come, there could have been no redemption.

And if Christ had not risen from the dead, or have broken the bands of death that the grave should have no victory, and that death should have no sting, there could have been no resurrection.

But there is a resurrection, therefore the grave hath no victory, and the sting of death is swallowed up in Christ.

9 Той е светлината и животът на света; да, светлина, която е безкрайна, която не може никога да бъде загъмнена; да, също и живот, който е безкраен, тъй че да не може да има повече смърт.

10 Дори тази смъртност ще се облече в безсмъртие, и това тление ще се облече в нетление и ще бъдат доведени да застанат пред съдилището на Бога, за да бъдат съдени от Него според делата им, били те добри или били те зли;

11 и ако те бъдат добри — към възкресението за безкраен живот и щастие; и ако бъдат зли — към възкресението за безкрайно проклятие, като бъдат предавани на дявола, който ги е подчинил, което е проклятие;

12 ходили според плътската си воля и желания, никога не призовали Господа, докато ръцете на милостта бяха протегнати към тях, защото ръцете на милостта бяха протегнати към тях, а те не поискаха; предупредени за беззаконията си, те не пожелаха да се откажат от тях; и им беше заповядано да се покаят, и при все това те не пожелаха да се покаят.

13 И сега, не трябва ли да треперите и да се покаете за греховете си, и да си спомните, че само в и чрез Христа можете да бъдете спасени?

14 Ето защо, ако проповядвате закона на Моисей, проповядвайте също, че той е сянка на онези неща, които ще дойдат.

15 Поучавайте ги, че изкуплението идва чрез Христа Господа, Който е същинският Вечен Отец. Амин.

He is the light and the life of the world; yea, a light that is endless, that can never be darkened; yea, and also a life which is endless, that there can be no more death.

Even this mortal shall put on immortality, and this corruption shall put on incorruption, and shall be brought to stand before the bar of God, to be judged of him according to their works whether they be good or whether they be evil—

If they be good, to the resurrection of endless life and happiness; and if they be evil, to the resurrection of endless damnation, being delivered up to the devil, who hath subjected them, which is damnation—

Having gone according to their own carnal wills and desires; having never called upon the Lord while the arms of mercy were extended towards them; for the arms of mercy were extended towards them, and they would not; they being warned of their iniquities and yet they would not depart from them; and they were commanded to repent and yet they would not repent.

And now, ought ye not to tremble and repent of your sins, and remember that only in and through Christ ye can be saved?

Therefore, if ye teach the law of Moses, also teach that it is a shadow of those things which are to come—

Teach them that redemption cometh through Christ the Lord, who is the very Eternal Father. Amen.

Мосия 17

- 1 И сега стана така, че след като Авинадий беше привършил тези слова, царят заповяда на свещениците да го хванат и го предадат на смърт.
- 2 Но сред тях имаше един, чието име беше Алма, и той беше потомък на Нефи. Той беше младеж и повярва в словата, които Авинадий беше изрекъл, защото знаеше за беззаконието, за което Авинадий им беше свидетелствал; ето защо, той започна да се застъпва пред царя да не се гневи на Авинадий, а да го остави да си иде в мир.
- 3 Но царят се ядоса още повече и накара да прогонят Алма от средата им, и изпрати слугите си след него, за да го убият.
- 4 Но той побягна от тях и се скри, тъй че те не го намериха. И докато се криеше в продължение на много дни, той написа всички слова, които Авинадий беше казал.
- 5 И стана така, че царят накара стражите си да обкръжат Авинадий и да го хванат; те го вързаха и го хвърлиха в тъмница.
- 6 И три дена по-късно, след като се беше съветвал със свещениците си, той накара да го доведат отново пред него.
- 7 И той му каза: Авинадий, ние намерихме обвинение срещу тебе и ти заслужаваш смърт.
- 8 Защото ти каза, че самият Бог ще слезе сред чедата човешки; и сега, поради тази причина ти ще бъдеш предаден на смърт, освен ако не оттеглиш всички слова, които изрече злонамерено относно мен и народа ми.
- 9 Сега Авинадий му каза: Казвам ти, че няма да оттегля словата, които съм ти казал относно този народ, защото те са истинни; и за да знаеш за тяхната сигурност, аз се оставих да падна в ръцете ти.
- 10 Да, и аз ще страдам дори до смърт, и няма да оттегля словата си, и те ще останат като свидетелство против тебе. И ако ти ме убиеш, ще пролеш невинна кръв и това също ще остане като свидетелство против тебе в последния ден.

Mosiah 17

And now it came to pass that when Abinadi had finished these sayings, that the king commanded that the priests should take him and cause that he should be put to death.

But there was one among them whose name was Alma, he also being a descendant of Nephi. And he was a young man, and he believed the words which Abinadi had spoken, for he knew concerning the iniquity which Abinadi had testified against them; therefore he began to plead with the king that he would not be angry with Abinadi, but suffer that he might depart in peace.

But the king was more wroth, and caused that Alma should be cast out from among them, and sent his servants after him that they might slay him.

But he fled from before them and hid himself that they found him not. And he being concealed for many days did write all the words which Abinadi had spoken.

And it came to pass that the king caused that his guards should surround Abinadi and take him; and they bound him and cast him into prison.

And after three days, having counseled with his priests, he caused that he should again be brought before him.

And he said unto him: Abinadi, we have found an accusation against thee, and thou art worthy of death.

For thou hast said that God himself should come down among the children of men; and now, for this cause thou shalt be put to death unless thou wilt recall all the words which thou hast spoken evil concerning me and my people.

Now Abinadi said unto him: I say unto you, I will not recall the words which I have spoken unto you concerning this people, for they are true; and that ye may know of their surety I have suffered myself that I have fallen into your hands.

Yea, and I will suffer even until death, and I will not recall my words, and they shall stand as a testimony against you. And if ye slay me ye will shed innocent blood, and this shall also stand as a testimony against you at the last day.

11 И сега, цар Ной беше готов да го освободи, защото се страхуваше от словото му; защото той се страхуваше, че възмездията Божии щяха да го сполетят.

12 Но свещениците издигнаха гласовете си срещу него и започнаха да го обвиняват, казвайки: Той охули царя. Ето защо, това подтикна царя към гняв срещу него и им го предаде, за да го убият.

13 И стана така, че те го хванаха и го вързаха, и нараниха кожата му с фашины чак до смърт.

14 И сега, когато пламъците започнаха да го обгарят, той извика към тях, казвайки:

15 Ето, тъкмо както сторихте с мен, тъй ще стане, че твоето потомство ще стори щото мнозина да изстрадат болките, които аз изстрадвам, тъкмо болките от смъртта от огън; и това, защото те вярват в спасението на Господа, техния Бог.

16 И ще стане така, че вие ще страдате от всякакъв вид болести поради беззаконията си.

17 Да, вие ще бъдете покосявани от всички страни, и подкарвани, и разпръсквани насам-натам, тъкмо както подплашеното стадо е подкарвано от диви и свирепи зверове.

18 И в този ден ще бъдете преследвани и ще бъдете хванати от ръката на враговете ви, и тогава вие ще страдате тъй, както аз изстрадвам сега болките от смъртта от огън.

19 Тъй Бог изпълнява мъстта Си към онези, които унищожават народа Му. О, Боже, приеми душата ми.

20 И сега, когато Авинадий изрече тези слова, той падна, изстрадвайки смърт от огън; да, бидейки предаден на смърт, защото не пожела да отрече заповедите Божии, като запечата истинността на словата си със своята смърт.

And now king Noah was about to release him, for he feared his word; for he feared that the judgments of God would come upon him.

But the priests lifted up their voices against him, and began to accuse him, saying: He has reviled the king. Therefore the king was stirred up in anger against him, and he delivered him up that he might be slain.

And it came to pass that they took him and bound him, and scourged his skin with faggots, yea, even unto death.

And now when the flames began to scorch him, he cried unto them, saying:

Behold, even as ye have done unto me, so shall it come to pass that thy seed shall cause that many shall suffer the pains that I do suffer, even the pains of death by fire; and this because they believe in the salvation of the Lord their God.

And it will come to pass that ye shall be afflicted with all manner of diseases because of your iniquities.

Yea, and ye shall be smitten on every hand, and shall be driven and scattered to and fro, even as a wild flock is driven by wild and ferocious beasts.

And in that day ye shall be hunted, and ye shall be taken by the hand of your enemies, and then ye shall suffer, as I suffer, the pains of death by fire.

Thus God executeth vengeance upon those that destroy his people. O God, receive my soul.

And now, when Abinadi had said these words, he fell, having suffered death by fire; yea, having been put to death because he would not deny the commandments of God, having sealed the truth of his words by his death.

Мосия 18

- 1 И сега стана така, че Алма, който беше успял да избяга от слугите на цар Ной, се покая за своите грехове и беззакония и започна тайно да отива сред народа и да проповядва словата на Авинадий;
- 2 да, относно това, което трябваше да дойде, както и относно възкресението на мъртвите и изкуплението на людете, което трябваше да се осъществи чрез силата, и страданията, и смъртта на Христа, Неговото възкресение и възнесение в небесата.
- 3 И той поучаваше всички, които искаха да чуят словото му. И ги поучаваше тайно, за да не стигне това до знанието на царя. И мнозина повярваха на словата му.
- 4 И стана така, че всички тези, които му повярваха, отидоха на едно място, наречено Мормон, получили името си от царя, намиращо се в пределите на земята, в която през дадени сезони и времена нахлуваха диви животни.
- 5 Сега, в Мормон имаше извор на чиста вода и Алма често отиваше там, където близо до водата имаше гъсталак от дръвчета и където той се криеше през деня от издирванията на царя.
- 6 И стана така, че всички, които му бяха повярвали, отиваха там, за да чуят словата му.
- 7 И стана така, че след много дни се бяха събрали доста люде в местността Мормон, за да чуят словата на Алма. Да, всички тези, които вярваха в словата на Алма, се бяха събрали, за да го чуят. И той ги поучаваше и им проповядваше покаяние, изкупление и вяра в Господа.
- 8 И стана така, че той им каза: Ето, тука са водите на Мормон (защото така се наричаха те), и сега, като желаете да влезете в стадото Божие и да бъдете наречени Негов народ, и сте готови да носите един другиму тегабите си, за да може те да са леки;

Mosiah 18

And now, it came to pass that Alma, who had fled from the servants of king Noah, repented of his sins and iniquities, and went about privately among the people, and began to teach the words of Abinadi—

Yea, concerning that which was to come, and also concerning the resurrection of the dead, and the redemption of the people, which was to be brought to pass through the power, and sufferings, and death of Christ, and his resurrection and ascension into heaven.

And as many as would hear his word he did teach. And he taught them privately, that it might not come to the knowledge of the king. And many did believe his words.

And it came to pass that as many as did believe him did go forth to a place which was called Mormon, having received its name from the king, being in the borders of the land having been infested, by times or at seasons, by wild beasts.

Now, there was in Mormon a fountain of pure water, and Alma resorted thither, there being near the water a thicket of small trees, where he did hide himself in the daytime from the searches of the king.

And it came to pass that as many as believed him went thither to hear his words.

And it came to pass after many days there were a goodly number gathered together at the place of Mormon, to hear the words of Alma. Yea, all were gathered together that believed on his word, to hear him. And he did teach them, and did preach unto them repentance, and redemption, and faith on the Lord.

And it came to pass that he said unto them: Behold, here are the waters of Mormon (for thus were they called) and now, as ye are desirous to come into the fold of God, and to be called his people, and are willing to bear one another's burdens, that they may be light;

9 да, и сте готови да скърбите с онези, които скърбят; да, и да утешавате онези, които се нуждаят от утешение, и да бъдете свидетели Божии по всяко време, за всяко нещо и на всяко място, където може да се намирате, даже и до смърт, за да може да бъдете изкупени от Бога и бъдете причислени към онези от първото възкресение, та да може да имате вечен живот,

10 сега аз ви казвам, ако това е желанието на сърцата ви, какво имате срещу това да бъдете кръстени в името Господне като свидетели пред Него, че сте встъпили в завет с Него, че ще Му служите и ще спазвате Неговите заповеди, за да може Той да излее по-изобилно Духа Си върху вас?

11 И сега, когато хората чуха тези слова, те плеснаха с ръце от радост и възкликнаха: Това е желанието на сърцата ни.

12 И сега стана така, че Алма взе Елам, като той беше един от първите, отиде и застана във водата и извика, казвайки: О, Господи, излей Духа Си върху Твоя слуга, за да може той да изпълни това дело със святост в сърцето.

13 И когато той произнесе тези слова, Духът Господен слезе върху него и той каза: Еламе, имайки власт от Всемогъщия Бог, аз те кръствам като свидетелство, че си встъпил в завет да Му служиш до смъртта на смъртното ти тяло; и нека Духът Господен да се излее върху тебе; и нека ти даде вечен живот чрез изкуплението на Христа, което Той е подготвил от основаването на света.

14 И след като Алма изрече тези слова, Алма и Елам бяха изцяло потопени във водата; и те станаха и излязоха от водата ликувайки, изпълнени с Духа.

15 И Алма взе отново друг и влезе за втори път във водата, и го кръсти по същия начин, както бе направил с първия, но този път самият той не се потопи във водата.

Yea, and are willing to mourn with those that mourn; yea, and comfort those that stand in need of comfort, and to stand as witnesses of God at all times and in all things, and in all places that ye may be in, even until death, that ye may be redeemed of God, and be numbered with those of the first resurrection, that ye may have eternal life—

Now I say unto you, if this be the desire of your hearts, what have you against being baptized in the name of the Lord, as a witness before him that ye have entered into a covenant with him, that ye will serve him and keep his commandments, that he may pour out his Spirit more abundantly upon you?

And now when the people had heard these words, they clapped their hands for joy, and exclaimed: This is the desire of our hearts.

And now it came to pass that Alma took Helam, he being one of the first, and went and stood forth in the water, and cried, saying: O Lord, pour out thy Spirit upon thy servant, that he may do this work with holiness of heart.

And when he had said these words, the Spirit of the Lord was upon him, and he said: Helam, I baptize thee, having authority from the Almighty God, as a testimony that ye have entered into a covenant to serve him until you are dead as to the mortal body; and may the Spirit of the Lord be poured out upon you; and may he grant unto you eternal life, through the redemption of Christ, whom he has prepared from the foundation of the world.

And after Alma had said these words, both Alma and Helam were buried in the water; and they arose and came forth out of the water rejoicing, being filled with the Spirit.

And again, Alma took another, and went forth a second time into the water, and baptized him according to the first, only he did not bury himself again in the water.

16 И по този начин той кръсти всеки един, който беше дошъл в местността Мормон; и те бяха на брой около двеста и четири души; да, и те бяха кръстени във водите на Мормон и бяха изпълнени с Божията благодат.

17 И от този ден нататък те бяха наречени църквата на Бога, или църквата на Христа. И стана така, че всеки, кръстен чрез силата и властта Божия, беше присъединен към Неговата църква.

18 И стана така, че Алма, имайки власт от Бога, постави свещеници; тъкмо по един свещеник на всеки петдесет от тях постави той, за да им проповядват и да ги учат относно нещата, принадлежащи на царството Божие.

19 И той им заповяда да не проповядват нищо, освен нещата, които той беше проповядвал и които бяха изречени чрез устата на светите пророци.

20 Да, той даже им заповяда да не проповядват нищо, освен покаяние и вяра в Господа, Който беше изкупил народа Си.

21 И той им заповяда да нямат раздори един с друг, но да гледат напред като един, имайки само една вяра и едно кръщение, със сърца, обвързани в единство и в любов един към друг.

22 И тъй той им заповяда да проповядват. И тъй те станаха чеда Божии.

23 И той им заповяда да съблюдават съботния ден и да го пазят свят, също и ежедневно да отдават благодарности на Господа, техния Бог.

24 И той им заповяда също, че свещениците, които беше поставил, трябва да работят със собствените си ръце, за да се издържат.

25 И имаше един ден в седмицата, определен да се събират заедно да поучават людете, да се покланят на Господа, техния Бог и също тъй винаги, когато им е възможно, да се събират заедно.

And after this manner he did baptize every one that went forth to the place of Mormon; and they were in number about two hundred and four souls; yea, and they were baptized in the waters of Mormon, and were filled with the grace of God.

And they were called the church of God, or the church of Christ, from that time forward. And it came to pass that whosoever was baptized by the power and authority of God was added to his church.

And it came to pass that Alma, having authority from God, ordained priests; even one priest to every fifty of their number did he ordain to preach unto them, and to teach them concerning the things pertaining to the kingdom of God.

And he commanded them that they should teach nothing save it were the things which he had taught, and which had been spoken by the mouth of the holy prophets.

Yea, even he commanded them that they should preach nothing save it were repentance and faith on the Lord, who had redeemed his people.

And he commanded them that there should be no contention one with another, but that they should look forward with one eye, having one faith and one baptism, having their hearts knit together in unity and in love one towards another.

And thus he commanded them to preach. And thus they became the children of God.

And he commanded them that they should observe the sabbath day, and keep it holy, and also every day they should give thanks to the Lord their God.

And he also commanded them that the priests whom he had ordained should labor with their own hands for their support.

And there was one day in every week that was set apart that they should gather themselves together to teach the people, and to worship the Lord their God, and also, as often as it was in their power, to assemble themselves together.

26 И свещениците не трябваше да зависят от хората за издръжката си; но за труда си те трябваше да получат благодатта Божия, та да могат да станат силни в Духа, имащи знание за Бога, за да могат да поучават чрез силата и властта от Бога.

27 И Алма заповяда също, че хората на църквата трябва да раздават от своето имущество, всеки според това, което има; ако има в по-голямо изобилие, той трябва да раздава по-изобилно; и от оногova, който имаше само малко, трябваше да се иска само малко; а на оногova, който нямаше нищо, трябваше да му се даде.

28 И тъй те трябваше да раздават от имуществото си, според свободната си воля и доброжеланието си към Бога, на онези свещеници, които са в нужда, да, и на всяка нуждаеща се, гола душа.

29 И това им каза той, защото беше получил заповед от Бога; и те ходеха правдиво пред Бога, раздавайки едни на други както материално така и духовно според техните нужди и техните потребности.

30 И сега стана така, че всичко това се вършеше в Мормон, да, близо до водите на Мормон, в гората, която беше близо до водите на Мормон; да, местността Мормон, водите на Мормон и гората на Мормон, колко прекрасни бяха те в очите на онези, които там стигнаха до знанието за техния Изкупител; да, и колко благословени са те, защото ще пеят в Негова възхвала навеки.

31 И тези неща бяха вършени в пределите на земята тъй, че да не стигнат до знанието на царя.

32 Но ето, стана така, че царят, като откри движение сред народа, изпрати свои слуги да ги наблюдават. Ето защо, в деня, когато се събираха заедно, за да чуят словото Господне, те бяха открити на царя.

33 И сега, царят каза, че Алма подтиквал народа към бунт против него; ето защо, той изпрати войската си да ги унищожи.

And the priests were not to depend upon the people for their support; but for their labor they were to receive the grace of God, that they might wax strong in the Spirit, having the knowledge of God, that they might teach with power and authority from God.

And again Alma commanded that the people of the church should impart of their substance, every one according to that which he had; if he have more abundantly he should impart more abundantly; and of him that had but little, but little should be required; and to him that had not should be given.

And thus they should impart of their substance of their own free will and good desires towards God, and to those priests that stood in need, yea, and to every needy, naked soul.

And this he said unto them, having been commanded of God; and they did walk uprightly before God, imparting to one another both temporally and spiritually according to their needs and their wants.

And now it came to pass that all this was done in Mormon, yea, by the waters of Mormon, in the forest that was near the waters of Mormon; yea, the place of Mormon, the waters of Mormon, the forest of Mormon, how beautiful are they to the eyes of them who there came to the knowledge of their Redeemer; yea, and how blessed are they, for they shall sing to his praise forever.

And these things were done in the borders of the land, that they might not come to the knowledge of the king.

But behold, it came to pass that the king, having discovered a movement among the people, sent his servants to watch them. Therefore on the day that they were assembling themselves together to hear the word of the Lord they were discovered unto the king.

And now the king said that Alma was stirring up the people to rebellion against him; therefore he sent his army to destroy them.

- 34 И стана така, че народът Господен и Алма бяха уведомени за идването на царската войска; ето защо, те взеха шатрите си и семействата си и се оттеглиха в пустошта.
- 35 И те бяха на брой около четиристотин и петдесет души.

And it came to pass that Alma and the people of the Lord were apprised of the coming of the king's army; therefore they took their tents and their families and departed into the wilderness.

And they were in number about four hundred and fifty souls.

Мосия 19

- 1 И стана така, че войската на царя се завърна, като беше търсила напразно народа Господен.
- 2 И сега, ето, силите на царя бяха малко, тъй като бяха намалели; и настана разделение между останалата част от народа.
- 3 И по-малката част започна да изрича заплахи срещу царя и настана голям раздор сред народа.
- 4 И сега, имаше сред тях един човек, чието име беше Гедеон; и той, бидейки силен човек и враг на царя, изтегли меч а си и се закле в яростта си, че ще убие царя.
- 5 И стана така, че той се би с царя, и когато царят видя, че той го надвива, побягна и се затича, и се качи на кулата, която беше близо до храма.
- 6 И Гедеон го преследваше и беше готов да се изкачи на кулата, за да го убие, но царят хвърли поглед наоколо към земята Семлон и войската на ламанитите беше в пределите на земята.
- 7 И сега, царят извика в мъката на душата си, казвайки: Гедеоне, пощади ме, защото ламанитите идват върху ни и ще ни унищожат; да, те ще унищожат народа ми.
- 8 А сега царят не беше толкова загрижен за народа си, колкото за собствения си живот; въпреки това, Гедеон му пощади живота.
- 9 И царят заповяда на народа си да побегнат пред ламанитите, а той самият тръгна преди тях, и те избягаха в пустошта с жените си и с децата си.
- 10 И стана така, че ламанитите ги преследваха и ги настигнаха, и започнаха да ги избиват.
- 11 Сега стана така, че царят им заповяда всички мъже да оставят жените си и децата си и да побегнат пред ламанитите.
- 12 Сега, имаше много от тях, които не пожелаха да ги изоставят и предпочетоха да останат и погинат с тях. А останалите напуснаха жените си и децата си и побягнаха.

Mosiah 19

- And it came to pass that the army of the king returned, having searched in vain for the people of the Lord.
- And now behold, the forces of the king were small, having been reduced, and there began to be a division among the remainder of the people.
- And the lesser part began to breathe out threatenings against the king, and there began to be a great contention among them.
- And now there was a man among them whose name was Gideon, and he being a strong man and an enemy to the king, therefore he drew his sword, and swore in his wrath that he would slay the king.
- And it came to pass that he fought with the king; and when the king saw that he was about to overpower him, he fled and ran and got upon the tower which was near the temple.
- And Gideon pursued after him and was about to get upon the tower to slay the king, and the king cast his eyes round about towards the land of Shemlon, and behold, the army of the Lamanites were within the borders of the land.
- And now the king cried out in the anguish of his soul, saying: Gideon, spare me, for the Lamanites are upon us, and they will destroy us; yea, they will destroy my people.
- And now the king was not so much concerned about his people as he was about his own life; nevertheless, Gideon did spare his life.
- And the king commanded the people that they should flee before the Lamanites, and he himself did go before them, and they did flee into the wilderness, with their women and their children.
- And it came to pass that the Lamanites did pursue them, and did overtake them, and began to slay them.
- Now it came to pass that the king commanded them that all the men should leave their wives and their children, and flee before the Lamanites.
- Now there were many that would not leave them, but had rather stay and perish with them. And the rest left their wives and their children and fled.

13 И стана така, че онези, които останаха с жените си и децата си, накараха красивите си дъщери да застанат отпред и се примолят на ламанитите да не ги избият.

14 И стана така, че ламанитите се смилиха над тях, защото бяха очаровани от красотата на жените им.

15 Ето защо, ламанитите им пощадиха живота и ги взеха в плен в земята Нефи, и ги удостоиха да могат да притежават земята при условие, че ще предадат цар Ной в ръцете на ламанитите и ще предадат собствеността си, тъкмо една половина от това, което притежават, половината от златото им, и от среброто им, и от скъпоценностите им, и тъй те трябваше да плащат данък на царя на ламанитите от година на година.

16 И сега, сред пленените беше и един от синовете на царя, чието име беше Лимхий.

17 И сега, Лимхий желаше баща му да не бъде убит; при все това Лимхий не беше в неведение за беззаконията на баща си, като той самият беше праведен човек.

18 И стана така, че Гедеон изпрати тайно воители в пустошта да потърсят царя и онези, които бяха с него. И стана така, че те срещнаха люде в пустошта, всички, с изключение на царя и свещениците му.

19 Сега, те се бяха заклели в сърцата си, че ще се върнат в земята Нефи и че ако жените и децата им, както и онези, които бяха останали с тях, са убити, те да потърсят отмъщение и също да погинат с тях.

20 И царят им беше заповядал да не се връщат, но те се разгневиха на царя и сториха така, щото той да изстрада смърт от огън.

21 И за малко да хванат също и свещениците и да ги предадат на смърт, но те побегнали пред тях.

And it came to pass that those who tarried with their wives and their children caused that their fair daughters should stand forth and plead with the Lamanites that they would not slay them.

And it came to pass that the Lamanites had compassion on them, for they were charmed with the beauty of their women.

Therefore the Lamanites did spare their lives, and took them captives and carried them back to the land of Nephi, and granted unto them that they might possess the land, under the conditions that they would deliver up king Noah into the hands of the Lamanites, and deliver up their property, even one half of all they possessed, one half of their gold, and their silver, and all their precious things, and thus they should pay tribute to the king of the Lamanites from year to year.

And now there was one of the sons of the king among those that were taken captive, whose name was Limhi.

And now Limhi was desirous that his father should not be destroyed; nevertheless, Limhi was not ignorant of the iniquities of his father, he himself being a just man.

And it came to pass that Gideon sent men into the wilderness secretly, to search for the king and those that were with him. And it came to pass that they met the people in the wilderness, all save the king and his priests.

Now they had sworn in their hearts that they would return to the land of Nephi, and if their wives and their children were slain, and also those that had tarried with them, that they would seek revenge, and also perish with them.

And the king commanded them that they should not return; and they were angry with the king, and caused that he should suffer, even unto death by fire.

And they were about to take the priests also and put them to death, and they fled before them.

22 И стана така, че те почти се бяха върнали в земята Нефи, когато срещнаха воините на Гедеон. И воините на Гедеон им разказаха за всичко, което се беше случило с жените им и децата им; и че ламанитите ги бяха удостоили да могат да притежават земята, като плащат като данък на ламанитите половината от всичко, което притежават.

23 И людете казаха на воините на Гедеон, че са убиха царя и че свещениците му са избягали от тях понавътре в пустошта.

24 И стана така, че след като бяха свършили церемонията, те се върнаха в земята Нефи, ликувайки, че жените им и децата им не са убити; и те казаха на Гедеон какво са направили с царя.

25 И стана така, че царят на ламанитите им даде клетва, че народът му няма да ги убива.

26 А също и Лимхий, бидейки син на царя, на когото беше предадено царството от народа, даде клетва на царя на ламанитите, че неговят народ ще му плаща данък, тъкмо една половина от всичко, което притежава.

27 И стана така, че Лимхий започна да установява царството и да установява мир сред своя народ.

28 И царят на ламанитите постави стражи навсякъде из земята, за да може да задържи народа на Лимхий в земята, та да не могат да се оттеглят в пустошта; и той издържаше стражите си чрез данъка, който получаваше от нефитите.

29 И сега, цар Лимхий имаше непрестанен мир в царството си в продължение на две години, през които ламанитите не ги смущаваха, нито пък се опитваха да ги унищожат.

And it came to pass that they were about to return to the land of Nephi, and they met the men of Gideon. And the men of Gideon told them of all that had happened to their wives and their children; and that the Lamanites had granted unto them that they might possess the land by paying a tribute to the Lamanites of one half of all they possessed.

And the people told the men of Gideon that they had slain the king, and his priests had fled from them farther into the wilderness.

And it came to pass that after they had ended the ceremony, that they returned to the land of Nephi, rejoicing, because their wives and their children were not slain; and they told Gideon what they had done to the king.

And it came to pass that the king of the Lamanites made an oath unto them, that his people should not slay them.

And also Limhi, being the son of the king, having the kingdom conferred upon him by the people, made oath unto the king of the Lamanites that his people should pay tribute unto him, even one half of all they possessed.

And it came to pass that Limhi began to establish the kingdom and to establish peace among his people.

And the king of the Lamanites set guards round about the land, that he might keep the people of Limhi in the land, that they might not depart into the wilderness; and he did support his guards out of the tribute which he did receive from the Nephites.

And now king Limhi did have continual peace in his kingdom for the space of two years, that the Lamanites did not molest them nor seek to destroy them.

Мосия 20

- 1 Сега, имаше местност в Семлон, където дъщерите на ламанитите се събираха, за да пеят, да танцуват и да се веселят.
- 2 И стана така, че един ден малък брой от тях се събра да пеят и танцуват.
- 3 И сега, свещениците на цар Ной, като се срамуваха да се върнат в град Нефи, да, и страхувайки се също, че людете ще ги убият, ето защо, те не смееха да се върнат при жените си и децата си.
- 4 И като останаха в пустошта и намериха дъщерите на ламанитите, скриха се и започнаха да ги дебнат.
- 5 И когато няколко от тях се събраха да танцуват, те излязоха от скришните си места, хванаха ги и ги закараха в пустошта; да, двадесет и четири от дъщерите на ламанитите те закараха в пустошта.
- 6 И стана така, че когато ламанитите откриха, че дъщерите им липсват, те се разгневиха на народа на Лимхий, защото помислиха, че народът на Лимхий е направил това.
- 7 Ето защо, те изпратиха войските си, да, даже самият цар предвождаше людете си; и те възлязоха в земята Нефи, за да унишожат народа на Лимхий.
- 8 И сега, Лимхий ги беше забелязал от високата кула, дори всичките им приготовления за война беше забелязал той; затова той събра народа си и пригответи засада в полетата и горите.
- 9 И стана така, че когато ламанитите дойдоха, народът на Лимхий започна да се нахвърля върху тях от засада и да ги избиват.
- 10 И стана така, че битката стана извънредно жестока, защото те се биеха като лъвове за плячката си.
- 11 И стана така, че народът на Лимхий започна да отблъсква ламанитите, въпреки че не бяха и наполовина толкова многобройни, колкото ламанитите. Но те се биеха за живота си, за жените си и за децата си; ето защо, те се напругаха докрай и се биеха като хали.

Mosiah 20

Now there was a place in Shemlon where the daughters of the Lamanites did gather themselves together to sing, and to dance, and to make themselves merry.

And it came to pass that there was one day a small number of them gathered together to sing and to dance.

And now the priests of king Noah, being ashamed to return to the city of Nephi, yea, and also fearing that the people would slay them, therefore they durst not return to their wives and their children.

And having tarried in the wilderness, and having discovered the daughters of the Lamanites, they laid and watched them;

And when there were but few of them gathered together to dance, they came forth out of their secret places and took them and carried them into the wilderness; yea, twenty and four of the daughters of the Lamanites they carried into the wilderness.

And it came to pass that when the Lamanites found that their daughters had been missing, they were angry with the people of Limhi, for they thought it was the people of Limhi.

Therefore they sent their armies forth; yea, even the king himself went before his people; and they went up to the land of Nephi to destroy the people of Limhi.

And now Limhi had discovered them from the tower, even all their preparations for war did he discover; therefore he gathered his people together, and laid wait for them in the fields and in the forests.

And it came to pass that when the Lamanites had come up, that the people of Limhi began to fall upon them from their waiting places, and began to slay them.

And it came to pass that the battle became exceedingly sore, for they fought like lions for their prey.

And it came to pass that the people of Limhi began to drive the Lamanites before them; yet they were not half so numerous as the Lamanites. But they fought for their lives, and for their wives, and for their children; therefore they exerted themselves and like dragons did they fight.

12 И стана така, че те намериха царя на ламанитите сред убитите им; все пак той не беше още мъртъв, въпреки че беше ранен и изоставен на земята, тъй бързо беше бягството на людете му.

13 И те го прибраха и превързаха раните му, заведоха го пред Лимхий и казаха: Ето, това е царят на ламанитите; бидейки ранен, той е паднал сред мъртвите им и те са го изоставили; и ето, ние го доведохме пред тебе; и нека сега го убием.

14 Но Лимхий им каза: Няма да го убивате, но го доведете тука, за да го видя. И те го доведоха. И Лимхий му каза: Каква причина имахте да възлезете да воювате срещу народа ми? Ето, народът ми не е нарушил клетвата, която ви сторих, тогава защо трябваше вие да нарушите клетвата, която сторихте пред моя народ?

15 И сега, царят каза: Аз наруших клетвата, защото твоите люде отвлякоха дъщерите на моя народ; ето защо, в гнева си аз накарах моя народ да възлезе да воюва срещу народа ти.

16 И сега, Лимхий не беше чул нищо относно това, ето защо, той каза: Ще потърся сред людете ми и който и да е направил това нещо, ще погине. Ето защо, той нареди да се направи разследване сред народа му.

17 Сега, след като Гедеон беше разбрал това и като царски военачалник, той отиде и каза на царя: Аз те моля, въздръж се и не търси сред тези люде, и не ги обвинявай за това.

18 Защото не помниш ли свещениците на баща ти, които този народ търсеше да унищожи? И не са ли те в пустошта? И не са ли те тези, които са откраднали дъщерите на ламанитите?

19 И сега, ето, кажи на царя за тези неща, та той да може да каже на народа си и те да се усмирят към нас, защото ето, те вече се готвят да дойдат върху ни отново; и ето, ние сме малко на брой.

20 И ето, те идват с многобройните си войнства; и ако царят не ги усмири към нас, ние ще погинем.

And it came to pass that they found the king of the Lamanites among the number of their dead; yet he was not dead, having been wounded and left upon the ground, so speedy was the flight of his people.

And they took him and bound up his wounds, and brought him before Limhi, and said: Behold, here is the king of the Lamanites; he having received a wound has fallen among their dead, and they have left him; and behold, we have brought him before you; and now let us slay him.

But Limhi said unto them: Ye shall not slay him, but bring him hither that I may see him. And they brought him. And Limhi said unto him: What cause have ye to come up to war against my people? Behold, my people have not broken the oath that I made unto you; therefore, why should ye break the oath which ye made unto my people?

And now the king said: I have broken the oath because thy people did carry away the daughters of my people; therefore, in my anger I did cause my people to come up to war against thy people.

And now Limhi had heard nothing concerning this matter; therefore he said: I will search among my people and whosoever has done this thing shall perish. Therefore he caused a search to be made among his people.

Now when Gideon had heard these things, he being the king's captain, he went forth and said unto the king: I pray thee forbear, and do not search this people, and lay not this thing to their charge.

For do ye not remember the priests of thy father, whom this people sought to destroy? And are they not in the wilderness? And are not they the ones who have stolen the daughters of the Lamanites?

And now, behold, and tell the king of these things, that he may tell his people that they may be pacified towards us; for behold they are already preparing to come against us; and behold also there are but few of us.

And behold, they come with their numerous hosts; and except the king doth pacify them towards us we must perish.

21 Защото не са ли изпълнени словата на Авинадий, които той пророкуваше срещу нас, и всичко това, защото не искахме да се вслушаме в словата Господни и да се отвърнем от беззаконията си?

22 И сега, нека усмирим царя и изпълним клетвата, която сме му дали; защото по-добре е да бъдем в робство, отколкото да загубим живота си; ето защо, нека сложим край на проливането на толкова много кръв.

23 И сега, Лимхий разказа на царя всичко относно баща си и свещениците, които бяха избягали в пустошта и отдаде на тях отвличането на дъщерите им в пустошта.

24 И стана така, че царят се усмири към народа на Лимхий и им каза: Нека да излезем да посрещнем народа ми без оръжие; и аз ти се кълна, че народът ми не ще изтреби твоя.

25 И стана така, че те последваха царя и излязоха без оръжия да посрещнат ламанитите. И стана така, че те срещнаха ламанитите; и царят на ламанитите се поклони пред тях и заговори в полза на народа на Лимхий.

26 И когато ламанитите видяха народа на Лимхий, че са без оръжия, смелиха се над тях и се усмириха спрямо тях, и се върнаха в мир в собствената си земя заедно с царя си.

For are not the words of Abinadi fulfilled, which he prophesied against us—and all this because we would not hearken unto the words of the Lord, and turn from our iniquities?

And now let us pacify the king, and we fulfil the oath which we have made unto him; for it is better that we should be in bondage than that we should lose our lives; therefore, let us put a stop to the shedding of so much blood.

And now Limhi told the king all the things concerning his father, and the priests that had fled into the wilderness, and attributed the carrying away of their daughters to them.

And it came to pass that the king was pacified towards his people; and he said unto them: Let us go forth to meet my people, without arms; and I swear unto you with an oath that my people shall not slay thy people.

And it came to pass that they followed the king, and went forth without arms to meet the Lamanites. And it came to pass that they did meet the Lamanites; and the king of the Lamanites did bow himself down before them, and did plead in behalf of the people of Limhi.

And when the Lamanites saw the people of Limhi, that they were without arms, they had compassion on them and were pacified towards them, and returned with their king in peace to their own land.

Мосия 2 1

- 1 И стана така, че Лимхий и народът му се върнаха в град Нефи и започнаха отново да живеят в мир в земята.
- 2 И стана така, че след много дни ламанитите отново започнаха да бъдат подтиквани към гняв срещу нефитите и започнаха да навлизат в пределите на земята наоколо.
- 3 Сега, те не се осмеляваха да ги избиват поради клетвата, която техният цар даде на Лимхий; само искаха да ги удрят по бузите и да упражняват власт над тях; и започнаха да товарят гърбовете им с тежко бреме и ги подкарваха като да бяха неми осли.
- 4 Да, всичко това стана, за може да се изпълни словото Господне.
- 5 И сега, страданията на нефитите бяха големи и те нямаха начин да се избавят от ръцете им, защото ламанитите ги бяха обкръжили от всички страни.
- 6 И стана така, че хората започнаха да роптаят срещу царя поради страданията си; и те започнаха да желаят да отидат срещу тях да се сражават. И те додяха много на царя с оплакванията си; ето защо, той им даде да сторят според желанието им.
- 7 И те се събраха отново заедно, и сложиха доспехите си, и тръгнаха срещу ламанитите, за да ги изгонят от земята си.
- 8 И стана така, че ламанитите ги победиха и ги отблъснаха, и избиха мнозина от тях.
- 9 И сега, имаше много печал и ридания сред народа на Лимхий, вдовицата оплакваше съпруга си, синът и дъщерята оплакваша баща си, братята — братята си.
- 10 Сега, имаше много вдовици в страната и те ридяха силно ден след ден, защото ги беше споходил голям страх от ламанитите.
- 11 И стана така, че непрестанните им плачове подтикнаха към гняв останалата част от народа на Лимхий срещу ламанитите; и те отидоха отново да се сражават, но бяха отблъснати отново, като понекоха много загуби.

Mosiah 2 1

And it came to pass that Limhi and his people returned to the city of Nephi, and began to dwell in the land again in peace.

And it came to pass that after many days the Lamanites began again to be stirred up in anger against the Nephites, and they began to come into the borders of the land round about.

Now they durst not slay them, because of the oath which their king had made unto Limhi; but they would smite them on their cheeks, and exercise authority over them; and began to put heavy burdens upon their backs, and drive them as they would a dumb ass—

Yea, all this was done that the word of the Lord might be fulfilled.

And now the afflictions of the Nephites were great, and there was no way that they could deliver themselves out of their hands, for the Lamanites had surrounded them on every side.

And it came to pass that the people began to murmur with the king because of their afflictions; and they began to be desirous to go against them to battle. And they did afflict the king sorely with their complaints; therefore he granted unto them that they should do according to their desires.

And they gathered themselves together again, and put on their armor, and went forth against the Lamanites to drive them out of their land.

And it came to pass that the Lamanites did beat them, and drove them back, and slew many of them.

And now there was a great mourning and lamentation among the people of Limhi, the widow mourning for her husband, the son and the daughter mourning for their father, and the brothers for their brethren.

Now there were a great many widows in the land, and they did cry mightily from day to day, for a great fear of the Lamanites had come upon them.

And it came to pass that their continual cries did stir up the remainder of the people of Limhi to anger against the Lamanites; and they went again to battle, but they were driven back again, suffering much loss.

12 Да, и те отидоха дори за трети път, и пострадаха по същия начин; и онези, които не бяха избити, се върнаха отново в град Нефи.

13 И те се смириха чак до земята, подчинявайки се на ярема на робството, приемаха ударите и се оставяха да бъдат гонени насам-натам и обременявани по угодата на враговете им.

14 И те се смириха чак до дълбините на смирение-то; и те призоваваха усърдно Бога; да, дори по цял ден се молеха на Бога си, за да ги избави Той от техните страдания.

15 И сега, Господ беше бавен да чуе призива им поради техните беззакония; при все това Господ ги чу и започна да смекчава сърцата на ламанитите, тъй че те започнаха да облекчават тегобите им; все пак Господ не намери за уместно да ги избави от робство.

16 И стана така, че те започнаха постепенно да преуспяват в страната и започнаха да отглеждат зърно в по-голямо изобилие, и стада, и черди, тъй че не страдаха повече от глад.

17 Сега, имаше голям брой жени, повече отколкото мъже, ето защо, цар Лимхий нареди всеки мъж да отделя за издръжка на вдовиците и децата им, та да не погинат те от глад; и това те направиха заради го-лемия брой жертви, които бяха дали.

18 Сега, народът на Лимхий се държеше сплотен в едно, доколкото им беше възможно, и пазеха зърното си и стадата си.

19 И самият цар не рискуваше да излиза извън градските стени, без да вземе стражите си, страхувайки се, че може някак си да попадне в ръцете на ламанитите.

20 И той накара хората си да наблюдават земята наоколо, за да могат някак си да хванат онези свещеници, които избягаха в пустошта, които бяха откраднали дъщерите на ламанитите и бяха предизвикали да ги сполети такова голямо унищожение.

Yea, they went again even the third time, and suffered in the like manner; and those that were not slain returned again to the city of Nephi.

And they did humble themselves even to the dust, subjecting themselves to the yoke of bondage, submitting themselves to be smitten, and to be driven to and fro, and burdened, according to the desires of their enemies.

And they did humble themselves even in the depths of humility; and they did cry mightily to God; yea, even all the day long did they cry unto their God that he would deliver them out of their afflictions.

And now the Lord was slow to hear their cry because of their iniquities; nevertheless the Lord did hear their cries, and began to soften the hearts of the Lamanites that they began to ease their burdens; yet the Lord did not see fit to deliver them out of bondage.

And it came to pass that they began to prosper by degrees in the land, and began to raise grain more abundantly, and flocks, and herds, that they did not suffer with hunger.

Now there was a great number of women, more than there was of men; therefore king Limhi commanded that every man should impart to the support of the widows and their children, that they might not perish with hunger; and this they did because of the greatness of their number that had been slain.

Now the people of Limhi kept together in a body as much as it was possible, and secured their grain and their flocks;

And the king himself did not trust his person without the walls of the city, unless he took his guards with him, fearing that he might by some means fall into the hands of the Lamanites.

And he caused that his people should watch the land round about, that by some means they might take those priests that fled into the wilderness, who had stolen the daughters of the Lamanites, and that had caused such a great destruction to come upon them.

21 Защото те желаеха да ги хванат, та да могат да ги накажат; защото те бяха дошли през нощта в земята Нефи и бяха отнесли зърното им и много от скъпоценностите им; ето защо, те поставиха засада за тях.

22 И стана така, че не съществуваха повече смутове между ламанитите и народа на Лимхий чак до времето, когато Амон и братята му дойдоха в страната.

23 И царят, който беше излязъл извън градските порти заедно със стражата си, откри Амон и братята му; и като предполагаше, че те са свещениците на Ной, той накара да бъдат хванати, вързани и хвърлени в тъмница. И ако те наистина бяха свещениците на Ной, той щеше да накара да бъдат предадени на смърт.

24 Но когато узна, че те не са свещениците, а са братята му и че те бяха дошли от земята Зарахемла, той се изпълни с извънредно голяма радост.

25 Сега, цар Лимхий беше изпратил малък брой люде да потърсят земята Зарахемла преди пристигането на Амон; но те не можаха да я намерят, а се загубиха в пустошта.

26 При все това те намериха земя, която е била населена; да, земя, покрита с изсушени кости; да, земя, която е била населена, но е била унищожена; и те, като предположили, че това е земята Зарахемла, се върнаха в земята Нефи и пристигнаха в пределите на земята не много дни преди пристигането на Амон.

27 И донесоха със себе си летопис, тъкмо летописа на народа, чиито кости бяха намерили; и той беше издълбан върху метални плочи.

28 И сега, Лимхий отново се изпълни с радост, като научи от устата на Амон, че цар Мосия има дарба от Бога, чрез която може да тълкува такива издълбавания; да, и Амон също се радваше.

29 Все пак Амон и братята му бяха изпълнени със скръб затова, че толкова много от братята им са били избити;

For they were desirous to take them that they might punish them; for they had come into the land of Nephi by night, and carried off their grain and many of their precious things; therefore they laid wait for them.

And it came to pass that there was no more disturbance between the Lamanites and the people of Limhi, even until the time that Ammon and his brethren came into the land.

And the king having been without the gates of the city with his guard, discovered Ammon and his brethren; and supposing them to be priests of Noah therefore he caused that they should be taken, and bound, and cast into prison. And had they been the priests of Noah he would have caused that they should be put to death.

But when he found that they were not, but that they were his brethren, and had come from the land of Zarahemla, he was filled with exceedingly great joy.

Now king Limhi had sent, previous to the coming of Ammon, a small number of men to search for the land of Zarahemla; but they could not find it, and they were lost in the wilderness.

Nevertheless, they did find a land which had been peopled; yea, a land which was covered with dry bones; yea, a land which had been peopled and which had been destroyed; and they, having supposed it to be the land of Zarahemla, returned to the land of Nephi, having arrived in the borders of the land not many days before the coming of Ammon.

And they brought a record with them, even a record of the people whose bones they had found; and it was engraven on plates of ore.

And now Limhi was again filled with joy on learning from the mouth of Ammon that king Mosiah had a gift from God, whereby he could interpret such engravings; yea, and Ammon also did rejoice.

Yet Ammon and his brethren were filled with sorrow because so many of their brethren had been slain;

30 а също и затова, че цар Ной и свещениците му бяха накарали хората да извършат толкова много грехове и беззакония против Бога; и те също оплакваха смъртта на Авинадий; както и заминаването на Алма и на тези, които тръгнаха с него, които бяха образували църква Божия чрез силата и властта Божии и чрез вярата в словата, изречени от Авинадий.

31 Да, те оплакваха тяхното заминаване, защото не знаеха накъде бяха побягнали. И те искаха да се присъединят към тях с радост, защото те самите бяха встъпили в завет с Бога да Му служат и да спазват заповедите Му.

32 И сега, от идването на Амон цар Лимхий и мнозина от народа му също бяха встъпили в завет с Бога да Му служат и да спазват заповедите Му.

33 И стана така, че цар Лимхий и мнозина от народа му пожелаха да бъдат кръстени; но нямаше никой в страната, който да има власт от Бога. И Амон отказа да направи това, считайки себе си за недостоен слуга.

34 Ето защо, по това време те не образуваха църква, като чакаха Духа Господен. Сега те желаеха да станат тъкмо като Алма и братята му, които бяха избягали в пустошта.

35 Те желаеха да бъдат кръстени, като доказателство и свидетелство, че искат да служат на Бога с цялото си сърце; при все това, отложиха това за по-късно; и разказ за тяхното кръщение ще бъде даден по-късно.

36 И сега, целият стремеж на Амон и на народа му, и на цар Лимхий, и на народа му беше да се избавят от ръцете на ламанитите и от робството.

And also that king Noah and his priests had caused the people to commit so many sins and iniquities against God; and they also did mourn for the death of Abinadi; and also for the departure of Alma and the people that went with him, who had formed a church of God through the strength and power of God, and faith on the words which had been spoken by Abinadi.

Yea, they did mourn for their departure, for they knew not whither they had fled. Now they would have gladly joined with them, for they themselves had entered into a covenant with God to serve him and keep his commandments.

And now since the coming of Ammon, king Limhi had also entered into a covenant with God, and also many of his people, to serve him and keep his commandments.

And it came to pass that king Limhi and many of his people were desirous to be baptized; but there was none in the land that had authority from God. And Ammon declined doing this thing, considering himself an unworthy servant.

Therefore they did not at that time form themselves into a church, waiting upon the Spirit of the Lord. Now they were desirous to become even as Alma and his brethren, who had fled into the wilderness.

They were desirous to be baptized as a witness and a testimony that they were willing to serve God with all their hearts; nevertheless they did prolong the time; and an account of their baptism shall be given hereafter.

And now all the study of Ammon and his people, and king Limhi and his people, was to deliver themselves out of the hands of the Lamanites and from bondage.

Мосия 22

- 1 И сега стана така, че Амон и цар Лимхий започнаха да се съветват с людете как да се избавят от робството; и те дори накараха всички люде да се съберат заедно; и те направиха така, за да имат гласа на народа относно това.
- 2 И стана така, че те не успяха да намерят друг начин да се избавят от робството, освен да вземат жените и децата си, и стадата си, и шатрите си и да се оттеглят в пустошта; защото ламанитите бяха толкова многобройни, че беше невъзможно на народа на Лимхий да им се противопостави, за да се избави от робство с меч.
- 3 Сега стана така, че Гедеон излезе напред, застана пред царя и му каза: Сега, о, царю, досега си се вслушвал много пъти в словата ми, докато се биехме с братята ни, ламанитите.
- 4 И сега, о, царю, ако не си ме смятал за недоходен слуга, или ако досега си се вслушвал в моите слова и те са ти били в служба, тъйко тъй искам да послушаш словата ми днес и аз ще бъда твой слуга, и ще избавя този народ от робство.
- 5 И царят му позволи да говори. И Гедеон му каза:
- 6 Погледни задния проход през задната стена, в задната част на града. Ламанитите или стражите на ламанитите нощем са пияни; ето защо, нека изпратим известие сред целия този народ да съберат стадата си и чердите си, за да ги подкарат през нощта в пустошта.
- 7 И аз, следвайки заповедта ти, ще отида да платя последния данък от вино на ламанитите и те ще се опият; и ние ще преминем през тайния проход вляво на стана им, додето те са пияни и спят.
- 8 Тъй ние ще отидем в пустошта с жените си и децата си, със стадата си и добитъка си, и ще заобиколим земята Силом.
- 9 И стана така, че царят се вслуша в словата на Гедеон.

Mosiah 22

And now it came to pass that Ammon and king Limhi began to consult with the people how they should deliver themselves out of bondage; and even they did cause that all the people should gather themselves together; and this they did that they might have the voice of the people concerning the matter.

And it came to pass that they could find no way to deliver themselves out of bondage, except it were to take their women and children, and their flocks, and their herds, and their tents, and depart into the wilderness; for the Lamanites being so numerous, it was impossible for the people of Limhi to contend with them, thinking to deliver themselves out of bondage by the sword.

Now it came to pass that Gideon went forth and stood before the king, and said unto him: Now O king, thou hast hitherto hearkened unto my words many times when we have been contending with our brethren, the Lamanites.

And now O king, if thou hast not found me to be an unprofitable servant, or if thou hast hitherto listened to my words in any degree, and they have been of service to thee, even so I desire that thou wouldst listen to my words at this time, and I will be thy servant and deliver this people out of bondage.

And the king granted unto him that he might speak. And Gideon said unto him:

Behold the back pass, through the back wall, on the back side of the city. The Lamanites, or the guards of the Lamanites, by night are drunken; therefore let us send a proclamation among all this people that they gather together their flocks and herds, that they may drive them into the wilderness by night.

And I will go according to thy command and pay the last tribute of wine to the Lamanites, and they will be drunken; and we will pass through the secret pass on the left of their camp when they are drunken and asleep.

Thus we will depart with our women and our children, our flocks, and our herds into the wilderness; and we will travel around the land of Shilom.

And it came to pass that the king hearkened unto the words of Gideon.

10 И цар Лимхий накара народа си да събере наедно стадата си; и изпрати данъка от вино на ламанитите; и им прати повече вино като подарък; и те пиha много от виното, което цар Лимхий им изпрати.

11 И стана така, че народът на цар Лимхий тръгна през нощта в пустошта със стадата си, и добитъка си; и те заобиколиха земята Силом в пустошта и завиха пътя си към земята Зарахемла, и бяха водени от Амон и братята му.

12 И те бяха взели със себе си всичкото си злато и сребро, и скъпоценностите си, които можеха да носят със себе си, а също и запаси и продължиха пътуването си в пустошта.

13 И след много дни в пустошта те пристигнаха в земята Зарахемла и се присъединиха към Мосиевия народ, и станаха негови поданици.

14 И стана така, че Мосия ги прие с радост; той прие също и летописите им и летописите, които бяха намерени от народа на Лимхий.

15 И сега стана така, че след като ламанитите бяха забелязали, че народът на Лимхий беше напуснал страната през нощта, те изпратиха войска да ги преследва в пустошта.

16 И след като ги бяха преследвали два дена, те не можаха повече да последват следите им и се загубиха в пустошта.

And king Limhi caused that his people should gather their flocks together; and he sent the tribute of wine to the Lamanites; and he also sent more wine, as a present unto them; and they did drink freely of the wine which king Limhi did send unto them.

And it came to pass that the people of king Limhi did depart by night into the wilderness with their flocks and their herds, and they went round about the land of Shilom in the wilderness, and bent their course towards the land of Zarahemla, being led by Ammon and his brethren.

And they had taken all their gold, and silver, and their precious things, which they could carry, and also their provisions with them, into the wilderness; and they pursued their journey.

And after being many days in the wilderness they arrived in the land of Zarahemla, and joined Mosiah's people, and became his subjects.

And it came to pass that Mosiah received them with joy; and he also received their records, and also the records which had been found by the people of Limhi.

And now it came to pass when the Lamanites had found that the people of Limhi had departed out of the land by night, that they sent an army into the wilderness to pursue them;

And after they had pursued them two days, they could no longer follow their tracks; therefore they were lost in the wilderness.

Разказ за Алма и народа Господен, който бе изпъден в пустошта от людете на цар Ной.

Мосия 23

- 1 Сега, Алма, бидейки предупреден от Господа, че войските на цар Ной ще ги връхлетят и като съобщихи това на народа си, те събраха наедно стадата си, взеха зърното си и се оттеглиха в пустошта пред войските на цар Ной.
- 2 И Господ ги усили, та людете на цар Ной не можаха да ги настигнат и унищожат.
- 3 И те избягаха на осем дни път в пустошта.
- 4 И стигнаха до една земя, да, даже една прекрасна и приятна земя, земя с чиста вода.
- 5 И те разпънаха шатрите си и започнаха да обработват земята, и започнаха да градят сгради; да, те бяха трудолюбиви и работеха извънредно много.
- 6 И народът пожела Алма да им бъде цар, защото той беше обичан от своя народ.
- 7 Но той им каза: Ето, не е нужно да имаме цар, защото тъй казва Господ: Не считай една плът повече от друга, или един човек да не се мисли за по-горен от другия; затова ви казвам, че не е нужно да имате цар.
- 8 При все това, ако беше възможно да имате за царе винаги праведни люде, тогава би било добре да имате цар.
- 9 Но спомнете си беззаконието на цар Ной и свещениците му; и аз самият попаднах в примка, и извърших много неща, които бяха мерзки в очите Господни, които ми причиниха тежко покаяние.
- 10 При все това, след много горест Господ чу призивите ми и отговори на молитвите ми, и ме направи оръдие в ръцете Си за довеждането на толкова много от вас до познание за Неговата истина.
- 11 При все това аз не се възхвалявам за това, защото съм недостоен да се самовъзхвалявам.

An account of Alma and the people of the Lord, who were driven into the wilderness by the people of King Noah.

Mosiah 23

Now Alma, having been warned of the Lord that the armies of king Noah would come upon them, and having made it known to his people, therefore they gathered together their flocks, and took of their grain, and departed into the wilderness before the armies of king Noah.

And the Lord did strengthen them, that the people of king Noah could not overtake them to destroy them.

And they fled eight days' journey into the wilderness.

And they came to a land, yea, even a very beautiful and pleasant land, a land of pure water.

And they pitched their tents, and began to till the ground, and began to build buildings; yea, they were industrious, and did labor exceedingly.

And the people were desirous that Alma should be their king, for he was beloved by his people.

But he said unto them: Behold, it is not expedient that we should have a king; for thus saith the Lord: Ye shall not esteem one flesh above another, or one man shall not think himself above another; therefore I say unto you it is not expedient that ye should have a king.

Nevertheless, if it were possible that ye could always have just men to be your kings it would be well for you to have a king.

But remember the iniquity of king Noah and his priests; and I myself was caught in a snare, and did many things which were abominable in the sight of the Lord, which caused me sore repentance;

Nevertheless, after much tribulation, the Lord did hear my cries, and did answer my prayers, and has made me an instrument in his hands in bringing so many of you to a knowledge of his truth.

Nevertheless, in this I do not glory, for I am unworthy to glory of myself.

12 И сега, аз ви казвам, че вие сте били угнетявани от цар Ной и сте били в робство на него и от свещениците му, и чрез тях бяхте доведени в беззаконие; ето защо, вие бяхте вързани с връзките на беззаконието.

13 И сега, след като сте избавени от тези връзки чрез силата Божия, да, дори от ръцете на цар Ной и людете му, също и от връзките на беззаконието, тъкмо тъй аз искам да стоите здраво в тази свобода, с която сте били направени свободни, и да не поверявате на никой човек да бъде цар над вас.

14 И също така не поверявайте никому да ви бъде учител или проповедник, освен ако той не е Божий човек, не ходи в Неговите пътища и не спазва заповедите Му.

15 Тъй Алма поучаваше народа си, че всеки човек трябва да обича ближния си както себе си, че не трябва да има раздори помежду им.

16 И сега, Алма им беше висш свещеник и основател на църквата им.

17 И стана така, че никой не получаваше власт да проповядва или да поучава, освен чрез него от Бога. Ето защо, той посвети всичките им свещеници и всичките им учители, и никой не беше посвещаван, ако не беше праведен човек.

18 Ето защо, те бдяха над людете си и ги подхранваха с неща, принадлежащи на праведността.

19 И стана така, че те започнаха да преуспяват извънредно в земята, и нарекоха земята Елам.

20 И стана така, че те се умножиха и преуспяха извънредно в земята Елам; и те построиха град и го нарекоха град Елам.

21 При все това Господ намери за уместно да накаже Своя народ; да, Той изпита тяхната вяра и търпението им.

22 При все това всеки, който се уповава на Него, същият ще бъде вдигнат в последния ден. Да, и тъй стана с този народ.

23 Защото ето, аз ще ви покажа, че той бе доведен в робство и че никой не можеше да го избави освен Господ, техния Бог, да, тъкмо Богът на Авраам и Исаак, и на Яков.

And now I say unto you, ye have been oppressed by king Noah, and have been in bondage to him and his priests, and have been brought into iniquity by them; therefore ye were bound with the bands of iniquity.

And now as ye have been delivered by the power of God out of these bonds; yea, even out of the hands of king Noah and his people, and also from the bonds of iniquity, even so I desire that ye should stand fast in this liberty wherewith ye have been made free, and that ye trust no man to be a king over you.

And also trust no one to be your teacher nor your minister, except he be a man of God, walking in his ways and keeping his commandments.

Thus did Alma teach his people, that every man should love his neighbor as himself, that there should be no contention among them.

And now, Alma was their high priest, he being the founder of their church.

And it came to pass that none received authority to preach or to teach except it were by him from God. Therefore he consecrated all their priests and all their teachers; and none were consecrated except they were just men.

Therefore they did watch over their people, and did nourish them with things pertaining to righteousness.

And it came to pass that they began to prosper exceedingly in the land; and they called the land Helam.

And it came to pass that they did multiply and prosper exceedingly in the land of Helam; and they built a city, which they called the city of Helam.

Nevertheless the Lord seeth fit to chasten his people; yea, he trieth their patience and their faith.

Nevertheless—whosoever putteth his trust in him the same shall be lifted up at the last day. Yea, and thus it was with this people.

For behold, I will show unto you that they were brought into bondage, and none could deliver them but the Lord their God, yea, even the God of Abraham and Isaac and of Jacob.

24 И стана така, че Той ги избави и им показа могъщата Си сила и голямо беше ликуването им.

25 Защото ето, стана така, че докато бяха в земята Елам, да, в град Елам, докато обработваха земята наоколо, ето, една войска на ламанитите влезе в пределите на земята.

26 Сега стана така, че братята на Алма избягаха от полята си и се събраха наедно в град Елам; и бяха много уплашени поради появата на ламанитите.

27 Но Алма излезе и застана сред тях и ги увещава-ше, че не трябва да се плашат, но че трябва да си спомнят Господа, техния Бог и Той ще ги избави.

28 Ето защо, те успокоиха страховете си и започнаха да призовават Господа да смекчи сърцата на лама-нитите, та да ги пощадят, както и жените им и деца-та им.

29 И стана така, че Господ смекчи сърцата на лама-нитите. И Алма и братята му излязоха и се предадо-ха в техни ръце; и ламанитите завладяха земята Елам.

30 Сега, войските на ламанитите, които преследва-ли народа на цар Лимхий, се загубили в пустошта за много дни.

31 И ето, те намерили свещениците на цар Ной в ед-на местност, която те нарекли Амулон; и те били започнали да населяват земята Амулон и били за-почнали да обработват земята.

32 Сега името на водача на онези свещеници беше Амулон.

33 И стана така, че Амулон отпрати молба към ла-манитите; и той също изпрати техните съпруги, ко-ито бяха дъщерите на ламанитите, да умоляват бра-тята си да не погубват съпрузите им.

34 И ламанитите се смилиха над Амулон и братята му и не ги погубиха заради съпругите им.

And it came to pass that he did deliver them, and he did show forth his mighty power unto them, and great were their rejoicings.

For behold, it came to pass that while they were in the land of Helam, yea, in the city of Helam, while tilling the land round about, behold an army of the Lamanites was in the borders of the land.

Now it came to pass that the brethren of Alma fled from their fields, and gathered themselves together in the city of Helam; and they were much frightened be-cause of the appearance of the Lamanites.

But Alma went forth and stood among them, and ex-orted them that they should not be frightened, but that they should remember the Lord their God and he would deliver them.

Therefore they hushed their fears, and began to cry unto the Lord that he would soften the hearts of the Lamanites, that they would spare them, and their wives, and their children.

And it came to pass that the Lord did soften the hearts of the Lamanites. And Alma and his brethren went forth and delivered themselves up into their hands; and the Lamanites took possession of the land of Helam.

Now the armies of the Lamanites, which had fol-lowed after the people of king Limhi, had been lost in the wilderness for many days.

And behold, they had found those priests of king Noah, in a place which they called Amulon; and they had begun to possess the land of Amulon and had be-gun to till the ground.

Now the name of the leader of those priests was Amulon.

And it came to pass that Amulon did plead with the Lamanites; and he also sent forth their wives, who were the daughters of the Lamanites, to plead with their brethren, that they should not destroy their husbands.

And the Lamanites had compassion on Amulon and his brethren, and did not destroy them, because of their wives.

35 И Амулон и братята му се присъединиха към ламанитите и тръгнаха на път в пустошта да търсят земята Нефи, когато откриха земята Елам, която беше притежавана от Алма и братята му.

36 И стана така, че ламанитите обещаха на Алма и на братята му, че ако те им покажат пътя, който води към земята Нефи, те ще им подарят живота и свободата.

37 Но след като Алма им показа пътя, който водеше към земята Нефи, ламанитите не устояха на обещанието си; и поставиха стражи из земята Елам, за да пазят Алма и братята му.

38 И останалата им част отиде в земята Нефи; и част от тях се върна в земята Елам, и доведоха също и жените и децата на стражите, които бяха оставени в земята.

39 И царят на ламанитите даде на Амулон да стане цар и управител на народа си, който се намираще в земята Елам; при все това той нямаше власт да върши нищо против волята на царя на ламанитите.

And Amulon and his brethren did join the Lamanites, and they were traveling in the wilderness in search of the land of Nephi when they discovered the land of Helam, which was possessed by Alma and his brethren.

And it came to pass that the Lamanites promised unto Alma and his brethren, that if they would show them the way which led to the land of Nephi that they would grant unto them their lives and their liberty.

But after Alma had shown them the way that led to the land of Nephi the Lamanites would not keep their promise; but they set guards round about the land of Helam, over Alma and his brethren.

And the remainder of them went to the land of Nephi; and a part of them returned to the land of Helam, and also brought with them the wives and the children of the guards who had been left in the land.

And the king of the Lamanites had granted unto Amulon that he should be a king and a ruler over his people, who were in the land of Helam; nevertheless he should have no power to do anything contrary to the will of the king of the Lamanites.

Мосия 24

- 1 И стана така, че Амулон намери благоволение в очите на царя на ламанитите; ето защо, царят на ламанитите удостои него и братята му да бъдат назначени за учители на народа му, да, дори на народа, който беше в земята Семлон, и в земята Силом, и в земята Амулон.
- 2 Защото ламанитите завладяха всички тези земи; затова царят на ламанитите беше назначил царе на всички тези земи.
- 3 И сега, името на царя на ламанитите беше Ламан, наречен на името на баща си; и ето защо, той се наричаше цар Ламан. И той беше цар на многоброен народ.
- 4 И той назначи учители от братята на Амулон във всяка земя, притежавана от народа му; и така езикът на Нефи започна да се преподава на всички народи на ламанитите.
- 5 И те бяха народи, приятелски настроени едни към други; при все това, те не познаваха Бога; нито пък братята на Амулон ги учеха нещо за Господа, техния Бог, или за закона на Моисей; нито пък ги учеха на словата на Авинадий.
- 6 Но те ги учеха, че трябва да водят летописа си и да могат да си пишат един на друг.
- 7 И тъй ламанитите започнаха да увеличават богатството си и започнаха да търгуват помежду си, и да стават велики; и започнаха да бъдат хитър и мъдър народ според мъдростта на света, да, един много хитър народ, наслаждаващ се на всякакъв вид нечестие и грабеж, стига да не беше между собствениците им братя.
- 8 И сега стана така, че Амулон започна да упражнява власт върху Алма и братята му и започна да го преследва, и накара децата си да преследват техните деца.
- 9 Защото Амулон познаваше Алма, че тъкмо той е бил един от царските свещеници и че тъкмо той повярва на словата на Авинадий, и че беше изгонен от царя, и следователно му беше ядосан; защото той самият беше поданик на цар Ламан, и въпреки това упражняваше власт над тях и ги товареха със задачи и поставяше надзиратели над тях.

Mosiah 24

And it came to pass that Amulon did gain favor in the eyes of the king of the Lamanites; therefore, the king of the Lamanites granted unto him and his brethren that they should be appointed teachers over his people, yea, even over the people who were in the land of Shemlon, and in the land of Shilom, and in the land of Amulon.

For the Lamanites had taken possession of all these lands; therefore, the king of the Lamanites had appointed kings over all these lands.

And now the name of the king of the Lamanites was Laman, being called after the name of his father; and therefore he was called king Laman. And he was king over a numerous people.

And he appointed teachers of the brethren of Amulon in every land which was possessed by his people; and thus the language of Nephi began to be taught among all the people of the Lamanites.

And they were a people friendly one with another; nevertheless they knew not God; neither did the brethren of Amulon teach them anything concerning the Lord their God, neither the law of Moses; nor did they teach them the words of Abinadi;

But they taught them that they should keep their record, and that they might write one to another.

And thus the Lamanites began to increase in riches, and began to trade one with another and wax great, and began to be a cunning and a wise people, as to the wisdom of the world, yea, a very cunning people, delighting in all manner of wickedness and plunder, except it were among their own brethren.

And now it came to pass that Amulon began to exercise authority over Alma and his brethren, and began to persecute him, and cause that his children should persecute their children.

For Amulon knew Alma, that he had been one of the king's priests, and that it was he that believed the words of Abinadi and was driven out before the king, and therefore he was wroth with him; for he was subject to king Laman, yet he exercised authority over them, and put tasks upon them, and put task-masters over them.

10 И стана така, че страданията им бяха толкова големи, че те започнаха да призовават силно Бога.

11 И Амулон им заповяда да спрат призивите си; и постави стражи при тях да ги наблюдават, та всеки, който бъдеше намерен да призовава Бога, трябаше да бъде предаден на смърт.

12 И Алма и народът му спряха да издигат гласовете си към Господа, техния Бог, но изливаха сърцата си пред Него; и Той знаеше помислите на сърцата им.

13 И стана така, че гласът Господен дойде до тях сред страданията им, казвайки: Вдигнете главите си и се успокойте, защото знам завета, който сте сключили с Мене, и Аз ще сключа завет с Моя народ и ще ги избавя от робство.

14 И Аз ще облекча тегобите, поставени на раменете ви, та даже вие да не можете да ги чувствате на гърбовете си, дори докато сте в робство; и това Аз ще направя, за да можете да Ми бъдете свидетели отсега насетне и за да знаете със сигурност, че Аз, Господ Бог, посещавам Моя народ в страданията му.

15 И сега стана така, че тегобите, които бяха наложени върху Алма и братията му, станаха леки; да, Господ ги усили, за да могат да понесат тегобите си с лекота, и те се подчиняваха с желание и търпеливо на волята Господна.

16 И стана така, че вярата и търпението им бяха толкова велики, че гласът Господен дойде отново до тях, казвайки: Успокойте се, защото утре сутринта ще ви избавя от робство.

17 И Той каза на Алма: Ти ще предвождаш този народ и Аз ще вървя с тебе, и ще избавя този народ от робство.

18 Сега стана така, че Алма и народът му събраха стадата си през нощта, както и от зърното си; да, даже цялата нощ прекараха те в събиране на стадата си наедно.

19 И на сутринта Господ стори дълбок сън да падне върху ламанитите, да, и всичките им надзиратели бяха в дълбок сън.

And it came to pass that so great were their afflictions that they began to cry mightily to God.

And Amulon commanded them that they should stop their cries; and he put guards over them to watch them, that whosoever should be found calling upon God should be put to death.

And Alma and his people did not raise their voices to the Lord their God, but did pour out their hearts to him; and he did know the thoughts of their hearts.

And it came to pass that the voice of the Lord came to them in their afflictions, saying: Lift up your heads and be of good comfort, for I know of the covenant which ye have made unto me; and I will covenant with my people and deliver them out of bondage.

And I will also ease the burdens which are put upon your shoulders, that even you cannot feel them upon your backs, even while you are in bondage; and this will I do that ye may stand as witnesses for me hereafter, and that ye may know of a surety that I, the Lord God, do visit my people in their afflictions.

And now it came to pass that the burdens which were laid upon Alma and his brethren were made light; yea, the Lord did strengthen them that they could bear up their burdens with ease, and they did submit cheerfully and with patience to all the will of the Lord.

And it came to pass that so great was their faith and their patience that the voice of the Lord came unto them again, saying: Be of good comfort, for on the morrow I will deliver you out of bondage.

And he said unto Alma: Thou shalt go before this people, and I will go with thee and deliver this people out of bondage.

Now it came to pass that Alma and his people in the night-time gathered their flocks together, and also of their grain; yea, even all the night-time were they gathering their flocks together.

And in the morning the Lord caused a deep sleep to come upon the Lamanites, yea, and all their taskmasters were in a profound sleep.

20 И Алма и народът му потеглиха към пустошта и след като бяха пътували цял ден, те разпънаха шатрите си в една долина и нарекоха долината Алма, защото той ги водеше по пътя им през пустошта.

21 Да, и в долината Алма те изляха своите благодарности към Бога, защото Той беше милостив към тях и беше облекчил тежобите им, и беше ги избавил от робство; защото те бяха в робство, и никой не можеше да ги избави, освен Господът, техният Бог.

22 И те въздадоха благодарности на Бога, да, всичките им мъже и всичките им жени, и всичките им деца, които можеха да говорят, издигнаха гласовете си във възхвала на техния Бог.

23 И сега, Господ каза на Алма: Побързай и изведи този народ извън тази земя, понеже ламанитите са се събудили и те преследват; ето защо, излез от тази земя и аз ще спра ламанитите в тази долина, та да не преследват по-нататък този народ.

24 И стана така, че те напуснаха долината и предприеха пътуването си в пустошта.

25 И след като бяха вървели дванадесет дена в пустошта, те пристигнаха в земята Зарахемла; и цар Мосия ги прие също с радост.

And Alma and his people departed into the wilderness; and when they had traveled all day they pitched their tents in a valley, and they called the valley Alma, because he led their way in the wilderness.

Yea, and in the valley of Alma they poured out their thanks to God because he had been merciful unto them, and eased their burdens, and had delivered them out of bondage; for they were in bondage, and none could deliver them except it were the Lord their God.

And they gave thanks to God, yea, all their men and all their women and all their children that could speak lifted their voices in the praises of their God.

And now the Lord said unto Alma: Haste thee and get thou and this people out of this land, for the Lamanites have awakened and do pursue thee; therefore get thee out of this land, and I will stop the Lamanites in this valley that they come no further in pursuit of this people.

And it came to pass that they departed out of the valley, and took their journey into the wilderness.

And after they had been in the wilderness twelve days they arrived in the land of Zarahemla; and king Mosiah did also receive them with joy.

Мосия 25

- 1 И сега, цар Мосия накара целия народ да се събере наедно.
- 2 Сега, нямаше толкова много от чедата на Нефи, нито пък толкова много от онези, които бяха потомци на Нефи, колкото имаше от народа на Зарахемла, който беше потомък на Мулик, и онези, които дойдоха с него в пустошта.
- 3 И нямаше толкова от народа на Нефи и от народа на Зарахемла, колкото имаше от ламанитите; да, те не бяха и наполовина толкова многобройни.
- 4 И сега, целият народ на Нефи беше събран наедно, както и целият народ на Зарахемла, и те бяха събрани наедно в две групи.
- 5 И стана така, че Мосия прочете и накара да бъдат прочетени летописите на Заниф на народа му; да, той прочете летописите на народа на Заниф от времето, когато са напуснали земята Зарахемла до завръщането им обратно.
- 6 И той прочете също разказа на Алма и братята му и всичките им страдания от времето, когато са напуснали земята Зарахемла, до времето, когато се завръщат обратно.
- 7 И сега, когато Мосия сложи край на четенето на летописите, людеите му, които бяха останали в земята, бяха поразени от изумление и учудване.
- 8 Защото те не знаеха какво да мислят; и когато видяха онези, които бяха избавени от робство, те бяха изпълнени с извънредно голяма радост.
- 9 И още, когато си мислеха за убитите от ламанитите техни братя, те се изпълваха със скръб и даже ронеха много сълзи от скръб.
- 10 И още, мислейки за пряката Божия добрина и силата Му при избавлението на Алма и братята му от ръцете на ламанитите и от робството, те издигнаха гласовете си и въздадоха благодарности на Бога.
- 11 И още, когато мислеха за ламанитите, които бяха техни братя, за грешното им и нечестиво състояние, те се изпълваха с болка и мъка за благосъстоянието на душите им.

Mosiah 25

And now king Mosiah caused that all the people should be gathered together.

Now there were not so many of the children of Nephi, or so many of those who were descendants of Nephi, as there were of the people of Zarahemla, who was a descendant of Mulek, and those who came with him into the wilderness.

And there were not so many of the people of Nephi and of the people of Zarahemla as there were of the Lamanites; yea, they were not half so numerous.

And now all the people of Nephi were assembled together, and also all the people of Zarahemla, and they were gathered together in two bodies.

And it came to pass that Mosiah did read, and caused to be read, the records of Zeniff to his people; yea, he read the records of the people of Zeniff, from the time they left the land of Zarahemla until they returned again.

And he also read the account of Alma and his brethren, and all their afflictions, from the time they left the land of Zarahemla until the time they returned again.

And now, when Mosiah had made an end of reading the records, his people who tarried in the land were struck with wonder and amazement.

For they knew not what to think; for when they beheld those that had been delivered out of bondage they were filled with exceedingly great joy.

And again, when they thought of their brethren who had been slain by the Lamanites they were filled with sorrow, and even shed many tears of sorrow.

And again, when they thought of the immediate goodness of God, and his power in delivering Alma and his brethren out of the hands of the Lamanites and of bondage, they did raise their voices and give thanks to God.

And again, when they thought upon the Lamanites, who were their brethren, of their sinful and polluted state, they were filled with pain and anguish for the welfare of their souls.

12 И стана така, че онези, които бяха чеда на Амулон и братята му, които бяха взели за жени дъщерите на ламанитите, бяха недоволни от поведението на бащите си и не пожелаха да бъдат наричани повече по имената на бащите си, ето защо, те взеха върху си името на Нефи, за да могат да се нарекат чеда на Нефи и бъдат причислени към онези, които бяха наречени нефити.

13 И сега, всички люде от Зарахемла бяха причислени към нефитите и това, защото царството не беше предавано на никой друг, освен на онези, които бяха потомци на Нефи.

14 И сега стана така, че когато Мосия беше свършил да говори и чете на народа си, той пожела Алма също да говори на народа.

15 И Алма им говорѝ, както бяха събрани заедно в големи групи, и той отиваше от една група в друга, проповядвайки на людете покаяние и вяра в Господа.

16 И той увещаваше народа на Лимхий и братята му, и всички онези, които бяха избавени от робство, че трябва да помнят, че Господ беше Този, Който ги е избавил.

17 И стана така, че след като Алма беше поучил людето на много неща и беше свършил да им говори, цар Лимхий пожела да бъде кръстен; и всички негови люде пожелаха също да бъдат кръстени.

18 Ето защо, Алма влезе във водата и ги кръсти; да, той ги кръсти по начина, по който кръсти братята си във водите на Мормон; да, и всички онези, които кръщаваше, принадлежаха към църквата Божия; и това поради вярата им в словата на Алма.

19 И стана така, че цар Мосия удостои Алма да установява църкви по цялата земя Зарахемла; и му даде власт да поставя свещеници и учители за всяка църква.

20 Сега, това бе направено, защото имаше толкова много люде, че беше невъзможно всички да бъдат напътствани от един учител; нито пък беше възможно всички да чуят словото Божие на едно събрание.

And it came to pass that those who were the children of Amulon and his brethren, who had taken to wife the daughters of the Lamanites, were displeased with the conduct of their fathers, and they would no longer be called by the names of their fathers, therefore they took upon themselves the name of Nephi, that they might be called the children of Nephi and be numbered among those who were called Nephites.

And now all the people of Zarahemla were numbered with the Nephites, and this because the kingdom had been conferred upon none but those who were descendants of Nephi.

And now it came to pass that when Mosiah had made an end of speaking and reading to the people, he desired that Alma should also speak to the people.

And Alma did speak unto them, when they were assembled together in large bodies, and he went from one body to another, preaching unto the people repentance and faith on the Lord.

And he did exhort the people of Limhi and his brethren, all those that had been delivered out of bondage, that they should remember that it was the Lord that did deliver them.

And it came to pass that after Alma had taught the people many things, and had made an end of speaking to them, that king Limhi was desirous that he might be baptized; and all his people were desirous that they might be baptized also.

Therefore, Alma did go forth into the water and did baptize them; yea, he did baptize them after the manner he did his brethren in the waters of Mormon; yea, and as many as he did baptize did belong to the church of God; and this because of their belief on the words of Alma.

And it came to pass that king Mosiah granted unto Alma that he might establish churches throughout all the land of Zarahemla; and gave him power to ordain priests and teachers over every church.

Now this was done because there were so many people that they could not all be governed by one teacher; neither could they all hear the word of God in one assembly;

21 Ето защо, те се събираха заедно в различни групи, наречени църкви; като всяка църква си имаше свещеници и учители и всеки свещеник проповядваше словото според както му беше предадено чрез устата на Алма.

22 И тъй, при все че имаше много църкви, те всички бяха една църква, да, тъкмо църквата Божия; защото нищо друго не се проповядваше във всички църкви, освен покаяние и вяра в Бога.

23 И сега, имаше седем църкви в земята Зарахемла. И стана така, че всички, които пожелаеха да вземат върху си името на Христа или на Бога, се присъединяваха към църквите Божии.

24 И те се наричаха Божий народ. И Господ изля Духа Си над тях и те бяха благословени, и преуспяваха в земята.

Therefore they did assemble themselves together in different bodies, being called churches; every church having their priests and their teachers, and every priest preaching the word according as it was delivered to him by the mouth of Alma.

And thus, notwithstanding there being many churches they were all one church, yea, even the church of God; for there was nothing preached in all the churches except it were repentance and faith in God.

And now there were seven churches in the land of Zarahemla. And it came to pass that whosoever were desirous to take upon them the name of Christ, or of God, they did join the churches of God;

And they were called the people of God. And the Lord did pour out his Spirit upon them, and they were blessed, and prospered in the land.

Мосия 26

- 1 Сега стана така, че имаше много люде от подрастващото поколение, които не можеха да разберат словата на цар Вениамин, бидейки малки деца по времето, когато той говори на своя народ, и те не вярваха в преданието на бащите си.
- 2 Те не вярваха в казаното относно възкресението на мъртвите, нито пък вярваха в пришествието на Христа.
- 3 И сега, поради тяхното неверие те не можеха да разберат словото Божие; и сърцата им бяха закоравели.
- 4 И те не искаха да бъдат кръстени; нито пък искаха да се присъединят към църквата. И те бяха отделен народ по отношение на вярата си, и останаха такаъв завинаги, тъймо в тяхното плътско и грешно състояние; защото не искаха да призват Господа, техния Бог.
- 5 И сега, през царуването на Мосия те не бяха и наполовина толкова многобройни, колкото Божия народ; но поради разногласията между братята, техният брой се увеличи.
- 6 Защото стана така, че те измамиха мнозина в църквата с ласкателните си слова и ги накараха да извършат много грехове; ето защо, стана нужно онези, които извършваха грях и бяха в църквата, да бъдат увещавани от църквата.
- 7 И стана така, че те бяха доведени пред свещениците и предадени на свещениците от учителите; а свещениците ги доведоха пред Алма, който беше висшият свещеник.
- 8 Сега, цар Мосия беше дал на Алма власт над църквата.
- 9 И стана така, че Алма не знаеше за тях; но имаше много свидетели против тях; да, людете ставаха и свидетелстваха за беззаконията им изчерпателно.
- 10 Сега, такова нещо не беше се случвало преди в църквата; ето защо, Алма беше духовно смутен и накара да ги заведат пред царя.

Mosiah 26

Now it came to pass that there were many of the rising generation that could not understand the words of king Benjamin, being little children at the time he spake unto his people; and they did not believe the tradition of their fathers.

They did not believe what had been said concerning the resurrection of the dead, neither did they believe concerning the coming of Christ.

And now because of their unbelief they could not understand the word of God; and their hearts were hardened.

And they would not be baptized; neither would they join the church. And they were a separate people as to their faith, and remained so ever after, even in their carnal and sinful state; for they would not call upon the Lord their God.

And now in the reign of Mosiah they were not half so numerous as the people of God; but because of the dissensions among the brethren they became more numerous.

For it came to pass that they did deceive many with their flattering words, who were in the church, and did cause them to commit many sins; therefore it became expedient that those who committed sin, that were in the church, should be admonished by the church.

And it came to pass that they were brought before the priests, and delivered up unto the priests by the teachers; and the priests brought them before Alma, who was the high priest.

Now king Mosiah had given Alma the authority over the church.

And it came to pass that Alma did not know concerning them; but there were many witnesses against them; yea, the people stood and testified of their iniquity in abundance.

Now there had not any such thing happened before in the church; therefore Alma was troubled in his spirit, and he caused that they should be brought before the king.

11 И той каза на царя: Ето, тука има мнозина, които ние доведохме пред теб и които са обвинени от братята им; да, те бяха хванати в разни беззакония. И те не се покаяват за беззаконията си, ето защо, ние ги доведохме пред тебе, за да ги съдиш според престъпленията им.

12 Но цар Мосия отговори на Алма: Ето, няма аз да ги съдя; за това ги предавам в твои ръце, за да бъдат съдени.

13 И сега, духът на Алма отново беше смутен; и той отиде и попита Господа какво да прави относно това, защото се страхуваше да не извърши нещо неправедно в Божиите очи.

14 И стана така, че след като изля цялата си душа на Бога, гласът Господен дойде към него, казвайки:

15 Благословен си ти, Алма, и благословени са онези, които бяха кръстени във водите на Мормон. Благословен си ти, поради извънредната ти вяра единствено в словата на моя слуга Авинадий.

16 И благословени са те, поради извънредната им вяра единствено в словата, които ти си им казал.

17 И благословен си ти, защото установи църква сред този народ; и те ще бъдат утвърдени и ще бъдат Мой народ.

18 Да, благословен е този народ, който иска да носи името Ми; понеже по Мое име те ще се наричат; и те са Мои.

19 И защото се допита до Мене относно прегрешителя, благословен си ти.

20 Ти си Мой слуга; и Аз склучвам завет с тебе, че ти ще имаш вечен живот; и ти ще Ми служиш и ще тръгнеш в Моето име, и ще събираш наедно овцете Ми.

21 И този, който чуе гласа Ми, ще бъде Моя овца; и него ще приемете в църквата, и него Аз ще приема също.

22 Защото ето, това е Моята църква и всеки, който е кръстен, ще бъде кръстен в знак на покаяние. И този, когото приемете, ще вярва в Моето име; и Аз щедро ще му простя.

And he said unto the king: Behold, here are many whom we have brought before thee, who are accused of their brethren; yea, and they have been taken in divers iniquities. And they do not repent of their iniquities; therefore we have brought them before thee, that thou mayest judge them according to their crimes.

But king Mosiah said unto Alma: Behold, I judge them not; therefore I deliver them into thy hands to be judged.

And now the spirit of Alma was again troubled; and he went and inquired of the Lord what he should do concerning this matter, for he feared that he should do wrong in the sight of God.

And it came to pass that after he had poured out his whole soul to God, the voice of the Lord came to him, saying:

Blessed art thou, Alma, and blessed are they who were baptized in the waters of Mormon. Thou art blessed because of thy exceeding faith in the words alone of my servant Abinadi.

And blessed are they because of their exceeding faith in the words alone which thou hast spoken unto them.

And blessed art thou because thou hast established a church among this people; and they shall be established, and they shall be my people.

Yea, blessed is this people who are willing to bear my name; for in my name shall they be called; and they are mine.

And because thou hast inquired of me concerning the transgressor, thou art blessed.

Thou art my servant; and I covenant with thee that thou shalt have eternal life; and thou shalt serve me and go forth in my name, and shalt gather together my sheep.

And he that will hear my voice shall be my sheep; and him shall ye receive into the church, and him will I also receive.

For behold, this is my church; whosoever is baptized shall be baptized unto repentance. And whomsoever ye receive shall believe in my name; and him will I freely forgive.

23 Защото Аз съм Този, Който взема върху Си греховете на света; защото Аз съм Този, Който е сътворил човека; и Аз съм Този, Който дава място от дясната Си страна на оногова, който вярва до края.

24 Защото ето, в Моето име са призвани те; и ако Ме познават, те ще се явят и ще имат място от дясната Ми страна завинаги.

25 И ще стане така, че когато зазвучи втората тръба, онези, които никога не са Ме познавали, ще се явят и ще застанат пред Мене.

26 И тогава те ще узнаят, че Аз съм Господ, техния Бог, и че Аз съм техния Изкупител; но те не ще бъдат изкупени.

27 И тогава Аз ще им изповядам, че никога не съм ги познавал; и те ще се оттеглят във вечния огън, приготвен за дявола и неговите ангели.

28 Ето защо, Аз ти казвам, че онзи, който не чуе гласа Ми, същият не приемайте в Моята църква, защото него Аз не ще приема в последния ден.

29 Ето защо, Аз ти казвам: Иди; и всеки, който прегреша срещу Мене, ще го съдиш според греховете, които е извършил; и ако той изповяда греховете си пред тебе и Мене, и се разкае искрено в сърцето си, на него ще простиш и Аз също ще му простя.

30 Да, и всеки път, когато Моят народ се покаява, Аз ще прощавам простъпките им против Мене.

31 И вие също ще си прощавате един на друг простъпките; защото истина ви казвам, онзи, който не прощава простъпките на ближния си, когато той казва, че се покаява, същият се е поставил под осъждане.

32 Сега Аз ти казвам: Иди; и всеки, който не се покае за греховете си, същият няма да бъде причислян към Моя народ; и това ще се съблюдава отсега нататък.

33 И стана така, че когато Алма чу тези слова, той ги записа, за да ги има и да съди хората на тази църква според Божиите заповеди.

34 И стана така, че Алма отиде и осъди онези, които бяха хванати в беззаконие съгласно словото Господне.

For it is I that taketh upon me the sins of the world; for it is I that hath created them; and it is I that granteth unto him that believeth unto the end a place at my right hand.

For behold, in my name are they called; and if they know me they shall come forth, and shall have a place eternally at my right hand.

And it shall come to pass that when the second trump shall sound then shall they that never knew me come forth and shall stand before me.

And then shall they know that I am the Lord their God, that I am their Redeemer; but they would not be redeemed.

And then I will confess unto them that I never knew them; and they shall depart into everlasting fire prepared for the devil and his angels.

Therefore I say unto you, that he that will not hear my voice, the same shall ye not receive into my church, for him I will not receive at the last day.

Therefore I say unto you, Go; and whosoever transgresseth against me, him shall ye judge according to the sins which he has committed; and if he confess his sins before thee and me, and repenteth in the sincerity of his heart, him shall ye forgive, and I will forgive him also.

Yea, and as often as my people repent will I forgive them their trespasses against me.

And ye shall also forgive one another your trespasses; for verily I say unto you, he that forgiveth not his neighbor's trespasses when he says that he repents, the same hath brought himself under condemnation.

Now I say unto you, Go; and whosoever will not repent of his sins the same shall not be numbered among my people; and this shall be observed from this time forward.

And it came to pass when Alma had heard these words he wrote them down that he might have them, and that he might judge the people of that church according to the commandments of God.

And it came to pass that Alma went and judged those that had been taken in iniquity, according to the word of the Lord.

- 35 И тези, които се покаяха за греховете си и ги изповядваха, тях той причисли към хората на църквата.
- 36 И онези, които не желяха да изповядат греховете си и да се покаят за беззаконието си, същите не бяха причислени сред хората на църквата и имената им бяха заличени.
- 37 И стана така, че Алма сложи ред във всички дела на църквата; и те започнаха да имат мир и да преуспяват извънредно много в делата на църквата, като ходеха благоразумно пред Бога, като приемаха и кръщаваха мнозина.
- 38 И сега, всички тези неща Алма и неговите помощници, които ръководеха църквата, вършеха като ходеха с цялото си усърдие, проповядвайки Божието слово във всички неща, изстрадвайки всякакъв вид огорчения, като бяха преследвани от онези, които не принадлежаха към църквата Божия.
- 39 И те увещаваха братята си; и те също бяха увещавани чрез словото Божие, всеки един според греховете си, или за греховете, които той бе извършил, като Бог му заповядваше да се моли непрестанно и да въздава благодарности във всички неща.

And whosoever repented of their sins and did confess them, them he did number among the people of the church;

And those that would not confess their sins and repent of their iniquity, the same were not numbered among the people of the church, and their names were blotted out.

And it came to pass that Alma did regulate all the affairs of the church; and they began again to have peace and to prosper exceedingly in the affairs of the church, walking circumspectly before God, receiving many, and baptizing many.

And now all these things did Alma and his fellow laborers do who were over the church, walking in all diligence, teaching the word of God in all things, suffering all manner of afflictions, being persecuted by all those who did not belong to the church of God.

And they did admonish their brethren; and they were also admonished, every one by the word of God, according to his sins, or to the sins which he had committed, being commanded of God to pray without ceasing, and to give thanks in all things.

Мосия 27

- 1 И сега стана така, че преследванията, които бяха наложени на църквата от невярващите, станаха толкова големи, че хората на църквата започнаха да роптаят и да се оплакват за това на водачите си и на Алма. И Алма изложи делото пред техния цар Мосия. И Мосия се посъветва със свещениците си.
- 2 И стана така, че цар Мосия изпрати възвание из цялата страна, че никой невярващ не трябва да преследва онези, които принадлежаха към църквата Божия.
- 3 И бе изпратена строга заповед до всички църкви, че не трябва да има никакви преследвания между тях, че трябва да има равенство между всички човещи,
- 4 че те не трябва да позволяват никаква гордост или надменност да нарушават мира им и че всеки човек трябва да счита ближния си като самия себе си и да работи със собствените си ръце за своята издръжка.
- 5 Да, и всички техни свещеници и учители трябваше да работят със собствените си ръце за издръжката си, винаги, освен ако не бяха болни или в голяма нужда; и вършейки тези неща, те изобилстваха с благодат от Бога.
- 6 И отново в страната започна да има много мир; и людете започнаха да стават твърде многобройни, и започнаха да се разпространяват надлъж и на шир по лицето на земята, да, на север и на юг, на изток, и на запад, като строяха големи градове и села из всички краища на земята.
- 7 И Господ ги посети и ги направи да преуспяват, и те станаха голям и богат народ.
- 8 Сега, синовете на Мосия бяха зачислени сред невярващите; също и един от синовете на Алма беше причислен към тях, който беше наричан Алма по името на баща си Алма; при все това той стана много нечестив човек и идолопоклонник. И той беше човек с богата реч и говореше много ласкателства на людете; ето защо, привлече много люде, да, които вършеха същите беззакония като него.

Mosiah 27

And now it came to pass that the persecutions which were inflicted on the church by the unbelievers became so great that the church began to murmur, and complain to their leaders concerning the matter; and they did complain to Alma. And Alma laid the case before their king, Mosiah. And Mosiah consulted with his priests.

And it came to pass that king Mosiah sent a proclamation throughout the land round about that there should not any unbeliever persecute any of those who belonged to the church of God.

And there was a strict command throughout all the churches that there should be no persecutions among them, that there should be an equality among all men;

That they should let no pride nor haughtiness disturb their peace; that every man should esteem his neighbor as himself, laboring with their own hands for their support.

Yea, and all their priests and teachers should labor with their own hands for their support, in all cases save it were in sickness, or in much want; and doing these things, they did abound in the grace of God.

And there began to be much peace again in the land; and the people began to be very numerous, and began to scatter abroad upon the face of the earth, yea, on the north and on the south, on the east and on the west, building large cities and villages in all quarters of the land.

And the Lord did visit them and prosper them, and they became a large and wealthy people.

Now the sons of Mosiah were numbered among the unbelievers; and also one of the sons of Alma was numbered among them, he being called Alma, after his father; nevertheless, he became a very wicked and an idolatrous man. And he was a man of many words, and did speak much flattery to the people; therefore he led many of the people to do after the manner of his iniquities.

- 9 И той стана голяма спънка за преуспяването на църквата Божия, като съблазняваше сърцата на людете, причинявайки много разногласия сред народа и предоставяйки възможност на Божия неприятел да упражнява властта си над тях.
- 10 И сега стана така, че докато обикаляше с цел да унищожи църквата Божия, защото той обикаляше тайно заедно със синовете на Мосия, опитвайки се да унищожи църквата и да отклони людете Господни, противно на Божиите заповеди и дори на тези на царя;
- 11 и както ви казах, докато те обикаляха, бунтувайки се срещу Бога, ето, яви им се ангелът Господен; и той се спусна като че ли беше в облак; и той заговори с глас като гръмотевица, който накара земята, върху която стояха, да затрепери.
- 12 И толкова голямо бе учудването им, че те паднаха на земята и не разбраха словата, които той им изрече.
- 13 При все това той извика отново, казвайки: Алма, вдигни се и излез напред, ти защо преследваш църквата Божия? Защото Господ е казал: Това е Моята църква и аз ще я установя, и нищо не ще я повали освен прегрешението на Моя народ.
- 14 И ангелът рече още: Ето, Господ е чул молитвите на народа Си, а също и молитвите на Своя слуга, Алма, който е твой баща, защото той се е молил за тебе с много вяра, за да можеш да бъдеш доведен до знанието за истината; затова с тази цел аз дойдох да те убедя в силата и властта на Бога, тъй че на молитвите на Неговите слуги да може да се отговори според вярата им.
- 15 И сега, ето, можеш ли ти да се противиш на силата Божия? Защото ето, гласът ми не разтресе ли земята? И също не ме ли виждаш ти пред себе си? И аз съм изпратен от Бога.

And he became a great hinderment to the prosperity of the church of God; stealing away the hearts of the people; causing much dissension among the people; giving a chance for the enemy of God to exercise his power over them.

And now it came to pass that while he was going about to destroy the church of God, for he did go about secretly with the sons of Mosiah seeking to destroy the church, and to lead astray the people of the Lord, contrary to the commandments of God, or even the king—

And as I said unto you, as they were going about rebelling against God, behold, the angel of the Lord appeared unto them; and he descended as it were in a cloud; and he spake as it were with a voice of thunder, which caused the earth to shake upon which they stood;

And so great was their astonishment, that they fell to the earth, and understood not the words which he spake unto them.

Nevertheless he cried again, saying: Alma, arise and stand forth, for why persecutest thou the church of God? For the Lord hath said: This is my church, and I will establish it; and nothing shall overthrow it, save it is the transgression of my people.

And again, the angel said: Behold, the Lord hath heard the prayers of his people, and also the prayers of his servant, Alma, who is thy father; for he has prayed with much faith concerning thee that thou mightest be brought to the knowledge of the truth; therefore, for this purpose have I come to convince thee of the power and authority of God, that the prayers of his servants might be answered according to their faith.

And now behold, can ye dispute the power of God? For behold, doth not my voice shake the earth? And can ye not also behold me before you? And I am sent from God.

16 Сега аз ти казвам: Иди си и си спомни за пленничеството на бащите ти в земята Елам и в земята Нефи; спомни си и великите неща, които Той е направил за тях; защото те бяха в робство и Той ги избави. И сега, аз ти казвам, Алма, тръгни си по пътя и не се опитвай повече да унищожаваш църквата, за да може молитвите им да получат отговор, и това даже ако ти самият искаш да бъдеш отхвърлен.

17 И сега стана така, че това бяха последните слова, които ангелът рече на Алма, и си отиде.

18 И сега, Алма и онези, които бяха с него, паднаха отново на земята, защото голямо беше учудването им; защото със собствените си очи те бяха видели ангел Господен, и гласът му беше като гръмотевица, която разтърси земята; и те знаеха, че няма нищо друго освен силата Божия, която може да разтърси земята и да я накара да трепери, като че ли ще се разцепи на две.

19 И сега, учудването на Алма беше толкова голямо, че той онемя, та не можеше да си отвори устата; да, и той стана слаб, дори не можеше да движи ръцете си; ето защо, той беше взет от онези, които бяха с него, и бе отнесен безпомощен чак докато беше положен пред баща му.

20 И те преповториха на баща му всичко това, което им се беше случило; и баща му се зарадва, защото знаеше, че това е силата Божия.

21 И той накара да се събере наедно множеството, за да може да засвидетелства това, което Господ бе сторил за сина му, също и за онези, които бяха с него.

22 И той накара свещениците да се съберат заедно; и те започнаха да постят и да се молят на Господа, техния Бог, за да отвори устата на Алма, та да може той да проговори, а също и да получат крайниците му сила — и тъй очите на хората да се отворят, за да видят и познаят добрината и славата Божия.

Now I say unto thee: Go, and remember the captivity of thy fathers in the land of Helam, and in the land of Nephi; and remember how great things he has done for them; for they were in bondage, and he has delivered them. And now I say unto thee, Alma, go thy way, and seek to destroy the church no more, that their prayers may be answered, and this even if thou wilt of thyself be cast off.

And now it came to pass that these were the last words which the angel spake unto Alma, and he departed.

And now Alma and those that were with him fell again to the earth, for great was their astonishment; for with their own eyes they had beheld an angel of the Lord; and his voice was as thunder, which shook the earth; and they knew that there was nothing save the power of God that could shake the earth and cause it to tremble as though it would part asunder.

And now the astonishment of Alma was so great that he became dumb, that he could not open his mouth; yea, and he became weak, even that he could not move his hands; therefore he was taken by those that were with him, and carried helpless, even until he was laid before his father.

And they rehearsed unto his father all that had happened unto them; and his father rejoiced, for he knew that it was the power of God.

And he caused that a multitude should be gathered together that they might witness what the Lord had done for his son, and also for those that were with him.

And he caused that the priests should assemble themselves together; and they began to fast, and to pray to the Lord their God that he would open the mouth of Alma, that he might speak, and also that his limbs might receive their strength—that the eyes of the people might be opened to see and know of the goodness and glory of God.

23 И стана така, че след като те бяха постили и се бяха молили в продължение на два дена и две нощи, крайниците на Алма получиха сила и той се вдигна, и започна да им говори, като ги увещаваше да се успокоят.

24 Защото, каза той, аз съм се покаял за греховете си и съм изкупен от Господа; ето, роден съм от Духа.

25 И Господ ми каза: Не се чуди, че цялото човечество, да, мъже и жени, всички народи, племена, езици и люде трябва да бъдат родени отново; да, родени от Бога, променени от плътското си и паднало състояние в състояние на праведност, като бъдат изкупени от Бога и станат Негови синове и дъщери.

26 И тъй те стават нови същества; и ако не направят това, те не могат по никакъв начин да наследят царството Божие.

27 Казвам ви, че ако не стане така, те ще трябва да бъдат отхвърлени; и знам това, защото аз самият бях почти готов да бъда отхвърлен.

28 При все това, след като преминах през много горест и се покаях почти до смърт, Господ в милост намери за уместно да ме изтръгне от вечния огън и сега съм роден от Бога.

29 Душата ми беше изкупена от жлъчната горчивина и от оковите на беззаконието. Аз бях в най-тъмната пропаст; но сега аз виждам чудната Божия светлина. Душата ми беше изнурена от вечно мъчение; но бях изтръгнат отново и душата ми не е повече измъчвана.

30 Аз отхвърлих моя Изкупител и отрекох онова, за което беше говорено от бащите ни; но сега, за да могат да предвидят, че Той ще дойде и това, че Той си спомня за всяко творение, сътворено от Него, Той ще се яви на всички.

31 Да, всяко коляно ще се преклони и всеки език ще се изповяда пред Него. Да, тъкмо в последния ден, когато всички люде ще бъдат изправени пред Него, за да бъдат съдени, тогава те ще изповядат, че Той е Бог; и тогава онези, които живеят без Бога в света, ще изповядат, че осъждането им на вечно наказание е справедливо; и ще се тресат, и ще треперят, и ще се свиват под погледа на всевиждащото Му око.

And it came to pass after they had fasted and prayed for the space of two days and two nights, the limbs of Alma received their strength, and he stood up and began to speak unto them, bidding them to be of good comfort:

For, said he, I have repented of my sins, and have been redeemed of the Lord; behold I am born of the Spirit.

And the Lord said unto me: Marvel not that all mankind, yea, men and women, all nations, kindreds, tongues and people, must be born again; yea, born of God, changed from their carnal and fallen state, to a state of righteousness, being redeemed of God, becoming his sons and daughters;

And thus they become new creatures; and unless they do this, they can in nowise inherit the kingdom of God.

I say unto you, unless this be the case, they must be cast off; and this I know, because I was like to be cast off.

Nevertheless, after wading through much tribulation, repenting nigh unto death, the Lord in mercy hath seen fit to snatch me out of an everlasting burning, and I am born of God.

My soul hath been redeemed from the gall of bitterness and bonds of iniquity. I was in the darkest abyss; but now I behold the marvelous light of God. My soul was racked with eternal torment; but I am snatched, and my soul is pained no more.

I rejected my Redeemer, and denied that which had been spoken of by our fathers; but now that they may foresee that he will come, and that he remembereth every creature of his creating, he will make himself manifest unto all.

Yea, every knee shall bow, and every tongue confess before him. Yea, even at the last day, when all men shall stand to be judged of him, then shall they confess that he is God; then shall they confess, who live without God in the world, that the judgment of an everlasting punishment is just upon them; and they shall quake, and tremble, and shrink beneath the glance of his all-searching eye.

32 И сега стана така, че оттогава нататък Алма и всички, които бяха с него, когато ангелът се появи, започнаха да поучават хората, като обикаляха из цялата страна, разгласявайки на всички хора това, което те бяха чули и видели, проповядвайки словото Божие сред много горест, бидейки жестоко преследвани от онези, които бяха невярващи, и удряни от много от тях.

33 Но въпреки всичко това, те донесоха велико успокоение на църквата, като утвърдиха вярата им и ги увещаваха с дълготърпение и много труд да спазват заповедите Божии.

34 И четирима от тях бяха синове на Мосия; и те се наричаха Амон, Аарон, Омнер и Химний; това бяха имената на синовете на Мосия.

35 И те пътешестваха из цялата земя Зарахемла и сред всички народи, над които царуваше цар Мосия, ревностно старейки се да поправят всички щети, които те бяха нанесли на църквата, като изповядваха всичките си грехове и разгласяваха всички неща, които бяха видели, и обясняваха пророчествата и светите писания на всички онези, които желяха да ги слушат.

36 И тъй те бяха оръдие в ръцете Божии за довеждането на мнозина до знанието за истината, да, до знанието за техния Изкупител.

37 И колко благословени са те! Защото те проповядваха мир, проповядваха благовестия за добро и провъзгласяваха на хората, че Господ царува.

And now it came to pass that Alma began from this time forward to teach the people, and those who were with Alma at the time the angel appeared unto them, traveling round about through all the land, publishing to all the people the things which they had heard and seen, and preaching the word of God in much tribulation, being greatly persecuted by those who were unbelievers, being smitten by many of them.

But notwithstanding all this, they did impart much consolation to the church, confirming their faith, and exhorting them with long-suffering and much travail to keep the commandments of God.

And four of them were the sons of Mosiah; and their names were Ammon, and Aaron, and Omner, and Himni; these were the names of the sons of Mosiah.

And they traveled throughout all the land of Zarahemla, and among all the people who were under the reign of king Mosiah, zealously striving to repair all the injuries which they had done to the church, confessing all their sins, and publishing all the things which they had seen, and explaining the prophecies and the scriptures to all who desired to hear them.

And thus they were instruments in the hands of God in bringing many to the knowledge of the truth, yea, to the knowledge of their Redeemer.

And how blessed are they! For they did publish peace; they did publish good tidings of good; and they did declare unto the people that the Lord reigneth.

Мосия 28

- 1 Сега стана така, че след като синовете на Мосия бяха извършили тези неща, те взеха с тях малцина и се върнаха при баща си, царя, и пожелаха от него да им даде да възлязат с избраните от тях в земята Нефи, за да проповядват нещата, които бяха чули, и да споделят словото Божие със своите братя ламанитите,
- 2 та по възможност да ги доведат до знанието за Господа, техния Бог, и ги убедят в беззаконието на бащите им; и по възможност да ги изцелят от омразата им към нефитите, за да могат те също да се радват в Господа, техния Бог, за да станат дружелюбни един към друг и за да няма повече раздори никъде из цялата земя, която Господ, техният Бог, им беше дал.
- 3 Сега, те желяеха спасението да бъде прогласено на всяко творение, защото не можеха да понесат дори и една човешка душа да погине; да, дори самата мисъл, че някоя човешка душа трябва да понася безкрайно мъчение, ги караше да тръпнат и треперят.
- 4 И тъй действаше върху тях Духът Господен, защото те бяха най-долните грешници. И Господ намери за уместно да ги пощади в безпределната Си милост; при все това те изстрадаха много душевна мъка поради беззаконията си, страдайки много, като се страхуваха, че ще бъдат отхвърлени навеки.
- 5 И стана така, че те умоляваха баща си много дни да възлязат в земята Нефи.
- 6 И цар Мосия отиде и попита Господа дали трябва да пусне синовете си да възлязат сред ламанитите, за да проповядват словото.
- 7 И Господ каза на Мосия: Пусни ги да възлязат, защото мнозина ще повярват в словата им и ще имат вечен живот; и аз ще избавя синовете ти от ръцете на ламанитите.
- 8 И стана така, че Мосия им даде да отидат и да направят това, което бяха поискали.
- 9 И те предприеха пътуването си в пустошта, за да възлязат да проповядват словото сред ламанитите; разказ за постъпките им ще дам по-нататък.

Mosiah 28

Now it came to pass that after the sons of Mosiah had done all these things, they took a small number with them and returned to their father, the king, and desired of him that he would grant unto them that they might, with these whom they had selected, go up to the land of Nephi that they might preach the things which they had heard, and that they might impart the word of God to their brethren, the Lamanites—

That perhaps they might bring them to the knowledge of the Lord their God, and convince them of the iniquity of their fathers; and that perhaps they might cure them of their hatred towards the Nephites, that they might also be brought to rejoice in the Lord their God, that they might become friendly to one another, and that there should be no more contentions in all the land which the Lord their God had given them.

Now they were desirous that salvation should be declared to every creature, for they could not bear that any human soul should perish; yea, even the very thoughts that any soul should endure endless torment did cause them to quake and tremble.

And thus did the Spirit of the Lord work upon them, for they were the very vilest of sinners. And the Lord saw fit in his infinite mercy to spare them; nevertheless they suffered much anguish of soul because of their iniquities, suffering much and fearing that they should be cast off forever.

And it came to pass that they did plead with their father many days that they might go up to the land of Nephi.

And king Mosiah went and inquired of the Lord if he should let his sons go up among the Lamanites to preach the word.

And the Lord said unto Mosiah: Let them go up, for many shall believe on their words, and they shall have eternal life; and I will deliver thy sons out of the hands of the Lamanites.

And it came to pass that Mosiah granted that they might go and do according to their request.

And they took their journey into the wilderness to go up to preach the word among the Lamanites; and I shall give an account of their proceedings hereafter.

10 Сега, цар Мосия нямаше на кого да предаде царството, защото нито един от синовете му не желаше да приеме царството.

11 Ето защо, той взе летописите, които бяха издълбани върху плочите от пиринч, също и плочите на Нефи и всички неща, които той беше съхранявал и запазил според заповедите Божи, след като беше превел и накарал да бъдат записани летописите, които бяха върху плочите от злато, които бяха намерени от народа на Лимхий и му бяха предадени от ръката на Лимхий.

12 И това той направи поради голямото желание на народа му; защото те желаеха неизмеримо да узнаят относно онзи народ, който е бил унищожен.

13 И сега, той ги преведе чрез онези два камъка, които бяха закрепени в двете рамки на една дъга.

14 Сега, тези неща бяха приготвени от началото и бяха предавани от поколение на поколение за тълкуване на езици.

15 И те бяха съхранявани и запазени от ръката Господна, за да може Той да открие на всяко същество, което притежава земята, беззаконията и мерзостите на народа му.

16 И всеки, който има тези неща, се нарича гледач, също както в древните времена.

17 Сега, след като Мосия беше свършил превода на тези летописи, ето, те съдържаха разказа за народа, който беше унищожен от времето на унищожението им назад до изграждането на голямата кула, по времето, когато Господ обърка езика на людете и те бяха разпръснати надлъж и нашир по лицето на цялата земя, да, дори от онова време назад до сътворението на Адам.

18 Сега, този разказ накара народа на Мосия да скърби извънредно, да, и те бяха изпълнени със скръб, при все това той им даде много познание, за което те се зарадваха.

19 И този разказ ще бъде написан по-нататък; защото ето, важно е всички люде да узнаят нещата, които са записани в този разказ.

Now king Mosiah had no one to confer the kingdom upon, for there was not any of his sons who would accept of the kingdom.

Therefore he took the records which were engraven on the plates of brass, and also the plates of Nephi, and all the things which he had kept and preserved according to the commandments of God, after having translated and caused to be written the records which were on the plates of gold which had been found by the people of Limhi, which were delivered to him by the hand of Limhi;

And this he did because of the great anxiety of his people; for they were desirous beyond measure to know concerning those people who had been destroyed.

And now he translated them by the means of those two stones which were fastened into the two rims of a bow.

Now these things were prepared from the beginning, and were handed down from generation to generation, for the purpose of interpreting languages;

And they have been kept and preserved by the hand of the Lord, that he should discover to every creature who should possess the land the iniquities and abominations of his people;

And whosoever has these things is called seer, after the manner of old times.

Now after Mosiah had finished translating these records, behold, it gave an account of the people who were destroyed, from the time that they were destroyed back to the building of the great tower, at the time the Lord confounded the language of the people and they were scattered abroad upon the face of all the earth, yea, and even from that time back until the creation of Adam.

Now this account did cause the people of Mosiah to mourn exceedingly, yea, they were filled with sorrow; nevertheless it gave them much knowledge, in the which they did rejoice.

And this account shall be written hereafter; for behold, it is expedient that all people should know the things which are written in this account.

20 И сега, както ви казах, след като цар Мосия беше извършил тези неща, той взе плочите от пиринч и всички неща, които беше запазил, и ги предаде на Алма, който беше син на Алма; да, всичките летописи, също и тълкувателите, и го удостои, и му заповяда да ги съхранява и запази, а също и да води летопис на народа, като ги предава от поколение на поколение, тъймо както те са били предавани от времето, когато Лехий напусна Ерусалим.

And now, as I said unto you, that after king Mosiah had done these things, he took the plates of brass, and all the things which he had kept, and conferred them upon Alma, who was the son of Alma; yea, all the records, and also the interpreters, and conferred them upon him, and commanded him that he should keep and preserve them, and also keep a record of the people, handing them down from one generation to another, even as they had been handed down from the time that Lehi left Jerusalem.

Мосия 29

- 1 Сега, след като Мосия направи това, той разгласи из цялата страна и сред целия народ, че желае да научи волята им относно това кой да бъде техен цар.
- 2 И стана така, че гласът на народа дойде, казвайки: Ние желаем Аарон, твоят син, да бъде наш цар и наш управител.
- 3 Сега, Аарон беше отишъл в земята Нефи, ето защо, царят не можеше да му предаде царството; нито пък Аарон желаше да поеме върху си царството; също и нито един от синовете на Мосия не искаше да поеме върху си царството.
- 4 Ето защо, цар Мосия отново разгласи сред народа; да, той дори изпрати писмено слово до народа. И тези бяха словата, които бяха написани, казвайки:
 - 5 Ето, о, народе мой и братя мои, защото аз ви считам за такива, аз желая да обмислите делото, което сте призовани да обмислите, защото вие желаете да имате цар.
 - 6 Сега, аз ви заявявам, че онзи, на когото царството принадлежи по право, отказа и не желае да поеме върху си царството.
 - 7 И сега, ако трябва да бъде назначен друг на негово място, ето, аз се страхувам, че ще настанат раздори между вас. И кой знае дали моят син, на когото царството принадлежи, няма да се разгневи и да увлече част от този народ след себе си, което ще причини войни и раздори между вас, което ще бъде причина за проливането на много кръв и извращаването на пътя Господен, да, и ще унищожи душите на много люде.
 - 8 Сега, аз ви казвам, нека бъдем мъдри и да обмислим тези неща, защото ние нямаме право да погубим моя син, нито пък имаме правото да погубим другиго, ако той бъде назначен на негово място.
 - 9 И ако моят син се обърне отново към гордостта си и към празните неща, той ще се откаже от нещата, които е казал, и ще изиска правото си над царството, което ще подтикне него, а също и този народ да извършат много грях.

Mosiah 29

Now when Mosiah had done this he sent out throughout all the land, among all the people, desiring to know their will concerning who should be their king.

And it came to pass that the voice of the people came, saying: We are desirous that Aaron thy son should be our king and our ruler.

Now Aaron had gone up to the land of Nephi, therefore the king could not confer the kingdom upon him; neither would Aaron take upon him the kingdom; neither were any of the sons of Mosiah willing to take upon them the kingdom.

Therefore king Mosiah sent again among the people; yea, even a written word sent he among the people. And these were the words that were written, saying:

Behold, O ye my people, or my brethren, for I esteem you as such, I desire that ye should consider the cause which ye are called to consider—for ye are desirous to have a king.

Now I declare unto you that he to whom the kingdom doth rightly belong has declined, and will not take upon him the kingdom.

And now if there should be another appointed in his stead, behold I fear there would rise contentions among you. And who knoweth but what my son, to whom the kingdom doth belong, should turn to be angry and draw away a part of this people after him, which would cause wars and contentions among you, which would be the cause of shedding much blood and perverting the way of the Lord, yea, and destroy the souls of many people.

Now I say unto you let us be wise and consider these things, for we have no right to destroy my son, neither should we have any right to destroy another if he should be appointed in his stead.

And if my son should turn again to his pride and vain things he would recall the things which he had said, and claim his right to the kingdom, which would cause him and also this people to commit much sin.

10 И сега, нека бъдем мъдри и предвидим тези неща, и нека сторим това, което е за мира на този народ.

11 Ето защо, аз ще бъда ваш цар през оставащите ми дни; при все това, нека назначим съдии да съдят този народ според нашия закон; и ние ще подредим делата на този народ по новому, защото ще назначим мъдри мъже за съдии, които ще съдят този народ според заповедите Божии.

12 Сега, по-добре е човек да бъде съден от Бога, отколкото от човека, защото възмездията Божии са винаги справедливи, но възмездията на човека не винаги са справедливи.

13 Ето защо, ако беше възможно ваши царе да бъдат все праведни мъже, които биха установявали законите Божии и биха съдили този народ според Неговите заповеди, да, ако вие можехте да имате за ваши царе мъже, които биха извършвали тъкмо това, което баща ми Вениамин направи за този народ, аз ви казвам, ако това можеше да става винаги, тогава би било необходимо винаги да имате царе да ви управляват.

14 И дори аз самият се трудох с цялата си сила и с всичките си способности, които притежавах, за да ви науча на заповедите Божии и за да установя мир в земята, за да няма нито войни, нито раздори, нито кражби, нито грабежи, нито убийства, нито каквото и да е беззаконие.

15 И който извършваше беззаконие, наказвах го според престъплението, което беше извършил, съгласно закона, който ни е даден от бащите ни.

16 Сега, аз ви казвам, че тъй като всички човеци не са праведни, не е нужно да имате цар или царе да ви управляват.

17 Защото ето, колко много беззакония един нечестив цар може да накара да бъдат извършени, да, и какво голямо унищожение!

18 Да, спомнете си за цар Ной, неговото нечестие и неговите мерзости, а също и за нечестието и мерзостите на неговия народ. Вижте какво голямо унищожение ги сполетя; и поради техните беззакония те бяха доведени в робство.

And now let us be wise and look forward to these things, and do that which will make for the peace of this people.

Therefore I will be your king the remainder of my days; nevertheless, let us appoint judges, to judge this people according to our law; and we will newly arrange the affairs of this people, for we will appoint wise men to be judges, that will judge this people according to the commandments of God.

Now it is better that a man should be judged of God than of man, for the judgments of God are always just, but the judgments of man are not always just.

Therefore, if it were possible that you could have just men to be your kings, who would establish the laws of God, and judge this people according to his commandments, yea, if ye could have men for your kings who would do even as my father Benjamin did for this people—I say unto you, if this could always be the case then it would be expedient that ye should always have kings to rule over you.

And even I myself have labored with all the power and faculties which I have possessed, to teach you the commandments of God, and to establish peace throughout the land, that there should be no wars nor contentions, no stealing, nor plundering, nor murdering, nor any manner of iniquity;

And whosoever has committed iniquity, him have I punished according to the crime which he has committed, according to the law which has been given to us by our fathers.

Now I say unto you, that because all men are not just it is not expedient that ye should have a king or kings to rule over you.

For behold, how much iniquity doth one wicked king cause to be committed, yea, and what great destruction!

Yea, remember king Noah, his wickedness and his abominations, and also the wickedness and abominations of his people. Behold what great destruction did come upon them; and also because of their iniquities they were brought into bondage.

19 И ако не беше намесата на техния всемгдър
Творец поради тяхното искрено покаяние, те тряб-
ваше неизбежно да си останат в робство и досега.

20 Но ето, Той ги избави, защото те се смириха пред
Него; и защото те Го умоляваха пламенно, Той ги
избави от робството; и тъй действа Господ със сила-
та Си във всички дела сред чедата човешки, протя-
гайки ръката на милостта Си към онези, които се
уповават на Него.

21 И ето, аз ви казвам, че не можете да свалите от
престола един нечестив цар, освен чрез много раз-
дори и проливането на много кръв.

22 Защото ето, той си има приятели в беззаконието
и държи стражите си около себе си; и отменя зако-
ните на онези, които са царували в правда преди не-
го; и тъпче под нозете си заповедите Божии.

23 И той издава закони и ги изпраща сред народа
си, да, закони съобразни с неговото собствено не-
честие; и всеки, който не се подчинява на законите
му, той кара да бъде изстребен; и срещу всеки, който
се бунтува срещу него, той ще изпрати войските си
да воюват и ако може, ще го унищожи; и тъй един
нечестив цар извращава пътищата на праведността.

24 И сега, ето, аз ви казвам, че не е нужно да ви
сполетяват такива мерзости.

25 Ето защо, изберете си съдии чрез гласа на този
народ, та да бъдете съдени според законите, които
са ви били дадени от бащите ни, закони, които са
правилни и които им бяха дадени от ръката
Господна.

26 Сега, не се случва често гласът на народа да желае
нещо противно на онова, което е право; но често се
случва по-малката част от народа да желае онова,
което не е право; ето защо, съблюдавайте това и го
направете ваш закон — да вършите делата си съг-
ласно гласа на народа.

27 И ако дойде времето, когато гласът на народа из-
бере беззаконие, тогава е времето, когато ще ви
сполетят възмездията Божии; да, тогава Той ще ви
посети с голямо унищожение, тъкмо както досега е
посещавал тази земя.

And were it not for the interposition of their all-wise
Creator, and this because of their sincere repentance,
they must unavoidably remain in bondage until now.

But behold, he did deliver them because they did
humble themselves before him; and because they cried
mightily unto him he did deliver them out of bondage;
and thus doth the Lord work with his power in all cases
among the children of men, extending the arm of mercy
towards them that put their trust in him.

And behold, now I say unto you, ye cannot dethrone
an iniquitous king save it be through much contention,
and the shedding of much blood.

For behold, he has his friends in iniquity, and he
keepeth his guards about him; and he teareth up the
laws of those who have reigned in righteousness before
him; and he trampleth under his feet the command-
ments of God;

And he enacteth laws, and sendeth them forth
among his people, yea, laws after the manner of his own
wickedness; and whosoever doth not obey his laws he
causeth to be destroyed; and whosoever doth rebel
against him he will send his armies against them to war,
and if he can he will destroy them; and thus an unright-
eous king doth pervert the ways of all righteousness.

And now behold I say unto you, it is not expedient
that such abominations should come upon you.

Therefore, choose you by the voice of this people,
judges, that ye may be judged according to the laws
which have been given you by our fathers, which are
correct, and which were given them by the hand of the
Lord.

Now it is not common that the voice of the people
desireth anything contrary to that which is right; but it
is common for the lesser part of the people to desire that
which is not right; therefore this shall ye observe and
make it your law — to do your business by the voice of
the people.

And if the time comes that the voice of the people
doth choose iniquity, then is the time that the judg-
ments of God will come upon you; yea, then is the time
he will visit you with great destruction even as he has
hitherto visited this land.

28 И сега, ако имате съдии и ако те не ви съдят според закона, който е бил даден, вие можете да накарате те да бъдат съдени от по-висш съдия.

29 Ако по-висшите ви съдии не отсъждат справедливо присъди, ще накарате да се събере един по-малък брой от по-нисшите ви съдии и те ще съдят по-висшите ви съдии според гласа на народа.

30 И аз ви заповядвам да правите тези неща със страх от Господа; и ви заповядвам да правите тези неща и да нямате цар; тъй че ако този народ извърши грехове и беззакония, това ще им бъде върнато върху собствените им глави.

31 Защото ето, аз ви казвам, греховете на много люде са били причинени от беззаконията на царете им; ето защо, беззаконията им се връщат върху главите на техните царе.

32 И сега, аз желая, щото това неравенство да не съществува повече в тази земя, особено сред моя народ; но желая тази земя да бъде земя на свободата и всеки човек да се радва на правата си и привилегиите си по един и същи начин толкова дълго, колкото Господ намери за уместно да ни остави да живеем и да наследяваме земята, да, тъкмо дотогава, докато все още има наши потомци по лицето на земята.

33 И много други неща им написа цар Мосия, като им разкри всичките изпитания и безпокойства на един праведен цар, да, цялото му духовно напрежение за техния народ, тъй както и всички оплаквания на людете към техния цар; и той им обясни всичко това.

34 И той им каза, че тези неща не трябва да стават; и че бремето трябва да тежи на целия народ, та всеки човек да носи своята част.

35 И той им разкри всички несгоди, при които трябваше да се трудят, имайки един несправеден цар да ги управлява;

And now if ye have judges, and they do not judge you according to the law which has been given, ye can cause that they may be judged of a higher judge.

If your higher judges do not judge righteous judgments, ye shall cause that a small number of your lower judges should be gathered together, and they shall judge your higher judges, according to the voice of the people.

And I command you to do these things in the fear of the Lord; and I command you to do these things, and that ye have no king; that if these people commit sins and iniquities they shall be answered upon their own heads.

For behold I say unto you, the sins of many people have been caused by the iniquities of their kings; therefore their iniquities are answered upon the heads of their kings.

And now I desire that this inequality should be no more in this land, especially among this my people; but I desire that this land be a land of liberty, and every man may enjoy his rights and privileges alike, so long as the Lord sees fit that we may live and inherit the land, yea, even as long as any of our posterity remains upon the face of the land.

And many more things did king Mosiah write unto them, unfolding unto them all the trials and troubles of a righteous king, yea, all the travails of soul for their people, and also all the murmurings of the people to their king; and he explained it all unto them.

And he told them that these things ought not to be; but that the burden should come upon all the people, that every man might bear his part.

And he also unfolded unto them all the disadvantages they labored under, by having an unrighteous king to rule over them;

36 да, всичките негови беззакония и мерзости, и всичките войни, и раздори, и кръвопролития, и кражбите, и грабежите, и извършването на блудства, и всякакъв вид беззакония, които не могат да бъдат изброени, като им каза, че тези неща не бива да стават и че те са съвсем противни на заповедите Божии.

37 И сега стана така, че след като цар Мосия беше разпратил тези слова сред народа си, те се увериха в истинността на словата му.

38 Ето защо, те се отказаха от желанията си за цар и се загрижиха извънредно всеки човек да има еднаква възможност из цялата земя; да, и всеки човек прояви желанието си да отговаря за своите собствени грехове.

39 Ето защо, стана така, че те се събраха заедно на групи из цялата страна, за да подадат гласовете си за тези, които трябва да бъдат техни съдии, за да ги съдят според закона, който им е бил даден; и те бяха извънредно радостни поради свободата, с която са удостоени.

40 И любовта им към Мосия се усилваше; да, и те го почитаха повече от всеки друг човек; защото не гледаха на него като на тиранин, който търси да трупа печалба, да, тази печалба, която покварява душата; защото той не беше изисквал богатства от тях, нито пък се наслаждаваше на проливането на кръв; но беше установил мир в земята и беше удостоил своя народ да бъде избавен от всякакъв вид робство; за това те го почитаха, да, извънредно, неизмеримо.

41 И стана така, че те назначиха съдии, за да ги управляват или за да ги съдят според закона; и това те направиха из цялата земя.

42 И стана така, че Алма беше назначен като първи върховен съдия, като той беше също и висшият свещеник, и баща му му беше предал този сан заедно с отговорността за всички дела на църквата.

43 И сега стана така, че Алма ходеше в пътищата Господни и спазваше заповедите Му, и отсъждаше справедливи присъди; и имаше непрестанен мир в земята.

Yea, all his iniquities and abominations, and all the wars, and contentions, and bloodshed, and the stealing, and the plundering, and the committing of whoredoms, and all manner of iniquities which cannot be enumerated—telling them that these things ought not to be, that they were expressly repugnant to the commandments of God.

And now it came to pass, after king Mosiah had sent these things forth among the people they were convinced of the truth of his words.

Therefore they relinquished their desires for a king, and became exceedingly anxious that every man should have an equal chance throughout all the land; yea, and every man expressed a willingness to answer for his own sins.

Therefore, it came to pass that they assembled themselves together in bodies throughout the land, to cast in their voices concerning who should be their judges, to judge them according to the law which had been given them; and they were exceedingly rejoiced because of the liberty which had been granted unto them.

And they did wax strong in love towards Mosiah; yea, they did esteem him more than any other man; for they did not look upon him as a tyrant who was seeking for gain, yea, for that lucre which doth corrupt the soul; for he had not exacted riches of them, neither had he delighted in the shedding of blood; but he had established peace in the land, and he had granted unto his people that they should be delivered from all manner of bondage; therefore they did esteem him, yea, exceedingly, beyond measure.

And it came to pass that they did appoint judges to rule over them, or to judge them according to the law; and this they did throughout all the land.

And it came to pass that Alma was appointed to be the first chief judge, he being also the high priest, his father having conferred the office upon him, and having given him the charge concerning all the affairs of the church.

And now it came to pass that Alma did walk in the ways of the Lord, and he did keep his commandments, and he did judge righteous judgments; and there was continual peace through the land.

44 И тъй започна управлението на съдиите в цялата земя Зарахемла, между всичките народи, които се наричаха нефити; и Алма беше първият и върховен съдия.

45 И сега стана така, че баща му умря, бидейки на осемдесет и две години, като беше изживял живота си, изпълнявайки заповедите Божии.

46 И стана така, че Мосия също умря на тридесет и третата година от царуването си, бидейки на шестдесет и три години; което прави общо петстотин и девет години от времето, когато Лехий напусна Ерусалим.

47 И тъй свърши царуването на царете над народа на Нефи; и тъй привършиха дните на Алма, който беше основател на тяхната църква.

And thus commenced the reign of the judges throughout all the land of Zarahemla, among all the people who were called the Nephites; and Alma was the first and chief judge.

And now it came to pass that his father died, being eighty and two years old, having lived to fulfil the commandments of God.

And it came to pass that Mosiah died also, in the thirty and third year of his reign, being sixty and three years old; making in the whole, five hundred and nine years from the time Lehi left Jerusalem.

And thus ended the reign of the kings over the people of Nephi; and thus ended the days of Alma, who was the founder of their church.

Книгата на Алма

Синът на Алма

Разказът на Алма, който беше синът на Алма, първият и върховен съдия на народа на Нефи, а също и висшият свещеник на църквата. Разказ за управлението на съдиите, за войните и раздорите между людеите. Също и разказ за войната между нефитите и ламанитите според летописа на Алма, първия и върховен съдия.

Алма 1

- 1 Сега стана така, че през първата година на управлението на съдиите над народа на Нефи, отсега нататък, след като цар Мосия беше тръгнал по пътя на цялата земя, след като беше воювал добро войнстване и беше ходил правдиво пред Бога, той не остави никой да царува на негово място; при все това, той беше установил закони и те бяха признати от народа; ето защо, те бяха задължени да се придържат към законите, които той беше направил.
- 2 И стана така, че през първата година от управлението на Алма на съдийския престол, при него беше доведен един човек, за да бъде съден, човек, който беше едър и забележителен заради многото си сила.
- 3 И той беше ходил насам-натам сред людеите, проповядвайки им това, което той казваше, че е словото Божие, и свидетелстваше против църквата, като провъзгласяваше на людеите, че всеки свещеник и учител трябва да стане всеприет и че те не трябва да се трудят с ръцете си, а да бъдат издържани от людеите.
- 4 И той също свидетелстваше на народа, че цялото човечество щяло да бъде спасено в последния ден и че те не трябва да се страхуват, нито да треперят, но че трябва да вдигнат глави и да се радват; защото Господ бил сътворил всички човеци и също бил изкупил всички човеци; и че накрая всички люде ще да имат вечен живот.

The Book of Alma

the Son of Alma

The account of Alma, who was the son of Alma, the first and chief judge over the people of Nephi, and also the high priest over the Church. An account of the reign of the judges, and the wars and contentions among the people. And also an account of a war between the Nephites and the Lamanites, according to the record of Alma, the first and chief judge.

Alma 1

Now it came to pass that in the first year of the reign of the judges over the people of Nephi, from this time forward, king Mosiah having gone the way of all the earth, having warred a good warfare, walking uprightly before God, leaving none to reign in his stead; nevertheless he had established laws, and they were acknowledged by the people; therefore they were obliged to abide by the laws which he had made.

And it came to pass that in the first year of the reign of Alma in the judgment-seat, there was a man brought before him to be judged, a man who was large, and was noted for his much strength.

And he had gone about among the people, preaching to them that which he termed to be the word of God, bearing down against the church; declaring unto the people that every priest and teacher ought to become popular; and they ought not to labor with their hands, but that they ought to be supported by the people.

And he also testified unto the people that all mankind should be saved at the last day, and that they need not fear nor tremble, but that they might lift up their heads and rejoice; for the Lord had created all men, and had also redeemed all men; and, in the end, all men should have eternal life.

5 И стана така, че той поучаваше на тези неща така много, че мнозина повярваха на словата му, чак толкова много, че започнаха да го издържат и да му дават пари.

6 И той започна да се издига в гордостта на сърцето си и да носи много скъпо облекло, да, и дори започна да установява църква според своето проповядване.

7 И стана така, че както беше тръгнал да проповядва на онези, които вярваха на неговото слово, той срещна един човек, който принадлежеше към църквата, да, тъкмо един от учителите им; и започна остро да спори с него, та да може да отведе хората на църквата; но човекът му устоя, увещавайки го със словата Божии.

8 Сега името на човека беше Гедеон; и точно той беше оръдието в ръцете Божии за избавянето на народа на Лимхий от робство.

9 Сега, тъй като Гедеон му устоя със словата Божии, той му се разгневи, изтегли меча си и започна да го удря. Сега Гедеон, бидейки налегнат от многото си години, не можа да устои на ударите му, затова загина от меч.

10 И човекът, който го уби, бе хванат от хората на църквата и бе заведен при Алма, за да бъде съден според престъпленията, които беше извършил.

11 И стана така, че той застана пред Алма и защитаваше делото си с много смелост.

12 Но Алма му каза: Ето, това е първият случай на използване на свещеническо лукавство сред този народ. И ето, ти не само че си виновен в свещеническо лукавство, но ти се опита също да го наложиш с меч; и ако свещеническото лукавство бъде наложено сред този народ, то ще потвърди цялостното им унищожение.

13 И ти си пролял кръвта на един праведен човек, да, на човек, който е направил много добро на този народ; и ако ние те пощадим, неговата кръв ще дойде върху ни за отмъщение.

And it came to pass that he did teach these things so much that many did believe on his words, even so many that they began to support him and give him money.

And he began to be lifted up in the pride of his heart, and to wear very costly apparel, yea, and even began to establish a church after the manner of his preaching.

And it came to pass as he was going, to preach to those who believed on his word, he met a man who belonged to the church of God, yea, even one of their teachers; and he began to contend with him sharply, that he might lead away the people of the church; but the man withstood him, admonishing him with the words of God.

Now the name of the man was Gideon; and it was he who was an instrument in the hands of God in delivering the people of Limhi out of bondage.

Now, because Gideon withstood him with the words of God he was wroth with Gideon, and drew his sword and began to smite him. Now Gideon being stricken with many years, therefore he was not able to withstand his blows, therefore he was slain by the sword.

And the man who slew him was taken by the people of the church, and was brought before Alma, to be judged according to the crimes which he had committed.

And it came to pass that he stood before Alma and pled for himself with much boldness.

But Alma said unto him: Behold, this is the first time that priestcraft has been introduced among this people. And behold, thou art not only guilty of priestcraft, but hast endeavored to enforce it by the sword; and were priestcraft to be enforced among this people it would prove their entire destruction.

And thou hast shed the blood of a righteous man, yea, a man who has done much good among this people; and were we to spare thee his blood would come upon us for vengeance.

14 Ето защо, ти си осъден да умреш според закона, който ни бе даден от Мосия, нашия последен цар; и този закон бе признат от този народ; ето защо, този народ трябва да се придържа към закона.

15 И стана така, че те го хванаха; и името му беше Нехор; и го отведоха на върха на хълма Манти, и там той беше накаран, или по-скоро призна между небесата и земята, че това, на което беше поучавал хората, е противно на словото Божие; и там той изстрада позорна смърт.

16 Въпреки всичко това не сложи край на разпространението на свещеническото лукавство в страната; защото имаше мнозина, които обичаха празните светски неща и отиваха да проповядват лъжливи учения; и това те правеха за богатства и слава.

17 При все това те не се осмеляха да лъжат открито от страх пред закона, защото лъжците биваха наказвани; затова те се преструваха, че проповядват според убеждението си; и сега, законът нямаше никаква сила над човек заради убеждението му.

18 И те не смееха да крадат от страх пред закона, защото крадците биваха наказвани; нито смееха да грабят, нито да убиват, защото този, който убиеше, биваше наказван със смърт.

19 Обаче стана така, че всички, които не принадлежаха към църквата Божия, започнаха да преследват онези, които принадлежаха към църквата Божия и които бяха взели върху си името на Христа.

20 Да, и те ги преследваха, и ги оскъряваха с всякакъв вид слова, и това поради скромността им; понеже те не бяха горделиви в собствените си очи и понеже си споделяха словото Божие едни с други, без пари и без цена.

21 Сега, съществуваше строг закон сред хората на църквата, че не трябва да има нито един човек, принадлежащ към църквата, който да се вдигне и да преследва онези, които не принадлежат към църквата, и че не трябва да имат преследване помежду си.

Therefore thou art condemned to die, according to the law which has been given us by Mosiah, our last king; and it has been acknowledged by this people; therefore this people must abide by the law.

And it came to pass that they took him; and his name was Nehor; and they carried him upon the top of the hill Manti, and there he was caused, or rather did acknowledge, between the heavens and the earth, that what he had taught to the people was contrary to the word of God; and there he suffered an ignominious death.

Nevertheless, this did not put an end to the spreading of priestcraft through the land; for there were many who loved the vain things of the world, and they went forth preaching false doctrines; and this they did for the sake of riches and honor.

Nevertheless, they durst not lie, if it were known, for fear of the law, for liars were punished; therefore they pretended to preach according to their belief; and now the law could have no power on any man for his belief.

And they durst not steal, for fear of the law, for such were punished; neither durst they rob, nor murder, for he that murdered was punished unto death.

But it came to pass that whosoever did not belong to the church of God began to persecute those that did belong to the church of God, and had taken upon them the name of Christ.

Yea, they did persecute them, and afflict them with all manner of words, and this because of their humility; because they were not proud in their own eyes, and because they did impart the word of God, one with another, without money and without price.

Now there was a strict law among the people of the church, that there should not any man, belonging to the church, arise and persecute those that did not belong to the church, and that there should be no persecution among themselves.

- 22 При все това, имаше мнозина между тях, които започнаха да стават горделиви и започнаха да спорят разпалено с противниците си, чак до удари; да, те се удряха едни други с юмруци.
- 23 Сега, това стана през втората година от управлението на Алма и беше причина за много злощастия на църквата; да, това беше причина за много изпитания на църквата.
- 24 Защото сърцата на мнозина се вкоравиха и техните имена бяха изличени, та да не се помнят повече сред Божия народ. А също и мнозина се оттеглиха от средата им.
- 25 Сега, това беше голямо изпитание за онези, които стояха здраво във вярата; при все това, те бяха постоянни и непоклатими в спазването на заповедите Божии и понасяха с търпение преследването, струпано върху тях.
- 26 И когато свещениците напускаха делата си, за да споделят словото Божие с народа, людете също напускаха делата си, за да чуят словото Божие. И след като свещеникът им беше споделил словото Божие, те всички се връщаха усърдно към делата си; и свещеникът не считаше себе си за по-горен от слушателите си, защото проповедникът не беше по-добър от слушателя, нито пък учителят беше с нещо по-добър от ученика; и тъй те всички бяха равни, и всички се трудеха, всеки човек според силите си.
- 27 И раздаваха от имуществото си, всеки човек според това, което имаше, на бедните и на нуждаещите се, и на болните, и на нещастните; и те не носеха скъпи облекла, обаче бяха облечени чисто и спретнато.
- 28 И тъй те установяваха делата на църквата; и тъй започнаха отново да имат непрестанен мир, въпреки всичките им преследвания.
- 29 И сега, поради устойчивостта на църквата, те започнаха да стават извънредно богати, имайки изобилие от всички неща, от които се нуждаеха: изобилие на стада и черди, и угоени животни от всякакъв вид, и също изобилие на зърно, и на злато, и на сребро, и на скъпоценности, и изобилие на коприна, и препреден висон, и всякакъв вид хубаво домашно платно.

Nevertheless, there were many among them who began to be proud, and began to contend warmly with their adversaries, even unto blows; yea, they would smite one another with their fists.

Now this was in the second year of the reign of Alma, and it was a cause of much affliction to the church; yea, it was the cause of much trial with the church.

For the hearts of many were hardened, and their names were blotted out, that they were remembered no more among the people of God. And also many withdrew themselves from among them.

Now this was a great trial to those that did stand fast in the faith; nevertheless, they were steadfast and immovable in keeping the commandments of God, and they bore with patience the persecution which was heaped upon them.

And when the priests left their labor to impart the word of God unto the people, the people also left their labors to hear the word of God. And when the priest had imparted unto them the word of God they all returned again diligently unto their labors; and the priest, not esteeming himself above his hearers, for the preacher was no better than the hearer, neither was the teacher any better than the learner; and thus they were all equal, and they did all labor, every man according to his strength.

And they did impart of their substance, every man according to that which he had, to the poor, and the needy, and the sick, and the afflicted; and they did not wear costly apparel, yet they were neat and comely.

And thus they did establish the affairs of the church; and thus they began to have continual peace again, notwithstanding all their persecutions.

And now, because of the steadiness of the church they began to be exceedingly rich, having abundance of all things whatsoever they stood in need—an abundance of flocks and herds, and fatlings of every kind, and also abundance of grain, and of gold, and of silver, and of precious things, and abundance of silk and finetwined linen, and all manner of good homely cloth.

30 И тъй, при своето благосъстояние, те не отпра-
щаха никой от тези, които бяха голи, или които бя-
ха гладни, или които бяха жадни, или които бяха
болни, или онези, които не бяха нахранени; и сър-
цата им не ламтяха за богатства; ето защо, те бяха
великодушни към всички: и стари, и млади, и роби,
и свободни, и мъже, и жени, в църквата или извън
църквата, без лицепрятие към нуждаещите се.

31 И тъй, те преуспяваха и станаха далеч по-богати
от онези, които не принадлежаха към църквата им.

32 Защото онези, които не принадлежаха към църк-
вата им, се отдаваха на магии и на идолопоклонни-
чество или ленивост, и празнословие, зависти, и
спор; на носенето на скъпи облекла, бидейки издиг-
нати в гордостта на собствените си очи, като прес-
ледваха, лъжеха, крадяха, грабеха, вършеха блуд-
ства, убийства и всякакъв вид нечестие; при все то-
ва, доколкото беше възможно, законът биваше при-
лаган срещу всички онези, които го прегрешаваха.

33 И стана така, че упражнявайки тъй закона срещу
тях, като всеки човек изтърпяваше според онова,
което беше сторил, те станаха по-смирени и не сме-
еха да извършват никакво нечестие открито; ето за-
що, имаше много мир сред народа на Нефи до пета-
та година от управлението на съдиите.

And thus, in their prosperous circumstances, they
did not send away any who were naked, or that were
hungry, or that were athirst, or that were sick, or that
had not been nourished; and they did not set their
hearts upon riches; therefore they were liberal to all,
both old and young, both bond and free, both male and
female, whether out of the church or in the church, hav-
ing no respect to persons as to those who stood in need.

And thus they did prosper and become far more
wealthy than those who did not belong to their church.

For those who did not belong to their church did in-
dulge themselves in sorceries, and in idolatry or idleness,
and in babblings, and in envyings and strife; wearing
costly apparel; being lifted up in the pride of their own
eyes; persecuting, lying, thieving, robbing, committing
whoredoms, and murdering, and all manner of wicked-
ness; nevertheless, the law was put in force upon all
those who did transgress it, inasmuch as it was possible.

And it came to pass that by thus exercising the law
upon them, every man suffering according to that
which he had done, they became more still, and durst
not commit any wickedness if it were known; therefore,
there was much peace among the people of Nephi until
the fifth year of the reign of the judges.

Алма 2

- 1 И стана така, че в началото на петата година от управлението им, настана раздор сред людете; защото един човек, наречен Амлисий, бидейки много лукав човек, да, един мъдър човек според мъдростта на света, бидейки според реда на човека, който уби с меч Гедеон, и който беше наказан със смърт според закона;
- 2 сега, този Амлисий чрез лукавството си беше привлякъл много люде след себе си; чак толкова много, че те започнаха да стават много силни и да се стараят да установят Амлисий за цар на народа.
- 3 Сега, това беше тревожно за хората на църквата, а също и за онези, които не бяха привлечени от увещанията на Амлисий, защото те знаеха, че според закона такива неща трябва да бъдат постановени чрез гласа на народа.
- 4 Ето защо, ако Амлисий спечелеше гласа на народа, тъй като той беше нечестив човек, щеше да ги лиши от правата и привилегиите им в църквата; защото неговото намерение беше да унищожи църквата Божия.
- 5 И стана така, че из цялата страна людете се събраха заедно в различни групи, всеки човек според мнението си, дали беше за или против Амлисий, като спореха много и имаха учудващи раздори едни с други.
- 6 И тъй, те се събраха заедно по цялата страна, за да пуснат гласовете си по въпроса; и гласовете бяха положени пред съдиите.
- 7 И стана така, че гласът на народа дойде срещу Амлисий, тъй че той не бе направен цар на народа.
- 8 Сега това причини голяма радост в сърцата на онези, които бяха срещу него; но Амлисий започна да подтиква към гняв онези, които бяха в негова угода, срещу онези, които не бяха в негова угода.
- 9 И стана така, че те се събраха заедно, и посветиха Амлисий да бъде техен цар.

Alma 2

And it came to pass in the commencement of the fifth year of their reign there began to be a contention among the people; for a certain man, being called Amlici, he being a very cunning man, yea, a wise man as to the wisdom of the world, he being after the order of the man that slew Gideon by the sword, who was executed according to the law—

Now this Amlici had, by his cunning, drawn away much people after him; even so much that they began to be very powerful; and they began to endeavor to establish Amlici to be a king over the people.

Now this was alarming to the people of the church, and also to all those who had not been drawn away after the persuasions of Amlici; for they knew that according to their law that such things must be established by the voice of the people.

Therefore, if it were possible that Amlici should gain the voice of the people, he, being a wicked man, would deprive them of their rights and privileges of the church; for it was his intent to destroy the church of God.

And it came to pass that the people assembled themselves together throughout all the land, every man according to his mind, whether it were for or against Amlici, in separate bodies, having much dispute and wonderful contentions one with another.

And thus they did assemble themselves together to cast in their voices concerning the matter; and they were laid before the judges.

And it came to pass that the voice of the people came against Amlici, that he was not made king over the people.

Now this did cause much joy in the hearts of those who were against him; but Amlici did stir up those who were in his favor to anger against those who were not in his favor.

And it came to pass that they gathered themselves together, and did consecrate Amlici to be their king.

10 Сега, след като Амлисий беше направен цар, той им заповяда да вдигнат оръжия против братята си; и той стори това, за да ги направи свои подчинени.

11 Сега, людетe на Амлисий се различиха от другите по името си, наричайки се амлисити; а останалите се наричаха нефити, или народа Божий.

12 Затова народът на нефитите усетиха намерението на амлиситите и затова те се подготвиха да ги посрещнат; да, те се въоръжиха с мечове, и с криви ножове, и с лъкове, и със стрели, и с камъни, и с прашки, и с всякакъв вид различни оръжия за война.

13 И тъй, те бяха готови да посрещнат амлиситите, когато те дойдат. И бяха назначени военачалници, по-висши военачалници и върховни военачалници, според броя на людетe.

14 И стана така, че Амлисий въоръжи воините си с всякакъв вид оръжия за война; и той също избра управители и водачи за людетe си, за да ги водят да воюват срещу братята им.

15 И стана така, че амлиситите възлязоха на хълма Амниху, който беше на изток от реката Сидон, която минаваше покрай земята Зарахемла, и там те започнаха да воюват с нефитите.

16 Сега Алма, бидейки върховният съдия и управителят на народа на Нефи, възлезе с людетe си, да, с военачалниците си и върховните си военачалници, да, начело на войските си да се сражават срещу амлиситите.

17 И те започнаха да избиват амлиситите на хълма източно от Сидон. И амлиситите се противопоставяха на нефитите с голяма сила, дотолкова, че много от нефитите паднаха пред амлиситите.

18 При все това, Господ укрепи ръката на нефитите, тъй че те избиха с голямо клане амлиситите, тъй че се разбягаха пред тях.

19 И стана така, че нефитите преследваха амлиситите през целия този ден и ги избиха с голямо клане, дотолкова, че от амлиситите бяха избити дванадесет хиляди петстотин тридесет и двама души; а от нефитите имаше убити шест хиляди петстотин шестдесет и двама души.

Now when Amlici was made king over them he commanded them that they should take up arms against their brethren; and this he did that he might subject them to him.

Now the people of Amlici were distinguished by the name of Amlici, being called Amlicites; and the remainder were called Nephites, or the people of God.

Therefore the people of the Nephites were aware of the intent of the Amlicites, and therefore they did prepare to meet them; yea, they did arm themselves with swords, and with cimeters, and with bows, and with arrows, and with stones, and with slings, and with all manner of weapons of war, of every kind.

And thus they were prepared to meet the Amlicites at the time of their coming. And there were appointed captains, and higher captains, and chief captains, according to their numbers.

And it came to pass that Amlici did arm his men with all manner of weapons of war of every kind; and he also appointed rulers and leaders over his people, to lead them to war against their brethren.

And it came to pass that the Amlicites came upon the hill Amnihu, which was east of the river Sidon, which ran by the land of Zarahemla, and there they began to make war with the Nephites.

Now Alma, being the chief judge and the governor of the people of Nephi, therefore he went up with his people, yea, with his captains, and chief captains, yea, at the head of his armies, against the Amlicites to battle.

And they began to slay the Amlicites upon the hill east of Sidon. And the Amlicites did contend with the Nephites with great strength, insomuch that many of the Nephites did fall before the Amlicites.

Nevertheless the Lord did strengthen the hand of the Nephites, that they slew the Amlicites with great slaughter, that they began to flee before them.

And it came to pass that the Nephites did pursue the Amlicites all that day, and did slay them with much slaughter, insomuch that there were slain of the Amlicites twelve thousand five hundred thirty and two souls; and there were slain of the Nephites six thousand five hundred sixty and two souls.

20 И стана така, че когато не можеше да преследва повече амлиситите, Алма накара хората си да разпънат своите шатри в долината Гедеон, наречена така на името на този Гедеон, който беше убит с меч от ръката на Нехор; и в тази долина нефитите разпънаха шатрите си през нощта.

21 И Алма изпрати съгледвачи да последват остатъка от амлиситите, за да узнае плановете и кроежите им, чрез което да може да се предпази от тях, та да може да спаси народа си от унищожение.

22 Сега онези, които той беше изпратил да наблюдават стана на амлиситите, се наричаха Зарам и Амнор, и Манти, и Лимхер; това бяха тези, които излязоха с воините си да наблюдават стана на амлиситите.

23 И стана така, че на сутринта те се завърнаха в стана на нефитите с голяма бързина, бидейки много учудени и изпаднали в голям страх, казвайки:

24 Ето, следвахме стана на амлиситите и за наше голямо учудване, в земята Минон над земята Зарахемла по посока към земята Нефи видяхме многобройно войнство на ламанитите; и ето, амлиситите са се присъединили към тях.

25 И те нападат братята ни в тази земя; и те бягат от тях със стадата си, и жените си, и децата си към нашия град; и ако не побързаме, те ще завладеят нашия град и бащите ни, и жените ни, и децата ни ще бъдат избити.

26 И стана така, че хората на Нефи взеха шатрите си и се оттеглиха извън долината Гедеон по посока на града си, който беше град Зарахемла.

27 И ето, когато те преминаваха реката Сидон, ламанитите и амлиситите, бидейки почти толкова многобройни, колкото песъчинките в морето, връхлетяха върху им, за да ги избият.

28 При все това, нефитите бяха подкрепени от ръката Господна, след като Му се бяха молили извънредно силно да ги избави от ръцете на враговете им, ето защо, Господ чу зова им и ги подсили, и ламанитите, и амлиситите паднаха пред тях.

And it came to pass that when Alma could pursue the Amlicites no longer he caused that his people should pitch their tents in the valley of Gideon, the valley being called after that Gideon who was slain by the hand of Nehor with the sword; and in this valley the Nephites did pitch their tents for the night.

And Alma sent spies to follow the remnant of the Amlicites, that he might know of their plans and their plots, whereby he might guard himself against them, that he might preserve his people from being destroyed.

Now those whom he had sent out to watch the camp of the Amlicites were called Zeram, and Amnor, and Manti, and Limher; these were they who went out with their men to watch the camp of the Amlicites.

And it came to pass that on the morrow they returned into the camp of the Nephites in great haste, being greatly astonished, and struck with much fear, saying:

Behold, we followed the camp of the Amlicites, and to our great astonishment, in the land of Minon, above the land of Zarahemla, in the course of the land of Nephi, we saw a numerous host of the Lamanites; and behold, the Amlicites have joined them;

And they are upon our brethren in that land; and they are fleeing before them with their flocks, and their wives, and their children, towards our city; and except we make haste they obtain possession of our city, and our fathers, and our wives, and our children be slain.

And it came to pass that the people of Nephi took their tents, and departed out of the valley of Gideon towards their city, which was the city of Zarahemla.

And behold, as they were crossing the river Sidon, the Lamanites and the Amlicites, being as numerous almost, as it were, as the sands of the sea, came upon them to destroy them.

Nevertheless, the Nephites being strengthened by the hand of the Lord, having prayed mightily to him that he would deliver them out of the hands of their enemies, therefore the Lord did hear their cries, and did strengthen them, and the Lamanites and the Amlicites did fall before them.

29 И стана така, че Алма се би с меч лице в лице с Амлисий; и те се биха ожесточено един с друг.

30 И стана така, че Алма, който беше Божий човек, бидейки изпълнен с голяма вяра, се провикна, казвайки: О, Господи, помилуй ме и пощади живота ми, та да бъда оръдие в ръцете Ти, за да спася и запазя този народ.

31 Сега, когато Алма изрече тези слова, той отново започна да се бие с Амлисий; и беше подсилен до толкова, че уби с меч Амлисий.

32 И той се би и с ламанитския цар; но царят на ламанитите побягна пред Алма и изпрати стражите си да се бият с Алма.

33 Но Алма и стражите му се биха със стражите на царя на ламанитите, докато ги избиха и отблъснаха.

34 И тъй, той прочисти местността, или по-скоро брега, който беше на запад от река Сидон, като хвърляше труповете на убитите ламанити във водите на Сидон, та тъй людете му да имат място да преминат и да се бият с ламанитите и амлиситите на западната страна на река Сидон.

35 И стана така, че след като всички преминаха река Сидон, ламанитите и амлиситите побягнаха пред тях, при все че бяха толкова многобройни, че не можеха да бъдат преброени.

36 И те бягаха от нефитите към пустошта, която беше на запад и на север, далеч отвъд пределите на земята; и нефитите ги преследваха ожесточено, и ги избиваха.

37 Да, те бяха срещани от всяка страна и избивани, и подгонвани, докато бяха разпръснати на запад и на север и докато не достигнаха пустошта, която се наричаше Ермонтс; и това беше онази част от пустошта, която беше изпълнена с диви и грабливи зверове.

38 И стана така, че много измряха от раните си в пустошта, и бяха погълнати от онези зверове, а също и от лешоядите във въздуха; и костите им бяха изнамерени и бяха струпани върху земята.

And it came to pass that Alma fought with Amlici with the sword, face to face; and they did contend mightily, one with another.

And it came to pass that Alma, being a man of God, being exercised with much faith, cried, saying: O Lord, have mercy and spare my life, that I may be an instrument in thy hands to save and preserve this people.

Now when Alma had said these words he contended again with Amlici; and he was strengthened, insomuch that he slew Amlici with the sword.

And he also contended with the king of the Lamanites; but the king of the Lamanites fled back from before Alma and sent his guards to contend with Alma.

But Alma, with his guards, contended with the guards of the king of the Lamanites until he slew and drove them back.

And thus he cleared the ground, or rather the bank, which was on the west of the river Sidon, throwing the bodies of the Lamanites who had been slain into the waters of Sidon, that thereby his people might have room to cross and contend with the Lamanites and the Amlicites on the west side of the river Sidon.

And it came to pass that when they had all crossed the river Sidon that the Lamanites and the Amlicites began to flee before them, notwithstanding they were so numerous that they could not be numbered.

And they fled before the Nephites towards the wilderness which was west and north, away beyond the borders of the land; and the Nephites did pursue them with their might, and did slay them.

Yea, they were met on every hand, and slain and driven, until they were scattered on the west, and on the north, until they had reached the wilderness, which was called Hermounts; and it was that part of the wilderness which was infested by wild and ravenous beasts.

And it came to pass that many died in the wilderness of their wounds, and were devoured by those beasts and also the vultures of the air; and their bones have been found, and have been heaped up on the earth.

Алма 3

- 1 И стана така, че нефитите, които не бяха избити от оръжията за война, след като погребяха онези, които бяха убити, и сега броят на убитите не беше изброен поради огромния им брой, и след като свършиха с погребването на мъртвите си, те всички се завърнаха по земите си и по домовете си, при жените си и при децата си.
- 2 Сега, много жени и деца бяха загинали от меч, а също и много от стадата и чердите им; а също и много от техните ниви със зърно бяха унищожени, защото бяха стъпкани от човешките множества.
- 3 И сега, всичките ламанити и амлисити, които бяха избити по бреговете на река Сидон, бяха хвърлени във водите на Сидон; и ето, костите им са в дълбините на морето и те са много.
- 4 И амлиситите бяха различавани от ламанитите, защото те се бяха белязали с червено по челата по начина на ламанитите, но не бяха избръснали главите си като ламанитите.
- 5 Сега, главите на ламанитите бяха обръснати; и те бяха голи, освен кожата, която беше препасана около слабините им, а също и броните им, с които се бяха препасали, и лъковете им, и стрелите им, и камъните им, и прашките им, и тъй нататък.
- 6 И кожата на ламанитите беше тъмна според белега, поставен на бащите им, което беше проклетие върху тях, поради тяхното прегрешение и бунта им срещу техните братя, които бяха Нефи, Яков и Иосиф, и Сам, които бяха праведни и свети мъже.
- 7 А братята им се опитаха да ги унищожат, ето защо, бяха прокълнати. И Господ Бог им постави белег, да, на Ламан и Лемуил, а също и на синовете на Исмаил и на исмаилитските жени.
- 8 И това беше направено, за да може да се различава потомството им от потомството на техните братя, та тъй Господ Бог да запази Своя народ, за да не могат те да се смесят и да повярват в неправилни предания, което би довело до унищожението им.

Alma 3

And it came to pass that the Nephites who were not slain by the weapons of war, after having buried those who had been slain—now the number of the slain were not numbered, because of the greatness of their number—after they had finished burying their dead they all returned to their lands, and to their houses, and their wives, and their children.

Now many women and children had been slain with the sword, and also many of their flocks and their herds; and also many of their fields of grain were destroyed, for they were trodden down by the hosts of men.

And now as many of the Lamanites and the Amlicites who had been slain upon the bank of the river Sidon were cast into the waters of Sidon; and behold their bones are in the depths of the sea, and they are many.

And the Amlicites were distinguished from the Nephites, for they had marked themselves with red in their foreheads after the manner of the Lamanites; nevertheless they had not shorn their heads like unto the Lamanites.

Now the heads of the Lamanites were shorn; and they were naked, save it were skin which was girded about their loins, and also their armor, which was girded about them, and their bows, and their arrows, and their stones, and their slings, and so forth.

And the skins of the Lamanites were dark, according to the mark which was set upon their fathers, which was a curse upon them because of their transgression and their rebellion against their brethren, who consisted of Nephi, Jacob, and Joseph, and Sam, who were just and holy men.

And their brethren sought to destroy them, therefore they were cursed; and the Lord God set a mark upon them, yea, upon Laman and Lemuel, and also the sons of Ishmael, and Ishmaelitish women.

And this was done that their seed might be distinguished from the seed of their brethren, that thereby the Lord God might preserve his people, that they might not mix and believe in incorrect traditions which would prove their destruction.

9 И стана така, че всеки, който смесваше семето си с това на ламанитите, докарваше същото проклятие върху потомството си.

10 Ето защо, който се оставеше да бъде подведен от ламанитите, биваше наречен по тяхното име и имаше белег върху му.

11 И стана така, че всички, които не вярваха в преданието на ламанитите, но вярваха на онези летописи, донесени от земята на Ерусалим, а също и на преданието на бащите си, което беше правилно, и които вярваха в заповедите Божии и ги спазваха, оттогава насетне бяха наречени нефити или народа на Нефи.

12 И те са тези, които са водили летописите, които са истинни, за техния народ, а също и за народа на ламанитите.

13 Сега, ние ще се върнем отново към амлиситите, защото на тях също бе поставен белег; да, те сами си сложиха белега, да, тъкмо червен белег върху челата си.

14 Тъй словото Божие е изпълнено, защото тези са словата, които Той изрече на Нефи: Ето, Аз проклетех ламанитите и ще сложа белег върху тях, за да могат те и потомството им да бъдат отделени от теб и от твоето потомство отсега нататък и навеки, освен ако те не се покаят за нечестията си и се обърнат към Мене, за да може да се смиля над тях.

15 И още: Аз ще сложа белег на оногова, който смесва семето си с братята ти, за да бъдат прокълнати и те.

16 И още: Аз ще сложа белег на оногова, който се бие срещу тебе и потомството ти.

17 И още казвам, че онзи, който се отдели от тебе, не ще бъде повече наричан твое потомство; и Аз ще благословя тебе и всички тези, които отсега нататък и навеки ще бъдат наричани твое потомство; и тези бяха обещанията Господни на Нефи и на потомството му.

18 Сега, амлиситите не знаеха, че изпълняват словата Божии, когато започнаха да се белязват по челата; въпреки това, те се разбунтуваха открито против Бога; ето защо, нужно бе проклятието да падне върху им.

And it came to pass that whosoever did mingle his seed with that of the Lamanites did bring the same curse upon his seed.

Therefore, whosoever suffered himself to be led away by the Lamanites was called under that head, and there was a mark set upon him.

And it came to pass that whosoever would not believe in the tradition of the Lamanites, but believed those records which were brought out of the land of Jerusalem, and also in the tradition of their fathers, which were correct, who believed in the commandments of God and kept them, were called the Nephites, or the people of Nephi, from that time forth—

And it is they who have kept the records which are true of their people, and also of the people of the Lamanites.

Now we will return again to the Amlicites, for they also had a mark set upon them; yea, they set the mark upon themselves, yea, even a mark of red upon their foreheads.

Thus the word of God is fulfilled, for these are the words which he said to Nephi: Behold, the Lamanites have I cursed, and I will set a mark on them that they and their seed may be separated from thee and thy seed, from this time henceforth and forever, except they repent of their wickedness and turn to me that I may have mercy upon them.

And again: I will set a mark upon him that mingleth his seed with thy brethren, that they may be cursed also.

And again: I will set a mark upon him that fighteth against thee and thy seed.

And again, I say he that departeth from thee shall no more be called thy seed; and I will bless thee, and whomsoever shall be called thy seed, henceforth and forever; and these were the promises of the Lord unto Nephi and to his seed.

Now the Amlicites knew not that they were fulfilling the words of God when they began to mark themselves in their foreheads; nevertheless they had come out in open rebellion against God; therefore it was expedient that the curse should fall upon them.

19 Сега, аз бих желал да разберете, че те сами си навлякоха проклятието; и тъкмо тъй всеки човек, който е прокълнат, навлича върху си своето собствено осъждане.

20 Сега стана така, че не много дни след битката, водена от ламанитите и амлситите в земята Зарахемла, друга войска на ламанитите врълетя народа на Нефи на същото място, където преди войската срещна амлситите.

21 И стана така, че беше изпратена войска да ги изгони извън тяхната земя.

22 Сега, самият Алма, страдайки от рана, не отиде да се сражава срещу ламанитите,

23 но изпрати многобройна войска срещу тях; и те възлязоха и избиха много от ламанитите, а останалата им част изгониха вън от пределите на земята си.

24 И след това те се завърнаха отново, и започнаха да установяват мир в страната, като за известно време не бяха обезпокоявани от враговете си.

25 Сега, всичко това стана, да, всички тези войни и раздори започнаха и свършиха в петата година от управлението на съдиите.

26 И за една година хиляди и десетки хиляди души бяха изпратени във вечния свят, за да пожънат наградата си според своите дела, били те добри или били те зли, да пожънат вечно щастие или вечна окаяност според духа, комуто са избрали да се подчиняват, бил той добър дух или зъл.

27 Защото всеки човек получава заплата от онзи, на когото е избрал да се подчинява, и това е според словата на духа на пророчеството; ето защо, нека бъде според истината. И тъй завършва петата година от управлението на съдиите.

Now I would that ye should see that they brought upon themselves the curse; and even so doth every man that is cursed bring upon himself his own condemnation.

Now it came to pass that not many days after the battle which was fought in the land of Zarahemla, by the Lamanites and the Amlicites, that there was another army of the Lamanites came in upon the people of Nephi, in the same place where the first army met the Amlicites.

And it came to pass that there was an army sent to drive them out of their land.

Now Alma himself being afflicted with a wound did not go up to battle at this time against the Lamanites;

But he sent up a numerous army against them; and they went up and slew many of the Lamanites, and drove the remainder of them out of the borders of their land.

And then they returned again and began to establish peace in the land, being troubled no more for a time with their enemies.

Now all these things were done, yea, all these wars and contentions were commenced and ended in the fifth year of the reign of the judges.

And in one year were thousands and tens of thousands of souls sent to the eternal world, that they might reap their rewards according to their works, whether they were good or whether they were bad, to reap eternal happiness or eternal misery, according to the spirit which they listed to obey, whether it be a good spirit or a bad one.

For every man receiveth wages of him whom he listeth to obey, and this according to the words of the spirit of prophecy; therefore let it be according to the truth. And thus endeth the fifth year of the reign of the judges.

Алма 4

- 1 Сега стана така, че в шестата година от управлението на съдиите над народа на Нефи, в земята Зарахемла нямаше нито раздори, нито войни.
- 2 Но народът беше опечален, да, дълбоко опечален от загубата на братята им, а също и от загубата на стадата и чердите им, а също и от загубата на нивите им със зърно, стъпкани под краката на ламанитите и унищожени.
- 3 И толкова големи бяха техните огорчения, че всяка душа имаше причина да жали; и те вярваха, че това бяха възмездията Божи, изпратени върху им заради тяхното нечестие и мерзостите им; ето защо, у тях се събуди спомена за дълга им.
- 4 И започнаха по-пълно да установяват църквата; да, и мнозина бяха кръстени във водите на Сидон, и бяха присъединени към църквата Божия; да, те бяха кръстени от ръката на Алма, който беше посветен за висш свещеник на хората на църквата от ръката на баща си, Алма.
- 5 И стана така, че през седмата година от управлението на съдиите, около три хиляди и петстотин души се бяха присъединили към църквата Божия и бяха кръстени. И тъй привърши седмата година от управлението на съдиите над народа на Нефи; и имаше непрестанен мир през цялото това време.
- 6 И стана така, че през осмата година от управлението на съдиите, хората на църквата започнаха да стават горделиви поради извънредните си богатства и тънките си коприни, и препредения си висон, и поради многобройните си стада и черди, и златото си, и среброто си, всякакъв вид скъпоценности, добити чрез тяхното трудолюбие; и с всичко това те се издигнаха в гордостта на очите си, защото започнаха да носят много скъпо облекло.
- 7 Сега, това беше причината за голямото огорчение на Алма, да, и на много от хората, които Алма беше посветил да бъдат учители, свещеници и старейшини на църквата; да, много от тях бяха силно огорчени от нечестията, което виждаха, че е започнало да се появява сред людете им.

Alma 4

Now it came to pass in the sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there were no contentions nor wars in the land of Zarahemla;

But the people were afflicted, yea, greatly afflicted for the loss of their brethren, and also for the loss of their flocks and herds, and also for the loss of their fields of grain, which were trodden under foot and destroyed by the Lamanites.

And so great were their afflictions that every soul had cause to mourn; and they believed that it was the judgments of God sent upon them because of their wickedness and their abominations; therefore they were awakened to a remembrance of their duty.

And they began to establish the church more fully; yea, and many were baptized in the waters of Sidon and were joined to the church of God; yea, they were baptized by the hand of Alma, who had been consecrated the high priest over the people of the church, by the hand of his father Alma.

And it came to pass in the seventh year of the reign of the judges there were about three thousand five hundred souls that united themselves to the church of God and were baptized. And thus ended the seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi; and there was continual peace in all that time.

And it came to pass in the eighth year of the reign of the judges, that the people of the church began to wax proud, because of their exceeding riches, and their fine silks, and their fine-twined linen, and because of their many flocks and herds, and their gold and their silver, and all manner of precious things, which they had obtained by their industry; and in all these things were they lifted up in the pride of their eyes, for they began to wear very costly apparel.

Now this was the cause of much affliction to Alma, yea, and to many of the people whom Alma had consecrated to be teachers, and priests, and elders over the church; yea, many of them were sorely grieved for the wickedness which they saw had begun to be among their people.

- 8 Защото те гледаха и виждаха с голяма скръб, че хората на църквата започват да се издигат в гордостта на очите си и да отдават сърцата си на богатствата и на празните светски неща, че започват да бъдат високомерни един към друг и започват да преследват онези, които не следват волята и желанието им.
- 9 И тъй, през осмата година от управлението на съдиите, настанаха големи раздори сред хората на църквата, да, имаше зависти и спор, и злоба, и преследвания, и гордост, която дори надминаваше гордостта на онези, които не принадлежаха към църквата Божия.
- 10 И тъй привърши осмата година от управлението на съдиите; и нечестият на църквата беше голяма препънка за онези, които не принадлежаха към църквата; и тъй църквата започна да губи напредък си.
- 11 И стана така, че в началото на деветата година Алма видя нечестият на църквата; и той видя също, че примерът на църквата започва да води онези, които бяха невярващи, от едно беззаконие към друго, като тъй причиняваше унищожението на народа.
- 12 Да, и той забеляза голямо неравенство между хората, като едни се издигаха в гордостта си и презираха другите, обръщайки гръб на нуждаещите се и на голите, и на онези, които бяха гладни, и на онези, които бяха жадни, и на онези, които бяха болни и наскърбени.
- 13 Сега, това беше голяма причина за ридание сред хората, докато други се смиряваха, и подпомагаха онези, които имаха нужда от тяхното подпомагане, като раздаваха имуществото си на бедните и на нуждаещите се, като хранеха гладните и понасяха всякакъв вид страдания заради Христос, Който трябваше да дойде според духа на пророчеството;
- 14 очаквайки с нетърпение този ден, тъй те запазваха опрощение за греховете си, бидейки изпълнени с велика радост поради възкресението на мъртвите, съгласно волята и силата, и избавлението на Исуса Христа от връзките на смъртта.

For they saw and beheld with great sorrow that the people of the church began to be lifted up in the pride of their eyes, and to set their hearts upon riches and upon the vain things of the world, that they began to be scornful, one towards another, and they began to persecute those that did not believe according to their own will and pleasure.

And thus, in this eighth year of the reign of the judges, there began to be great contentions among the people of the church; yea, there were envyings, and strife, and malice, and persecutions, and pride, even to exceed the pride of those who did not belong to the church of God.

And thus ended the eighth year of the reign of the judges; and the wickedness of the church was a great stumbling-block to those who did not belong to the church; and thus the church began to fail in its progress.

And it came to pass in the commencement of the ninth year, Alma saw the wickedness of the church, and he saw also that the example of the church began to lead those who were unbelievers on from one piece of iniquity to another, thus bringing on the destruction of the people.

Yea, he saw great inequality among the people, some lifting themselves up with their pride, despising others, turning their backs upon the needy and the naked and those who were hungry, and those who were athirst, and those who were sick and afflicted.

Now this was a great cause for lamentations among the people, while others were abasing themselves, succoring those who stood in need of their succor, such as imparting their substance to the poor and the needy, feeding the hungry, and suffering all manner of afflictions, for Christ's sake, who should come according to the spirit of prophecy;

Looking forward to that day, thus retaining a remission of their sins; being filled with great joy because of the resurrection of the dead, according to the will and power and deliverance of Jesus Christ from the bands of death.

15 И сега стана така, че Алма, когато видя страданията на смирените Божии последователи и преследванията, които се струпаха срещу тях от останалата част от народа му, и като виждаше цялото им неравенство, започна много да се наскърбява; при все това, Духът Господен не го напусна.

16 И той избра един мъдър човек, който беше сред старейшините на църквата, и му даде власт съгласно гласа на народа, да има власт да издава закони според законите, които бяха дадени, и да ги привежда в сила съобразно нечестието и престъпленията на людете.

17 Сега, този човек се наричаше Нефия и той беше назначен за върховен съдия; и той седна на съдийския престол, за да съди и управлява народа.

18 Но Алма не го удостои със сана на висш свещеник на църквата, а запази сана на висшия свещеник за себе си, обаче предаде съдийския престол на Нефия.

19 И той направи това, за да може да тръгне сам сред народа си, или сред народа на Нефи, та да може да им проповядва словото Божие и да ги подтиква да си спомнят за дълга си, за да може чрез словото Божие да премахне цялата гордост, и лукавство, и всичките раздори, които съществуваха сред народа му, като не виждаше друг начин да ги възвърне, освен да им изложи ясно свидетелство срещу тях.

20 И тъй, в началото на деветата година от управлението на съдиите над народа на Нефи, Алма предаде съдийския престол на Нефия и се ограничи изцяло с висшето свещеничество на светия ред Божий, със свидетелството за словото, съгласно духа на откровението и пророчеството.

And now it came to pass that Alma, having seen the afflictions of the humble followers of God, and the persecutions which were heaped upon them by the remainder of his people, and seeing all their inequality, began to be very sorrowful; nevertheless the Spirit of the Lord did not fail him.

And he selected a wise man who was among the elders of the church, and gave him power according to the voice of the people, that he might have power to enact laws according to the laws which had been given, and to put them in force according to the wickedness and the crimes of the people.

Now this man's name was Nephiah, and he was appointed chief judge; and he sat in the judgment-seat to judge and to govern the people.

Now Alma did not grant unto him the office of being high priest over the church, but he retained the office of high priest unto himself; but he delivered the judgment-seat unto Nephiah.

And this he did that he himself might go forth among his people, or among the people of Nephi, that he might preach the word of God unto them, to stir them up in remembrance of their duty, and that he might pull down, by the word of God, all the pride and craftiness and all the contentions which were among his people, seeing no way that he might reclaim them save it were in bearing down in pure testimony against them.

And thus in the commencement of the ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi, Alma delivered up the judgment-seat to Nephiah, and confined himself wholly to the high priesthood of the holy order of God, to the testimony of the word, according to the spirit of revelation and prophecy.

Словата, които Алма, висшият свещеник според светия ред Божий, предаде на народа по техните градове и села из цялата страна.

Алма 5

- 1 Сега стана така, че Алма започна да предава на людетe словото Божие, първо в земята Зарахемла, а след това из цялата страна.
- 2 И това са словата, които той произнесе пред хората в църквата, установена в град Зарахемла, според собствения му летопис, казвайки:
- 3 Аз, Алма, бидейки посветен от моя баща Алма за висш свещеник на църквата Божия, след като той имаше сила и власт от Бога да извърши тези неща, ето, аз ви казвам, че той започна да установява църква в земята, която беше в пределите на Нефи; да, в земята, която се наричаше земята Мормон; да, и той кръсти братята си във водите на Мормон.
- 4 И ето, аз ви казвам, че те бяха избавени от ръцете на людетe на цар Ной чрез милостта и силата Божии.
- 5 И ето, след това те бяха доведени в робство от ръцете на ламанитите в пустошта; да, аз ви казвам, че те бяха в пленничество, и Господ ги избави отново от робство чрез силата на словото Си; и бяхме доведени в тази земя, и започнахме да установяваме църквата Божия в цялата тази страна.
- 6 И сега, ето, аз ви казвам, братя мои, вие, които принадлежите към тази църква, достатъчно добре ли сте запазили в паметта си пленничеството на вашите бащи? Да, и достатъчно добре ли сте запазили в паметта си милостта и дълготърпението Му към тях? И освен това, достатъчно добре ли сте запазили в паметта си, че Той избави душите им от пъкъла?

The words which Alma, the High Priest according to the holy order of God, delivered to the people in their cities and villages throughout the land.

Alma 5

- Now it came to pass that Alma began to deliver the word of God unto the people, first in the land of Zarahemla, and from thence throughout all the land.
- And these are the words which he spake to the people in the church which was established in the city of Zarahemla, according to his own record, saying:
- I, Alma, having been consecrated by my father, Alma, to be a high priest over the church of God, he having power and authority from God to do these things, behold, I say unto you that he began to establish a church in the land which was in the borders of Nephi; yea, the land which was called the land of Mormon; yea, and he did baptize his brethren in the waters of Mormon.
- And behold, I say unto you, they were delivered out of the hands of the people of king Noah, by the mercy and power of God.
- And behold, after that, they were brought into bondage by the hands of the Lamanites in the wilderness; yea, I say unto you, they were in captivity, and again the Lord did deliver them out of bondage by the power of his word; and we were brought into this land, and here we began to establish the church of God throughout this land also.
- And now behold, I say unto you, my brethren, you that belong to this church, have you sufficiently retained in remembrance the captivity of your fathers? Yea, and have you sufficiently retained in remembrance his mercy and long-suffering towards them? And moreover, have ye sufficiently retained in remembrance that he has delivered their souls from hell?

- 7 Ето, Той промени сърцата им; да, Той ги събуди от дълбок сън и те се събудиха в Бога. Ето, те бяха посред мрак; при все това душите им бяха озарени от светлината на вечното слово; да, те бяха овързани с връзките на смъртта и с веригите на пъкъла и ги очакваше вечно унищожение.
- 8 И сега, аз ви питам, братя мои, бяха ли те унищожени? Ето, аз ви казвам: Не, не бяха.
- 9 И аз питам още, скъсаха ли се връзките на смъртта и развързаха ли се веригите на пъкъла, които ги овързваха? Аз ви казвам: Да!, те бяха развързани и душите им пораснаха, и те възпяваха изкупващата любов. И аз ви казвам, че те са спасени.
- 10 И сега, аз ви питам, при какви условия са спасени те? Да, и какви основания имаха те да се надяват на спасение? Коя е причината за тяхното освобождение от връзките на смъртта, да, също и от веригите на пъкъла?
- 11 Ето, аз мога да ви го кажа — не повярва ли баща ми, Алма, в словата, които бяха предадени чрез устата на Авинадий? И не беше ли Авинадий един свят пророк? Не говорй ли той словата Божи и баща ми, Алма, не повярва ли в тях?
- 12 И според неговата вяра стана голяма промяна в сърцето му. Ето, аз ви казвам, че всичко това е истина.
- 13 И ето, той проповядваше словото на бащите ви, и в техните сърца също стана голяма промяна, и те се смириха, и започнаха да се уповават на истинския и жив Бог. И ето, те останаха верни до края и затова бяха спасени.
- 14 И сега, ето, аз ви питам, братя мои от църквата, родени ли сте духовно от Бога? Получили ли сте Неговия образ на лицето си? Изпитали ли сте тази голяма промяна в сърцата си?
- 15 Упражнявате ли вяра в изкуплението на Този, Който ви сътвори? Гледате ли напред с око на вяра и виждате ли това смъртно тяло вдигнато в безсмъртие, и това тление, вдигнато в нетление, за да застанете пред Бога и да бъдете съдени според делата, извършени в смъртното тяло?

Behold, he changed their hearts; yea, he awakened them out of a deep sleep, and they awoke unto God. Behold, they were in the midst of darkness; nevertheless, their souls were illuminated by the light of the everlasting word; yea, they were encircled about by the bands of death, and the chains of hell, and an everlasting destruction did await them.

And now I ask of you, my brethren, were they destroyed? Behold, I say unto you, Nay, they were not.

And again I ask, were the bands of death broken, and the chains of hell which encircled them about, were they loosed? I say unto you, Yea, they were loosed, and their souls did expand, and they did sing redeeming love. And I say unto you that they are saved.

And now I ask of you on what conditions are they saved? Yea, what grounds had they to hope for salvation? What is the cause of their being loosed from the bands of death, yea, and also the chains of hell?

Behold, I can tell you—did not my father Alma believe in the words which were delivered by the mouth of Abinadi? And was he not a holy prophet? Did he not speak the words of God, and my father Alma believe them?

And according to his faith there was a mighty change wrought in his heart. Behold I say unto you that this is all true.

And behold, he preached the word unto your fathers, and a mighty change was also wrought in their hearts, and they humbled themselves and put their trust in the true and living God. And behold, they were faithful until the end; therefore they were saved.

And now behold, I ask of you, my brethren of the church, have ye spiritually been born of God? Have ye received his image in your countenances? Have ye experienced this mighty change in your hearts?

Do ye exercise faith in the redemption of him who created you? Do you look forward with an eye of faith, and view this mortal body raised in immortality, and this corruption raised in incorruption, to stand before God to be judged according to the deeds which have been done in the mortal body?

- 16 Аз ви казвам, можете ли да си представите, че чувате гласа Господен да ви казва в онзи ден: Елате при Мене вие, които сте благословени, защото ето, делата ви са били дела на праведността по лицето на земята?
- 17 Или, представяте ли си, че ще можете да излъжете Господа в онзи ден и да кажете: Господи, делата ни бяха дела праведни по лицето на земята, и че Той ще ви спаси?
- 18 Или иначе, можете ли да си представите самите себе си, доведени пред съда Божий с души, изпълнени с вина и угризения, със спомен за цялата ваша вина, да, съвършен спомен за цялото ви нечестие, да, спомен, че сте пренебрегвали заповедите Божии?
- 19 Казвам ви, ще можете ли в онзи ден да погледнете към Бога с непорочно сърце и чисти ръце? Казвам ви, бихте ли погледнали, имайки образа Божий отпечатан на лицата си?
- 20 Аз ви казвам, мислите ли, че ще бъдете спасени, когато сте се отдали на дявола да бъдете негови поданици?
- 21 Казвам ви, че в онзи ден вие ще разберете, че не ще можете да бъдете спасени; защото никоой човек не може да бъде спасен, ако одеждите му не са избелени; да, одеждите му трябва да бъдат пречистени, докато се очистят от всички петна чрез кръвта на Оногова, за Когото е било говорено от нашите бащи, Който ще дойде, за да изкупи Своя народ от греховете им.
- 22 И сега, аз ви питам, братя мои, как ще се чувства всеки един от вас, ако застанете пред Божия съд с одежди, опетнени от кръв и всякакъв вид нечистота? Ето, и какво ще засвидетелстват тези неща против вас?
- 23 Ето, няма ли да засвидетелстват, че сте убийци, да, също и че сте виновни във всякакъв вид нечестие?
- 24 Ето, братя мои, допускате ли, че такъв един може да има място да седне в царството Божие с Авраам, с Исаак и с Яков, както и с всички свети пророци, чиито одежди са очистени и неопетнени, чисти и бели?

I say unto you, can you imagine to yourselves that ye hear the voice of the Lord, saying unto you, in that day: Come unto me ye blessed, for behold, your works have been the works of righteousness upon the face of the earth?

Or do ye imagine to yourselves that ye can lie unto the Lord in that day, and say—Lord, our works have been righteous works upon the face of the earth—and that he will save you?

Or otherwise, can ye imagine yourselves brought before the tribunal of God with your souls filled with guilt and remorse, having a remembrance of all your guilt, yea, a perfect remembrance of all your wickedness, yea, a remembrance that ye have set at defiance the commandments of God?

I say unto you, can ye look up to God at that day with a pure heart and clean hands? I say unto you, can you look up, having the image of God engraven upon your countenances?

I say unto you, can ye think of being saved when you have yielded yourselves to become subjects to the devil?

I say unto you, ye will know at that day that ye cannot be saved; for there can no man be saved except his garments are washed white; yea, his garments must be purified until they are cleansed from all stain, through the blood of him of whom it has been spoken by our fathers, who should come to redeem his people from their sins.

And now I ask of you, my brethren, how will any of you feel, if ye shall stand before the bar of God, having your garments stained with blood and all manner of filthiness? Behold, what will these things testify against you?

Behold will they not testify that ye are murderers, yea, and also that ye are guilty of all manner of wickedness?

Behold, my brethren, do ye suppose that such an one can have a place to sit down in the kingdom of God, with Abraham, with Isaac, and with Jacob, and also all the holy prophets, whose garments are cleansed and are spotless, pure and white?

25 Казвам ви: Не!, освен ако не направите Твореца ни лъжец поначало или не допуснете, че Той е лъжец поначало, вие не можете да допуснете, че такива могат да имат място в небесното царство; напротив, такива ще бъдат отхвърлени, защото те са чеда на царството на дявола.

26 И сега, ето, аз ви казвам, братя мои, че ако сте изпитали промяна в сърцата си и ако сте почувствали, че пеете песента на изкупващата любов, бих ви попитал, можете ли да се почувствате така и сега?

27 Живели ли сте, запазвайки се невинни пред Бога? Можете ли да си кажете, ако бъдете призвани да умрете в този момент, че сте били достатъчно смирени? Че одеждите ви са били очистени и избелени чрез кръвта на Христа, Който ще дойде да изкупи Своя народ от греховете им?

28 Ето, отърсихте ли се от гордостта си? Аз ви казвам, че ако не сте, то вие не сте готови да посрещнете Бога. Ето, трябва бързо да се пригответе, защото небесното царство приближава скоро и такъв човек няма да има вечен живот.

29 Ето, казвам аз, има ли някой сред вас, който да не се е отърсил от завистта си? Аз ви казвам, че такъв човек не е готов и аз бих желал той бързо да се приготви, защото часът е съвсем близо и той не знае кога ще дойде времето; защото такъв човек не е намерен за невинен.

30 И пак ви казвам, има ли някой сред вас, който да се подиграва на брат си или да струпва върху му преследване?

31 Горко на такъв, защото той не е подготвен, и приближава времето, когато той трябва да се покае, иначе той не може да бъде спасен!

32 Да, горко тъкмо на всички вас, вършители на беззаконие; покайте се, покайте се, защото Господ Бог го е казал!

33 Ето, Той изпраща покана към всички човеци, защото ръцете на милостта Му са протегнати към тях и Той казва: Покайте се и Аз ще ви приема.

34 Да, Той казва: Елате при Мене и вие ще вземете от плода на дървото на живота; да, ще ядете от хляба и ще пиете от водите на живота свободно.

I say unto you, Nay; except ye make our Creator a liar from the beginning, or suppose that he is a liar from the beginning, ye cannot suppose that such can have place in the kingdom of heaven; but they shall be cast out for they are the children of the kingdom of the devil.

And now behold, I say unto you, my brethren, if ye have experienced a change of heart, and if ye have felt to sing the song of redeeming love, I would ask, can ye feel so now?

Have ye walked, keeping yourselves blameless before God? Could ye say, if ye were called to die at this time, within yourselves, that ye have been sufficiently humble? That your garments have been cleansed and made white through the blood of Christ, who will come to redeem his people from their sins?

Behold, are ye stripped of pride? I say unto you, if ye are not ye are not prepared to meet God. Behold ye must prepare quickly; for the kingdom of heaven is soon at hand, and such an one hath not eternal life.

Behold, I say, is there one among you who is not stripped of envy? I say unto you that such an one is not prepared; and I would that he should prepare quickly, for the hour is close at hand, and he knoweth not when the time shall come; for such an one is not found guiltless.

And again I say unto you, is there one among you that doth make a mock of his brother, or that heapeth upon him persecutions?

Wo unto such an one, for he is not prepared, and the time is at hand that he must repent or he cannot be saved!

Yea, even wo unto all ye workers of iniquity; repent, repent, for the Lord God hath spoken it!

Behold, he sendeth an invitation unto all men, for the arms of mercy are extended towards them, and he saith: Repent, and I will receive you.

Yea, he saith: Come unto me and ye shall partake of the fruit of the tree of life; yea, ye shall eat and drink of the bread and the waters of life freely;

35 Да, елате при Мене и принесете праведни дела, и няма да бъдете отсечени и хвърлени в огъня.

36 Защото ето, приближава времето, че всеки, който не принася добър плод, или който не върши праведни дела, същият да има причина да ридае и да се оплаква.

37 О, вие, вършители на беззаконие; вие, които сте се издигнали в празните светски неща, вие, които сте заявили, че познавате пътищата на праведността и при все това сте се отклонили като овце без пастир, въпреки че един пастир ви зовеше и продължава да зове подир вас, но вие не ще се вслушате в гласа Му!

38 Ето, аз ви казвам, че добрият пастир ви зове; да, и Той ви призовава в Своето собствено име, което е името на Христа; и ако не се вслушате в гласа на добрия пастир, в името, чрез което сте призовани, ето, вие не сте овцете на добрия пастир.

39 И сега, ако вие не сте овцете на добрия пастир, от кое стадо сте? Ето, аз ви казвам, че дяволът е ваш пастир, и вие сте от неговото стадо; и сега, кой може да отрече това? Ето, аз ви казвам: който отрича това, е лъжец и чедо на дявола.

40 Защото аз ви казвам, че всичко добро идва от Бога, а всичко зло идва от дявола.

41 Ето защо, ако човек принася добри дела, той се вслушва в гласа на добрия пастир и го следва, но който принася зли дела, същият става изчадие на дявола, защото се вслушва в гласа му и го следва.

42 И този, който върши това, трябва да получи заплатата си от него; ето защо, като заплата той получава смърт според нещата, принадлежащи на праведността, бидейки мъртъв за всички добри дела.

43 И сега, братя мои, аз бих желал да ме послушате, защото говоря с цялата си душевна сила; защото ето, говорих ви ясно, за да не можете да се заблудите и съм ви говорил според заповедите Божии.

Yea, come unto me and bring forth works of righteousness, and ye shall not be hewn down and cast into the fire—

For behold, the time is at hand that whosoever bringeth forth not good fruit, or whosoever doeth not the works of righteousness, the same have cause to wail and mourn.

O ye workers of iniquity; ye that are puffed up in the vain things of the world, ye that have professed to have known the ways of righteousness nevertheless have gone astray, as sheep having no shepherd, notwithstanding a shepherd hath called after you and is still calling after you, but ye will not hearken unto his voice!

Behold, I say unto you, that the good shepherd doth call you; yea, and in his own name he doth call you, which is the name of Christ; and if ye will not hearken unto the voice of the good shepherd, to the name by which ye are called, behold, ye are not the sheep of the good shepherd.

And now if ye are not the sheep of the good shepherd, of what fold are ye? Behold, I say unto you, that the devil is your shepherd, and ye are of his fold; and now, who can deny this? Behold, I say unto you, whosoever denieth this is a liar and a child of the devil.

For I say unto you that whatsoever is good cometh from God, and whatsoever is evil cometh from the devil.

Therefore, if a man bringeth forth good works he hearkeneth unto the voice of the good shepherd, and he doth follow him; but whosoever bringeth forth evil works, the same becometh a child of the devil, for he hearkeneth unto his voice, and doth follow him.

And whosoever doeth this must receive his wages of him; therefore, for his wages he receiveth death, as to things pertaining unto righteousness, being dead unto all good works.

And now, my brethren, I would that ye should hear me, for I speak in the energy of my soul; for behold, I have spoken unto you plainly that ye cannot err, or have spoken according to the commandments of God.

44 Защото аз съм призван да ви говоря по този начин, според светия ред Божий, който е в Христа Исуса; да, заповядано ми е да заста на и да свидетелствам на тези люде за това, което е било изречено от бащите ни относно идните неща.

45 И това не е всичко. Не смятате ли, че аз от само себе си знам за тези неща? Ето, аз свидетелствам пред вас, че аз наистина знам, че тези неща, за които съм говорил, са истинни. И как мислите, че знам за тяхната сигурност?

46 Ето, аз ви казвам, че те ми бяха сторени знайни чрез Светия Дух Божий. Ето, постих и се молих в продължение на много дни, за да мога аз самият да узная тези неща. И сега, самият аз знам, че те са истинни; защото Господ Бог ми ги изяви чрез Светия Си Дух; и това е Духът на откровението, който е в мен.

47 И освен това, аз ви казвам, че тъй ми беше открито, че словата, които са били изречени от нашите бащи, са истинни, тъкмо според Духа на пророчеството, който е в мене, което също е чрез проявата на Духа Божий.

48 Казвам ви, че аз самият знам, че всичко, което ще ви кажа относно това, което ще дойде, е истинно; и аз ви казвам, че знам, че Исус Христос ще дойде, да, Синът, Единородният на Отца, изпълнен с благодат, и с милост, и с истина. И ето, Той е Този, Който идва да отнеме греховете на света, да, греховете на всеки човек, който твърдо вярва в Неговото име.

49 И сега, аз ви казвам, че това е редът, според който съм призван, да, да проповядвам на вас, възлюбени мои братя, да, и на всеки, който живее в страната; да, да проповядвам на всички, и стари, и млади, и роби, и свободни; да, аз ви казвам на вас, старците, и на зрелите, и на подрастващото поколение; да, да ги призовавам, че трябва да се покаят и да бъдат родени отново.

For I am called to speak after this manner, according to the holy order of God, which is in Christ Jesus; yea, I am commanded to stand and testify unto this people the things which have been spoken by our fathers concerning the things which are to come.

And this is not all. Do ye not suppose that I know of these things myself? Behold, I testify unto you that I do know that these things whereof I have spoken are true. And how do ye suppose that I know of their surety?

Behold, I say unto you they are made known unto me by the Holy Spirit of God. Behold, I have fasted and prayed many days that I might know these things of myself. And now I do know of myself that they are true; for the Lord God hath made them manifest unto me by his Holy Spirit; and this is the spirit of revelation which is in me.

And moreover, I say unto you that it has thus been revealed unto me, that the words which have been spoken by our fathers are true, even so according to the spirit of prophecy which is in me, which is also by the manifestation of the Spirit of God.

I say unto you, that I know of myself that whatsoever I shall say unto you, concerning that which is to come, is true; and I say unto you, that I know that Jesus Christ shall come, yea, the Son, the Only Begotten of the Father, full of grace, and mercy, and truth. And behold, it is he that cometh to take away the sins of the world, yea, the sins of every man who steadfastly believeth on his name.

And now I say unto you that this is the order after which I am called, yea, to preach unto my beloved brethren, yea, and every one that dwelleth in the land; yea, to preach unto all, both old and young, both bond and free; yea, I say unto you the aged, and also the middle aged, and the rising generation; yea, to cry unto them that they must repent and be born again.

50 Да, тъй казва Духът: Покайте се вие, всички краища на земята, защото царството небесно скоро приближава; да, Синът Божий идва в славата Си, в могъществото Си, в Своето величие, сила и господство. Да, възлюбени мои братя, казвам ви, че Духът казва: Ето славата на Царя на цялата земя; и също: Царят Небесен ще засияе много скоро между всички чеда човешки.

51 И Духът също ми казва, да, призовава ме с мощен глас, казвайки: Иди, кажи на този народ: Покайте се, защото освен ако не се покаете, не можете по никакъв начин да наследите царството небесно.

52 И пак ви казвам, Духът казва: Ето, секирата е сложена до корена на дървото; затова всяко дърво, което не принася добър плод, ще бъде отсечено и хвърлено в огъня, да, в огън, който не може да бъде потушен, тъкмо един неугасим огън. Внимавайте и помнете, Светият Израилев го е изрекъл.

53 И сега, възлюбени мои братя, аз ви казвам, можете ли да устоите на тези слова, да, можете ли да отстраните тези неща и да потъпчете под нозете си Светия Израилев; да, можете ли да се издигнете в гордостта на сърцата си; да, ще упорствате ли в носенето на скъпо облекло и ще отдавате ли сърцето си на празните светски неща, на вашите богатства?

54 Да, ще упорствате ли в предположението, че сте по-добри един от друг; да, ще упорствате ли в преследването на вашите братя, които се смиряват и ходят според светия ред Божий, чрез който са били доведени в тази църква, бидейки осветени от Светия Дух, и принасят дела, съответствени на покаянието,

55 да, и ще упорствате ли да обръщате гърба си на бедните и на нуждаещите се и да им отказвате от вашето имущество?

56 И накрая, всички вие, които ще упорствате в нечестия си, аз ви казвам, че това са тези, които ще бъдат отсечени и хвърлени в огъня, освен ако не се покаят бързо.

Yea, thus saith the Spirit: Repent, all ye ends of the earth, for the kingdom of heaven is soon at hand; yea, the Son of God cometh in his glory, in his might, majesty, power, and dominion. Yea, my beloved brethren, I say unto you, that the Spirit saith: Behold the glory of the King of all the earth; and also the King of heaven shall very soon shine forth among all the children of men.

And also the Spirit saith unto me, yea, crieth unto me with a mighty voice, saying: Go forth and say unto this people—Repent, for except ye repent ye can in nowise inherit the kingdom of heaven.

And again I say unto you, the Spirit saith: Behold, the ax is laid at the root of the tree; therefore every tree that bringeth not forth good fruit shall be hewn down and cast into the fire, yea, a fire which cannot be consumed, even an unquenchable fire. Behold, and remember, the Holy One hath spoken it.

And now my beloved brethren, I say unto you, can ye withstand these sayings; yea, can ye lay aside these things, and trample the Holy One under your feet; yea, can ye be puffed up in the pride of your hearts; yea, will ye still persist in the wearing of costly apparel and setting your hearts upon the vain things of the world, upon your riches?

Yea, will ye persist in supposing that ye are better one than another; yea, will ye persist in the persecution of your brethren, who humble themselves and do walk after the holy order of God, wherewith they have been brought into this church, having been sanctified by the Holy Spirit, and they do bring forth works which are meet for repentance—

Yea, and will you persist in turning your backs upon the poor, and the needy, and in withholding your substance from them?

And finally, all ye that will persist in your wickedness, I say unto you that these are they who shall be hewn down and cast into the fire except they speedily repent.

57 И сега, аз ви казвам, всички вие, които желаете да следвате гласа на добрия пастир, напуснете нечестивите и се отделете, и не докосвайте нечистите им неща; и ето, имената им ще бъдат изличени, тъй че имената на нечестивите не ще бъдат причислени сред имената на праведните, за да може да бъде изпълнено словото Божие, което казва: Имената на нечестивите не ще бъдат смесвани с имената на Моя народ.

58 Защото имената на праведните ще бъдат записани в книгата на живота и на тях ще дам наследство от дясната Ми страна. И сега, братя мои, какво имате да кажете против това? Аз ви казвам, дали ще говорите срещу това, няма значение, защото словото Божие трябва да се изпълни.

59 Защото има ли сред вас пастир с много овце, който да не бди над тях, та да не влязат вълци и да изпоядат стадото му? И ето, ако в стадото му влезе вълк, няма ли той да го изгони? Да, и най-после ако може, той ще го унищожи.

60 И сега, аз ви казвам, че добрият пастир ви зове; и ако искате да се вслушате в гласа Му, Той ще ви заведе в Своето стадо, и вие сте Негови овце, и Той ви заповядва да не допускате никакъв изгладнял вълк да влезе сред вас, за да не бъдете изтребени.

61 И сега, аз, Алма, ви заповядвам с езика на Оногова, Който ми е заповядал, да съблюдавате и вършите словото, което съм ви казал.

62 Казвам го като заповед на вас, които принадлежите към църквата; а на онези, които не принадлежат към църквата, го казвам като покана, казвайки: Елате и бъдете кръстени в знак на покаяние, за да можете и вие да бъдете от онези, които вземат от плода на дървото на живота.

And now I say unto you, all you that are desirous to follow the voice of the good shepherd, come ye out from the wicked, and be ye separate, and touch not their unclean things; and behold, their names shall be blotted out, that the names of the wicked shall not be numbered among the names of the righteous, that the word of God may be fulfilled, which saith: The names of the wicked shall not be mingled with the names of my people;

For the names of the righteous shall be written in the book of life, and unto them will I grant an inheritance at my right hand. And now, my brethren, what have ye to say against this? I say unto you, if ye speak against it, it matters not, for the word of God must be fulfilled.

For what shepherd is there among you having many sheep doth not watch over them, that the wolves enter not and devour his flock? And behold, if a wolf enter his flock doth he not drive him out? Yea, and at the last, if he can, he will destroy him.

And now I say unto you that the good shepherd doth call after you; and if you will hearken unto his voice he will bring you into his fold, and ye are his sheep; and he commandeth you that ye suffer no ravenous wolf to enter among you, that ye may not be destroyed.

And now I, Alma, do command you in the language of him who hath commanded me, that ye observe to do the words which I have spoken unto you.

I speak by way of command unto you that belong to the church; and unto those who do not belong to the church I speak by way of invitation, saying: Come and be baptized unto repentance, that ye also may be partakers of the fruit of the tree of life.

Алма 6

- 1 И сега стана така, че след като Алма свърши да говори на хората на църквата, която беше установена в град Зарахемла, той постави свещеници и старейшини чрез полагане на ръце според реда Божий, за да възглавяват и бдят над църквата.
- 2 И стана така, че всички, които не принадлежаха към църквата, но се покаяха за греховете си, бяха кръстени в знак на покаяние и бяха приети в църквата.
- 3 И стана така, че всички, които принадлежаха към църквата, които не се покаяха за нечестията си и не се смириха пред Бога, имам предвид онези, които се бяха издигнали в гордостта на сърцето си, същите бяха отхвърлени, а имената им изличени, та имената им да не бъдат повече причислявани към тези на праведните.
- 4 И тъй, те започнаха да установяват реда на църквата в град Зарахемла.
- 5 Сега, аз бих желал да разберете, че словото Божие бе достъпно за всички и никои не бяха лишени от привилегията да се събират заедно, за да чуят словото Божие.
- 6 При все това, на чедата Божии беше заповядано да се събират заедно често и да се обединяват в пост и усърдна молитва за благосъстоянието на душите на онези, които не познаваха Бога.
- 7 И сега стана така, че след като Алма издаде тези наредби, той ги напусна, да, той напусна църквата, която бе в град Зарахемла и отиде на изток от река Сидон в долината Гедеон, където беше построен град, който беше наречен град Гедеон, който беше в долината на име Гедеон, наречена на човека, който бе убит с меч от ръката на Нехор.

Alma 6

And now it came to pass that after Alma had made an end of speaking unto the people of the church, which was established in the city of Zarahemla, he ordained priests and elders, by laying on his hands according to the order of God, to preside and watch over the church.

And it came to pass that whosoever did not belong to the church who repented of their sins were baptized unto repentance, and were received into the church.

And it also came to pass that whosoever did belong to the church that did not repent of their wickedness and humble themselves before God—I mean those who were lifted up in the pride of their hearts—the same were rejected, and their names were blotted out, that their names were not numbered among those of the righteous.

And thus they began to establish the order of the church in the city of Zarahemla.

Now I would that ye should understand that the word of God was liberal unto all, that none were deprived of the privilege of assembling themselves together to hear the word of God.

Nevertheless the children of God were commanded that they should gather themselves together oft, and join in fasting and mighty prayer in behalf of the welfare of the souls of those who knew not God.

And now it came to pass that when Alma had made these regulations he departed from them, yea, from the church which was in the city of Zarahemla, and went over upon the east of the river Sidon, into the valley of Gideon, there having been a city built, which was called the city of Gideon, which was in the valley that was called Gideon, being called after the man who was slain by the hand of Nehor with the sword.

8 И Алма отиде там и започна да известява словото Божие на църквата, която беше установена в долината Гедеон, според откровението за истинността на словото, което беше изречено от бащите му и според Духа на пророчеството, който беше в него, според свидетелството за Исуса Христа, Сина Божий, Който трябва да дойде, за да изкупи Своя народ от греховете им, и според светия ред, според който той беше призван. И тъй е написано. Амин.

And Alma went and began to declare the word of God unto the church which was established in the valley of Gideon, according to the revelation of the truth of the word which had been spoken by his fathers, and according to the spirit of prophecy which was in him, according to the testimony of Jesus Christ, the Son of God, who should come to redeem his people from their sins, and the holy order by which he was called. And thus it is written. Amen.

*Словата на Алма, които той предаде на люде-
те в Гедеон, според неговия собствен летопис.*

Алма 7

- 1 Ето, възлюбени мои братя, виждайки, че ми е позволено да дойда при вас, ето защо, се опитвам да ви говоря лично, да, с моята собствена уста, виждайки, че това е първият път, когато ви говоря със словата на моята уста, бидейки изцяло зает в съдилището, като имах толкова много дела, че не можех да дойда при вас.
- 2 И даже и сега нямаше да мога да дойда, ако съдийският престол не беше даден на друг, за да управлява на мое място; но Господ с голяма милост ми даде да мога да дойда при вас.
- 3 И ето аз дойдох, имайки големи надежди и голямо желание да намеря, че сте се смирили пред Бога и че сте продължили да измолвате Неговата благодат, та да намеря, че сте били невинни пред Него и че не сте в ужасното раздвоение, в което бяха братята ви в Зарахемла.
- 4 Но благословено да е името Божие, че Той ми даде да узная, да, даде ми извънредно голямата радост да узная, че те отново са установени в пътя на Неговата праведност.
- 5 И се надявам според Духа Божий, Който е в мене, че ще се радвам и за вас; при все това аз не желая радостта ми за вас да дойде с причиняването на толкова много огорчения и скръб, каквито преживях за братята в Зарахемла, защото ето, радостта ми за тях дойде, след като преминах през много огорчения и скръб.
- 6 Но ето, аз се надявам, че вие не сте в състояние на толкова голямо неверие, както бяха братята ви; надявам се също, че вие не сте се издигнали в гордостта на сърцата си, да, надявам се, че вие не сте отдели сърцата си на богатствата и на празните светски неща; да, надявам се, че вие не се покланяте на идоли, а че се покланяте на истинския и жив Бог, и че очаквате опрощението на греховете си, което ще дойде, с вечна вяра.

*The words of Alma which he delivered to the people
in Gideon, according to his own record.*

Alma 7

Behold my beloved brethren, seeing that I have been permitted to come unto you, therefore I attempt to address you in my language; yea, by my own mouth, seeing that it is the first time that I have spoken unto you by the words of my mouth, I having been wholly confined to the judgment-seat, having had much business that I could not come unto you.

And even I could not have come now at this time were it not that the judgment-seat hath been given to another, to reign in my stead; and the Lord in much mercy hath granted that I should come unto you.

And behold, I have come having great hopes and much desire that I should find that ye had humbled yourselves before God, and that ye had continued in the supplicating of his grace, that I should find that ye were blameless before him, that I should find that ye were not in the awful dilemma that our brethren were in at Zarahemla.

But blessed be the name of God, that he hath given me to know, yea, hath given unto me the exceedingly great joy of knowing that they are established again in the way of his righteousness.

And I trust, according to the Spirit of God which is in me, that I shall also have joy over you; nevertheless I do not desire that my joy over you should come by the cause of so much afflictions and sorrow which I have had for the brethren at Zarahemla, for behold, my joy cometh over them after wading through much affliction and sorrow.

But behold, I trust that ye are not in a state of so much unbelief as were your brethren; I trust that ye are not lifted up in the pride of your hearts; yea, I trust that ye have not set your hearts upon riches and the vain things of the world; yea, I trust that you do not worship idols, but that ye do worship the true and the living God, and that ye look forward for the remission of your sins, with an everlasting faith, which is to come.

- 7 Защото ето, казвам ви, ще има много неща да се сбъднат; и ето, има нещо, което е по-важно от всички други — защото ето, не е толкова далечно времето, когато Изкупителят ще живее и ще дойде сред Своя народ.
- 8 Ето, аз не казвам, че Той ще дойде сред нас по времето, когато ще пребивава в своята смъртна скиния; защото ето, Духът не ми е казал, че ще стане тъй. Сега, относно това аз не зная нищо; но което зная е, че Господ Бог има сила да извършва всичко, което е според словото Му.
- 9 Но ето, толкова ми е казал Духът, казвайки: Призови този народ, казвайки: Покайте се и подгответе пътя Господен, ходете в Неговите пътеки, които са прави, защото ето, царството небесно набляжава и Синът Божий идва на лицето на земята.
- 10 И ето, Той ще бъде роден от Мария в Ерусалим, който е земята на праотците ти и тя, бидейки девица, скъпоценен и избран съсъд, ще бъде осенена и ще зачене чрез силата на Светия Дух и ще роди Син, да, тъкмо Сина Божий.
- 11 И Той ще се яви, изстрадвайки болки и оскърбления, и изкушения от всякакъв вид, и всичко това, за да може да се изпълни словото, което казва, че Той ще вземе върху Си болките и болестите на Своя народ.
- 12 И Той ще вземе върху Си смъртта, за да развърже връзките на смъртта, които стягат Неговия народ; и Той ще вземе върху Си немощите им, за да може сърцето Му да се изпълни с милостта според плътта, та да узнае Той според плътта как да подпомага Своя народ според немощите му.
- 13 Сега, Духът знае всички неща; при все това Синът Божий страда според плътта, за да може да вземе върху Си греховете на Своя народ, за да може да изличи техните прегрешения чрез силата на избавлението Си; и сега ето, това е свидетелството, което е в мен.

For behold, I say unto you there be many things to come; and behold, there is one thing which is of more importance than they all—for behold, the time is not far distant that the Redeemer liveth and cometh among his people.

Behold, I do not say that he will come among us at the time of his dwelling in his mortal tabernacle; for behold, the Spirit hath not said unto me that this should be the case. Now as to this thing I do not know; but this much I do know, that the Lord God hath power to do all things which are according to his word.

But behold, the Spirit hath said this much unto me, saying: Cry unto this people, saying—Repent ye, and prepare the way of the Lord, and walk in his paths, which are straight; for behold, the kingdom of heaven is at hand, and the Son of God cometh upon the face of the earth.

And behold, he shall be born of Mary, at Jerusalem which is the land of our forefathers, she being a virgin, a precious and chosen vessel, who shall be overshadowed and conceive by the power of the Holy Ghost, and bring forth a son, yea, even the Son of God.

And he shall go forth, suffering pains and afflictions and temptations of every kind; and this that the word might be fulfilled which saith he will take upon him the pains and the sicknesses of his people.

And he will take upon him death, that he may loose the bands of death which bind his people; and he will take upon him their infirmities, that his bowels may be filled with mercy, according to the flesh, that he may know according to the flesh how to succor his people according to their infirmities.

Now the Spirit knoweth all things; nevertheless the Son of God suffereth according to the flesh that he might take upon him the sins of his people, that he might blot out their transgressions according to the power of his deliverance; and now behold, this is the testimony which is in me.

14 Сега аз ви казвам, че трябва да се покаете и да бъдете родени отново; защото Духът казва, че ако не бъдете родени отново, вие не можете да наследите царството небесно; ето защо, елате и се кръстете в знак на покаяние, за да може да бъдете очистени от греховете си, за да имате вяра в Агнеца Божий, Който отнася греховете на света и Който е могъщ да спасява и пречиства от всякаква неправедност.

15 Да, аз ви казвам, елате и не се плашете, отстранете всякакъв грях, който лесно ви обладава и който ви увлича към унищожение, да, елате, тръгнете и покажете на вашия Бог, че искате да се покаете за греховете си и да встъпите в завет с Него да спазвате заповедите Му, и да Му го засвидетелствате още днес, влизайки във водите на кръщението.

16 И всеки, който направи това, и спазва заповедите Божии отсега насетне, същият ще помни, че му казвам, да, той ще помни, че аз съм му казал, че ще има вечен живот, според свидетелството на Светия Дух, Който свидетелства в мен.

17 И сега, възлюбени мои братя, вярвате ли на тези неща? Ето, аз ви казвам, че знам, че им вярвате; и начинът, по който знам, че им вярвате, е чрез проявата на Духа, Който е в мен. И сега, голяма е радостта ми, понеже вярата ви в това е силна, да, вярата ви в нещата, които съм ви казал.

18 Защото както ви казах в началото, имах голямо желание да не сте в състояние на раздвоение като братята ви, и тъкмо тъй аз намирам, че желанията ми са удовлетворени.

19 Защото виждам, че сте в пътеките на праведността; виждам, че сте по пътеката, която води към царството Божие; да, виждам, че вие правите пътеките Му прави.

20 Аз виждам, че ви е сторено знайно чрез свидетелството на словото Му, че Той не може да ходи в криви пътеки; нито се отклонява от това, което е казал; нито пък има и намек за обръщане от дясно към ляво, или от това, което е право, към онова, което е погрешно; ето защо, Неговият ход е един вечен кръг.

Now I say unto you that ye must repent, and be born again; for the Spirit saith if ye are not born again ye cannot inherit the kingdom of heaven; therefore come and be baptized unto repentance, that ye may be washed from your sins, that ye may have faith on the Lamb of God, who taketh away the sins of the world, who is mighty to save and to cleanse from all unrighteousness.

Yea, I say unto you come and fear not, and lay aside every sin, which easily doth beset you, which doth bind you down to destruction, yea, come and go forth, and show unto your God that ye are willing to repent of your sins and enter into a covenant with him to keep his commandments, and witness it unto him this day by going into the waters of baptism.

And whosoever doeth this, and keepeth the commandments of God from thenceforth, the same will remember that I say unto him, yea, he will remember that I have said unto him, he shall have eternal life, according to the testimony of the Holy Spirit, which testifieth in me.

And now my beloved brethren, do you believe these things? Behold, I say unto you, yea, I know that ye believe them; and the way that I know that ye believe them is by the manifestation of the Spirit which is in me. And now because your faith is strong concerning that, yea, concerning the things which I have spoken, great is my joy.

For as I said unto you from the beginning, that I had much desire that ye were not in the state of dilemma like your brethren, even so I have found that my desires have been gratified.

For I perceive that ye are in the paths of righteousness; I perceive that ye are in the path which leads to the kingdom of God; yea, I perceive that ye are making his paths straight.

I perceive that it has been made known unto you, by the testimony of his word, that he cannot walk in crooked paths; neither doth he vary from that which he hath said; neither hath he a shadow of turning from the right to the left, or from that which is right to that which is wrong; therefore, his course is one eternal round.

21 Той не живее в несвети храмове; нито пък нечистотата или нещо, което е нечисто, могат да бъдат приети в царството Божие; ето защо, аз ви казвам, че ще дойде времето, да, и това ще бъде в последния ден, когато този, който е нечист, ще остане в нечистотата си.

22 И сега, възлюбени мои братя, аз ви казвам тези неща, за да мога да събудя у вас чувство за дълга ви към Бога, за да може да ходите невинни пред Него и да може да ходите според светия ред Божий, според който сте били приети.

23 И сега, бих желал да бъдете смирени и покорни, и благи, лесни за умоляване; изпълнени с търпение и дълготърпение, бидейки умерени във всяко нещо, бидейки усърдни по всяко време в спазването на заповедите Божии, молещи се за всяко едно нещо, от което се нуждаете, както духовно, така и материално; винаги въздаващи благодарности на Бога, за всичко, което получавате.

24 Гледайте да имате вяра, надежда и милосърдие и тогава винаги ще изобилствате на добри дела.

25 И нека Господ ви благослови и пази одежанията ви неопетнени, за да можете най-накрая да бъдете доведени в царството небесно да седнете наред с Авраам, Исаак, Яков и светите пророци, които са били откакто свят светува, като вашите одежания бидат тъкмо тъй неопетнени, както са техните, за да не излезете повече отттам.

26 И сега, възлюбени мои братя, аз ви казвам тези слова според Духа, Който свидетелства в мене; и душата ми се радва извънредно, поради извънредното усърдие и внимание, което отдадохте на словото ми.

27 И сега, нека мирът Божий да почива над вас, и над домовете и земите ви, и над стадата и чердите ви, и над всичко, което притежавате, над жените ви и децата ви, според вярата ви и добрите ви дела, от сега нататък и навеки. И тъй рекох. Амин.

And he doth not dwell in unholy temples; neither can filthiness or anything which is unclean be received into the kingdom of God; therefore I say unto you the time shall come, yea, and it shall be at the last day, that he who is filthy shall remain in his filthiness.

And now my beloved brethren, I have said these things unto you that I might awaken you to a sense of your duty to God, that ye may walk blameless before him, that ye may walk after the holy order of God, after which ye have been received.

And now I would that ye should be humble, and be submissive and gentle; easy to be entreated; full of patience and long-suffering; being temperate in all things; being diligent in keeping the commandments of God at all times; asking for whatsoever things ye stand in need, both spiritual and temporal; always returning thanks unto God for whatsoever things ye do receive.

And see that ye have faith, hope, and charity, and then ye will always abound in good works.

And may the Lord bless you, and keep your garments spotless, that ye may at last be brought to sit down with Abraham, Isaac, and Jacob, and the holy prophets who have been ever since the world began, having your garments spotless even as their garments are spotless, in the kingdom of heaven to go no more out.

And now my beloved brethren, I have spoken these words unto you according to the Spirit which testifieth in me; and my soul doth exceedingly rejoice, because of the exceeding diligence and heed which ye have given unto my word.

And now, may the peace of God rest upon you, and upon your houses and lands, and upon your flocks and herds, and all that you possess, your women and your children, according to your faith and good works, from this time forth and forever. And thus I have spoken. Amen.

Алма 8

- 1 И сега стана така, че Алма се върна от земята Гедеон, след като беше научил народа на Гедеон на много неща, които не могат да бъдат записани, и след като беше установил реда в църквата, според както бе сторил преди в земята Зарахемла, да, той се завърна в собствената си къща в Зарахемла, за да си отдъхне от труда, който беше положил.
- 2 И тъй привърши деветата година от управлението на съдиите над народа на Нефи.
- 3 И стана така, че в началото на десетата година от управлението на съдиите над народа на Нефи, Алма си тръгна оттам и предприе пътуването си към земята Мелик, на запад от реката Сидон, на запад, към пределите на пустошта.
- 4 И той започна да поучава хората в земята Мелик според светия ред Божий, чрез който беше призван; и той започна да поучава народа из цялата земя Мелик.
- 5 И стана така, че народът дойде към него от всички предели на земята, която беше от страната на пустошта. И те бяха кръстени из цялата земя.
- 6 И тъй, когато свърши делото си в Мелик, той си тръгна оттам и пропътува тридневен път на север от земята Мелик; и той пристигна в един град, наречен Амония.
- 7 Сега, беше обичай на народа на Нефи да нарича земите си, градовете си и селата си, да, дори и малките си села, по името на оногова, който първи ги беше притежавал; и тъй беше и със земята Амония.
- 8 И стана така, че когато Алма пристигна в град Амония, той започна да им проповядва словото Божие.
- 9 Сега, Сатана беше придобил голяма власт над сърцата на хората от град Амония, ето защо, те не искаха да се вслушат в словата на Алма.

Alma 8

And now it came to pass that Alma returned from the land of Gideon, after having taught the people of Gideon many things which cannot be written, having established the order of the church, according as he had before done in the land of Zarahemla, yea, he returned to his own house at Zarahemla to rest himself from the labors which he had performed.

And thus ended the ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the commencement of the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Alma departed from thence and took his journey over into the land of Melek, on the west of the river Sidon, on the west by the borders of the wilderness.

And he began to teach the people in the land of Melek according to the holy order of God, by which he had been called; and he began to teach the people throughout all the land of Melek.

And it came to pass that the people came to him throughout all the borders of the land which was by the wilderness side. And they were baptized throughout all the land;

So that when he had finished his work at Melek he departed thence, and traveled three days' journey on the north of the land of Melek; and he came to a city which was called Ammonihah.

Now it was the custom of the people of Nephi to call their lands, and their cities, and their villages, yea, even all their small villages, after the name of him who first possessed them; and thus it was with the land of Ammonihah.

And it came to pass that when Alma had come to the city of Ammonihah he began to preach the word of God unto them.

Now Satan had gotten great hold upon the hearts of the people of the city of Ammonihah; therefore they would not hearken unto the words of Alma.

10 При все това, Алма се трудеше много в Духа, бойки се с Бога в усърдна молитва Той да излее Своя Дух над хората в града; и също да му даде да ги кръсти в знак на покаяние.

11 При все това, те вкоравиха сърцата си, казвайки му: Ето, ние знаем, че ти си Алма; и ние знаем, че ти си висшият свещеник на църквата, която си установил в много части на страната, съгласно преданието ви; но ние не сме от твоята църква и не вярваме в такива безумни предания.

12 И сега, ние знаем, че понеже не сме от твоята църква, ние знаем, че ти нямаш власт над нас; и ти предаде съдийския престол на Нефия, затова не си върховният съдия над нас.

13 Сега, когато хората казаха това и отрекоха всички слова на Алма, и го хулеха, и го заплюваха, и сториха да бъде прогонен от града им, той си тръгна оттам и предприе пътуването си за града, наречен Аарон.

14 И стана така, че докато пътуваше натам, изнемогвайки от скръб, преминавайки през много горест и мъка на душата си поради нечестията на хората, които бяха в града Амония, случи се, че докато Алма изнемогваше от скръб, яви му се ангел Господен, казвайки:

15 Благословен си ти, Алма; ето защо, вдигни главата си и се радвай, защото имаш голяма причина да се радваш; защото ти си бил верен в изпълнението на заповедите Божии още от времето, когато получи първото си послание от Него. Ето, аз съм този, който ти го предаде.

16 И ето, аз съм изпратен да ти заповядам да се върнеш в град Амония и да проповядваш отново на хората от града; да, проповядвай им. Да, кажи им, че ако не се покаят, Господ Бог ще ги унищожи.

Nevertheless Alma labored much in the spirit, wrestling with God in mighty prayer, that he would pour out his Spirit upon the people who were in the city; that he would also grant that he might baptize them unto repentance.

Nevertheless, they hardened their hearts, saying unto him: Behold, we know that thou art Alma; and we know that thou art high priest over the church which thou hast established in many parts of the land, according to your tradition; and we are not of thy church, and we do not believe in such foolish traditions.

And now we know that because we are not of thy church we know that thou hast no power over us; and thou hast delivered up the judgment-seat unto Nephiah; therefore thou art not the chief judge over us.

Now when the people had said this, and withstood all his words, and reviled him, and spit upon him, and caused that he should be cast out of their city, he departed thence and took his journey towards the city which was called Aaron.

And it came to pass that while he was journeying thither, being weighed down with sorrow, wading through much tribulation and anguish of soul, because of the wickedness of the people who were in the city of Ammonihah, it came to pass while Alma was thus weighed down with sorrow, behold an angel of the Lord appeared unto him, saying:

Blessed art thou, Alma; therefore, lift up thy head and rejoice, for thou hast great cause to rejoice; for thou hast been faithful in keeping the commandments of God from the time which thou receivedst thy first message from him. Behold, I am he that delivered it unto you.

And behold, I am sent to command thee that thou return to the city of Ammonihah, and preach again unto the people of the city; yea, preach unto them. Yea, say unto them, except they repent the Lord God will destroy them.

17 Защото ето, сега те се стараят, ако може, да уни-
щожат свободата на твоя народ (защото тъй казва
Господ), което е противно на повеленията и раз-
поредбите, и заповедите, които Той е дал на Своя
народ.

18 Сега стана така, че след като Алма бе получил то-
ва известие от ангела Господен, той се върна бързо в
земята Амония. И влезе в града по друг път, да, по
пътя, който е на юг от град Амония.

19 И като влизаше в града, той беше изгладнял и ка-
за на един човек: Ще дадеш ли на един смирен слу-
жител на Бога нещо за ядене?

20 И човекът му каза: Аз съм нефит и знам, че ти си
свят Божий пророк, защото ти си човекът, за кого-
то един ангел ми каза във видение: Ти ще го прие-
меш. Ето защо, ела с мене в къщата ми и аз ще ти
дам от моята храна, и знам, че ти ще бъдеш благос-
ловия за мене и къщата ми.

21 И стана така, че човекът го прие в къщата си; и
човекът се наричаше Амулик; и той донесе хляб и
месо, и ги сложи пред Алма.

22 И стана така, че Алма яде от хляба и се засити; и
той благослови Амулик и дома му, и отдаде благо-
дарности на Бога.

23 И след като беше ял и се беше заситил, той рече
на Амулик: Аз съм Алма и съм висшият свещеник
на църквата Божия из цялата страна.

24 И ето, бях призован да проповядвам словото
Божие на целия този народ според Духа на откро-
вението и пророчеството; и аз бях в тази земя, но те
не пожелаха да ме приемат, а ме прогониха и бях го-
тов да обърна гръб на тази земя навеки.

25 Но ето, беше ми заповядано да се върна отново и
да пророкувам на тези люде, да, и да свидетелствам
срещу тях относно беззаконията им.

26 И сега, Амулик, понеже ти ме прие и ме нахрани,
ти си благословен; защото бях изгладнял, понеже
бях постил много дни.

27 И Алма остана с Амулик много дни, преди да за-
почне да проповядва на людете.

28 И стана така, че людете още повече увеличиха
беззаконията си.

For behold, they do study at this time that they may
destroy the liberty of thy people, (for thus saith the
Lord) which is contrary to the statutes, and judgments,
and commandments which he has given unto his peo-
ple.

Now it came to pass that after Alma had received his
message from the angel of the Lord he returned speedily
to the land of Ammonihah. And he entered the city by
another way, yea, by the way which is on the south of
the city of Ammonihah.

And as he entered the city he was an hungered, and
he said to a man: Will ye give to an humble servant of
God something to eat?

And the man said unto him: I am a Nephite, and I
know that thou art a holy prophet of God, for thou art
the man whom an angel said in a vision: Thou shalt re-
ceive. Therefore, go with me into my house and I will
impart unto thee of my food; and I know that thou wilt
be a blessing unto me and my house.

And it came to pass that the man received him into
his house; and the man was called Amulek; and he
brought forth bread and meat and set before Alma.

And it came to pass that Alma ate bread and was
filled; and he blessed Amulek and his house, and he gave
thanks unto God.

And after he had eaten and was filled he said unto
Amulek: I am Alma, and am the high priest over the
church of God throughout the land.

And behold, I have been called to preach the word of
God among all this people, according to the spirit of
revelation and prophecy; and I was in this land and they
would not receive me, but they cast me out and I was
about to set my back towards this land forever.

But behold, I have been commanded that I should
turn again and prophesy unto this people, yea, and to
testify against them concerning their iniquities.

And now, Amulek, because thou hast fed me and
taken me in, thou art blessed; for I was an hungered, for
I had fasted many days.

And Alma tarried many days with Amulek before he
began to preach unto the people.

And it came to pass that the people did wax more
gross in their iniquities.

29 И словото дойде до Алма, казвайки: Иди и кажи също на Моя служител Амулик да иде и пророкува на този народ, казвайки: Покайте се, защото така казва Господ, ако не се покаете, ще посетя този народ в гнева Си; да, и не ще отвърна свирепия Си гняв.

30 И Алма, а също и Амулик, излязоха сред народа, за да провъзгласят Божиите слова; и те бяха изпълнени със Светия Дух.

31 И им бе дадена сила, дотолкова, че не беше възможно да ги затварят в ями; нито пък беше възможно някой човек да ги убие; при все това те не използваха своята сила, докато не бяха вързани и хвърлени в тъмница. Сега, това бе сторено, та Господ да може да покаже силата Си чрез тях.

32 И стана така, че те излязоха и започнаха да проповядват, и да пророкуват на народа, според духа и силата, които Господ им беше дал.

And the word came to Alma, saying: Go; and also say unto my servant Amulek, go forth and prophesy unto this people, saying—Repent ye, for thus saith the Lord, except ye repent I will visit this people in mine anger; yea, and I will not turn my fierce anger away.

And Alma went forth, and also Amulek, among the people, to declare the words of God unto them; and they were filled with the Holy Ghost.

And they had power given unto them, insomuch that they could not be confined in dungeons; neither was it possible that any man could slay them; nevertheless they did not exercise their power until they were bound in bands and cast into prison. Now, this was done that the Lord might show forth his power in them.

And it came to pass that they went forth and began to preach and to prophesy unto the people, according to the spirit and power which the Lord had given them.

Словата на Алма, а също и словата на Амулик, провъзгласени на людетe в земята Амония. А също те са хвърлени в тъмница и са избавени чрез чудната сила Божия, която бе в тях, според летописа на Алма.

Алма 9

- 1 И тъй, аз, Алма, след като получих заповед от Бога, че трябва да взема с мен Амулик и да отида да проповядвам отново на този народ, или на народа в град Амония, стана така, че когато започнах да им проповядвам, те започнаха да ми се противопоставят, казвайки:
- 2 Кой си ти? Мислиш ли, че ще повярваме на свидетелството на един човек, дори и ако ни проповядва, че земята ще премине?
- 3 Сега, те не разбираха словата, които изричаха; защото не знаеха, че земята ще премине.
- 4 И те казваха също: Ние няма да повярваме на словата ти, ако ще пророкуваш, че този велик град ще бъде унищожен за един ден.
- 5 Сега, те не знаеха, че Бог може да върши такива чудни дела, защото те бяха коравосърдечни и коравовратни люде.
- 6 И те казваха: Кой е Бог, Който дава власт само на един човек от този народ, за да му извести истината за толкова велики и чудни неща?
- 7 И те се приближиха, за да сложат ръка върху ми; но ето, те не го направиха. И аз заставах смело, за да им провъзглася, да, аз смело им засвидетелствах, казвайки:
- 8 О, вие, нечестиво и извратено поколение, как тъй сте забравили преданието на бащите си; да, колко скоро забравихте заповедите Божии.
- 9 Не си ли спомняте, че баща ни, Лехий, беше изведен от Ерусалим от ръката Божия? Не си ли спомняте, че всички те бяха водени от Него през пустош-та?

The words of Alma, and also the words of Amulek, which were declared unto the people who were in the land of Ammonihah. And also they are cast into prison, and delivered by the miraculous power of God which was in them, according to the record of Alma.

Alma 9

And again, I, Alma, having been commanded of God that I should take Amulek and go forth and preach again unto this people, or the people who were in the city of Ammonihah, it came to pass as I began to preach unto them, they began to contend with me, saying:

Who art thou? Suppose ye that we shall believe the testimony of one man, although he should preach unto us that the earth should pass away?

Now they understood not the words which they spake; for they knew not that the earth should pass away.

And they said also: We will not believe thy words if thou shouldst prophesy that this great city should be destroyed in one day.

Now they knew not that God could do such marvelous works, for they were a hard-hearted and a stiff-necked people.

And they said: Who is God, that sendeth no more authority than one man among this people, to declare unto them the truth of such great and marvelous things?

And they stood forth to lay their hands on me; but behold, they did not. And I stood with boldness to declare unto them, yea, I did boldly testify unto them, saying:

Behold, O ye wicked and perverse generation, how have ye forgotten the tradition of your fathers; yea, how soon ye have forgotten the commandments of God.

Do ye not remember that our father, Lehi, was brought out of Jerusalem by the hand of God? Do ye not remember that they were all led by him through the wilderness?

- 10 И толкова скоро ли забравихте колко пъти Той избави бащите ни от ръцете на техните врагове, и как ги запази от това да бъдат унищожени даже от ръцете на собствените им братя?
- 11 Да, и ако не беше поради несравнимата Му сила и милостта Му, и дълготърпението Му към нас, ние сме щели неизбежно да бъдем отхвърлени от лицето на земята отпреди дълго време и може би предадени на състояние на безкрайна окаяност и злочестина.
- 12 Ето, сега аз ви казвам, че Той ви заповядва да се покаете, и освен ако не се покаете, вие по никакъв начин не можете да наследите царството Божие. Но ето, това не е всичко. Той ви е заповядал да се покаете, иначе ще ви унищожи напълно от лицето на земята; да, Той ще ви посети в гнева Си, и в свирепия Си гняв Той няма да се отвърне.
- 13 Ето, не си ли спомняте словата, които Той изрече на Лехий, казвайки че: Доколкото спазвате заповедите Ми, вие ще преуспявате в земята? И пак е казано, че доколкото не спазвате заповедите Ми, вие ще бъдете отхвърлени от присъствието Господне.
- 14 Сега, аз бих желал да запомните, че доколкото ламанитите не са спазвали заповедите Божии, те са били отхвърлени от присъствието Господне. Сега виждаме, че словото Господне е потвърдено в това и ламанитите са били отхвърлени от присъствието Му от началото на прегрешенията им в страната.
- 15 При все това, аз ви казвам, че съдният ден ще бъде по-търпим за тях, отколкото за вас, ако останете в греховете си, да, и дори по-търпим за тях в този живот, отколкото за вас, освен ако не се покаете.
- 16 Защото много обещания са предназначени за ламанитите; защото заради преданията на своите бащи те останаха в състоянието си на невежество. Ето защо, Господ ще бъде милостив към тях и ще продължи съществуването им на земята.

And have ye forgotten so soon how many times he delivered our fathers out of the hands of their enemies, and preserved them from being destroyed, even by the hands of their own brethren?

Yea, and if it had not been for his matchless power, and his mercy, and his long-suffering towards us, we should unavoidably have been cut off from the face of the earth long before this period of time, and perhaps been consigned to a state of endless misery and woe.

Behold, now I say unto you that he commandeth you to repent; and except ye repent, ye can in nowise inherit the kingdom of God. But behold, this is not all—he has commanded you to repent, or he will utterly destroy you from off the face of the earth; yea, he will visit you in his anger, and in his fierce anger he will not turn away.

Behold, do ye not remember the words which he spake unto Lehi, saying that: Inasmuch as ye shall keep my commandments, ye shall prosper in the land? And again it is said that: Inasmuch as ye will not keep my commandments ye shall be cut off from the presence of the Lord.

Now I would that ye should remember, that inasmuch as the Lamanites have not kept the commandments of God, they have been cut off from the presence of the Lord. Now we see that the word of the Lord has been verified in this thing, and the Lamanites have been cut off from his presence, from the beginning of their transgressions in the land.

Nevertheless I say unto you, that it shall be more tolerable for them in the day of judgment than for you, if ye remain in your sins, yea, and even more tolerable for them in this life than for you, except ye repent.

For there are many promises which are extended to the Lamanites; for it is because of the traditions of their fathers that caused them to remain in their state of ignorance; therefore the Lord will be merciful unto them and prolong their existence in the land.

17 И по някое време те ще бъдат доведени до вяра в словото Му и до знанието за неправилността на бащините им предания; и много от тях ще бъдат спасени, защото Господ ще бъде милостив към всички, които призовават името Му.

18 Но ето, аз ви казвам, ако вие упорствате в нечестията си, дните ви в страната няма да бъдат продължени, защото ламанитите ще бъдат изпратени върху ви, и ако не се покаете, те ще дойдат в незначайно за вас време и ще бъдете наказани с пълно унищожение; и това ще бъде според свирепия гняв Господен.

19 Понеже Той няма да позволи да живеете в беззаконията си и да унищожите Неговия народ. Аз ви казвам: Не! Той по-скоро би допуснал ламанитите да унищожат целия Негов народ, който е наречен народа на Нефи, ако стане тъй, че те изпаднат в грехове и прегрешения, след като са им били дадени толкова много светлина и толкова много познание за Господа, техния Бог;

20 да, след като е бил един толкова много облагодетелстван народ на Господа; да, след като е бил по-облагодетелстван от всеки друг народ, племе, език и люде; след като всички неща са им били сторени знайни според желанията им, и вярата им, и молитвите им за това, което е било, което е, и което трябва да дойде;

21 след като са били посетени от Духа Божий; след като са разговаряли с ангели и им е било говорено от Гласа Господен; и имайки Духа на пророчеството и Духа на откровението, както и много дарове, дара за говорене на езици и дара за проповядване, и дара на Светия Дух, и дара за превеждане;

22 да, и след като бяха избавени от Бога из земята на Ерусалим от ръката Господна; след като бяха спасени от глад и от болест, и от всякакъв вид различни страдания; станали силни в битка, за да не могат да бъдат унищожени; многократно извеждани от робство, съхранявани и запазени до ден днешен, и преуспяващи, докато са забогатели във всичко,

And at some period of time they will be brought to believe in his word, and to know of the incorrectness of the traditions of their fathers; and many of them will be saved, for the Lord will be merciful unto all who call on his name.

But behold, I say unto you that if ye persist in your wickedness that your days shall not be prolonged in the land, for the Lamanites shall be sent upon you; and if ye repent not they shall come in a time when you know not, and ye shall be visited with utter destruction; and it shall be according to the fierce anger of the Lord.

For he will not suffer you that ye shall live in your iniquities, to destroy his people. I say unto you, Nay; he would rather suffer that the Lamanites might destroy all his people who are called the people of Nephi, if it were possible that they could fall into sins and transgressions, after having had so much light and so much knowledge given unto them of the Lord their God;

Yea, after having been such a highly favored people of the Lord; yea, after having been favored above every other nation, kindred, tongue, or people; after having had all things made known unto them, according to their desires, and their faith, and prayers, of that which has been, and which is, and which is to come;

Having been visited by the Spirit of God; having conversed with angels, and having been spoken unto by the voice of the Lord; and having the spirit of prophecy, and the spirit of revelation, and also many gifts, the gift of speaking with tongues, and the gift of preaching, and the gift of the Holy Ghost, and the gift of translation;

Yea, and after having been delivered of God out of the land of Jerusalem, by the hand of the Lord; having been saved from famine, and from sickness, and all manner of diseases of every kind; and they having waxed strong in battle, that they might not be destroyed; having been brought out of bondage time after time, and having been kept and preserved until now; and they have been prospered until they are rich in all manner of things—

23 и сега ето, аз ви казвам, че ако този народ, който е получил толкова много благословии от ръката Господна, прегреша срещу светлината и познанието, което притежава, аз ви казвам, че ако бъде тъй и той изпадне в прегрешение, ще бъде много по-търпимо за ламанитите, отколкото за тях.

24 Защото ето, обещанията Господни ще са предназначени за ламанитите, а не за вас, ако прегрешите; защото не обеща ли ясно Господ и не постанови ли твърдо Господ, че ако се разбунтувате против Него, вие ще бъдете напълно унищожени от лицето на земята?

25 И сега, поради тази причина, за да не може да бъдете унищожени, Господ изпрати ангела Си да посети мнозина от народа Му и да им изяви, че трябва да излязат и призоват силно този народ, казвайки: Покайте се, защото близко е царството небесно.

26 И не след много дни Синът Божий ще дойде в славата Си; и славата Му ще бъде славата на Единородния на Отца, изпълнен с благодат, справедливост и истина, изпълнен с търпение, милост и дълготърпение, бърз да чуе призивите на Своя народ и да отговаря на молитвите им.

27 И ето, Той идва да изкупи онези, които ще бъдат кръстени в знак на покаяние чрез вяра в Неговото име.

28 Ето защо, подгответе пътя Господен, защото приближава времето, когато всички човеци ще пожънат наградата за делата си, според каквито те са били: ако са били праведни, те ще пожънат спасение за душите си, съгласно силата и избавлението на Исуса Христа; и ако са били зли, ще пожънат осъждение за душите си, съгласно силата и пленничеството на дявола.

29 Сега ето, това е гласът на ангела, който вика към народа.

And now behold I say unto you, that if this people, who have received so many blessings from the hand of the Lord, should transgress contrary to the light and knowledge which they do have, I say unto you that if this be the case, that if they should fall into transgression, it would be far more tolerable for the Lamanites than for them.

For behold, the promises of the Lord are extended to the Lamanites, but they are not unto you if ye transgress; for has not the Lord expressly promised and firmly decreed, that if ye will rebel against him that ye shall utterly be destroyed from off the face of the earth?

And now for this cause, that ye may not be destroyed, the Lord has sent his angel to visit many of his people, declaring unto them that they must go forth and cry mightily unto this people, saying: Repent ye, for the kingdom of heaven is nigh at hand;

And not many days hence the Son of God shall come in his glory; and his glory shall be the glory of the Only Begotten of the Father, full of grace, equity, and truth, full of patience, mercy, and long-suffering, quick to hear the cries of his people and to answer their prayers.

And behold, he cometh to redeem those who will be baptized unto repentance, through faith on his name.

Therefore, prepare ye the way of the Lord, for the time is at hand that all men shall reap a reward of their works, according to that which they have been—if they have been righteous they shall reap the salvation of their souls, according to the power and deliverance of Jesus Christ; and if they have been evil they shall reap the damnation of their souls, according to the power and captivation of the devil.

Now behold, this is the voice of the angel, crying unto the people.

30 И сега, възлюбени мои братя, защото вие сте ми братя и трябва да сте възлюбени, трябва да принасяте дела, съответствени на покаянието, виждайки че сърцата ви са се вкоравили твърде срещу словото Божие и виждайки, че сте изгубен и паднал народ.

31 Сега стана така, че когато аз, Алма, бях изрекъл тези слова, людете ми се разгневиха, понеже им бях казал, че са коравосърдечни и коравовратни люде.

32 И също, понеже им бях казал, че са изгубен и паднал народ, те ми се разгневиха и потърсиха да сложат ръка върху ми, та да могат да ме хвърлят в тъмница.

33 Но стана така, че тогава Господ не допусна те да ме хванат и да ме хвърлят в тъмница.

34 И стана така, че Амулик отиде и застана пред тях, и също започна да им проповядва. И сега, не всички слова на Амулик са записани, при все това част от словата му са записани в тази книга.

And now, my beloved brethren, for ye are my brethren, and ye ought to be beloved, and ye ought to bring forth works which are meet for repentance, seeing that your hearts have been grossly hardened against the word of God, and seeing that ye are a lost and a fallen people.

Now it came to pass that when I, Alma, had spoken these words, behold, the people were wroth with me because I said unto them that they were a hard-hearted and a stiffnecked people.

And also because I said unto them that they were a lost and a fallen people they were angry with me, and sought to lay their hands upon me, that they might cast me into prison.

But it came to pass that the Lord did not suffer them that they should take me at that time and cast me into prison.

And it came to pass that Amulek went and stood forth, and began to preach unto them also. And now the words of Amulek are not all written, nevertheless a part of his words are written in this book.

Алма 10

- 1 Сега, това са словата, които Амулик проповядваше на хората в земята Амония, казвайки:
- 2 Аз съм Амулик, син на Гедона, който беше син на Исмаил, който беше потомък на Аминадий; и това беше същият този Аминадий, който изтъкува писанието върху стената на храма, написано от пръста Божий.
- 3 И Аминадий беше потомък на Нефи, който беше синът на Лехий, който излезе от земята на Ерусалим и който бе потомък на Манасия, синът на Иосиф, който беше продаден в Египет от ръцете на братята си.
- 4 И ето, аз съм човек, ползващ се с немалко уважение сред ония, които ме познават; да, и ето, имам много роднини и приятели и съм натрупал също много богатства чрез собственото си трудолюбие.
- 5 При все това, аз никога не съм знаел много за пътищата Господни, нито за Неговите тайнства и чудна сила. Аз казах, че никога не съм знаел много за тези неща; но ето, аз греша, защото съм видял много от тайнствата Му и чудната Му сила; да, тъкмо в съхраняването на живота на тези люде.
- 6 При все това, аз обаче вкоравих сърцето си, защото бях призоваван много пъти, но не исках да чуя; ето защо, аз знаех относно тези неща, въпреки че не исках да знам; и затова продължих да се бунтувам против Бога в нечестията на сърцето си тъкмо до четвъртия ден на седмия месец, което бе през десетата година от управлението на съдиите.
- 7 Докато пътувах да посетя един много близък роднина, ангел Господен ми се яви и ми каза: Амулик, върни се в къщата си, защото ще трябва да нахраниш един пророк Господен; да, един свят човек, избраник на Бога, който е постил в продължение на много дни заради греховете на тези люде, и той е огладнял, и ти ще го приемеш в къщата си, и ще го нахраниш, и той ще благослови тебе и къщата ти; и благословията Господна ще почива върху теб и върху дома ти.

Alma 10

Now these are the words which Amulek preached unto the people who were in the land of Ammonihah, saying:

I am Amulek; I am the son of Giddonah, who was the son of Ishmael, who was a descendant of Aminadi; and it was that same Aminadi who interpreted the writing which was upon the wall of the temple, which was written by the finger of God.

And Aminadi was a descendant of Nephi, who was the son of Lehi, who came out of the land of Jerusalem, who was a descendant of Manasseh, who was the son of Joseph who was sold into Egypt by the hands of his brethren.

And behold, I am also a man of no small reputation among all those who know me; yea, and behold, I have many kindreds and friends, and I have also acquired much riches by the hand of my industry.

Nevertheless, after all this, I never have known much of the ways of the Lord, and his mysteries and marvelous power. I said I never had known much of these things; but behold, I mistake, for I have seen much of his mysteries and his marvelous power; yea, even in the preservation of the lives of this people.

Nevertheless, I did harden my heart, for I was called many times and I would not hear; therefore I knew concerning these things, yet I would not know; therefore I went on rebelling against God, in the wickedness of my heart, even until the fourth day of this seventh month, which is in the tenth year of the reign of the judges.

As I was journeying to see a very near kindred, behold an angel of the Lord appeared unto me and said: Amulek, return to thine own house, for thou shalt feed a prophet of the Lord; yea, a holy man, who is a chosen man of God; for he has fasted many days because of the sins of this people, and he is an hungered, and thou shalt receive him into thy house and feed him, and he shall bless thee and thy house; and the blessing of the Lord shall rest upon thee and thy house.

- 8 И стана така, че аз се подчиних на гласа на ангела и тръгнах обратно към къщата си. И докато отивах натам, аз намерих човека, за когото ангелът ми каза: Ще го приемеш у дома си — и ето, той беше същият този човек, който ви говори относно Божиите неща.
- 9 И ангелът ми каза, че той е свят човек; и тъй, аз знам, че той е свят човек, защото ангел от Бога го каза.
- 10 И още аз знам също, че нещата, за които той свидетелства, са истинни; защото ето, казвам ви, тъй както жив е Господ, тъкмо тъй Той изпрати ангела Си да ми изяви тези неща; и Той направи това, докато този Алма пребиваваше в къщата ми.
- 11 Понеже ето, той благослови дома ми, благослови и мене, и жените ми, и децата ми, и баща ми, и роднините ми; да, даже целия ми род е благословил той и благословията Господна почиваше върху нас според словата му.
- 12 И сега, когато Амулик изрече тези слова, люде те започнаха да се учудват, виждайки, че има повече от един свидетел, който да свидетелства за нещата, в които бяха обвинени; също и за нещата, които трябва да дойдат, според духа на пророчеството, който беше в тях.
- 13 При все това, имаше неколцина сред тях, които мислеха да ги разпитат, та да могат чрез лукавите си помисли да ги изобличат в собствените им слова, и да могат да намерят свидетелство против тях, и да могат да ги предадат на съдиите си, за да могат да бъдат осъдени според закона, и за да могат да бъдат убити или хвърлени в тъмница, според престъплението, което те можеха да изнамерят или засвидетелстват против тях.
- 14 Сега, това бяха точно онези люде, които се опитваха да ги погубят, и те бяха законници, наети или назначени от народа да служат на закона по време на техните съдебни процеси, или съдебните процеси за престъпленията на люде те пред съдиите.
- 15 Сега, тези законници бяха научени на всичките човешки лукавства и хитрости; и това беше, за да бъдат те изкусни в занаята си.

And it came to pass that I obeyed the voice of the angel, and returned towards my house. And as I was going thither I found the man whom the angel said unto me: Thou shalt receive into thy house—and behold it was this same man who has been speaking unto you concerning the things of God.

And the angel said unto me he is a holy man; wherefore I know he is a holy man because it was said by an angel of God.

And again, I know that the things whereof he hath testified are true; for behold I say unto you, that as the Lord liveth, even so has he sent his angel to make these things manifest unto me; and this he has done while this Alma hath dwelt at my house.

For behold, he hath blessed mine house, he hath blessed me, and my women, and my children, and my father and my kinsfolk; yea, even all my kindred hath he blessed, and the blessing of the Lord hath rested upon us according to the words which he spake.

And now, when Amulek had spoken these words the people began to be astonished, seeing there was more than one witness who testified of the things whereof they were accused, and also of the things which were to come, according to the spirit of prophecy which was in them.

Nevertheless, there were some among them who thought to question them, that by their cunning devices they might catch them in their words, that they might find witness against them, that they might deliver them to their judges that they might be judged according to the law, and that they might be slain or cast into prison, according to the crime which they could make appear or witness against them.

Now it was those men who sought to destroy them, who were lawyers, who were hired or appointed by the people to administer the law at their times of trials, or at the trials of the crimes of the people before the judges.

Now these lawyers were learned in all the arts and cunning of the people; and this was to enable them that they might be skilful in their profession.

16 И стана така, че те започнаха да разпитват Амулик, та тъй да могат да го накарат да се оплете в словата си, сиреч да си противоречи в словата, които щеше да изрече.

17 Сега, те не знаеха, че Амулик може да разбере за намеренията им. И стана така, че когато започнаха да го разпитват, той усети мислите им и им каза: О, вие, нечестиво и извратено поколение, вие, законници и лицемери, защото вие полагате основите на дявола; защото поставяте клопки и примки да хванете светите на Бога.

18 Кроите планове да извратите пътищата на праведните и да докарате гнева Божий върху главата си, чак до пълното унищожение на този народ.

19 Да, добре каза Мосия, нашият последен цар, когато беше готов да предаде царството и нямаше никой, на когото да го предаде, като нареди, че този народ трябва да бъде управляван чрез собствените им гласове, да, добре каза той, че ако дойде време, когато гласът на този народ избере беззаконие, сиреч, ако дойде време, когато този народ изпадне в прегрешение, той ще бъде узрял за унищожение.

20 И сега, аз ви казвам, че Господ право съди беззаконията ви; право зове Той този народ чрез гласа на ангелите Си: Покайте се, покайте се, защото царството небесно приближава.

21 Да, право зове Той чрез гласа на ангелите: Аз ще сляза сред народа Си с правота и правосъдие в ръцете Си.

22 Да, аз ви казвам, че ако не бяха молитвите на праведните, които са сега в страната, вие още сега щяхте да бъдете посетени с пълно унищожение. Все пак това няма да стане с потоп, както беше в дните на Ной, но ще стане чрез глад и чрез чума, и чрез меч.

23 Но това, че сте пощадени, е поради молитвите на праведните; и затова, ако вие прогоните праведните от средата си, тогава Господ няма да спре ръката Си; но в яростния Си гняв Той ще излезе срещу вас; тогава ще бъдете поразени с глад и с чума, и с меч; и времето скоро приближава, освен ако не се покаете.

And it came to pass that they began to question Amulek, that thereby they might make him cross his words, or contradict the words which he should speak.

Now they knew not that Amulek could know of their designs. But it came to pass as they began to question him, he perceived their thoughts, and he said unto them: O ye wicked and perverse generation, ye lawyers and hypocrites, for ye are laying the foundations of the devil; for ye are laying traps and snares to catch the holy ones of God.

Ye are laying plans to pervert the ways of the righteous, and to bring down the wrath of God upon your heads, even to the utter destruction of this people.

Yea, well did Mosiah say, who was our last king, when he was about to deliver up the kingdom, having no one to confer it upon, causing that this people should be governed by their own voices—yea, well did he say that if the time should come that the voice of this people should choose iniquity, that is, if the time should come that this people should fall into transgression, they would be ripe for destruction.

And now I say unto you that well doth the Lord judge of your iniquities; well doth he cry unto this people, by the voice of his angels: Repent ye, repent, for the kingdom of heaven is at hand.

Yea, well doth he cry, by the voice of his angels that: I will come down among my people, with equity and justice in my hands.

Yea, and I say unto you that if it were not for the prayers of the righteous, who are now in the land, that ye would even now be visited with utter destruction; yet it would not be by flood, as were the people in the days of Noah, but it would be by famine, and by pestilence, and the sword.

But it is by the prayers of the righteous that ye are spared; now therefore, if ye will cast out the righteous from among you then will not the Lord stay his hand; but in his fierce anger he will come out against you; then ye shall be smitten by famine, and by pestilence, and by the sword; and the time is soon at hand except ye repent.

24 И сега стана така, че людетe се разгневиха още повече на Амулик и се провикнаха, казвайки: Този човек хули нашите закони, които са справедливи, и нашите мъдри законници, които ние сме избрали.

25 Но Амулик простря ръката си и им извика с всичка сила, казвайки: О, вие, нечестиво и извратно поколение, защо Сатана има такава голяма власт над сърцата ви? Защо искате да му се предадете, та да има той власт над вас, да заслепява очите ви, за да не разбирате словата, казани според истината им?

26 Защото ето, свидетелствах ли аз срещу вашия закон? Вие не разбирате; казвате, че съм говорил срещу закона ви, но аз не съм, а говорих в полза на закона ви, за ваше осъждане.

27 И сега, ето, казвам ви, че основата за унищожаването на тези люде започва да се полага от неправедността на вашите законници и вашите съдии.

28 И сега стана така, че когато Амулик беше изрекъл тези неща, людетe се развикаха срещу него, казвайки: Сега знаем, че този човек е чедо на дявола, защото той ни излъга; защото той говори срещу нашия закон. А сега казва, че не е говорил срещу него.

29 И още, той хулеше законниците ни и съдиите ни.

30 И стана така, че законниците внушиха на людетe, че трябва да запомнят тези неща като свидетелство срещу него.

31 И имаше един между тях, чисто име беше Зиезрам. Сега, той беше първият, който обвини Амулик и Алма, като беше един от най-опитните сред тях и имаше много дела с людетe.

32 Сега, целта на тези законници беше да се обогатяват; и те бяха заплатени според службата си.

And now it came to pass that the people were more angry with Amulek, and they cried out, saying: This man doth revile against our laws which are just, and our wise lawyers whom we have selected.

But Amulek stretched forth his hand, and cried the mightier unto them, saying: O ye wicked and perverse generation, why hath Satan got such great hold upon your hearts? Why will ye yield yourselves unto him that he may have power over you, to blind your eyes, that ye will not understand the words which are spoken, according to their truth?

For behold, have I testified against your law? Ye do not understand; ye say that I have spoken against your law; but I have not, but I have spoken in favor of your law, to your condemnation.

And now behold, I say unto you, that the foundation of the destruction of this people is beginning to be laid by the unrighteousness of your lawyers and your judges.

And now it came to pass that when Amulek had spoken these words the people cried out against him, saying: Now we know that this man is a child of the devil, for he hath lied unto us; for he hath spoken against our law. And now he says that he has not spoken against it.

And again, he has reviled against our lawyers, and our judges.

And it came to pass that the lawyers put it into their hearts that they should remember these things against him.

And there was one among them whose name was Zeezrom. Now he was the foremost to accuse Amulek and Alma, he being one of the most expert among them, having much business to do among the people.

Now the object of these lawyers was to get gain; and they got gain according to their employ.

Алма 11

- 1 Сега, в закона на Мосия беше написано, че всеки човек, който е съдия на закона, или онези, които са назначени за съдии, би трябвало да получават заплати според времето, през което се трудят да съдят онези, доведени пред тях да бъдат съдени.
- 2 Сега, ако един човек дължеше на друг и отказваше да плати онова, което дължи, от него се оплакваша на съдията; и съдията упражняваше власт, и изпращаше служители да доведат човека при него; и той съдеше човека според закона и доказателствата, дадени против него, и тъй човекът биваше принуждаван да плати онова, което дължи, или му го отнемаха, или го прогонваха от средата на народа като крадец и разбойник.
- 3 И съдията получаваше като заплата, в зависимост от времето си, една сенина злато на ден, или един сенум сребро, което е равно на една сенина злато; и това е според закона, който беше даден.
- 4 Сега, това са имената на различните техни монети от златото им и от среброто им според тяхната стойност. И имената са дадени от нефитите, защото те не брояха по начина на юдеите в Ерусалим; нито пък мереха по начина на юдеите; но те измениха броенето им и мерките им според волята на народа и обстоятелствата във всяко поколение до управлението на съдиите, когато те бяха установени от цар Мосия.
- 5 Сега, броенето е това: една сенина злато, един сеон злато, един шум злато и една лимна злато.
- 6 Един сенум сребро, един амнор сребро, един езром сребро и един онти сребро.
- 7 Един сенум сребро беше равен на една сенина злато, поотделно равни на една мяра ечемик, също и на една мяра от всякакъв вид зърно.
- 8 Сега, стойността на един сеон злато беше два пъти колкото стойността на една сенина.
- 9 И един шум злато беше два пъти по-скъп от един сеон.
- 10 А една лимна злато се равняваше на стойността на всички други, взети заедно.
- 11 И един амнор сребро беше колкото два сенума.

Alma 11

Now it was in the law of Mosiah that every man who was a judge of the law, or those who were appointed to be judges, should receive wages according to the time which they labored to judge those who were brought before them to be judged.

Now if a man owed another, and he would not pay that which he did owe, he was complained of to the judge; and the judge executed authority, and sent forth officers that the man should be brought before him; and he judged the man according to the law and the evidences which were brought against him, and thus the man was compelled to pay that which he owed, or be stripped, or be cast out from among the people as a thief and a robber.

And the judge received for his wages according to his time—a senine of gold for a day, or a senum of silver, which is equal to a senine of gold; and this is according to the law which was given.

Now these are the names of the different pieces of their gold, and of their silver, according to their value. And the names are given by the Nephites, for they did not reckon after the manner of the Jews who were at Jerusalem; neither did they measure after the manner of the Jews; but they altered their reckoning and their measure, according to the minds and the circumstances of the people, in every generation, until the reign of the judges, they having been established by king Mosiah.

Now the reckoning is thus—a senine of gold, a seon of gold, a shum of gold, and a limnah of gold.

A senum of silver, an amnor of silver, an ezrom of silver, and an onti of silver.

A senum of silver was equal to a senine of gold, and either for a measure of barley, and also for a measure of every kind of grain.

Now the amount of a seon of gold was twice the value of a senine.

And a shum of gold was twice the value of a seon.

And a limnah of gold was the value of them all.

And an amnor of silver was as great as two senums.

- 12 И един езром сребро беше колкото четири сенума.
ма.
- 13 И един онти беше колкото всички други, взети заедно.
- 14 Сега, това е стойността на по-малките бройки на тяхното броене:
- 15 Един сивелон е половината от сенума; следователно един сивелон за половин мяра ечемик.
- 16 И един сивелум е половината на сивелона.
- 17 И една лия е половината на сивелума.
- 18 Сега това е техният брой, съгласно броенето им.
- 19 Сега един антион злато е равен на три сивелона.
- 20 Сега, всичко беше с единствената цел за обогатяване, защото те получаваха своите заплати според работата си и затова подтикваха хората към безредици и всякакъв вид смутове и нечестие, та да могат да имат повече работа и да могат да получат повече пари според делата, представени пред тях; ето защо, те подтикваха хората срещу Алма и Амулик.
- 21 И този Зеизрам започна да разпитва Амулик, казвайки: Ще ми отговориш ли на няколко въпроса, които ще ти задам? И сега, Зеизрам беше човек, умел в замислите на дявола, та да може да унищожи това, което е добро; ето защо, той каза на Амулик: Ще отговориш ли на въпросите, които ще ти поставя?
- 22 И Амулик му каза: Да, ако това е в съгласие с Духа Господен, Който е у мене, защото няма да кажа нищо, което е противно на Духа Господен. И Зеизрам му каза: Ето, тук има шест онтии сребро и аз ще ти ги дам всичките, ако отречеш съществуването на Всевишния.
- 23 Сега, Амулик каза: О, ти, изчадие на пъкъла, защо ме изкушаваш? Знаеш ли ти, че праведните не се поддават на такива изкушения?
- 24 Вярваш ли, че няма Бог? Аз ти казвам: Не, ти знаеш, че има Бог, но ти обичаш парите повече от Него.
- And an ezrom of silver was as great as four senums.
- And an onti was as great as them all.
- Now this is the value of the lesser numbers of their reckoning—
- A shiblon is half of a senum; therefore, a shiblon for half a measure of barley.
- And a shiblum is a half of a shiblon.
- And a leah is the half of a shiblum.
- Now this is their number, according to their reckoning.
- Now an antion of gold is equal to three shiblons.
- Now, it was for the sole purpose to get gain, because they received their wages according to their employ, therefore, they did stir up the people to riotings, and all manner of disturbances and wickedness, that they might have more employ, that they might get money according to the suits which were brought before them; therefore they did stir up the people against Alma and Amulek.
- And this Zeezrom began to question Amulek, saying: Will ye answer me a few questions which I shall ask you? Now Zeezrom was a man who was expert in the devices of the devil, that he might destroy that which was good; therefore, he said unto Amulek: Will ye answer the questions which I shall put unto you?
- And Amulek said unto him: Yea, if it be according to the Spirit of the Lord, which is in me; for I shall say nothing which is contrary to the Spirit of the Lord. And Zeezrom said unto him: Behold, here are six onties of silver, and all these will I give thee if thou wilt deny the existence of a Supreme Being.
- Now Amulek said: O thou child of hell, why tempt ye me? Knowest thou that the righteous yieldeth to no such temptations?
- Believest thou that there is no God? I say unto you, Nay, thou knowest that there is a God, but thou lovest that lucre more than him.

25 И сега, ти ме излъга пред Бога. Ти ми каза: Виж тези шест онтии, които са с голяма стойност, аз ще ти ги дам, а си си наумил да ги задържиш; и твоето желание беше само да ме накараш да отрека истинския и жив Бог, за да намериш причина да ме погубиш. И сега, ето, за това голямо зло ти ще получиш наградата си.

26 И Зиезрам му каза: Ти казваш, че има истински и жив Бог?

27 И Амулик отвърна: Да, има истински и жив Бог.

28 Сега, Зиезрам му каза още: Има ли повече от един Бог?

29 И той отговори: Не.

30 Сега Зиезрам му каза отново: Откъде знаеш ти тези неща?

31 И той рече: Един ангел ми ги стори знайни.

32 И Зиезрам каза отново: Кой е този, който ще дойде? Това Синът Божий ли е?

33 И той му каза: Да.

34 И Зиезрам каза отново: Ще спаси ли Той Своя народ в греховете му? И Амулик му отговори и му каза: Аз ти казвам, че Той не ще го направи, защото Му е невъзможно да се отрече от словото Си.

35 Сега, Зиезрам каза на людете: Гледайте да запомните тези неща, защото той каза, че има само един Бог; обаче той каза и че Синът Божий ще дойде, но няма да спаси народа Си — като че ли той има власт да заповядва на Бога.

36 Сега Амулик му каза отново: Ето, ти излъга, защото казваш, че говоря, като че ли имам власт да заповядвам на Бога, защото казах, че Той няма да спаси Своя народ в греховете му.

37 И аз ти казвам отново, че Той не може да ги спаси в греховете им, защото не мога да отрека Неговото слово; и Той е казал, че нищо нечисто не може да наследи царството небесно; ето защо, как можете да бъдете спасени, освен ако не наследите царството небесно? Ето защо, вие не можете да бъдете спасени в греховете си.

38 Сега Зиезрам му каза отново: Синът Божий самият Вечен Отец ли е?

And now thou hast lied before God unto me. Thou saidst unto me—Behold these six onties, which are of great worth, I will give unto thee—when thou hadst it in thy heart to retain them from me; and it was only thy desire that I should deny the true and living God, that thou mightest have cause to destroy me. And now behold, for this great evil thou shalt have thy reward.

And Zeezrom said unto him: Thou sayest there is a true and living God?

And Amulek said: Yea, there is a true and living God.

Now Zeezrom said: Is there more than one God?

And he answered, No.

Now Zeezrom said unto him again: How knowest thou these things?

And he said: An angel hath made them known unto me.

And Zeezrom said again: Who is he that shall come? Is it the Son of God?

And he said unto him, Yea.

And Zeezrom said again: Shall he save his people in their sins? And Amulek answered and said unto him: I say unto you he shall not, for it is impossible for him to deny his word.

Now Zeezrom said unto the people: See that ye remember these things; for he said there is but one God; yet he saith that the Son of God shall come, but he shall not save his people—as though he had authority to command God.

Now Amulek saith again unto him: Behold thou hast lied, for thou sayest that I spake as though I had authority to command God because I said he shall not save his people in their sins.

And I say unto you again that he cannot save them in their sins; for I cannot deny his word, and he hath said that no unclean thing can inherit the kingdom of heaven; therefore, how can ye be saved, except ye inherit the kingdom of heaven? Therefore, ye cannot be saved in your sins.

Now Zeezrom saith again unto him: Is the Son of God the very Eternal Father?

39 И Амулик му каза: Да, Той е самият Вечен Отец на небето и на земята, и на всички неща, които в тях са. Той е началото и краят, първият и последният.

40 И Той ще дойде на света, за да изкупи Своя народ; и ще вземе върху Си прегрешенията на онези, които вярват в Неговото име; и това са тези, които ще имат вечен живот, и спасението не идва за никой друг.

41 Ето защо, за нечестивите все едно че не е било направено изкупление, с изключение на това, че връзките на смъртта ще бъдат развързани; защото ето, идва денят, когато всички ще се вдигнат от мъртвите и ще застанат пред Бога, и ще бъдат съдени според делата им.

42 Сега, има една смърт, която се нарича телесна смърт; и смъртта на Христа ще развърже връзките на тази телесна смърт, за да бъдат всички вдигнати от тази телесна смърт.

43 Духът и тялото ще бъдат обединени отново в съвършената им форма; и крайник, и става ще бъдат възстановени на съответната им снага, тъй като сме ние сега в това време; и ние ще бъдем доведени да застанем пред Бога, знаейки тъй като знаем сега, и ще имаме ясен спомен за цялата наша вина.

44 Сега, това възстановяване ще бъде за всички — и стари, и млади, и роби, и свободни, и мъже, и жени, и грешни, и праведни; и дори косъм от главите им не ще бъде изгубен, а всяко нещо ще бъде възстановено на съвършената си снага, тъй като е сега в тялото, и ще бъдат доведени и призовани на съд пред съдилището на Христа-Сина, и Бога-Отец, и Светия Дух, Които са един Вечен Бог, за да бъдат съдени според делата им, били те добри или били те зли.

45 Сега ето, аз ви говорих относно смъртта на смъртното тяло и също относно възкресението на смъртното тяло. Аз ви казвам, че това смъртно тяло е вдигнато в безсмъртно тяло, сиреч от смъртта, тъй като от първата смърт, към живот, тъй че да не могат да умрат вече; духовете им се обединяват с телата им, за да не бъдат разделени никога; тъй цялото става духовно и безсмъртно, та да не могат повече да видят тление.

And Amulek said unto him: Yea, he is the very Eternal Father of heaven and of earth, and all things which in them are; he is the beginning and the end, the first and the last;

And he shall come into the world to redeem his people; and he shall take upon him the transgressions of those who believe on his name; and these are they that shall have eternal life, and salvation cometh to none else.

Therefore the wicked remain as though there had been no redemption made, except it be the loosing of the bands of death; for behold, the day cometh that all shall rise from the dead and stand before God, and be judged according to their works.

Now, there is a death which is called a temporal death; and the death of Christ shall loose the bands of this temporal death, that all shall be raised from this temporal death.

The spirit and the body shall be reunited again in its perfect form; both limb and joint shall be restored to its proper frame, even as we now are at this time; and we shall be brought to stand before God, knowing even as we know now, and have a bright recollection of all our guilt.

Now, this restoration shall come to all, both old and young, both bond and free, both male and female, both the wicked and the righteous; and even there shall not so much as a hair of their heads be lost; but every thing shall be restored to its perfect frame, as it is now, or in the body, and shall be brought and be arraigned before the bar of Christ the Son, and God the Father, and the Holy Spirit, which is one Eternal God, to be judged according to their works, whether they be good or whether they be evil.

Now, behold, I have spoken unto you concerning the death of the mortal body, and also concerning the resurrection of the mortal body. I say unto you that this mortal body is raised to an immortal body, that is from death, even from the first death unto life, that they can die no more; their spirits uniting with their bodies, never to be divided; thus the whole becoming spiritual and immortal, that they can no more see corruption.

46 Сега, когато Амулик привърши тези слова, хората започнаха отново да се учудват, и Зиезрам също започна да трепери. И с това свършват словата на Амулик, или това е всичко, което съм записал.

Now, when Amulek had finished these words the people began again to be astonished, and also Zeezrom began to tremble. And thus ended the words of Amulek, or this is all that I have written.

Алма 12

- 1 Сега, Алма, като видя, че словата на Амулик накараха Зиезрам да замълчи, защото видя, че Амулик го хвана в лъжата му и измамата му, целящи да го погубят, и виждайки, че той започна да трепери поради съзнанието за вината си, Алма отвори уста и започна да му говори, и да потвърждава словата на Амулик, да обяснява нещата и разкрива светите писания извън това, което Амулик беше направил.
- 2 Сега, словата, които Алма изрече на Зиезрам, бяха чути от хората наоколо, защото множеството беше голямо; и той говорѝ по този начин:
- 3 Сега, Зиезраме, ти виждаш, че си хванат в лъжите и измамите си, защото ти излъга не само хората, но ти излъга и Бога; защото ето, Той знае всички твои мисли, и ти виждаш, че мислите ти са ни сторени знайни чрез Неговия Дух.
- 4 И виждаш, че знаем, че планът ти беше много лукав, според лукавството на дявола, да излъжеш и измамиш тези люде, за да можеш да ги насъскаш срещу нас, за да ни хулят и да ни прогонват.
- 5 Сега, това беше план на противника ти и той е упражнил силата си в тебе. Сега, аз бих желал да запомниш, че това, което казвам на тебе, го казвам на всички.
- 6 И ето, аз казвам на всички вас, че това бе примка на противника, поставена от него, за да улови тези люде, за да може да ви доведе в негово подчинение, за да може да ви върже с веригите си, за да може да ви прикове за вечно унищожение, според властта на неговото пленничество.
- 7 Сега, когато Алма беше изрекъл тези слова, Зиезрам започна да трепери още повече, защото се убеждаваше все повече и повече в силата Божия; и той също беше убеден, че Алма и Амулик знаеха за него, защото той се убеди, че те познават мислите и намеренията на сърцето му; защото им беше дадена сила да могат да познават тези неща според духа на пророчеството.

Alma 12

Now Alma, seeing that the words of Amulek had silenced Zeezrom, for he beheld that Amulek had caught him in his lying and deceiving to destroy him, and seeing that he began to tremble under a consciousness of his guilt, he opened his mouth and began to speak unto him, and to establish the words of Amulek, and to explain things beyond, or to unfold the scriptures beyond that which Amulek had done.

Now the words that Alma spake unto Zeezrom were heard by the people round about; for the multitude was great, and he spake on this wise:

Now Zeezrom, seeing that thou hast been taken in thy lying and craftiness, for thou hast not lied unto men only but thou hast lied unto God; for behold, he knows all thy thoughts, and thou seest that thy thoughts are made known unto us by his Spirit;

And thou seest that we know that thy plan was a very subtle plan, as to the subtlety of the devil, for to lie and to deceive this people that thou mightest set them against us, to revile us and to cast us out—

Now this was a plan of thine adversary, and he hath exercised his power in thee. Now I would that ye should remember that what I say unto thee I say unto all.

And behold I say unto you all that this was a snare of the adversary, which he has laid to catch this people, that he might bring you into subjection unto him, that he might encircle you about with his chains, that he might chain you down to everlasting destruction, according to the power of his captivity.

Now when Alma had spoken these words, Zeezrom began to tremble more exceedingly, for he was convinced more and more of the power of God; and he was also convinced that Alma and Amulek had a knowledge of him, for he was convinced that they knew the thoughts and intents of his heart; for power was given unto them that they might know of these things according to the spirit of prophecy.

8 И Зиезрам започна усърдно да ги разпитва, та да научи повече за царството Божие. И той каза на Алма: Какво означава това, което Амулик е казал относно възкресението на мъртвите, че всички ще се вдигнат от мъртвите, и праведните и неправедните, и че ще бъдат доведени да застанат пред Бога, за да бъдат съдени според делата им?

9 И сега, Алма започна да му разяснява тези неща, казвайки: На мнозина е дадено да познават тайнствата Божии; при все това те са поставени под строга заповед да не ги споделят, освен тази част от Неговото слово, с която Той дарява чедата човешки, според вниманието и усърдието, които те Му отдават.

10 И затова този, който вкорави сърцето си, същият получава по-малката част от словото; а онзи, който не вкорави сърцето си, на него е дадена по-голямата част от словото дотам, че му е дадено да узнае тайнствата Божии, докато ги узнае напълно.

11 И на онези, които ще вкоравят сърцата си, на тях е дадена по-малката част от словото дотам, че те не знаят нищо за тайнствата Му; и тогава те са пленени от дявола и отведени от него според волята му надолу към погибел. Сега това е, което се разбира под веригите на пъкъла.

12 И Амулик е говорил ясно относно смъртта и вдигането от тази смъртност към състояние на безсмъртност и довеждането пред съда Божий, за да бъдем съдени според делата ни.

13 Тогава, ако нашите сърца са били вкоравявани, да, ако ние сме вкоравявали сърцата си против словото дотолкова, че то въобще да не е намерило място в нас, тогава нашето състояние ще бъде ужасно, защото ще бъдем осъдени.

14 Защото нашите слова ще ни осъдят, да, всички наши дела ще ни осъдят; ние не ще бъдем намерени неопетнени; и мислите ни също ще ни осъдят; и в това ужасно състояние ние не ще посмеем да погледнем към нашия Бог; и ние бихме били много щастливи, ако можехме да заповядаме на канарите и планините да паднат върху ни, за да ни скрият от Неговото присъствие.

And Zeezrom began to inquire of them diligently, that he might know more concerning the kingdom of God. And he said unto Alma: What does this mean which Amulek hath spoken concerning the resurrection of the dead, that all shall rise from the dead, both the just and the unjust, and are brought to stand before God to be judged according to their works?

And now Alma began to expound these things unto him, saying: It is given unto many to know the mysteries of God; nevertheless they are laid under a strict command that they shall not impart only according to the portion of his word which he doth grant unto the children of men, according to the heed and diligence which they give unto him.

And therefore, he that will harden his heart, the same receiveth the lesser portion of the word; and he that will not harden his heart, to him is given the greater portion of the word, until it is given unto him to know the mysteries of God until he know them in full.

And they that will harden their hearts, to them is given the lesser portion of the word until they know nothing concerning his mysteries; and then they are taken captive by the devil, and led by his will down to destruction. Now this is what is meant by the chains of hell.

And Amulek hath spoken plainly concerning death, and being raised from this mortality to a state of immortality, and being brought before the bar of God, to be judged according to our works.

Then if our hearts have been hardened, yea, if we have hardened our hearts against the word, insomuch that it has not been found in us, then will our state be awful, for then we shall be condemned.

For our words will condemn us, yea, all our works will condemn us; we shall not be found spotless; and our thoughts will also condemn us; and in this awful state we shall not dare to look up to our God; and we would fain be glad if we could command the rocks and the mountains to fall upon us to hide us from his presence.

15 Но това не може да бъде; ние трябва да излезем и да застанем пред Него в славата Му, и в силата Му, и в могъществото Му, величието и господството Му, и да признаем за наш вечен срам, че всички Негови възмездия са справедливи; че Той е справедлив във всичките Си дела и че Той е милостив към чедата човешки, и че Той има цялата сила да спаси всеки човек, който вярва в Неговото име и принася плод, съответствен на покаянието.

16 И сега, ето, аз ви казвам, че тогава идва смърт, тъкмо втора смърт, която е духовна смърт; тогава е времето, когато всеки, който умира в греховете си според телесната смърт, ще умре също и с духовна смърт; да, той ще умре според нещата, принадлежащи на праведността.

17 Тогава е времето, когато мъченията им ще бъдат като езеро от огън и жупел, чийто пламък се възнася во веки веков; и тогава е времето, когато ще бъдат приковани към вечно унищожение, според силата и пленничеството на Сатана, който ги е подчинил на волята си.

18 Тогава, аз ви казвам, че за тях ще бъде все едно, че не е било направено никакво изкупление; защото те не могат да бъдат изкупени според Божието правосъдие; и не могат да умрат, тъй като няма повече тление.

19 Сега стана така, че когато Алма свърши да говори, людете започнаха да се учудват още повече.

20 Но имаше един човек на име Антиона, който им беше върховен управител, и той излезе напред, и му каза: Какво е това, което каза, че човек ще се вдигне от мъртвите и ще бъде променен от смъртното си в безсмъртно състояние, та душата да не може да умре никога?

21 Какво означава светото писание, което казва, че Бог поставил херувими и пламтящ меч на изток от Едемската градина, да не би първите ни родители да влязат и вземат от плода на дървото на живота и да живеят навеки? И с това ние виждаме, че за тях нямаше никаква възможност да живеят навеки.

But this cannot be; we must come forth and stand before him in his glory, and in his power, and in his might, majesty, and dominion, and acknowledge to our everlasting shame that all his judgments are just; that he is just in all his works, and that he is merciful unto the children of men, and that he has all power to save every man that believeth on his name and bringeth forth fruit meet for repentance.

And now behold, I say unto you then cometh a death, even a second death, which is a spiritual death; then is a time that whosoever dieth in his sins, as to a temporal death, shall also die a spiritual death; yea, he shall die as to things pertaining unto righteousness.

Then is the time when their torments shall be as a lake of fire and brimstone, whose flame ascendeth up forever and ever; and then is the time that they shall be chained down to an everlasting destruction, according to the power and captivity of Satan, he having subjected them according to his will.

Then, I say unto you, they shall be as though there had been no redemption made; for they cannot be redeemed according to God's justice; and they cannot die, seeing there is no more corruption.

Now it came to pass that when Alma had made an end of speaking these words, the people began to be more astonished;

But there was one Antionah, who was a chief ruler among them, came forth and said unto him: What is this that thou hast said, that man should rise from the dead and be changed from this mortal to an immortal state, that the soul can never die?

What does the scripture mean, which saith that God placed cherubim and a flaming sword on the east of the garden of Eden, lest our first parents should enter and partake of the fruit of the tree of life, and live forever? And thus we see that there was no possible chance that they should live forever.

22 Сега, Алма му каза: Това е нещото, което щях да обясня. Сега, ние виждаме, че Адам падна, като взе от забранения плод, според словото Божие; и тъй виждаме, че чрез неговото падение цялото човечество стана изгубен и паднал народ.

23 И сега, ето, аз ти казвам, че ако тогава би било възможно Адам да вземе от плода на дървото на живота по онова време, нямаше да има смърт, и словото щеше да бъде напразно, като щеше да изкара Бога лъжец, защото Той каза: Ако ядеш от него, със сигурност ще умреш.

24 И ние виждаме, че смъртта идва за цялото човечество, да, смъртта, за която Амулик говорѝ, която е телесната смърт; при все това на човека бе дадено време, през което той да може да се покае; ето защо, този живот стана състояние на изпитание; време да се подготвим да срещнем Бога; да се подготвим за онова безкрайно състояние, за което ние говорихме, което е след възкресението на мъртвите.

25 Сега, ако не беше заради плана на изкуплението, който беше приготвен от основаването на света, нямаше да има възкресение на мъртвите; но имаше приготвен план за спасение, който ще осъществи възкресението на мъртвите, за което беше говорено.

26 И сега, ето, ако беше възможно нашите първи родители да могат да отидат и да вземат от дървото на живота, те щяха да бъдат окаяни навеки, без да имат подготвително състояние; и тъй планът за изкуплението щеше да бъде осуетен и словото Божие щеше да бъде празно и да не влезе в сила.

27 Но ето, не беше тъй; а на хората бе определено, че трябва да умрат; и след смъртта те трябва да дойдат на съд, тъкмо на същия този съд, за който ние говорихме, който е краят.

28 И след като Бог определи всичко това да сполети човека, ето, Той видя, че бе необходимо човеците да знаят относно нещата, които Той им беше определил.

29 Ето защо, Той изпрати ангели да разговарят с тях, които накараха човеците да съзрат от Неговата слава.

Now Alma said unto him: This is the thing which I was about to explain. Now we see that Adam did fall by the partaking of the forbidden fruit, according to the word of God; and thus we see, that by his fall, all mankind became a lost and fallen people.

And now behold, I say unto you that if it had been possible for Adam to have partaken of the fruit of the tree of life at that time, there would have been no death, and the word would have been void, making God a liar, for he said: If thou eat thou shalt surely die.

And we see that death comes upon mankind, yea, the death which has been spoken of by Amulek, which is the temporal death; nevertheless there was a space granted unto man in which he might repent; therefore this life became a probationary state; a time to prepare to meet God; a time to prepare for that endless state which has been spoken of by us, which is after the resurrection of the dead.

Now, if it had not been for the plan of redemption, which was laid from the foundation of the world, there could have been no resurrection of the dead; but there was a plan of redemption laid, which shall bring to pass the resurrection of the dead, of which has been spoken.

And now behold, if it were possible that our first parents could have gone forth and partaken of the tree of life they would have been forever miserable, having no preparatory state; and thus the plan of redemption would have been frustrated, and the word of God would have been void, taking none effect.

But behold, it was not so; but it was appointed unto men that they must die; and after death, they must come to judgment, even that same judgment of which we have spoken, which is the end.

And after God had appointed that these things should come unto man, behold, then he saw that it was expedient that man should know concerning the things whereof he had appointed unto them;

Therefore he sent angels to converse with them, who caused men to behold of his glory.

30 И от това време насетне те започнаха да призовават името Му; затова Бог говорѝ с човеците и им стори знаен плана за изкуплението, приготвен от основаването на света; и това Той им стори знайно според вярата им, и покаянието им, и светите им дела.

31 Затова той даде заповеди на човеците, слзд като те първо прегрешиха първите заповеди според нещата, които са тленни, станаха като богове, различаващи доброто от злото, като се поставиха в състояние да действат, или бяха поставени в състояние да действат според волята си и желанията си, вършейки зло или вършейки добро.

32 Ето защо, Бог им даде заповеди, след като им откри плана за изкуплението, за да не вършат зло, наказанието за което е втора смърт, която е вечната смърт според нещата, принадлежащи на праведността; защото върху такива човеци планът за изкупление няма сила, защото делата на правосъдието не могат да бъдат унищожени, съгласно върховната Божия добрина.

33 Но Бог призова всички човеци в името за Сина Си (и това беше планът на изкуплението, който беше заложен), казвайки: Ако вие се покаете и не вкоравите сърцата си, ще имам милост към вас чрез Моя Единороден Син.

34 Затова, който се покае и не вкорави сърцето си, ще има право на милост чрез Моя Единороден Син, за опрощаване на греховете му; и тези ще влязат в Моя покой.

35 А който вкорави сърцето си и върши беззаконие, ето, заклевам се в гнева Си, че той няма да влезе в Моя покой.

36 И сега, братя мои, ето, аз ви казвам, че ако вкоравите сърцата си, няма да влезете в покоя Господен; ето защо, вашето беззаконие Го предизвиква да изпрати гнева Си върху вас, както при първото предизвикване, да, според словото Му при последното предизвикване, както и при първото, за вечното унищожение на душите ви; ето защо, според словото Си, ще ви обрече на последната смърт, както и на първата.

And they began from that time forth to call on his name; therefore God conversed with men, and made known unto them the plan of redemption, which had been prepared from the foundation of the world; and this he made known unto them according to their faith and repentance and their holy works.

Wherefore, he gave commandments unto men, they having first transgressed the first commandments as to things which were temporal, and becoming as gods, knowing good from evil, placing themselves in a state to act, or being placed in a state to act according to their wills and pleasures, whether to do evil or to do good—

Therefore God gave unto them commandments, after having made known unto them the plan of redemption, that they should not do evil, the penalty thereof being a second death, which was an everlasting death as to things pertaining unto righteousness; for on such the plan of redemption could have no power, for the works of justice could not be destroyed, according to the supreme goodness of God.

But God did call on men, in the name of his Son, (this being the plan of redemption which was laid) saying: If ye will repent, and harden not your hearts, then will I have mercy upon you, through mine Only Begotten Son;

Therefore, whosoever repenteth, and hardeneth not his heart, he shall have claim on mercy through mine Only Begotten Son, unto a remission of his sins; and these shall enter into my rest.

And whosoever will harden his heart and will do iniquity, behold, I swear in my wrath that he shall not enter into my rest.

And now, my brethren, behold I say unto you, that if ye will harden your hearts ye shall not enter into the rest of the Lord; therefore your iniquity provoketh him that he sendeth down his wrath upon you as in the first provocation, yea, according to his word in the last provocation as well as the first, to the everlasting destruction of your souls; therefore, according to his word, unto the last death, as well as the first.

37 И сега, братя мои, познавайки тези неща и знаейки, че те са истинни, нека се покаем и да не вкоравяваме сърцата си, за да не предизвикаме Господа нашия Бог да стовари върху ни Своя гняв в тези Негови втори заповеди, които ни е дал; но нека да влезем в покоя Божий, който е приготвен съгласно словото Му.

And now, my brethren, seeing we know these things, and they are true, let us repent, and harden not our hearts, that we provoke not the Lord our God to pull down his wrath upon us in these his second commandments which he has given unto us; but let us enter into the rest of God, which is prepared according to his word.

Алма 13

- 1 И още, братя мои, аз бих желал да обърна съзнанието ви към времето, когато Господ Бог даде тези заповеди на чедата Си; и аз бих желал да си спомните, че Господ Бог постави свещеници според светия Сиред, което беше според реда на Сина Му, за да учат людете на тези неща.
- 2 И тези свещеници бяха поставени според реда на Неговия Син по начин, по който людете да могат да узнаят как да се надяват на Сина Му за изкупление.
- 3 И това е начинът, по който те бяха поставяни: бидейки призовани и подготвени от основаването на света според предузнанието Божие, въз основа на извънредната им вяра и добрите им дела, най-напред бидейки оставени да изберат доброто или злото; затова след като са избрали доброто, и са упражнили извънредно голяма вяра, те са призовани със свято призвание; да, с това свято призвание, което беше подготвено с и според едно подготвително изкупление за такива.
- 4 И тъй, те са били призовани в това свято призвание въз основа на тяхната вяра, докато други щяха да отхвърлят Духа Божий въз основа на коравосърдечие си и на слепотата на умовете си; и ако не беше заради това, те можеха да имат също такава велика привилегия като братята си.
- 5 Прочее, отначало те са били в същото състояние като братята си; тъй това свято призвание е подготвено от основаването на света за такива, които няма да вкоравят сърцата си, бидейки в и чрез единението на Единородния Син, Който беше подготвен;
- 6 и тъй са призовани с това свято призвание, и поставени във висшето свещеничество на светия ред Божий да поучават на Неговите заповеди чедата човешки, за да могат и те да влязат в Неговия покой;
- 7 това висше свещеничество е според реда на Неговия Син, който ред беше от основаването на света, или сиреч без начало на дни или без край на години, бидейки приготвен от вечност до вечност, според предузнанието Му за всички неща;

Alma 13

And again, my brethren, I would cite your minds forward to the time when the Lord God gave these commandments unto his children; and I would that ye should remember that the Lord God ordained priests, after his holy order, which was after the order of his Son, to teach these things unto the people.

And those priests were ordained after the order of his Son, in a manner that thereby the people might know in what manner to look forward to his Son for redemption.

And this is the manner after which they were ordained—being called and prepared from the foundation of the world according to the foreknowledge of God, on account of their exceeding faith and good works; in the first place being left to choose good or evil; therefore they having chosen good, and exercising exceedingly great faith, are called with a holy calling, yea, with that holy calling which was prepared with, and according to, a preparatory redemption for such.

And thus they have been called to this holy calling on account of their faith, while others would reject the Spirit of God on account of the hardness of their hearts and blindness of their minds, while, if it had not been for this they might have had as great privilege as their brethren.

Or in fine, in the first place they were on the same standing with their brethren; thus this holy calling being prepared from the foundation of the world for such as would not harden their hearts, being in and through the atonement of the Only Begotten Son, who was prepared—

And thus being called by this holy calling, and ordained unto the high priesthood of the holy order of God, to teach his commandments unto the children of men, that they also might enter into his rest—

This high priesthood being after the order of his Son, which order was from the foundation of the world; or in other words, being without beginning of days or end of years, being prepared from eternity to all eternity, according to his foreknowledge of all things—

- 8 сега те бяха поставени по този начин: бяха призвани със свято призвание и поставени със свят обряд; и те взеха върху си висшето свещеничество на светия ред, което призвание и обряд, и висше свещеничество са без начало или край.
- 9 Тъй те стават висши свещеници навеки, според реда на Сина, Единородния на Отца, Който е без начало на дни иги край на години, Който е изпълнен с благодат, правота и истина. И тъй е. Амин.
- 10 Сега, както казах относно светия ред или това висше свещеничество, имаше мнозина, които бяха поставени и станаха висши свещеници Божи; и това беше въз основа на тяхната извънредна вяра и покаяние, и тяхната праведност пред Бога, защото те предпочетоха да се покаят и да вършат праведност, пред това да погинат.
- 11 Ето защо, те бяха призвани според този свят ред и бяха осветени, и одеянията им бяха избелени чрез кръвта на Агнеца.
- 12 Сега, те, след като бяха осветени от Светия Дух и одеянията им бяха избелени, те бяха чисти и неопетнени пред Бога и не можеха да гледат на греха иначе, освен с отвращение; и имаше мнозина, извънредно много, които бяха очистени и влязоха в покоя на Господа техния Бог.
- 13 И сега, братя мои, аз бих желал да се смирите пред Бога и принесете плод, съответствен на покаянието, за да може и вие да влезете в този покой.
- 14 Да, смирете се, тъкмо както хората в дните на Мелхиседек, който също бе висш свещеник според същия този ред, за който говорих, който също взе върху си висшето свещеничество навеки.
- 15 И това беше същият Мелхиседек, на когото Авраам плащаше десятък; да, даже нашият баща Авраам плащаше десятък от една десета част от всичко, което притежаваше.
- 16 Сега, тези обреди бяха дадени по този начин, щото чрез тях хората да могат да се надяват на Сина Божий, като това беше пример на Неговия ред или самият ред, и това бе, за да могат те да се надяват на Него за опрощаване на греховете си, та да могат да влязат в покоя Господен.

Now they were ordained after this manner—being called with a holy calling, and ordained with a holy ordinance, and taking upon them the high priesthood of the holy order, which calling, and ordinance, and high priesthood, is without beginning or end—

Thus they become high priests forever, after the order of the Son, the Only Begotten of the Father, who is without beginning of days or end of years, who is full of grace, equity, and truth. And thus it is. Amen.

Now, as I said concerning the holy order, or this high priesthood, there were many who were ordained and became high priests of God; and it was on account of their exceeding faith and repentance, and their righteousness before God, they choosing to repent and work righteousness rather than to perish;

Therefore they were called after this holy order, and were sanctified, and their garments were washed white through the blood of the Lamb.

Now they, after being sanctified by the Holy Ghost, having their garments made white, being pure and spotless before God, could not look upon sin save it were with abhorrence; and there were many, exceedingly great many, who were made pure and entered into the rest of the Lord their God.

And now, my brethren, I would that ye should humble yourselves before God, and bring forth fruit meet for repentance, that ye may also enter into that rest.

Yea, humble yourselves even as the people in the days of Melchizedek, who was also a high priest after this same order which I have spoken, who also took upon him the high priesthood forever.

And it was this same Melchizedek to whom Abraham paid tithes; yea, even our father Abraham paid tithes of one-tenth part of all he possessed.

Now these ordinances were given after this manner, that thereby the people might look forward on the Son of God, it being a type of his order, or it being his order, and this that they might look forward to him for a remission of their sins, that they might enter into the rest of the Lord.

17 Сега, този Мелхиседек беше цар на земята Салим; и народът му бе станал силен в беззаконие и мерзост; да, те всички се бяха отклонили; те бяха пълни със всякакъв вид нечестие.

18 Обаче Мелхиседек, обладан от могъща вяра и приемайки сана на висшето свещеничество според светия ред Божий, проповядваше покаяние на народа си. И ето, те се покаяха и Мелхиседек установи мир в земята през дните си; затова той бе наречен княз на мира, защото беше цар на земята Салим; и той царуваше под властта на баща си.

19 Сега, имаше мнозина преди него и също имаше и мнозина след него, но никой не беше по-велик; ето защо, за него се споменава по-специално.

20 Сега, няма нужда да преповтарям нещата; стига и това, което казах. Ето, светите писания са пред вас; и ако ги изопачите, това ще бъде за собственото ви унищожение.

21 И сега стана така, че след като Алма им каза тези слова, той простря ръката си към тях и извика с мощен глас, казвайки: Сега е времето да се покаете, защото денят на спасението приближава.

22 Да, и гласът Господен го провъзгласява чрез уста на ангели на всички народи; да, провъзгласява го, за да може да имат те благовестие за велика радост; да, Той разтръбвява това радостно известие сред всичките Си люде, да, дори на онези, пръснати нашироко по лицето на земята; ето защо, то стигна и до нас.

23 И тези благи вести са ни съобщени по ясен начин, та да можем да разберем и да не се заблудим; и това, понеже сме странници в чужда земя; ето защо, ние сме много облагодетелствани, защото тези благи вести са ни провъзгласени във всички части на нашето лозе.

24 Защото ето, сега ангели ги изявяват на мнозина в земята ни; и причина за това е да се подготвят сърцата на чедата човешки да приемат словото Му по времето на Неговото пришествие в славата Му.

Now this Melchizedek was a king over the land of Salem; and his people had waxed strong in iniquity and abomination; yea, they had all gone astray; they were full of all manner of wickedness;

But Melchizedek having exercised mighty faith, and received the office of the high priesthood according to the holy order of God, did preach repentance unto his people. And behold, they did repent; and Melchizedek did establish peace in the land in his days; therefore he was called the prince of peace, for he was the king of Salem; and he did reign under his father.

Now, there were many before him, and also there were many afterwards, but none were greater; therefore, of him they have more particularly made mention.

Now I need not rehearse the matter; what I have said may suffice. Behold, the scriptures are before you; if ye will wrest them it shall be to your own destruction.

And now it came to pass that when Alma had said these words unto them, he stretched forth his hand unto them and cried with a mighty voice, saying: Now is the time to repent, for the day of salvation draweth nigh;

Yea, and the voice of the Lord, by the mouth of angels, doth declare it unto all nations; yea, doth declare it, that they may have glad tidings of great joy; yea, and he doth sound these glad tidings among all his people, yea, even to them that are scattered abroad upon the face of the earth; wherefore they have come unto us.

And they are made known unto us in plain terms, that we may understand, that we cannot err; and this because of our being wanderers in a strange land; therefore, we are thus highly favored, for we have these glad tidings declared unto us in all parts of our vineyard.

For behold, angels are declaring it unto many at this time in our land; and this is for the purpose of preparing the hearts of the children of men to receive his word at the time of his coming in his glory.

25 И сега, ние само чакаме да чуем радостните новини за пришествието Му, изявени от устата на Неговите ангели, защото времето идва, но ние не знаем колко скоро. Дано Бог даде това да стане през моите дни; но рано или късно, аз ще му се радвам.

26 И това ще бъде сторено знайно на праведни и свети люде от устата на ангели по времето на Неговото пришествие, за да може да се изпълнят словата на нашите бащи относно това, което са казали за Него, което е било според духа на пророчеството, който беше у тях.

27 И сега, братя мои, аз желая от все сърце, да, с голяма загриженост за вас, стигаща чак до болка, вие да се вслушате в словата ми, да отхвърлите греховете си и да не отлагате повече деня на вашето покаяние;

28 а да се смирите пред Господа, да призовавате светото Му име, да бдите и да се молите непрестанно, за да не бъдете изкушени повече от това, което можете да понесете, и тъй да бъдете водени от Светия Дух, като станете смирени, кротки, покорни, търпеливи, изпълнени с любов и всичкото дълготърпение;

29 имайки вяра в Господа и надежда, че ще наследите вечен живот; като имате винаги в сърцата си Божията любов, та да може да бъдете въздигнати в последния ден и да влезете в Неговия покой.

30 И дано Господ Бог ви удостои с покаяние, за да не си навлечете гнева Му, та да не бъдете приковани с веригите на пъкъла, та да може да не изстрадате втората смърт.

31 И Алма каза още много други слова на людете, които не са записани в тази книга.

And now we only wait to hear the joyful news declared unto us by the mouth of angels, of his coming; for the time cometh, we know not how soon. Would to God that it might be in my day; but let it be sooner or later, in it I will rejoice.

And it shall be made known unto just and holy men, by the mouth of angels, at the time of his coming, that the words of our fathers may be fulfilled, according to that which they have spoken concerning him, which was according to the spirit of prophecy which was in them.

And now, my brethren, I wish from the inmost part of my heart, yea, with great anxiety even unto pain, that ye would hearken unto my words, and cast off your sins, and not procrastinate the day of your repentance;

But that ye would humble yourselves before the Lord, and call on his holy name, and watch and pray continually, that ye may not be tempted above that which ye can bear, and thus be led by the Holy Spirit, becoming humble, meek, submissive, patient, full of love and all long-suffering;

Having faith on the Lord; having a hope that ye shall receive eternal life; having the love of God always in your hearts, that ye may be lifted up at the last day and enter into his rest.

And may the Lord grant unto you repentance, that ye may not bring down his wrath upon you, that ye may not be bound down by the chains of hell, that ye may not suffer the second death.

And Alma spake many more words unto the people, which are not written in this book.

Алма 14

- 1 И стана така, че след като той свърши да говори на хората, много от тях повярваха на словата му и започнаха да се покаяват и да изследват усърдно писанията.
- 2 Но по-голямата част от тях имаха желание да погубят Алма и Амулик, понеже бяха разгневени на Алма, поради откровеността на словата му към Зеэрам; и те казаха също, че Амулик ги бил излъгал и че бил хулил закона им, също и законниците и съдиите им.
- 3 И те бяха разгневени също и на Алма и Амулик; и защото бяха свидетелствали откровенно срещу нечестията им, те се опитаха да ги отпратят тайно.
- 4 Но стана така, че те не поискаха; и ги хванаха, вързаха ги със здрави върви и ги отведоха пред върховния съдия на страната.
- 5 И хората излязоха и свидетелстваха срещу тях, като засвидетелстваха, че те били хулели закона, законниците и съдиите им в страната, а също и всички хора в страната; и засвидетелстваха също, че те били казали, че има само един Бог, и че Той щял да изпрати Сина Си сред хората, но че Той нямало да ги спаси; и много такива неща засвидетелстваха хората срещу Алма и Амулик. И всичко това ставаше пред върховния съдия на страната.
- 6 И стана така, че Зеэрам беше учуден от словата, които бяха казани; и той знаеше също относно слепотата на умовете, която беше причинявал сред хората със своите лъжливи слова; и душата му започна да се терзае поради съзнанието за собствената му вина; да, и болките на пъкъл започнаха да го обземат.
- 7 И стана така, че той започна да призовава хората, казвайки: Ето, аз съм виновен, а тези хора са неопетнени пред Бога. И оттогава нататък той започна да ги защитава, но хората го хулеха, казвайки: И ти ли си обладан от дявола? И го заплюха, и го прогониха от средата си, а също и всички онези, които повярваха в словата, които бяха изречени от Алма и Амулик; и те ги прогониха, и изпратиха мъже да ги замерят с камъни.

Alma 14

And it came to pass after he had made an end of speaking unto the people many of them did believe on his words, and began to repent, and to search the scriptures.

But the more part of them were desirous that they might destroy Alma and Amulek; for they were angry with Alma, because of the plainness of his words unto Zeetzrom; and they also said that Amulek had lied unto them, and had reviled against their law and also against their lawyers and judges.

And they were also angry with Alma and Amulek; and because they had testified so plainly against their wickedness, they sought to put them away privily.

But it came to pass that they did not; but they took them and bound them with strong cords, and took them before the chief judge of the land.

And the people went forth and witnessed against them—testifying that they had reviled against the law, and their lawyers and judges of the land, and also of all the people that were in the land; and also testified that there was but one God, and that he should send his Son among the people, but he should not save them; and many such things did the people testify against Alma and Amulek. Now this was done before the chief judge of the land.

And it came to pass that Zeetzrom was astonished at the words which had been spoken; and he also knew concerning the blindness of the minds, which he had caused among the people by his lying words; and his soul began to be harrowed up under a consciousness of his own guilt; yea, he began to be encircled about by the pains of hell.

And it came to pass that he began to cry unto the people, saying: Behold, I am guilty, and these men are spotless before God. And he began to plead for them from that time forth; but they reviled him, saying: Art thou also possessed with the devil? And they spit upon him, and cast him out from among them, and also all those who believed in the words which had been spoken by Alma and Amulek; and they cast them out, and sent men to cast stones at them.

- 8 И те събраха заедно жените и децата им и който беше повярвал или беше поучаван да повярва на словото Божие, те сториха да бъде хвърлен в огъня; и те донесоха също и летописите им, които съдър- жаха светите писания, и ги хвърлиха в огъня също, за да бъдат изгорени и унищожени от огън.
- 9 И стана така, че те хванаха Алма и Амулик и ги откараха до мястото на мъченичеството, за да бъдат свидетели на унищожението на онези, които бяха изгаряни от огън.
- 10 И когато Амулик видя болките на жените и деца- та, които бяха изгаряни от огъня, него също го забо- ля и той каза на Алма: Как можем да бъдем свидете- ли на тази ужасна гледка? Нека прострем ръцете си и да упражним силата Божия, която е в нас, и да ги спасим от пламъците.
- 11 Но Алма му каза: Духът ме заставя да не прости- рам ръката си; защото ето, Господ ги приема при се- бе Си в слава; и Той допуска те да могат да им сто- рят това според тяхното коравосърдечие, за да мо- гат възмездията, които Той ще им наложи в яростта Си, да бъдат справедливи; и кръвта на невинните ще застане като свидетелство срещу им, да, и ще ви- ка силно срещу им в последния ден.
- 12 Сега, Амулик каза на Алма: Ето, може би те ще изгорят и нас също.
- 13 И Алма каза: Нека бъде според волята Господна. Но ето, делото ни не е свършено; ето защо, те няма да ни изгорят.
- 14 Сега стана така, че когато телата на онези, които бяха хвърлени в огъня, изгоряха, а също и летопи- сите, хвърлени в огъня с тях, върховният съдия на страната дойде и застана пред Алма и Амулик, тъй както бяха вързани; и ги удари с ръката си по бузи- те, като им каза: След това, което видяхте, ще про- повядвате ли още на тези люде, че ще бъдат хвърле- ни в езеро от огън и жупел?

And they brought their wives and children together, and whosoever believed or had been taught to believe in the word of God they caused that they should be cast into the fire; and they also brought forth their records which contained the holy scriptures, and cast them into the fire also, that they might be burned and destroyed by fire.

And it came to pass that they took Alma and Amulek, and carried them forth to the place of martyr- dom, that they might witness the destruction of those who were consumed by fire.

And when Amulek saw the pains of the women and children who were consuming in the fire, he also was pained; and he said unto Alma: How can we witness this awful scene? Therefore let us stretch forth our hands, and exercise the power of God which is in us, and save them from the flames.

But Alma said unto him: The Spirit constraineth me that I must not stretch forth mine hand; for behold the Lord receiveth them up unto himself, in glory; and he doth suffer that they may do this thing, or that the peo- ple may do this thing unto them, according to the hard- ness of their hearts, that the judgments which he shall exercise upon them in his wrath may be just; and the blood of the innocent shall stand as a witness against them, yea, and cry mightily against them at the last day.

Now Amulek said unto Alma: Behold, perhaps they will burn us also.

And Alma said: Be it according to the will of the Lord. But, behold, our work is not finished; therefore they burn us not.

Now it came to pass that when the bodies of those who had been cast into the fire were consumed, and also the records which were cast in with them, the chief judge of the land came and stood before Alma and Amulek, as they were bound; and he smote them with his hand upon their cheeks, and said unto them: After what ye have seen, will ye preach again unto this people, that they shall be cast into a lake of fire and brimstone?

15 Ето, вие видяхте, че нямате власт да избавите онези, които бяха хвърлени в огъня; нито пък Бог ги избави, поради това че са от вашата вяра. И съдията отново ги удари по бузите и попита: Какво ще отговорите на това?

16 Сега, този съдия беше според реда и вярата на Нехор, който уби Гедеон.

17 И стана така, че Алма и Амулик не му отговори-ха нищо; и той ги удари отново и ги предаде на слу-жителите си да бъдат хвърлени в тъмница.

18 И след като престояха три дена в тъмницата, надойдоха много законници и съдии, и свещеници, и учители, които бяха от изповеданието на Нехор; и те дойдоха в тъмницата да ги видят, и ги разпитва-ха за много неща; но те не им отговориха нищо.

19 И стана така, че съдията застана пред тях и каза: Защо не отговаряте на словата на тези люде? Не знаете ли, че имам власт да ви предам на пламъци-те? И той им заповяда да говорят; но те не отгово-риха нищо.

20 И стана така, че те се разотидоха всеки по пътя си, но на другия ден дойдоха отново; и съдията ги уда-ри отново по бузите. И мнозина излязоха, и също ги удариха, казвайки: Ще застанете ли отново да съ-дите този народ и да осъждате закона ни? Ако има-те толкова голяма сила, защо не се избавите?

21 И много такива неща те им наговориха, като скърцаха със зъби насреща им, заплюваха ги, каз-вайки: Как ще изглеждаме, когато бъдем проклетни?

22 И много такива неща, да, всякакъв вид такива не-ща им казаха те; и тъй им се надсмиваха в продъл-жение на много дни. И ги лишаваша от храна, за да гладуват, и от вода, за да жадуват; и им взеха дрехи-те, та да са голи; и тъй те бяха вързани със здрави върви и затворени в тъмница.

Behold, ye see that ye had not power to save those who had been cast into the fire; neither has God saved them because they were of thy faith. And the judge smote them again upon their cheeks, and asked: What say ye for yourselves?

Now this judge was after the order and faith of Nehor, who slew Gideon.

And it came to pass that Alma and Amulek answered him nothing; and he smote them again, and delivered them to the officers to be cast into prison.

And when they had been cast into prison three days, there came many lawyers, and judges, and priests, and teachers, who were of the profession of Nehor; and they came in unto the prison to see them, and they ques-tioned them about many words; but they answered them nothing.

And it came to pass that the judge stood before them, and said: Why do ye not answer the words of this peo-ple? Know ye not that I have power to deliver you up unto the flames? And he commanded them to speak; but they answered nothing.

And it came to pass that they departed and went their ways, but came again on the morrow; and the judge also smote them again on their cheeks. And many came forth also, and smote them, saying: Will ye stand again and judge this people, and condemn our law? If ye have such great power why do ye not deliver yourselves?

And many such things did they say unto them, gnashing their teeth upon them, and spitting upon them, and saying: How shall we look when we are damned?

And many such things, yea, all manner of such things did they say unto them; and thus they did mock them for many days. And they did withhold food from them that they might hunger, and water that they might thirst; and they also did take from them their clothes that they were naked; and thus they were bound with strong cords, and confined in prison.

23 И стана така, че след като бяха изстрадали много по този начин в продължение на много дни (и това беше на дванадесетия ден, през десетия месец, на десетата година от управлението на съдиите над народа на Нефи), върховният съдия на земята Амония и много от учителите им и законниците им влязоха в тъмницата, където Алма и Амулик бяха вързани с върви.

24 И върховният съдия застана пред тях, удари ги отново и им каза: Ако притежавате силата Божия, избавете се от тези връзки и тогава ние ще повярваме, че Господ ще унищожи тези люде съгласно словата ви.

25 И стана така, че всички те излизаха напред и ги удряха, като казваха същите слова, чак до последния; и когато и последният им беше говорил, силата Божия дойде върху Алма и Амулик, и те се изправиха, и застанаха на нозете си.

26 И Алма извика, казвайки: Колко дълго ще търпим тези велики страдания, о, Господи? О, Господи, дай ни сила според вярата ни в Христа, за да се избавим. И те скъсаха вървите, с които бяха вързани; и когато людето видяха това, започнаха да бягат, защото страхът от погибелта ги беше връхлетял.

27 И стана така, че толкова голям беше страхът им, че те паднаха на земята и не достигнаха външната врата на тъмницата; и земята се разтресе мощно, и стените на тъмницата се разцепиха на две и паднаха на земята; и върховният съдия, и законниците, и свещениците, и учителите, които бяха удряли Алма и Амулик, бяха убити от падането им.

28 И Алма и Амулик излязоха от тъмницата, без да бъдат наранени; защото Господ им беше дал сила според вярата им в Христа. И те веднага излязоха от тъмницата; и бяха освободени от връзките, и тъмницата се събори на земята, и всички вътре бяха убити, с изключение на Алма и Амулик; и те отидоха веднага в града.

And it came to pass after they had thus suffered for many days, (and it was on the twelfth day, in the tenth month, in the tenth year of the reign of the judges over the people of Nephi) that the chief judge over the land of Ammonihah and many of their teachers and their lawyers went in unto the prison where Alma and Amulek were bound with cords.

And the chief judge stood before them, and smote them again, and said unto them: If ye have the power of God deliver yourselves from these bands, and then we will believe that the Lord will destroy this people according to your words.

And it came to pass that they all went forth and smote them, saying the same words, even until the last; and when the last had spoken unto them the power of God was upon Alma and Amulek, and they rose and stood upon their feet.

And Alma cried, saying: How long shall we suffer these great afflictions, O Lord? O Lord, give us strength according to our faith which is in Christ, even unto deliverance. And they broke the cords with which they were bound; and when the people saw this, they began to flee, for the fear of destruction had come upon them.

And it came to pass that so great was their fear that they fell to the earth, and did not obtain the outer door of the prison; and the earth shook mightily, and the walls of the prison were rent in twain, so that they fell to the earth; and the chief judge, and the lawyers, and priests, and teachers, who smote upon Alma and Amulek, were slain by the fall thereof.

And Alma and Amulek came forth out of the prison, and they were not hurt; for the Lord had granted unto them power, according to their faith which was in Christ. And they straightway came forth out of the prison; and they were loosed from their bands; and the prison had fallen to the earth, and every soul within the walls thereof, save it were Alma and Amulek, was slain; and they straightway came forth into the city.

29 Сега, людете, чувайки голям шум, се затичаха на множества да разберат причината за това; и когато видяха Алма и Амулик да излизат от тъмницата, и стените ѝ съборени на земята, те бяха обзети от голям страх и избягаха от присъствието на Алма и Амулик, тъкмо както коза с козленцата си бяга от два млади лъва; тъй избягаха те от присъствието на Алма и Амулик.

Now the people having heard a great noise came running together by multitudes to know the cause of it; and when they saw Alma and Amulek coming forth out of the prison, and the walls thereof had fallen to the earth, they were struck with great fear, and fled from the presence of Alma and Amulek even as a goat fleeth with her young from two lions; and thus they did flee from the presence of Alma and Amulek.

Алма 15

- 1 И стана така, че на Алма и Амулик беше заповядано да напуснат този град; и те заминаха и излязоха чак в земята Сидом; и ето, там те намериха всички люде, които бяха напуснали земята Амония, които бяха прогонени и замеряни с камъни, защото повярваха на словата на Алма.
- 2 И те им разказаха всичко, което се беше случило на техните съпруги и деца, а също и относно самите себе си и за силата им за избавление.
- 3 А Зиезрам лежеше болен в Сидом с изгаряща треска, причинена от голямата му душевна горест заради нечестията му, защото той предполагаше, че Алма и Амулик ги няма повече; и той предполагаше, че те са били убити заради неговото беззаконие. И този голям грях, и многото му други грехове терзаеха душата му, докато стана изключително тежко и нямаше избавление; затова той започна да гори от изгаряща треска.
- 4 Сега, когато той чу, че Алма и Амулик са в земята Сидом, сърцето му започна да се ободрява; и той незабавно им изпрати послание, като им пишеше да дойдат при него.
- 5 И стана така, че те тръгнаха незабавно, подчинявайки се на посланието, което той им беше изпратил; и те влязоха в къщата при Зиезрам; и го намериха върху леглото му, болен, бидейки много зле от изгаряща треска; и съзнанието му също беше изключително много болно поради неговите беззакония; и когато ги видя, той простря ръката си към тях и ги помоли да го изцелят.
- 6 И стана така, че Алма му каза, хващайки го за ръката: Вярваш ли в силата на Христа да спасява?
- 7 И той отговори и каза: Да, вярвам на всички слова, с които ти си поучавал.
- 8 И Алма каза: Ако вярваш в изкуплението на Христа, ти можеш да бъдеш изцелен.
- 9 И той каза: Да, вярвам в словата ти.
- 10 И тогава Алма призова Господа, казвайки: О, Господи, Боже наш, помилуй този човек и го изцели според вярата му в Христа.

Alma 15

And it came to pass that Alma and Amulek were commanded to depart out of that city; and they departed, and came out even into the land of Sidom; and behold, there they found all the people who had departed out of the land of Ammonihah, who had been cast out and stoned, because they believed in the words of Alma.

And they related unto them all that had happened unto their wives and children, and also concerning themselves, and of their power of deliverance.

And also Zeezrom lay sick at Sidom, with a burning fever, which was caused by the great tribulations of his mind on account of his wickedness, for he supposed that Alma and Amulek were no more; and he supposed that they had been slain because of his iniquity. And this great sin, and his many other sins, did harrow up his mind until it did become exceedingly sore, having no deliverance; therefore he began to be scorched with a burning heat.

Now, when he heard that Alma and Amulek were in the land of Sidom, his heart began to take courage; and he sent a message immediately unto them, desiring them to come unto him.

And it came to pass that they went immediately, obeying the message which he had sent unto them; and they went in unto the house unto Zeezrom; and they found him upon his bed, sick, being very low with a burning fever; and his mind also was exceedingly sore because of his iniquities; and when he saw them he stretched forth his hand, and besought them that they would heal him.

And it came to pass that Alma said unto him, taking him by the hand: Believest thou in the power of Christ unto salvation?

And he answered and said: Yea, I believe all the words that thou hast taught.

And Alma said: If thou believest in the redemption of Christ thou canst be healed.

And he said: Yea, I believe according to thy words.

And then Alma cried unto the Lord, saying: O Lord our God, have mercy on this man, and heal him according to his faith which is in Christ.

11 И когато Алма изговори тези слова, Зиезрам
скочи на краката си и започна да ходи; и това стана
за голямо учудване на всички люде; и вестта за това
тръгна по цялата земя Сидом.

12 И Алма кръсти Зиезрам в Господа; и оттогава
насетне той започна да проповядва на людете.

13 И Алма основа църква в земята Сидом, и посве-
ти свещеници и учители в страната, за да кръщават
в Господа онези, които желяеха да бъдат кръстени.

14 И стана така, че те бяха мнозина; защото се тъл-
пяха от цялата област около Сидом и бяха кръщавани.

15 А що се отнася до людете, които бяха в земята
Амония, те си останаха все така коравосърдечни и
коравовратни люде; и не се покайваха за греховете
си, като приписваха цялата сила на Алма и Амулик
на дявола; защото те бяха от изповеданието на
Нехор и не вярваха в покаянието за греховете си.

16 И тъй стана с Алма и Амулик: Амулик изостави
цялото си злато и сребро, и скъпоценности, които
бяха в земята Амония заради словото Божие, и бе
отхвърлен от онези, които някога му бяха приятели,
а също и от баща си, и рода си.

17 Ето защо, след като Алма основа църквата в
Сидом, виждайки голямото изобличение, да, виж-
дайки, че людете, изобличени в гордостта на техни-
те сърца, започват да се смиряват пред Бога и започ-
ват да се събират в светилищата си, за да се покла-
нят на Бога пред олтара, като бдяха и се молеха неп-
рестанно, та да могат да бъдат избавени от Сатана и
от смъртта, и от унищожение —

18 сега, както казах, след като Алма видя всички те-
зи неща, той взе Амулик със себе си и отиде в земя-
та Зарахемла, заведе го в собствената си къща и се
грижеше за него в горестта му, и го укрепи в
Господа.

19 И тъй привърши десетата година от управление-
то на съдиите над народа на Нефи.

And when Alma had said these words, Zeezrom
leaped upon his feet, and began to walk; and this was
done to the great astonishment of all the people; and the
knowledge of this went forth throughout all the land of
Sidom.

And Alma baptized Zeezrom unto the Lord; and he
began from that time forth to preach unto the people.

And Alma established a church in the land of Sidom,
and consecrated priests and teachers in the land, to bap-
tize unto the Lord whosoever were desirous to be bap-
tized.

And it came to pass that they were many; for they did
flock in from all the region round about Sidom, and
were baptized.

But as to the people that were in the land of
Ammonihah, they yet remained a hard-hearted and a
stiffnecked people; and they repented not of their sins,
ascribing all the power of Alma and Amulek to the
devil; for they were of the profession of Nehor, and did
not believe in the repentance of their sins.

And it came to pass that Alma and Amulek, Amulek
having forsaken all his gold, and silver, and his precious
things, which were in the land of Ammonihah, for the
word of God, he being rejected by those who were once
his friends and also by his father and his kindred;

Therefore, after Alma having established the church
at Sidom, seeing a great check, yea, seeing that the peo-
ple were checked as to the pride of their hearts, and be-
gan to humble themselves before God, and began to as-
semble themselves together at their sanctuaries to wor-
ship God before the altar, watching and praying contin-
ually, that they might be delivered from Satan, and from
death, and from destruction—

Now as I said, Alma having seen all these things,
therefore he took Amulek and came over to the land of
Zarahemla, and took him to his own house, and did ad-
minister unto him in his tribulations, and strengthened
him in the Lord.

And thus ended the tenth year of the reign of the
judges over the people of Nephi.

Алма 16

- 1 И стана така, че през единадесетата година от управлението на съдиите над народа на Нефи, на петия ден от втория месец, след като беше имало много мир в земята Зарахемла, след като не беше имало войни и раздори в продължение на определен брой години, тъкмо до петия ден от втория месец през единадесетата година, из цялата земя се разнесе зов за война.
- 2 Защото ето, войските на ламанитите навлязоха в пределите на земята откъм страната на пустошта, тъкмо в град Амония, и започнаха да избиват люде-те и да унищожават града.
- 3 И сега стана така, че преди още нефитите да могат да съберат достатъчно войска и да ги изгонят от земята, те унищожиха людете в град Амония, а също и някои люде около пределите на Ной и отведоха други в плен в пустошта.
- 4 Сега стана така, че нефитите искаха да освободят онези, които бяха взети в плен в пустошта.
- 5 Ето защо, този, който бе назначен за върховен военачалник на войските на нефитите (и името му беше Зорам, и той имаше двама сина, Лехий и Аха), и сега Зорам и двамата му сина, като знаеха, че Алма е висшият свещеник на църквата, и бяха чули, че притежава духа на пророчеството, ето защо, те отидоха при него и пожелаха да разберат от него дали Господ иска те да отидат в пустошта в търсене на техните братя, взети в плен от ламанитите.
- 6 И стана така, че Алма се допита до Господа относно този въпрос. И Алма се върна и им каза: Ето, ламанитите ще пресекат река Сидон в южната пустош, далече нагоре отвъд пределите на земята Манти. И ето, там ще ги срещнете, на изток от река Сидон, и там Господ ще ви предаде братята ви, които са били взети в плен от ламанитите.
- 7 И стана така, че Зорам и синовете му пресякоха река Сидон с войските си и отидоха далеч отвъд пределите на Манти в южната пустош, която се намираше от източната страна на река Сидон.

Alma 16

And it came to pass in the eleventh year of the reign of the judges over the people of Nephi, on the fifth day of the second month, there having been much peace in the land of Zarahemla, there having been no wars nor contentions for a certain number of years, even until the fifth day of the second month in the eleventh year, there was a cry of war heard throughout the land.

For behold, the armies of the Lamanites had come in upon the wilderness side, into the borders of the land, even into the city of Ammonihah, and began to slay the people and destroy the city.

And now it came to pass, before the Nephites could raise a sufficient army to drive them out of the land, they had destroyed the people who were in the city of Ammonihah, and also some around the borders of Noah, and taken others captive into the wilderness.

Now it came to pass that the Nephites were desirous to obtain those who had been carried away captive into the wilderness.

Therefore, he that had been appointed chief captain over the armies of the Nephites, (and his name was Zoram, and he had two sons, Lehi and Aha)—now Zoram and his two sons, knowing that Alma was high priest over the church, and having heard that he had the spirit of prophecy, therefore they went unto him and desired of him to know whither the Lord would that they should go into the wilderness in search of their brethren, who had been taken captive by the Lamanites.

And it came to pass that Alma inquired of the Lord concerning the matter. And Alma returned and said unto them: Behold, the Lamanites will cross the river Sidon in the south wilderness, away up beyond the borders of the land of Manti. And behold there shall ye meet them, on the east of the river Sidon, and there the Lord will deliver unto thee thy brethren who have been taken captive by the Lamanites.

And it came to pass that Zoram and his sons crossed over the river Sidon, with their armies, and marched away beyond the borders of Manti into the south wilderness, which was on the east side of the river Sidon.

8 И те връхлетяха войските на ламанитите, и ламанитите бяха разпръснати и прогонени в пустошта; и те освободиха братята си, взети в плен от ламанитите, и животът на нито един от взетите в плен не беше изгубен. И те бяха доведени обратно от братята си да владеят собствените си земи.

9 Тъй свърши единадесетата година на съдиите, като ламанитите бяха изгонени от страната и народът на Амония бе унищожен; да, всяка жива душа от амонитите бе унищожена, също и техния велик град, за който те бяха казали, че Бог не може да унищожи поради величието му.

10 Но ето, за един единствен ден той беше опустошен; а трупове им бяха разкъсани от кучета и диви зверове от пустошта.

11 При все това, след много дни трупове им бяха струпани по лицето на земята и бяха заровени на плитко. И сега, зловонието им беше толкова силно, че в продължение на много години люде не отиваха да живеят в земята Амония. И тя бе наречена Опустошението на Нехоровци; защото тези, които бяха убити, бяха от изповеданието на Нехор; и земите им останаха пусти.

12 И ламанитите не се върнаха повече да воюват срещу нефитите до четиринадесетата година от управлението на съдиите над народа на Нефи. И тъй, народът на Нефи имаше непрестанен мир в цялата страна.

13 И Алма, и Амулик отидоха и проповядваха покаяние на люде в храмовете им и в светилищата им, както и в синагогите им, които бяха построени по начина на юдеите.

14 И те споделяха словото Божие с всички, които желяеха да чуят словата им, без лицепрятие и непрестанно.

15 И тъй Алма и Амулик, както и много други, които бяха избрани за това дело, отиваха да проповядват словото из цялата страна. И установяването на църквата стана всеобщо из цялата страна, из цялата област, сред целия народ на нефитите.

And they came upon the armies of the Lamanites, and the Lamanites were scattered and driven into the wilderness; and they took their brethren who had been taken captive by the Lamanites, and there was not one soul of them had been lost that were taken captive. And they were brought by their brethren to possess their own lands.

And thus ended the eleventh year of the judges, the Lamanites having been driven out of the land, and the people of Ammonihah were destroyed; yea, every living soul of the Ammonihahites was destroyed, and also their great city, which they said God could not destroy, because of its greatness.

But behold, in one day it was left desolate; and the carcasses were mangled by dogs and wild beasts of the wilderness.

Nevertheless, after many days their dead bodies were heaped up upon the face of the earth, and they were covered with a shallow covering. And now so great was the scent thereof that the people did not go in to possess the land of Ammonihah for many years. And it was called Desolation of Nehors; for they were of the profession of Nehor, who were slain; and their lands remained desolate.

And the Lamanites did not come again to war against the Nephites until the fourteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi. And thus for three years did the people of Nephi have continual peace in all the land.

And Alma and Amulek went forth preaching repentance to the people in their temples, and in their sanctuaries, and also in their synagogues, which were built after the manner of the Jews.

And as many as would hear their words, unto them they did impart the word of God, without any respect of persons, continually.

And thus did Alma and Amulek go forth, and also many more who had been chosen for the work, to preach the word throughout all the land. And the establishment of the church became general throughout the land, in all the region round about, among all the people of the Nephites.

16 И не съществуваше неравенство между тях; Господ изля Духа Си по цялото лице на земята, за да подготви умовете на чедата човешки или сърцата им да приемат словото, което щеше да бъде проповядвано сред тях по време на Неговото пришествие;

17 за да не се възпротивяват на словото за да не бъдат невярващи и да не вървят към гибел, но да могат да приемат словото с радост, и подобно на клонка да бъдат присадени към истинската лоза, та да могат да влязат в покоя на Господа, техния Бог.

18 Сега, тези свещеници, които излязоха сред хората, проповядваха срещу всички лъжи и измами, и зависти, и спорове, и злоба, и хули, срещу кражбата, разбойничеството, грабежа, убийството, извършването на прелюбодеяние и всякакъв вид похотливост, като прогласяваха, че всичко това не трябва да бъде;

19 изявяваха неща, които трябва скоро да дойдат; да, изявяваха пришествието на Сина Божий, Неговите страдания и смърт, както и възкресението на мъртвите.

20 И мнозина от хората питаха за мястото, където Синът Божий щеше да дойде; и те ги учеха, че Той ще им се яви след възкресението Си, и хората приеха това с радост и ликуване.

21 И сега, след като църквата бе установена из цялата страна, спечелила победа над дявола, и словото Божие се проповядваше в чистотата си из цялата страна, и Господ изливаше благословиите Си върху народа, ето, тъй привърши четиринадесетата година от управлението на съдиите над народа на Нефи.

And there was no inequality among them; the Lord did pour out his Spirit on all the face of the land to prepare the minds of the children of men, or to prepare their hearts to receive the word which should be taught among them at the time of his coming—

That they might not be hardened against the word, that they might not be unbelieving, and go on to destruction, but that they might receive the word with joy, and as a branch be grafted into the true vine, that they might enter into the rest of the Lord their God.

Now those priests who did go forth among the people did preach against all lyings, and deceivings, and envyings, and strifes, and malice, and revilings, and stealing, robbing, plundering, murdering, committing adultery, and all manner of lasciviousness, crying that these things ought not so to be—

Holding forth things which must shortly come; yea, holding forth the coming of the Son of God, his sufferings and death, and also the resurrection of the dead.

And many of the people did inquire concerning the place where the Son of God should come; and they were taught that he would appear unto them after his resurrection; and this the people did hear with great joy and gladness.

And now after the church had been established throughout all the land—having got the victory over the devil, and the word of God being preached in its purity in all the land, and the Lord pouring out his blessings upon the people—thus ended the fourteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Разказ за синовете на Мосия, които се отказаха от правата си върху царството заради словото Божие и възлязоха в земята Нефи, за да проповядват на ламанитите; техните страдания и избавление, според летописа на Алма.

Алма 17

- 1 И сега стана така, че тъй както Алма си пътуваше на юг от земята Гедеон, надалеч от земята Манти, ето, за свое голямо учудване той срещна синовете на Мосия, които пътуваха към земята Зарахемла.
- 2 Сега, синовете на Мосия бяха с Алма по времето, когато ангелът му се яви за пръв път; ето защо, Алма се зарадва извънредно да види отново братята си; и това, което увеличи още повече радостта му, беше, че те все още бяха негови братя в Господа; да, и те бяха станали силни в знанието за истината; защото те бяха мъже с правилно разбиране и изследваха усърдно светите писания, за да имат познание за словото Божие.
- 3 Но това не е всичко; те се бяха отдавали на много молитви и пост; ето защо, притежаваха духа на пророчеството и духа на откровението, и когато поучаваха, те поучаваха със сила и власт от Бога.
- 4 И те бяха проповядвали словото Божие сред ламанитите в продължение на четиринадесет години, като бяха имали много успех в довеждането на мнозина до знанието за истината, да, чрез силата на словата им мнозина бяха доведени пред Божиия олтар, за да призоват името Му и да изповядат греховете си пред Него.
- 5 Сега, това са нещата, които им се случиха по време на техните пътувания, защото те бяха претърпели много страдания, както телесни, така и умствени, като глад, жажда и умора, а също и много труд в духа.
- 6 Сега, това бяха пътуванията им: след като бяха получили позволение от баща си, Мосия, през първата година на съдиите след като се бяха отказали от царството, което баща им желаше да им предаде, което беше и мнението на народа,

An account of the sons of Mosiah, who rejected their rights to the kingdom for the word of God, and went up to the land of Nephi to preach to the Lamanites; their sufferings and deliverance—according to the record of Alma.

Alma 17

And now it came to pass that as Alma was journeying from the land of Gideon southward, away to the land of Manti, behold, to his astonishment, he met with the sons of Mosiah journeying towards the land of Zarahemla.

Now these sons of Mosiah were with Alma at the time the angel first appeared unto him; therefore Alma did rejoice exceedingly to see his brethren; and what added more to his joy, they were still his brethren in the Lord; yea, and they had waxed strong in the knowledge of the truth; for they were men of a sound understanding and they had searched the scriptures diligently, that they might know the word of God.

But this is not all; they had given themselves to much prayer, and fasting; therefore they had the spirit of prophecy, and the spirit of revelation, and when they taught, they taught with power and authority of God.

And they had been teaching the word of God for the space of fourteen years among the Lamanites, having had much success in bringing many to the knowledge of the truth; yea, by the power of their words many were brought before the altar of God, to call on his name and confess their sins before him.

Now these are the circumstances which attended them in their journeyings, for they had many afflictions; they did suffer much, both in body and in mind, such as hunger, thirst and fatigue, and also much labor in the spirit.

Now these were their journeyings: Having taken leave of their father, Mosiah, in the first year of the judges; having refused the kingdom which their father was desirous to confer upon them, and also this was the minds of the people;

7 при все това, те напуснаха земята Зарахемла и взеха мечовете си, и копията си, и лъковете си, и стрелите си, и прашките си; и това те направиха, за да могат да си доставят храна, докато са в пустошта.

8 Тъй те потеглиха в пустошта заедно с людете си, които бяха избрали, за да възлязат в земята Нефи и да проповядват словото Божие на ламанитите.

9 И стана така, че пътуваха много дни в пустошта, като постеха и се молеха много, та Господ да ги удостои с частица от Духа Си да ги придружава и остане с тях, за да могат да бъдат оръдие в ръцете Божии и да доведат, ако това е възможно, своите братя, ламанитите, до знанието за истината и до знанието за низостта на бащините им предания, които не бяха правилни.

10 И стана така, че Господ ги посети с Духа Си, като им каза: утешете се. И те се утешиха.

11 И Господ им каза също: Идете сред ламанитите, вашите братя, и утвърдете словото Ми; при все това, трябва да бъдете търпеливи в дълготърпение и несгоди, та да можете да им покажете добър пример за Мене, и аз ще направя от вас оръдие в ръцете Ми за спасението на много души.

12 И стана така, че сърцата на синовете на Мосия, а също и на онези, които бяха с тях, набраха смелост да отидат при ламанитите да им известяват словото Божие.

13 И стана така, че когато пристигнаха до пределите на земята на ламанитите, те се разделиха и тръгнаха в различни посоки, уповавайки се на Господа, че ще се срещнат отново в края на жетвата си; защото предполагаша, че велико е делото, което бяха предприели.

Nevertheless they departed out of the land of Zarahemla, and took their swords, and their spears, and their bows, and their arrows, and their slings; and this they did that they might provide food for themselves while in the wilderness.

And thus they departed into the wilderness with their numbers which they had selected, to go up to the land of Nephi, to preach the word of God unto the Lamanites.

And it came to pass that they journeyed many days in the wilderness, and they fasted much and prayed much that the Lord would grant unto them a portion of his Spirit to go with them, and abide with them, that they might be an instrument in the hands of God to bring, if it were possible, their brethren, the Lamanites, to the knowledge of the truth, to the knowledge of the baseness of the traditions of their fathers, which were not correct.

And it came to pass that the Lord did visit them with his Spirit, and said unto them: Be comforted. And they were comforted.

And the Lord said unto them also: Go forth among the Lamanites, thy brethren, and establish my word; yet ye shall be patient in long-suffering and afflictions, that ye may show forth good examples unto them in me, and I will make an instrument of thee in my hands unto the salvation of many souls.

And it came to pass that the hearts of the sons of Mosiah, and also those who were with them, took courage to go forth unto the Lamanites to declare unto them the word of God.

And it came to pass when they had arrived in the borders of the land of the Lamanites, that they separated themselves and departed one from another, trusting in the Lord that they should meet again at the close of their harvest; for they supposed that great was the work which they had undertaken.

- 14 И със сигурност то беше велико, защото те предприемаха да проповядват словото Божие на един див и закоравял, и ожесточен народ; на народ, който се наслаждаваше да убива нефитите и да ги обира, и ограбва; и сърцата им бяха отдадени на богатствата: на злато и сребро, и на скъпоценни камъни; и те се опитваха да се сдобият с тези неща чрез убийства или грабежи, за да не трябва да се трудят за тях със собствените си ръце.
- 15 Тъй те бяха едни много лениви люде, мнозина от които се покланяха на идоли, и проклятието Божие беше паднало върху им заради преданията на бащите им; при все това, обещанията Господни бяха предназначени за тях, при условие на покаяние.
- 16 Ето защо, това беше причината, поради която синовете на Мосия предприеха това дело, та ако е възможно, да успеят да ги доведат до покаяние; и по възможност да могат да ги доведат до знанието за плана на изкуплението.
- 17 Ето защо, те се разделиха един от друг и отидоха сред тях, всеки поотделно, със словото и силата Божии, които им бяха дадени.
- 18 Сега, Амон беше главният сред тях, или по-скоро този, който ги водеше; и той се отдели от тях, след като ги беше благословил според различните им санове, като им споделяше словото Божие и се грижеше за тях преди отпътуването си; и те тръгнаха по различните си пътища из земята.
- 19 И Амон отиде в земята Исмаил, наречена така на името на синовете на Исмаил, които станаха също ламанити.
- 20 И когато Амон навлезе в земята Исмаил, ламанитите го хванаха и го вързаха според обичая им да връзват всички нефити, които попадат в ръцете им, и да ги отвеждат пред царя; и тъй биваше според прищявката на царя дали да ги убие или задържи в пленничество, или да ги хвърли в тъмница, или да ги прогони от земята си, съгласно неговата воля и прищявка.

And assuredly it was great, for they had undertaken to preach the word of God to a wild and a hardened and a ferocious people; a people who delighted in murdering the Nephites, and robbing and plundering them; and their hearts were set upon riches, or upon gold and silver, and precious stones; yet they sought to obtain these things by murdering and plundering, that they might not labor for them with their own hands.

Thus they were a very indolent people, many of whom did worship idols, and the curse of God had fallen upon them because of the traditions of their fathers; notwithstanding the promises of the Lord were extended unto them on the conditions of repentance.

Therefore, this was the cause for which the sons of Mosiah had undertaken the work, that perhaps they might bring them unto repentance; that perhaps they might bring them to know of the plan of redemption.

Therefore they separated themselves one from another, and went forth among them, every man alone, according to the word and power of God which was given unto him.

Now Ammon being the chief among them, or rather he did administer unto them, and he departed from them, after having blessed them according to their several stations, having imparted the word of God unto them, or administered unto them before his departure; and thus they took their several journeys throughout the land.

And Ammon went to the land of Ishmael, the land being called after the sons of Ishmael, who also became Lamanites.

And as Ammon entered the land of Ishmael, the Lamanites took him and bound him, as was their custom to bind all the Nephites who fell into their hands, and carry them before the king; and thus it was left to the pleasure of the king to slay them, or to retain them in captivity, or to cast them into prison, or to cast them out of his land, according to his will and pleasure.

21 И тъй Амон бе доведен пред царя на земята
Исмаил; и името му беше Ламоний; и той беше
потомък на Исмаил.

22 Тогава царят попита Амон дали намерението му
е да живее в страната сред ламанитите, неговия
народ.

23 И Амон му каза: Да, аз желая да остана известно
време сред този народ, да, а може би и докато умра.

24 И стана така, че Амон се хареса много на
Ламоний и той накара да го развържат; и той поиск
Амон да вземе една от дъщерите му за жена.

25 И Амон му каза: Не, но ще стана твой слуга. Ето
защо, Амон стана слуга на цар Ламоний. И стана
така, че той бе поставен заедно с други слуги да пази
стадата на Ламоний според обичая на ламанитите.

26 И след като беше служил на царя три дена, тъй
както отиваше заедно с ламанитските слуги и със
стадата им до водоема, наречен Севусова вода, и
всичките ламанити подкарваха стадата си натам, та
да ги напоят,

27 и тъй, докато Амон и слугите на царя подкарваха
стадата си към този водоем, ето, известен брой ла
манити, които бяха там да напоят стадата си, дойдо
ха и разпръснаха стадата на Амон и царските слуги;
и те ги разпръснаха така, че те се разбягаха на всич
ки страни.

28 Сега, слугите на царя започнаха да роптаят, каз
вайки: Сега царят ще ни убие, както уби и братята
ни, защото стадата им бяха разпръснати от нечести
ето на тези човеци. И те започнаха да ридаят извън
редно, казвайки: Ето, стадата ни са вече разпръс
нати.

29 Сега, те плачеха от страх да не бъдат убити.
Когато Амон видя това, сърцето му се изпълни с ра
дост; защото, каза си той, сега аз ще покажа силата
си на тези мои съслужители, или силата, която е в
мене, и ще възстановя тези стада на царя, та да мога
да спечеля сърцата на тези мои съслужители и да ги
накарам да повярват в словата ми.

And thus Ammon was carried before the king who
was over the land of Ishmael; and his name was Lamoni;
and he was a descendant of Ishmael.

And the king inquired of Ammon if it were his desire
to dwell in the land among the Lamanites, or among his
people.

And Ammon said unto him: Yea, I desire to dwell
among this people for a time; yea, and perhaps until the
day I die.

And it came to pass that king Lamoni was much
pleased with Ammon, and caused that his bands should
be loosed; and he would that Ammon should take one
of his daughters to wife.

But Ammon said unto him: Nay, but I will be thy ser
vant. Therefore Ammon became a servant to king
Lamoni. And it came to pass that he was set among
other servants to watch the flocks of Lamoni, according
to the custom of the Lamanites.

And after he had been in the service of the king three
days, as he was with the Lamanitish servants going forth
with their flocks to the place of water, which was called
the water of Sebus, and all the Lamanites drive their
flocks hither, that they may have water—

Therefore, as Ammon and the servants of the king
were driving forth their flocks to this place of water, be
hold, a certain number of the Lamanites, who had been
with their flocks to water, stood and scattered the flocks
of Ammon and the servants of the king, and they scat
tered them insomuch that they fled many ways.

Now the servants of the king began to murmur, say
ing: Now the king will slay us, as he has our brethren be
cause their flocks were scattered by the wickedness of
these men. And they began to weep exceedingly, saying:
Behold, our flocks are scattered already.

Now they wept because of the fear of being slain.
Now when Ammon saw this his heart was swollen
within him with joy; for, said he, I will show forth my
power unto these my fellow-servants, or the power
which is in me, in restoring these flocks unto the king,
that I may win the hearts of these my fellow-servants,
that I may lead them to believe in my words.

30 И сега, това бяха мислите на Амон, когато видя огорченията на онези, които той наричаше свои събрата.

31 И стана така, че той ги ободри със словата си, казвайки: Дерзайте, братя мои, и нека отидем и потърсим стадата; и ние ще ги съберем и ще ги върнем обратно при водоема; и тъй ще запазим стадата за царя и той няма да ни убие.

32 И стана така, че те отидоха да търсят стадата и последваха Амон, и се спуснаха напред с голяма бързина, поведоха царските стада и ги събраха отново наедно при водоема.

33 И онези същите човеци отново дойдоха да разпръснат стадата им, но Амон каза на братята си: Обкръжете стадата наоколо, за да не избягат; и аз ще се противопоставя на тези човеци, които разпръскват стадата ни.

34 Затова те направиха това, което Амон им нареди; и той отиде и застана да се бие с онези, които стояха до водите на Севус; и те бяха много.

35 Затова те не се изплашиха от Амон, защото смятаха, че дори един от техните люде може да го убие по тяхна прищявка, защото не знаеха, че Господ беше обещал на Мосия, че ще избави синовете му от техните ръце; нито пък знаеха нещо за Господа; ето защо, те се наслаждаваха на унищожението на братята си; и поради тази причина те разпръскваха стадата на царя.

36 Но Амон излезе напред и започна да хвърля камъни към тях с прашката си; да, той хвърляше камъни с могъща сила сред тях и тъй уби определен брой от тях, така че те започнаха да се учудват от силата му; при все това бяха разгневени от убийството на братята си и бяха решени да го убият; и като видяха, че не могат да го ударят с камъните си, те го нападаха с боздугани, за да го убият.

And now, these were the thoughts of Ammon, when he saw the afflictions of those whom he termed to be his brethren.

And it came to pass that he flattered them by his words, saying: My brethren, be of good cheer and let us go in search of the flocks, and we will gather them together and bring them back unto the place of water; and thus we will preserve the flocks unto the king and he will not slay us.

And it came to pass that they went in search of the flocks, and they did follow Ammon, and they rushed forth with much swiftness and did head the flocks of the king, and did gather them together again to the place of water.

And those men again stood to scatter their flocks; but Ammon said unto his brethren: Encircle the flocks round about that they flee not; and I go and contend with these men who do scatter our flocks.

Therefore, they did as Ammon commanded them, and he went forth and stood to contend with those who stood by the waters of Sebus; and they were in number not a few.

Therefore they did not fear Ammon, for they supposed that one of their men could slay him according to their pleasure, for they knew not that the Lord had promised Mosiah that he would deliver his sons out of their hands; neither did they know anything concerning the Lord; therefore they delighted in the destruction of their brethren; and for this cause they stood to scatter the flocks of the king.

But Ammon stood forth and began to cast stones at them with his sling; yea, with mighty power he did sling stones amongst them; and thus he slew a certain number of them insomuch that they began to be astonished at his power; nevertheless they were angry because of the slain of their brethren, and they were determined that he should fall; therefore, seeing that they could not hit him with their stones, they came forth with clubs to slay him.

- 37 Но его, всеки, който вдигнеше боздугана си, за да удари Амон, той му отсичаше ръката с меча си; и тъй той устояваше на ударите им, като им отсичаше ръцете с острието на меча си, така че те започнаха да се учудват и започнаха да побягват пред него; да, и те не бяха малко на брой; и той ги накара да побегнат чрез силата на ръката си.
- 38 Сега, шестима от тях бяха паднали убити от прашка, но той не уби с меча си никого, освен водача им; и той отсече толкова от техните ръце, колкото се вдигнаха срещу му, и те не бяха малко.
- 39 И след като ги прогони надалеч, той се върна обратно и те напоиха стадата си, и ги върнаха в пасбището на царя. Тогава те отидоха при царя, носейки ръцете на онези, които се опитаха да убият Амон, отсечени от меча му; и те бяха занесени на царя като доказателство за това, което бяха направили.

But behold, every man that lifted his club to smite Ammon, he smote off their arms with his sword; for he did withstand their blows by smiting their arms with the edge of his sword, insomuch that they began to be astonished, and began to flee before him; yea, and they were not few in number; and he caused them to flee by the strength of his arm.

Now six of them had fallen by the sling, but he slew none save it were their leader with his sword; and he smote off as many of their arms as were lifted against him, and they were not a few.

And when he had driven them afar off, he returned and they watered their flocks and returned them to the pasture of the king, and then went in unto the king, bearing the arms which had been smitten off by the sword of Ammon, of those who sought to slay him; and they were carried in unto the king for a testimony of the things which they had done.

Алма 18

- 1 И стана така, че цар Ламоний накара слугите си да излязат и да свидетелстват за всичко, което бяха видели относно случката.
- 2 И когато всички те засвидетелстваха това, което бяха видели, и когато той научи за верността на Амон в опазването на стадата му, също и за голямата му сила, с която се е сражавал с онези, които са се опитали да го убият, царят бе извънредно учуден и каза: Сигурно той е нещо повече от човек. Ето, не е ли той Великият Дух, който изпраща такива велики наказания на тези люде заради техните убийства?
- 3 И те отговориха на царя и казаха: Дали той е Великият Дух или е човек, ние не знаем; но дотолкова знаем, че той не може да бъде убит от враговете на царя; нито пък могат да разпръскват царските стада, когато той е с нас, поради неговата ловкост и голяма сила; ето защо, ние знаем, че той е приятел на царя. И сега, о, царю, ние не вярваме, че човек може да има толкова голяма сила, защото знаем, че той не може да бъде убит.
- 4 И сега, когато царят чу тези слова, той им каза: Сега знам, че това е Великият Дух; и той е слязъл сега, за да запази живота ви, така че да не ви убия, както убих братята ви. Това е Великият Дух, за когото бащите ни са говорили.
- 5 Сега, това беше преданието, което Ламоний беше получил от баща си — че има Велик Дух; независимо че вярваха във Великия Дух, те смятаха, че всичко, което вършат, е правилно; въпреки това, Ламоний започна да се страхува извънредно, със страх, да не би да е извършил нещо неправилно с убийството на слугите си;
- 6 Защото той беше убил мнозина от тях, понеже братята им бяха разпръснали стадата им при водоема; и понеже бяха разпръснали стадата им, те бяха убити.

Alma 18

And it came to pass that king Lamoni caused that his servants should stand forth and testify to all the things which they had seen concerning the matter.

And when they had all testified to the things which they had seen, and he had learned of the faithfulness of Ammon in preserving his flocks, and also of his great power in contending against those who sought to slay him, he was astonished exceedingly, and said: Surely, this is more than a man. Behold, is not this the Great Spirit who doth send such great punishments upon this people, because of their murders?

And they answered the king, and said: Whether he be the Great Spirit or a man, we know not; but this much we do know, that he cannot be slain by the enemies of the king; neither can they scatter the king's flocks when he is with us, because of his expertness and great strength; therefore, we know that he is a friend to the king. And now, O king, we do not believe that a man has such great power, for we know he cannot be slain.

And now, when the king heard these words, he said unto them: Now I know that it is the Great Spirit; and he has come down at this time to preserve your lives, that I might not slay you as I did your brethren. Now this is the Great Spirit of whom our fathers have spoken.

Now this was the tradition of Lamoni, which he had received from his father, that there was a Great Spirit. Notwithstanding they believed in a Great Spirit, they supposed that whatsoever they did was right; nevertheless, Lamoni began to fear exceedingly, with fear lest he had done wrong in slaying his servants;

For he had slain many of them because their brethren had scattered their flocks at the place of water; and thus, because they had had their flocks scattered they were slain.

7 Сега, беше обичай на тези ламанити да застават при водите на Севус и да разпръскват стадата на людете, за да могат да откарат много от разпръснатите животни в земята си, като това беше обичайният начин за грабене сред тях.

8 И стана така, че цар Ламоний попита слугите си, казайки: Къде е този човек, който има такава голяма сила?

9 И те му отговориха: Ето, той храни конете ти. Сега, царят беше заповядал на слугите си още преди да отидат да напоят стадата му, че те трябва да приготвят конете му и колесниците му и да го изпроводят в земята Нефи; защото в земята Нефи имаше назначено голямо угощение от бащата на Ламоний, който беше цар на цялата страна.

10 Сега, когато цар Ламоний чу, че Амон приготвя конете му и колесниците му, той се учуди още повече на верността на Амон, казвайки: Със сигурност не е имало никой сред всичките ми слуги, който да е бил толкова верен, колкото този човек; защото той дори запомня всички мои заповеди, за да ги изпълнява.

11 Сега знам със сигурност, че това е Великият Дух и бих искал той да дойде при мен, но не смея да го повикам.

12 И стана така, че когато Амон приготви конете и колесниците за царя и слугите му, той влезе при царя и видя, че лицето на царя беше променено; ето защо, той бе готов да се оттегли от неговото присъствие.

13 Но един от царските слуги му каза: Равана (което изтълкувано означава могъщ или велик цар, тъй като те считаха, че царете им са могъщи); и тъй той му каза: Равана, царят желае да останеш.

14 Тогава Амон се обърна към царя и му каза: Какво искаш да направя за тебе, о, царю? И царят не му отговори в продължение на час по тяхното време, защото не знаеше какво трябва да му каже.

15 И стана така, че Амон му каза отново: Какво желаш от мене? Но царят не му отговори.

Now it was the practice of these Lamanites to stand by the waters of Sebus to scatter the flocks of the people, that thereby they might drive away many that were scattered unto their own land, it being a practice of plunder among them.

And it came to pass that king Lamoni inquired of his servants, saying: Where is this man that has such great power?

And they said unto him: Behold, he is feeding thy horses. Now the king had commanded his servants, previous to the time of the watering of their flocks, that they should prepare his horses and chariots, and conduct him forth to the land of Nephi; for there had been a great feast appointed at the land of Nephi, by the father of Lamoni, who was king over all the land.

Now when king Lamoni heard that Ammon was preparing his horses and his chariots he was more astonished, because of the faithfulness of Ammon, saying: Surely there has not been any servant among all my servants that has been so faithful as this man; for even he doth remember all my commandments to execute them.

Now I surely know that this is the Great Spirit, and I would desire him that he come in unto me, but I durst not.

And it came to pass that when Ammon had made ready the horses and the chariots for the king and his servants, he went in unto the king, and he saw that the countenance of the king was changed; therefore he was about to return out of his presence.

And one of the king's servants said unto him, Rabbanah, which is, being interpreted, powerful or great king, considering their kings to be powerful; and thus he said unto him: Rabbanah, the king desireth thee to stay.

Therefore Ammon turned himself unto the king, and said unto him: What wilt thou that I should do for thee, O king? And the king answered him not for the space of an hour, according to their time, for he knew not what he should say unto him.

And it came to pass that Ammon said unto him again: What desirest thou of me? But the king answered him not.

16 И стана така, че Амон, бидейки изпълнен с Духа Божий, усети мислите на царя. И му каза: Това ли, което научи, че аз защитих слугите и стадата ти, и убих седем от братята им с прашка и с меч, и отрязал ръцете на другите, за да защитя стадата и слугите ти, ето, това ли причинява изумлението ти?

17 Питам те, защо изумлението ти е толкова голямо? Ето, аз съм човек и твой слуга; ето защо, аз ще сторя всичко, което пожелаеш и което е право.

18 Сега, когато царят чу тези слова, той се учуди отново, защото видя, че Амон може да прониква в мислите му; но въпреки това, цар Ламоний отвори устата си и му каза: Кой си ти? Ти ли си онзи Велик Дух, който знае всичко?

19 И Амон отговори и му каза: Не съм.

20 И царят каза: Как познаваш мислите на сърцето ми? Можеш да говориш смело и да ми обясниш тези неща; и да ми кажеш също с каква сила уби и отрязал ръцете на братята ми, които разпръскваха стадата ми?

21 И сега, ако ти пожелаеш да ми кажеш това, ще ти дам всичко, което пожелаеш; и ако стане нужно, ще те защитавам с войските си; но знам, че ти си по-могъщ от всички тях; въпреки това, всичко, каквото поискаш от мене, ще ти го дам.

22 Сега Амон, който беше мъдър, но доброжелателен, каза на Ламоний: Ще се вслушаш ли в словата ми, ако ти кажа чрез каква сила правя тези неща? И това е, което искам от тебе.

23 И царят му отговори, като каза: Да, ще повярвам на всички твои слова. И така той бе хитро хванат.

24 И Амон започна да му говори със смелост и му каза: Вярваш ли, че има Бог?

25 И той отговори и му каза: Не знам какво значи това.

26 И тогава Амон каза: Вярваш ли, че има Велик Дух?

27 И той отговори: Да!

And it came to pass that Ammon, being filled with the Spirit of God, therefore he perceived the thoughts of the king. And he said unto him: Is it because thou hast heard that I defended thy servants and thy flocks, and slew seven of their brethren with the sling and with the sword, and smote off the arms of others, in order to defend thy flocks and thy servants; behold, is it this that causeth thy marvelings?

I say unto you, what is it, that thy marvelings are so great? Behold, I am a man, and am thy servant; therefore, whatsoever thou desirest which is right, that will I do.

Now when the king had heard these words, he marvelled again, for he beheld that Ammon could discern his thoughts; but notwithstanding this, king Lamoni did open his mouth, and said unto him: Who art thou? Art thou that Great Spirit, who knows all things?

Ammon answered and said unto him: I am not.

And the king said: How knowest thou the thoughts of my heart? Thou mayest speak boldly, and tell me concerning these things; and also tell me by what power ye slew and smote off the arms of my brethren that scattered my flocks—

And now, if thou wilt tell me concerning these things, whatsoever thou desirest I will give unto thee; and if it were needed, I would guard thee with my armies; but I know that thou art more powerful than all they; nevertheless, whatsoever thou desirest of me I will grant it unto thee.

Now Ammon being wise, yet harmless, he said unto Lamoni: Wilt thou hearken unto my words, if I tell thee by what power I do these things? And this is the thing that I desire of thee.

And the king answered him, and said: Yea, I will believe all thy words. And thus he was caught with guile.

And Ammon began to speak unto him with boldness, and said unto him: Believest thou that there is a God?

And he answered, and said unto him: I do not know what that meaneth.

And then Ammon said: Believest thou that there is a Great Spirit?

And he said, Yea.

28 И Амон каза: Това е Бог. И Амон му каза отново: Вярваш ли, че този Велик Дух, който е Бог, сътвори всички неща, които са на небесата и на земята?

29 И той каза: Да, вярвам, че той сътвори всички неща, които са на земята, но не знам за небесата.

30 И Амон му каза: Небесата са място, където пребивава Бог с всичките Си свети ангели.

31 И цар Ламоний каза: Над земята ли е това?

32 И Амон каза: Да, и Той гледа отгоре всичките чедра човешки; и Той познава всички мисли и всички намерения на сърцето; защото чрез Неговата ръка са били сътворени всички те от началото.

33 И цар Ламоний каза: Вярвам на всичко това, което ти каза. Ти от Бога ли си изпратен?

34 И Амон му каза: Аз съм човек; и човекът в началото бе сътворен по образа Божий, и чрез Неговия Свети Дух аз съм призван да поучавам този народ на тези неща, за да може те да бъдат доведени до знание за онова, което е правдиво и истинно.

35 И част от този Дух живее в мене, Който ми дава знание, и също сила според вярата и желанията ми, които са в Бога.

36 Сега, след като Амон каза тези слова, той започна от сътворението на света, също и от сътворението на Адама, и му каза всичко относно падението на човека, и му преповтори и изложи летописите и светите писания на людете, които са били изречени от пророците, чак до времето, когато баща им, Лехий, напусна Ерусалим.

37 И той им разказа също (защото той говореше на царя и на слугите му) за всичките пътувания на бащите им в пустошта и за техните страдания от глад и жажда, и техните родилни мъки, и тъй нататък.

38 И той им разказа също за бунтовните Ламан и Лемуил, и синовете на Исмаил, да, той им описа всички техни бунтове; и им разясни всички летописи и свети писания от времето, когато Лехий напусна Ерусалим до настоящото време.

And Ammon said: This is God. And Ammon said unto him again: Believest thou that this Great Spirit, who is God, created all things which are in heaven and in the earth?

And he said: Yea, I believe that he created all things which are in the earth; but I do not know the heavens.

And Ammon said unto him: The heavens is a place where God dwells and all his holy angels.

And king Lamoni said: Is it above the earth?

And Ammon said: Yea, and he looketh down upon all the children of men; and he knows all the thoughts and intents of the heart; for by his hand were they all created from the beginning.

And king Lamoni said: I believe all these things which thou hast spoken. Art thou sent from God?

Ammon said unto him: I am a man; and man in the beginning was created after the image of God, and I am called by his Holy Spirit to teach these things unto this people, that they may be brought to a knowledge of that which is just and true;

And a portion of that Spirit dwelleth in me, which giveth me knowledge, and also power according to my faith and desires which are in God.

Now when Ammon had said these words, he began at the creation of the world, and also the creation of Adam, and told him all the things concerning the fall of man, and rehearsed and laid before him the records and the holy scriptures of the people, which had been spoken by the prophets, even down to the time that their father, Lehi, left Jerusalem.

And he also rehearsed unto them (for it was unto the king and to his servants) all the journeyings of their fathers in the wilderness, and all their sufferings with hunger and thirst, and their travail, and so forth.

And he also rehearsed unto them concerning the rebellions of Laman and Lemuel, and the sons of Ishmael, yea, all their rebellions did he relate unto them; and he expounded unto them all the records and scriptures from the time that Lehi left Jerusalem down to the present time.

39 Но това не е всичко; защото той им разясни плана за изкуплението, приготвен от основаването на света; и той също им стори знайно относно пришествието на Христа; и всички дела Господни им откри той.

40 И стана така, че след като каза всичко това и го разясни на царя, царят повярва на всичките му слова.

41 И той започна да призовава Господа, казвайки: О, Господи, смили се, имай същата изобилна милост над мене и моя народ, според както имаш над народа на Нефи.

42 И сега, след като каза това, той падна на земята, като че ли бе мъртъв.

43 И стана така, че слугите му го взеха и го занесоха при жена му, и го положиха на легло; и той лежа като мъртъв в продължение на два дена и две нощи; и жена му, и синовете му, и дъщерите му го оплакваха по начина на ламанитите, ридаейки силно по неговата загуба.

But this is not all; for he expounded unto them the plan of redemption, which was prepared from the foundation of the world; and he also made known unto them concerning the coming of Christ, and all the works of the Lord did he make known unto them.

And it came to pass that after he had said all these things, and expounded them to the king, that the king believed all his words.

And he began to cry unto the Lord, saying: O Lord, have mercy; according to thy abundant mercy which thou hast had upon the people of Nephi, have upon me, and my people.

And now, when he had said this, he fell unto the earth, as if he were dead.

And it came to pass that his servants took him and carried him in unto his wife, and laid him upon a bed; and he lay as if he were dead for the space of two days and two nights; and his wife, and his sons, and his daughters mourned over him, after the manner of the Lamanites, greatly lamenting his loss.

Алма 19

- 1 И стана така, че след два дена и две нощи те бяха вече готови да вземат тялото му и го положат в гробница, която бяха приготвили за погребване на техните мъртви.
- 2 Сега, царицата, като беше чула за славата на Амон, изпрати да му кажат, че желае той да дойде при нея.
- 3 И стана така, че Амон направи според както му бе заповядано, и влезе при царицата, и пожела да узнае какво тя иска той да направи.
- 4 И тя му каза: Слугите на мъжа ми ме уведомиха, че ти си пророк на един Свят Бог и че имаш сила да вършиш много могъщи дела в Негово име.
- 5 Затова, ако това е тъй, аз бих желала да влезеш вътре и да видиш моя съпруг, защото той лежи на леглото си в продължение на два дена и две нощи; и едни казват, че не е мъртъв, а други казват, че е умрял и че се е вмирисал, и че трябва да бъде погребан в гробницата; но колкото до мен, на мене той не ми мирише.
- 6 Сега, точно това беше, което Амон желаше, защото знаеше, че цар Ламоний бе под силата Божия; той знаеше, че тъмната завеса на неверието се премахваше от съзнанието му, и светлината, която осветяваше съзнанието му, която беше светлината на славата Божия, която беше чудната светлина на Неговата добрина, да, тази именно светлина беше вляла такава радост в душата му, че облакът от мрак бе разсеян и светлината на вечния живот бе запалена в душата му, да, той знаеше, че това е надвило естествената му снага и той бе отнесен в Бога;
- 7 ето защо, това, което царицата желаше от него, беше и неговото единствено желание. Затова той влезе да види царя, според както царицата желаше от него; и той видя царя и разбра, че не е мъртъв.
- 8 И Амон каза на царицата: Той не е мъртъв, но е заспал в Бога и утре ще стане отново; ето защо, не го погребвайте.

Alma 19

And it came to pass that after two days and two nights they were about to take his body and lay it in a sepulchre, which they had made for the purpose of burying their dead.

Now the queen having heard of the fame of Ammon, therefore she sent and desired that he should come in unto her.

And it came to pass that Ammon did as he was commanded, and went in unto the queen, and desired to know what she would that he should do.

And she said unto him: The servants of my husband have made it known unto me that thou art a prophet of a holy God, and that thou hast power to do many mighty works in his name;

Therefore, if this is the case, I would that ye should go in and see my husband, for he has been laid upon his bed for the space of two days and two nights; and some say that he is not dead, but others say that he is dead and that he stinketh, and that he ought to be placed in the sepulchre; but as for myself, to me he doth not stink.

Now, this was what Ammon desired, for he knew that king Lamoni was under the power of God; he knew that the dark veil of unbelief was being cast away from his mind, and the light which did light up his mind, which was the light of the glory of God, which was a marvelous light of his goodness—yea, this light had infused such joy into his soul, the cloud of darkness having been dispelled, and that the light of everlasting life was lit up in his soul, yea, he knew that this had overcome his natural frame, and he was carried away in God—

Therefore, what the queen desired of him was his only desire. Therefore, he went in to see the king according as the queen had desired him; and he saw the king, and he knew that he was not dead.

And he said unto the queen: He is not dead, but he sleepeth in God, and on the morrow he shall rise again; therefore bury him not.

- 9 И Амон ѝ каза: Вярваш ли в това? И тя му каза: Аз нямам друго доказателство, освен словото ти и словата на слугите ми; при все това аз вярвам, че ще бъде според както ти каза.
- 10 И Амон ѝ каза: Благословена си ти поради извънредната ти вяра; и аз ти казвам, жено, че не е имало толкова голяма вяра сред целия народ на нефитите.
- 11 И стана така, че тя започна да бди над леглото на съпруга си от този час чак до сутринта, когато Амон беше определил, че той трябва да стане.
- 12 И стана така, че той се надигна според словата на Амон; и като ставаше, простря ръка към жената и каза: Благословено да бъде името Божие и благословена да си ти.
- 13 Защото тъй както ти си жива сега, ето, аз видях моя Изкупител; и Той ще се яви, и ще бъде роден от жена, и Той ще изкупи цялото човечество, което вярва в Неговото име. След като изрече тези слова, сърцето му бе преизпълнено и той припадна отново от радост; и царичката, надвита от Духа, също припадна на земята.
- 14 Сега Амон, виждайки че Духът Господен се е излял според молитвите му върху ламанитите, неговите братя, които са били причината за толкова много скръб сред нефитите или сред целия народ Божий поради беззаконията им и преданията им, падна на колене и започна да излива душата си в молитва и благодарности към Бога за това, което Той беше направил за братята му; и той също беше надвит от радост; и тъй и тримата припаднаха на земята.
- 15 Сега, щом слугите на царя видяха, че те са паднали на земята, те също започнаха да призовават Бога, защото страхът от Господа беше връхлетял и тях също; защото това бяха онези, които бяха застанали пред царя да му свидетелстват за великата сила на Амон.

And Ammon said unto her: Believest thou this? And she said unto him: I have had no witness save thy word, and the word of our servants; nevertheless I believe that it shall be according as thou hast said.

And Ammon said unto her: Blessed art thou because of thy exceeding faith; I say unto thee, woman, there has not been such great faith among all the people of the Nephites.

And it came to pass that she watched over the bed of her husband, from that time even until that time on the morrow which Ammon had appointed that he should rise.

And it came to pass that he arose, according to the words of Ammon; and as he arose, he stretched forth his hand unto the woman, and said: Blessed be the name of God, and blessed art thou.

For as sure as thou livest, behold, I have seen my Redeemer; and he shall come forth, and be born of a woman, and he shall redeem all mankind who believe on his name. Now, when he had said these words, his heart was swollen within him, and he sunk again with joy; and the queen also sunk down, being overpowered by the Spirit.

Now Ammon seeing the Spirit of the Lord poured out according to his prayers upon the Lamanites, his brethren, who had been the cause of so much mourning among the Nephites, or among all the people of God because of their iniquities and their traditions, he fell upon his knees, and began to pour out his soul in prayer and thanksgiving to God for what he had done for his brethren; and he was also overpowered with joy; and thus they all three had sunk to the earth.

Now, when the servants of the king had seen that they had fallen, they also began to cry unto God, for the fear of the Lord had come upon them also, for it was they who had stood before the king and testified unto him concerning the great power of Ammon.

16 И стана така, че те призоваваха името Господне с всички сили, чак докато припаднаха на земята, с изключение на една ламанитска жена, чието име беше Авис, която беше обърната към Господа преди много години, благодарение на едно чудно видение на баща ѝ.

17 Тъй, бидейки обърната към Господа, без да го казва на никого, когато тя видя, че всички слуги на Ламоний са паднали на земята, също и господарката ѝ, царицата, и царят, и Амон, и че всички лежат прострени на земята, тя разбра, че това е силата Божия; и тя сметна, че това е възможност да разкрие на хората случилото се сред тях, та като видят тази гледка, тя да ги накара да повярват в силата Божия. И тя се затича от къща на къща, като го разправяше на хората.

18 И те започнаха да се събират наедно в къщата на царя. И ето, събра се множество и за тяхно учудване те видяха царя и царицата, и слугите им, прострени на земята, като че ли бяха мъртви; и те видяха и Амон, който беше нефит.

19 И сега, хората започнаха да роптаят помежду си; едни казваха, че голямо зло ги е върхлетяло, върху царя и дома му, защото той беше позволил на нефит да остане в страната.

20 Други обаче ги укоряваха, казвайки: Царят докара това зло върху дома си, защото уби слугите си, които оставиха стадата им да бъдат разпръснати при водите на Севус.

21 И те също бяха укорявани от хората, които бяха стояли при водите на Севус и бяха разпръсквали стадата, които принадлежах на царя, защото те бяха разгневени на Амон заради многото техни братя, които той беше избил при водите на Севус, докато защитаваше стадата на царя.

22 Сега, един от тях, чийто брат беше убит с меч от Амон, беше извънредно разгневен на Амон, изтегли меча си и се приближи, за да го стовари върху Амон. И докато вдигаше меча си, за да го удари, ето, падна мъртъв.

And it came to pass that they did call on the name of the Lord, in their might, even until they had all fallen to the earth, save it were one of the Lamanitish women, whose name was Abish, she having been converted unto the Lord for many years, on account of a remarkable vision of her father—

Thus, having been converted to the Lord, and never having made it known, therefore, when she saw that all the servants of Lamoni had fallen to the earth, and also her mistress, the queen, and the king, and Ammon lay prostrate upon the earth, she knew that it was the power of God; and supposing that this opportunity, by making known unto the people what had happened among them, that by beholding this scene it would cause them to believe in the power of God, therefore she ran forth from house to house, making it known unto the people.

And they began to assemble themselves together unto the house of the king. And there came a multitude, and to their astonishment, they beheld the king, and the queen, and their servants prostrate upon the earth, and they all lay there as though they were dead; and they also saw Ammon, and behold, he was a Nephite.

And now the people began to murmur among themselves; some saying that it was a great evil that had come upon them, or upon the king and his house, because he had suffered that the Nephite should remain in the land.

But others rebuked them, saying: The king hath brought this evil upon his house, because he slew his servants who had had their flocks scattered at the waters of Sebus.

And they were also rebuked by those men who had stood at the waters of Sebus and scattered the flocks which belonged to the king, for they were angry with Ammon because of the number which he had slain of their brethren at the waters of Sebus, while defending the flocks of the king.

Now, one of them, whose brother had been slain with the sword of Ammon, being exceedingly angry with Ammon, drew his sword and went forth that he might let it fall upon Ammon, to slay him; and as he lifted the sword to smite him, behold, he fell dead.

23 Сега, ние виждаме, че Амон не можеше да бъде убит, защото Господ беше казал на Мосия, неговия баща: Аз ще го пощадя и ще му бъде въздадено според вярата ти; затова Мосия го повери на Господа.

24 И стана така, че когато множеството видя, че човекът, който вдигна меча си, за да убие Амон, падна мъртъв на земята, страх връхлетя всички и никой не посмя да протегне ръка и да пипне някой от онези, които бяха паднали на земята; и людете се чудеха помежду си каква ли е причината за тази велика сила и какво означават всички тези неща.

25 Стана така, че много от тях казваха, че Амон е Великият Дух, а други казваха, че той е изпратен от Великия Дух.

26 Но други ги смъряха, казвайки, че той е чудовище, изпратено от нефитите, за да ги измъчва.

27 И имаше някои, които казваха, че Амон бил изпратен от Великия Дух, за да ги тормози поради беззаконията им; и че тъкмо Великият Дух винаги посещавал нефитите и ги избавял винаги от техните ръце; и те казваха, че тъкмо този Велик Дух е погубил толкова много от техните братя, ламанитите.

28 И тъй, раздорът между тях започна да става извънредно остър. И докато те спореха тъй, дойде слугинята, която беше сторила множеството да се събере, и когато видя раздора, който става сред множеството, тя се наскърби извънредно много, чак до сълзи.

29 И стана така, че тя отиде и хвана царицата за ръката, с надежда да може да я вдигне от земята; и щом докосна ръката ѝ, царицата се изправи, заста на на нозете си и се провикна с висок глас, казвайки: О, благословен Исусе, Който ме спаси от един ужасен пъкъл! О, благословени Боже, помилуй този народ!

30 И когато каза това, тя склучи ръцете си, бидейки изпълнена с радост, и изрече много слова, които не бяха разбрани; и след като направи това, тя хвана цар Ламоний за ръката и ето, той се изправи и заста на нозете си.

Now we see that Ammon could not be slain, for the Lord had said unto Mosiah, his father: I will spare him, and it shall be unto him according to thy faith—therefore, Mosiah trusted him unto the Lord.

And it came to pass that when the multitude beheld that the man had fallen dead, who lifted the sword to slay Ammon, fear came upon them all, and they durst not put forth their hands to touch him or any of those who had fallen; and they began to marvel again among themselves what could be the cause of this great power, or what all these things could mean.

And it came to pass that there were many among them who said that Ammon was the Great Spirit, and others said he was sent by the Great Spirit;

But others rebuked them all, saying that he was a monster, who had been sent from the Nephites to torment them.

And there were some who said that Ammon was sent by the Great Spirit to afflict them because of their iniquities; and that it was the Great Spirit that had always attended the Nephites, who had ever delivered them out of their hands; and they said that it was this Great Spirit who had destroyed so many of their brethren, the Lamanites.

And thus the contention began to be exceedingly sharp among them. And while they were thus contending, the woman servant who had caused the multitude to be gathered together came, and when she saw the contention which was among the multitude she was exceedingly sorrowful, even unto tears.

And it came to pass that she went and took the queen by the hand, that perhaps she might raise her from the ground; and as soon as she touched her hand she arose and stood upon her feet, and cried with a loud voice, saying: O blessed Jesus, who has saved me from an awful hell! O blessed God, have mercy on this people!

And when she had said this, she clasped her hands, being filled with joy, speaking many words which were not understood; and when she had done this, she took the king, Lamoni, by the hand, and behold he arose and stood upon his feet.

31 И той, като видя раздора между народа си, излезе напред и започна да ги мъбри, и да ги поучава със словата, които беше чул от устата на Амон; и всички, които го чува, повярваха и бяха обърнати към Господа.

32 Но имаше мнозина сред тях, които не поискаха да чуят словата му; ето защо, си тръгнаха по пътя.

33 И стана така, че когато Амон се изправи, той също започна да им помага, тъй сториха и всичките слуги на Ламоний; и те всички провъзгласяваха на народа същите тези неща — че сърцата им са променени и че нямат повече желание да вършат зло.

34 И ето, мнозина провъзгласиха на народа, че са видели ангели и че са разговаряли с тях; и тъй, те им казваха неща за Бога и за правдата Му.

35 И стана така, че имаше мнозина, които повярваха в словата им; и всички тези, които повярваха, бяха кръстени; и те станаха един праведен народ и основаха църквата сред тях.

36 И тъй делото Господне започна сред ламанитите; тъй Господ започна да излива Духа Си върху тях; и ние виждаме, че ръката Му е протегната към всички люде, които се покаят и повярват в Неговото име.

And he, immediately, seeing the contention among his people, went forth and began to rebuke them, and to teach them the words which he had heard from the mouth of Ammon; and as many as heard his words believed, and were converted unto the Lord.

But there were many among them who would not hear his words; therefore they went their way.

And it came to pass that when Ammon arose he also administered unto them, and also did all the servants of Lamoni; and they did all declare unto the people the selfsame thing—that their hearts had been changed; that they had no more desire to do evil.

And behold, many did declare unto the people that they had seen angels and had conversed with them; and thus they had told them things of God, and of his righteousness.

And it came to pass that there were many that did believe in their words; and as many as did believe were baptized; and they became a righteous people, and they did establish a church among them.

And thus the work of the Lord did commence among the Lamanites; thus the Lord did begin to pour out his Spirit upon them; and we see that his arm is extended to all people who will repent and believe on his name.

Алма 20

- 1 И стана така, че след като основаха църквата в тази земя, цар Ламоний пожела Амон да дойде с него в земята Нефи, за да може да го покаже на баща си.
- 2 И гласът Господен дойде до Амон, казвайки: Ти няма да възлезеш в земята Нефи, защото ето, царят ще се опита да отнеме живота ти; но ще отидеш в земята Мидоний; защото ето, брат ти Аарон и също Мулокий, Амма са в тъмница.
- 3 Сега стана така, че когато Амон чу това, той рече на Ламоний: Ето, брат ми и братята ми са в тъмница в Мидоний и аз отивам там, за да ги избавя.
- 4 Сега, Ламоний каза на Амон: Знам, че в силата Господна ти можеш да извършиш всичко. Но ето, аз ще те придружа до земята Мидоний; защото царят на земята Мидоний, чието име е Антиомно, е мой приятел; ето защо, ще отида в земята Мидоний, за да полаская царя на страната и той ще освободи братята ти от тъмницата. След това Ламоний му каза: Кой ти каза, че братята ти са в тъмница?
- 5 И Амон му каза: Никой друг освен Бог и Той ми каза: Иди и избави братята си, защото те са в тъмница в земята Мидоний.
- 6 Сега, когато Ламоний чу това, той заповяда на слугите си да подготвят конете му и колесниците му.
- 7 И той каза на Амон: Ела, ще слеза заедно с тебе в земята Мидоний и там ще говоря на царя да освободи братята ти от тъмницата.
- 8 И стана така, че докато Ламоний и Амон пътуваха натам, те срещнаха бащата на Ламоний, който беше цар на цялата страна.
- 9 И ето, бащата на Ламоний го попита: Защо не дойде на угощението на този велик ден, когато устроиш угощение за всичките ми синове и за народа ми?
- 10 И той каза също: Накъде си тръгнал с този нефит, който е едно от чедата на лъжец?

Alma 20

And it came to pass that when they had established a church in that land, that king Lamoni desired that Ammon should go with him to the land of Nephi, that he might show him unto his father.

And the voice of the Lord came to Ammon, saying: Thou shalt not go up to the land of Nephi, for behold, the king will seek thy life; but thou shalt go to the land of Middoni; for behold, thy brother Aaron, and also Muloki and Ammah are in prison.

Now it came to pass that when Ammon had heard this, he said unto Lamoni: Behold, my brother and brethren are in prison at Middoni, and I go that I may deliver them.

Now Lamoni said unto Ammon: I know, in the strength of the Lord thou canst do all things. But behold, I will go with thee to the land of Middoni; for the king of the land of Middoni, whose name is Antiomno, is a friend unto me; therefore I go to the land of Middoni, that I may flatter the king of the land, and he will cast thy brethren out of prison. Now Lamoni said unto him: Who told thee that thy brethren were in prison?

And Ammon said unto him: No one hath told me, save it be God; and he said unto me—Go and deliver thy brethren, for they are in prison in the land of Middoni.

Now when Lamoni had heard this he caused that his servants should make ready his horses and his chariots.

And he said unto Ammon: Come, I will go with thee down to the land of Middoni, and there I will plead with the king that he will cast thy brethren out of prison.

And it came to pass that as Ammon and Lamoni were journeying thither, they met the father of Lamoni, who was king over all the land.

And behold, the father of Lamoni said unto him: Why did ye not come to the feast on that great day when I made a feast unto my sons, and unto my people?

And he also said: Whither art thou going with this Nephite, who is one of the children of a liar?

11 И стана така, че Ламоний му обясни накъде се беше запътил, защото се страхуваше да не би да го обиди.

12 И той му каза причината, поради която беше останал в своето царство и не отиде при баща си на угощението, което той беше приготвил.

13 И сега, след като Ламоний му разказа всичко това, ето, за негово голямо учудване, баща му му се разгневи и каза: Ламоний, ти си тръгнал да избавяш тези нефити, които са синове на лъжец. Ето, той ограби бащите ни и сега неговите чеда също са дошли сред нас, та да могат чрез лукавството си и лъжите си да ни измамят и да ограбят отново собствеността ни.

14 Сега, бащата на Ламоний му заповяда да убие Амон с меча си. И му заповяда също да не отива в земята Мидоний, но да се върне с него в земята Исмаил.

15 Но Ламоний му каза: Няма да убия Амон, нито пък ще се върна в земята Исмаил, но ще отида в земята Мидоний, за да освободя братята на Амон, защото знам, че те са праведни люди и свети пророци на истинския Бог.

16 Сега, когато баща му чу тези слова, той му се разгневи и изтегли меча си, за да го повали на земята.

17 Но Амон застана пред него и му каза: Ето, ти няма да убиеш сина си; въпреки че би било по-добре да умре той, отколкото ти, защото ето, той се е покаял за греховете си; но ако ти умреш сега в гнева си, душата ти няма да може да бъде спасена.

18 И още, ти трябва да се възпреш; защото ако ти убиеш сина си, който е невинен, кръвта му ще вика от пръстта към Господа неговия Бог, за да те постигне възмездие; и тъй може би ти ще погубиш душата си.

19 Сега, когато Амон му каза тези слова, той му отговори, казвайки: Знам, че ако убия сина си, ще пролея невинна кръв; защото ти си този, който се е опитал да го погуби.

And it came to pass that Lamoni rehearsed unto him whither he was going, for he feared to offend him.

And he also told him all the cause of his tarrying in his own kingdom, that he did not go unto his father to the feast which he had prepared.

And now when Lamoni had rehearsed unto him all these things, behold, to his astonishment, his father was angry with him, and said: Lamoni, thou art going to deliver these Nephites, who are sons of a liar. Behold, he robbed our fathers; and now his children are also come amongst us that they may, by their cunning and their lyings, deceive us, that they again may rob us of our property.

Now the father of Lamoni commanded him that he should slay Ammon with the sword. And he also commanded him that he should not go to the land of Middoni, but that he should return with him to the land of Ishmael.

But Lamoni said unto him: I will not slay Ammon, neither will I return to the land of Ishmael, but I go to the land of Middoni that I may release the brethren of Ammon, for I know that they are just men and holy prophets of the true God.

Now when his father had heard these words, he was angry with him, and he drew his sword that he might smite him to the earth.

But Ammon stood forth and said unto him: Behold, thou shalt not slay thy son; nevertheless, it were better that he should fall than thee, for behold, he has repented of his sins; but if thou shouldst fall at this time, in thine anger, thy soul could not be saved.

And again, it is expedient that thou shouldst forbear; for if thou shouldst slay thy son, he being an innocent man, his blood would cry from the ground to the Lord his God, for vengeance to come upon thee; and perhaps thou wouldst lose thy soul.

Now when Ammon had said these words unto him, he answered him, saying: I know that if I should slay my son, that I should shed innocent blood; for it is thou that hast sought to destroy him.

20 И той вдигна ръка да убие Амон, но Амон устоя на ударите му и удари ръката му, та той да не може да си служи с нея.

21 Сега, когато царят видя, че Амон може да го убие, той започна да го умолява да пощади живота му.

22 Но Амон вдигна меча си и му каза: Ето, ще те удара, ако ти не разрешиш братята ми да бъдат освободени от тъмницата.

23 Сега царят, страхувайки се, че ще изгуби живота си, каза: Ако ме пощадиш, ще ти дам каквото пожелаеш, дори и половината от царството.

24 Сега, когато Амон видя, че повлия на стария цар според желанието си, той му каза: Ако позволиш братята ми да бъдат освободени от тъмницата, а също и Ламоний да задържи царството си, и ако престанеш да си недоволен от него, но му позволиш да постъпва според собственото си желание във всяко нещо, което замисли, тогава ще те пощадя; иначе ще те поваля на земята.

25 Сега, когато Амон каза това, царят започна да се радва за живота си.

26 И когато той видя, че Амон няма желание да го погуби, и когато видя голямата му любов към сина му Ламоний, той се учуди извънредно много и каза: Понеже ти ми поиска само това да освободя братята ти и да оставя сина си, Ламоний, да задържи царството си, ето, аз ще ти дам синът ми да може да задържи царството си отсега и навеки; и аз няма повече да го направлявам.

27 И те удостоявам също с това — братята ти да бъдат освободени от тъмницата и заедно с братята си да можеш да дойдеш при мене в царството ми; понеже много желая да те видя. И тъй, царят беше много учуден от словата, които той беше изрекъл, и също и от словата, които бяха изречени от сина му, Ламоний, затова той желаше да ги научи.

28 И стана така, че Амон и Ламоний продължиха пътешествието си към земята Мидоний. И Ламоний намери благосклонност в очите на царя на страната; ето защо, братята на Амон бяха освободени от тъмница.

And he stretched forth his hand to slay Ammon. But Ammon withstood his blows, and also smote his arm that he could not use it.

Now when the king saw that Ammon could slay him, he began to plead with Ammon that he would spare his life.

But Ammon raised his sword, and said unto him: Behold, I will smite thee except thou wilt grant unto me that my brethren may be cast out of prison.

Now the king, fearing he should lose his life, said: If thou wilt spare me I will grant unto thee whatsoever thou wilt ask, even to half of the kingdom.

Now when Ammon saw that he had wrought upon the old king according to his desire, he said unto him: If thou wilt grant that my brethren may be cast out of prison, and also that Lamoni may retain his kingdom, and that ye be not displeased with him, but grant that he may do according to his own desires in whatsoever thing he thinketh, then will I spare thee; otherwise I will smite thee to the earth.

Now when Ammon had said these words, the king began to rejoice because of his life.

And when he saw that Ammon had no desire to destroy him, and when he also saw the great love he had for his son Lamoni, he was astonished exceedingly, and said: Because this is all that thou hast desired, that I would release thy brethren, and suffer that my son Lamoni should retain his kingdom, behold, I will grant unto you that my son may retain his kingdom from this time and forever; and I will govern him no more—

And I will also grant unto thee that thy brethren may be cast out of prison, and thou and thy brethren may come unto me, in my kingdom; for I shall greatly desire to see thee. For the king was greatly astonished at the words which he had spoken, and also at the words which had been spoken by his son Lamoni, therefore he was desirous to learn them.

And it came to pass that Ammon and Lamoni proceeded on their journey towards the land of Middoni. And Lamoni found favor in the eyes of the king of the land; therefore the brethren of Ammon were brought forth out of prison.

29 И когато Амон ги видя, той се наскърби извънредно много, понеже ето, те бяха голи и кожата им беше извънредно наранена поради връзването им със здрави върви. И те бяха преживели глад, жажда и всякакъв вид страдания; при все това те се бяха показали търпеливи във всичките си страдания.

30 И случи се така, че техният жребий бе да попаднат в ръцете на едни по-закоравели и коравовратни люде; ето защо, те не искаха да се вслушат в словата им и те ги бяха прогонвали, и били, и ги бяха подкарвали от къща на къща и от едно място на друго, чак докато пристигнаха в земята Мидоний; и там те бяха хванати, и хвърлени в тъмница, и вързани със здрави върви, и държани в тъмница много дни, и бяха избавени от Ламоний и Амон.

And when Ammon did meet them he was exceedingly sorrowful, for behold they were naked, and their skins were worn exceedingly because of being bound with strong cords. And they also had suffered hunger, thirst, and all kinds of afflictions; nevertheless they were patient in all their sufferings.

And, as it happened, it was their lot to have fallen into the hands of a more hardened and a more stiff-necked people; therefore they would not hearken unto their words, and they had cast them out, and had smitten them, and had driven them from house to house, and from place to place, even until they had arrived in the land of Middoni; and there they were taken and cast into prison, and bound with strong cords, and kept in prison for many days, and were delivered by Lamoni and Ammon.

Разказ за проповядването на Аарон, Мулокий и техните братя сред ламанитите.

Алма 21

- 1 Сега, когато Амон и братята му се разделиха на пределите на земята на ламанитите, ето, Аарон предприе пътуването си към земята, наречена от ламанитите Ерусалим, по името на родината на бащите им; и тя беше надалеч, опирайки до пределите на Мормон.
- 2 Сега, ламанитите и амаликитите, както и народът на Амулон, бяха построили голям град, който се наричаше Ерусалим.
- 3 Сега ламанитите от само себе си бяха достатъчно закоравели, но амаликитите и амулонитите бяха още по-закоравели; ето защо, те накараха ламанитите да вкоравят сърцата си, та да станат силни в нечестията и мерзостите си.
- 4 И стана така, че Аарон дойде в град Ерусалим, и най-напред започна да проповядва на амаликитите. И той започна да им проповядва в техните синагоги, защото те построиха синагоги според реда на нехоровците; понеже много от амаликитите и амулонитите бяха според реда на нехоровците.
- 5 Ето защо, когато Аарон влезе в една от синагогите им да проповядва на людеите и докато им говореше, ето, един амаликит се надигна и започна да спори с него, казвайки: Какво е това, за което ти свидетелстваш? Видял ли си ангел? Защо на нас не ни се явяват ангели? Ето, този народ не е ли толкова добър, колкото твоите?
- 6 Ти казваш също, че ако не се покаем, ще погинем. Откъде можеш да знаеш помислите и намеренията на сърцата ни? Откъде знаеш, че имаме причина да се покаем? Откъде знаеш, че не сме праведен народ? Ето, ние построихме светилища, в които се събираме заедно, за да се покланяме на Бога. И ние вярваме, че Бог ще спаси всички човеци.
- 7 Сега, Аарон му каза: Вярваш ли, че Синът Божий ще дойде да изкупи човечеството за греховете му?

An account of the preaching of Aaron, and Muloki, and their brethren, to the Lamanites.

Alma 21

Now when Ammon and his brethren separated themselves in the borders of the land of the Lamanites, behold Aaron took his journey towards the land which was called by the Lamanites, Jerusalem, calling it after the land of their fathers' nativity; and it was away joining the borders of Mormon.

Now the Lamanites and the Amalekites and the people of Amulon had built a great city, which was called Jerusalem.

Now the Lamanites of themselves were sufficiently hardened, but the Amalekites and the Amulonites were still harder; therefore they did cause the Lamanites that they should harden their hearts, that they should wax strong in wickedness and their abominations.

And it came to pass that Aaron came to the city of Jerusalem, and first began to preach to the Amalekites. And he began to preach to them in their synagogues, for they had built synagogues after the order of the Nehors; for many of the Amalekites and the Amulonites were after the order of the Nehors.

Therefore, as Aaron entered into one of their synagogues to preach unto the people, and as he was speaking unto them, behold there arose an Amalekite and began to contend with him, saying: What is that thou hast testified? Hast thou seen an angel? Why do not angels appear unto us? Behold are not this people as good as thy people?

Thou also sayest, except we repent we shall perish. How knowest thou the thought and intent of our hearts? How knowest thou that we have cause to repent? How knowest thou that we are not a righteous people? Behold, we have built sanctuaries, and we do assemble ourselves together to worship God. We do believe that God will save all men.

Now Aaron said unto him: Believest thou that the Son of God shall come to redeem mankind from their sins?

8 И човекът му каза: Ние не вярваме, че ти знаеш нещо такова. Ние не вярваме в тези безумни предания. Ние не вярваме, че ти знаеш за идните неща, нито пък вярваме, че бащите ти, а също и нашите бащи, са знаели относно нещата, които са изrekli за идното.

9 Сега, Аарон започна да им отваря светите писания относно пришествието на Христа и също за възкресението на мъртвите, и също, че няма да има изкупление за човечеството, освен чрез смъртта и страданията на Христа, и единението на Неговата кръв.

10 И стана така, че когато той започна да им разяснява тези неща, те му се разгневиха и започнаха да го подиграват; и те не поискаха да чуят словата, които той изричаше.

11 Затова, когато видя, че те няма да чуят словата му, той напусна синагогата им и отиде в едно село, което се наричаше Ани-Анти; и там намери Мулокий да им проповядва словото, както и Амма и братята му. И те спореха с мнозина относно словото.

12 И стана така, че те видяха, че хората ще вкоравят сърцата си, затова си заминаха и отидоха в земята Мидоний. И те проповядваха словото на мнозина, но малцина повярваха на словото, на което те учеха.

13 Въпреки всичко, Аарон и няколко от братята му бяха хванати и хвърлени в тъмница, а останалата им част избяга от земята Мидоний в областите наоколо.

14 И онези, които бяха хвърлени в тъмница, изстрадаха много, но бяха избавени чрез ръката на Ламоний и Амон, и бяха нахранени и облечени.

15 И те тръгнаха отново да известяват словото и тъй бяха за първи път избавени от тъмница; и тъй бяха страдали те.

16 И те отиваха там, където Духът Господен ги водеше, като проповядваха словото Божие във всяка синагога на амаликитите и на всяко събрание на ламанитите, където биваха допускани.

And the man said unto him: We do not believe that thou knowest any such thing. We do not believe in these foolish traditions. We do not believe that thou knowest of things to come, neither do we believe that thy fathers and also that our fathers did know concerning the things which they spake, of that which is to come.

Now Aaron began to open the scriptures unto them concerning the coming of Christ, and also concerning the resurrection of the dead, and that there could be no redemption for mankind save it were through the death and sufferings of Christ, and the atonement of his blood.

And it came to pass as he began to expound these things unto them they were angry with him, and began to mock him; and they would not hear the words which he spake.

Therefore, when he saw that they would not hear his words, he departed out of their synagogue, and came over to a village which was called Ani-Anti, and there he found Muloki preaching the word unto them; and also Ammah and his brethren. And they contended with many about the word.

And it came to pass that they saw that the people would harden their hearts, therefore they departed and came over into the land of Middoni. And they did preach the word unto many, and few believed on the words which they taught.

Nevertheless, Aaron and a certain number of his brethren were taken and cast into prison, and the remainder of them fled out of the land of Middoni unto the regions round about.

And those who were cast into prison suffered many things, and they were delivered by the hand of Lamoni and Ammon, and they were fed and clothed.

And they went forth again to declare the word, and thus they were delivered for the first time out of prison; and thus they had suffered.

And they went forth whithersoever they were led by the Spirit of the Lord, preaching the word of God in every synagogue of the Amalekites, or in every assembly of the Lamanites where they could be admitted.

17 И стана така, че Господ започна да ги благославя дотолкова, че те доведоха мнозина до знанието за истината; да, те убедиха мнозина за греховете им и за това, че преданията на бащите им са неправилни.

18 И стана така, че Амон и Ламоний се завърнаха от земята Мидоний в земята Исмаил, която беше земята на наследството им.

19 И цар Ламоний не допусна Амон да му слугува, или да бъде негов слуга.

20 Но той накара в земята Исмаил да бъдат построени синагоги; и той нареди народът му, или людете, които бяха под неговото управление, да се събират заедно.

21 И той им се радваше, и ги поучаваше на много неща. И той им заяви, че са народ под негово управление, но че са свободен народ и са освободени от угнетенията на царя, неговият баща; защото баща му го беше удостоил да може да царува над народа в земята Исмаил и по цялата земя наоколо.

22 И той им заяви също, че те имат свободата да се покланят на Господа техния Бог според желанията си, където и да бъдат, ако се намираха в страната, под управлението на цар Ламоний.

23 И Амон проповядваше на народа на цар Ламоний; и стана така, че той ги поучаваше на всички неща, отнасящи се до нещата, принадлежащи на праведността. И той ги увещаваше ежедневно с цялото си усърдие; и те се вслушваха в словото му, и бяха ревностни в спазването на Божиите заповеди.

And it came to pass that the Lord began to bless them, insomuch that they brought many to the knowledge of the truth; yea, they did convince many of their sins, and of the traditions of their fathers, which were not correct.

And it came to pass that Ammon and Lamoni returned from the land of Middoni to the land of Ishmael, which was the land of their inheritance.

And king Lamoni would not suffer that Ammon should serve him, or be his servant.

But he caused that there should be synagogues built in the land of Ishmael; and he caused that his people, or the people who were under his reign, should assemble themselves together.

And he did rejoice over them, and he did teach them many things. And he did also declare unto them that they were a people who were under him, and that they were a free people, that they were free from the oppressions of the king, his father; for that his father had granted unto him that he might reign over the people who were in the land of Ishmael, and in all the land round about.

And he also declared unto them that they might have the liberty of worshiping the Lord their God according to their desires, in whatsoever place they were in, if it were in the land which was under the reign of king Lamoni.

And Ammon did preach unto the people of king Lamoni; and it came to pass that he did teach them all things concerning things pertaining to righteousness. And he did exhort them daily, with all diligence; and they gave heed unto his word, and they were zealous for keeping the commandments of God.

Алма 22

- 1 Сега, докато Амон поучава непрестанно народа на Ламоний по този начин, ние ще се върнем към разказа за Аарон и братята му; защото след като напусна земята Мидоний, той беше заведен от Духа до земята Нефи, чак у дома на царя, който управляваше цялата страна с изключение на земята Исмаил; и той беше бащата на Ламоний.
- 2 И стана така, че той влезе в царските палати при него заедно с братята си, поклони се пред царя и му каза: О, царю, ние сме братята на Амон, които ти избави от тъмница.
- 3 И сега, о, царю, ако пощадиш живота ни, ще бъдем твои слуги. А царят им каза: Станете, защото аз ще ви подаря живота и няма да допусна да ми бъдете слуги; но аз ще настоявам да ме поучавате, защото съм нещо смутен в мислите си от благородството и величието на словата на брат ви Амон; и искам да науча причината, поради която той не дойде от Мидоний с вас.
- 4 И Аарон каза на царя: Ето, Духът Господен го призова по друг път; той отиде в земята Исмаил да поучава народа на Ламоний.
- 5 Сега, царят им каза: Какво е това, което казахте относно Духа Господен? Ето това е, което ме смущава.
- 6 И също какво е това, което Амон каза: Ако се покаете, ще бъдете спасени, но ако не се покаете, ще бъдете отхвърлени в последния ден?
- 7 И Аарон му отговори, като каза: Вярваш ли, че има Бог? И царят каза: Знам, че амаликитите казват, че има Бог и аз им позволих да построят светилища, та да могат да се събират заедно да Му се покланят. И ако ти казваш сега, че има Бог, ето, аз ще повярвам.
- 8 И сега, когато Аарон чу това, сърцето му се възрадва и той каза: Ето, както ти си жив, царю, тъй наистина има Бог.
- 9 И царят каза: Бог ли е този Велик Дух, Който изведе бащите ни от земята на Ерусалим?

Alma 22

Now, as Ammon was thus teaching the people of Lamoni continually, we will return to the account of Aaron and his brethren; for after he departed from the land of Middoni he was led by the Spirit to the land of Nephi, even to the house of the king which was over all the land save it were the land of Ishmael; and he was the father of Lamoni.

And it came to pass that he went in unto him into the king's palace, with his brethren, and bowed himself before the king, and said unto him: Behold, O king, we are the brethren of Ammon, whom thou hast delivered out of prison.

And now, O king, if thou wilt spare our lives, we will be thy servants. And the king said unto them: Arise, for I will grant unto you your lives, and I will not suffer that ye shall be my servants; but I will insist that ye shall administer unto me; for I have been somewhat troubled in mind because of the generosity and the greatness of the words of thy brother Ammon; and I desire to know the cause why he has not come up out of Middoni with thee.

And Aaron said unto the king: Behold, the Spirit of the Lord has called him another way; he has gone to the land of Ishmael, to teach the people of Lamoni.

Now the king said unto them: What is this that ye have said concerning the Spirit of the Lord? Behold, this is the thing which doth trouble me.

And also, what is this that Ammon said—If ye will repent ye shall be saved, and if ye will not repent, ye shall be cast off at the last day?

And Aaron answered him and said unto him: Believest thou that there is a God? And the king said: I know that the Amalekites say that there is a God, and I have granted unto them that they should build sanctuaries, that they may assemble themselves together to worship him. And if now thou sayest there is a God, behold I will believe.

And now when Aaron heard this, his heart began to rejoice, and he said: Behold, assuredly as thou livest, O king, there is a God.

And the king said: Is God that Great Spirit that brought our fathers out of the land of Jerusalem?

10 И Аарон му каза: Да, Той е този Велик Дух и Той сътвори всички неща и на небето, и на земята. Вярваш ли в това?

11 И той каза: Да, вярвам, че Великият Дух сътвори всичко, и искам да ми кажеш относно всички тези неща, и ще повярвам в словата ти.

12 И стана така, че когато Аарон видя, че царят ще повярва на словата му, той започна от сътворението на Адам, като четеше на царя светите писания — как Бог сътворил човека по свое подобие и че Бог му е дал заповеди, и че поради прегрешение човекът е паднал.

13 И Аарон му разясни светите писания от сътворението на Адам, излагайки пред него падението на човека и неговото плътско състояние, а също и плана за изкуплението, приготвен чрез Христа още от основаването на света за всички онези, които повярват в Неговото име.

14 И тъй като човекът беше паднал, той не можеше да заслужи нищо чрез самия себе си; но страданията и смъртта на Христа извършват единение за техните грехове чрез вяра и покаяние, и така нататък; и че Той скъсва връзките на смъртта, та гробът да не победи, и жилото на смъртта да бъде погълнато в надеждите за слава; да, и Аарон разясни всички тези неща на царя.

15 И стана така, че след като Аарон разясни всичко това, царят каза: Какво трябва да направя, за да може да получа този вечен живот, за който ти говориш? Да, какво трябва да направя, за да може да бъда роден от Бога и да изкореня този нечестив дух от гърдите си, и да приема Неговия Дух, та да мога да бъда изпълнен с радост и да не бъда отхвърлен в последния ден? Ето, каза той, ще се откажа от всичко, което притежавам, да, ще изоставя царството си, за да получа тази велика радост.

16 Но Аарон му каза: Ако ти желаеш това, ако се преклониш пред Бога, да, ако се покаеш за всичките си грехове и се преклониш пред Бога, и призовеш името Му с вяра, вярвайки че ще получиш, тогава ти ще получиш надеждата, която желаеш.

And Aaron said unto him: Yea, he is that Great Spirit, and he created all things both in heaven and in earth. Believest thou this?

And he said: Yea, I believe that the Great Spirit created all things, and I desire that ye should tell me concerning all these things, and I will believe thy words.

And it came to pass that when Aaron saw that the king would believe his words, he began from the creation of Adam, reading the scriptures unto the king— how God created man after his own image, and that God gave him commandments, and that because of transgression, man had fallen.

And Aaron did expound unto him the scriptures from the creation of Adam, laying the fall of man before him, and their carnal state and also the plan of redemption, which was prepared from the foundation of the world, through Christ, for all whosoever would believe on his name.

And since man had fallen he could not merit anything of himself; but the sufferings and death of Christ atone for their sins, through faith and repentance, and so forth; and that he breaketh the bands of death, that the grave shall have no victory, and that the sting of death should be swallowed up in the hopes of glory; and Aaron did expound all these things unto the king.

And it came to pass that after Aaron had expounded these things unto him, the king said: What shall I do that I may have this eternal life of which thou hast spoken? Yea, what shall I do that I may be born of God, having this wicked spirit rooted out of my breast, and receive his Spirit, that I may be filled with joy, that I may not be cast off at the last day? Behold, said he, I will give up all that I possess, yea, I will forsake my kingdom, that I may receive this great joy.

But Aaron said unto him: If thou desirest this thing, if thou wilt bow down before God, yea, if thou wilt repent of all thy sins, and will bow down before God, and call on his name in faith, believing that ye shall receive, then shalt thou receive the hope which thou desirest.

- 17 И стана така, че когато Аарон изрече тези слова, царят се поклони на колене пред Господа; да, дори падна ничком на земята и извика със силен глас, казвайки:
- 18 О, Боже, Аарон ми каза, че има Бог; и ако има Бог, и ако ти си Бог, ще поискаш ли да ми се покажеш и аз ще Ти изкажа всичките си грехове, та да мога да бъда вдигнат от мъртвите и спасен в последния ден. И сега, щом като царят изрече тези слова, той бе поразен, като че ли бе мъртъв.
- 19 И стана така, че слугите му изтичаха и казаха на царицата това, което се беше случило с царя. И тя дойде при царя, и като го видя да лежи като умрял, и Аарон и братята му да стоят до него, като че ли те са били причината за падането му, тя им се разгневи и заповяда на слугите си или на слугите на царя да ги хванат и да ги убият.
- 20 Сега, слугите бяха видели причината за падането на царя, ето защо, не смееха да сложат ръка на Аарон и братята му; и те започнаха да умоляват царицата, казвайки: Защо ни заповядваш да убием тези човеци, когато ето, само един от тях е по-силен от всички ни? Ето защо, ние ще бъдем повалени от тях.
- 21 Сега, когато царицата видя страха на слугите си, тя също започна да се страхува извънредно да не би да я сполети някое зло. И тя заповяда на слугите си да отидат и повикат всички люде, та да могат да убият Аарон и братята му.
- 22 Сега, когато Аарон видя намерението на царицата, и като познаваше коравосърдечие на людете, изплаши се да не би да се събере множество и да настанат големи раздори и смутове сред тях; ето защо, той простря ръката си, вдигна царя от земята, и му каза: Стани! И той стана на крака, възвръщайки силата си.
- 23 Сега, това беше сторено в присъствието на царицата и на много от слугите. И когато видяха това, те се учудиха извънредно и започнаха да се страхуват. И царят се приближи до тях и започна да им проповядва. И той им проповядваше дотолкова, че цялото му домокадие се обърна към Господа.

And it came to pass that when Aaron had said these words, the king did bow down before the Lord, upon his knees; yea, even he did prostrate himself upon the earth, and cried mightily, saying:

O God, Aaron hath told me that there is a God; and if there is a God, and if thou art God, wilt thou make thyself known unto me, and I will give away all my sins to know thee, and that I may be raised from the dead, and be saved at the last day. And now when the king had said these words, he was struck as if he were dead.

And it came to pass that his servants ran and told the queen all that had happened unto the king. And she came in unto the king; and when she saw him lay as if he were dead, and also Aaron and his brethren standing as though they had been the cause of his fall, she was angry with them, and commanded that her servants, or the servants of the king, should take them and slay them.

Now the servants had seen the cause of the king's fall, therefore they durst not lay their hands on Aaron and his brethren; and they pled with the queen saying: Why commandest thou that we should slay these men, when behold one of them is mightier than us all? Therefore we shall fall before them.

Now when the queen saw the fear of the servants she also began to fear exceedingly, lest there should some evil come upon her. And she commanded her servants that they should go and call the people, that they might slay Aaron and his brethren.

Now when Aaron saw the determination of the queen, he, also knowing the hardness of the hearts of the people, feared lest that a multitude should assemble themselves together, and there should be a great contention and a disturbance among them; therefore he put forth his hand and raised the king from the earth, and said unto him: Stand. And he stood upon his feet, receiving his strength.

Now this was done in the presence of the queen and many of the servants. And when they saw it they greatly marveled, and began to fear. And the king stood forth, and began to minister unto them. And he did minister unto them, insomuch that his whole household were converted unto the Lord.

24 Сега, голямо множество се беше събрало наедно по заповед на царицата и настанаха големи роптания сред тях относно Аарон и братята му.

25 Но царят застана сред тях и започна да се грижи за тях. И те бяха усмирени спрямо Аарон и онези, които бяха с него.

26 И стана така, че когато царят видя, че народът се усмири, той накара Аарон и братята му да застанат посред множеството и да им проповядват словото.

27 И стана така, че царят изпрати възвание из цялата страна, сред целия му народ по цялата му земя и във всички области наоколо, която граничеше чак с морето на изток и на запад, и която беше отделена от земята Зарахемла с една тясна ивица пустош, която се простираше от морето на изток чак до морето на запад и наоколо по пределите на морския бряг, и пределите на пустошта, която беше на север от земята Зарахемла, през пределите на Манти, край извора на реката Сидон, която течеше от изток към запад — и тъй бяха разделени нефитите и ламанитите.

28 Сега, най-ленивата част от ламанитите живееше в пустошта в шатри и те бяха пръснати из пустошта на запад в земята Нефи; да, също и на запад от земята Зарахемла, в пределите край морския бряг, също и на запад, в земята Нефи, на мястото на първото ни бащино наследство, което граничеше с морския бряг.

29 И имаше много ламанити на изток край морския бряг, където нефитите ги бяха изгонили. И така нефитите бяха почти заобиколени от ламанитите; при все това нефитите бяха влезли във владение на всички северни части на страната, граничещи с пустошта при извора на река Сидон, от изток на запад и наоколо от страната на пустошта; на север, чак до земята, която те наричаха Изобилие.

Now there was a multitude gathered together because of the commandment of the queen, and there began to be great murmurings among them because of Aaron and his brethren.

But the king stood forth among them and administered unto them. And they were pacified towards Aaron and those who were with him.

And it came to pass that when the king saw that the people were pacified, he caused that Aaron and his brethren should stand forth in the midst of the multitude, and that they should preach the word unto them.

And it came to pass that the king sent a proclamation throughout all the land, amongst all his people who were in all his land, who were in all the regions round about, which was bordering even to the sea, on the east and on the west, and which was divided from the land of Zarahemla by a narrow strip of wilderness, which ran from the sea east even to the sea west, and round about on the borders of the seashore, and the borders of the wilderness which was on the north by the land of Zarahemla, through the borders of Manti, by the head of the river Sidon, running from the east towards the west—and thus were the Lamanites and the Nephites divided.

Now, the more idle part of the Lamanites lived in the wilderness, and dwelt in tents; and they were spread through the wilderness on the west, in the land of Nephi; yea, and also on the west of the land of Zarahemla, in the borders by the seashore, and on the west in the land of Nephi, in the place of their fathers' first inheritance, and thus bordering along by the seashore.

And also there were many Lamanites on the east by the seashore, whither the Nephites had driven them. And thus the Nephites were nearly surrounded by the Lamanites; nevertheless the Nephites had taken possession of all the northern parts of the land bordering on the wilderness, at the head of the river Sidon, from the east to the west, round about on the wilderness side; on the north, even until they came to the land which they called Bountiful.

30 И тя граничеше със земята, която те наричаха
Опустошение, която беше толкова далече на север,
че стигаше до земята, която в миналото била насе-
лена и по-късно унищожена, за костите на която
ние говорихме, които бяха открити от народа на
Зарахемла, като това беше мястото, където те стъ-
пиха най-напред.

31 И оттам те дойдоха в южната пустош. Тъй земята
на север се наричаше Опустошение, а земята на юг
се наричаше Изобилие, като тя беше пустош, из-
пълнена с всякакъв вид различни диви животни,
част от които бяха дошли от земята на север за хра-
на.

32 И сега, беше само ден и половина път за един неф-
фит да прекоси линията между земята Изобилие и
земята Опустошение, за да отиде от източното до
западното море; и тъй земята Нефи и земята
Зарахемла бяха почти заобиколени от вода, като
имаше само един тесен провлак земя между земята
на север и земята на юг.

33 И стана така, че нефитите бяха населили земята
Изобилие, чак от източното до западното море, и
тъй нефитите в своята мъдрост, със стражите си и с
войските си спираха ламанитите от юг, та по този
начин да нямат повече владение на север, та да не
могат да нахлуват в земята на север.

34 Ето защо, ламанитите не можеха да се сдобият с
повече владения, освен в земята Нефи и в пустошта
наоколо. И това беше мъдростта на нефитите: тъй
като ламанитите им бяха врагове, те не искаха да
търпят атаките им от всички страни, а също и за да
имат земя, където да могат да избягат според жела-
нията си.

35 А сега, след като казах това, връщам се отново
към разказа за Амон и Аарон, Омнер и Химний, и
техните братя.

And it bordered upon the land which they called
Desolation, it being so far northward that it came into
the land which had been peopled and been destroyed, of
whose bones we have spoken, which was discovered by
the people of Zarahemla, it being the place of their first
landing.

And they came from there up into the south wilder-
ness. Thus the land on the northward was called
Desolation, and the land on the southward was called
Bountiful, it being the wilderness which is filled with all
manner of wild animals of every kind, a part of which
had come from the land northward for food.

And now, it was only the distance of a day and a half's
journey for a Nephite, on the line Bountiful and the
land Desolation, from the east to the west sea; and thus
the land of Nephi and the land of Zarahemla were
nearly surrounded by water, there being a small neck of
land between the land northward and the land south-
ward.

And it came to pass that the Nephites had inhabited
the land Bountiful, even from the east unto the west sea,
and thus the Nephites in their wisdom, with their
guards and their armies, had hemmed in the Lamanites
on the south, that thereby they should have no more
possession on the north, that they might not overrun
the land northward.

Therefore the Lamanites could have no more posses-
sions only in the land of Nephi, and the wilderness
round about. Now this was wisdom in the Nephites—
as the Lamanites were an enemy to them, they would
not suffer their afflictions on every hand, and also that
they might have a country whither they might flee, ac-
cording to their desires.

And now I, after having said this, return again to the
account of Ammon and Aaron, Omner and Himni, and
their brethren.

Алма 23

- 1 Ето, сега стана така, че царят на ламанитите изпрати възвание сред целия народ да не слагат ръка на Амон, нито на Аарон, Омнер или Химний, нито на който и да е от братята им, който отиде да проповядва словото Божие, където и да се намира, във всяка част на страната.
- 2 Да, той им изпрати постановление да не слагат ръка върху им, за да ги връзват или да ги хвърлят в тъмница; нито да ги заплюват или удрят, нито да ги прогонват от синагогите си, нито да ги бичуват; нито да ги замерят с камъни, но че те трябва да имат свободен достъп до домовете им и храмовете им, и светилищата им.
- 3 И тъй, те можеха да ходят и да проповядват словото според желанието си, защото царят и цялото му домоцадие се бяха обърнали към Господа; ето защо, той изпрати възвание на народа си из цялата страна, та словото Божие да не среща спънка, но да може да отиде из цялата страна, тъй че народът му да може да бъде убеден относно нечестивите предания на бащите им и да могат да бъдат убедени, че всички те са братя и че не трябва нито да извършват убийства, нито да грабят, нито да крадат, нито да извършват прелюбодеяние или какъвто и да е вид нечестие.
- 4 И сега стана така, че след като царят изпрати това проглашение, Аарон и братята му тръгнаха от град на град и от един дом за поклонение в друг, като основаваха църкви и посвещаваха свещеници и учители из страната сред ламанитите, за да проповядват и поучават словото Божие сред тях; и тъй те започнаха да постигат голям успех.
- 5 И хиляди бяха доведени до знанието за Господа, да, хиляди бяха доведени да повярват в преданията на нефитите; и те бяха учени на летописите и пророчествата, предавани от поколение на поколение чак до днешно време.

Alma 23

Behold, now it came to pass that the king of the Lamanites sent a proclamation among all his people, that they should not lay their hands on Ammon, or Aaron, or Omner, or Himni, nor either of their brethren who should go forth preaching the word of God, in whatsoever place they should be, in any part of their land.

Yea, he sent a decree among them, that they should not lay their hands on them to bind them, or to cast them into prison; neither should they spit upon them, nor smite them, nor cast them out of their synagogues, nor scourge them; neither should they cast stones at them, but that they should have free access to their houses, and also their temples, and their sanctuaries.

And thus they might go forth and preach the word according to their desires, for the king had been converted unto the Lord, and all his household; therefore he sent his proclamation throughout the land unto his people, that the word of God might have no obstruction, but that it might go forth throughout all the land, that his people might be convinced concerning the wicked traditions of their fathers, and that they might be convinced that they were all brethren, and that they ought not to murder, nor to plunder, nor to steal, nor to commit adultery, nor to commit any manner of wickedness.

And now it came to pass that when the king had sent forth this proclamation, that Aaron and his brethren went forth from city to city, and from one house of worship to another, establishing churches, and consecrating priests and teachers throughout the land among the Lamanites, to preach and to teach the word of God among them; and thus they began to have great success.

And thousands were brought to the knowledge of the Lord, yea, thousands were brought to believe in the traditions of the Nephites; and they were taught the records and prophecies which were handed down even to the present time.

6 И тъй както е сигурно, че жив е Господ, тъй е сигурно, че всички, които повярваха или всички, които бяха доведени до знанието за истината чрез проповядването на Амон и братята му, според духа на откровението и пророчеството и силата Божия, която вършеше чудеса чрез тях — да, аз ви казвам, тъй както жив е Господ, тези ламанити, които повярваха в техните проповеди и бяха обърнати към Господа, никога не отпаднаха.

7 Защото те станаха един праведен народ; защото те положиха оръжията на бунта си, за да не се борят никога повече против Бога, нито срещу някои от братята им.

8 Сега, тези са, които бяха обърнати към Господа:

9 Народът на ламанитите в земята Исмаил;

10 също част от народа на ламанитите в земята Мидоний;

11 също и част от народа на ламанитите в град Нефи;

12 също и част от народа на ламанитите в земята Силом, и в земята Семлон, и в град Лемуил, и в град Симнилом.

13 И тези са имената на градовете на ламанитите, които бяха обърнати към Господа; и това са тези, които положиха оръжията на бунта си, да, всички си оръжия за война; и всичките бяха ламанити.

14 Но амаликитите не бяха обърнати, с изключение само на един; нито пък някой от амулонитите; но те вкоравиха сърцата си, а също и сърцата на ламанитите в тази част на страната, където и да живееха те, да, във всичките им села и във всичките им градове.

15 Затова ние назовахме всичките градове на ламанитите, в които те се покаяха и дойдоха до знанието за истината, и бяха обърнати.

And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.

For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.

Now, these are they who were converted unto the Lord:

The people of the Lamanites who were in the land of Ishmael;

And also of the people of the Lamanites who were in the land of Middoni;

And also of the people of the Lamanites who were in the city of Nephi;

And also of the people of the Lamanites who were in the land of Shilom, and who were in the land of Shemlon, and in the city of Lemuel, and in the city of Shimnilom.

And these are the names of the cities of the Lamanites which were converted unto the Lord; and these are they that laid down the weapons of their rebellion, yea, all their weapons of war; and they were all Lamanites.

And the Amalekites were not converted, save only one; neither were any of the Amulonites; but they did harden their hearts, and also the hearts of the Lamanites in that part of the land wheresoever they dwelt, yea, and all their villages and all their cities.

Therefore, we have named all the cities of the Lamanites in which they did repent and come to the knowledge of the truth, and were converted.

16 И сега стана така, че царят и онези, които бяха обърнати, желяха да имат име, чрез което да могат да бъдат отличавани от братята си; ето защо, царят се посъветва с Аарон и с мнозина от свещениците им относно името, което да вземат върху си, та да могат да бъдат отличавани.

17 И стана така, че те се нарекоха анти-нефити-лехити; те бяха наричани с това име и не бяха наричани повече ламанити.

18 И те започнаха да стават един много трудолюбив народ; да, и живееха в приятелство с нефитите; ето защо, те започнаха общение с тях и проклятието Божие не ги преследваше повече.

And now it came to pass that the king and those who were converted were desirous that they might have a name, that thereby they might be distinguished from their brethren; therefore the king consulted with Aaron and many of their priests, concerning the name that they should take upon them, that they might be distinguished.

And it came to pass that they called their names Anti-Nephi-Lehies; and they were called by this name and were no more called Lamanites.

And they began to be a very industrious people; yea, and they were friendly with the Nephites; therefore, they did open a correspondence with them, and the curse of God did no more follow them.

Алма 24

- 1 И стана така, че амаликитите, амулонитите и ламанитите, които бяха в земята Амулон, а също и в земята Елам, в земята Ерусалим и въобще из цялата земя наоколо, които не бяха обърнати и не бяха взели върху си името анти-нефити-лехити, бяха подтиквани от амаликитите и от амулонитите към гняв срещу техните братя.
- 2 И омразата им срещу тях стана извънредно голяма чак дотолкова, че те започнаха да се бунтуват срещу царя си и не искаха той повече да им бъде цар; ето защо, те вдигнаха оръжие против народа на анти-нефити-лехитите.
- 3 Сега, царят предаде царството на сина си и го нарече Анти-Нефи-Лехий.
- 4 И в същата тази година, когато ламанитите започнаха да правят приготовления за война срещу народа Божий, царят умря.
- 5 Сега, когато Амон и братята му, и всички онези, които го бяха последвали, видяха приготовленията на ламанитите да унищожат братята си, те отидоха в земята Мадиам и там Амон се срещна с всичките си братя; и оттам те отидоха в земята Исмаил, та да могат да проведат съвет с Ламоний и също с брат му Анти-Нефи-Лехий относно това какво да правят, за да се защитят от ламанитите.
- 6 Сега, нямаше нито една душа от тези люде, които бяха обърнати към Господа, която да желае да вдигне оръжие срещу братята си; не, те дори не се готвеха за война; да, и царят им също им заповяда да не правят това.
- 7 Сега, това са словата, които той каза на народа по този повод: Благодаря на моя Бог, възлюбен народе мой, че нашият велик Бог в добрината Си ни изпрати тези наши братя, нефитите, да ни проповядват и да ни убедят относно преданията на нечестивите ни бащи.
- 8 И ето, благодаря на моя велик Бог, че ни даде част от Неговия Дух да смекчи сърцата ни, така че да започнем общение с тези братя, нефитите.

Alma 24

And it came to pass that the Amalekites and the Amulonites and the Lamanites who were in the land of Amulon, and also in the land of Helam, and who were in the land of Jerusalem, and in fine, in all the land round about, who had not been converted and had not taken upon them the name of Anti-Nephi-Lehi, were stirred up by the Amalekites and by the Amulonites to anger against their brethren.

And their hatred became exceedingly sore against them, even insomuch that they began to rebel against their king, insomuch that they would not that he should be their king; therefore, they took up arms against the people of Anti-Nephi-Lehi.

Now the king conferred the kingdom upon his son, and he called his name Anti-Nephi-Lehi.

And the king died in that selfsame year that the Lamanites began to make preparations for war against the people of God.

Now when Ammon and his brethren and all those who had come up with him saw the preparations of the Lamanites to destroy their brethren, they came forth to the land of Midian, and there Ammon met all his brethren; and from thence they came to the land of Ishmael that they might hold a council with Lamoni and also with his brother Anti-Nephi-Lehi, what they should do to defend themselves against the Lamanites.

Now there was not one soul among all the people who had been converted unto the Lord that would take up arms against their brethren; nay, they would not even make any preparations for war; yea, and also their king commanded them that they should not.

Now, these are the words which he said unto the people concerning the matter: I thank my God, my beloved people, that our great God has in goodness sent these our brethren, the Nephites, unto us to preach unto us, and to convince us of the traditions of our wicked fathers.

And behold, I thank my great God that he has given us a portion of his Spirit to soften our hearts, that we have opened a correspondence with these brethren, the Nephites.

- 9 И ето, аз благодаря също на моя Бог, че чрез започването на това общение, ние бяхме убедени относно греховете ни и многото убийства, които бяхме извършили.
- 10 И аз благодаря също на моя Бог, да, на моя велик Бог, че ни даде да можем да се покаем за тези неща и че ни прости многото извършени от нас грехове и убийства, и премахна вината от сърцата ни чрез заслугите на Сина Си.
- 11 И сега, ето, братя мои, тъй като това беше всичко, което можехме да направим (тъй като бяхме най-изгубените от цялото човечество), да се покаем за всичките си грехове и за многото извършени от нас убийства и да сторим Бог да ги премахне от сърцата ни, защото това беше всичко, което можехме да направим, та да се покаем достатъчно пред Бога, та Той да премахне петното ни,
- 12 сега, най-възлюбени мои братя, понеже Бог премахна петната ни и мечовете ни светнаха, нека тогава да не опетняваме повече мечовете си с кръвта на нашите братя.
- 13 Ето, аз ви казвам: Не, нека удържим мечовете си, за да не бъдат опетнени с кръвта на братята ни; защото може би ако ние опетним мечовете си отново, те няма повече да могат да бъдат очистени до блясък чрез кръвта на Сина на нашия Велик Бог, която ще бъде пролята за единението за греховете ни.
- 14 И Великият Бог ни помилва и ни стори знайни тези неща, та да не погинем; да, и Той ни стори знайни тези неща предварително, защото Той обича душите ни толкова, колкото обича и децата ни; ето защо, в милостта Си Той ни посещава чрез ангелите Си, за да може планът за спасението да бъде открит на нас, а също и на бъдещите поколения.

And behold, I also thank my God, that by opening this correspondence we have been convinced of our sins, and of the many murders which we have committed.

And I also thank my God, yea, my great God, that he hath granted unto us that we might repent of these things, and also that he hath forgiven us of those our many sins and murders which we have committed, and taken away the guilt from our hearts, through the merits of his Son.

And now behold, my brethren, since it has been all that we could do (as we were the most lost of all mankind) to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain—

Now, my best beloved brethren, since God hath taken away our stains, and our swords have become bright, then let us stain our swords no more with the blood of our brethren.

Behold, I say unto you, Nay, let us retain our swords that they be not stained with the blood of our brethren; for perhaps, if we should stain our swords again they can no more be washed bright through the blood of the Son of our great God, which shall be shed for the atonement of our sins.

And the great God has had mercy on us, and made these things known unto us that we might not perish; yea, and he has made these things known unto us beforehand, because he loveth our souls as well as he loveth our children; therefore, in his mercy he doth visit us by his angels, that the plan of salvation might be made known unto us as well as unto future generations.

15 О, колко милостив е нашият Бог! И сега, ето, тъй като направихме всичко, което можехме да направим, за да сторим петната ни да бъдат премахнати от нас и мечовете ни да станат блестящи, нека ги скрием надалеч, та да могат да бъдат запазени блестящи като свидетелство за нашия Бог в последния ден или деня, когато ще бъдем доведени да застанем пред Него и да бъдем съдени, че не сме опетнили мечовете си в кръвта на нашите братя, откакто Той ни сподели словото Си и ни очисти чрез него.

16 И сега, братя мои, ако нашите братя потърсят да ни унищожат, ето, ние ще скрием надалече мечовете си, да, дори ще ги заровим дълбоко в земята, за да могат да бъдат запазени блестящи като свидетелство в последния ден, че никога не сме ги употребявали; и ако нашите братя ни унищожат, ето, ние ще отидем при нашия Бог и ще бъдем спасени.

17 И сега стана така, че когато царят сложи край на тези слова и всички люде бяха събрани наедно, те взеха мечовете си и всички оръжия за война, изпълвани за проливане на човешка кръв, и ги заровиха дълбоко в земята.

18 И те направиха това, като в техните очи то беше свидетелство пред Бога, а също и пред човеците, че никога повече не ще употребят оръжия за проливането на човешка кръв; и това те направиха, потвърждавайки и сключвайки завет с Бог, че по-скоро биха отдали собствения си живот, отколкото да пролят кръвта на братята си; и вместо да вземат от свой брат, те по-скоро ще му дадат; и вместо да прекарат дните си в леност, те по-скоро ще работят усърдно с ръцете си.

19 И тъй, ние виждаме, че когато тези ламанити бяха доведени във вярата и до знанието за истината, те бяха непоколебими и готови по-скоро да страдат чак до смърт, отколкото да извършат грях; и тъй виждаме, че те заровиха оръжията си за мир, сиреч те заровиха оръжията си за война, за да има мир.

20 И стана така, че братята им, ламанитите, направиха подготовка за война и влязоха в земята Нефи с цел да убият царя и поставят друг на негово място, също така да унищожат народа на Анти-Нефи-Лехий в страната.

Oh, how merciful is our God! And now behold, since it has been as much as we could do to get our stains taken away from us, and our swords are made bright, let us hide them away that they may be kept bright, as a testimony to our God at the last day, or at the day that we shall be brought to stand before him to be judged, that we have not stained our swords in the blood of our brethren since he imparted his word unto us and has made us clean thereby.

And now, my brethren, if our brethren seek to destroy us, behold, we will hide away our swords, yea, even we will bury them deep in the earth, that they may be kept bright, as a testimony that we have never used them, at the last day; and if our brethren destroy us, behold, we shall go to our God and shall be saved.

And now it came to pass that when the king had made an end of these sayings, and all the people were assembled together, they took their swords, and all the weapons which were used for the shedding of man's blood, and they did bury them up deep in the earth.

And this they did, it being in their view a testimony to God, and also to men, that they never would use weapons again for the shedding of man's blood; and this they did, vouching and covenanting with God, that rather than shed the blood of their brethren they would give up their own lives; and rather than take away from a brother they would give unto him; and rather than spend their days in idleness they would labor abundantly with their hands.

And thus we see that, when these Lamanites were brought to believe and to know the truth, they were firm, and would suffer even unto death rather than commit sin; and thus we see that they buried their weapons of peace, or they buried the weapons of war, for peace.

And it came to pass that their brethren, the Lamanites, made preparations for war, and came up to the land of Nephi for the purpose of destroying the king, and to place another in his stead, and also of destroying the people of Anti-Nephi-Lehi out of the land.

21 Сега, когато людетe видяха, че идват срещу тях, излязоха да ги посрещнат и се проснаха на земята пред тях, и започнаха да призовават името Господне; и те останаха тъй, докато ламанитите започнаха да ги връхлитат и започнаха да ги избиват с меч.

22 И тъй, без да срещнат никаква съпротива, те избиха хиляда и пет от тях; и ние знаем, че са благословени, защото са отишли да живеят със своя Бог.

23 Сега, когато ламанитите видяха, че братята им не искат да бягат от меча, нито че искат да се отвърнат надясно или наляво, но че ще легнат пред тях и ще погинат, и че славят Бога, даже при самото си погиване под меча —

24 сега, когато ламанитите видяха това, те се въздържаха да ги избият; и имаше мнозина, чиито сърца се изпълниха с жалост заради братята им, паднали под меча и те се покаяха за това, което бяха извършили.

25 И стана така, че те захвърлиха оръжията си за война и не искаха да ги вземат отново, защото бяха измъчвани от угризения заради убийствата, които бяха извършили; и те паднаха на земята, подобно на братята си, разчитайки на милостта на онези, чиито ръце бяха вдигнати да ги убият.

26 И стана така, че в този ден към Божия народ се присъединиха повече от броя на убитите; и убитите бяха праведни люде, ето защо, ние нямаме причина да се съмняваме, че те са спасени.

27 И нито един нечестив човек не беше убит сред тях; а повече от хиляда бяха доведени до знанието за истината; тъй ние виждаме, че Господ действа по различни начини за спасението на народа Си.

28 Сега, преобладаващата част от ламанитите, които убиха много от техните братя, бяха амаликити и амулонити, преобладаваща част от които бяха според реда на нехоровците.

29 Сега, сред онези, които се присъединиха към народа Господен, нямаше нито един амаликит или амулонит, нито пък някой от реда на Нехор, но те бяха истински потомци на Ламан и Лемуил.

Now when the people saw that they were coming against them they went out to meet them, and prostrated themselves before them to the earth, and began to call on the name of the Lord; and thus they were in this attitude when the Lamanites began to fall upon them, and began to slay them with the sword.

And thus without meeting any resistance, they did slay a thousand and five of them; and we know that they are blessed, for they have gone to dwell with their God.

Now when the Lamanites saw that their brethren would not flee from the sword, neither would they turn aside to the right hand or to the left, but that they would lie down and perish, and praised God even in the very act of perishing under the sword—

Now when the Lamanites saw this they did forbear from slaying them; and there were many whose hearts had swollen in them for those of their brethren who had fallen under the sword, for they repented of the things which they had done.

And it came to pass that they threw down their weapons of war, and they would not take them again, for they were stung for the murders which they had committed; and they came down even as their brethren, relying upon the mercies of those whose arms were lifted to slay them.

And it came to pass that the people of God were joined that day by more than the number who had been slain; and those who had been slain were righteous people, therefore we have no reason to doubt but what they were saved.

And there was not a wicked man slain among them; but there were more than a thousand brought to the knowledge of the truth; thus we see that the Lord worketh in many ways to the salvation of his people.

Now the greatest number of those of the Lamanites who slew so many of their brethren were Amalekites and Amulonites, the greatest number of whom were after the order of the Nehors.

Now, among those who joined the people of the Lord, there were none who were Amalekites or Amulonites, or who were of the order of Nehor, but they were actual descendants of Laman and Lemuel.

30 И тъй, ние можем ясно да видим, че след като един народ е бил вече веднъж осветен от Духа Божий и е придобил голямо знание за нещата, принадлежащи на праведността, и след това изпадне в грех и прегрешение, той става по-жесток и тъй състоянието му става по-лошо, отколкото ако никога не беше узнавал тези неща.

And thus we can plainly discern, that after a people have been once enlightened by the Spirit of God, and have had great knowledge of things pertaining to righteousness, and then have fallen away into sin and transgression, they become more hardened, and thus their state becomes worse than though they had never known these things.

Алма 25

- 1 И ето, сега стана така, че онези ламанити се разгневиха още повече, защото бяха убили свои братя; ето защо, те се заклеха в отмъщение на нефитите; и по това време те повече не се опитваха да избиват народа на Анти-Нефи-Лехий.
- 2 Но събраха войските си и навлязоха в пределите на земята Зарахемла, нападнаха жителите на земята Амония и ги унищожиха.
- 3 И след това те имаха многобройни битки с нефитите, в които бяха прогонени и сразени.
- 4 И между ламанитите, които бяха убити, се намираще почти цялото потомство на Амулон и братята му, които бяха свещеници на Ной, и те бяха убити от ръцете на нефитите.
- 5 И останалата част, след като избяга в пустошта на изток и заграби силата и властта над ламанитите, нареди мнозина от ламанитите да погинат от огън заради вярата си.
- 6 Защото мнозина от тях, след като претърпяха големи загуби и толкова много страдания, започнаха да бъдат подтиквани да си спомнят за словата, които Аарон и братята му им бяха проповядвали в страната им; ето защо, те започнаха да не вярват в преданията на бащите си, а да вярват в Господа и във великата Му сила, дадена на нефитите; и тъй мнозина от тях бяха обърнати в пустошта.
- 7 И стана така, че онези управители, които бяха остатък от чедата на Амулон, накараха те да бъдат предадени на смърт, да, всички онези, които вярваха в тези неща.
- 8 Сега, това мъченичество стори щото много от братята им да бъдат подтикнати към гняв; и настана раздор в пустошта; и ламанитите започнаха да преследват потомството на Амулон и братята му, и започнаха да ги избиват; но те избягаха в източната пустош.
- 9 И ето, и до ден днешен те са преследвани от ламанитите. Тъй се сбъднаха словата на Авинадий, които той изрече относно потомството на свещениците, които сториха той да изстрада смърт от огън.

Alma 25

And behold, now it came to pass that those Lamanites were more angry because they had slain their brethren; therefore they swore vengeance upon the Nephites; and they did no more attempt to slay the people of Anti-Nephi-Lehi at that time.

But they took their armies and went over into the borders of the land of Zarahemla, and fell upon the people who were in the land of Ammonihah and destroyed them.

And after that, they had many battles with the Nephites, in the which they were driven and slain.

And among the Lamanites who were slain were almost all the seed of Amulon and his brethren, who were the priests of Noah, and they were slain by the hands of the Nephites;

And the remainder, having fled into the east wilderness, and having usurped the power and authority over the Lamanites, caused that many of the Lamanites should perish by fire because of their belief—

For many of them, after having suffered much loss and so many afflictions, began to be stirred up in remembrance of the words which Aaron and his brethren had preached to them in their land; therefore they began to disbelieve the traditions of their fathers, and to believe in the Lord, and that he gave great power unto the Nephites; and thus there were many of them converted in the wilderness.

And it came to pass that those rulers who were the remnant of the children of Amulon caused that they should be put to death, yea, all those that believed in these things.

Now this martyrdom caused that many of their brethren should be stirred up to anger; and there began to be contention in the wilderness; and the Lamanites began to hunt the seed of Amulon and his brethren and began to slay them; and they fled into the east wilderness.

And behold they are hunted at this day by the Lamanites. Thus the words of Abinadi were brought to pass, which he said concerning the seed of the priests who caused that he should suffer death by fire.

- 10 Защото той им каза: Това, което ще ми сторите, ще бъде образец на идното.
- 11 И сега, Авинадий беше първият, който изстрада смърт от огън заради вярата си в Бога; сега, това той имаше предвид, че мнозина ще изстрадат смърт от огън, тъй както той изстрада.
- 12 И той каза на свещениците на Ной, че потомството им ще накара мнозина да бъдат предадени на смърт по същия начин като него и че то ще бъде разпръснато и избито, тъймо както една овца без пастир бива гонена и убита от диви зверове; и сега ето, тези слова бяха потвърдени, защото то беше гонено от ламанитите и беше преследвано, и беше поразено.
- 13 И стана така, че когато ламанитите видяха, че не могат да надвият нефитите, те се върнаха обратно в земята си; и много от тях дойдоха да живеят в земята Исмаил и земята Нефи, и се присъединиха към Божия народ, които бяха народа на Анти-Нефи-Лехий.
- 14 И те също заровиха оръжията си за война, според както техните братя бяха направили, и започнаха да стават праведен народ; и те ходеха в пътищата Господни и съблюдаваха да спазват Неговите заповеди и повеления.
- 15 Да, те спазваха закона на Моисей; защото беше нужно те все още да спазват закона на Моисей, тъй като не беше се изпълнил изцяло. Но въпреки закона на Моисей, те очакваха пришествието на Христа, като считаха закона на Моисей за пример на Неговото идване и вярваха, че трябва да спазват тези външни действия до времето, когато Той ще им се открие.
- 16 Сега, те не смятаха, че спасението идва чрез закона на Моисей; но законът на Моисей служеше да укрепва вярата им в Христа; тъй те запазваха надежда чрез вярата във вечното спасение, уповавайки се на пророческия дух, който говореше относно тези бъдни неща.

For he said unto them: What ye shall do unto me shall be a type of things to come.

And now Abinadi was the first that suffered death by fire because of his belief in God; now this is what he meant, that many should suffer death by fire, according as he had suffered.

And he said unto the priests of Noah that their seed should cause many to be put to death, in the like manner as he was, and that they should be scattered abroad and slain, even as a sheep having no shepherd is driven and slain by wild beasts; and now behold, these words were verified, for they were driven by the Lamanites, and they were hunted, and they were smitten.

And it came to pass that when the Lamanites saw that they could not overpower the Nephites they returned again to their own land; and many of them came over to dwell in the land of Ishmael and the land of Nephi, and did join themselves to the people of God, who were the people of Anti-Nephi-Lehi.

And they did also bury their weapons of war, according as their brethren had, and they began to be a righteous people; and they did walk in the ways of the Lord, and did observe to keep his commandments and his statutes.

Yea, and they did keep the law of Moses; for it was expedient that they should keep the law of Moses as yet, for it was not all fulfilled. But notwithstanding the law of Moses, they did look forward to the coming of Christ, considering that the law of Moses was a type of his coming, and believing that they must keep those outward performances until the time that he should be revealed unto them.

Now they did not suppose that salvation came by the law of Moses; but the law of Moses did serve to strengthen their faith in Christ; and thus they did retain a hope through faith, unto eternal salvation, relying upon the spirit of prophecy, which spake of those things to come.

17 И сега, Амон и Аарон, и Омнер, и Химний, и техните братя се радваха извънредно на успеха, който имаха сред ламанитите, виждайки, че Господ им беше въздал според молитвите им и също че им беше потвърдил словото Си във всяка подробност.

And now behold, Ammon, and Aaron, and Omner, and Himni, and their brethren did rejoice exceedingly, for the success which they had had among the Lamanites, seeing that the Lord had granted unto them according to their prayers, and that he had also verified his word unto them in every particular.

Алма 26

- 1 И сега, това са словата на Амон към неговите братя, които казваха следното: Мои братя и мои събратя, ето, аз ви казвам каква велика причина имаме да ликуваме; защото бихме ли могли да предположим, когато тръгнахме от земята Зарахемла, че Бог ще ни удостои с толкова големи благословии?
- 2 И сега, аз питам с какви големи благословии Бог ни надари? Можете ли да кажете?
- 3 Ето, аз ще отговоря вместо вас: Нашите братя, ламанитите, бяха в мрак, да, тъкмо в най-мрачната бездна, но ето колко много от тях са доведени да видят чудната светлина Божия! И това е благословията, която ни е била дадена — да бъдем оръдия в ръцете Божии за осъществяването на това велико дело!
- 4 Ето, хиляди от тях се радват и са доведени в стадото Божие.
- 5 Ето, нивата беше узряла и благословени сте, понеже простряхте сърпа и жънахте с цялата си мощ, да, през целия ден се трудихте, и ето броят на сноповете ви! И те ще бъдат събрани в житницата, за да не бъдат похабени!
- 6 Да, те не ще бъдат повалени от бурята в последния ден; да, нито пък ще бъдат разхвърляни от вихрушката; но когато дойде бурята, те ще бъдат събрани заедно на мястото си, за да не може бурята да ги стигне; да, нито пък ще бъдат отвлечени от страшните ветрове натам, накъдето неприятелят поиска да ги отвлече.
- 7 Но ето, те са в ръцете на Господаря на жътвата и са Негови; и Той ще ги вдигне в последния ден.
- 8 Благословено да бъде името на нашия Бог; нека да запеем в Негово възхваление и да въздадем благодарности на свялото Му име, защото Той върши праведност навеки.
- 9 Защото ако не бяхме дошли от земята Зарахемла, тези наши скъпи възлюбени братя, които толкова силно ни обикнаха, щяха все още да бъдат измъчвани от омразата си към нас, да, и те щяха да бъдат чужденци за Бога.

Alma 26

And now, these are the words of Ammon to his brethren, which say thus: My brothers and my brethren, behold I say unto you, how great reason have we to rejoice; for could we have supposed when we started from the land of Zarahemla that God would have granted unto us such great blessings?

And now, I ask, what great blessings has he bestowed upon us? Can ye tell?

Behold, I answer for you; for our brethren, the Lamanites, were in darkness, yea, even in the darkest abyss, but behold, how many of them are brought to behold the marvelous light of God! And this is the blessing which hath been bestowed upon us, that we have been made instruments in the hands of God to bring about this great work.

Behold, thousands of them do rejoice, and have been brought into the fold of God.

Behold, the field was ripe, and blessed are ye, for ye did thrust in the sickle, and did reap with your might, yea, all the day long did ye labor; and behold the number of your sheaves! And they shall be gathered into the garners, that they are not wasted.

Yea, they shall not be beaten down by the storm at the last day; yea, neither shall they be harrowed up by the whirlwinds; but when the storm cometh they shall be gathered together in their place, that the storm cannot penetrate to them; yea, neither shall they be driven with fierce winds whithersoever the enemy listeth to carry them.

But behold, they are in the hands of the Lord of the harvest, and they are his; and he will raise them up at the last day.

Blessed be the name of our God; let us sing to his praise, yea, let us give thanks to his holy name, for he doth work righteousness forever.

For if we had not come up out of the land of Zarahemla, these our dearly beloved brethren, who have so dearly beloved us, would still have been racked with hatred against us, yea, and they would also have been strangers to God.

10 И стана така, че след като Амон каза тези слова, брат му Аарон го порица, казвайки: Амоне, страхувам се, че радостта ти те увлича в хвалене.

11 Но Амон му каза: Не се хваля със своята сила, нито със своята мъдрост; но ето, радостта ми е пълна, да, сърцето ми е преизпълнено с радост и аз ще се радвам в моя Бог.

12 Да, аз знам, че съм нищо; що се отнася до моята сила, аз съм слаб; ето защо, аз не ще се хваля със себе си, но ще се хваля с моя Бог, защото с Неговата сила аз мога да правя всичко; да, ето, множество велики чудеса извършихме ние в тази земя, за които ще славим името Му навеки.

13 Ето, колко хиляди от братята ни освободи Той от болките на пъкъла; и те са доведени да възпяват изкупващата любов и това поради силата на словото Му, което е в нас; ето защо, нямаме ли велик повод да се радваме?

14 Да, имаме повод да Го славим навеки, защото Той е Всевишният Бог и е освободил братята ни от веригите на пъкъла.

15 Да, те бяха заобиколени от вечен мрак и унищожение; но ето, Той ги доведе до Своята вечна светлина, да, вечното спасение; и те са заобиколени от несравнимата щедрост на любовта Му; да, и ние бяхме оръдия в ръцете Му за извършването на това велико и чудно дело.

16 Ето защо, нека се хвалим, да, ние ще се хвалим в Господа; да, ще се радваме, защото нашата радост е пълна; да, ние ще славим Бога наш навеки. Ето, кой може да се хвали прекалено в Господа? Да, кой може да изговори прекалено много за великата Му сила и за милостта Му, и за дълготърпението Му към чедата човешки? Ето, аз ви казвам, че аз не мога да изкажа и най-малката част от това, което чувствам.

17 Кой би могъл да предположи, че нашият Бог ще бъде толкова милостив да ни изтръгне от нашето ужасно, грешно и осквернено състояние?

18 Ето, ние тръгнахме с ярост и с големи заплахи да унищожим Неговата църква.

And it came to pass that when Ammon had said these words, his brother Aaron rebuked him, saying: Ammon, I fear that thy joy doth carry thee away unto boasting.

But Ammon said unto him: I do not boast in my own strength, nor in my own wisdom; but behold, my joy is full, yea, my heart is brim with joy, and I will rejoice in my God.

Yea, I know that I am nothing; as to my strength I am weak; therefore I will not boast of myself, but I will boast of my God, for in his strength I can do all things; yea, behold, many mighty miracles we have wrought in this land, for which we will praise his name forever.

Behold, how many thousands of our brethren has he loosed from the pains of hell; and they are brought to sing redeeming love, and this because of the power of his word which is in us, therefore have we not great reason to rejoice?

Yea, we have reason to praise him forever, for he is the Most High God, and has loosed our brethren from the chains of hell.

Yea, they were encircled about with everlasting darkness and destruction; but behold, he has brought them into his everlasting light, yea, into everlasting salvation; and they are encircled about with the matchless bounty of his love; yea, and we have been instruments in his hands of doing this great and marvelous work.

Therefore, let us glory, yea, we will glory in the Lord; yea, we will rejoice, for our joy is full; yea, we will praise our God forever. Behold, who can glory too much in the Lord? Yea, who can say too much of his great power, and of his mercy, and of his long-suffering towards the children of men? Behold, I say unto you, I cannot say the smallest part which I feel.

Who could have supposed that our God would have been so merciful as to have snatched us from our awful, sinful, and polluted state?

Behold, we went forth even in wrath, with mighty threatenings to destroy his church.

- 19 О, защo тогава Той не ни предаде на ужасно уни-
ожение, да, защo не остави Той меча на правосъ-
дието Му да падне върху нас и да ни осъди на вечно
отчаяние?
- 20 О, душата ми прималѳа при тази мисъл. И ето,
Той не изпълни правосъдието Си спрямо нас, но в
голямата Си милост Той ни отведе на другата стра-
на на онази вечна бездна на смърт и окаяност, тък-
мо към спасението на душите ни.
- 21 И сега, ето, братя мои, кой естествен човек тук
познава тези неща? Аз ви казвам, че няма никой,
който да познава тези неща, освен покаяният се.
- 22 Да, този, който се покаява и упражнява вяра, и
принася добри дела, и се моли непрестанно без-
спир — на такъв е дадено да познава тайнствата
Божии; да, на такъв ще се даде да открива неща, ко-
ито никога не са били откривани; да, на такъв ще
бъде дадено да доведе хиляди души към покаяние;
тъкмо както ни бе дадено на нас да доведем към
покаяние тези наши братя.
- 23 Сега, спомняте ли си, братя мои, че когато казах-
ме на нашите братя в земята Зарахемла, че възлиза-
ме в земята Нефи, за да проповядваме на нашите
братя ламанитите, те ни се присмиваха подиграва-
телно?
- 24 Защото те ни казаха: Смятате ли, че можете да
доведете ламанитите до знанието за истината?
Мислите ли, че вие можете да убедите ламанитите в
неправилността на преданията на бащите им, тях,
каквитo коравовратни люде са те; чиито сърца се
наслаждават на кръвопролитие; чиито дни са
преминали в най-голямо беззаконие; чиито пътища
от самото начало са били пътища на прегрешител?
Сега, братя мои, вие си спомняте, че с такъв език го-
вореха те.
- 25 И освен това, те казаха: Нека вдигнем оръжия
против тях, та да унищожим тях и беззаконието им
от земята, да не би да ни преварят и те да унищожат
нас.
- 26 Но ето, възлюбени мои братя, ние дойдохме в
пустошта не с намерение да унищожим братята си,
но с намерение по възможност да спасим душите на
някои от тях.

Oh then, why did he not consign us to an awful de-
struction, yea, why did he not let the sword of his justice
fall upon us, and doom us to eternal despair?

Oh, my soul, almost as it were, fleeth at the thought.
Behold, he did not exercise his justice upon us, but in
his great mercy hath brought us over that everlasting
gulf of death and misery, even to the salvation of our
souls.

And now behold, my brethren, what natural man is
there that knoweth these things? I say unto you, there is
none that knoweth these things, save it be the penitent.

Yea, he that repenteth and exerciseth faith, and
bringeth forth good works, and prayeth continually
without ceasing—unto such it is given to know the
mysteries of God; yea, unto such it shall be given to re-
veal things which never have been revealed; yea, and it
shall be given unto such to bring thousands of souls to
repentance, even as it has been given unto us to bring
these our brethren to repentance.

Now do ye remember, my brethren, that we said
unto our brethren in the land of Zarahemla, we go up to
the land of Nephi, to preach unto our brethren, the
Lamanites, and they laughed us to scorn?

For they said unto us: Do ye suppose that ye can
bring the Lamanites to the knowledge of the truth? Do
ye suppose that ye can convince the Lamanites of the in-
correctness of the traditions of their fathers, as stiff-
necked a people as they are; whose hearts delight in the
shedding of blood; whose days have been spent in the
grossest iniquity; whose ways have been the ways of a
transgressor from the beginning? Now my brethren, ye
remember that this was their language.

And moreover they did say: Let us take up arms
against them, that we destroy them and their iniquity
out of the land, lest they overrun us and destroy us.

But behold, my beloved brethren, we came into the
wilderness not with the intent to destroy our brethren,
but with the intent that perhaps we might save some
few of their souls.

27 Сега, когато сърцата ни бяха подтиснати и бяхме готови да свърнем обратно, ето, Господ ни утеши и каза: Идете сред братята ви, ламанитите, понасяйте с търпение страданията си и аз ще ви дам успех.

28 И сега, ето, ние дойдохме и бяхме сред тях; и бяхме търпеливи в страданията си и понесохме всякак-ви лишения; да, ходехме от къща на къща, осланящи се на милостите на света — не само на милостите на света, но и на милостите Божии.

29 Ние влизахме в къщите им и ги учехме; учехме ги и по улиците им; да, учехме ги и по хълмовете им; влизахме също и в храмовете им, и в синагогите им и ги поучавахме; и бяхме прогонвани, и осмивани, и заплювани, и зашлепявани по бузите; и бяхме замервани с камъни, хващани и връзвани със здрави върви, и хвърляни в тъмница; но чрез силата и мъдростта Божия ние бивахме избавяни отново.

30 И ние изтърпяхме всякакъв вид страдания и всичко това с надежда, че бихме могли да бъдем средство за спасение на нечия душа; и ние предполагахме, че радостта ни ще бъде пълна, ако по възможност можехме да бъдем средство за спасението на някои.

31 Сега ето, ние можем да погледнем напред и да видим плодовете на нашите трудове; и малко ли са те на брой? аз ви казвам, Не, те са много; да, и можем да свидетелстваме за тяхната искреност чрез тяхната любов към братята им и също към нас.

32 Защото ето, те предпочетоха по-скоро да пожертват живота си, отколкото да отнемат живота на врага си; и те заровиха оръжията си за война дълбоко в земята, поради любовта си към своите братя.

33 И сега, ето, казвам ви, имало ли е такава велика любов в цялата страна? Ето, аз ви казвам, Не, не е имало такава, дори и сред нефитите!

34 Защото ето, те можеха да вдигнат оръжия против братята си и не биха се оставили да бъдат убити. Но ето, колко много от тях пожертваха живота си; и ние знаем, че те отидоха при своя Бог поради любовта си и поради омразата си към греха.

Now when our hearts were depressed, and we were about to turn back, behold, the Lord comforted us, and said: Go amongst thy brethren, the Lamanites, and bear with patience thine afflictions, and I will give unto you success.

And now behold, we have come, and been forth amongst them; and we have been patient in our sufferings, and we have suffered every privation; yea, we have traveled from house to house, relying upon the mercies of the world—not upon the mercies of the world alone but upon the mercies of God.

And we have entered into their houses and taught them, and we have taught them in their streets; yea, and we have taught them upon their hills; and we have also entered into their temples and their synagogues and taught them; and we have been cast out, and mocked, and spit upon, and smote upon our cheeks; and we have been stoned, and taken and bound with strong cords, and cast into prison; and through the power and wisdom of God we have been delivered again.

And we have suffered all manner of afflictions, and all this, that perhaps we might be the means of saving some soul; and we supposed that our joy would be full if perhaps we could be the means of saving some.

Now behold, we can look forth and see the fruits of our labors; and are they few? I say unto you, Nay, they are many; yea, and we can witness of their sincerity, because of their love towards their brethren and also towards us.

For behold, they had rather sacrifice their lives than even to take the life of their enemy; and they have buried their weapons of war deep in the earth, because of their love towards their brethren.

And now behold I say unto you, has there been so great love in all the land? Behold, I say unto you, Nay, there has not, even among the Nephites.

For behold, they would take up arms against their brethren; they would not suffer themselves to be slain. But behold how many of these have laid down their lives; and we know that they have gone to their God, because of their love and of their hatred to sin.

35 Сега, нямаме ли повод да се радваме? Да, аз ви казвам, че откакто свят светува, никога не е имало човеци, които да са имали такъв велик повод да се радват, както нас; и радостта ми се превръща дори в хвалба в моя Бог; защото Той има цялата сила, мъдрост и пълното разбиране; Той разбира всички неща и е едно милосърдно същество, дори дава спасение на онези, които ще се покаят и повярват в Неговото име.

36 Сега, ако това е хвалба, тъкмо тъй аз ще се хваля; защото това е моят живот и моята светлина, и моята радост, и моето спасение, и моето изкупление от вечна злочестина. Да, благословено е името на моя Бог, Който си спомни за този народ, който е клон от дървото Израилево, изгубен от стъблото си в чужда земя; да, казвам аз, благословено да бъде името на моя Бог, Който си спомня за нас, скитниците в чужда земя.

37 Сега, братя мои, ние виждаме, че Бог помни всички люде в която и страна да са те; да, Той брои Своите люде и Неговото милостиво сърце е над цялата земя. Сега, това е моята радост и моята голяма благодарност; да, и ще отдавам благодарности на моя Бог навеки. Амин.

Now have we not reason to rejoice? Yea, I say unto you, there never were men that had so great reason to rejoice as we, since the world began; yea, and my joy is carried away, even unto boasting in my God; for he has all power, all wisdom, and all understanding; he comprehendeth all things, and he is a merciful Being, even unto salvation, to those who will repent and believe on his name.

Now if this is boasting, even so will I boast; for this is my life and my light, my joy and my salvation, and my redemption from everlasting wo. Yea, blessed is the name of my God, who has been mindful of this people, who are a branch of the tree of Israel, and has been lost from its body in a strange land; yea, I say, blessed be the name of my God, who has been mindful of us, wanderers in a strange land.

Now my brethren, we see that God is mindful of every people, whatsoever land they may be in; yea, he numbereth his people, and his bowels of mercy are over all the earth. Now this is my joy, and my great thanksgiving; yea, and I will give thanks unto my God forever. Amen.

Алма 27

- 1 Сега стана така, че когато онези ламанити, които бяха отишли да воюват срещу нефитите, след много усилия да ги унищожат разбраха, че напразно търсят тяхното унищожение, те се върнаха отново в земята Нефи.
- 2 И стана така, че амаликитите бяха извънредно разгневени поради загубата си. И когато видяха, че не могат да погърсят отмъщение от нефитите, те започнаха да подтикват хората към гняв срещу братята им, народа на Анти-Нефи-Лехий; затова те започнаха отново да ги унищожават.
- 3 Сега, тези хора отново отказаха да вземат оръжието си и се оставиха да бъдат убити според прищявките на враговете им.
- 4 Сега, когато Амон и братята му видяха това дело на унищожение между онези, които те обичаха толкова много и които също ги бяха заобичали толкова много, защото те се отнасяха към тях като че ли бяха ангели, изпратени от Бога да ги спасят от вечното унищожение, ето защо, когато Амон и братята му видяха това голямо дело на унищожение, те бяха трогнати от състрадание и казаха на царя:
- 5 Нека съберем заедно този народ Господен и нека слезем в земята Зарахемла при братята ни, нефитите, да избягаме от ръцете на враговете ни, та да не бъдем унищожени.
- 6 Но царят им рече: Ето, нефитите ще ни погубят поради многото убийства и грехове, които извършихме срещу тях.
- 7 И Амон каза: Ще отида и ще попитам Господа, и ако Той ни каже: Слезете при братята си, ще отидете ли?
- 8 И царят му каза: Да, ако Господ ни каже идете, ние ще слезем при братята ни и ще им станем роби, додето им се изплатим за многото убийства и грехове, които извършихме срещу тях.
- 9 Но Амон му каза: Това да има роби сред тях е противно на закона на братята ни, установен от баща ми; ето защо, нека слезем при тях и да се осланяме на милостта им.

Alma 27

Now it came to pass that when those Lamanites who had gone to war against the Nephites had found, after their many struggles to destroy them, that it was in vain to seek their destruction, they returned again to the land of Nephi.

And it came to pass that the Amalekites, because of their loss, were exceedingly angry. And when they saw that they could not seek revenge from the Nephites, they began to stir up the people in anger against their brethren, the people of Anti-Nephi-Lehi; therefore they began again to destroy them.

Now this people again refused to take their arms, and they suffered themselves to be slain according to the desires of their enemies.

Now when Ammon and his brethren saw this work of destruction among those whom they so dearly beloved, and among those who had so dearly beloved them—for they were treated as though they were angels sent from God to save them from everlasting destruction—therefore, when Ammon and his brethren saw this great work of destruction, they were moved with compassion, and they said unto the king:

Let us gather together this people of the Lord, and let us go down to the land of Zarahemla to our brethren the Nephites, and flee out of the hands of our enemies, that we be not destroyed.

But the king said unto them: Behold, the Nephites will destroy us, because of the many murders and sins we have committed against them.

And Ammon said: I will go and inquire of the Lord, and if he say unto us, go down unto our brethren, will ye go?

And the king said unto him: Yea, if the Lord saith unto us go, we will go down unto our brethren, and we will be their slaves until we repair unto them the many murders and sins which we have committed against them.

But Ammon said unto him: It is against the law of our brethren, which was established by my father, that there should be any slaves among them; therefore let us go down and rely upon the mercies of our brethren.

10 Но царят му каза: Попитай Господа и ако Той ни каже да идем, ние ще отидем, иначе ще погинем в страната.

11 И стана така, че Амон отиде и попита Господ, и Господ му каза:

12 Изведи людете от тази земя, за да не погинат, защото Сатана има голяма власт над сърцата на амалекитите, които подтикват ламанитите към гняв срещу братята им, та да ги избиват; ето защо, напуснете земята; и благословени са людете от това покровение, защото Аз ще ги запазя.

13 И сега стана така, че Амон отиде и каза на царя всичко, което Господ му беше казал.

14 И те събраха наедно всичкия техен народ, да, целия народ Господен, и събраха наедно всичките си стада и черди, и напуснаха земята, и навлязоха в пустошта, която разделяше земята Нефи от земята Зарахемла, и дойдоха близо до пределите на земята.

15 И стана така, че Амон им каза: Ето, аз и братята ми ще отидем в земята Зарахемла, а вие ще останете тука, докато се върнем обратно; и ние ще изпитаме сърцата на нашите братя, за да узнаем дали искат да дойдете в земята им.

16 И стана така, че както Амон влизаше в страната, той и братята му срещнаха Алма на споменатото вече място; и ето, това беше една радостна среща.

17 Сега, радостта на Амон беше толкова голяма, че той бе обзет изцяло от нея; да, той беше погълнат от радостта си в неговия Бог чак до пълно изтощение на силите му; и той отново припадна на земята.

18 Сега, не беше ли това извънредна радост? Ето, това е радостта, която никой не може да получи, освен истински покаялият се и смирен търсач на щастие.

19 Сега, радостта на Алма при вида на братята му бе наистина велика, както и радостта на Аарон, на Омнер и на Химний; но ето, радостта им не беше такава, че да надмогне силите им.

But the king said unto him: Inquire of the Lord, and if he saith unto us go, we will go; otherwise we will perish in the land.

And it came to pass that Ammon went and inquired of the Lord, and the Lord said unto him:

Get this people out of this land, that they perish not; for Satan has great hold on the hearts of the Amalekites, who do stir up the Lamanites to anger against their brethren to slay them; therefore get thee out of this land; and blessed are this people in this generation, for I will preserve them.

And now it came to pass that Ammon went and told the king all the words which the Lord had said unto him.

And they gathered together all their people, yea, all the people of the Lord, and did gather together all their flocks and herds, and departed out of the land, and came into the wilderness which divided the land of Nephi from the land of Zarahemla, and came over near the borders of the land.

And it came to pass that Ammon said unto them: Behold, I and my brethren will go forth into the land of Zarahemla, and ye shall remain here until we return; and we will try the hearts of our brethren, whether they will that ye shall come into their land.

And it came to pass that as Ammon was going forth into the land, that he and his brethren met Alma, over in the place of which has been spoken; and behold, this was a joyful meeting.

Now the joy of Ammon was so great even that he was full; yea, he was swallowed up in the joy of his God, even to the exhausting of his strength; and he fell again to the earth.

Now was not this exceeding joy? Behold, this is joy which none receiveth save it be the truly penitent and humble seeker of happiness.

Now the joy of Alma in meeting his brethren was truly great, and also the joy of Aaron, of Omner, and Himni; but behold their joy was not that to exceed their strength.

20 И сега стана така, че Алма заведе братята си обратно в земята Зарахемла; дори в собствения си дом. И те отидоха при върховния съдия и му разказаха всичко онова, което им се беше случило в земята Нефи сред техните братя, ламанитите.

21 И стана така, че върховният съдия изпрати възвание из цялата страна, в което изискваше гласа на народа относно допускането на братята им, които бяха народа на Анти-Нефи-Лехий.

22 И стана така, че гласът на народа дойде, казвайки: Ето, ние ще предадем земята Иерсон, която е на изток покрай морето и се съединява със земята Изобилие, на юг от земята Изобилие; и тази земя Иерсон е земята, която ще дадем на братята ни в наследство.

23 И ето, ние ще поставим войските си между земята Иерсон и земята Нефи, та да можем да защитаваме братята си в земята Иерсон; и това правим за нашите братя, поради страха им да вдигнат оръжие против своите братя, за да не би да сторят грях; и този техен голям страх идва от горчивото им покаяние поради многото им убийства и ужасното им нечестие.

24 И сега, ето, това ще направим за братята си, за да могат да наследят земята Иерсон; и ще ги пазим с войските си от враговете им, при условие че те ни дават част от тяхното имущество, за да ни подпомагат да поддържахме войските си.

25 Сега стана така, че когато Амон чу това, той се върна с Алма при народа на Анти-Нефи-Лехий в пустошта, където те бяха разпънали шатрите си, и им сториха знайни всички тези неща. И Алма им разказа за обръщането си с Амон, Аарон и братята му.

26 И стана така, че това стана причина за голяма радост между тях. И те слязоха в земята Иерсон и влязоха във владение на земята Иерсон; и бяха наречени от нефитите народа на Амон; тъй те бяха отличавани с това име оттогава насетне.

And now it came to pass that Alma conducted his brethren back to the land of Zarahemla; even to his own house. And they went and told the chief judge all the things that had happened unto them in the land of Nephi, among their brethren, the Lamanites.

And it came to pass that the chief judge sent a proclamation throughout all the land, desiring the voice of the people concerning the admitting their brethren, who were the people of Anti-Nephi-Lehi.

And it came to pass that the voice of the people came, saying: Behold, we will give up the land of Jershon, which is on the east by the sea, which joins the land Bountiful, which is on the south of the land Bountiful; and this land Jershon is the land which we will give unto our brethren for an inheritance.

And behold, we will set our armies between the land Jershon and the land Nephi, that we may protect our brethren in the land Jershon; and this we do for our brethren, on account of their fear to take up arms against their brethren lest they should commit sin; and this their great fear came because of their sore repentance which they had, on account of their many murders and their awful wickedness.

And now behold, this will we do unto our brethren, that they may inherit the land Jershon; and we will guard them from their enemies with our armies, on condition that they will give us a portion of their substance to assist us that we may maintain our armies.

Now, it came to pass that when Ammon had heard this, he returned to the people of Anti-Nephi-Lehi, and also Alma with him, into the wilderness, where they had pitched their tents, and made known unto them all these things. And Alma also related unto them his conversion, with Ammon and Aaron, and his brethren.

And it came to pass that it did cause great joy among them. And they went down into the land of Jershon, and took possession of the land of Jershon; and they were called by the Nephites the people of Ammon; therefore they were distinguished by that name ever after.

- 27 И те живееха сред народа на Нефи, и бяха причислени към хората, които бяха от църквата Божия. И те бяха ревностни за Бога и също за хората; понеже те бяха съвършено честни и правдиви във всичко; и те бяха непоколебими във вярата на Христа чак до края.
- 28 И те гледаха на кръвопролитие на братята си с най-голямо отвращение; и никой никога не можеше да ги накара да вдигнат оръжие против своите братя; те никога не се плашеха от смъртта и в най-малка степен, поради надеждата си и виденията си за Христа и за възкресението; ето защо, за тях смъртта беше погълната от победата на Христа над нея.
- 29 Ето защо, те биха изстрадали смърт по най-мъчителния и ужасен начин, която можеше да им бъде причинена от техните братя, наместо да вдигнат меч или кривия нож да ги поразят.
- 30 И тъй, те бяха един ревностен и възлюбен народ, много облагодетелстван от Господа.

And they were among the people of Nephi, and also numbered among the people who were of the church of God. And they were also distinguished for their zeal towards God, and also towards men; for they were perfectly honest and upright in all things; and they were firm in the faith of Christ, even unto the end.

And they did look upon shedding the blood of their brethren with the greatest abhorrence; and they never could be prevailed upon to take up arms against their brethren; and they never did look upon death with any degree of terror, for their hope and views of Christ and the resurrection; therefore, death was swallowed up to them by the victory of Christ over it.

Therefore, they would suffer death in the most aggravating and distressing manner which could be inflicted by their brethren, before they would take the sword or cimeter to smite them.

And thus they were a zealous and beloved people, a highly favored people of the Lord.

Алма 28

- 1 И сега стана така, че след като народът на Амон се установи в земята Иерсон, и след като в земята Иерсон беше основана църква и войските на нефитите бяха разположени около земята Иерсон, да, по всички предели около земята Зарахемла, ето, войските на ламанитите последваха братята си в пустошта.
- 2 И тъй, там стана страхотна битка; да, дори такава, каквато никога преди не е била виждана от людето в страната от времето, когато Лехий напусна Ерусалим; да, и десетки хиляди от ламанитите бяха убити и разпръснати надалеч.
- 3 Да, и имаше също голямо клане сред народа на Нефи; при все това ламанитите бяха прогонени и разпръснати, и людето на Нефи се върнаха отново в земята си.
- 4 И сега, по това време беше велико оплакване и ридания се чуваха из цялата страна, сред целия народ на Нефи.
- 5 Да, плачът на вдовиците, оплакващи съпрузите си, и също на бащите, оплакващи синовете си, и дъщерята — брат си, да, и братът — бащата; и така плачът на риданието се чуваше сред всички тях, които оплакваха роднините си, които бяха убити.
- 6 И сега, това наистина беше един печален ден; да, време за тържество и време за много постене и молитви.
- 7 И тъй свърши петнадесетата година от управлението на съдиите над народа на Нефи.
- 8 И това е разказът за Амон и братята му относно техните пътувания в земята Нефи, страданията им в страната, скърбите и огорченията им, и неизразимата им радост, и приемането, и безопасността на братята в земята Иерсон. И сега, Господ, Изкупителят на човечеството да благослови душите им навеки.
- 9 И това е разказът за войните и раздорите сред нефитите, както и войните между нефити и ламанити; и тъй свърши петнадесетата година от управлението на съдиите.

Alma 28

And now it came to pass that after the people of Ammon were established in the land of Jershon, and a church also established in the land of Jershon, and the armies of the Nephites were set round about the land of Jershon, yea, in all the borders round about the land of Zarahemla; behold the armies of the Lamanites had followed their brethren into the wilderness.

And thus there was a tremendous battle; yea, even such an one as never had been known among all the people in the land from the time Lehi left Jerusalem; yea, and tens of thousands of the Lamanites were slain and scattered abroad.

Yea, and also there was a tremendous slaughter among the people of Nephi; nevertheless, the Lamanites were driven and scattered, and the people of Nephi returned again to their land.

And now this was a time that there was a great mourning and lamentation heard throughout all the land, among all the people of Nephi—

Yea, the cry of widows mourning for their husbands, and also of fathers mourning for their sons, and the daughter for the brother, yea, the brother for the father; and thus the cry of mourning was heard among all of them, mourning for their kindred who had been slain.

And now surely this was a sorrowful day; yea, a time of solemnity, and a time of much fasting and prayer.

And thus endeth the fifteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi;

And this is the account of Ammon and his brethren, their journeyings in the land of Nephi, their sufferings in the land, their sorrows, and their afflictions, and their incomprehensible joy, and the reception and safety of the brethren in the land of Jershon. And now may the Lord, the Redeemer of all men, bless their souls forever.

And this is the account of the wars and contentions among the Nephites, and also the wars between the Nephites and the Lamanites; and the fifteenth year of the reign of the judges is ended.

- 10 И от първата до петнадесетата година бяха уни-
щожени много хиляди души; да, предизвикана бе
ужасна гледка на кръвопролитие.
- 11 И телата на много хиляди са положени дълбоко в
земята, докато телата на други хиляди се разлагат
на купове по лицето на земята; да, и много хиляди
оплакват загубата на роднините си, защото имат
причина да се страхуват според обещанията
Господни, че те са предадени на състояние на безк-
райна злочестина.
- 12 Докато много хиляди други наистина оплакват
загубата на роднините си, но се радват и ликуват с
надеждата и дори знаят, че според обещанията
Господни те ще са вдигнати да живеят от дясната
страна на Бога, в състояние на нескончаемо щастие.
- 13 И тъй, ние виждаме колко голямо е човешкото
неравенство поради грях и прегрешение, и силата
на дявола, която идва от лукавите планове, които
той крои да впримчи сърцата човешки.
- 14 И тъй, ние виждаме великия призив за усърдие
на хората при труда им в лозята Господни; и тъй
ние разбираме голямата причина за скръб, а също и
за радост — скръб поради смъртта и унищожение-
то сред хората и радост поради светлината на
Христа за живот.

And from the first year to the fifteenth has brought
to pass the destruction of many thousand lives; yea, it
has brought to pass an awful scene of bloodshed.

And the bodies of many thousands are laid low in the
earth, while the bodies of many thousands are molder-
ing in heaps upon the face of the earth; yea, and many
thousands are mourning for the loss of their kindred,
because they have reason to fear, according to the prom-
ises of the Lord, that they are consigned to a state of
endless wo.

While many thousands of others truly mourn for the
loss of their kindred, yet they rejoice and exult in the
hope, and even know, according to the promises of the
Lord, that they are raised to dwell at the right hand of
God, in a state of never-ending happiness.

And thus we see how great the inequality of man is
because of sin and transgression, and the power of the
devil, which comes by the cunning plans which he hath
devised to ensnare the hearts of men.

And thus we see the great call of diligence of men to
labor in the vineyards of the Lord; and thus we see the
great reason of sorrow, and also of rejoicing—sorrow
because of death and destruction among men, and joy
because of the light of Christ unto life.

Алма 29

- 1 О, да бях ангел и да можех да задоволя желанието на сърцето си, щото да мога да изляза и да заговоря с тръбата Божия с глас, който да разтресе земята и да възвестя покаяние на всички народи!
- 2 Да, бих провъзгласил на всяка душа с глас като гръмотевица покаянието и плана на изкуплението, та да се покаят и дойдат при нашия Бог, за да няма повече скръб по цялото лице на земята.
- 3 Но ето, аз съм човек и греша в желанието си; и трябва да се задоволявам с нещата, които Господ ми е отредил.
- 4 Аз не трябва да терзая с желанието си непоколебимото постановление на един справедлив Бог, защото знам, че Той въздава на човеците съгласно желанията им, било към смърт или към живот; да, знам, че Той възлага на човеците, да, постановява им постановления, които са неизменни според техните желаниа, било към спасение или към унищожение.
- 5 Да, и аз знам, че доброто и злото са дошли пред всички човеци; този, който не различава доброто от злото, е невинен; но този, който познава доброто и злото, на него е дадено според желанията му дали желае добро или зло, живот или смърт, радост или угризение на съвестта.
- 6 Сега, като знам всичко това, защо трябва да искам повече от това да изпълнявам делото, за което съм бил призован?
- 7 Защо трябваше да искам да бъда ангел, та да можех да говоря на всичките краища на земята?
- 8 Понеже ето, Господ дава на всички народи учители от собствения им народ и език да поучават словото Му, да, с мъдрост, всичко, което Той смята уместно, че те трябва да имат; ето защо, виждаме, че Господ съветва с мъдрост, според онова, което е справедливо и истинно.

Alma 29

O that I were an angel, and could have the wish of mine heart, that I might go forth and speak with the trump of God, with a voice to shake the earth, and cry repentance unto every people!

Yea, I would declare unto every soul, as with the voice of thunder, repentance and the plan of redemption, that they should repent and come unto our God, that there might not be more sorrow upon all the face of the earth.

But behold, I am a man, and do sin in my wish; for I ought to be content with the things which the Lord hath allotted unto me.

I ought not to harrow up in my desires the firm decree of a just God, for I know that he granteth unto men according to their desire, whether it be unto death or unto life; yea, I know that he alloteth unto men, yea, decreeth unto them decrees which are unalterable, according to their wills, whether they be unto salvation or unto destruction.

Yea, and I know that good and evil have come before all men; he that knoweth not good from evil is blameless; but he that knoweth good and evil, to him it is given according to his desires, whether he desireth good or evil, life or death, joy or remorse of conscience.

Now, seeing that I know these things, why should I desire more than to perform the work to which I have been called?

Why should I desire that I were an angel, that I could speak unto all the ends of the earth?

For behold, the Lord doth grant unto all nations, of their own nation and tongue, to teach his word, yea, in wisdom, all that he seeth fit that they should have; therefore we see that the Lord doth counsel in wisdom, according to that which is just and true.

- 9 Знам това, което Господ ми е заповядал, и се хваля с това. Не се хваля със себе си, но се хваля с това, което Господ ми е заповядал; да, това е хвалбата ми, по възможност да бъда оръдие в ръцете Божии, за да доведе някои души до покаяние; и това е моята радост.
- 10 И ето, когато виждам мнозина от братята ми истински покаяни и идващи при Господа техния Бог, тогава душата ми се изпълва с радост; тогава аз си спомням това, което Господ направи за мене, да, тъкмо това, че чу молитвата ми; да, тогава си спомням Неговата милостива ръка, която Той протегна към мене.
- 11 Да, и аз си спомням също пленничеството на бащите ми; защото знам със сигурност, че Господ ги избави от робството и тъй Той основа църквата Си; да, Господ Бог, Богът на Авраам, Богът на Исаак и Богът на Яков ги избави от робство.
- 12 Да, винаги съм си спомнял за пленничеството на бащите ми; и този същият Бог, Който ги избави от ръцете на египтяните, ги избави от робството.
- 13 Да, и този същият Бог основа църквата Си сред тях; да, този същият Бог ме е призовал със свято призвание да проповядвам словото сред този народ и ми е дал голям успех, поради който радостта ми е пълна.
- 14 Но аз не се радвам само на своя успех, но радостта ми е още по-пълна поради успеха на братята ми в земята Нефи.
- 15 Ето, те се трудиха извънредно и принесоха много плод; и колко голяма ще бъде наградата им!
- 16 Сега, когато мисля за успеха на тези мои братя, душата ми се възнася, та чак ще се отдели от тялото ми, както стана преди, толкова велика е радостта ми.
- 17 И сега, дано Господ да даде на тези мои братя да седнат в царството Божие; да, също и на всички онези, които са плодовете на труда им, за да не излизат повече, а да могат да Го славят навеки. И дано Бог да даде това да стане според словата ми, тъкмо както рекох. Амин.

I know that which the Lord hath commanded me, and I glory in it. I do not glory of myself, but I glory in that which the Lord hath commanded me; yea, and this is my glory, that perhaps I may be an instrument in the hands of God to bring some soul to repentance; and this is my joy.

And behold, when I see many of my brethren truly penitent, and coming to the Lord their God, then is my soul filled with joy; then do I remember what the Lord has done for me, yea, even that he hath heard my prayer; yea, then do I remember his merciful arm which he extended towards me.

Yea, and I also remember the captivity of my fathers; for I surely do know that the Lord did deliver them out of bondage, and by this did establish his church; yea, the Lord God, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob, did deliver them out of bondage.

Yea, I have always remembered the captivity of my fathers; and that same God who delivered them out of the hands of the Egyptians did deliver them out of bondage.

Yea, and that same God did establish his church among them; yea, and that same God hath called me by a holy calling, to preach the word unto this people, and hath given me much success, in the which my joy is full.

But I do not joy in my own success alone, but my joy is more full because of the success of my brethren, who have been up to the land of Nephi.

Behold, they have labored exceedingly, and have brought forth much fruit; and how great shall be their reward!

Now, when I think of the success of these my brethren my soul is carried away, even to the separation of it from the body, as it were, so great is my joy.

And now may God grant unto these, my brethren, that they may sit down in the kingdom of God; yea, and also all those who are the fruit of their labors that they may go no more out, but that they may praise him forever. And may God grant that it may be done according to my words, even as I have spoken. Amen.

Алма 30

- 1 Ето, сега стана така, че след като народът на Амон се установи в земята Иерсон, да, също и след като ламанитите бяха изгонени от страната, и мъртвите им погребани от народа в страната,
- 2 сега, техните мъртви не бяха преброени поради огромния им брой, нито пък мъртвите на нефитите бяха преброени, но стана така, че след като те бяха погребали мъртвите си и след дни на пост, на оплакване и на молитва (и това беше през шестнадесетата година от управлението на съдиите над народа на Нефи), настана продължителен мир из цялата страна.
- 3 Да, и людете съблюдаваха да спазват заповедите Господни; и те бяха точни в съблюдаването на обредите Божии според закона на Моисей; защото те бяха учени да спазват закона на Моисей, докато той се изпълни.
- 4 И тъй, нямаше смутове сред людете през цялата шестнадесета година на управлението на съдиите над народа на Нефи.
- 5 И стана така, че и през седемнадесетата година от управлението на съдиите имаше продължителен мир.
- 6 Но стана така, че в края на седемнадесетата година в земята Зарахемла пристигна човек, който беше антихрист, защото започна да проповядва на людете срещу пророчествата, които бяха изречени от пророците относно пришествието на Христа.
- 7 Сега, нямаше закон против човешките вярвания, защото беше напълно противно на заповедите Божии да има закон, който би поставил човеците на неравни начала.
- 8 Понеже тъй казва писанието: Изберете днес кому искате да служите.
- 9 Сега, ако човек желаше да служи на Бога, това беше негова привилегия; или по-скоро, ако вярваше в Бога, имаше привилегията да Му служи; но ако той не вярваше в Него, нямаше закон да го накаже.

Alma 30

Behold, now it came to pass that after the people of Ammon were established in the land of Jershon, yea, and also after the Lamanites were driven out of the land, and their dead were buried by the people of the land—

Now their dead were not numbered because of the greatness of their numbers; neither were the dead of the Nephites numbered—but it came to pass after they had buried their dead, and also after the days of fasting, and mourning, and prayer, (and it was in the sixteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi) there began to be continual peace throughout all the land.

Yea, and the people did observe to keep the commandments of the Lord; and they were strict in observing the ordinances of God, according to the law of Moses; for they were taught to keep the law of Moses until it should be fulfilled.

And thus the people did have no disturbance in all the sixteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass that in the commencement of the seventeenth year of the reign of the judges, there was continual peace.

But it came to pass in the latter end of the seventeenth year, there came a man into the land of Zarahemla, and he was Anti-Christ, for he began to preach unto the people against the prophecies which had been spoken by the prophets, concerning the coming of Christ.

Now there was no law against a man's belief; for it was strictly contrary to the commands of God that there should be a law which should bring men on to unequal grounds.

For thus saith the scripture: Choose ye this day, whom ye will serve.

Now if a man desired to serve God, it was his privilege; or rather, if he believed in God it was his privilege to serve him; but if he did not believe in him there was no law to punish him.

10 Но ако извършеше убийство, той биваше наказван със смърт; и ако ограбеше, той също биваше наказван; и ако откраднеше, той също биваше наказван; и ако извършваше прелюбодеяние, той също биваше наказван; да, за всичкото това нечестие те биваха наказвани.

11 Защото съществуваше закон, според който хората трябваше да бъдат съдени според престъпленията им. Но нямаше закон против вярата на човек; ето защо, човек биваше наказван само за престъпленията, които беше извършил; ето защо, всички хора бяха на равни начала.

12 И този антихрист, чието име беше Корихор (и когото законът не можеше да хване), започна да проповядва на народа, че няма да има никакъв Христос. И той проповядваше по този начин, казвайки:

13 О, вие, които сте оковани с една безумна и напразна надежда, защо се заробвате с такива безумни неща? Защо очаквате някакъв Христос? Защото никой не може да познава нещо от идното.

14 Ето, тези неща, които вие наричате пророчества и казвате, че са предадени от свети пророци, ето, това са безумните предания на бащите ви.

15 Откъде знаете за тяхната сигурност? Ето, вие не можете да познавате това, което не виждате; ето защо, не можете да знаете, че ще има Христос.

16 Вие очаквате и казвате, че виждате опрощение на греховете си. Но ето, това е сетнината на един помрачен разум; и това побъркване на ума ви идва от преданията на бащите ви, които ви подвеждат да вярвате в неща, които не са така.

17 И много други такива неща им изрече той, като им казваше, че не може да бъде извършено единение за греховете на хората, но че всеки човек получава в този живот според способностите на личността, ето защо, всеки човек преуспява според дарбата си; и че всеки човек побеждава според силата си; и каквото и да върши човек, нищо не е престъпление.

But if he murdered he was punished unto death; and if he robbed he was also punished; and if he stole he was also punished; and if he committed adultery he was also punished; yea, for all this wickedness they were punished.

For there was a law that men should be judged according to their crimes. Nevertheless, there was no law against a man's belief; therefore, a man was punished only for the crimes which he had done; therefore all men were on equal grounds.

And this Anti-Christ, whose name was Korihor, (and the law could have no hold upon him) began to preach unto the people that there should be no Christ. And after this manner did he preach, saying:

O ye that are bound down under a foolish and a vain hope, why do ye yoke yourselves with such foolish things? Why do ye look for a Christ? For no man can know of anything which is to come.

Behold, these things which ye call prophecies, which ye say are handed down by holy prophets, behold, they are foolish traditions of your fathers.

How do ye know of their surety? Behold, ye cannot know of things which ye do not see; therefore ye cannot know that there shall be a Christ.

Ye look forward and say that ye see a remission of your sins. But behold, it is the effect of a frenzied mind; and this derangement of your minds comes because of the traditions of your fathers, which lead you away into a belief of things which are not so.

And many more such things did he say unto them, telling them that there could be no atonement made for the sins of men, but every man fared in this life according to the management of the creature; therefore every man prospered according to his genius, and that every man conquered according to his strength; and whatsoever a man did was no crime.

18 И тъй им проповядваше той, отклонявайки сърцата на мнозина, като ги караше да надигат глави в нечестия си, да, като увличаше много жени, също и мъже да извършват блудства, като им казваше, че щом човек умре, това е краят му.

19 Сега, този човек отиде също и в земята Иерсон, за да проповядва тези неща сред народа на Амон, които бяха някога от народа на ламанитите.

20 Но ето, те се показаха по-мъдри от много нефити; защото го хванаха, вързаха го и го откараха пред Амон, който беше висш свещеник на този народ.

21 И стана така, че той накара Корихор да бъде изведен от земята. И той дойде в земята Гедеон и започна да им проповядва и на тях; но тук той нямаше много успех, защото те го хванаха, вързаха го и го закараха пред висшия свещеник и върховния съдия на земята.

22 И стана така, че висшият свещеник му каза: Защо ходиш наоколо и извращаваш пътищата Господни? Защо учиш людете, че няма да има Христос, та да прекъснеш радостта им? Защо говориш против всичките пророчества на светите пророци?

23 Сега, името на висшия свещеник беше Гедона. И Корихор му каза: Понеже не проповядвам безумните предания на бащите ви и понеже не уча тези люде да се обвързват с безумни обреди и действия, наложени от древни свещеници, за да заграбват силата и властта над тях и да ги държат в невежество, че да не може да надигнат главите си, но да бъдат държани в подчинение според словата ви.

24 Казвате, че този народ е свободен. Ето, аз казвам, че те са в робство. Вие казвате, че тези древни пророчества са истинни. Ето, аз казвам, че вие не знаете дали са истинни.

25 Казвате, че този народ е виновен и паднал народ поради прегрешението на един родител. Ето, аз казвам, че детето не е виновно заради родителите си.

26 И вие казвате също, че Христос ще дойде. Но ето, аз казвам, че вие не знаете, че ще има Христос. И казвате, че Той ще бъде убит заради греховете на света.

And thus he did preach unto them, leading away the hearts of many, causing them to lift up their heads in their wickedness, yea, leading away many women, and also men, to commit whoredoms—telling them that when a man was dead, that was the end thereof.

Now this man went over to the land of Jershon also, to preach these things among the people of Ammon, who were once the people of the Lamanites.

But behold they were more wise than many of the Nephites; for they took him, and bound him, and carried him before Ammon, who was a high priest over that people.

And it came to pass that he caused that he should be carried out of the land. And he came over into the land of Gideon, and began to preach unto them also; and here he did not have much success, for he was taken and bound and carried before the high priest, and also the chief judge over the land.

And it came to pass that the high priest said unto him: Why do ye go about perverting the ways of the Lord? Why do ye teach this people that there shall be no Christ, to interrupt their rejoicings? Why do ye speak against all the prophecies of the holy prophets?

Now the high priest's name was Giddonah. And Korihor said unto him: Because I do not teach the foolish traditions of your fathers, and because I do not teach this people to bind themselves down under the foolish ordinances and performances which are laid down by ancient priests, to usurp power and authority over them, to keep them in ignorance, that they may not lift up their heads, but be brought down according to thy words.

Ye say that this people is a free people. Behold, I say they are in bondage. Ye say that those ancient prophecies are true. Behold, I say that ye do not know that they are true.

Ye say that this people is a guilty and a fallen people, because of the transgression of a parent. Behold, I say that a child is not guilty because of its parents.

And ye also say that Christ shall come. But behold, I say that ye do not know that there shall be a Christ. And ye say also that he shall be slain for the sins of the world—

27 И тъй вие подвеждате тези люде по безумните предания на бащите ви, според собствените ви прищевки; и ги подтискате, тъкмо като че ли са в робство, та да можете да си угаждате от труда на ръцете им, тъй че те да не смеят да погледнат смело нагоре и да не смеят да се радват на своите права и привилегии.

28 Да, те не смеят да се възползват от това, което им принадлежи, за да не би да обидят свещениците си, които ги подчиняват на прищевките си и ги карат да вярват чрез преданията им и сънищата им, и прищевките им, и виденията им, и тъй наречените от тях тайнства, че щели, ако не следват словата им, да обидят някакво си неизвестно същество, което те наричат Бог — същество, което никога не е било видяно или известно, което никога не е било, нито пък някога ще бъде.

29 Сега, когато висшият свещеник и върховният съдия видяха коравосърдечие то му, да, и когато видяха, че той хулеше дори и Бога, те не дадоха никакъв отговор на словата му; но накараха той да бъде вързан; и го предадоха в ръцете на стражите, и го изпратиха в земята Зарахемла, за да бъде заведен пред Алма и върховния съдия, който беше управител на цялата страна.

30 И стана така, че когато той беше доведен пред Алма и пред върховния съдия, продължи по същия начин, както в земята Гедеон; да, той продължи да богохулства.

31 И той надигна глас пред Алма с големи, надути слова и охули свещениците и учителите, като ги обвини в това, че увеличат людето по глупавите предания на бащите им, с намерение да си угаждат от труда на людето.

32 Сега, Алма му каза: Ти знаеш, че ние не си угаждаме от труда на този народ; защото ето, аз съм се трудил със собствените си ръце тъкмо от началото на управлението на съдиите досега за издръжката си, въпреки многото ми пътувания из страната да проповядвам словото Божие на моя народ.

And thus ye lead away this people after the foolish traditions of your fathers, and according to your own desires; and ye keep them down, even as it were in bondage, that ye may glut yourselves with the labors of their hands, that they durst not look up with boldness, and that they durst not enjoy their rights and privileges.

Yea, they durst not make use of that which is their own lest they should offend their priests, who do yoke them according to their desires, and have brought them to believe, by their traditions and their dreams and their whims and their visions and their pretended mysteries, that they should, if they did not do according to their words, offend some unknown being, who they say is God—a being who never has been seen or known, who never was nor ever will be.

Now when the high priest and the chief judge saw the hardness of his heart, yea, when they saw that he would revile even against God, they would not make any reply to his words; but they caused that he should be bound; and they delivered him up into the hands of the officers, and sent him to the land of Zarahemla, that he might be brought before Alma, and the chief judge who was governor over all the land.

And it came to pass that when he was brought before Alma and the chief judge, he did go on in the same manner as he did in the land of Gideon; yea, he went on to blaspheme.

And he did rise up in great swelling words before Alma, and did revile against the priests and teachers, accusing them of leading away the people after the silly traditions of their fathers, for the sake of glutting on the labors of the people.

Now Alma said unto him: Thou knowest that we do not glut ourselves upon the labors of this people; for behold I have labored even from the commencement of the reign of the judges until now, with mine own hands for my support, notwithstanding my many travels round about the land to declare the word of God unto my people.

33 И въпреки многото трудове, които съм изпълнявал в църквата, никога не съм получавал дори и една сенина за труда си; нито пък някой от моите братя е получавал, освен ако не е бил на съдийския престол; и тогава ние получавахме за нашето време според закона.

34 И сега, ако ние не получаваме нищо за трудовете си в църквата, каква ни е ползата да се трудим в църквата, освен за да провъзгласяваме истината, та да можем да имаме радост в радостта на нашите братя?

35 Тогава защо казваш, че проповядваме на този народ, за да се обогатяваме, когато ти самият знаеш, че не получаваме никаква печалба? И сега, вярваш ли, че ние мамим този народ, което предизвиква такава голяма радост в сърцата на хората?

36 И Корихор му отговори: Да.

37 И тогава Алма му каза: Вярваш ли, че има Бог?

38 И той отговори: Не.

39 Сега, Алма му каза: Ще отричаш ли още, че има Бог и ще отричаш ли също Христа? Защото ето, аз ти казвам, аз знам, че има Бог и че Христос ще дойде.

40 И сега, какво доказателство имаш, че няма Бог, или че Христос няма да дойде? Аз ти казвам, че ти нямаш никакво, освен само словото си.

41 Но, ето, аз имам всички свидетелства за това, че тези неща са истинни; и ти също имаш всички свидетелства, че те са истинни; и ще ги отречеш ли? Вярваш ли, че тези неща са истинни?

42 Ето, аз знам, че вярваш, но ти си обладан от лъжлив дух и си отхвърлил Духа Божий, тъй че да не може да има място в тебе; обаче дяволът има власт над тебе и те тласка насам-натам, като прави кроежи да унищожи чедата Божи.

43 И сега, Корихор каза на Алма: Ако ми покажеш знамение, за да се убедя, че има Бог, да, покажи ми, че Той има сила, и тогава ще бъда убеден в истинността на словата ти.

And notwithstanding the many labors which I have performed in the church, I have never received so much as even one senine for my labor; neither has any of my brethren, save it were in the judgment-seat; and then we have received only according to law for our time.

And now, if we do not receive anything for our labors in the church, what doth it profit us to labor in the church save it were to declare the truth, that we may have rejoicings in the joy of our brethren?

Then why sayest thou that we preach unto this people to get gain, when thou, of thyself, knowest that we receive no gain? And now, believest thou that we deceive this people, that causes such joy in their hearts?

And Korihor answered him, Yea.

And then Alma said unto him: Believest thou that there is a God?

And he answered, Nay.

Now Alma said unto him: Will ye deny again that there is a God, and also deny the Christ? For behold, I say unto you, I know there is a God, and also that Christ shall come.

And now what evidence have ye that there is no God, or that Christ cometh not? I say unto you that ye have none, save it be your word only.

But, behold, I have all things as a testimony that these things are true; and ye also have all things as a testimony unto you that they are true; and will ye deny them? Believest thou that these things are true?

Behold, I know that thou believest, but thou art possessed with a lying spirit, and ye have put off the Spirit of God that it may have no place in you; but the devil has power over you, and he doth carry you about, working devices that he may destroy the children of God.

And now Korihor said unto Alma: If thou wilt show me a sign, that I may be convinced that there is a God, yea, show unto me that he hath power, and then will I be convinced of the truth of thy words.

44 Но Алма му каза: Ти си имал достатъчно знамения; ще изкушаваш ли твоя Бог? Ще кажеш ли: Покажи ми знамение, когато имаш свидетелството на всичките тези твои братя, а също и на всичките свети пророци? Писанията са положени пред тебе, да, и всички неща свидетелстват, че има Бог; да, тъкмо земята и всичко по нейното лице, да, и движението ѝ, и всичките планети, които се движат в обичайната си форма, свидетелстват, че има един Върховен Творец.

45 Въпреки това ти обикаляш, като увличаш сърцата на тези люде, като им свидетелстваш, че няма Бог. И все пак, ще отречеш ли всички тези свидетелства? И той каза: Да, ще отрека, освен ако не ми покажеш знамение.

46 И сега стана така, че Алма му каза: Ето, аз съм натъжен от коравосърдечието ти, да, от това, че все още се противиш на духа на истината, дотолкова, че душата ти може да бъде унищожена.

47 Но ето, по-добре е душата ти да бъде загубена, отколкото да станеш причина за довеждането на много души под унищожение чрез твоите лъжливи и ласкателни слова; затова ако пак отречеш, ето, Бог ще те порази, тъй че да онемееш, та никога повече да не отвориш устата си и да не мамиш този народ повече.

48 Сега, Корихор му каза: Аз не отричам съществуването на Бога, но не вярвам, че има Бог; и казвам също, че ти не знаеш, че има Бог; и ако не ми покажеш знамение, аз няма да повярвам.

49 Сега, Алма му каза: Това ще ти дам за знамение: Ти ще онемееш според словата ми, и аз казвам, че в името на Бога ти ще бъдеш поразен да онемееш, та да не можеш да говориш повече.

50 Сега, когато Алма произнесе тези слова, Корихор бе поразен да онемее, та да не може да говори повече, според словата на Алма.

But Alma said unto him: Thou hast had signs enough; will ye tempt your God? Will ye say, Show unto me a sign, when ye have the testimony of all these thy brethren, and also all the holy prophets? The scriptures are laid before thee, yea, and all things denote there is a God; yea, even the earth, and all things that are upon the face of it, yea, and its motion, yea, and also all the planets which move in their regular form do witness that there is a Supreme Creator.

And yet do ye go about, leading away the hearts of this people, testifying unto them there is no God? And yet will ye deny against all these witnesses? And he said: Yea, I will deny, except ye shall show me a sign.

And now it came to pass that Alma said unto him: Behold, I am grieved because of the hardness of your heart, yea, that ye will still resist the spirit of the truth, that thy soul may be destroyed.

But behold, it is better that thy soul should be lost than that thou shouldst be the means of bringing many souls down to destruction, by thy lying and by thy flattering words; therefore if thou shalt deny again, behold God shall smite thee, that thou shalt become dumb, that thou shalt never open thy mouth any more, that thou shalt not deceive this people any more.

Now Korihor said unto him: I do not deny the existence of a God, but I do not believe that there is a God; and I say also, that ye do not know that there is a God; and except ye show me a sign, I will not believe.

Now Alma said unto him: This will I give unto thee for a sign, that thou shalt be struck dumb, according to my words; and I say, that in the name of God, ye shall be struck dumb, that ye shall no more have utterance.

Now when Alma had said these words, Korihor was struck dumb, that he could not have utterance, according to the words of Alma.

51 И сега, когато върховният съдия видя това, той протегна ръката си и написа на Корихор, казвайки: Уверен ли си в силата Божия? Чрез кого желаеше ти Алма да покаже знамението Му? Искаше ли ти той да направи да пострадат други, за да покаже знамение на тебе? Ето, той ти показа знамение; сега ще спориш ли още?

52 И Корихор протегна ръката си и написа, казвайки: Знаем, че съм нем, защото не мога да говоря; и знам, че нищо освен силата Божия, не би могло да ми навлече това; да, и винаги съм знаел, че има Бог.

53 Но ето, дяволът ме измами; защото той ми се яви във вид на ангел и ми каза: Иди и възстанови този народ, понеже те всички се отклониха след един непознат Бог. И той ми каза: Няма Бог; да, и той ме научи какво трябва да кажа. И аз проповядвах на хората неговите слова; и ги проповядвах, защото те се харесваха на плътския ум; и ги проповядвах чак докато постигнах голям успех, дотолкова, че и аз наистина повярвах, че са верни; и по тази причина аз се противях на истината, чак докато не си навлякох това голямо проклятие.

54 Сега, след като изрече това, той помоли Алма да се помоли на Бога, та проклятието да може да се вдигне от него.

55 Но Алма му каза: Ако това проклятие бъде вдигнато от тебе, ти отново ще продължиш да подвеждаш сърцата на този народ; ето защо, нека стане с тебе тъкмо както Господ иска.

56 И стана така, че проклятието не бе вдигнато от Корихор; и той бе прогонен и тръгна от къща на къща да проси за препитанието си.

57 Сега, вестта за случилото се на Корихор бе незабавно разгласена из цялата страна; да, беше изпратено възвание от върховния съдия до всички хора в страната, прогласявайки на тези, които бяха повярвали в словата на Корихор, че трябва бързо да се покаят, да не би да ги сполети същото възмездие.

And now when the chief judge saw this, he put forth his hand and wrote unto Korihor, saying: Art thou convinced of the power of God? In whom did ye desire that Alma should show forth his sign? Would ye that he should afflict others, to show unto thee a sign? Behold, he has showed unto you a sign; and now will ye dispute more?

And Korihor put forth his hand and wrote, saying: I know that I am dumb, for I cannot speak; and I know that nothing save it were the power of God could bring this upon me; yea, and I always knew that there was a God.

But behold, the devil hath deceived me; for he appeared unto me in the form of an angel, and said unto me: Go and reclaim this people, for they have all gone astray after an unknown God. And he said unto me: There is no God; yea, and he taught me that which I should say. And I have taught his words; and I taught them because they were pleasing unto the carnal mind; and I taught them, even until I had much success, inasmuch that I verily believed that they were true; and for this cause I withstood the truth, even until I have brought this great curse upon me.

Now when he had said this, he besought that Alma should pray unto God, that the curse might be taken from him.

But Alma said unto him: If this curse should be taken from thee thou wouldst again lead away the hearts of this people; therefore, it shall be unto thee even as the Lord will.

And it came to pass that the curse was not taken off of Korihor; but he was cast out, and went about from house to house begging for his food.

Now the knowledge of what had happened unto Korihor was immediately published throughout all the land; yea, the proclamation was sent forth by the chief judge to all the people in the land, declaring unto those who had believed in the words of Korihor that they must speedily repent, lest the same judgments would come unto them.

58 И стана така, че всички те бяха убедени в нечестие-
тието на Корихор; и те всички бяха обърнати към
Господа отново; и това сложи край на беззаконието
на Корихор. И Корихор тръгна да обикаля от къща
на къща да проси храна за препитанието си.

59 И стана така, че като отиде сред людете, да, сред
един народ, който се беше отделил от нефитите и
беше нарекъл себе си зорамити, водени от един
мъж, чието име беше Зорам, и когато той отиде
сред тях, ето, те минаха отгоре му и го стъпкаха, чак
докато не умря.

60 И тъй, ние виждаме края на този, който извра-
щава пътищата Господни; и тъй, виждаме, че дяво-
лът не ще поддържа чедата си в последния ден, но
бързо ги завлича в пъкъла.

And it came to pass that they were all convinced of
the wickedness of Korihor; therefore they were all con-
verted again unto the Lord; and this put an end to the
iniquity after the manner of Korihor. And Korihor did
go about from house to house, begging food for his sup-
port.

And it came to pass that as he went forth among the
people, yea, among a people who had separated them-
selves from the Nephites and called themselves
Zoramites, being led by a man whose name was
Zoram—and as he went forth amongst them, behold,
he was run upon and trodden down, even until he was
dead.

And thus we see the end of him who perverteth the
ways of the Lord; and thus we see that the devil will not
support his children at the last day, but doth speedily
drag them down to hell.

Алма 31

- 1 Сега стана така, че след смъртта на Корихор, Алма, като получи вести, че зорамитите извращават пътищата Господни и Зорам, водачът им, увлича сърцата на хората да се кланят на неми идоли, сърцето му се поболя поради беззаконието на народа.
- 2 Защото това бе причина за голяма скръб за Алма да научи, че има беззаконие сред народа му; ето защо, сърцето му бе извънредно наскърбено поради отделянето на зорамитите от нефитите.
- 3 Сега, зорамитите се бяха събрали заедно в една земя, която те наричаха Антионум, която беше на изток от земята Зарахемла, почти граничеща с морския бряг, което беше на юг от земята Иерсон, граничеща също с пустошта на юг, която пустош бе пълна с ламанити.
- 4 Сега, нефитите се опасяваха много, че зорамитите могат да влязат във връзка с ламанитите и че това би било причина за голяма загуба за нефитите.
- 5 И сега, тъй като проповядването на словото имаше голяма склонност да води хората да правят това, което е право, да, то е имало по-силно въздействие върху съзнанието на хората от меч или нещо друго, което им се беше случвало, ето защо, Алма си помисли, че е нужно те да опитат добродетелта на словото Божие.
- 6 Затова той взе със себе си Амон и Аарон, и Омнер; а Химний остави в църквата в Зарахемла, първите трима той взе със себе си, както и Амулик и Зиезрам, които бяха в Мелик; и той също взе двама от синовете си.
- 7 Сега, най-големият си син на име Еламан той не взе със себе си; но имената на онези, които взе със себе си, бяха Сивелон и Кориантон; и това са имената на онези, които отидоха с него сред зорамитите да им проповядват словото.
- 8 Сега, зорамитите бяха отцепници от нефитите; тъй че словото Божие им беше вече проповядвано.

Alma 31

Now it came to pass that after the end of Korihor, Alma having received tidings that the Zoramites were perverting the ways of the Lord, and that Zoram, who was their leader, was leading the hearts of the people to bow down to dumb idols, his heart again began to sicken because of the iniquity of the people.

For it was the cause of great sorrow to Alma to know of iniquity among his people; therefore his heart was exceedingly sorrowful because of the separation of the Zoramites from the Nephites.

Now the Zoramites had gathered themselves together in a land which they called Antionum, which was east of the land of Zarahemla, which lay nearly bordering upon the seashore, which was south of the land of Jershon, which also bordered upon the wilderness south, which wilderness was full of the Lamanites.

Now the Nephites greatly feared that the Zoramites would enter into a correspondence with the Lamanites, and that it would be the means of great loss on the part of the Nephites.

And now, as the preaching of the word had a great tendency to lead the people to do that which was just—yea, it had had more powerful effect upon the minds of the people than the sword, or anything else, which had happened unto them—therefore Alma thought it was expedient that they should try the virtue of the word of God.

Therefore he took Ammon, and Aaron, and Omner; and Himni he did leave in the church in Zarahemla; but the former three he took with him, and also Amulek and Zeezrom, who were at Melek; and he also took two of his sons.

Now the eldest of his sons he took not with him, and his name was Helaman; but the names of those whom he took with him were Shiblón and Corianton; and these are the names of those who went with him among the Zoramites, to preach unto them the word.

Now the Zoramites were dissenters from the Nephites; therefore they had had the word of God preached unto them.

- 9 Но те бяха изпаднали в големи прегрешения, понеже не искаха да съблюдават спазването на заповедите Божии, нито Неговите повеления според закона на Моисей.
- 10 Нито пък искаха да съблюдават действията на църквата, да постоянстват ежедневно в молитва и умоляване на Бога, та да не могат да изпаднат в изкушение.
- 11 Да, в крайна сметка те извратиха пътищата Господни в много неща; ето защо, по тази причина, Алма и братята му отидоха в страната да им проповядват словото.
- 12 Сега, когато пристигнаха в страната, за тяхно голямо учудване намериха, че зорамитите бяха построили синагоги и се събираха заедно през един ден от седмицата, който ден те наричаха Господния ден; и правеха богослужението по начин, който Алма и братята му никога не бяха виждали.
- 13 Защото те бяха построили място в средата на синагогата, място за стоене, което се издигаше високо над главата; и на върха му можеше да застане само един човек.
- 14 Ето защо, всеки, който желаше да се покланя, трябваше да излезе и да застане на върха му, да простре ръцете си към небето, и да извика с висок глас, казвайки:
- 15 Свети, Свети Боже, ние вярваме, че Ти си Бог и вярваме, че Ти си Свят, и че си бил Дух, и че Ти си Дух, и че Ти ще бъдеш Дух навеки.
- 16 Свети Боже, ние вярваме, че Ти си ни отделил от братята ни; и ние не вярваме в преданията на нашите братя, предадени им чрез детинщината на бащите им; но ние вярваме, че Ти си ни избрал да бъдем Твои свети чеда; и също, че Ти си ни сторил знайно, че няма да има Христос.

But they had fallen into great errors, for they would not observe to keep the commandments of God, and his statutes, according to the law of Moses.

Neither would they observe the performances of the church, to continue in prayer and supplication to God daily, that they might not enter into temptation.

Yea, in fine, they did pervert the ways of the Lord in very many instances; therefore, for this cause, Alma and his brethren went into the land to preach the word unto them.

Now, when they had come into the land, behold, to their astonishment they found that the Zoramites had built synagogues, and that they did gather themselves together on one day of the week, which day they did call the day of the Lord; and they did worship after a manner which Alma and his brethren had never beheld;

For they had a place built up in the center of their synagogue, a place for standing, which was high above the head; and the top thereof would only admit one person.

Therefore, whosoever desired to worship must go forth and stand upon the top thereof, and stretch forth his hands towards heaven, and cry with a loud voice, saying:

Holy, holy God; we believe that thou art God, and we believe that thou art holy, and that thou wast a spirit, and that thou art a spirit, and that thou wilt be a spirit forever.

Holy God, we believe that thou hast separated us from our brethren; and we do not believe in the tradition of our brethren, which was handed down to them by the childishness of their fathers; but we believe that thou hast elected us to be thy holy children; and also thou hast made it known unto us that there shall be no Christ.

17 Но Ти си същият вчера, днес и навеки; и Ти си ни избрал, за да бъдем спасени, докато всички около нас са избрани да бъдат хвърлени в пъкъла чрез яростта Ти; ние Ти благодарим, о, Боже, за тази святост, и ти благодарим също, че си ни избрал, за да не бъдем подведени от безумните предания на братята ни, които ги обвързват да вярват в Христа, което отдалечава сърцата им да се лутат надалече от Тебе, Боже наш.

18 И пак Ти благодарим, о, Боже, че сме избран и свят народ. Амин.

19 Сега стана така, че когато Алма, братята му и синовете му чуха тези молитви, те се учудиха неизмеримо.

20 Защото ето, всеки човек отиваше и отправяше тези едни и същи молитви.

21 Сега, мястото беше наречено от тях Рамеумптом, което изгълкувано означава свещен пиедестал.

22 Сега, от този пиедестал всеки от тях отправяше съвсем същата молитва към Бога, като благодареше на техния Бог, че били избрани от Него, че Той не ги бил подвел по преданията на братята им и че сърцата им не били подведени да повярват в идните неща, за които не знаели нищо.

23 Сега, след като всичките люде отправяха благодарности по този начин, те се завръщаха по домовете си, като никога не говореха повече за техния Бог, докато отново не се съберяха при свещения пиедестал, за да отправят благодарности по техния начин.

24 Сега, когато Алма видя това, сърцето му се наскърби; защото той видя, че те бяха един нечестив и извратен народ; да, видя, че сърцата им са отдадени на злато и на сребро, и на всякакъв вид изящни скъпоценности.

25 Да, и той видя също, че сърцата им в тяхната гордост са се издигнали във велико самохвалство.

26 И той издигна гласа си към небесата и извика, казвайки: О, докога, о, Господи, ще търпиш служителите Ти да живеят тук долу в плътта и да съзират това грамадно нечестие сред чедата човешки?

But thou art the same yesterday, today, and forever; and thou hast elected us that we shall be saved, whilst all around us are elected to be cast by thy wrath down to hell; for the which holiness, O God, we thank thee; and we also thank thee that thou hast elected us, that we may not be led away after the foolish traditions of our brethren, which doth bind them down to a belief of Christ, which doth lead their hearts to wander far from thee, our God.

And again we thank thee, O God, that we are a chosen and a holy people. Amen.

Now it came to pass that after Alma and his brethren and his sons had heard these prayers, they were astonished beyond all measure.

For behold, every man did go forth and offer up these same prayers.

Now the place was called by them Rameumptom, which, being interpreted, is the holy stand.

Now, from this stand they did offer up, every man, the selfsame prayer unto God, thanking their God that they were chosen of him, and that he did not lead them away after the tradition of their brethren, and that their hearts were not stolen away to believe in things to come, which they knew nothing about.

Now, after the people had all offered up thanks after this manner, they returned to their homes, never speaking of their God again until they had assembled themselves together again to the holy stand, to offer up thanks after their manner.

Now when Alma saw this his heart was grieved; for he saw that they were a wicked and a perverse people; yea, he saw that their hearts were set upon gold, and upon silver, and upon all manner of fine goods.

Yea, and he also saw that their hearts were lifted up unto great boasting, in their pride.

And he lifted up his voice to heaven, and cried, saying: O, how long, O Lord, wilt thou suffer that thy servants shall dwell here below in the flesh, to behold such gross wickedness among the children of men?

27 Ето, о, Боже, те Те призовават, обаче сърцата им са погълнати от тяхната гордост. Ето, о, Боже, те Те призовават с устните си, докато те самите са се издигнали чак до крайност в празните светски неща.

28 Погледни, о, Боже, скъпото им облекло, пръстените им, гривните им, украшенията им от злато и всички скъпоценности, с които са накичени; и ето, сърцата им са отдадени на тях и въпреки това те призовават, и казват: Ние Ти благодарим, о, Боже, понеже сме Твоят избран народ, да, докато други ще погинат.

29 Да, те казват, че Ти си им сторил знайно, че няма да има Христос.

30 О, Господи Боже, докога ще търпиш да има толкова нечестие и неискреност сред този народ: О, Господи, дай ми сила, за да понеса немощите си. Защото аз съм немощен и толкова нечестие сред тези люде разболява душата ми.

31 О, Господи, сърцето ми е извънредно наскърбено; утеши душата ми в Христа. О, Господи, дай ми да имам сила, за да мога да изтрая с търпение тези страдания, които ще ме сполетят поради беззаконието на тези люде.

32 О, Господи, утеши душата ми и ми дари успех, както и на моите помощници с мене, да, на Амон, Аарон, Омнер, Амулик и Зиезрам, както и на двамата ми сина — да, утеши всички тези, о, Господи. Да, утеши душите им в Христа.

33 Дай им да имат сила, за да могат да понесат огорченията си, които ще ги сполетят поради беззаконията на тези люде.

34 О, Господи, помогни ни да успеем да ги върнем отново към Тебе в Христа.

35 Ето, о, Господи, душите им са скъпоценни и много от тях са наши братя; ето защо, дай ни, о, Господи, сила и мъдрост, за да върнем отново при Тебе тези наши братя.

Behold, O God, they cry unto thee, and yet their hearts are swallowed up in their pride. Behold, O God, they cry unto thee with their mouths, while they are puffed up, even to greatness, with the vain things of the world.

Behold, O my God, their costly apparel, and their ringlets, and their bracelets, and their ornaments of gold, and all their precious things which they are ornamented with; and behold, their hearts are set upon them, and yet they cry unto thee and say—We thank thee, O God, for we are a chosen people unto thee, while others shall perish.

Yea, and they say that thou hast made it known unto them that there shall be no Christ.

O Lord God, how long wilt thou suffer that such wickedness and infidelity shall be among this people? O Lord, wilt thou give me strength, that I may bear with mine infirmities. For I am infirm, and such wickedness among this people doth pain my soul.

O Lord, my heart is exceedingly sorrowful; wilt thou comfort my soul in Christ. O Lord, wilt thou grant unto me that I may have strength, that I may suffer with patience these afflictions which shall come upon me, because of the iniquity of this people.

O Lord, wilt thou comfort my soul, and give unto me success, and also my fellow laborers who are with me—yea, Ammon, and Aaron, and Omner, and also Amulek and Zeezrom, and also my two sons—yea, even all these wilt thou comfort, O Lord. Yea, wilt thou comfort their souls in Christ.

Wilt thou grant unto them that they may have strength, that they may bear their afflictions which shall come upon them because of the iniquities of this people.

O Lord, wilt thou grant unto us that we may have success in bringing them again unto thee in Christ.

Behold, O Lord, their souls are precious, and many of them are our brethren; therefore, give unto us, O Lord, power and wisdom that we may bring these, our brethren, again unto thee.

36 Сега стана така, че след като Алма изрече тези слова, положи ръце над всеки от тези, които бяха с него. И ето, когато той положи ръце над тях, те бяха изпълнени със Светия Дух.

37 И след това те се разделиха един от друг, без да мислят за себе си какво ще ядат или какво ще пият, или за това с какво ще се обличат.

38 И Господ се грижеше за тях да не гладуват, нито да жадуват; да, и Той също им даде сила, за да не претърпят никакъв вид страдания, които да не бъдат погълнати от радостта в Христа. И това беше според молитвата на Алма; и това стана, защото той се молеше с вяра.

Now it came to pass that when Alma had said these words, that he clapped his hands upon all them who were with him. And behold, as he clapped his hands upon them, they were filled with the Holy Spirit.

And after that they did separate themselves one from another, taking no thought for themselves what they should eat, or what they should drink, or what they should put on.

And the Lord provided for them that they should hunger not, neither should they thirst; yea, and he also gave them strength, that they should suffer no manner of afflictions, save it were swallowed up in the joy of Christ. Now this was according to the prayer of Alma; and this because he prayed in faith.

Алма 32

- 1 И стана така, че те отидоха и започнаха да проповядват словото Божие на людете, като влизаха в синагогите им и в къщите им; да, те даже проповядваха словото и по улиците им.
- 2 И стана така, че след много труд сред тях, те започнаха да имат успех сред бедните; защото ето, те бяха прогонвани от синагогите заради грубото им облекло.
- 3 Ето защо, на тях не им се позволяваше да влизат в синагогите и да се покланят на Бога, като бяха считани за нечисти, защото бяха бедни; да, те бяха считани от братята им за шлак; затова те бяха бедни откъм светски неща; но също бяха и ниши по сърце.
- 4 Сега, тъй както Алма поучаваше и говореше на людете на хълма Онида, при него дойде голямо множество от люде, които бяха тези, за които говорихме, които бяха ниши по сърце, поради бедността им откъм светски неща.
- 5 И те дойдоха при Алма; и този, който беше първият сред тях, му каза: Ето, що да сторят тези мои братя; те са презирани от всички човеци заради бедността им, да, и най-вече от нашите свещеници; защото те ни прогониха от синагогите ни, за изграждането на които се трудихме много със собствените си ръце; а те ни прогониха поради извънредната ни бедност; и нямаме къде да се покланяме на нашия Бог; и ето, що да сторим?
- 6 И сега, когато Алма чу това, той се обърна с лице право към него и го погледна с голяма радост; защото видя, че огорченията им наистина ги бяха смирили и че те се подготвяха да чуят словото.
- 7 Ето защо, той не каза нищо повече на другото множество; но простря ръката си и се провикна към онези, които гледаше, които бяха истински покаяни, и им каза:
- 8 Виждам, че сте смирени по сърце; и ако това е истина, благословени сте!
- 9 Ето, вашият брат попита: Що да сторим, понеже сме прогонени от синагогите ни, та да не можем да се покланяме на нашия Бог.

Alma 32

And it came to pass that they did go forth, and began to preach the word of God unto the people, entering into their synagogues, and into their houses; yea, and even they did preach the word in their streets.

And it came to pass that after much labor among them, they began to have success among the poor class of people; for behold, they were cast out of the synagogues because of the coarseness of their apparel—

Therefore they were not permitted to enter into their synagogues to worship God, being esteemed as filthiness; therefore they were poor; yea, they were esteemed by their brethren as dross; therefore they were poor as to things of the world; and also they were poor in heart.

Now, as Alma was teaching and speaking unto the people upon the hill Onidah, there came a great multitude unto him, who were those of whom we have been speaking, of whom were poor in heart, because of their poverty as to the things of the world.

And they came unto Alma; and the one who was the foremost among them said unto him: Behold, what shall these my brethren do, for they are despised of all men because of their poverty, yea, and more especially by our priests; for they have cast us out of our synagogues which we have labored abundantly to build with our own hands; and they have cast us out because of our exceeding poverty; and we have no place to worship our God; and behold, what shall we do?

And now when Alma heard this, he turned him about, his face immediately towards him, and he beheld with great joy; for he beheld that their afflictions had truly humbled them, and that they were in a preparation to hear the word.

Therefore he did say no more to the other multitude; but he stretched forth his hand, and cried unto those whom he beheld, who were truly penitent, and said unto them:

I behold that ye are lowly in heart; and if so, blessed are ye.

Behold thy brother hath said, What shall we do?— for we are cast out of our synagogues, that we cannot worship our God.

10 Ето, аз ще ви кажа, смятате ли, че не можете да се покланяте на Бога никъде другаде, освен само в синагогите ви?

11 И освен това, бих попитал, смятате ли, че не трябва да се покланяте на Бога повече от веднъж в седмицата?

12 Казвам ви, че за вас е добре, че сте прогонени от синагогите ви, за да се смирите и да се научите на мъдрост; защото е необходимо да се научите на мъдрост; понеже точно заради това, че сте прогонени и презирани от братята ви поради извънредната ви бедност, вие бяхте доведени до смирение на сърцето; защото вие по необходимост сте доведени до смирение.

13 И сега, понеже сте принудени да се смирите, благословени сте; защото човек понякога, ако е принуден да се смири, търси покаяние; и сега сигурно е, че всеки, който се покае, ще намери милост; и този, който намери милост и устои до края, същият ще бъде спасен.

14 И сега, както ви казвах, че понеже бяхте принудени да се смирите, сте благословени, не смятате ли, че по-благословени са онези, които наистина се смиряват поради словото?

15 Да, този, който наистина се смири и се покае за греховете си, и устои до края, същият ще бъде благословен, да, много по-благословен от онези, които са заставени да бъдат смирени поради извънредната си бедност.

16 Ето защо, благословени са, които се смиряват, без да бъдат заставяни да бъдат смирени; или по-скоро, с други слова, благословен е, който вярва в словото Божие и се кръщава без съпротивление на сърцето, да, без да е принуден да узнае словото или даже да е заставен да го узнае, преди да повярва.

17 Да, мнозина са, които казват: Ако ти ни покажеш знамение от небесата, тогава ние ще знаем със сигурност и тогава ще повярваме.

18 Сега, зпитам аз: Вярва ли е това? Ето, аз ви казвам, Не; защото ако човек знае нещо, той няма причина да вярва, защото го знае.

Behold I say unto you, do ye suppose that ye cannot worship God save it be in your synagogues only?

And moreover, I would ask, do ye suppose that ye must not worship God only once in a week?

I say unto you, it is well that ye are cast out of your synagogues, that ye may be humble, and that ye may learn wisdom; for it is necessary that ye should learn wisdom; for it is because that ye are cast out, that ye are despised of your brethren because of your exceeding poverty, that ye are brought to a lowliness of heart; for ye are necessarily brought to be humble.

And now, because ye are compelled to be humble blessed are ye; for a man sometimes, if he is compelled to be humble, seeketh repentance; and now surely, whosoever repenteth shall find mercy; and he that findeth mercy and endureth to the end the same shall be saved.

And now, as I said unto you, that because ye were compelled to be humble ye were blessed, do ye not suppose that they are more blessed who truly humble themselves because of the word?

Yea, he that truly humbleth himself, and repenteth of his sins, and endureth to the end, the same shall be blessed—yea, much more blessed than they who are compelled to be humble because of their exceeding poverty.

Therefore, blessed are they who humble themselves without being compelled to be humble; or rather, in other words, blessed is he that believeth in the word of God, and is baptized without stubbornness of heart, yea, without being brought to know the word, or even compelled to know, before they will believe.

Yea, there are many who do say: If thou wilt show unto us a sign from heaven, then we shall know of a surety; then we shall believe.

Now I ask, is this faith? Behold, I say unto you, Nay; for if a man knoweth a thing he hath no cause to believe, for he knoweth it.

19 И сега, колко по-проклет е онзи, който познава волята Божия и не я върши, в сравнение с този, който само вярва или само има повод да вярва и изпада в прегрешение?

20 Сега, според това трябва да отсъдите. Ето, казвам ви, че от едната страна е тъкмо както от другата; и всекиму ще бъде според делата му.

21 И сега, както вече казах относно вярата—вяра не е да имате съвършено знание за нещата; ето защо, ако имате вяра, вие се надявате на неща, които не се виждат, но са истинни.

22 И сега, ето, казвам ви и бих желал да запомните, че Бог е милостив към всички, които вярват в Неговото име; ето защо, Той иска първо да повярвате, да, тъкмо в словото Му.

23 И сега, Той споделя словото Си чрез ангели с човеците, не само с мъжете, но и с жените също. И сега, това не е всичко; на малките деца много пъти им се дават слова, които обръкват мъдрите и учените.

24 И сега, възлюбени мои братя, понеже поискахте да научите от мен какво трябва да сторите, защото сте огорчени и прогонени, аз не желая да си помислите, че имам намерение да ви съдя само според това, което е истинно.

25 Защото аз не искам да кажа, че всички сте били заставени да се смирите; защото наистина вярвам, че има някои между вас, които биха се смирили при каквито и да са били обстоятелства.

26 Сега, както вече казах относно вярата, че тя не е съвършено знание, точно така е и с моите слова. Вие не можете да знаете за тяхната сигурност от самото начало в съвършенство, не повече, отколкото вярата е съвършено знание.

27 Но ето, ако желаете да се събудите и да съживите способностите си, дори само за да изпитате словата ми и упражните частица вяра, да, дори и ако нямате нищо повече от желание да повярвате, нека това желание да действа във вас, чак докато повярвате по начин, че дадете място на частица от словата ми.

And now, how much more cursed is he that knoweth the will of God and doeth it not, than he that only believeth, or only hath cause to believe, and falleth into transgression?

Now of this thing ye must judge. Behold, I say unto you, that it is on the one hand even as it is on the other; and it shall be unto every man according to his work.

And now as I said concerning faith—faith is not to have a perfect knowledge of things; therefore if ye have faith ye hope for things which are not seen, which are true.

And now, behold, I say unto you, and I would that ye should remember, that God is merciful unto all who believe on his name; therefore he desireth, in the first place, that ye should believe, yea, even on his word.

And now, he imparteth his word by angels unto men, yea, not only men but women also. Now this is not all; little children do have words given unto them many times, which confound the wise and the learned.

And now, my beloved brethren, as ye have desired to know of me what ye shall do because ye are afflicted and cast out—now I do not desire that ye should suppose that I mean to judge you only according to that which is true—

For I do not mean that ye all of you have been compelled to humble yourselves; for I verily believe that there are some among you who would humble themselves, let them be in whatsoever circumstances they might.

Now, as I said concerning faith—that it was not a perfect knowledge—even so it is with my words. Ye cannot know of their surety at first, unto perfection, any more than faith is a perfect knowledge.

But behold, if ye will awake and arouse your faculties, even to an experiment upon my words, and exercise a particle of faith, yea, even if ye can no more than desire to believe, let this desire work in you, even until ye believe in a manner that ye can give place for a portion of my words.

28 Сега ще сравним словото със семе. И тъй, ако дадете място да се посади семе в сърцето ви и ето, ако то е истинско семе или добро семе, ако не го изхвърлите чрез неверието си, като се възпротивите на Духа Господен, ето, то ще започне да набъбва в гърдите ви; и когато почувствате това движение на набъбването му, ще започнете да си казвате: Това семе трябва да е добро, или че словото е добро, защото започва да разширява душата ми; да, то започва да осветлява разума ми, да, и започва да ми става приятно.

29 Сега ето, това не би ли увеличило вярата ви? Аз ви казвам, Да; въпреки че тя не е още израснала до съвършено знание.

30 Но ето, когато семето набъбне и поникне, и започне да расте, по необходимост ще кажете, че семето е добро; защото ето, то набъбва, пониква и започва да расте. И сега, ето, няма ли това да усили вярата ви? Да, това ще усили вярата ви; защото ще си кажете: Знаем, че това е добро семе; защото ето, то пониква и започва да расте.

31 И сега, ето, сигурни ли сте, че това е добро семе? Аз ви казвам, Да; Защото всяко семе принася плод по свое собствено подобие.

32 Ето защо, ако едно семе пониква, то е добро, но ако не пониква, ето, то не е добро, затова се изхвърля.

33 И сега, ето, понеже вие направихте този опит и посадихте семето, и то набъбва, пониква и започва да расте, вие трябва да разберете, че семето е добро.

34 И сега, ето, знанието ви съвършено ли е? Да, знанието ви е съвършено в това, но вярата ви е спяща; и това е, понеже знаете, защото вие знаете, че словото е набъбнало душите ви и знаете също, че е покълнало, тъй че съзнанието ви започва да се просветлява и разумът ви започва да се разширява.

35 О, тогава не е ли вярно това? Казвам ви, Да! Защото то е светлина; и всичко, което е светлина, е добро — защото е забележимо и затова трябва да познаете, че е добро; и сега ето, след като сте вкусили тази светлина, знанието ви съвършено ли е?

Now, we will compare the word unto a seed. Now, if ye give place, that a seed may be planted in your heart, behold, if it be a true seed, or a good seed, if ye do not cast it out by your unbelief, that ye will resist the Spirit of the Lord, behold, it will begin to swell within your breasts; and when you feel these swelling motions, ye will begin to say within yourselves—It must needs be that this is a good seed, or that the word is good, for it beginneth to enlarge my soul; yea, it beginneth to enlighten my understanding, yea, it beginneth to be delicious to me.

Now behold, would not this increase your faith? I say unto you, Yea; nevertheless it hath not grown up to a perfect knowledge.

But behold, as the seed swelleth, and sprouteth, and beginneth to grow, then you must needs say that the seed is good; for behold it swelleth, and sprouteth, and beginneth to grow. And now, behold, will not this strengthen your faith? Yea, it will strengthen your faith: for ye will say I know that this is a good seed; for behold it sprouteth and beginneth to grow.

And now, behold, are ye sure that this is a good seed? I say unto you, Yea; for every seed bringeth forth unto its own likeness.

Therefore, if a seed groweth it is good, but if it groweth not, behold it is not good, therefore it is cast away.

And now, behold, because ye have tried the experiment, and planted the seed, and it swelleth and sprouteth, and beginneth to grow, ye must needs know that the seed is good.

And now, behold, is your knowledge perfect? Yea, your knowledge is perfect in that thing, and your faith is dormant; and this because you know, for ye know that the word hath swelled your souls, and ye also know that it hath sprouted up, that your understanding doth begin to be enlightened, and your mind doth begin to expand.

O then, is not this real? I say unto you, Yea, because it is light; and whatsoever is light, is good, because it is discernible, therefore ye must know that it is good; and now behold, after ye have tasted this light is your knowledge perfect?

- 36 Ето, аз ви казвам, Не; Нито пък трябва да сложите настрана вярата си, защото вие само упражните вярата си, за да посадите семето, та да можете да направите опит да узнаете дали семето е било добро.
- 37 И ето, когато дървото започне да расте, вие ще кажете: Нека го подхраним с голяма грижа, че да може да хване корен, да израстне и ни принесе плод. И сега, ето, ако го подхранвате с голяма грижа, то ще хване корен, ще израстне и ще даде плод.
- 38 Но ако пренебрегнете дървото и не мислите повече за подхранването му, то няма да хване корен; и когато жаркото слънце дойде и го изгори, тъй като няма корен, то ще повехне и вие ще го изкорените и изхвърлите.
- 39 Сега, това е не защото семето не е добро, нито пък защото плодът му няма да бъде желателен; но е, понеже земята ви е неплодна и вие не подхранвате дървото, затова вие няма да берете от плода му.
- 40 И тъй, ако не подхранвате словото, очаквайки с око на вяра плода му, вие никога няма да можете да откъснете от плода на дървото на живота.
- 41 Но ако вие подхранвате словото, да, подхранвате го, когато започне да расте, чрез вярата ви с голямо усърдие и с търпение, очаквайки плода му, то ще се прихване; и ето, то ще бъде едно дърво, прорастащо към вечния живот.
- 42 И поради усърдието ви, и вярата ви, и голямото ви търпение към словото в подхранването му, тъй че то да може да хване корен у вас, ето, вие веднага ще можете да откъснете от плода му, който е най-скъпоценния и който е по-сладък от всичко, що е сладко, и по-бял от всичко, що е бяло, да, и по-чист от всичко, що е чисто; и вие ще се угощавате с този плод тъкмо докато се наситите, та да не гладувате, нито ще жадувате.
- 43 Тогава, братя мои, вие ще пожънете наградите за вярата си и усърдието си, търпението и дълготърпението си, докато сте очаквали дървото да ви принесе плод.

Behold I say unto you, Nay; neither must ye lay aside your faith, for ye have only exercised your faith to plant the seed that ye might try the experiment to know if the seed was good.

And behold, as the tree beginneth to grow, ye will say: Let us nourish it with great care, that it may get root, that it may grow up, and bring forth fruit unto us. And now behold, if ye nourish it with much care it will get root, and grow up, and bring forth fruit.

But if ye neglect the tree, and take no thought for its nourishment, behold it will not get any root; and when the heat of the sun cometh and scorcheth it, because it hath no root it withers away, and ye pluck it up and cast it out.

Now, this is not because the seed was not good, neither is it because the fruit thereof would not be desirable; but it is because your ground is barren, and ye will not nourish the tree, therefore ye cannot have the fruit thereof.

And thus, if ye will not nourish the word, looking forward with an eye of faith to the fruit thereof, ye can never pluck of the fruit of the tree of life.

But if ye will nourish the word, yea, nourish the tree as it beginneth to grow, by your faith with great diligence, and with patience, looking forward to the fruit thereof, it shall take root; and behold it shall be a tree springing up unto everlasting life.

And because of your diligence and your faith and your patience with the word in nourishing it, that it may take root in you, behold, by and by ye shall pluck the fruit thereof, which is most precious, which is sweet above all that is sweet, and which is white above all that is white, yea, and pure above all that is pure; and ye shall feast upon this fruit even until ye are filled, that ye hunger not, neither shall ye thirst.

Then, my brethren, ye shall reap the rewards of your faith, and your diligence, and patience, and long-suffering, waiting for the tree to bring forth fruit unto you.

Алма 33

- 1 Сега, след като Алма изрече тези слова, те изпратиха да го попитат, желаейки да узнаят дали трябва да вярват в един Бог, за да получат този плод, за който той беше говорил, и как трябва да посадят семето или словото, за което той беше говорил, за което той каза, че трябва да бъде посадено в сърцата им; а също и по какъв начин трябва да започнат да упражняват вярата си.
- 2 И Алма им каза: Ето, вие казахте, че не можете да се покланяте на Вашия Бог, защото сте прогонени от синагогите ви. Но ето, аз ви казвам, че ако мислите, че не можете да се покланяте на Бога, вие много грешите и трябва да потърсите в светите писания; и ако смятате, че те ви учат на това, вие не ги разбирате.
- 3 Помните ли да сте чели това, което Зенос, пророкът от древността, е казал относно молитвата или богослужението?
- 4 Защото той каза: Ти си милостив, о, Боже, понеже Ти чу молитвата ми, тъкмо когато бях в пустошта; да, Ти беше милостив, когато се молах за онези, които бяха мои врагове, и Ти ги обърна към мене.
- 5 Да, о, Боже, Ти беше милостив към мене, когато Те призовавах в нивата си; и когато Те призовавах в молитвата си, Ти ме чу.
- 6 И още, о, Боже, когато се връщах у дома си, Ти ме чу в моята молитва.
- 7 И когато се затворих в стаята си, о, Господи, и Ти се молах, Ти ме чу.
- 8 Да, Ти си милостив към чедата Си, когато те Те призовават, за да бъдат чути от Тебе, а не от човеците; и Ти ще ги чуеш.
- 9 Да, о, Боже, Ти си бил милостив към мене и чу призивите ми сред паствата Си.
- 10 Да, и Ти ме чу също и когато бях прогонван и презиран от враговете ми; Да, Ти чу призивите ми и се разгневи на враговете ми, и ги посети в гнева Си с бързо унищожение.

Alma 33

Now after Alma had spoken these words, they sent forth unto him desiring to know whether they should believe in one God, that they might obtain this fruit of which he had spoken, or how they should plant the seed, or the word of which he had spoken, which he said must be planted in their hearts; or in what manner they should begin to exercise their faith.

And Alma said unto them: Behold, ye have said that ye could not worship your God because ye are cast out of your synagogues. But behold, I say unto you, if ye suppose that ye cannot worship God, ye do greatly err, and ye ought to search the scriptures; if ye suppose that they have taught you this, ye do not understand them.

Do ye remember to have read what Zenos, the prophet of old, has said concerning prayer or worship?

For he said: Thou art merciful, O God, for thou hast heard my prayer, even when I was in the wilderness; yea, thou wast merciful when I prayed concerning those who were mine enemies, and thou didst turn them to me.

Yea, O God, and thou wast merciful unto me when I did cry unto thee in my field; when I did cry unto thee in my prayer, and thou didst hear me.

And again, O God, when I did turn to my house thou didst hear me in my prayer.

And when I did turn unto my closet, O Lord, and prayed unto thee, thou didst hear me.

Yea, thou art merciful unto thy children when they cry unto thee, to be heard of thee and not of men, and thou wilt hear them.

Yea, O God, thou hast been merciful unto me, and heard my cries in the midst of thy congregations.

Yea, and thou hast also heard me when I have been cast out and have been despised by mine enemies; yea, thou didst hear my cries, and wast angry with mine enemies, and thou didst visit them in thine anger with speedy destruction.

11 И Ти ме слушаше заради огорченията и искренности ми; и заради Твоя Син Ти си бил тъй милостив към мене, затова ще Те призовавам във всички мои страдания, защото в Тебе е радостта ми; защото Ти си отклонил от мене Твоите възмездия заради Сина Си.

12 И сега, Алма им каза: Вярвате ли в тези свети писания, писани от онези в старо време?

13 Ето, ако вярвате, вие трябва да вярвате в това, което каза Зенос; защото той рече: Ти си отклонил Твоите възмездия заради Сина Си.

14 Сега ето, братя мои, бих ви попитал дали сте чели светите писания? Ако сте ги чели, как можете да не вярвате в Сина Божий?

15 Защото не е писано, че единствено Зенос е говорил за тези неща, защото Зенок също говорѝ за тях;

16 защото ето, той каза: Ти си разгневен, о, Господи, срещу тези люде, защото те не искат да разберат милостите Ти, които си им дал заради Сина Си.

17 И сега, братя мои, вие виждате, че втори пророк от старо време е засвидетелствал за Сина Божий, и защото людете не поискаха да разберат словата му, убиха го с камъни.

18 Но ето, това не е всичко; те не са единствените, които са говорили относно Сина Божий.

19 Ето, за Него говорѝ Моисей; и ето, един символ бе издигнат в пустошта, за да може всеки, който го погледне, да може да живее. И много погледнаха и живяха.

20 Но малцина разбраха значението на тези неща и това поради коравосърдечието им. И имаше мнозина, които бяха толкова ожесточени, че не поискаха да погледнат и затова погинаха. Сега, причината, поради която те не погледнаха, беше, че не вярваха, че това може да ги изцели.

21 О, братя мои, ако можехте да бъдете изцелени само чрез поглеждане наоколо, което да можеше да ви изцели, нямаше ли да погледнете бързо, или щяхте да предпочетете да вкоравите сърцата си в неверие и да бъдете лениви да погледнете наоколо, и тъй да погинете?

And thou didst hear me because of mine afflictions and my sincerity; and it is because of thy Son that thou hast been thus merciful unto me, therefore I will cry unto thee in all mine afflictions, for in thee is my joy; for thou hast turned thy judgments away from me, because of thy Son.

And now Alma said unto them: Do ye believe those scriptures which have been written by them of old?

Behold, if ye do, ye must believe what Zenos said; for, behold he said: Thou hast turned away thy judgments because of thy Son.

Now behold, my brethren, I would ask if ye have read the scriptures? If ye have, how can ye disbelieve on the Son of God?

For it is not written that Zenos alone spake of these things, but Zenock also spake of these things—

For behold, he said: Thou art angry, O Lord, with this people, because they will not understand thy mercies which thou hast bestowed upon them because of thy Son.

And now, my brethren, ye see that a second prophet of old has testified of the Son of God, and because the people would not understand his words they stoned him to death.

But behold, this is not all; these are not the only ones who have spoken concerning the Son of God.

Behold, he was spoken of by Moses; yea, and behold a type was raised up in the wilderness, that whosoever would look upon it might live. And many did look and live.

But few understood the meaning of those things, and this because of the hardness of their hearts. But there were many who were so hardened that they would not look, therefore they perished. Now the reason they would not look is because they did not believe that it would heal them.

O my brethren, if ye could be healed by merely casting about your eyes that ye might be healed, would ye not behold quickly, or would ye rather harden your hearts in unbelief, and be slothful, that ye would not cast about your eyes, that ye might perish?

22 И ако е тъй, ще ви сполети злочестина; но ако не е тъй, тогава погледнете наоколо и започнете да вярвате в Сина Божий, че Той ще дойде да изкупи Своя народ, и че ще страда и ще умре, за да извърши единение за греховете им; и че ще се вдигне от мъртвите, което ще осъществи възкресението, тъй че всички човеци да застанат пред Него, за да бъдат съдени според делата им в последния и съден ден.

23 И сега, братя мои, аз желая вие да посадите словото в сърцата си, и когато то започне да набъбва, да го подхранвате с вярата си. И ето, то ще стане дърво, което ще прораствне във вас към вечен живот. И тогава дано Бог да даде тегобите ви да са леки чрез радостта в Неговия Син. И тъкмо всичко това вие можете да сторите, ако поискате. Амин.

If so, wo shall come upon you; but if not so, then cast about your eyes and begin to believe in the Son of God, that he will come to redeem his people, and that he shall suffer and die to atone for their sins; and that he shall rise again from the dead, which shall bring to pass the resurrection, that all men shall stand before him, to be judged at the last and judgment day, according to their works.

And now, my brethren, I desire that ye shall plant this word in your hearts, and as it beginneth to swell even so nourish it by your faith. And behold, it will become a tree, springing up in you unto everlasting life. And then may God grant unto you that your burdens may be light, through the joy of his Son. And even all this can ye do if ye will. Amen.

Алма 34

- 1 И сега стана така, че щом Алма им изрече тези неща, седна на земята, а Амулик стана и започна да ги поучава, казвайки:
- 2 Братя мои, мисля, че е невъзможно да бъдете невежи в това, което беше казано за пришествието на Христа, за Когото проповядваме, че е Синът Божий; да, знам, че всичко това ви е било многократно проповядвано, преди вашето отцепление от средата ни.
- 3 И както пожелахте от моя възлюбен брат да ви стори знайно що да сторите при вашите страдания; и той ви е казал нещо, за да подготви разума ви; да, и той ви е увещавал да имате вяра и търпение.
- 4 Да, даже да имате толкова вяра, че дори да посадите словото в сърцата си, та да можете да изпитате добрината Му.
- 5 И ние видяхме, че главният въпрос, който е на ума ви, е дали словото е в Сина Божий, или няма да има Христос.
- 6 И вие видяхте също, че моят брат ви доказва чрез много примери, че словото е в Христа за спасение.
- 7 Моят брат се позова на словата на Зенос, че изкуплението идва чрез Сина Божий; а също и на словата на Зенок; и той също се позова на Моисей, за да докаже, че тези неща са истинни.
- 8 И сега, ето, аз искам също да ви засвидетелствам от мен самия, че тези неща са истинни. Ето, казвам ви, че знам, че Христос ще дойде сред чедата човешки, за да вземе върху Си прегрешенията на Своя народ; и че ще извърши единение за греховете на света, защото Господ Бог го е казал.
- 9 Защото е нужно да бъде извършено единение; понеже според великия план на Вечния Бог, трябва да бъде извършено единение, иначе цялото човечество трябва неизбежно да погине; да, всички са се ожесточили; да, всички са паднали и изгубени и трябва да погинат, освен ако няма единение, което е необходимо да се извърши.

Alma 34

And now it came to pass that after Alma had spoken these words unto them he sat down upon the ground, and Amulek arose and began to teach them, saying:

My brethren, I think that it is impossible that ye should be ignorant of the things which have been spoken concerning the coming of Christ, who is taught by us to be the Son of God; yea, I know that these things were taught unto you bountifully before your dissension from among us.

And as ye have desired of my beloved brother that he should make known unto you what ye should do, because of your afflictions; and he hath spoken somewhat unto you to prepare your minds; yea, and he hath exhorted you unto faith and to patience—

Yea, even that ye would have so much faith as even to plant the word in your hearts, that ye may try the experiment of its goodness.

And we have beheld that the great question which is in your minds is whether the word be in the Son of God, or whether there shall be no Christ.

And ye also beheld that my brother has proved unto you, in many instances, that the word is in Christ unto salvation.

My brother has called upon the words of Zenos, that redemption cometh through the Son of God, and also upon the words of Zenock; and also he has appealed unto Moses, to prove that these things are true.

And now, behold, I will testify unto you of myself that these things are true. Behold, I say unto you, that I do know that Christ shall come among the children of men, to take upon him the transgressions of his people, and that he shall atone for the sins of the world; for the Lord God hath spoken it.

For it is expedient that an atonement should be made; for according to the great plan of the Eternal God there must be an atonement made, or else all mankind must unavoidably perish; yea, all are hardened; yea, all are fallen and are lost, and must perish except it be through the atonement which it is expedient should be made.

- 10 Защото необходимо е да има една велика и последна жертва; да, но не човешка жертва, нито на животно или на някаква птица; защото няма да е човешка жертва, но трябва да бъде една безпределна и вечна жертва.
- 11 Сега, няма човек, който да може да пожертва собствената си кръв, с която да извърши единение за греховете на друг. И сега, ако някой убие, ето, нашият закон, който е справедлив, ще отнеме ли живота на брат му? Казвам ви, Не.
- 12 Но законът изисква живота на онзи, който е убил; ето защо, не може да има нищо, което да е помалко от едно безпределно единение, което да е достатъчно за греховете на света.
- 13 Затова необходимо е да има една велика и последна жертва и тогава ще се спре или ще е необходимо да се спре проливането на кръв; тогава законът на Моисей ще бъде изпълнен; да, той ще бъде изпълнен напълно, всяка точка и чертичка и нищо няма да е пропуснато.
- 14 И ето, това е пълният смисъл на закона, всяка частица от който сочи към тази велика и последна жертва; и тази велика и последна жертва ще бъде Синът Божий, да, безпределна и вечна.
- 15 И тъй, Той ще донесе спасение за всички, които повярват в Неговото име; защото това е намерението на тази последна жертва — да осъществи сърдечната милост, която надвива правосъдието и доставя средство на човеците да могат да имат вяра за покаяние.
- 16 И тъй, милостта може да удовлетвори изискванията на правосъдието и да обгърне човеците в ръцете на безопасността, докато този, който не упражнява вяра за покаяние, ще бъде подложен на целия закон и на изискванията на правосъдието; затова великият и вечен план за изкуплението се осъществява само за този, който има вяра за покаяние.
- 17 Ето защо, дано Бог ви даде, братя мои, да започнете да упражнявате вярата си за покаяние и да започнете да призовавате Святото Му име, та Той да се смили над вас.
- 18 Да, призовавайте Го за милост, защото Той е могъщ да спасява.

For it is expedient that there should be a great and last sacrifice; yea, not a sacrifice of man, neither of beast, neither of any manner of fowl; for it shall not be a human sacrifice; but it must be an infinite and eternal sacrifice.

Now there is not any man that can sacrifice his own blood which will atone for the sins of another. Now, if a man murdereth, behold will our law, which is just, take the life of his brother? I say unto you, Nay.

But the law requireth the life of him who hath murdered; therefore there can be nothing which is short of an infinite atonement which will suffice for the sins of the world.

Therefore, it is expedient that there should be a great and last sacrifice, and then shall there be, or it is expedient there should be, a stop to the shedding of blood; then shall the law of Moses be fulfilled; yea, it shall be all fulfilled, every jot and tittle, and none shall have passed away.

And behold, this is the whole meaning of the law, every whit pointing to that great and last sacrifice; and that great and last sacrifice will be the Son of God, yea, infinite and eternal.

And thus he shall bring salvation to all those who shall believe on his name; this being the intent of this last sacrifice, to bring about the bowels of mercy, which overpowereth justice, and bringeth about means unto men that they may have faith unto repentance.

And thus mercy can satisfy the demands of justice, and encircles them in the arms of safety, while he that exercises no faith unto repentance is exposed to the whole law of the demands of justice; therefore only unto him that has faith unto repentance is brought about the great and eternal plan of redemption.

Therefore may God grant unto you, my brethren, that ye may begin to exercise your faith unto repentance, that ye begin to call upon his holy name, that he would have mercy upon you;

Yea, cry unto him for mercy; for he is mighty to save.

19 Да, смирете се и продължавайте с молитвите си към Него.

20 Призовавайте Го, когато сте по нивите си, да, или за всичките ви стада.

21 Призовавайте Го, когато сте в къщите си сред цялото ви домочadie, и сутрин, и по пладне, и вечер.

22 Да, призовавайте Го срещу силата на враговете ви.

23 Да, призовавайте Го срещу дявола, който е враг на всичко праведно.

24 Призовавайте Го за посевите на нивите ви, за да преуспявате в тях.

25 Молете се за стадата по вашите поля, та да можете да се множат.

26 Но това не е всичко; вие трябва да изливате цялата си душа във вътрешните ви стаи, по скритите ви места и в пустошта ви.

27 Да, и когато не призовавате Господа, нека сърцата ви бъдат изпълнени и подтиквани да Му се молят непрестанно за вашето благоденствие, също и за благоденствието на околните ви.

28 И сега, ето, възлюбени мои братя, казвам ви, не смятайте, че това е всичко; защото след като сте вършили всички тези неща, ако върнете нуждаещите се и голите и не посещавате болните и страдащите, и не раздавате от вашето имущество ако го имате, на онези, които са в нужда, казвам ви, че ако не правите и едно от тези неща, молитвата ви е напразно и не ви носи нищо; и вие сте като лицемерите, които отричат вярата.

29 Ето защо, ако не си спомняте да бъдете милосърдни, вие сте като шлак, който пречиствачите изхвърлят (понеже няма никаква стойност) и който е тъпкан под краката на човеците.

30 И сега, братя мои, след като получихте толкова много свидетелства и видяхте, че светите писания свидетелстват за тези неща, бих желал да дойдете и да принесете плод за покаяние.

31 Да, бих желал да дойдете и да не вкоравявате повече сърцата си; защото ето, сега е времето и денят на вашето спасение; затова, ако вие се покаете и не вкоравявате сърцата си, за вас ще се осъществи незабавно великият план на изкуплението.

Yea, humble yourselves, and continue in prayer unto him.

Cry unto him when ye are in your fields, yea, over all your flocks.

Cry unto him in your houses, yea, over all your household, both morning, mid-day, and evening.

Yea, cry unto him against the power of your enemies.

Yea, cry unto him against the devil, who is an enemy to all righteousness.

Cry unto him over the crops of your fields, that ye may prosper in them.

Cry over the flocks of your fields, that they may increase.

But this is not all; ye must pour out your souls in your closets, and your secret places, and in your wilderness.

Yea, and when you do not cry unto the Lord, let your hearts be full, drawn out in prayer unto him continually for your welfare, and also for the welfare of those who are around you.

And now behold, my beloved brethren, I say unto you, do not suppose that this is all; for after ye have done all these things, if ye turn away the needy, and the naked, and visit not the sick and afflicted, and impart of your substance, if ye have, to those who stand in need—I say unto you, if ye do not any of these things, behold, your prayer is vain, and availeth you nothing, and ye are as hypocrites who do deny the faith.

Therefore, if ye do not remember to be charitable, ye are as dross, which the refiners do cast out, (it being of no worth) and is trodden under foot of men.

And now, my brethren, I would that, after ye have received so many witnesses, seeing that the holy scriptures testify of these things, ye come forth and bring fruit unto repentance.

Yea, I would that ye would come forth and harden not your hearts any longer; for behold, now is the time and the day of your salvation; and therefore, if ye will repent and harden not your hearts, immediately shall the great plan of redemption be brought about unto you.

32 Защото ето, този живот е времето човеците да се приготвят да срещнат Бога, да, ето, денят на този живот е денят, през който човеците да изпълнят трудовете си.

33 И сега, както ви казах преди, тъй като сте получили толкова много свидетелства, ето защо, аз ви умолявам да не отлагате деня на вашето покаяние за края, защото след този ден на живота, който ни е даден, за да се приготвим за вечността, ето, ако ние не подобрим времето си, докато сме в този живот, след това идва нощта от мрак, в който никакъв труд не може да бъде изпълнен.

34 И когато бъдете доведени до тази страшна беда, вие няма да можете да кажете: Аз ще се покая и ще се върна при моя Бог. Не, вие няма да можете да кажете това, защото същият този дух, който ще притежава телата ви по времето, когато излизате от този живот, същият този дух ще има власт да притежава тялото ви в онзи вечен свят.

35 Защото ето, ако вие отложите деня на покаянието си чак до смъртта, ето, вие ставате поданици на духа на дявола и той ви запечатва като свои; ето защо, Духът Господен се оттегля от вас и няма място у вас, и дяволът има цялата власт над вас; и това е последното състояние на нечестивия.

36 Аз знам това, защото Господ е казал, че не живее в несвети храмове, а в сърцата на праведните; да, и Той е казал също, че праведните ще седнат в Неговото царство, за да не излязат никога повече оттам; и одеянията им ще бъдат избелени чрез кръвта на Агнеца.

37 И сега, възлюбени мои братя, желая да запомните тези неща и да изработвате вашето спасение със страх пред Бога, и да не отричате повече пришествието на Христа;

38 да не се противопоставяте повече на Светия Дух, но да Го приемете и да вземете върху си името на Христа; да се смирите чак до земята и да се покланяте на Бога, където и да сте, в дух и в истина; и да живеете, ежедневно отдавайки благодарности за многобройните милости и благословии, с които Той ви е надарил.

For behold, this life is the time for men to prepare to meet God; yea, behold the day of this life is the day for men to perform their labors.

And now, as I said unto you before, as ye have had so many witnesses, therefore, I beseech of you that ye do not procrastinate the day of your repentance until the end; for after this day of life, which is given us to prepare for eternity, behold, if we do not improve our time while in this life, then cometh the night of darkness wherein there can be no labor performed.

Ye cannot say, when ye are brought to that awful crisis, that I will repent, that I will return to my God. Nay, ye cannot say this; for that same spirit which doth possess your bodies at the time that ye go out of this life, that same spirit will have power to possess your body in that eternal world.

For behold, if ye have procrastinated the day of your repentance even until death, behold, ye have become subjected to the spirit of the devil, and he doth seal you his; therefore, the Spirit of the Lord hath withdrawn from you, and hath no place in you, and the devil hath all power over you; and this is the final state of the wicked.

And this I know, because the Lord hath said he dwelleth not in unholy temples, but in the hearts of the righteous doth he dwell; yea, and he has also said that the righteous shall sit down in his kingdom, to go no more out; but their garments should be made white through the blood of the Lamb.

And now, my beloved brethren, I desire that ye should remember these things, and that ye should work out your salvation with fear before God, and that ye should no more deny the coming of Christ;

That ye contend no more against the Holy Ghost, but that ye receive it, and take upon you the name of Christ; that ye humble yourselves even to the dust, and worship God, in whatsoever place ye may be in, in spirit and in truth; and that ye live in thanksgiving daily, for the many mercies and blessings which he doth bestow upon you.

39 Да, и аз ви увещавам също, братя мои, да бъдете бдителни в непрестанна молитва, за да не бъдете подведени от изкушенията на дявола, за да не може той да ви надвие и да не станете негови поданици в последния ден; защото ето, той не ви възнагражда с нищо добро.

40 И сега, възлюбени мои братя, бих ви увещавал да имате търпение и да понасяте всякакъв вид огорчения; да не хулите онези, които ви прогонват поради извънредната ви бедност, да не би да станете грешници като самите тях;

41 но да имате търпение и да понасяте тези огорчения с непоколебима надежда, че един ден ще си отпочинете от всички ваши страдания.

Yea, and I also exhort you, my brethren, that ye be watchful unto prayer continually, that ye may not be led away by the temptations of the devil, that he may not overpower you, that ye may not become his subjects at the last day; for behold, he rewardeth you no good thing.

And now my beloved brethren, I would exhort you to have patience, and that ye bear with all manner of afflictions; that ye do not revile against those who do cast you out because of your exceeding poverty, lest ye become sinners like unto them;

But that ye have patience, and bear with those afflictions, with a firm hope that ye shall one day rest from all your afflictions.

Алма 35

- 1 Сега стана така, че когато Амулик сложи край на тези слова, те се оттеглиха от множеството и тръгнаха за земята Иерсон.
- 2 Да, и останалите братя, след като бяха проповядвали словото на зорамитите, също дойдоха в земята Иерсон.
- 3 И стана така, че след като по-известните от зорамитите се посъветваха помежду си относно словата, проповядвани сред тях, те се разгневиха заради словото, защото то унищожиха измамата им; затова те не поискаха да се вслушат в словата.
- 4 И те изпратиха вестители и събраха наедно всички люде из цялата страна, и се посъветваха с тях относно словата, които бяха изречени.
- 5 Сега, управителите им и техните свещеници и учителите им не позволиха на людете да научат желанията им; но те скрито разузнаха мнението на всички люде.
- 6 И стана така, че след като разузнаха мнението на целия народ, тези, които бяха за словата, изречени от Алма и братята му, бяха прогонени от страната; и те бяха мнозина; и те също отидоха в земята Иерсон.
- 7 И стана така, че Алма и братята му им служеха.
- 8 Сега, народът на зорамитите се разгневи на народа на Амон, който беше в Иерсон и върховният управител на зорамитите, един много нечестив човек, изпрати послание до народа на Амон, в което изискваше от тях да прогонят от земята си всички онези зорамити, които бяха дошли в земята им.
- 9 И той изрече срещу тях много заплахи. И сега, народът на Амон не се изплаши от словата му; затова те не ги прогониха, а приеха всички бедни от зорамитите, които бяха дошли при тях. И те ги нахраниха, облякоха ги и им дадоха земи за тяхно наследство, като им помагаша според нуждите им.

Alma 35

Now it came to pass that after Amulek had made an end of these words, they withdrew themselves from the multitude and came over into the land of Jershon.

Yea, and the rest of the brethren, after they had preached the word unto the Zoramites, also came over into the land of Jershon.

And it came to pass that after the more popular part of the Zoramites had consulted together concerning the words which had been preached unto them, they were angry because of the word, for it did destroy their craft; therefore they would not hearken unto the words.

And they sent and gathered together throughout all the land all the people, and consulted with them concerning the words which had been spoken.

Now their rulers and their priests and their teachers did not let the people know concerning their desires; therefore they found out privily the minds of all the people.

And it came to pass that after they had found out the minds of all the people, those who were in favor of the words which had been spoken by Alma and his brethren were cast out of the land; and they were many; and they came over also into the land of Jershon.

And it came to pass that Alma and his brethren did minister unto them.

Now the people of the Zoramites were angry with the people of Ammon who were in Jershon, and the chief ruler of the Zoramites, being a very wicked man, sent over unto the people of Ammon desiring them that they should cast out of their land all those who came over from them into their land.

And he breathed out many threatenings against them. And now the people of Ammon did not fear their words; therefore they did not cast them out, but they did receive all the poor of the Zoramites that came over unto them; and they did nourish them, and did clothe them, and did give unto them lands for their inheritance; and they did administer unto them according to their wants.

10 Сега, това подтикна зорамитите към гняв срещу народа на Амон и те започнаха да се смесват с ламанитите, и да ги подтикват също към гняв срещу тях.

11 И тъй зорамитите и ламанитите започнаха да правят приготовления за война срещу народа на Амон и срещу нефитите.

12 И тъй привърши седемнадесетата година от управлението на съдиите над народа на Нефи.

13 И народът на Амон напусна земята Иерсон и отиде в земята Мелик, за да направи място в земята Иерсон за войските на нефитите, за да могат те да се противопоставят на войските на ламанитите и на войските на зорамитите; и тъй започна война между ламанитите и нефитите през осемнадесетата година от управлението на съдиите; и разказ за войните им ще бъде даден по-късно.

14 Тогава Алма и Амон, и братята им, както и двамата синове на Алма, се върнаха в земята Зарахемла, след като бяха служили като оръдия в ръцете Божии за довеждането на мнозина от зорамитите до покаяние; и всички онези, които бяха доведени до покаяние, бяха изгонени от земята им; но те получиха земи за тяхно наследство в земята Иерсон и вдигнаха оръжие да защитят себе си и жените си, и децата, и земите си.

15 Сега, Алма беше наскърбен от беззаконието на своя народ, да, от войните и кръвопролитията и раздорите, които ставаха помежду им; и той беше за това словото да се известява на всички люде във всеки град; и виждайки, че сърцата на людете започват да се вкоравяват и че те започват да се обиждат от строгостта на словото, сърцето му беше извънредно наскърбено.

16 Ето защо, той накара синовете му да се съберат, за да може да даде на всеки един от тях поотделно задължението им относно нещата, принадлежащи на праведността. И ние имаме разказ за заповедите, които той им даде според собствения му летопис.

Now this did stir up the Zoramites to anger against the people of Ammon, and they began to mix with the Lamanites and to stir them up also to anger against them.

And thus the Zoramites and the Lamanites began to make preparations for war against the people of Ammon, and also against the Nephites.

And thus ended the seventeenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And the people of Ammon departed out of the land of Jershon, and came over into the land of Melek, and gave place in the land of Jershon for the armies of the Nephites, that they might contend with the armies of the Lamanites and the armies of the Zoramites; and thus commenced a war betwixt the Lamanites and the Nephites, in the eighteenth year of the reign of the judges; and an account shall be given of their wars hereafter.

And Alma, and Ammon, and their brethren, and also the two sons of Alma returned to the land of Zarahemla, after having been instruments in the hands of God of bringing many of the Zoramites to repentance; and as many as were brought to repentance were driven out of their land; but they have lands for their inheritance in the land of Jershon, and they have taken up arms to defend themselves, and their wives, and children, and their lands.

Now Alma, being grieved for the iniquity of his people, yea for the wars, and the bloodsheds, and the contentions which were among them; and having been to declare the word, or sent to declare the word, among all the people in every city; and seeing that the hearts of the people began to wax hard, and that they began to be offended because of the strictness of the word, his heart was exceedingly sorrowful.

Therefore, he caused that his sons should be gathered together, that he might give unto them every one his charge, separately, concerning the things pertaining unto righteousness. And we have an account of his commandments, which he gave unto them according to his own record.

Алма 36

- 1 Сине мой, надай ухо на словата ми, защото аз ти се заклевам, че доколкото спазваш заповедите Божи, ти ще преуспяваш в страната.
- 2 Аз бих желал да вършиш това, което аз съм вършил, спомняйки си за пленничеството на бащите ни; защото те бяха в робство и никой не можеше да ги избави, освен Богът на Авраам, Богът на Исаак и Богът на Яков; и Той наистина ги избави от страданията им.
- 3 И сега, о, сине мой Еламане, ето, ти си в младостта си и затова аз те моля да чуеш словата ми и да се поучиш от мене; понеже знам, че всеки, който се уповава на Бога, ще бъде подкрепен в изпитанията си и в грижите си, и в страданията си и ще бъде вдигнат в последния ден.
- 4 И аз не бих желал да мислиш, че знам това от мен самия — не е от телесното, а от духовното, не от плътския ум, а от Бога.
- 5 Сега ето, аз ти казвам, че ако не бях се родил от Бога, нямаше да знам тези неща; но Бог ми ги стори знайни чрез устата на светия Си ангел, а не по моя собствена заслуга.
- 6 Защото аз обикалях заедно със синовете на Мосия и търсех да унищожа църквата Божия; но ето, Бог изпрати светия Си ангел да ни спре на пътя.
- 7 И ето, той ни проговори с глас, подобен на гръмотевица, и цялата земя под краката ни се разтресе; и всички ние паднахме на земята, защото страхът от Господа ни връхлетя.
- 8 Но ето, гласът ми каза: Стани. И аз станах, изправих се и видях ангела.
- 9 И той ми каза: Ако ти самият не искаш да бъдеш унищожен, не търси повече да унищожаваш църквата Божия.
- 10 И стана така, че аз паднах на земята; и в продължение на три дена и три нощи не можех да отворя устата си, нито можех да ползвам крайниците си.

Alma 36

My son, give ear to my words; for I swear unto you, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land.

I would that ye should do as I have done, in remembering the captivity of our fathers; for they were in bondage, and none could deliver them except it was the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; and he surely did deliver them in their afflictions.

And now, O my son Helaman, behold, thou art in thy youth, and therefore, I beseech of thee that thou wilt hear my words and learn of me; for I do know that whosoever shall put their trust in God shall be supported in their trials, and their troubles, and their afflictions, and shall be lifted up at the last day.

And I would not that ye think that I know of myself—not of the temporal but of the spiritual, not of the carnal mind but of God.

Now, behold, I say unto you, if I had not been born of God I should not have known these things; but God has, by the mouth of his holy angel, made these things known unto me, not of any worthiness of myself;

For I went about with the sons of Mosiah, seeking to destroy the church of God; but behold, God sent his holy angel to stop us by the way.

And behold, he spake unto us, as it were the voice of thunder, and the whole earth did tremble beneath our feet; and we all fell to the earth, for the fear of the Lord came upon us.

But behold, the voice said unto me: Arise. And I arose and stood up, and beheld the angel.

And he said unto me: If thou wilt of thyself be destroyed, seek no more to destroy the church of God.

And it came to pass that I fell to the earth; and it was for the space of three days and three nights that I could not open my mouth, neither had I the use of my limbs.

11 И ангелът ми каза повече неща, които бяха чути от братята ми, но аз не ги чух, понеже след като чух словата: Ако ти самият не искаш да бъдеш унищожен, не търси повече да унищожаваш църквата Божия, аз бях обхванат от такъв голям страх и удивление да не би да бъда унищожен, че паднах на земята и не чух нищо повече.

12 И бях раздиран от вечно мъчение, защото душата ми се терзаеше до най-голяма степен и се раздираше от всички мои грехове.

13 Да, аз си спомних всички мои грехове и беззакония, за които бях измъчван от болките на пъкъла; да, аз видях, че се бях разбунтувал срещу своя Бог и че не бях спазвал Неговите свети заповеди.

14 Да, аз бях убил много от чедата Му или по-скоро ги бях отвел към унищожение; да, и накрая беззаконията ми бяха толкова големи, че самата мисъл да се явя в присъствието на моя Бог раздираше душата ми с неизразим ужас.

15 О, помислих си аз, да бих могъл да се махна и да изчезна като душа и тяло, за да не бъда заведен да застана в присъствието на моя Бог и бъда съден за делата си.

16 И сега, в продължение на три дена и три нощи бях раздиран тъкмо с мъките на прокълнатата душа.

17 И стана така, че докато бях тъй раздиран от мъчения и бях изтерзан от спомена за многобройните си грехове, ето, аз си спомних, че бях чул баща ми да пророкува на хората относно пришествието на един Исус Христос, Син Божий, за да извърши единение за греховете на света.

18 Сега, веднага щом тази мисъл влезе в ума ми, аз извиках в сърцето си: О, Исусе, Ти, Сине Божий, помилуй мене, който съм в жлъчната горчивина, обкръжен от вечните вериги на смъртта.

19 И сега, ето, щом помислих за това, не можах да си спомня повече болките си; да, не бях терзан повече от спомена за греховете си.

20 И о, каква радост и каква чудна светлина видях аз; да, душата ми се изпълни с радост, извънредна, каквато беше болката ми!

And the angel spake more things unto me, which were heard by my brethren, but I did not hear them; for when I heard the words—If thou wilt be destroyed of thyself, seek no more to destroy the church of God—I was struck with such great fear and amazement lest perhaps I should be destroyed, that I fell to the earth and I did hear no more.

But I was racked with eternal torment, for my soul was harrowed up to the greatest degree and racked with all my sins.

Yea, I did remember all my sins and iniquities, for which I was tormented with the pains of hell; yea, I saw that I had rebelled against my God, and that I had not kept his holy commandments.

Yea, and I had murdered many of his children, or rather led them away unto destruction; yea, and in fine so great had been my iniquities, that the very thought of coming into the presence of my God did rack my soul with inexpressible horror.

Oh, thought I, that I could be banished and become extinct both soul and body, that I might not be brought to stand in the presence of my God, to be judged of my deeds.

And now, for three days and for three nights was I racked, even with the pains of a damned soul.

And it came to pass that as I was thus racked with torment, while I was harrowed up by the memory of my many sins, behold, I remembered also to have heard my father prophesy unto the people concerning the coming of one Jesus Christ, a Son of God, to atone for the sins of the world.

Now, as my mind caught hold upon this thought, I cried within my heart: O Jesus, thou Son of God, have mercy on me, who am in the gall of bitterness, and am encircled about by the everlasting chains of death.

And now, behold, when I thought this, I could remember my pains no more; yea, I was harrowed up by the memory of my sins no more.

And oh, what joy, and what marvelous light I did behold; yea, my soul was filled with joy as exceeding as was my pain!

21 Да, казвам ти, сине мой, че няма нищо по-изключително и горчиво от болките ми. Да, аз ти казвам още, сине мой, че от друга страна, няма нищо по-изключително и по-сладко от моята радост.

22 Да, разбрах, че виждам Бога, тъй както баща ни Лехий Го е видял, седнал на трона Си, заобиколен от безбройни множества ангели, възпяващи и славещи техния Бог; да, и душата ми копнееше да бъде там.

23 Но ето, крайниците ми възвърнаха силата си и аз застанах на краката си, и засвидетелствах на людете, че се бях родил от Бога.

24 Да, и оттогава чак до ден днешен аз съм се трудил неспирно, та да мога да доведа души до покаяние; за да ги доведа да вкусат от извънредната радост, от която аз вкусих; за да могат и те да се родят от Бога, и да бъдат изпълнени със Светия Дух.

25 Да, и сега ето, о, сине мой, Господ ми дава велика радост от плода на трудовете ми.

26 Защото чрез словото, което Той ми даде, много люде се раждат от Бога и вкусват, тъй както аз вкусих, и виждат ясно с очите си, както и аз видях; затова те знаят за тези неща, за които говорих, както и аз знам; и знанието, което аз имам, е от Бога.

27 И аз съм бил подкрепян в изпитания и във всякакъв вид грижи, да, и във всякакъв вид страдания; да, Бог ме избави от тъмница, от окови и от смърт; да, аз се уповавам на Него и Той още ще ме избавя.

28 И аз знам, че в последния ден Той ще ме вдигне, за да заживея с Него в слава; да, и аз ще Го славя навеки, защото Той изведе бащите ни от Египет и Той погълна египтяните в Червеното море; и Той ги заведе чрез силата си в обетованата земя; да, и от време навреме ги избавяше от робство и пленничество.

Yea, I say unto you, my son, that there could be nothing so exquisite and so bitter as were my pains. Yea, and again I say unto you, my son, that on the other hand, there can be nothing so exquisite and sweet as was my joy.

Yea, methought I saw, even as our father Lehi saw, God sitting upon his throne, surrounded with numberless concourses of angels, in the attitude of singing and praising their God; yea, and my soul did long to be there.

But behold, my limbs did receive their strength again, and I stood upon my feet, and did manifest unto the people that I had been born of God.

Yea, and from that time even until now, I have labored without ceasing, that I might bring souls unto repentance; that I might bring them to taste of the exceeding joy of which I did taste; that they might also be born of God, and be filled with the Holy Ghost.

Yea, and now behold, O my son, the Lord doth give me exceedingly great joy in the fruit of my labors;

For because of the word which he has imparted unto me, behold, many have been born of God, and have tasted as I have tasted, and have seen eye to eye as I have seen; therefore they do know of these things of which I have spoken, as I do know; and the knowledge which I have is of God.

And I have been supported under trials and troubles of every kind, yea, and in all manner of afflictions; yea, God has delivered me from prison, and from bonds, and from death; yea, and I do put my trust in him, and he will still deliver me.

And I know that he will raise me up at the last day, to dwell with him in glory; yea, and I will praise him forever, for he has brought our fathers out of Egypt, and he has swallowed up the Egyptians in the Red Sea; and he led them by his power into the promised land; yea, and he has delivered them out of bondage and captivity from time to time.

29 Да, Той също изведе бащите ни от земята на Ерусалим; и също Той, чрез безкрайната Си сила, от време навреме, и чак до ден днешен ги избавя от робство и от пленничество; да, и аз винаги съм запазвал в паметта си тяхното пленничество; да, и ти също трябва да запазваш в паметта си, както и аз, тяхното пленничество.

30 Но ето, сине мой, това не е всичко; защото ти трябва да знаеш, тъй както аз знам, че доколкото спазваш заповедите Божи, ти ще преуспяваш в страната; и ти трябва да знаеш също, че доколкото не спазваш заповедите Божи, ти ще бъдеш отхвърлен от Неговото присъствие. Сега, това е според словото Му.

Yea, and he has also brought our fathers out of the land of Jerusalem; and he has also, by his everlasting power, delivered them out of bondage and captivity, from time to time even down to the present day; and I have always retained in remembrance their captivity; yea, and ye also ought to retain in remembrance, as I have done, their captivity.

But behold, my son, this is not all; for ye ought to know as I do know, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land; and ye ought to know also, that inasmuch as ye will not keep the commandments of God ye shall be cut off from his presence. Now this is according to his word.

Алма 37

- 1 И сега, сине мой Еламане, аз ти заповядвам да вземеш летописите, които ми бяха поверени.
- 2 И ти заповядвам също да водиш летопис на този народ, според както аз сторих върху плочите на Нефи и да запазиш свети всички тези неща, които аз пазих, тъкмо както аз ги пазих; защото те се пазят свети с мъдра цел.
- 3 И тези плочи от пиринч, които съдържат тези издълбавания, върху които са записани светите писания и родословието на праотците ни тъкмо от началото,
- 4 ето, беше пророкувано от бащите ни, че те трябва да бъдат пазени и предавани от едно поколение на друго, и че ще бъдат съхранени и запазени чрез ръката Господна, докато достигнат до всеки народ, племе, език и люде, за да познаят те тайнствата, които се съдържат в тях.
- 5 И сега, ето, ако се съхраняват, те трябва да запазят блясъка си; да, и те ще запазят блясъка си, също както и всички други плочи, които съдържат това, което е свято писание.
- 6 Сега, ти може да предположиш, че това е безумие от моя страна; но ето, аз ти казвам, че великите дела се осъществяват чрез малки и прости средства; и в много случаи малки неща объркват мъдрите.
- 7 И Господ Бог действа чрез средства, за да осъществи великите Си и вечни цели; и чрез дребни средства Господ обърква мъдрите и осъществява спасението на много души.
- 8 И сега, досега по мъдростта Божия тези неща са били запазени; защото ето, те увеличиха паметта на този народ и убедиха мнозина в заблудата на техните пътища, и ги доведоха до знанието за техния Бог, за спасението на душите им.

Alma 37

And now, my son Helaman, I command you that ye take the records which have been entrusted with me;

And I also command you that ye keep a record of this people, according as I have done, upon the plates of Nephi, and keep all these things sacred which I have kept, even as I have kept them; for it is for a wise purpose that they are kept.

And these plates of brass, which contain these engravings, which have the records of the holy scriptures upon them, which have the genealogy of our forefathers, even from the beginning—

Behold, it has been prophesied by our fathers, that they should be kept and handed down from one generation to another, and be kept and preserved by the hand of the Lord until they should go forth unto every nation, kindred, tongue, and people, that they shall know of the mysteries contained thereon.

And now behold, if they are kept they must retain their brightness; yea, and they will retain their brightness; yea, and also shall all the plates which do contain that which is holy writ.

Now ye may suppose that this is foolishness in me; but behold I say unto you, that by small and simple things are great things brought to pass; and small means in many instances doth confound the wise.

And the Lord God doth work by means to bring about his great and eternal purposes; and by very small means the Lord doth confound the wise and bringeth about the salvation of many souls.

And now, it has hitherto been wisdom in God that these things should be preserved; for behold, they have enlarged the memory of this people, yea, and convinced many of the error of their ways, and brought them to the knowledge of their God unto the salvation of their souls.

- 9 Да, и аз ти казвам, че ако тези неща, които тези летописи върху тези плочи съдържат, ги нямаше, Амон и братята му нямаше да успеят да убедят толкова много хиляди от ламанитите в неправилността на преданието на бащите им; да, тези летописи и техните слова ги доведоха до покаяние; сиреч, те ги доведоха до знанието за Господа техния Бог и до това да се радват в Исуса Христа, техния Изкупител.
- 10 И кой знае дали те няма да бъдат средството за довеждането на много хиляди от тях, да, и също много хиляди от техните коравовратни братя, нефитите, които сега вкоравяват сърцата си в грях и беззакония, до знанието за техния Изкупител.
- 11 Сега обаче, тези тайнства не са ми още открити напълно; ето защо, аз ще се въздържа.
- 12 И ще е достатъчно само да кажа, че те са запазени с мъдра цел, която цел е позната на Бога; защото Той обмисля всичките Си дела с мъдрост и пътеките Му са прави, а ходът Му е един вечен кръг.
- 13 О, помни, помни, сине мой Еламане, колко строги са заповедите Божи. И Той каза: Ако пазите Моите заповеди, ще преуспявате в страната; но ако вие не пазите Неговите заповеди, ще бъдете отхвърлени от присъствието Му.
- 14 И сега, помни сине мой, че Бог ти се довери за тези неща, които са свещени, и които Той е запазил свещени, и които Той ще съхрани и запази за Негова мъдра цел, та да може да покаже силата Си на бъдещите поколения.
- 15 И сега, ето, аз ти казвам чрез духа на пророчеството, че ако прегреша заповедите Божи, ето, тези неща, които са свещени, ще ти бъдат отнети чрез силата Божия и ти ще бъдеш предаден на Сатана, за да те разнесе той като плевна на вятър.
- 16 Но ако спазваш заповедите Божи и постъпваш с тези неща, които са свещени, според както Господ ти заповяда (защото ти трябва да се обръщаш към Господа за всяко нещо, което трябва да направиш с тях), ето, никаква сила, нито на земята, нито в пъкъла, не може да ти ги отнеме, защото Господ е силен да изпълнява всички Свои слова.

Yea, I say unto you, were it not for these things that these records do contain, which are on these plates, Ammon and his brethren could not have convinced so many thousands of the Lamanites of the incorrect tradition of their fathers; yea, these records and their words brought them unto repentance; that is, they brought them to the knowledge of the Lord their God, and to rejoice in Jesus Christ their Redeemer.

And who knoweth but what they will be the means of bringing many thousands of them, yea, and also many thousands of our stiffnecked brethren, the Nephites, who are now hardening their hearts in sin and iniquities, to the knowledge of their Redeemer?

Now these mysteries are not yet fully made known unto me; therefore I shall forbear.

And it may suffice if I only say they are preserved for a wise purpose, which purpose is known unto God; for he doth counsel in wisdom over all his works, and his paths are straight, and his course is one eternal round.

O remember, remember, my son Helaman, how strict are the commandments of God. And he said: If ye will keep my commandments ye shall prosper in the land—but if ye keep not his commandments ye shall be cut off from his presence.

And now remember, my son, that God has entrusted you with these things, which are sacred, which he has kept sacred, and also which he will keep and preserve for a wise purpose in him, that he may show forth his power unto future generations.

And now behold, I tell you by the spirit of prophecy, that if ye transgress the commandments of God, behold, these things which are sacred shall be taken away from you by the power of God, and ye shall be delivered up unto Satan, that he may sift you as chaff before the wind.

But if ye keep the commandments of God, and do with these things which are sacred according to that which the Lord doth command you, (for you must appeal unto the Lord for all things whatsoever ye must do with them) behold, no power of earth or hell can take them from you, for God is powerful to the fulfilling of all his words.

17 И Той ще изпълни всички Свои обещания, които ще ти даде, защото Той изпълни обещанията Си, които даде на бащите ни.

18 Защото Той им обеща да съхрани тези неща за Своя мъдра цел, за да може да покаже силата Си на бъдещите поколения.

19 И сега, ето, една Своя цел Той изпълни, тъкмо като възстанови много хиляди ламанити в знанието за истината; и в тях Той показа силата Си; и Той все още ще показва силата Си в тях на бъдещите поколения; ето защо, те ще бъдат запазени.

20 Ето защо, аз ти заповядвам, сине мой Еламане, да бъдеш усърден в изпълнението на всичките ми слова и да бъдеш прилежен в спазването на заповедите Божии, тъй както са записани.

21 И сега, ще ти говоря относно онези двадесет и четири плочи; пази ги, тъй че мистериите, делата на мрака и тайните им дела или тайните дела на онзи народ, който е бил унищожен, да не бъдат изявени на този народ; да, всички техни убийства и грабежите им, и плячкосванията, и всичките им нечестия и мерзости да не бъдат изявени на този народ; да, запази също и тези тълкуватели.

22 Защото ето, Господ видя, че Неговият народ започна да върши тъмни дела, да, тайни убийства и мерзости; ето защо, Господ каза, че ако не се покаят, те ще бъдат унищожени от лицето на земята.

23 И Господ каза: Ще приготвя на Моя служител Газалем камък, който ще излъчва светлина в тъмнината, за да разкрия на Моя народ, който Ми служи, за да мога да им разкрия делата на братята им, да, тайните им дела, техните дела на мрака, и нечестията и мерзостите им.

24 И сега, сине мой, тези тълкуватели бяха приготвени, за да може да се изпълни словото Божие, което Той изрече, казвайки:

For he will fulfil all his promises which he shall make unto you, for he has fulfilled his promises which he has made unto our fathers.

For he promised unto them that he would preserve these things for a wise purpose in him, that he might show forth his power unto future generations.

And now behold, one purpose hath he fulfilled, even to the restoration of many thousands of the Lamanites to the knowledge of the truth; and he hath shown forth his power in them, and he will also still show forth his power in them unto future generations; therefore they shall be preserved.

Therefore I command you, my son Helaman, that ye be diligent in fulfilling all my words, and that ye be diligent in keeping the commandments of God as they are written.

And now, I will speak unto you concerning those twenty-four plates, that ye keep them, that the mysteries and the works of darkness, and their secret works, or the secret works of those people who have been destroyed, may be made manifest unto this people; yea, all their murders, and robbings, and their plunderings, and all their wickedness and abominations, may be made manifest unto this people; yea, and that ye preserve these interpreters.

For behold, the Lord saw that his people began to work in darkness, yea, work secret murders and abominations; therefore the Lord said, if they did not repent they should be destroyed from off the face of the earth.

And the Lord said: I will prepare unto my servant Gazelem, a stone, which shall shine forth in darkness unto light, that I may discover unto my people who serve me, that I may discover unto them the works of their brethren, yea, their secret works, their works of darkness, and their wickedness and abominations.

And now, my son, these interpreters were prepared that the word of God might be fulfilled, which he spake, saying:

25 Ще изкарам наяве, от тъмнината на светло, всичките им тайни дела и мерзости; и ако те не се покаят, ще ги изстребя от лицето на земята; и ще изкарам наяве и на светло всички техни тайни и мерзости на всеки народ, който ще притежава от сега нататък тази страна.

26 И сега, сине мой, ние виждаме, че те не се покаяха; ето защо, бяха унищожени и тъй се изпълни словото Божие; да, тайните им мерзости излязоха наяве от тъмнината и ни бяха разкрити.

27 И сега, сине мой, аз ти заповядвам да запазиш скрити всички техни клетви и заветите им, и съгласенията им в тайни мерзости; да, и всичките им знаци, и изумленията им ти ще запазиш скрити от този народ, тъй че да не ги знаят, за да не би случайно също да изпаднат в мрак и да бъдат унищожени.

28 Защото ето, има проклятие върху цялата тази земя, че съгласно силата Божия, унищожение ще сполети всички онези, които вършат тъмни дела, когато узреят напълно; затова аз желая този народ да не бъде унищожен.

29 Ето защо, ти ще пазиш скрити тези тайни планове на клетвите им и заветите им от този народ и ще им сториш знайни само тяхното нечестие и убийствата им, и мерзостите им; и ти ще ги учиш да се отвращават от такова нечестие, мерзости и убийства; и ще ги учиш също, че тези люде са били унищожени заради тяхното нечестие, мерзости и убийства.

30 Защото ето, те убиха всички пророци Господни, които дойдоха сред тях да им изявяват относно техните беззакония; и кръвта на тези, които те убиха, зовеше към Господа Техния Бог за отмъщение върху техните убийци; и тъй, възмездията Божи сполетяха тези, които вършеха тъмнина и тайни заговори.

31 Да, и проклета да бъде земята во веки веков заради онези, които вършат тъмнина и тайни заговори, чак до унищожение, освен ако не се покаят, преди да бъдат напълно узрели.

I will bring forth out of darkness unto light all their secret works and their abominations; and except they repent I will destroy them from off the face of the earth; and I will bring to light all their secrets and abominations, unto every nation that shall hereafter possess the land.

And now, my son, we see that they did not repent; therefore they have been destroyed, and thus far the word of God has been fulfilled; yea, their secret abominations have been brought out of darkness and made known unto us.

And now, my son, I command you that ye retain all their oaths, and their covenants, and their agreements in their secret abominations; yea, and all their signs and their wonders ye shall keep from this people, that they know them not, lest peradventure they should fall into darkness also and be destroyed.

For behold, there is a curse upon all this land, that destruction shall come upon all those workers of darkness, according to the power of God, when they are fully ripe; therefore I desire that this people might not be destroyed.

Therefore ye shall keep these secret plans of their oaths and their covenants from this people, and only their wickedness and their murders and their abominations shall ye make known unto them; and ye shall teach them to abhor such wickedness and abominations and murders; and ye shall also teach them that these people were destroyed on account of their wickedness and abominations and their murders.

For behold, they murdered all the prophets of the Lord who came among them to declare unto them concerning their iniquities; and the blood of those whom they murdered did cry unto the Lord their God for vengeance upon those who were their murderers; and thus the judgments of God did come upon these workers of darkness and secret combinations.

Yea, and cursed be the land forever and ever unto those workers of darkness and secret combinations, even unto destruction, except they repent before they are fully ripe.

32 И сега, сине мой, помни словата, които ти казах; не доверявай тези тайни планове на този народ, но го учи на вечна омраза към греха и беззаконието.

33 Проповядвай им покаяние и вяра в Господа Исуса Христа; учи ги да се смиряват и да бъдат кротки и смирени по сърце; учи ги да устояват на всички изкушения на дявола с вярата си в Господа Исуса Христа.

34 Учи ги никога да не се уморяват от добри дела, но да бъдат кротки и смирени по сърце; защото такива ще намерят покой на душите си.

35 О, помни, сине мой, и учи се на мъдрост в твоята младост; да, учи се в младостта си да пазиш заповедите Божи.

36 Да, и призовавай Бога за всичко, от което имаш нужда; да, нека делата ти бъдат за Господа и където и да отидеш, отивай с Господа; да, отправяй всички твои мисли към Господа; да, нека любовта на сърцето ти бъде в Господа навеки.

37 Съветвай се с Господа във всичките си дела и Той ще те упътва за добро; да, когато си лягаш вечер, лягай си в Господа, за да бди Той над тебе в съня ти; и когато ставаш сутрин, нека сърцето ти бъде изпълнено с благодарности към Бога; и ако правиш това, ти ще бъдеш вдигнат в последния ден.

38 И сега, сине мой, имам да ти кажа нещо за предмета, който бащите ни наричаха топка или пътеводител; бащите ни го наричаха също Лиахона, което изтълкувано означава компас; и Господ го приготви.

39 И ето, никой човек не може да изработи изделие с такава изкусна изработка. И ето, то беше приготвено, за да покаже на бащите ни пътя, по който трябва да пътуват в пустошта.

40 И то работеше за тях според вярата им в Бога; ето защо, когато те имаха вяра, че Бог може да накара онези вретена да посочват пътя, по който трябва да вървят, ето, това биваше сторено; ето защо, те имаха това чудо, както и много други чудеса, извършени чрез силата Божия ден след ден.

And now, my son, remember the words which I have spoken unto you; trust not those secret plans unto this people, but teach them an everlasting hatred against sin and iniquity.

Preach unto them repentance, and faith on the Lord Jesus Christ; teach them to humble themselves and to be meek and lowly in heart; teach them to withstand every temptation of the devil, with their faith on the Lord Jesus Christ.

Teach them to never be weary of good works, but to be meek and lowly in heart; for such shall find rest to their souls.

O, remember, my son, and learn wisdom in thy youth; yea, learn in thy youth to keep the commandments of God.

Yea, and cry unto God for all thy support; yea, let all thy doings be unto the Lord, and whithersoever thou goest let it be in the Lord; yea, let all thy thoughts be directed unto the Lord; yea, let the affections of thy heart be placed upon the Lord forever.

Counsel with the Lord in all thy doings, and he will direct thee for good; yea, when thou liest down at night lie down unto the Lord, that he may watch over you in your sleep; and when thou risest in the morning let thy heart be full of thanks unto God; and if ye do these things, ye shall be lifted up at the last day.

And now, my son, I have somewhat to say concerning the thing which our fathers call a ball, or director—or our fathers called it Liahona, which is, being interpreted, a compass; and the Lord prepared it.

And behold, there cannot any man work after the manner of so curious a workmanship. And behold, it was prepared to show unto our fathers the course which they should travel in the wilderness.

And it did work for them according to their faith in God; therefore, if they had faith to believe that God could cause that those spindles should point the way they should go, behold, it was done; therefore they had this miracle, and also many other miracles wrought by the power of God, day by day.

- 41 При все това, понеже тези чудеса се извършваха с дребни средства, то им показа чудни дела. Те бяха лениви и забравиха да упражняват вяра и усърдие, и тогава тези чудни дела секваха, и те не напредваха в пътуването си.
- 42 Ето защо, те се забавиха в пустошта и не пътуваха по правия път, и бяха тормозени от глад и жажда заради прегрешенията си.
- 43 И сега, сине мой, аз бих желал да разбереш, че тези неща не остават без сянка; понеже бащите ни бяха лениви да се вслушват в този компас (сега тези неща бяха материални), те не преуспяваха; и тъкмо тъй става и с духовните неща.
- 44 Защото ето, така лесно е да се вслушваш в словото на Христа, което ще ти посочи прав път към вечното блаженство, както беше лесно за бащите ни да се вслушат в този компас, който им посочваше прав път към обетованата земя.
- 45 И сега, казвам аз, няма ли символ в това нещо? Защото както този пътеводител заведе бащите ни, които следваха неговото направление, в обетованата земя, така сигурно и словата на Христа, ако ние следваме тяхното направление, ще ни заведат отвъд тази долина на скърби в една по-добра земя на обет.
- 46 О, сине мой, нека да не бъдем лениви поради това, че пътят е лесен; защото тъй се случи с бащите ни; защото тъй им беше пригответено, че ако пожелаят да погледнат, да могат да живеят; тъй е и с нас. Пътят е пригответен и ако погледнем, може да живеем навеки.
- 47 И сега, сине мой, гледай да се грижиш за тези свещени неща, да, гледай да следваш Бога и бъди жив. Иди при този народ, провъзгласи словото и бъди благоразумен. Сине мой, сбогом!

Nevertheless, because those miracles were worked by small means it did show unto them marvelous works. They were slothful, and forgot to exercise their faith and diligence and then those marvelous works ceased, and they did not progress in their journey;

Therefore, they tarried in the wilderness, or did not travel a direct course, and were afflicted with hunger and thirst, because of their transgressions.

And now, my son, I would that ye should understand that these things are not without a shadow; for as our fathers were slothful to give heed to this compass (now these things were temporal) they did not prosper; even so it is with things which are spiritual.

For behold, it is as easy to give heed to the word of Christ, which will point to you a straight course to eternal bliss, as it was for our fathers to give heed to this compass, which would point unto them a straight course to the promised land.

And now I say, is there not a type in this thing? For just as surely as this director did bring our fathers, by following its course, to the promised land, shall the words of Christ, if we follow their course, carry us beyond this vale of sorrow into a far better land of promise.

O my son, do not let us be slothful because of the easiness of the way; for so was it with our fathers; for so was it prepared for them, that if they would look they might live; even so it is with us. The way is prepared, and if we will look we may live forever.

And now, my son, see that ye take care of these sacred things, yea, see that ye look to God and live. Go unto this people and declare the word, and be sober. My son, farewell.

Алма 38

- 1 Сине мой, надай ухо на словата ми, защото аз казвам, тъймо както казах на Еламан, че доколкото спазваш заповедите Божи, ще преуспяваш в страната; но доколкото не спазваш заповедите Божи, ти ще бъдеш отхвърлен от Неговото присъствие.
- 2 И сега, сине мой, уверен съм, че ще имам голяма радост в тебе, поради твоята непоколебимост и вяроност на Бога; и тъй както започна в младостта си да гледаш към Господа твоя Бог, тъймо тъй се надявам да продължиш в спазването на Неговите заповеди; защото благословен е този, който устои до края.
- 3 Казвам ти, сине мой, аз вече имах голяма радост в тебе, поради твоята вяроност и усърдие, търпение-то ти и дълготърпението ти към народа на зорамитите.
- 4 Защото знам, че ти беше в окови; да, знам също, че са те замеряли с камъни заради словото; и ти понасяше всички тези неща с търпение, понеже Господ беше с тебе; и сега ти знаеш, че Господ те избави.
- 5 И сега, сине мой Сивелоне, бих желал да запомниш, че колкото пъти се довериш на Бога, толкова пъти ще бъдеш избавян от изпитанията ти, трудностите ти и страданията ти, и ще бъдеш вдигнат в последния ден.
- 6 Сега, сине мой, не бих желал да си мислиш, че аз знам от мене си всички тези неща, но Духът Божий, Който е в мен, е Този, Който ми открива всичко това; защото ако не бях роден от Бога, нямаше да познавам тези неща.
- 7 Но ето, Господ във великата Си милост изпрати Негов ангел да ми изяви, че трябва да спра унищожителното си дело сред Неговия народ; да, и аз се видях с един ангел лице в лице и той ми проговори, и гласът му беше като гръмотевица и разтърси цялата земя.

Alma 38

My son, give ear to my words, for I say unto you, even as I said unto Helaman, that inasmuch as ye shall keep the commandments of God ye shall prosper in the land; and inasmuch as ye will not keep the commandments of God ye shall be cut off from his presence.

And now, my son, I trust that I shall have great joy in you, because of your steadiness and your faithfulness unto God; for as you have commenced in your youth to look to the Lord your God, even so I hope that you will continue in keeping his commandments; for blessed is he that endureth to the end.

I say unto you, my son, that I have had great joy in thee already, because of thy faithfulness and thy diligence, and thy patience and thy long-suffering among the people of the Zoramites.

For I know that thou wast in bonds; yea, and I also know that thou wast stoned for the word's sake; and thou didst bear all these things with patience because the Lord was with thee; and now thou knowest that the Lord did deliver thee.

And now my son, Shiblon, I would that ye should remember, that as much as ye shall put your trust in God even so much ye shall be delivered out of your trials, and your troubles, and your afflictions, and ye shall be lifted up at the last day.

Now, my son, I would not that ye should think that I know these things of myself, but it is the Spirit of God which is in me which maketh these things known unto me; for if I had not been born of God I should not have known these things.

But behold, the Lord in his great mercy sent his angel to declare unto me that I must stop the work of destruction among his people; yea, and I have seen an angel face to face, and he spake with me, and his voice was as thunder, and it shook the whole earth.

8 И стана така, че в продължение на три дни и три
нощи аз бях в най-горчивата болка и мъка на душа-
та си; и аз не получих опрощение на греховете си,
докато не призовах Господа Исуса Христа за ми-
лост. И ето, аз Го призовах и намерих мир за душата
си.

9 И сега, сине мой, аз ти казах това, за да се научиш
на мъдрост и да научиш от мене, че няма друг път
или средство, чрез което човек може да бъде спасен,
а само в и чрез Христа. Ето, Той е животът и светли-
ната на света. Ето, Той е Словото на истината и пра-
ведността.

10 И сега, ти вече започна да поучаваш на словото и
тъкмо тъй аз бих желал да продължиш да поучаваш;
и аз бих желал да бъдеш усърден и умерен във всич-
ки неща.

11 Гледай да не се издигнеш в гордост; да, гледай да
не се хвалиш със собствената си мъдрост, нито с
многого си сила.

12 Употребявай смелост, но не и надменност; и гле-
дай също да обуздаваш всичките си страсти, за да
можеш да бъдеш изпълнен с любов; гледай да се въз-
държаш от ленивост.

13 Не се моли като зорамитите, защото ти видя, че
те се молят, за да бъдат чути от човеците и за да ги
хвалят за мъдростта им.

14 Не казвай: О, Боже, благодаря Ти, че ние сме по-
добри от нашите братя; но по-скоро кажи: О,
Господи, прости ми, че съм недостоен и си спомни
с милост за братята ми; да, признавай по всяко вре-
ме недостойнството си пред Бога.

15 И дано Господ да благослови душата ти и те прие-
ме в царството Си в последния ден, за да седнеш в
мир. Сега иди, сине мой, и проповядвай словото на
този народ. Бъди благоразумен. Сине мой, сбогом!

And it came to pass that I was three days and three
nights in the most bitter pain and anguish of soul; and
never, until I did cry out unto the Lord Jesus Christ for
mercy, did I receive a remission of my sins. But behold, I
did cry unto him and I did find peace to my soul.

And now, my son, I have told you this that ye may
learn wisdom, that ye may learn of me that there is no
other way or means whereby man can be saved, only in
and through Christ. Behold, he is the life and the light
of the world. Behold, he is the word of truth and right-
eousness.

And now, as ye have begun to teach the word even so
I would that ye should continue to teach; and I would
that ye would be diligent and temperate in all things.

See that ye are not lifted up unto pride; yea, see that
ye do not boast in your own wisdom, nor of your much
strength.

Use boldness, but not overbearance; and also see that
ye bridle all your passions, that ye may be filled with
love; see that ye refrain from idleness.

Do not pray as the Zoramites do, for ye have seen that
they pray to be heard of men, and to be praised for their
wisdom.

Do not say: O God, I thank thee that we are better
than our brethren; but rather say: O Lord, forgive my
unworthiness, and remember my brethren in mercy—
yea, acknowledge your unworthiness before God at all
times.

And may the Lord bless your soul, and receive you at
the last day into his kingdom, to sit down in peace. Now
go, my son, and teach the word unto this people. Be
sober. My son, farewell.

Алма 39

- 1 И сега, сине мой, на тебе имам да кажа нещо повече от това, което казах на брат ти; защото ето, не забеляза ли постоянството на брат ти, верността и усърдието му в спазване на заповедите Божии? Ето, не ти ли даде той добър пример?
- 2 Защото ти не обръщаше толкова много внимание на словата ми като брат ти, когато бяхме сред народа на зорамитите. Сега това е, което имам против тебе. Ти продължаваше да се хвалиш със силата и мъдростта си.
- 3 И това не е всичко, сине мой. Ти направи нещо, което много ме огорчи; защото ти изостави служението и отиде в земята Сирон в пределите на ламанитите, следвайки блудницата Изабела.
- 4 Да, тя прелъсти сърцата на мнозина; но това не беше извинение за тебе, сине мой. Ти трябваше да мислиш за служението, което ти беше поверено.
- 5 Не знаеш ли, сине мой, че тези неща са мерзост в очите Господни? Да, най-гнусният грях след проливането на невинна кръв или отричането на Светия Дух.
- 6 Защото ето, ако ти отречеш Светия Дух, след като веднъж Той е имал място в тебе, да, и знаеш, че Го отричаш, да, това е грях, който е непростим; да, всеки, който убива против светлината и знанието Божие, няма лесно да може да се сдобие с опрощение; да, аз ти казвам, сине мой, че няма да му е лесно да се сдобие с опрощение.
- 7 И сега, сине мой, да беше дал Бог ти да не си виновен за толкова голямо престъпление, нямаше да припомням твоите престъпления и нямаше да терзая душата ти, ако не беше за твое добро.
- 8 Но ето, ти не можеш да скриеш престъпленията си от Бога; и ако не се покаеш, те ще останат свидетелство против тебе в последния ден.

Alma 39

And now, my son, I have somewhat more to say unto thee than what I said unto thy brother; for behold, have ye not observed the steadiness of thy brother, his faithfulness, and his diligence in keeping the commandments of God? Behold, has he not set a good example for thee?

For thou didst not give so much heed unto my words as did thy brother, among the people of the Zoramites. Now this is what I have against thee; thou didst go on unto boasting in thy strength and thy wisdom.

And this is not all, my son. Thou didst do that which was grievous unto me; for thou didst forsake the ministry, and did go over into the land of Siron among the borders of the Lamanites, after the harlot Isabel.

Yea, she did steal away the hearts of many; but this was no excuse for thee, my son. Thou shouldst have tended to the ministry wherewith thou wast entrusted.

Know ye not, my son, that these things are an abomination in the sight of the Lord; yea, most abominable above all sins save it be the shedding of innocent blood or denying the Holy Ghost?

For behold, if ye deny the Holy Ghost when it once has had place in you, and ye know that ye deny it, behold, this is a sin which is unpardonable; yea, and whosoever murdereth against the light and knowledge of God, it is not easy for him to obtain forgiveness; yea, I say unto you, my son, that it is not easy for him to obtain a forgiveness.

And now, my son, I would to God that ye had not been guilty of so great a crime. I would not dwell upon your crimes, to harrow up your soul, if it were not for your good.

But behold, ye cannot hide your crimes from God; and except ye repent they will stand as a testimony against you at the last day.

- 9 Сега, сине мой, аз бих желал да се покаеш, да изоставиш греховете си и да не следваш повече страстите на очите си, но да отречеш всички тези неща; защото ако не направиш това, ти не ще можеш да наследиш по никакъв начин царството Божие. О, помни и се заеми със себе си, за да отречеш всички тези неща.
- 10 И аз ти заповядвам да се заемеш с това и да се съветваш с по-големите ти братя в твоите начинания; понеже ето, ти си млад и се нуждаеш от помощта на братята ти. Вслушвай се в съветите им.
- 11 Не се оставяй да бъдеш подведен от нещо суетно или безумно; не позволявай на дявола да отклони сърцето ти отново по тези нечестиви блудници. Ето, о, сине мой, какво голямо беззаконие докара ти на зорамитите; защото след като видяха поведението ти, те не пожелаха да повярват на словата ми.
- 12 И сега, Духът Господен ми казва: Заповядай на децата си да вършат добро, за да не би да отведат сърцата на много люде към унищожение; ето защо, аз ти заповядвам, сине мой, със страх от Бога, да се въздържаш от беззаконията си.
- 13 И да се обърнеш към Господа с целия си ум, мощ и сила; и да не подвеждаш сърцата на никого повече да върши нечестие; но по-скоро се върни при тях и признай грешките си и неправдата, която си сторил.
- 14 Не търси нито богатства, нито суетните светски неща; защото ето, не можеш да ги отнесеш със себе си.
- 15 И сега, сине мой, аз бих ти казал нещо относно пришествието на Христа. Аз ти казвам, че Този е, Който със сигурност ще дойде да отнесе греховете от света; да, Той идва да извести благовестието за спасението на Своя народ.
- 16 И сега, сине мой, това беше служението, за което ти беше призван, да изявиш това благовестие на този народ, за да подготвиш съзнанието му; или по-скоро за да ги споходи спасението, та да погответ съзнанието на децата си да чуят словото по времето на Неговото пришествие.

Now my son, I would that ye should repent and forsake your sins, and go no more after the lusts of your eyes, but cross yourself in all these things; for except ye do this ye can in nowise inherit the kingdom of God. Oh, remember, and take it upon you, and cross yourself in these things.

And I command you to take it upon you to counsel with your elder brothers in your undertakings; for behold, thou art in thy youth, and ye stand in need to be nourished by your brothers. And give heed to their counsel.

Suffer not yourself to be led away by any vain or foolish thing; suffer not the devil to lead away your heart again after those wicked harlots. Behold, O my son, how great iniquity ye brought upon the Zoramites; for when they saw your conduct they would not believe in my words.

And now the Spirit of the Lord doth say unto me: Command thy children to do good, lest they lead away the hearts of many people to destruction; therefore I command you, my son, in the fear of God, that ye refrain from your iniquities;

That ye turn to the Lord with all your mind, might, and strength; that ye lead away the hearts of no more to do wickedly; but rather return unto them, and acknowledge your faults and that wrong which ye have done.

Seek not after riches nor the vain things of this world; for behold, you cannot carry them with you.

And now, my son, I would say somewhat unto you concerning the coming of Christ. Behold, I say unto you, that it is he that surely shall come to take away the sins of the world; yea, he cometh to declare glad tidings of salvation unto his people.

And now, my son, this was the ministry unto which ye were called, to declare these glad tidings unto this people, to prepare their minds; or rather that salvation might come unto them, that they may prepare the minds of their children to hear the word at the time of his coming.

17 И сега, аз ще успокоя малко духа ти по този въпрос. Ето, ти се чудиш защо тези неща трябва да се знаят толкова дълго преди да станат. Ето, аз те питам, една душа сега не е ли също толкова скъпоценна за Бога, колкото ще бъде една душа по времето на Неговото пришествие?

18 Не е ли също така необходимо планът на изкуплението да бъде разкрит на този народ, а също и на техните деца?

19 Не е ли също толкова лесно за Господа сега да изпрати ангела Си да ни изяви това благовестие, колкото и на нашите деца или пък след времето на Неговото пришествие?

And now I will ease your mind somewhat on this subject. Behold, you marvel why these things should be known so long beforehand. Behold, I say unto you, is not a soul at this time as precious unto God as a soul will be at the time of his coming?

Is it not as necessary that the plan of redemption should be made known unto this people as well as unto their children?

Is it not as easy at this time for the Lord to send his angel to declare these glad tidings unto us as unto our children, or as after the time of his coming?

Алма 40

- 1 Сега, сине мой, има още нещо, което бих ти казал, понеже забелязвам, че умът ти е обезпокоен относно възкресението на мъртвите.
- 2 Ето, аз ти казвам, че няма възкресение, или бих казал с други слова, че това смъртно тяло не ще се облече в безсмъртие, че това тление не ще се облече в нетление, докато Христос не дойде.
- 3 Ето, Той осъществява възкресението на мъртвите. Но ето, сине мой, възкресението още не е осъществено. Сега, аз ти разкривам едно тайнство; при все това, обаче, има много тайнства, които се пазят скрити, тъй че никой не ги познава, освен самият Бог. Но ще ти покажа нещо, за което усърдно разпитвах Бога, за да мога да го науча — това е относно възкресението.
- 4 Ето, има определено време, когато всички ще излязат от мъртвите. Сега, кога ще дойде това време никой не знае; но Бог знае времето, което е определено.
- 5 Сега, няма значение дали ще има едно време или второ време, или трето време, когато хората ще излязат от мъртвите; защото Бог знае всички тези неща; но достатъчно ми е да знам, че това е тъй: че има определено време, когато всички ще се вдигнат от мъртвите.
- 6 Сега, по необходимост трябва да има промеждутък между времето на смъртта и времето на възкресението.
- 7 И сега, аз бих попитал, какво става с душите на хората от това време на смъртта до времето, определено за възкресението.
- 8 Сега, няма значение дали има повече от едно време, определено за хората да се вдигнат; защото всички не умират наведнаж и това няма значение; всичко това е като един ден за Бога и времето се измерва само от хората.

Alma 40

Now my son, here is somewhat more I would say unto thee; for I perceive that thy mind is worried concerning the resurrection of the dead.

Behold, I say unto you, that there is no resurrection—or, I would say, in other words, that this mortal does not put on immortality, this corruption does not put on incorruption—until after the coming of Christ.

Behold, he bringeth to pass the resurrection of the dead. But behold, my son, the resurrection is not yet. Now, I unfold unto you a mystery; nevertheless, there are many mysteries which are kept, that no one knoweth them save God himself. But I show unto you one thing which I have inquired diligently of God that I might know—that is concerning the resurrection.

Behold, there is a time appointed that all shall come forth from the dead. Now when this time cometh no one knows; but God knoweth the time which is appointed.

Now, whether there shall be one time, or a second time, or a third time, that men shall come forth from the dead, it mattereth not; for God knoweth all these things; and it sufficeth me to know that this is the case—that there is a time appointed that all shall rise from the dead.

Now there must needs be a space betwixt the time of death and the time of the resurrection.

And now I would inquire what becometh of the souls of men from this time of death to the time appointed for the resurrection?

Now whether there is more than one time appointed for men to rise it mattereth not; for all do not die at once, and this mattereth not; all is as one day with God, and time only is measured unto men.

- 9 Ето защо, има определено време, когато човеците ще се вдигнат от мъртвите; и има промеждутък между времето на смъртта и възкресението. И сега, това, за което усърдно съм питал Господа, за да го науча, е какво става с душите на човеците в този промеждутък от време; и ето това е, което сега знам.
- 10 И когато дойде времето, когато всички ще се вдигнат, те ще узнаят, че Бог познава всички времена, определени за човека.
- 11 Сега, относно състоянието на душата между смъртта и възкресението: Ето, беше ми сторено знайно от един ангел, че духовете на всички човеци, след като напуснат смъртното тяло, да, духовете на всички човеци, били те добри или зли, се връщат при Този Бог, Който им даде живот.
- 12 И тогава ще стане така, че духовете на онези, които са праведни, ще бъдат приети в състояние на щастие, което се нарича рай, състояние на покой, състояние на мир, където те ще почиват от безпокойствата си и от всякакви грижи и скръб.
- 13 И тогава ще стане така, че духовете на нечестивите, да, на тези, които са зли — защото ето, те нямат нито част, нито дял от Духа Господен, защото ето, те избраха злите дела вместо добрите; ето защо, духът на дявола е влязъл в тях и влиза във владение на дома им — и те ще бъдат изхвърлени във външния мрак; и там ще има плач и ридание, и скърцане със зъби, и това заради собственото им беззаконие, увлечени в плен по волята на дявола.
- 14 Сега, това е именно състоянието на душите на нечестивите, да, в тъмнина и в състояние на страшно и ужасно очакване на огненото негодувание на гнева Божий върху тях; и тъй те остават в това състояние, както праведните остават в рая до времето на тяхното възкресение.
- 15 Сега, има някои, които са разбрали, че това състояние на щастие и това състояние на окаяност на душата преди възкресението е първото възкресение. Да, аз приемам, че то може да се нарече възкресение, въздигане на духа или на душата и тяхното предаване на щастие или окаяност, според словата, които бяха изречени.

Therefore, there is a time appointed unto men that they shall rise from the dead; and there is a space between the time of death and the resurrection. And now, concerning this space of time, what becometh of the souls of men is the thing which I have inquired diligently of the Lord to know; and this is the thing of which I do know.

And when the time cometh when all shall rise, then shall they know that God knoweth all the times which are appointed unto man.

Now, concerning the state of the soul between death and the resurrection—Behold, it has been made known unto me by an angel, that the spirits of all men, as soon as they are departed from this mortal body, yea, the spirits of all men, whether they be good or evil, are taken home to that God who gave them life.

And then shall it come to pass, that the spirits of those who are righteous are received into a state of happiness, which is called paradise, a state of rest, a state of peace, where they shall rest from all their troubles and from all care, and sorrow.

And then shall it come to pass, that the spirits of the wicked, yea, who are evil—for behold, they have no part nor portion of the Spirit of the Lord; for behold, they chose evil works rather than good; therefore the spirit of the devil did enter into them, and take possession of their house—and these shall be cast out into outer darkness; there shall be weeping, and wailing, and gnashing of teeth, and this because of their own iniquity, being led captive by the will of the devil.

Now this is the state of the souls of the wicked, yea, in darkness, and a state of awful, fearful looking for the fiery indignation of the wrath of God upon them; thus they remain in this state, as well as the righteous in paradise, until the time of their resurrection.

Now, there are some that have understood that this state of happiness and this state of misery of the soul, before the resurrection, was a first resurrection. Yea, I admit it may be termed a resurrection, the raising of the spirit or the soul and their consignment to happiness or misery, according to the words which have been spoken.

- 16 И ето, казано е още, че има първо възкресение, възкресение на всички онези, които са били, които са, или които ще бъдат до възкресението на Христа от мъртвите.
- 17 Сега, ние не смятаме, че това първо възкресение, за което се говори по този начин, може да бъде възкресението на душите и тяхното предаване на щастие или окаяност. Ти не трябва да мислиш, че то означава това.
- 18 Ето, аз ти казвам, Не; но то означава обединяването отново на душата с тялото на онези от дните на Адам до възкресението на Христа.
- 19 Сега, дали душите и телата на онези, за които е говорено, ще бъдат обединени отново на един път, на нечестивите, както и на праведните, аз не казвам; но нека бъде достатъчно да кажа, че всички те излизат; или с други слова, тяхното възкресение става преди възкресението на онези, които умират след възкресението на Христа.
- 20 Сега, сине мой, аз не казвам, че тяхното възкресение става при възкресението на Христа; но ето, давам това като мое мнение, че душите и телата на праведните ще се обединят отново при възкресението на Христа и Неговото възнесение на небесата.
- 21 Но дали това ще стане при Неговото възкресение или след това, аз не казвам; но казвам само, че има известен промеждутък между смъртта и възкресението на тялото, и състояние на щастие или окаяност за душата до определеното от Бога време, когато мъртвите ще излязат и ще бъдат обединени отново, душата и тялото, и ще бъдат заведени да застанат пред Бога и съдени според делата им.
- 22 Да, това осъществява възстановяването на онези неща, за които е говорено чрез устата на пророците.
- 23 Душата ще бъде възстановена на тялото и тялото на душата; да, и всеки крайник, и всяка става ще бъдат възстановени към тялото си; да, дори косъм от главата не ще бъде изгубен; но всички неща ще бъдат възстановени на своята съответна и свършена снага.
- 24 И сега, сине мой, това е възстановяването, за което е говорено чрез устата на пророците —

And behold, again it hath been spoken, that there is a first resurrection, a resurrection of all those who have been, or who are, or who shall be, down to the resurrection of Christ from the dead.

Now, we do not suppose that this first resurrection, which is spoken of in this manner, can be the resurrection of the souls and their consignment to happiness or misery. Ye cannot suppose that this is what it meaneth.

Behold, I say unto you, Nay; but it meaneth the reuniting of the soul with the body, of those from the days of Adam down to the resurrection of Christ.

Now, whether the souls and the bodies of those of whom has been spoken shall all be reunited at once, the wicked as well as the righteous, I do not say; let it suffice, that I say that they all come forth; or in other words, their resurrection cometh to pass before the resurrection of those who die after the resurrection of Christ.

Now, my son, I do not say that their resurrection cometh at the resurrection of Christ; but behold, I give it as my opinion, that the souls and the bodies are reunited, of the righteous, at the resurrection of Christ, and his ascension into heaven.

But whether it be at his resurrection or after, I do not say; but this much I say, that there is a space between death and the resurrection of the body, and a state of the soul in happiness or in misery until the time which is appointed of God that the dead shall come forth, and be reunited, both soul and body, and be brought to stand before God, and be judged according to their works.

Yea, this bringeth about the restoration of those things of which has been spoken by the mouths of the prophets.

The soul shall be restored to the body, and the body to the soul; yea, and every limb and joint shall be restored to its body; yea, even a hair of the head shall not be lost; but all things shall be restored to their proper and perfect frame.

And now, my son, this is the restoration of which has been spoken by the mouths of the prophets—

25 и тогава праведните ще сияят в царството Божие.

26 Но ето, ужасна смърт сполетява нечестивите; защото те умират според нещата, принадлежащи на нещата на праведността; понеже те са нечисти, а нищо нечисто не може да наследи царството Божие; но те са отхвърлени и осъдени да вземат от плодовете на техните трудове или дела, които са били зли; и те ще изпият утайките на горчива чаша.

And then shall the righteous shine forth in the kingdom of God.

But behold, an awful death cometh upon the wicked; for they die as to things pertaining to things of righteousness; for they are unclean, and no unclean thing can inherit the kingdom of God; but they are cast out, and consigned to partake of the fruits of their labors or their works, which have been evil; and they drink the dregs of a bitter cup.

Алма 41

- 1 И сега, сине мой, имам да кажа нещо относно възстановяването, за което беше говорено; защото ето, някои са изопачили светите писания и поради това са се отклонили много. И аз усещам, че умът ти е обезпокоен от това. Но ето, аз ще ти го обясня.
- 2 Казвам ти, сине мой, че планът на възстановяването е необходима част от Божието правосъдие; защото е необходимост всички неща да бъдат възстановени в съответния си ред. Ето, необходимост е и е справедливо според силата и възкресението на Христа, душата на човека да бъде възстановена на тялото си и всяка част от тялото да му бъде възстановена.
- 3 И е необходимост за Божието правосъдие хората да бъдат съдени според делата им; и ако делата им са били добри през този живот и желанията на сърцата им са били добри, в последния ден ще бъдат възстановени към онова, което е добро.
- 4 Но ако делата им са зли, те ще им бъдат възстановени за зло. Затова всички неща ще бъдат възстановени в съответния им ред, всяко нещо на своята естествена снага — смъртност, вдигната в безсмъртие, тление в нетление, вдигнати в безкрайно щастие, за да наследят царството Божие, или в безкрайна окаяност, за да наследят царството на дявола, едните от едната страна, другите от другата;
- 5 едните вдигнати в щастие според желанията им за щастие или за добро според желанията им за добро; а пък другите — в зло, според желанията им за зло; защото тъй както през целия ден са желали да вършат зло, тъй ще имат своята награда от зло, когато дойде нощта.
- 6 И тъй е от другата страна. Ако човек се е покаял за греховете си и желае праведност до края на дните си, тъймо тъй той ще бъде също възнаграден в праведност.

Alma 41

And now, my son, I have somewhat to say concerning the restoration of which has been spoken; for behold, some have wrested the scriptures, and have gone far astray because of this thing. And I perceive that thy mind has been worried also concerning this thing. But behold, I will explain it unto thee.

I say unto thee, my son, that the plan of restoration is requisite with the justice of God; for it is requisite that all things should be restored to their proper order. Behold, it is requisite and just, according to the power and resurrection of Christ, that the soul of man should be restored to its body, and that every part of the body should be restored to itself.

And it is requisite with the justice of God that men should be judged according to their works; and if their works were good in this life, and the desires of their hearts were good, that they should also, at the last day, be restored unto that which is good.

And if their works are evil they shall be restored unto them for evil. Therefore, all things shall be restored to their proper order, every thing to its natural frame—mortality raised to immortality, corruption to incorruption—raised to endless happiness to inherit the kingdom of God, or to endless misery to inherit the kingdom of the devil, the one on one hand, the other on the other—

The one raised to happiness according to his desires of happiness, or good according to his desires of good; and the other to evil according to his desires of evil; for as he has desired to do evil all the day long even so shall he have his reward of evil when the night cometh.

And so it is on the other hand. If he hath repented of his sins, and desired righteousness until the end of his days, even so he shall be rewarded unto righteousness.

- 7 Това са онези, които са изкупени от Господа; да, това са онези, които са изведени и които са освободени от онази безкрайна нощ на мрака; и тъй те ще застанат или ще паднат; защото ето, те са съдии на самите себе си дали да вършат добро или да вършат зло.
- 8 Сега, постановленията Божии са неизменни; ето защо, пътят е пригответен, та всеки, който желае, да може да ходи в него и да бъде спасен.
- 9 И сега, ето, сине мой, не рискувай още един път да оскърбиш твоя Бог по тези точки на учението, против които ти досега рискуваше да извършваш грях.
- 10 Не смятай, че понеже се говори за възстановяване, ти ще бъдеш възстановен от грях в щастие. Ето, аз ти казвам, че нечестието никога не е било щастие.
- 11 И сега, сине мой, всички човеци, които живеят в естествено или аз бих казал в плътско състояние, се намират в жлъчната горчивина и са в оковите на беззаконието; те са без Бога в света и са отишли против Божията природа; затова те са в състояние, противно на естеството на щастиято.
- 12 И сега, означава ли думата възстановяване да се вземе нещо от естествено състояние и да се сложи в неестествено състояние, или да се сложи в състояние, противно на неговата природа?
- 13 О, сине мой, това не е така; но значението на думата възстановяване е да се върне отново зло за зло или плътско за плътското, дяволско за дяволското; добро за това, което е добро; праведно за това, което е праведно; справедливо за това, което е справедливо; милостиво за това, което е милостиво.
- 14 Ето защо, сине мой, гледай да си милостив към братята си; действай справедливо, съди праведно и непрестанно върши добро; и ако правиш всички тези неща, тогава ти ще получиш наградата си; да, милостта ще ти бъде възстановена отново; правосъдието ще ти бъде възстановено отново; и праведното съдене ще ти бъде възстановено отново; и доброто ти ще бъде възнаградено отново.

These are they that are redeemed of the Lord; yea, these are they that are taken out, that are delivered from that endless night of darkness; and thus they stand or fall; for behold, they are their own judges, whether to do good or do evil.

Now, the decrees of God are unalterable; therefore, the way is prepared that whosoever will may walk therein and be saved.

And now behold, my son, do not risk one more offense against your God upon those points of doctrine, which ye have hitherto risked to commit sin.

Do not suppose, because it has been spoken concerning restoration, that ye shall be restored from sin to happiness. Behold, I say unto you, wickedness never was happiness.

And now, my son, all men that are in a state of nature, or I would say, in a carnal state, are in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity; they are without God in the world, and they have gone contrary to the nature of God; therefore, they are in a state contrary to the nature of happiness.

And now behold, is the meaning of the word restoration to take a thing of a natural state and place it in an unnatural state, or to place it in a state opposite to its nature?

O, my son, this is not the case; but the meaning of the word restoration is to bring back again evil for evil, or carnal for carnal, or devilish for devilish—good for that which is good; righteous for that which is righteous; just for that which is just; merciful for that which is merciful.

Therefore, my son, see that you are merciful unto your brethren; deal justly, judge righteously, and do good continually; and if ye do all these things then shall ye receive your reward; yea, ye shall have mercy restored unto you again; ye shall have justice restored unto you again; ye shall have a righteous judgment restored unto you again; and ye shall have good rewarded unto you again.

15 Защото това, което даваш, ще се върне отново
при тебе и ще ти бъде възстановено; затова думата
възстановяване осъжда по-пълно грешника и въоб-
ще не го оправдава.

For that which ye do send out shall return unto you
again, and be restored; therefore, the word restoration
more fully condemneth the sinner, and justifieth him
not at all.

Алма 42

- 1 И сега, сине мой, аз усещам, че има още нещо, което безпокои мисълта ти и което не можеш да разбереш — това е относно правосъдието Божие при наказването на грешника; защото ти се опитваш да предположиш, че е несправедливо, че грешникът ще бъде предаден на състояние на окаяност.
- 2 Сега ето, сине мой, аз ще ти обясня това. Защото ето, след като Господ Бог изгони първите ни родители от Едемската градина да обработват земята, от която бяха взети — да, Той изпъди човека и постави на източния край на Едемската градина херувими и един пламтящ меч, който се въртеше на всички страни, за да пази дървото на живота.
- 3 Сега, ние виждаме, че човекът беше станал като Бог, знаещ доброто и злото; и за да не би да протегне така ръка и вземе също и от плода на дървото на живота, да яде от него и да живее навеки, Господ Бог постави херувими и пламтящия меч, за да не вземе той от плода.
- 4 И тъй, ние виждаме, че на човека беше дадено време, за да се покае, да, изпитателно време, време да се покае и да служи на Бога.
- 5 Защото ето, ако Адам беше протегнал незабавно ръката си и беше взел от плода на дървото на живота, той щеше да живее навеки според словото Божие, без да има промеждутък за покаяние; да, също и словото Божие щеше да бъде напразно и великият план за спасение щеше да бъде осуетен.
- 6 Но ето, определено беше човекът да умре, ето защо, тъй както те бяха отхвърлени от дървото на живота, тъй трябваше също да бъдат отхвърлени и от лицето на земята и човекът стана изгубен навеки, да, те станаха паднали люде.
- 7 И сега, ти виждаш от това, че нашите първи родители бяха отхвърлени и телесно и духовно от присъствието Господне; и тъй ние виждаме, че те станаха поданици на това да следват собствената си воля.
- 8 Сега ето, не беше необходимо човекът да бъде избавен от тази телесна смърт, защото това би унищожило великия план на щастието.

Alma 42

And now, my son, I perceive there is somewhat more which doth worry your mind, which ye cannot understand—which is concerning the justice of God in the punishment of the sinner; for ye do try to suppose that it is injustice that the sinner should be consigned to a state of misery.

Now behold, my son, I will explain this thing unto thee. For behold, after the Lord God sent our first parents forth from the garden of Eden, to till the ground, from whence they were taken—yea, he drew out the man, and he placed at the east end of the garden of Eden, cherubim, and a flaming sword which turned every way, to keep the tree of life—

Now, we see that the man had become as God, knowing good and evil; and lest he should put forth his hand, and take also of the tree of life, and eat and live forever, the Lord God placed cherubim and the flaming sword, that he should not partake of the fruit—

And thus we see, that there was a time granted unto man to repent, yea, a probationary time, a time to repent and serve God.

For behold, if Adam had put forth his hand immediately, and partaken of the tree of life, he would have lived forever, according to the word of God, having no space for repentance; yea, and also the word of God would have been void, and the great plan of salvation would have been frustrated.

But behold, it was appointed unto man to die—therefore, as they were cut off from the tree of life they should be cut off from the face of the earth—and man became lost forever, yea, they became fallen man.

And now, ye see by this that our first parents were cut off both temporally and spiritually from the presence of the Lord; and thus we see they became subjects to follow after their own will.

Now behold, it was not expedient that man should be reclaimed from this temporal death, for that would destroy the great plan of happiness.

9 Ето защо, както душата не може никога да умре, а падението беше довело духовна смърт на цялото човечество, както и до телесна смърт, сиреч те бяха отхвърлени от присъствието Господне, стана необходимо цялото човечество да бъде избавено от тази духовна смърт.

10 И защото хората бяха станали плътски, похотливи и дяволски по природа, това изпитателно състояние стана за тях състояние на подготовка, стана едно подготвително състояние.

11 И сега, запомни, сине мой, ако не беше заради плана на изкуплението (слагайки го настрана), веднага след смъртта им техните души биха били окаяни, бидейки отхвърлени от присъствието Господне.

12 И сега, нямаше никакво средство да се избавят хората от това състояние на падение, което човекът си навлече поради собственото си непокорство.

13 Ето защо, според правосъдието, планът на изкуплението би могъл да се осъществи единствено при условия на покаяние на хората по време на това изпитателно състояние, да, в това подготвително състояние; защото без тези условия милостта не може да влезе в сила, без да унищожи делото на правосъдието. Сега, делото на правосъдието не може да бъде унищожено; ако беше тъй, Бог би престанал да бъде Бог.

14 И тъй, ние виждаме, че цялото човечество беше паднало и се намираще в ръцете на правосъдието; да, Божието правосъдие, което ги осъждаше да бъдат навеки отхвърлени от Неговото присъствие.

15 И сега, планът на милостта не може да бъде осъществен, освен ако не бъде извършено единението; затова самият Бог извършва единение за греховете на света, за да осъществи плана на милостта, за да задоволи изискванията на правосъдието, за да може Бог да бъде съвършен, справедлив Бог, а също и милостив Бог.

16 Сега, покаянието не можеше да споходи хората, освен ако нямаше наказание, което също да е вечно, какъвто трябваше да бъде и животът на душата; наказание, намиращо се в противоположност на плана на щастието, което също да е толкова вечно, колкото животът на душата.

Therefore, as the soul could never die, and the fall had brought upon all mankind a spiritual death as well as a temporal, that is, they were cut off from the presence of the Lord, it was expedient that mankind should be reclaimed from this spiritual death.

Therefore, as they had become carnal, sensual, and devilish, by nature, this probationary state became a state for them to prepare; it became a preparatory state.

And now remember, my son, if it were not for the plan of redemption, (laying it aside) as soon as they were dead their souls were miserable, being cut off from the presence of the Lord.

And now, there was no means to reclaim men from this fallen state, which man had brought upon himself because of his own disobedience;

Therefore, according to justice, the plan of redemption could not be brought about, only on conditions of repentance of men in this probationary state, yea, this preparatory state; for except it were for these conditions, mercy could not take effect except it should destroy the work of justice. Now the work of justice could not be destroyed; if so, God would cease to be God.

And thus we see that all mankind were fallen, and they were in the grasp of justice; yea, the justice of God, which consigned them forever to be cut off from his presence.

And now, the plan of mercy could not be brought about except an atonement should be made; therefore God himself atoneth for the sins of the world, to bring about the plan of mercy, to appease the demands of justice, that God might be a perfect, just God, and a merciful God also.

Now, repentance could not come unto men except there were a punishment, which also was eternal as the life of the soul should be, affixed opposite to the plan of happiness, which was as eternal also as the life of the soul.

17 Сега, как можеше да се покае човек, освен ако не е прегрешил? И как може той да прегреша, ако няма закон? И как може да има закон, без да има наказание?

18 Сега, определено бе наказание и бе даден справедлив закон, който доведе до угризение на съвестта у човека.

19 Сега, ако нямаше даден закон — ако човек убие, той трябва да умре — щеше ли той да се страхува, че ще умре, ако убие?

20 И също, ако нямаше даден закон против греха, хората нямаше да се страхуват да грешат.

21 И ако нямаше даден закон и хората прегрешаваха, какво би могло да направи правосъдието или милостта, защото те не биха имали право над създанието?

22 Но има даден закон и определено наказание, има и дадено покаяние, над което покаяние милостта има право; иначе правосъдието има право над всяко създание и изпълнява закона, а законът налага наказанието; и ако не бе тъй, делата на правосъдието щяха да бъдат унищожени и Бог би престанал да бъде Бог.

23 Но Бог не престава да бъде Бог и милостта има право над покаяните се, а милостта идва поради единението; и единението осъществява възкресението на мъртвите; и възкресението на мъртвите връща хората обратно в Божието присъствие; и тъй те са възстановени в Неговото присъствие, за да бъдат съдени според делата им, според закона и правосъдието.

24 Защото ето, правосъдието изпълнява всичките си изисквания, както и милостта има право над всичко, което ѝ принадлежи; и тъй само истински покаяните се са спасени.

25 Какво, да не би да смяташ, че милостта може да ограби правосъдието? Аз ти казвам: Не; ни най-малко. Ако това беше тъй, Бог би престанал да бъде Бог.

Now, how could a man repent except he should sin? How could he sin if there was no law? How could there be a law save there was a punishment?

Now, there was a punishment affixed, and a just law given, which brought remorse of conscience unto man.

Now, if there was no law given—if a man murdered he should die—would he be afraid he would die if he should murder?

And also, if there was no law given against sin men would not be afraid to sin.

And if there was no law given, if men sinned what could justice do, or mercy either, for they would have no claim upon the creature?

But there is a law given, and a punishment affixed, and a repentance granted; which repentance, mercy claimeth; otherwise, justice claimeth the creature and executeth the law, and the law inflicteth the punishment; if not so, the works of justice would be destroyed, and God would cease to be God.

But God ceaseth not to be God, and mercy claimeth the penitent, and mercy cometh because of the atonement; and the atonement bringeth to pass the resurrection of the dead; and the resurrection of the dead bringeth back men into the presence of God; and thus they are restored into his presence, to be judged according to their works, according to the law and justice.

For behold, justice exerciseth all his demands, and also mercy claimeth all which is her own; and thus, none but the truly penitent are saved.

What, do ye suppose that mercy can rob justice? I say unto you, Nay; not one whit. If so, God would cease to be God.

- 26 И тъй Бог осъществява Своите велики и вечни цели, които бяха приготвени от основаването на света. И тъй се осъществяват спасението и изкуплението на човеците, а също и тяхното унищожение и окаяност.
- 27 Затова, о сине мой, всеки, който иска да дойде, може да дойде и да пие от водите на живота свободно; и всеки, който не иска да дойде, същият не е заставен да дойде; но в последния ден ще му бъде възстановено според делата му.
- 28 Ако той е желал да върши зло и не се е покаял в дните си, ето, зло ще му бъде сторено според Божието възстановяване.
- 29 И сега, сине мой, аз не искам да се оставиш да бъдеш смущаван от тези неща повече, а нека само греховете ти те смущават, което смущение ще те доведе до покаяние.
- 30 О, сине мой, не искам повече да отричаш Божието правосъдие. И не се опитвай и в най-малка степен да се извиняваш за греховете си, отричайки Божието правосъдие; но остави Божието правосъдие и милостта Му, и дълготърпението Му да имат пълна власт над сърцето ти; и нека това те сниши до земята в смирение.
- 31 И сега, о, сине мой, ти си призван от Бога да проповядваш словото сред този народ. И сега, сине мой, тръгни по пътя си, провъзгласявай словото с истина и разум, за да можеш да доведеш души до покаяние, та великият план на милостта да може да има право над тях. И дано Бог ти даде всичко тъкмо според словата ми. Амин.

And thus God bringeth about his great and eternal purposes, which were prepared from the foundation of the world. And thus cometh about the salvation and the redemption of men, and also their destruction and misery.

Therefore, O my son, whosoever will come may come and partake of the waters of life freely; and whosoever will not come the same is not compelled to come; but in the last day it shall be restored unto him according to his deeds.

If he has desired to do evil, and has not repented in his days, behold, evil shall be done unto him, according to the restoration of God.

And now, my son, I desire that ye should let these things trouble you no more, and only let your sins trouble you, with that trouble which shall bring you down unto repentance.

O my son, I desire that ye should deny the justice of God no more. Do not endeavor to excuse yourself in the least point because of your sins, by denying the justice of God; but do you let the justice of God, and his mercy, and his long-suffering have full sway in your heart; and let it bring you down to the dust in humility.

And now, O my son, ye are called of God to preach the word unto this people. And now, my son, go thy way, declare the word with truth and soberness, that thou mayest bring souls unto repentance, that the great plan of mercy may have claim upon them. And may God grant unto you even according to my words. Amen.

Алма 43

- 1 И сега стана така, че синовете на Алма отидоха сред народа, за да му прогласяват словото. Самият Алма също не поиска да почива и също отиде.
- 2 Сега, ние няма да кажем повече относно тяхното проповядване, освен това, че те проповядваха словото и истината според духа на пророчеството и откровението; и те проповядваха според светия ред Божий, чрез който бяха призовани.
- 3 И сега, аз се връщам към разказа за войните между нефитите и ламанитите през осемнадесетата година от управлението на съдиите.
- 4 Защото ето, стана така, че зорамитите станаха ламанити; затова в началото на осемнадесетата година народът на нефитите видя, че ламанитите идват срещу им; ето защо, те започнаха приготовления за война; да, те събраха наедно войските си в земята Иерсон.
- 5 И стана така, че ламанитите пристигнаха с хилядите си; и навлязоха в земята Антионум, която е земята на зорамитите; и един човек на име Зарахемна беше водачът им.
- 6 И сега, тъй като амаликитите бяха с по-голямо предразположение към нечестивост и убийства от ламанитите, ето защо, Зарахемна назначи върховни военачалници на ламанитите и те всички бяха амаликити и зорамити.
- 7 Сега той направи това, за да съхрани омразата им към нефитите, за да ги доведе до покорство и да изпълни своите кроежи.
- 8 Защото ето, неговите кроежи бяха да подтикне ламанитите към гняв срещу нефитите; и той направи това, за да може да заграби голяма власт над тях, а също и за да може да се сдобие с власт над нефитите като ги доведе в робство.
- 9 И сега, намерението на нефитите беше да защитят земите си и домовете си, и жените си, и децата си, та да могат да ги запазят от ръцете на врагове си; и също за да могат да запазят правата си и привилегиите си, да, също и свободата си, за да могат да се покланят на Бога според желанията си.

Alma 43

And now it came to pass that the sons of Alma did go forth among the people, to declare the word unto them. And Alma, also, himself, could not rest, and he also went forth.

Now we shall say no more concerning their preaching, except that they preached the word, and the truth, according to the spirit of prophecy and revelation; and they preached after the holy order of God by which they were called.

And now I return to an account of the wars between the Nephites and the Lamanites, in the eighteenth year of the reign of the judges.

For behold, it came to pass that the Zoramites became Lamanites; therefore, in the commencement of the eighteenth year the people of the Nephites saw that the Lamanites were coming upon them; therefore they made preparations for war; yea, they gathered together their armies in the land of Jershon.

And it came to pass that the Lamanites came with their thousands; and they came into the land of Antionum, which is the land of the Zoramites; and a man by the name of Zerahemnah was their leader.

And now, as the Amalekites were of a more wicked and murderous disposition than the Lamanites were, in and of themselves, therefore, Zerahemnah appointed chief captains over the Lamanites, and they were all Amalekites and Zoramites.

Now this he did that he might preserve their hatred towards the Nephites, that he might bring them into subjection to the accomplishment of his designs.

For behold, his designs were to stir up the Lamanites to anger against the Nephites; this he did that he might usurp great power over them, and also that he might gain power over the Nephites by bringing them into bondage.

And now the design of the Nephites was to support their lands, and their houses, and their wives, and their children, that they might preserve them from the hands of their enemies; and also that they might preserve their rights and their privileges, yea, and also their liberty, that they might worship God according to their desires.

10 Защото те знаеха, че ако паднат в ръцете на ламанитите, всеки, който се покланя на Бога в дух и в истина, на истинския и жив Бог, ламанитите щяха да го унищожат.

11 Да, те познаваха също и изключителната омраза на ламанитите към братята им, народа на Анти-Нефи-Лехий, който беше наречен народа на Амон — и те нямаше да вдигнат оръжията си, да, те бяха встъпили в завет и не искаха да го нарушат — ето защо, ако паднеха в ръцете на ламанитите, те щяха да бъдат унищожени.

12 А нефитите не искаха да допуснат те да бъдат унищожени; затова те им дадоха земи за тяхно наследство.

13 И народът на Амон даваше голяма част от имуществото си на нефитите за поддържането на техните войски; и тъй нефитите бяха заставени сами да устоят срещу ламанитите, които бяха смес от потомци на Ламан и Лемуил, и синовете на Исмаил, и всички онези, които се бяха отцепили от нефитите, като амаликитите, зорамитите и потомците на свещениците на Ной.

14 Сега, тези потомци бяха почти толкова многобройни, колкото и нефитите; и тъй нефитите бяха задължени да се противопоставят на братята си чак до кръвопролитие.

15 И стана така, че когато войските на ламанитите се бяха събрали наедно в земята Антионум, ето, войските на нефитите бяха готови да ги срещнат в земята Иерсон.

16 Сега, водачът на нефитите, сиреч, човекът, който беше назначен за върховен военачалник на нефитите, сега върховният военачалник пое командването на всички войски на нефитите, и името му беше Мороний;

17 и Мороний пое цялото командване и управление на войските им. И той беше само двадесет и пет годишен, когато беше назначен за върховен военачалник на войските на нефитите.

18 И стана така, че той срещна ламанитите в пределите на Иерсон; и люде те му бяха въоръжени с мечове, криви ножове и всякакъв вид оръжия за война.

For they knew that if they should fall into the hands of the Lamanites, that whosoever should worship God in spirit and in truth, the true and the living God, the Lamanites would destroy.

Yea, and they also knew the extreme hatred of the Lamanites towards their brethren, who were the people of Anti-Nephi-Lehi, who were called the people of Ammon—and they would not take up arms, yea, they had entered into a covenant and they would not break it—therefore, if they should fall into the hands of the Lamanites they would be destroyed.

And the Nephites would not suffer that they should be destroyed; therefore they gave them lands for their inheritance.

And the people of Ammon did give unto the Nephites a large portion of their substance to support their armies; and thus the Nephites were compelled, alone, to withstand against the Lamanites, who were a compound of Laman and Lemuel, and the sons of Ishmael, and all those who had dissented from the Nephites, who were Amalekites and Zoramites, and the descendants of the priests of Noah.

Now those descendants were as numerous, nearly, as were the Nephites; and thus the Nephites were obliged to contend with their brethren, even unto bloodshed.

And it came to pass as the armies of the Lamanites had gathered together in the land of Antionum, behold, the armies of the Nephites were prepared to meet them in the land of Jershon.

Now, the leader of the Nephites, or the man who had been appointed to be the chief captain over the Nephites—now the chief captain took the command of all the armies of the Nephites—and his name was Moroni;

And Moroni took all the command, and the government of their wars. And he was only twenty and five years old when he was appointed chief captain over the armies of the Nephites.

And it came to pass that he met the Lamanites in the borders of Jershon, and his people were armed with swords, and with cimeters, and all manner of weapons of war.

19 И когато войските на ламанитите видяха, че народът на Нефи беше подготвен от този Мороний с нагръдници и с щитове на ръцете, да, също и с шлемове, предпазващи главите им, и че те бяха също облечени с дебело облекло.

20 Сега, войската на Зарахемна не беше подготвена с никакви такива неща; те имаха само своите мечове, кривите си ножове, лъковете си и стрелите си, камъните и прашките си; и те бяха голи, препасани само с една кожа около слабините си; да, всички бяха голи, с изключение на зорамитите и амаликитите.

21 Но те не бяха въоръжени нито с нагръдници, нито с щитове, ето защо, се страхуваха извънредно от войските на нефитите заради броните им, при все че броят им беше толкова по-голям от този на нефитите.

22 Ето, сега стана така, че те не посмяха да дойдат срещу нефитите в пределите на Иерсон; ето защо, те напуснаха земята Антионум и отидоха в пустошта, като предприеха пътуването си из пустошта, далеч при извора на река Сидон, та да могат да се промъкнат в земята Манти и да завладеят страната; защото те не предполагаха, че войските на Мороний ще разберат накъде бяха тръгнали.

23 Но стана така, че щом те заминаха в пустошта, Мороний изпрати съгледвачи в пустошта да наблюдават стана им; и освен това, Мороний, който знаеше за пророчествата на Алма, изпрати определени люде при него, за да го помолят да попита Господа накъде да тръгнат войските на нефитите, за да се защитят от ламанитите.

24 И стана така, че словото Господне дойде до Алма и Алма уведоми пратениците на Мороний, че войските на ламанитите напредват по заобиколен път в пустошта, за да могат да отидат в земята Манти и да нападнат по-слабата част от народа. И тези пратеници отидоха и доставиха съобщението на Мороний.

25 Сега Мороний, като остави една част от войската си в Иерсон, да не би някак си част от ламанитите да дойде и да превземе града, взе останалата част от войската си и навлезе в земята Манти.

And when the armies of the Lamanites saw that the people of Nephi, or that Moroni, had prepared his people with breastplates and with arm-shields, yea, and also shields to defend their heads, and also they were dressed with thick clothing—

Now the army of Zerahemnah was not prepared with any such thing; they had only their swords and their cimeters, their bows and their arrows, their stones and their slings; and they were naked, save it were a skin which was girded about their loins; yea, all were naked, save it were the Zoramites and the Amalekites;

But they were not armed with breastplates, nor shields—therefore, they were exceedingly afraid of the armies of the Nephites because of their armor, notwithstanding their number being so much greater than the Nephites.

Behold, now it came to pass that they durst not come against the Nephites in the borders of Jershon; therefore they departed out of the land of Antionum into the wilderness, and took their journey round about in the wilderness, away by the head of the river Sidon, that they might come into the land of Manti and take possession of the land; for they did not suppose that the armies of Moroni would know whither they had gone.

But it came to pass, as soon as they had departed into the wilderness Moroni sent spies into the wilderness to watch their camp; and Moroni, also, knowing of the prophecies of Alma, sent certain men unto him, desiring him that he should inquire of the Lord whither the armies of the Nephites should go to defend themselves against the Lamanites.

And it came to pass that the word of the Lord came unto Alma, and Alma informed the messengers of Moroni, that the armies of the Lamanites were marching round about in the wilderness, that they might come over into the land of Manti, that they might commence an attack upon the weaker part of the people. And those messengers went and delivered the message unto Moroni.

Now Moroni, leaving a part of his army in the land of Jershon, lest by any means a part of the Lamanites should come into that land and take possession of the city, took the remaining part of his army and marched over into the land of Manti.

26 И той накара всички люде от тази част на страната да се съберат заедно и да се сражават срещу ламанитите, за да защитят земите и страната си, правата и свободите си; ето защо, те бяха готови за времето на идването на ламанитите.

27 И стана така, че Мороний заповяда на войската си да се укрие в долината близо до брега на река Сидон, който беше на запад от река Сидон в пустошта.

28 И Мороний постави съгледвачи наоколо, за да може да разбере кога ще дойде станът на ламанитите.

29 И сега, след като Мороний разбра намерението на ламанитите и че те възнамеряваха да унищожат братята си или да ги подчинят и доведат в робство, та да могат да установят царството си над цялата страна;

30 и знаейки също, че единственото желание на нефитите е да запазят земите си и свободата си, и църквата си, ето защо, той не сметна за грях те да се защитят чрез хитрост; затова научи чрез съгледвачите си какъв път ще хванат ламанитите.

31 Затова той раздели войската си и преведе една част в долината, и ги укри на изток и на юг от хълма Рипла;

32 а останалата част той укри в западната долина на запад от река Сидон и навътре в пределите на земята Манти.

33 И след като разположи тъй войската си по свое усмотрение, той беше готов да ги посрещне.

34 И стана така, че ламанитите възлязоха откъм север на хълма, където беше скрита част от войската на Мороний.

35 И когато ламанитите преминаха хълма Рипла, дойдоха в долината и започнаха да прекосяват река Сидон, войската, която беше укрита на юг от хълма, водена от един човек, чието име беше Лехий, излезе и обкръжи ламанитите на изток откъм тила им.

And he caused that all the people in that quarter of the land should gather themselves together to battle against the Lamanites, to defend their lands and their country, their rights and their liberties; therefore they were prepared against the time of the coming of the Lamanites.

And it came to pass that Moroni caused that his army should be secreted in the valley which was near the bank of the river Sidon, which was on the west of the river Sidon in the wilderness.

And Moroni placed spies round about, that he might know when the camp of the Lamanites should come.

And now, as Moroni knew the intention of the Lamanites, that it was their intention to destroy their brethren, or to subject them and bring them into bondage that they might establish a kingdom unto themselves over all the land;

And he also knowing that it was the only desire of the Nephites to preserve their lands, and their liberty, and their church, therefore he thought it no sin that he should defend them by stratagem; therefore, he found by his spies which course the Lamanites were to take.

Therefore, he divided his army and brought a part over into the valley, and concealed them on the east, and on the south of the hill Riplah;

And the remainder he concealed in the west valley, on the west of the river Sidon, and so down into the borders of the land Manti.

And thus having placed his army according to his desire, he was prepared to meet them.

And it came to pass that the Lamanites came up on the north of the hill, where a part of the army of Moroni was concealed.

And as the Lamanites had passed the hill Riplah, and came into the valley, and began to cross the river Sidon, the army which was concealed on the south of the hill, which was led by a man whose name was Lehi, and he led his army forth and encircled the Lamanites about on the east in their rear.

36 И стана така, че когато ламанитите видяха, че нефитите ги нападат в тил, те се обърнаха и започнаха да се сражават с войската на Лехий.

37 И делото на смъртта отпочна и от двете страни, но то беше по-ужасно от страната на ламанитите, защото голотата им беше изложена на тежките удари на нефитите от техните мечове и криви ножове, които носеха смърт почти с всеки удар.

38 Докато от другата страна, само от време навреме някой от нефитите падаше под удара на меч или от загуба на кръв, защото по-важните жизнени части на телата им бяха защитени от ударите на ламанитите от нагръдниците им, щитовете на ръцете им и шлемовете им; и тъй нефитите продължиха делото на смъртта сред ламанитите.

39 И стана така, че ламанитите се уплашиха от голямото унищожение сред тях и чак побягнаха към река Сидон.

40 И те бяха преследвани от Лехий и воините му; и подкарвани от Лехий към водите на Сидон, те прекосиха водите на Сидон. И Лехий задържа войските си на брега на река Сидон да не преминават.

41 И стана така, че Мороний и войската му пресрещнаха ламанитите в долината от другата страна на река Сидон и започнаха да ги нападат, и да ги избиват.

42 И ламанитите отново побягнаха пред тях към земята Манти; и те отново бяха пресрещнати от войските на Мороний.

43 Сега, този път ламанитите се сражаваха яростно; да, никога не е било известно ламанитите да са се сражавали с такава голяма сила, не, даже не и от началото.

And it came to pass that the Lamanites, when they saw the Nephites coming upon them in their rear, turned them about and began to contend with the army of Lehi.

And the work of death commenced on both sides, but it was more dreadful on the part of the Lamanites, for their nakedness was exposed to the heavy blows of the Nephites with their swords and their cimeters, which brought death almost at every stroke.

While on the other hand, there was now and then a man fell among the Nephites, by their swords and the loss of blood, they being shielded from the more vital parts of the body, or the more vital parts of the body being shielded from the strokes of the Lamanites, by their breastplates, and their armshields, and their headplates; and thus the Nephites did carry on the work of death among the Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites became frightened, because of the great destruction among them, even until they began to flee towards the river Sidon.

And they were pursued by Lehi and his men; and they were driven by Lehi into the waters of Sidon, and they crossed the waters of Sidon. And Lehi retained his armies upon the bank of the river Sidon that they should not cross.

And it came to pass that Moroni and his army met the Lamanites in the valley, on the other side of the river Sidon, and began to fall upon them and to slay them.

And the Lamanites did flee again before them, towards the land of Manti; and they were met again by the armies of Moroni.

Now in this case the Lamanites did fight exceedingly; yea, never had the Lamanites been known to fight with such exceedingly great strength and courage, no, not even from the beginning.

44 И те бяха насърчавани от зорамитите и амаликите, които бяха техни върховни военачалници и водачи, и от Зарахемна, който беше върховният им военачалник или техен върховен водач и командир; да, те се сражаваха като хали и много от нефитите бяха избити от ръцете им, да, защото те разцепиха на две много от шлемовете им и продупчиха много от нагръдниците им, и отсякоха много техни ръце; и тъй удряха ламанитите в свирепия си гняв.

45 При все това, нефитите бяха вдъхновявани да се бият от по-добро дело, понеже те не се сражаваха за монархия, нито за власт, а се сражаваха за домовете си и свободите си, за жените си и децата си и всичко свое, да, за ритуалите си за богослужение, и своята църква.

46 И те правеха това, което чувстваха, че е техен дълг и задължение пред Бога; защото Господ беше казал на тях, а и на бащите им: Докато не сте виновни за първо престъпление, нито за второ, вие няма да допуснете да бъдете избити от ръцете на враговете си.

47 И Господ беше казал още: Защищавайте семействата си чак до кръвопролитие. Затова по тази причина нефитите се сражаваха с ламанитите, за да защитят себе си и семействата си, и земите си, и страната си, и правата си, и религията си.

48 И стана така, че когато воините на Мороний видяха свирепостта и гнева на ламанитите, те бяха почти готови да отстъпят и да побегнат от тях. Но Мороний, разбирайки намерението им, изпрати пратеници и вдъхнови сърцата им с тези мисли — да, с мислите за земите им, за независимостта им, да, за свободата им от робство.

49 Тогава стана така, че те се обърнаха отново към ламанитите и призоваха в един глас Господа техния Бог за независимостта си и свободата си от робство.

50 И те започнаха да устояват на ламанитите със сила; и в същия този час, в който те призоваха Господа за тяхната независимост, ламанитите започнаха да бягат пред тях; и те бягаха чак до водите на Сидон.

And they were inspired by the Zoramites and the Amalekites, who were their chief captains and leaders, and by Zerahemnah, who was their chief captain, or their chief leader and commander; yea, they did fight like dragons, and many of the Nephites were slain by their hands, yea, for they did smite in two many of their head-plates, and they did pierce many of their breast-plates, and they did smite off many of their arms; and thus the Lamanites did smite in their fierce anger.

Nevertheless, the Nephites were inspired by a better cause, for they were not fighting for monarchy nor power but they were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church.

And they were doing that which they felt was the duty which they owed to their God; for the Lord had said unto them, and also unto their fathers, that: Inasmuch as ye are not guilty of the first offense, neither the second, ye shall not suffer yourselves to be slain by the hands of your enemies.

And again, the Lord has said that: Ye shall defend your families even unto bloodshed. Therefore for this cause were the Nephites contending with the Lamanites, to defend themselves, and their families, and their lands, their country, and their rights, and their religion.

And it came to pass that when the men of Moroni saw the fierceness and the anger of the Lamanites, they were about to shrink and flee from them. And Moroni, perceiving their intent, sent forth and inspired their hearts with these thoughts—yea, the thoughts of their lands, their liberty, yea, their freedom from bondage.

And it came to pass that they turned upon the Lamanites, and they cried with one voice unto the Lord their God, for their liberty and their freedom from bondage.

And they began to stand against the Lamanites with power; and in that selfsame hour that they cried unto the Lord for their freedom, the Lamanites began to flee before them; and they fled even to the waters of Sidon.

51 Сега, ламанитите бяха по-многобройни, да, над два пъти повече от броя на нефитите; при все това те бяха подгонени дотолкова, че бяха събрани наедно в една група в долината на брега на река Сидон.

52 Затова войските на Мороний ги обкръжиха, да, дори от двете страни на реката, защото ето, на изток се намираха войните на Лехий.

53 Затова когато Зарахемна видя войните на Лехий на изток от река Сидон и войските на Мороний на запад от река Сидон и че бяха обкръжени от нефитите, те изпаднаха в ужас.

54 Сега Мороний, като видя техния ужас, заповяда на войните си да спрат да проливат кръвта им.

Now, the Lamanites were more numerous, yea, by more than double the number of the Nephites; nevertheless, they were driven insomuch that they were gathered together in one body in the valley, upon the bank by the river Sidon.

Therefore the armies of Moroni encircled them about, yea, even on both sides of the river, for behold, on the east were the men of Lehi.

Therefore when Zerahemnah saw the men of Lehi on the east of the river Sidon, and the armies of Moroni on the west of the river Sidon, that they were encircled about by the Nephites, they were struck with terror.

Now Moroni, when he saw their terror, commanded his men that they should stop shedding their blood.

Алма 44

- 1 И стана така, че те спряха и се оттеглиха на няколко крачки от тях. И Мороний каза на Зарахемна: Ето, Зарахемна, че ние не желаем да бъдем кръвожадни люде. Вие знаете, че сте в ръцете ни, но въпреки това, ние не желаем да ви избием.
- 2 Ето, ние не сме дошли да се сражаваме срещу вас, да проливаме вашата кръв, за да получим власт; нито пък желаем да наложим ярема на робството на когото и да било. Но това е истинската причина, поради която вие сте дошли срещу нас; да, и вие сте разгневени на нас заради религията ни.
- 3 Но сега вие виждате, че Господ е с нас; и виждате, че Той ви предаде в ръцете ни. И сега, аз бих желал да разберете, че това ни е дадено заради нашата религия и вярата ни в Христа. И сега, вие виждате, че не можете да унищожите тази наша вяра.
- 4 Вие виждате сега, че това е истинската вяра на Бога; да, вие виждате, че Бог ще ни поддържа, пази и предпазва, докато бъдем верни Нему и на нашата вяра и религия; и Господ никога няма да допусне да бъдем унищожени, освен ако не изпаднем в прегрешение и не се отречем от вярата си.
- 5 И сега, Зарахемна, аз ви заповядвам в името на този всемогъщ Бог, Който подкрепи ръката ни, за да придобием надмощие чрез вярата ни, религията ни и чрез ритуалите ни за богослужение, чрез църквата ни и заради святата подкрепа, която дължим на жените и децата ни, чрез свободата, която ни свързва със земите ни и със страната ни; да, също и чрез поддръжката на свящото слово Божие, на което дължим цялото си щастие; и чрез всичко, което е най-скъпо за нас —
- 6 да, и това не е всичко; заповядвам ви заради цялото ви желание, което имате да живеете, да ни предадете всичките си оръжия за война и ние няма да се опитваме да пролеем вашата кръв, и ще пощадим живота ви, ако си тръгнете по пътя, и не идвате повече да воювате срещу нас.

Alma 44

And it came to pass that they did stop and withdrew a pace from them. And Moroni said unto Zerahemnah: Behold, Zerahemnah, that we do not desire to be men of blood. Ye know that ye are in our hands, yet we do not desire to slay you.

Behold, we have not come out to battle against you that we might shed your blood for power; neither do we desire to bring any one to the yoke of bondage. But this is the very cause for which ye have come against us; yea, and ye are angry with us because of our religion.

But now, ye behold that the Lord is with us; and ye behold that he has delivered you into our hands. And now I would that ye should understand that this is done unto us because of our religion and our faith in Christ. And now ye see that ye cannot destroy this our faith.

Now ye see that this is the true faith of God; yea, ye see that God will support, and keep, and preserve us, so long as we are faithful unto him, and unto our faith, and our religion; and never will the Lord suffer that we shall be destroyed except we should fall into transgression and deny our faith.

And now, Zerahemnah, I command you, in the name of that all-powerful God, who has strengthened our arms that we have gained power over you, by our faith, by our religion, and by our rites of worship, and by our church, and by the sacred support which we owe to our wives and our children, by that liberty which binds us to our lands and our country; yea, and also by the maintenance of the sacred word of God, to which we owe all our happiness; and by all that is most dear unto us—

Yea, and this is not all; I command you by all the desires which ye have for life, that ye deliver up your weapons of war unto us, and we will seek not your blood, but we will spare your lives, if ye will go your way and come not again to war against us.

7 И сега, ако не направите това, ето, вие сте в ръцете ни и аз ще заповядам на воините си да ви нападнат и да нанесат смъртоносни рани по телата ви, за да бъдете изтребени; и тогава ще видим кой ще има власт над този народ; да, ще видим кой ще бъде доведен в робство.

8 И сега стана така, че когато Зарахемна чу тези слова, той излезе напред и предаде меча си, кривия си нож и лъка си на Мороний, и му каза: Ето нашите оръжия за война; ние ще ви ги предадем, но няма да допуснем да ви се закълнем с клетва, която знаем, че ще нарушим, а също и децата ни; но вземете оръжията ни за война и ни пуснете да се оттеглим в пустошта; иначе ще задържим мечовете си и ще погинем или победим.

9 Ето, ние не сме от вашата вяра; и не вярваме, че Бог ни е предал в ръцете ви; но ние вярваме, че вашето лукавство е, което ви предпази от мечовете ни. Ето, вашите нагръдници и щитовете ви предпазиха.

10 И сега, когато Зарахемна спря да говори, Мороний върна на Зарахемна меча и оръжията за война, които беше получил, казвайки: Ето, ще приключим със стълкновението.

11 Сега, не мога да си взема назад словата, които изрекох, ето защо, тъй както жив е Господ, вие не ще си заминете, освен ако не си заминете с клетва, че няма да се върнете да воювате отново срещу нас. Сега, тъй като сте в ръцете ни, ние или ще облеем земята с кръвта ви, или вие ще се подчините на условията, които предложих.

12 И сега, когато Мороний произнесе тези слова, Зарахемна взе обратно меча си и разгневен на Мороний се втурна напред, за да убие Мороний; но докато вдигаше меча си, ето, един от воините на Мороний го изби от ръцете му на земята и той се счупи от дръжката; и също нанесе удар на Зарахемна, тъй че му отрязва скалпа, който падна на земята. И Зарахемна се отдръпна от тях и отиде сред войниците си.

And now, if ye do not this, behold, ye are in our hands, and I will command my men that they shall fall upon you, and inflict the wounds of death in your bodies, that ye may become extinct; and then we will see who shall have power over this people; yea, we will see who shall be brought into bondage.

And now it came to pass that when Zerahemnah had heard these sayings he came forth and delivered up his sword and his cimeter, and his bow into the hands of Moroni, and said unto him: Behold, here are our weapons of war; we will deliver them up unto you, but we will not suffer ourselves to take an oath unto you, which we know that we shall break, and also our children; but take our weapons of war, and suffer that we may depart into the wilderness; otherwise we will retain our swords, and we will perish or conquer.

Behold, we are not of your faith; we do not believe that it is God that has delivered us into your hands; but we believe that it is your cunning that has preserved you from our swords. Behold, it is your breastplates and your shields that have preserved you.

And now when Zerahemnah had made an end of speaking these words, Moroni returned the sword and the weapons of war, which he had received, unto Zerahemnah, saying: Behold, we will end the conflict.

Now I cannot recall the words which I have spoken, therefore as the Lord liveth, ye shall not depart except ye depart with an oath that ye will not return again against us to war. Now as ye are in our hands we will spill your blood upon the ground, or ye shall submit to the conditions which I have proposed.

And now when Moroni had said these words, Zerahemnah retained his sword, and he was angry with Moroni, and he rushed forward that he might slay Moroni; but as he raised his sword, behold, one of Moroni's soldiers smote it even to the earth, and it broke by the hilt; and he also smote Zerahemnah that he took off his scalp and it fell to the earth. And Zerahemnah withdrew from before them into the midst of his soldiers.

13 И стана така, че войнът, който стоеше наблизко и който беше отрязъл скалпа на Зарахемна, вдигна скалпа за косите от земята, сложи го на върха на меча си и го протегна към тях, казвайки им с висок глас:

14 Тъкмо тъй, както този скалп падна на земята, който е скалпът на вашия вожд, тъй и вие ще паднете на земята, освен ако не предадете оръжията си за война и не си заминете със завет за мир.

15 Сега, имаше мнозина, които след като чуха тези слова и видяха скалпа на върха на меча, бяха обхванати от страх; и мнозина излязоха напред и положиха оръжията си за война в нозете на Мороний, и встъпиха в завет за мир с него. И всички, които встъпиха в завет, бяха пуснати да заминат в пустошта.

16 Сега стана така, че Зарахемна се разгневи извънредно и подтикна останалата част от воините си към гняв, за да се сражават по-силно срещу нефитите.

17 А сега Мороний се разгневи поради упоритостта на ламанитите; ето защо, той заповяда на людете си да ги нападнат и да ги избият. И стана така, че те започнаха да ги избиват; да, и ламанитите се сражаваха с мечовете си и с цялата си сила.

18 Но ето, голата им кожа и голите им глави бяха изложени на острите мечове на нефитите; да, ето, те бяха пронизвани и поразявани, да, и извънредно бързо падаха под мечовете на нефитите; и те започнаха да бъдат помитани, тъймо както воинът на Мороний беше пророкувал.

19 Сега, когато Зарахемна видя, че скоро всички ще бъдат унищожени, извика силно на Мороний, като обеща, че той и людете му ще сключат завет за мир и че ако бъде пощаден животът на останалата част от тях, никога вече няма да дойдат да воюват срещу тях.

20 И стана така, че Мороний отново заповяда делото на смъртта сред людете да секне. И той взе оръжията за война на ламанитите и след като те бяха встъпили в завет за мир с него, беше им позволено да се оттеглят в пустошта.

And it came to pass that the soldier who stood by, who smote off the scalp of Zerahemnah, took up the scalp from off the ground by the hair, and laid it upon the point of his sword, and stretched it forth unto them, saying unto them with a loud voice:

Even as this scalp has fallen to the earth, which is the scalp of your chief, so shall ye fall to the earth except ye will deliver up your weapons of war and depart with a covenant of peace.

Now there were many, when they heard these words and saw the scalp which was upon the sword, that were struck with fear; and many came forth and threw down their weapons of war at the feet of Moroni, and entered into a covenant of peace. And as many as entered into a covenant they suffered to depart into the wilderness.

Now it came to pass that Zerahemnah was exceedingly wroth, and he did stir up the remainder of his soldiers to anger, to contend more powerfully against the Nephites.

And now Moroni was angry, because of the stubbornness of the Lamanites; therefore he commanded his people that they should fall upon them and slay them. And it came to pass that they began to slay them; yea, and the Lamanites did contend with their swords and their might.

But behold, their naked skins and their bare heads were exposed to the sharp swords of the Nephites; yea, behold they were pierced and smitten, yea, and did fall exceedingly fast before the swords of the Nephites; and they began to be swept down, even as the soldier of Moroni had prophesied.

Now Zerahemnah, when he saw that they were all about to be destroyed, cried mightily unto Moroni, promising that he would covenant and also his people with them, if they would spare the remainder of their lives, that they never would come to war again against them.

And it came to pass that Moroni caused that the work of death should cease again among the people. And he took the weapons of war from the Lamanites; and after they had entered into a covenant with him of peace they were suffered to depart into the wilderness.

21 Сега броят на мъртвите им беше толкова голям, че не беше изброен поради голямото им число; да, броят на мъртвите им беше изключително голям, както на нефитите, така и на ламанитите.

22 И стана така, че те хвърлиха мъртвите си във водите на Сидон, и те бяха отнесени и погребани в дълбините на морето.

23 И войските на нефитите или на Мороний се завърнаха и се прибраха по домовете и земите си.

24 И тъй свърши осемнадесетата година от управлението на съдиите над народа на Нефи. И тъй свършва летописът на Алма, който е написан върху плочите на Нефи.

Now the number of their dead was not numbered because of the greatness of the number; yea, the number of their dead was exceedingly great, both on the Nephites and on the Lamanites.

And it came to pass that they did cast their dead into the waters of Sidon, and they have gone forth and are buried in the depths of the sea.

And the armies of the Nephites, or of Moroni, returned and came to their houses and their lands.

And thus ended the eighteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi. And thus ended the record of Alma, which was written upon the plates of Nephi.

Разказът за народа на Нефи, техните войни и отцепничества в дните на Еламан, според летописа на Еламан, който той водеше в дните си.

Алма 45

- 1 Ето, сега стана така, че народът на Нефи се зарадва извънредно, защото Господ отново ги беше избавил от ръцете на техните врагове; ето защо, те отдадоха благодарности на Господа, техния Бог; да, и те постиха, и се молиха много, и се покланяха на Бога с извънредно голяма радост.
- 2 И стана така, че през деветнадесетата година от управлението на съдиите над народа на Нефи, Алма дойде при сина си Еламан и му каза: Вярваш ли в словата, които ти казах относно летописите, които са били водени?
- 3 И Еламан му каза: Да, вярвам.
- 4 И Алма каза отново: Вярваш ли в Исуса Христа, Който ще дойде?
- 5 И той каза: Да, вярвам във всички слова, които ти си изрекъл.
- 6 И Алма му каза отново: Ще спазваш ли моите заповеди?
- 7 И той каза: Да, ще спазвам твоите заповеди с цялото си сърце.
- 8 Тогава Алма му каза: Благословен си ти; и Господ ще те направи да преуспееш в тази земя.
- 9 Но ето, аз имам да пророкувам за нещо; но това, което ще ти пророкувам, ти няма да изявяваш; да, това, което ще ти пророкувам, не бива да се изявява, чак докато не се изпълни пророчеството; ето защо, запиши словата, които ще ти кажа.
- 10 И това са словата: Ето, според духа на пророчеството, който е в мене, аз чувствам, че същият този народ, нефитите, ще започнат да чезнат в неверие четиристотин години след времето, когато Исус Христос им се яви.
- 11 Да, и тогава те ще видят войни и мор, да, глад и кръвопролитие, чак докато народът на Нефи изчезне.

The account of the people of Nephi, and their wars and dissensions, in the days of Helaman, according to the record of Helaman, which he kept in his days.

Alma 45

Behold, now it came to pass that the people of Nephi were exceedingly rejoiced, because the Lord had again delivered them out of the hands of their enemies; therefore they gave thanks unto the Lord their God; yea, and they did fast much and pray much, and they did worship God with exceedingly great joy.

And it came to pass in the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Alma came unto his son Helaman and said unto him: Believest thou the words which I spake unto thee concerning those records which have been kept?

And Helaman said unto him: Yea, I believe.

And Alma said again: Believest thou in Jesus Christ, who shall come?

And he said: Yea, I believe all the words which thou hast spoken.

And Alma said unto him again: Will ye keep my commandments?

And he said: Yea, I will keep thy commandments with all my heart.

Then Alma said unto him: Blessed art thou; and the Lord shall prosper thee in this land.

But behold, I have somewhat to prophesy unto thee; but what I prophesy unto thee ye shall not make known; yea, what I prophesy unto thee shall not be made known, even until the prophecy is fulfilled; therefore write the words which I shall say.

And these are the words: Behold, I perceive that this very people, the Nephites, according to the spirit of revelation which is in me, in four hundred years from the time that Jesus Christ shall manifest himself unto them, shall dwindle in unbelief.

Yea, and then shall they see wars and pestilences, yea, famines and bloodshed, even until the people of Nephi shall become extinct—

12 Да, и това, понеже те ще зачезнат в неверие и ще изпаднат в дела на мрака, в похотливост и във всякакъв вид беззакония; да, аз ти казвам, че понеже те ще грешат срещу такава великолепна светлина и такава познание, да, аз ти казвам, че от този ден нататък дори всички от четвъртото поколение не ще са преминали, когато ще настъпи това велико беззаконие.

13 И когато този велик ден дойде, ето идва много скоро времето когато онези, които са сега, или потомството на онези, които сега се числят към народа на Нефи, не ще бъдат повече причислявани сред народа на Нефи.

14 Но всички тези, които останат и не бъдат погубени в този велик и страшен ден, ще бъдат причислени към ламанитите и ще станат като тях, всички, с изключение на неколцина, които ще бъдат наречени ученици на Господа; и тях ламанитите ще преследват, докато не изчезнат. И сега, поради беззаконието, това пророчество ще бъде изпълнено.

15 И сега стана така, че след като Алма каза тези неща на Еламан, той го благослови, а също и другите си синове; и той благослови също земята заради праведните.

16 И той каза: Тъй казва Господ Бог — проклета ще бъде земята, да, тази земя, до унищожението на всеки народ, племе, език и люде, които вършат нечестие, когато бъдат напълно узрели; и както го казах, тъй ще бъде; защото това е проклятието и благословията Божия над земята; защото Господ не може да гледа на греха и с най-малка степен на позволение.

17 И сега, след като Алма каза тези слова, той благослови църквата, да, всички онези, които щяха оттогава нататък да стоят здраво във вярата.

18 И след като Алма стори това, напусна земята Зарахемла, като че ли на път за земята Мелик. И стана така, че нищо повече не се чу за него; относно смъртта му и погребението му ние не знаем нищо.

Yea, and this because they shall dwindle in unbelief and fall into the works of darkness, and lasciviousness, and all manner of iniquities; yea, I say unto you, that because they shall sin against so great light and knowledge, yea, I say unto you, that from that day, even the fourth generation shall not all pass away before this great iniquity shall come.

And when that great day cometh, behold, the time very soon cometh that those who are now, or the seed of those who are now numbered among the people of Nephi, shall no more be numbered among the people of Nephi.

But whosoever remaineth, and is not destroyed in that great and dreadful day, shall be numbered among the Lamanites, and shall become like unto them, all, save it be a few who shall be called the disciples of the Lord; and them shall the Lamanites pursue even until they shall become extinct. And now, because of iniquity, this prophecy shall be fulfilled.

And now it came to pass that after Alma had said these things to Helaman, he blessed him, and also his other sons; and he also blessed the earth for the righteous' sake.

And he said: Thus saith the Lord God—Cursed shall be the land, yea, this land, unto every nation, kindred, tongue, and people, unto destruction, which do wickedly, when they are fully ripe; and as I have said so shall it be; for this is the cursing and the blessing of God upon the land, for the Lord cannot look upon sin with the least degree of allowance.

And now, when Alma had said these words he blessed the church, yea, all those who should stand fast in the faith from that time henceforth.

And when Alma had done this he departed out of the land of Zarahemla, as if to go into the land of Melek. And it came to pass that he was never heard of more; as to his death or burial we know not of.

19 Ето това е, което знаем: че той беше праведен човек; а в църквата се разпространи мълвата, че той е вдигнат от Духа или погребан от ръката Господна тъкмо както Моисей; но ето, писанията казват, че Господ е взел Моисей при себе Си; и ние мислим, че Той е приел и Алма при себе Си в духа; поради тази причина ние не знаем нищо относно неговата смърт и погребението му.

20 И сега стана така, че в началото на деветнадесетата година от управлението на съдиите над народа на Нефи, Еламан отиде сред народа, за да им известява словото.

21 Защото ето, поради войните, които имаха с ламанитите, и поради многобройните им дребни разногласия и смутове сред людете, стана нужно словото Божие да бъде провъзгласявано, да, и да бъде установен ред из цялата църква.

22 Ето защо, Еламан и братята му заминаха да установяват наново църквата из цялата земя, да, във всеки град из цялата земя, притежавана от народа на Нефи. И стана така, че те назначиха свещеници из цялата страна, във всичките църкви.

23 И сега стана така, че след като Еламан и братята му бяха назначили свещеници и учители в църквите, сред тях възникна разногласие и те не искаха да обърнат внимание на словата на Еламан и братята му.

24 И те станаха горделиви, бидейки издигнати в сърцата си поради техните извънредно големи богатства; затова в собствените си очи те богатееха и не желяеха да обърчат внимание на словата на Еламан и на братята му да ходят правдиво пред Бога.

Behold, this we know, that he was a righteous man; and the saying went abroad in the church that he was taken up by the Spirit, or buried by the hand of the Lord, even as Moses. But behold, the scriptures saith the Lord took Moses unto himself; and we suppose that he has also received Alma in the spirit, unto himself; therefore, for this cause we know nothing concerning his death and burial.

And now it came to pass in the commencement of the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Helaman went forth among the people to declare the word unto them.

For behold, because of their wars with the Lamanites and the many little dissensions and disturbances which had been among the people, it became expedient that the word of God should be declared among them, yea, and that a regulation should be made throughout the church.

Therefore, Helaman and his brethren went forth to establish the church again in all the land, yea, in every city throughout all the land which was possessed by the people of Nephi. And it came to pass that they did appoint priests and teachers throughout all the land, over all the churches.

And now it came to pass that after Helaman and his brethren had appointed priests and teachers over the churches that there arose a dissension among them, and they would not give heed to the words of Helaman and his brethren;

But they grew proud, being lifted up in their hearts, because of their exceedingly great riches; therefore they grew rich in their own eyes, and would not give heed to their words, to walk uprightly before God.

Алма 46

- 1 И стана така, че всички онези, които не искаха да се вслушат в словата на Еламан и на неговите братя, се събраха заедно против братята си.
- 2 И сега, ето, те бяха извънредно разгневени, до толкова, че бяха решени да ги убият.
- 3 Сега, водачът на онези, които бяха разгневени на братята си, беше едър и силен човек; и името му беше Амаликия.
- 4 И Амаликия желаше да бъде цар; и онези люде, които бяха разгневени, също желаша той да им стане цар; и в по-голямата си част те бяха нисши съдии на страната, които търсеха власт.
- 5 И те бяха подведени от ласкателствата на Амаликия, че ако го подкрепят и го установят да им бъде цар, той ще ги направи управители на народа.
- 6 Тъй те бяха подведени от Амаликия към отцепничества, въпреки проповядването на Еламан и братята му, да, въпреки извънредно големите им грижи за църквата, защото те бяха висши свещеници на църквата.
- 7 И имаше мнозина в църквата, които повярваха в ласкателните слова на Амаликия и чак се отцепиха от църквата; и тъй делата на народа на Нефи станаха извънредно несигурни и опасни, въпреки голямата им победа над ламанитите и голямата им радост заради избавлението им от ръката Господна.
- 8 Тъй, ние виждаме колко бързо чедата човешки забравят Господа, техния Бог, да, колко бързи са да вършат беззаконие и да бъдат подвеждани от лукавия.
- 9 Да, и ние също виждаме голямото нечестие, което един много нечестив човек може да причини между чедата човешки.

Alma 46

And it came to pass that as many as would not hearken to the words of Helaman and his brethren were gathered together against their brethren.

And now behold, they were exceedingly wroth, inso-much that they were determined to slay them.

Now the leader of those who were wroth against their brethren was a large and a strong man; and his name was Amalickiah.

And Amalickiah was desirous to be a king; and those people who were wroth were also desirous that he should be their king; and they were the greater part of them the lower judges of the land, and they were seeking for power.

And they had been led by the flatteries of Amalickiah, that if they would support him and establish him to be their king that he would make them rulers over the people.

Thus they were led away by Amalickiah to dissensions, notwithstanding the preaching of Helaman and his brethren, yea, notwithstanding their exceedingly great care over the church, for they were high priests over the church.

And there were many in the church who believed in the flattering words of Amalickiah, therefore they dissented even from the church; and thus were the affairs of the people of Nephi exceedingly precarious and dangerous, notwithstanding their great victory which they had had over the Lamanites, and their great rejoicings which they had had because of their deliverance by the hand of the Lord.

Thus we see how quick the children of men do forget the Lord their God, yea, how quick to do iniquity, and to be led away by the evil one.

Yea, and we also see the great wickedness one very wicked man can cause to take place among the children of men.

10 Да, ние виждаме, че понеже беше човек на лукавия кроеж и на многото ласкателни слова, Амаликия подведе сърцата на много люде да вършат нечестие; да, и да търсят да разрушат църквата Божия и да разрушат основите на свободата, която Бог им беше дал, тази благословия, която Бог беше изпратил по лицето на земята заради праведните.

11 И сега стана така, че когато Мороний, който беше върховен командир на войските на нефитите, научи за тези отцепничества, той се разгневи на Амаликия.

12 И стана така, че той разкъса наметалото си, взе парче от него и написа върху него: В памет на нашия Бог, на нашата религия, на свободата ни и на нашия мир, и на нашите съпруги, и на нашите чедра, и го прикрепи към края на един прът.

13 И той закопча шлема си, нагръдника си, щитовете си и препаса бронята около слабините си; и той взе пръта, на върха на който беше парчето от разкъсаното му наметало (което той нарече знаме на свободата); и той се поклони до земята и се помоли усърдно на своя Бог за това благословиите на свободата да останат върху братята му, докато християни владеят страната;

14 защото тъй всички истински вярващи в Христа, които принадлежаха към църквата Божия, бяха наречени от онези, които не принадлежаха към църквата.

15 И онези, които принадлежаха към църквата, бяха верни; да, всички онези, които бяха истински вярващи в Христа, взеха върху си с радост името на Христа, или както бяха наречени християни, заради вярата им в Христа, Който трябваше да дойде.

16 И затова по това време Мороний се молеше делото на християните и свободата на страната да бъдат под покровителство.

17 И стана така, че след като изля душата си пред Бога, той нарече цялата земя, която беше на юг от земята Опустошение, да, и в крайна сметка цялата земя, и на север и на юг, Избрана земя и земя на свободата.

Yea, we see that Amalickiah, because he was a man of cunning device and a man of many flattering words, that he led away the hearts of many people to do wickedly; yea, and to seek to destroy the church of God, and to destroy the foundation of liberty which God had granted unto them, or which blessing God had sent upon the face of the land for the righteous' sake.

And now it came to pass that when Moroni, who was the chief commander of the armies of the Nephites, had heard of these dissensions, he was angry with Amalickiah.

And it came to pass that he rent his coat; and he took a piece thereof, and wrote upon it—In memory of our God, our religion, and freedom, and our peace, our wives, and our children—and he fastened it upon the end of a pole.

And he fastened on his head-plate, and his breast-plate, and his shields, and girded on his armor about his loins; and he took the pole, which had on the end thereof his rent coat, (and he called it the title of liberty) and he bowed himself to the earth, and he prayed mightily unto his God for the blessings of liberty to rest upon his brethren, so long as there should a band of Christians remain to possess the land—

For thus were all the true believers of Christ, who belonged to the church of God, called by those who did not belong to the church.

And those who did belong to the church were faithful; yea, all those who were true believers in Christ took upon them, gladly, the name of Christ, or Christians as they were called, because of their belief in Christ who should come.

And therefore, at this time, Moroni prayed that the cause of the Christians, and the freedom of the land might be favored.

And it came to pass that when he had poured out his soul to God, he named all the land which was south of the land Desolation, yea, and in fine, all the land, both on the north and on the south—A chosen land, and the land of liberty.

18 И той каза: Бог със сигурност не ще допусне ние, които сме презирани, защото вземаме върху си името на Христа, да бъдем потъпкани и унищожени, докато ние сами не си го навлечем чрез нашите собствени прегрешения.

19 И когато Мороний изрече тези слова, той тръгна сред народа, като развяваше във въздуха парчето, откъснато от дрехата му, тъй че всички да могат да видят написаното върху него, като викаше с висок глас, казвайки:

20 Ето, всички, които искат да поддържат това знаме в страната, нека дойдат в силата Господна и встъпят в завет, че ще запазят правата и религията си, та Господ Бог да ги благослови.

21 И стана така, че когато Мороний провъзгласи тези слова, ето, людете дотичаха заедно с броните си и с оръжията си, препасани около слабините им, разкъсвайки дрехите си в знак или като завет, че не ще изоставят Господа техния Бог; или с други слова, ако прегрешат заповедите Божии или изпаднат в прегрешение и бъде срам за тях да вземат върху си името на Христа, да ги разкъса Господ тъкмо тъй, както те бяха разкъсали дрехите си.

22 Сега, това беше заветът, който те склучиха, хвърляйки дрехите си в краката на Мороний, казвайки: Ние склучваме завет с нашия Бог, че ще бъдем унищожени тъкмо както братята ни в земята на север, ако изпаднем в прегрешение; да, и нека Той ни хвърли в краката на враговете ни, тъкмо тъй както ние хвърлихме дрехите си в краката ти; и нека бъдем тъпкани под краката им, ако изпаднем в прегрешение.

23 И Мороний им каза: Ето, ние сме остатък от потомството на Яков; да, ние сме остатък от потомството на Иосиф, чиято дреха беше разкъсана от братята му на много парчета; да, и сега ето, нека да помним да спазваме заповедите Божии, иначе нека дрехите ни да бъдат разкъсани от братята ни, ние да бъдем хвърлени в тъмница, продадени или убити.

And he said: Surely God shall not suffer that we, who are despised because we take upon us the name of Christ, shall be trodden down and destroyed, until we bring it upon us by our own transgressions.

And when Moroni had said these words, he went forth among the people, waving the rent part of his garment in the air, that all might see the writing which he had written upon the rent part, and crying with a loud voice, saying:

Behold, whosoever will maintain this title upon the land, let them come forth in the strength of the Lord, and enter into a covenant that they will maintain their rights, and their religion, that the Lord God may bless them.

And it came to pass that when Moroni had proclaimed these words, behold, the people came running together with their armor girded about their loins, rending their garments in token, or as a covenant, that they would not forsake the Lord their God; or, in other words, if they should transgress the commandments of God, or fall into transgression, and be ashamed to take upon them the name of Christ, the Lord should rend them even as they had rent their garments.

Now this was the covenant which they made, and they cast their garments at the feet of Moroni, saying: We covenant with our God, that we shall be destroyed, even as our brethren in the land northward, if we shall fall into transgression; yea, he may cast us at the feet of our enemies, even as we have cast our garments at thy feet to be trodden under foot, if we shall fall into transgression.

Moroni said unto them: Behold, we are a remnant of the seed of Jacob; yea, we are a remnant of the seed of Joseph, whose coat was rent by his brethren into many pieces; yea, and now behold, let us remember to keep the commandments of God, or our garments shall be rent by our brethren, and we be cast into prison, or be sold, or be slain.

24 Да, нека запазим свободата си като остатък от Иосиф; да, нека да запомним словата на Яков преди смъртта му, понеже ето, той видя, че една част от остатъка от дрехата на Иосиф е запазена и не е изгнила. И той каза: Тъкмо както този остатък от дрехата на моя син е бил запазен, тъй един остатък от потомството на сина ми ще бъде запазен от Божията ръка и ще бъде взет при Него, докато останалата част от потомството на Иосиф ще погине, тъкмо както остатъкът от дрехата му.

25 Сега ето, това наскърбява душата ми; при все това душата ми има радост в сина ми заради онази част от потомството, която ще бъде взета при Бога.

26 Сега ето, това бяха словата на Яков.

27 И сега, кой знае дали остатъкът от потомството на Иосиф, който ще погине подобно на дрехата му, не са онези, които се отцепиха от нас? Да, тъкмо тъй ще стане и с нас самите, ако не стоим здраво във вярата на Христа.

28 И сега стана така, че когато Мороний произнесе тези слова, той тръгна и изпрати и други във всички части на страната, където имаше отцепничества, и събра заедно всички люде, които желяеха да запазят свободата си и да застанат срещу Амаликия и всички, които се бяха отцепили от църквата, които бяха наречени амаликити.

29 И стана така, че когато Амаликия видя, че людете на Мороний бяха много по-многобройни от амаликитите, и той видя също, че людете му се съмняваха в справедливостта на делото, което бяха предприели, ето защо, страхувайки се, че няма да постигне целта си, той взе онези от неговите люде, които искаха да го последват и отиде в земята Нефи.

30 Сега, Мороний помисли, че не е за очакване ламанитите да имат все още някакви сили; ето защо, той реши да пресече пътя на людете на Амаликия или да ги хване и отведе обратно, а Амаликия да предаде на смърт; да, защото знаеше, че той щеше да подтиква ламанитите към гняв срещу тях и да стори те да дойдат да се сражават срещу тях; и той знаеше, че Амаликия би направил това, за да може да постигне целите си.

Yea, let us preserve our liberty as a remnant of Joseph; yea, let us remember the words of Jacob, before his death, for behold, he saw that a part of the remnant of the coat of Joseph was preserved and had not decayed. And he said—Even as this remnant of garment of my son hath been preserved, so shall a remnant of the seed of my son be preserved by the hand of God, and be taken unto himself, while the remainder of the seed of Joseph shall perish, even as the remnant of his garment.

Now behold, this giveth my soul sorrow; nevertheless, my soul hath joy in my son, because of that part of his seed which shall be taken unto God.

Now behold, this was the language of Jacob.

And now who knoweth but what the remnant of the seed of Joseph, which shall perish as his garment, are those who have dissented from us? Yea, and even it shall be ourselves if we do not stand fast in the faith of Christ.

And now it came to pass that when Moroni had said these words he went forth, and also sent forth in all the parts of the land where there were dissensions, and gathered together all the people who were desirous to maintain their liberty, to stand against Amalickiah and those who had dissented, who were called Amalickiahites.

And it came to pass that when Amalickiah saw that the people of Moroni were more numerous than the Amalickiahites—and he also saw that his people were doubtful concerning the justice of the cause in which they had undertaken—therefore, fearing that he should not gain the point, he took those of his people who would and departed into the land of Nephi.

Now Moroni thought it was not expedient that the Lamanites should have any more strength; therefore he thought to cut off the people of Amalickiah, or to take them and bring them back, and put Amalickiah to death; yea, for he knew that he would stir up the Lamanites to anger against them, and cause them to come to battle against them; and this he knew that Amalickiah would do that he might obtain his purposes.

31 Ето защо, Мороний сметна за необходимо да вземе войските си, които се бяха събрали наедно и се бяха въоръжили, и бяха встъпили в завет да пазят мира; и стана така, че той взе войската си и те напреднаха в пустошта заедно с шатрите си, за да пресекат пътя на Амаликия в пустошта.

32 И стана така, че той постъпи по свое усмотрение, и напредна в пустошта, и се насочи към войските на Амаликия.

33 И стана така, че Амаликия избяга с малък брой от воините си, а останалата част попадна в ръцете на Мороний; и те бяха отведени в земята Зарахемла.

34 Сега, Мороний беше назначен от върховните съдии и чрез гласа на народа, следователно той имаше право да установява и упражнява власт над войските на нефитите според волята си.

35 И стана така, че всеки от амаликитите, който не поиска да встъпи в завет да поддържа делото на свободата, за да могат да запазят свободно управление, Мороний заповяда да бъде предаден на смърт; и все пак имаше макар и малцина, които отказаха завета на свободата.

36 И също стана така, че той заповяда да се издигне знамето на свободата на всяка кула в цялата земя, притежавана от нефитите; и тъй Мороний утвърди знамето на свободата сред нефитите.

37 И отново настана мир в страната; и тъй те запазиха мира в страната почти до края на деветнадесетата година от управлението на съдиите.

38 А Еламан и висшите свещеници поддържаха реда също и в църквата; да, тъкмо в продължение на четири години те имаха много мир и радост в църквата.

39 И стана така, че имаше мнозина, които умряха, като твърдо вярваха, че душите им са изкупени от Господа Исуса Христа; и тъй, те напуснаха света, ликувайки.

Therefore Moroni thought it was expedient that he should take his armies, who had gathered themselves together, and armed themselves, and entered into a covenant to keep the peace—and it came to pass that he took his army and marched out with his tents into the wilderness, to cut off the course of Amalickiah in the wilderness.

And it came to pass that he did according to his desires, and marched forth into the wilderness, and headed the armies of Amalickiah.

And it came to pass that Amalickiah fled with a small number of his men, and the remainder were delivered up into the hands of Moroni and were taken back into the land of Zarahemla.

Now, Moroni being a man who was appointed by the chief judges and the voice of the people, therefore he had power according to his will with the armies of the Nephites, to establish and to exercise authority over them.

And it came to pass that whomsoever of the Amalickiahites that would not enter into a covenant to support the cause of freedom, that they might maintain a free government, he caused to be put to death; and there were but few who denied the covenant of freedom.

And it came to pass also, that he caused the title of liberty to be hoisted upon every tower which was in all the land, which was possessed by the Nephites; and thus Moroni planted the standard of liberty among the Nephites.

And they began to have peace again in the land; and thus they did maintain peace in the land until nearly the end of the nineteenth year of the reign of the judges.

And Helaman and the high priests did also maintain order in the church; yea, even for the space of four years did they have much peace and rejoicing in the church.

And it came to pass that there were many who died, firmly believing that their souls were redeemed by the Lord Jesus Christ; thus they went out of the world rejoicing.

40 И имаше неколцина, които умряха от треска, която беше често срещана в страната през някои годишни времена, но те не бяха толкова много, благодарение на превъзходното качество на многото растения и корени, които Бог беше приготвил за премахване на причините на болестите, на които хората бяха изложени поради естеството на климата;

41 но имаше мнозина, които умряха от старост; и онези, които умряха във вярата на Христа, са щастливи в Него, както следва да предположим.

And there were some who died with fevers, which at some seasons of the year were very frequent in the land—but not so much so with fevers, because of the excellent qualities of the many plants and roots which God had prepared to remove the cause of diseases, to which men were subject by the nature of the climate—

But there were many who died with old age; and those who died in the faith of Christ are happy in him, as we must needs suppose.

Алма 47

- 1 Сега, ние ще се върнем в летописа си към Амаликия и онези, които бяха избягали с него в пустошта; защото ето, той беше взел онези, които дойдоха с него, и беше възлязал в земята Нефи сред ламанитите и подтикна ламанитите към гняв срещу народа на Нефи дотолкова, че царят на ламанитите изпрати въззвание из цялата своя страна сред всички свои люде, че трябва отново да се съберат и да отидат да се сражават срещу нефитите.
- 2 И стана така, че когато възванието стигна до тях, те се изплашиха извънредно много; да, те се бояха да не разсърдят царя, а също се бояха и да се сражават срещу нефитите, да не би да изгубят живота си. И стана така, че те не поискаха, сиреч, по-голямата част от тях не пожелаха да се подчинят на заповедите на царя.
- 3 И сега стана така, че царят се разяри поради тяхното неподчинение; ето защо, той предаде на Амаликия командването на онази част от неговата войска, която се подчиняваше на заповедите му, и му заповяда да отиде и застави останалите да се вържат.
- 4 Сега ето, това беше желанието на Амаликия, който беше много коварен и злонамерен човек, защото в сърцето си той замисли план да сваля царя на ламанитите от престола му.
- 5 И сега, той пое командването на онези части от ламанитите, които бяха в угода на царя; и той потърси да спечели благоволенieto на онези, които не се подчиняваха; ето защо, той отиде на мястото, което се наричаше Онида, където бяха избягали всички ламанити; защото те откриха приближаващите се войски и като предположиха, че те идват да ги унищожат, избягаха в Онида, мястото, където бяха оръжията.
- 6 И те бяха избрали един човек да им бъде цар и водач и взеха твърдо решение, че няма да бъдат заставени да отидат срещу нефитите.
- 7 И стана така, че те се бяха събрали заедно на върха на планината, която се наричаше Антипа, в подготовка за битката.

Alma 47

Now we will return in our record to Amalickiah and those who had fled with him into the wilderness; for, behold, he had taken those who went with him, and went up in the land of Nephi among the Lamanites, and did stir up the Lamanites to anger against the people of Nephi, insomuch that the king of the Lamanites sent a proclamation throughout all his land, among all his people, that they should gather themselves together again to go to battle against the Nephites.

And it came to pass that when the proclamation had gone forth among them they were exceedingly afraid; yea, they feared to displease the king, and they also feared to go to battle against the Nephites lest they should lose their lives. And it came to pass that they would not, or the more part of them would not, obey the commandments of the king.

And now it came to pass that the king was wroth because of their disobedience; therefore he gave Amalickiah the command of that part of his army which was obedient unto his commands, and commanded him that he should go forth and compel them to arms.

Now behold, this was the desire of Amalickiah; for he being a very subtle man to do evil therefore he laid the plan in his heart to dethrone the king of the Lamanites.

And now he had got the command of those parts of the Lamanites who were in favor of the king; and he sought to gain favor of those who were not obedient; therefore he went forward to the place which was called Onidah, for thither had all the Lamanites fled; for they discovered the army coming, and, supposing that they were coming to destroy them, therefore they fled to Onidah, to the place of arms.

And they had appointed a man to be a king and a leader over them, being fixed in their minds with a determined resolution that they would not be subjected to go against the Nephites.

And it came to pass that they had gathered themselves together upon the top of the mount which was called Antipas, in preparation to battle.

8 Сега, намерението на Амаликия не беше да им даде битка според заповедите на царя; но ето, намерението му беше да спечели благоволенieto на войските на ламанитите, та да може да ги оглави, да свали царя и да завладее царството.

9 И ето, стана така, че той накара войската си да разпъне шатри в долината, която беше близо до планината Антипа.

10 И стана така, че когато настъпи нощта, той изпрати тайно посланичество до планината Антипа, като поиска водачът на онези, които бяха в планината, чието име беше Лехонтий, да слезе долу в подножието на планината, защото той желае да говори с него.

11 И стана така, че когато Лехонтий получи това известие, той не посмя да слезе в подножието на планината. И стана така, че Амаликия изпрати за втори път послание, като го молеше да слезе долу. И стана така, че Лехонтий не пожела отново; и Амаликия изпрати послание за трети път.

12 И стана така, че когато Амаликия разбра, че той не може да накара Лехонтий да слезе от планината, той самият се изкачи в планината почти до стана на Лехонтий; и той изпрати за четвърти път известие то си до Лехонтий, с което го молеше да слезе долу и да доведе стражите си.

13 И стана така, че когато Лехонтий слезе със стражите си при Амаликия, Амаликия му предложи да слезе през нощта с войската си и да обкръжи онези воини в техните станове, командването над които му беше дадено от царя; и той обеща, че ще ги предаде в ръцете на Лехонтий, ако той направи него (Амаликия) втори водач над цялата войска.

14 И стана така, че Лехонтий слезе с воините си и обкръжи воините на Амаликия, тъй че преди да се събудят призори, те бяха обкръжени от войските на Лехонтий.

Now it was not Amalickiah's intention to give them battle according to the commandments of the king; but behold, it was his intention to gain favor with the armies of the Lamanites, that he might place himself at their head and dethrone the king and take possession of the kingdom.

And behold, it came to pass that he caused his army to pitch their tents in the valley which was near the mount Antipas.

And it came to pass that when it was night he sent a secret embassy into the mount Antipas, desiring that the leader of those who were upon the mount, whose name was Lehonti, that he should come down to the foot of the mount, for he desired to speak with him.

And it came to pass that when Lehonti received the message he durst not go down to the foot of the mount. And it came to pass that Amalickiah sent again the second time, desiring him to come down. And it came to pass that Lehonti would not; and he sent again the third time.

And it came to pass that when Amalickiah found that he could not get Lehonti to come down off from the mount, he went up into the mount, nearly to Lehonti's camp; and he sent again the fourth time his message unto Lehonti, desiring that he would come down, and that he would bring his guards with him.

And it came to pass that when Lehonti had come down with his guards to Amalickiah, that Amalickiah desired him to come down with his army in the nighttime, and surround those men in their camps over whom the king had given him command, and that he would deliver them up into Lehonti's hands, if he would make him (Amalickiah) a second leader over the whole army.

And it came to pass that Lehonti came down with his men and surrounded the men of Amalickiah, so that before they awoke at the dawn of day they were surrounded by the armies of Lehonti.

15 И стана така, че когато видяха, че са обкръжени, те помолиха Амаликия да им позволи да се предадат на братята си, за да не бъдат избити. Сега, това беше истинското желание на Амаликия.

16 И стана така, че той предаде войните си, противно на царските заповеди. Сега, това беше истинското желание на Амаликия, за да може да изпълни кроежите си да свали царя от престола.

17 Сега, имаше обичай между ламанитите, че ако техният върховен водач бъде убит, те назначаваха втория водач за техен върховен водач.

18 И стана така, че Амаликия накара един от слугите си да дава малко по малко отрова на Лехонтий, тъй че той да умре.

19 Сега, щом Лехонтий умря, ламанитите назначиха Амаликия за техен водач и върховен командир.

20 И стана така, че Амаликия напредна с войските си към земята Нефи и града Нефи, който беше главният град, защото постигна това, което желаше.

21 И царят излезе да го посрещне със стражите си, като предполагаше, че Амаликия беше изпълнил заповедите му и че Амаликия беше събрал тази многобройна войска, за да отиде да се сражава срещу нефитите.

22 Но ето, когато царят отиде да го посрещне, Амаликия накара слугите си да отидат напред и да посрещнат царя. И те отидоха, и се поклониха пред царя, като че ли да го почетат заради величието му.

23 И стана така, че царят простря ръката си, за да ги изправи в знак на мир, според обичая на ламанитите, който обичай те бяха взели от нефитите.

24 И стана така, че когато първият слуга се изправи от земята, той прободде царя в сърцето; и той падна на земята.

25 Сега, слугите на царя побягнаха; а слугите на Амаликия издигнаха глас, казвайки:

26 Ето, слугите на царя го прободоха в сърцето и той падна, а те избягаха; ето, елате и вижте.

And it came to pass that when they saw that they were surrounded, they pled with Amalickiah that he would suffer them to fall in with their brethren, that they might not be destroyed. Now this was the very thing which Amalickiah desired.

And it came to pass that he delivered his men, contrary to the commands of the king. Now this was the thing that Amalickiah desired, that he might accomplish his designs in dethroning the king.

Now it was the custom among the Lamanites, if their chief leader was killed, to appoint the second leader to be their chief leader.

And it came to pass that Amalickiah caused that one of his servants should administer poison by degrees to Lehonti, that he died.

Now, when Lehonti was dead, the Lamanites appointed Amalickiah to be their leader and their chief commander.

And it came to pass that Amalickiah marched with his armies (for he had gained his desires) to the land of Nephi, to the city of Nephi, which was the chief city.

And the king came out to meet him with his guards, for he supposed that Amalickiah had fulfilled his commands, and that Amalickiah had gathered together so great an army to go against the Nephites to battle.

But behold, as the king came out to meet him Amalickiah caused that his servants should go forth to meet the king. And they went and bowed themselves before the king, as if to reverence him because of his greatness.

And it came to pass that the king put forth his hand to raise them, as was the custom with the Lamanites, as a token of peace, which custom they had taken from the Nephites.

And it came to pass that when he had raised the first from the ground, behold he stabbed the king to the heart; and he fell to the earth.

Now the servants of the king fled; and the servants of Amalickiah raised a cry, saying:

Behold, the servants of the king have stabbed him to the heart, and he has fallen and they have fled; behold, come and see.

27 И стана така, че Амаликия заповяда на войската си да отиде и види какво се беше случило с царя; и когато те дойдоха на мястото и намериха царя, лежащ в кръвта си, Амаликия се престори, че е разгневен, и каза: Всеки, който обичаше царя, нека отиде да преследва слугите му, за да бъдат те убити.

28 И стана така, че когато всички тези, които обичаха царя, чува това, те отидоха да преследват слугите на царя.

29 Сега, когато слугите на царя видяха, че ги преследва цяла войска, те се изплашиха отново, избягаха в пустошта и отидоха в земята Зарахемла, и се присъединиха към народа на Амон.

30 И войската, която ги преследваше, се върна, след като ги беше преследвала напразно; и тъй Амаликия чрез своята измама спечели сърцата на хората.

31 И стана така, че на другия ден той влезе с войските си в град Нефи и завладя града.

32 И сега стана така, че когато царицата научи, че царят е убит — защото Амаликия беше изпратил посланичество до царицата да я уведоми, че царят е бил убит от слугите си, че той ги е преследвал с войската си, но напразно, и че те са успели да избягат —

33 затова щом царицата получи това известие, тя изпрати пратеници до Амаликия, като го молеше да пощади хората в града; и тя също го помоли да дойде при нея, и да доведе свидетели със себе си, които да свидетелстват относно смъртта на царя.

34 И стана така, че Амаликия взе същия слуга, който беше убил царя, и всички онези, които бяха с него, и отиде при царицата, там където тя се намираше; и всички те свидетелстваха, че царят е убит от собствените си слуги; и те казаха също: Те избягаха; и не е ли това свидетелство срещу тях? И тъй те задоволиха въпросите на царицата относно смъртта на царя.

And it came to pass that Amalickiah commanded that his armies should march forth and see what had happened to the king; and when they had come to the spot, and found the king lying in his gore, Amalickiah pretended to be wroth, and said: Whosoever loved the king, let him go forth, and pursue his servants that they may be slain.

And it came to pass that all they who loved the king, when they heard these words, came forth and pursued after the servants of the king.

Now when the servants of the king saw an army pursuing after them, they were frightened again, and fled into the wilderness, and came over into the land of Zarahemla and joined the people of Ammon.

And the army which pursued after them returned, having pursued after them in vain; and thus Amalickiah, by his fraud, gained the hearts of the people.

And it came to pass on the morrow he entered the city Nephi with his armies, and took possession of the city.

And now it came to pass that the queen, when she had heard that the king was slain—for Amalickiah had sent an embassy to the queen informing her that the king had been slain by his servants, that he had pursued them with his army, but it was in vain, and they had made their escape—

Therefore, when the queen had received this message she sent unto Amalickiah, desiring him that he would spare the people of the city; and she also desired him that he should come in unto her; and she also desired him that he should bring witnesses with him to testify concerning the death of the king.

And it came to pass that Amalickiah took the same servant that slew the king, and all them who were with him, and went in unto the queen, unto the place where she sat; and they all testified unto her that the king was slain by his own servants; and they said also: They have fled; does not this testify against them? And thus they satisfied the queen concerning the death of the king.

35 И стана така, че Амаликия потърси благоволенieto на царицата и я взе за жена; и тъй чрез измамата си и с помощта на лукавите си слуги, той се сдобил с царството; да, той беше признат за цар из цялата страна, сред целия народ на ламанитите, който беше съставен от ламанити, лемуилити, исмаилити и от всички отцепници от нефитите, от управлението на Нефи до онова време.

36 Сега, тези отцепници имаха същото обучение и същата информация както нефитите, да, въпреки че бяха обучени в същото знание за Господа, чудно е да се каже, че малко след тяхното отцепничество те станаха по-ожесточени, по-непокаяни и по-диви, и по-нечестиви, и по-свирепи от ламанитите, като попиваха преданията на ламанитите, като даваха път на безгрижието и всякакъв вид похотливост; да, напълно забравили Господа, техния Бог.

And it came to pass that Amalickiah sought the favor of the queen, and took her unto him to wife; and thus by his fraud, and by the assistance of his cunning servants, he obtained the kingdom; yea, he was acknowledged king throughout all the land, among all the people of the Lamanites, who were composed of the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites, and all the dissenters of the Nephites, from the reign of Nephi down to the present time.

Now these dissenters, having the same instruction and the same information of the Nephites, yea, having been instructed in the same knowledge of the Lord, nevertheless, it is strange to relate, not long after their dissensions they became more hardened and impenitent, and more wild, wicked and ferocious than the Lamanites—drinking in with the traditions of the Lamanites; giving way to indolence, and all manner of lasciviousness; yea, entirely forgetting the Lord their God.

Алма 48

- 1 И сега стана така, че щом Амаликия се сдоби с царството, той започна да подстрекава сърцата на ламанитите против народа на Нефи; да, той назначи люде, които да говорят на ламанитите от техните кули против нефитите.
- 2 И стана така, че той подстрекаваше сърцата им срещу нефитите дотолкова, че в края на деветнадесетата година от управлението на съдиите той, след като беше постигнал замислите си до това време, да, след като беше направен цар на ламанитите, той потърси да царува над цялата страна, да, над всички люде в страната, нефити и ламанити.
- 3 И той постигна замислите си, като вкорави сърцата на ламанитите, заслепи умовете им и ги подтикна към гняв дотолкова, че беше събрал многобройно войнство, готово да отиде да се сражава срещу нефитите.
- 4 Защото той беше решен да надвие нефитите и да ги доведе в робство с големия брой на своите люде.
- 5 И тъй, той назначи върховни военачалници от зорамитите, които бяха най-добре запознати със силата на нефитите, с техните убежища и слабостите на техните градове; и затова той ги избра за върховни военачалници на войските си.
- 6 И стана така, че те вдигнаха стана си и се придвижиха в пустошта към земята Зарахемла.
- 7 Сега стана така, че докато Амаликия се сдобиваше по този начин с власт чрез лъжа и измама, Мороний от другата страна подготвяше съзнанието на своя народ, за да бъдат верни на Господа техния Бог.
- 8 Да, той укрепяваше войските на нефитите и съграждаше малки укрепления или убежища; издигаше насипи от пръст наоколо, за да предпази войските си и съграждаше също каменни стени около градовете им в пределите на земите им; да, навсякъде из страната.

Alma 48

And now it came to pass that, as soon as Amalickiah had obtained the kingdom he began to inspire the hearts of the Lamanites against the people of Nephi; yea, he did appoint men to speak unto the Lamanites from their towers, against the Nephites.

And thus he did inspire their hearts against the Nephites, insomuch that in the latter end of the nineteenth year of the reign of the judges, he having accomplished his designs thus far, yea, having been made king over the Lamanites, he sought also to reign over all the land, yea, and all the people who were in the land, the Nephites as well as the Lamanites.

Therefore he had accomplished his design, for he had hardened the hearts of the Lamanites and blinded their minds, and stirred them up to anger, insomuch that he had gathered together a numerous host to go to battle against the Nephites.

For he was determined, because of the greatness of the number of his people, to overpower the Nephites and to bring them into bondage.

And thus he did appoint chief captains of the Zoramites, they being the most acquainted with the strength of the Nephites, and their places of resort, and the weakest parts of their cities; therefore he appointed them to be chief captains over his armies.

And it came to pass that they took their camp, and moved forth toward the land of Zarahemla in the wilderness.

Now it came to pass that while Amalickiah had thus been obtaining power by fraud and deceit, Moroni, on the other hand, had been preparing the minds of the people to be faithful unto the Lord their God.

Yea, he had been strengthening the armies of the Nephites, and erecting small forts, or places of resort; throwing up banks of earth round about to enclose his armies, and also building walls of stone to encircle them about, round about their cities and the borders of their lands; yea, all round about the land.

9 И в техните най-слаби укрепления той постави най-голям брой войници; и тъй, той укрепил и подсили страната, която нефитите владееха.

10 И тъй, той се готвеше да поддържа свободата им, земите им, съпругите им и децата им, и мира им, за да могат те да живеят за Господа, техния Бог и да могат да запазят онова, което техните врагове наричаха дело на християните.

11 И Мороний беше силен и могъщ човек; той беше човек със съвършено разбиране; да, човек, който не се наслаждаваше на кръвопролитие; да, човек, чиято душа се радваше на независимостта и свободата на страната си и на братята си, свободни от робство и неволя.

12 Да, човек, чието сърце се изпълваше с благодарност към неговия Бог за многото привилегии и благословии, с които Той беше надарил народа му; човек, който се трудеше извънредно много за благоденствието и безопасността на своя народ.

13 Да, това беше човек, непоколебим във вярата на Христа; и той се закле с клетва да защитава своя народ, правата му и земята му, и религията му, дори ако трябваше да се пролива кръвта му.

14 Сега, нефитите бяха обучавани как да се защитават от враговете си, дори ако беше нужно да се пролива кръв; да, те бяха учени никога да не обиждат, да, и никога да не вдигат меч, освен срещу враг и то само, за да защитят живота си.

15 И беше според вярата им, че ако те правят това, Бог ще ги направи да преуспяват в земята, или с други слова, ако те са верни в спазването на заповедите Божии, Той ще ги направи да преуспяват в земята; да, да ги предупреди да избягат или да се подготвят за война според опасността за тях.

16 И също, че Бог ще им стори знайно къде трябва да отидат, за да се защитят от враговете си, и че тъй Господ ще ги избави; и това беше вярата на Мороний, и сърцето му тържествуваше в това; не в кръвопролитие, а в правенето на добро, в предпазването на народа, да, в спазването на заповедите Божии, да, и в противопоставяне на беззаконието.

And in their weakest fortifications he did place the greater number of men; and thus he did fortify and strengthen the land which was possessed by the Nephites.

And thus he was preparing to support their liberty, their lands, their wives, and their children, and their peace, and that they might live unto the Lord their God, and that they might maintain that which was called by their enemies the cause of Christians.

And Moroni was a strong and a mighty man; he was a man of a perfect understanding; yea, a man that did not delight in bloodshed; a man whose soul did joy in the liberty and the freedom of his country, and his brethren from bondage and slavery;

Yea, a man whose heart did swell with thanksgiving to his God, for the many privileges and blessings which he bestowed upon his people; a man who did labor exceedingly for the welfare and safety of his people.

Yea, and he was a man who was firm in the faith of Christ, and he had sworn with an oath to defend his people, his rights, and his country, and his religion, even to the loss of his blood.

Now the Nephites were taught to defend themselves against their enemies, even to the shedding of blood if it were necessary; yea, and they were also taught never to give an offense, yea, and never to raise the sword except it were against an enemy, except it were to preserve their lives.

And this was their faith, that by so doing God would prosper them in the land, or in other words, if they were faithful in keeping the commandments of God that he would prosper them in the land; yea, warn them to flee, or to prepare for war, according to their danger;

And also, that God would make it known unto them whither they should go to defend themselves against their enemies, and by so doing, the Lord would deliver them; and this was the faith of Moroni, and his heart did glory in it; not in the shedding of blood but in doing good, in preserving his people, yea, in keeping the commandments of God, yea, and resisting iniquity.

17 Да, истина, истина ви казвам, че ако всички човеци бяха, са, и бъдат като Мороний, ето, самите сили на пъкъла биха се разклатили навеки; да, дяволът никога нямаше да има власт над сърцата на чедата човешки.

18 Ето, той беше човек като Амон, сина на Мосия, да, тъкмо като другите синове на Мосия, да, и като Алма и неговите синове, защото те всичките бяха Божиите люде.

19 Сега ето, Еламан и братята му служеха на народа не по-малко от Мороний; понеже те проповядваха словото Божие и кръщаваха в знак на покаяние всички човеци, които се вслушваха в словата им.

20 И тъй, те отиваха от място на място и людете се смиряваха благодарение на словата им дотолкова, че биваха много облагодетелствани от Господа; и тъй те нямаха войни и раздори помежду си, да, тъкмо в продължение на четири години.

21 Но както казах, към края на деветнадесетата година, да, въпреки мира сред тях, те бяха принудени неохотно да се противопоставят срещу братята си, ламанитите.

22 Да, в края на краищата войните им с ламанитите не секнаха в продължение на много години, въпреки голямото им нежелание.

23 Сега, те съжالياха, че трябва да вдигнат оръжие против ламанитите, защото не се наслаждаваха на кръвопролитие; да, и това не беше всичко — те съжالياха, че трябва да бъдат средството за изпращането на толкова много от техните братя във от този свят, в един вечен свят, неподготвени да срещнат техния Бог.

24 При все това, те не можеха да допуснат да пожертват живота си, та съпругите и децата им да бъдат изклани с варварска жестокост от онези, които някога бяха техни братя, да, и се бяха отцепили от тяхната църква, и ги бяха напуснали, и бяха дошли да ги унищожат, като се присъединят към ламанитите.

Yea, verily, verily I say unto you, if all men had been, and were, and ever would be, like unto Moroni, behold, the very powers of hell would have been shaken forever; yea, the devil would never have power over the hearts of the children of men.

Behold, he was a man like unto Ammon, the son of Mosiah, yea, and even the other sons of Mosiah, yea, and also Alma and his sons, for they were all men of God.

Now behold, Helaman and his brethren were no less serviceable unto the people than was Moroni; for they did preach the word of God, and they did baptize unto repentance all men whosoever would hearken unto their words.

And thus they went forth, and the people did humble themselves because of their words, insomuch that they were highly favored of the Lord, and thus they were free from wars and contentions among themselves, yea, even for the space of four years.

But, as I have said, in the latter end of the nineteenth year, yea, notwithstanding their peace amongst themselves, they were compelled reluctantly to contend with their brethren, the Lamanites.

Yea, and in fine, their wars never did cease for the space of many years with the Lamanites, notwithstanding their much reluctance.

Now, they were sorry to take up arms against the Lamanites, because they did not delight in the shedding of blood; yea, and this was not all—they were sorry to be the means of sending so many of their brethren out of this world into an eternal world, unprepared to meet their God.

Nevertheless, they could not suffer to lay down their lives, that their wives and their children should be massacred by the barbarous cruelty of those who were once their brethren, yea, and had dissented from their church, and had left them and had gone to destroy them by joining the Lamanites.

25 Да, те не можеха да допуснат братята им да се радват на кръвта на нефитите, докато имаше такива, които спазваха заповедите Божии, защото обещанието Господне беше, че ако спазват заповедите Му, ще преуспяват в страната.

Yea, they could not bear that their brethren should rejoice over the blood of the Nephites, so long as there were any who should keep the commandments of God, for the promise of the Lord was, if they should keep his commandments they should prosper in the land.

Алма 49

- 1 И сега стана така, че през единадесетия месец на деветнадесетата година, на десетия ден от месеца, войските на ламанитите бяха забелязани да се приближават към земята Амония.
- 2 И ето, градът беше преустроен и Мороний беше разположил войска до пределите на града, и те бяха натрупали пръст наоколо, за да ги предпазва от стрелите и камъните на ламанитите; защото ето, те се сражаваха с камъни и стрели.
- 3 Ето, аз казах, че град Амония е бил преустроен. И аз ви казвам, че той беше преустроен отчасти; и понеже ламанитите го бяха разрушили веднаж поради беззаконието на людете, те смятаха, че той отново ще стане лесна плячка за тях.
- 4 Но ето, колко голямо беше разочарованието им; защото ето, нефитите бяха издигнали насип около тях, който беше толкова висок, че ламанитите не можеха да хвърлят камъните си и стрелите си по тях резултатно, нито пък можеха да ги връхлетят, освен ако не минеяха през мястото за влизане.
- 5 Сега, върховните военачалници на ламанитите се учудиха извънредно на мъдростта на нефитите в подготовката на техните защитени места.
- 6 Сега, водачите на ламанитите предположиха, че поради големия си брой, да, те предположиха, че ще имат преимущество, ако ги връхлетят тъй, както бяха правили дотогава; да, и те също се бяха подготвили, въоръжени с щитове и с нагръдници; и се бяха подготвили също с дрехи от кожа, да, много плътни дрехи, които покриваха голотата им.
- 7 И бидейки тъй подготвени, те смятаха, че ще могат лесно да надвият и подчинят братята си на ярема на робството или да ги избият и изколят според прищявките си.
- 8 Но ето, за тяхно най-голямо учудване, те се бяха подготвили да ги посрещнат по начин, непознат дотогава сред чедата на Лехий. Сега те бяха готови да воюват срещу ламанитите според наставленията на Мороний.
- 9 И стана така, че ламанитите и амаликиитите бяха извънредно учудени от начина на подготовката им за война.

Alma 49

And now it came to pass in the eleventh month of the nineteenth year, on the tenth day of the month, the armies of the Lamanites were seen approaching towards the land of Ammonihah.

And behold, the city had been rebuilt, and Moroni had stationed an army by the borders of the city, and they had cast up dirt round about to shield them from the arrows and the stones of the Lamanites; for behold, they fought with stones and with arrows.

Behold, I said that the city of Ammonihah had been rebuilt. I say unto you, yea, that it was in part rebuilt; and because the Lamanites had destroyed it once because of the iniquity of the people, they supposed that it would again become an easy prey for them.

But behold, how great was their disappointment; for behold, the Nephites had dug up a ridge of earth round about them, which was so high that the Lamanites could not cast their stones and their arrows at them that they might take effect, neither could they come upon them save it was by their place of entrance.

Now at this time the chief captains of the Lamanites were astonished exceedingly, because of the wisdom of the Nephites in preparing their places of security.

Now the leaders of the Lamanites had supposed, because of the greatness of their numbers, yea, they supposed that they should be privileged to come upon them as they had hitherto done; yea, and they had also prepared themselves with shields, and with breastplates; and they had also prepared themselves with garments of skins, yea, very thick garments to cover their nakedness.

And being thus prepared they supposed that they should easily overpower and subject their brethren to the yoke of bondage, or slay and massacre them according to their pleasure.

But behold, to their uttermost astonishment, they were prepared for them, in a manner which never had been known among the children of Lehi. Now they were prepared for the Lamanites, to battle after the manner of the instructions of Moroni.

And it came to pass that the Lamanites, or the Amalickiahites, were exceedingly astonished at their manner of preparation for war.

10 Сега, ако цар Амаликия беше слязъл от земята Нефи начело на войските си, може би той щеше да заповяда на ламанитите да нападнат нефитите в град Амония; защото ето, той не ценеше кръвта на хората си.

11 Но ето, сам Амаликия не слезе да се сражава. И ето, неговите върховни военачалници не посмяха да нападнат нефитите в града Амония, понеже Мороний беше изменил военното устройство сред нефитите, тъй че ламанитите бяха объркани в прибежищата си и не можеха да ги връхлетят.

12 Тогава те се оттеглиха в пустошта, вдигнаха стана си и напреднаха към земята Ной, предполагайки, че това ще е другото добро място да нападнат нефитите.

13 Защото те не знаеха, че Мороний беше укрепил и беше съградил защитни укрепления около всеки град из цялата земя наоколо; ето защо, те напредваха към земята Ной с непоколебима решителност; да, върховните им военачалници излязоха напред и дадоха клетва, че ще унищожат хората в града.

14 Но ето, за тяхно учудване, град Ной, който дотогава беше слабо място, с помощта на Мороний се укрепил, да, дотолкова, че дори надминаваше силата на град Амония.

15 И сега, ето, това беше мъдро от страна на Мороний; понеже той предположи, че те ще се изплашат от град Амония; и тъй като град Ной беше дотогава най-слабата част на страната, затова той очакваше, че те ще отидат да се сражават там; и това беше според желанието му.

16 И ето, Мороний беше назначил Лехий за върховен военачалник на войните в този град; и това беше същият този Лехий, който се би с ламанитите в долината на изток от реката Сидон.

17 И сега, ето, стана така, че когато ламанитите откриха, че Лехий командва града, те бяха отново разочаровани, защото се бояха извънредно от Лехий; обаче техните върховни военачалници се бяха заклели с клетва да нападнат града; ето защо, те придвижиха войските си.

Now, if king Amalickiah had come down out of the land of Nephi, at the head of his army, perhaps he would have caused the Lamanites to have attacked the Nephites at the city of Ammonihah; for behold, he did care not for the blood of his people.

But behold, Amalickiah did not come down himself to battle. And behold, his chief captains durst not attack the Nephites at the city of Ammonihah, for Moroni had altered the management of affairs among the Nephites, insomuch that the Lamanites were disappointed in their places of retreat and they could not come upon them.

Therefore they retreated into the wilderness, and took their camp and marched towards the land of Noah, supposing that to be the next best place for them to come against the Nephites.

For they knew not that Moroni had fortified, or had built forts of security, for every city in all the land round about; therefore, they marched forward to the land of Noah with a firm determination; yea, their chief captains came forward and took an oath that they would destroy the people of that city.

But behold, to their astonishment, the city of Noah, which had hitherto been a weak place, had now, by the means of Moroni, become strong, yea, even to exceed the strength of the city Ammonihah.

And now, behold, this was wisdom in Moroni; for he had supposed that they would be frightened at the city Ammonihah; and as the city of Noah had hitherto been the weakest part of the land, therefore they would march thither to battle; and thus it was according to his desires.

And behold, Moroni had appointed Lehi to be chief captain over the men of that city; and it was that same Lehi who fought with the Lamanites in the valley on the east of the river Sidon.

And now behold it came to pass, that when the Lamanites had found that Lehi commanded the city they were again disappointed, for they feared Lehi exceedingly; nevertheless their chief captains had sworn with an oath to attack the city; therefore, they brought up their armies.

18 Сега ето, ламанитите не можеха да влязат в техните защитни укрепления освен през входа, поради височината на насипа, който беше издигнат и дълбочината на рова, изкопан навсякъде наоколо, освен пред входа.

19 И тъй нефитите бяха подготвени да унищожат всички онези, които се опитат да се покатерят и да влязат в укреплението през какъвто и да е друг път, като ги замерят отгоре с камъни и стрели.

20 И те се бяха подготвили, една група от най-силните им мъже, за да поразят с мечовете си и с прашките си всички, които се опитат да влязат в укреплението им през мястото за влизане; и тъй те се бяха приготвили да се защитават срещу ламанитите.

21 И стана така, че военачалниците на ламанитите докараха войските си пред входа и започнаха да се бият с нефитите, за да влязат в тяхното укрепление; но ето, те бяха отблъсквани всеки път дотолкова, че бяха избити в ужасно клане.

22 Сега, като видяха, че не могат да надвият нефитите със сила през прохода, те започнаха да подкопават техните насипи от пръст, за да направят проход към техните войски и да могат да се бият при равни условия; но ето, при тези си опити те биваха помитани от камъни и стрели, хвърляни по тях; и наместо да запълнят рововете им като съборят земните насипи, те ги изпълниха отчасти със своите мъртви и ранени тела.

23 Тъй нефитите имаха пълно надмощие над враговете си; и тъй ламанитите се опитваха да унищожат нефитите, докато всичките им върховни военачалници не бяха избити; да, и повече от хиляда души от ламанитите бяха убити; докато от страна на нефитите нямаше нито един убит.

24 И имаше около петдесет ранени, които бяха изложени на стрелите на ламанитите в прохода, но те бяха защитени от щитовете си, нагръдниците си и шлемовете си, тъй че раните бяха по краката им, много от които бяха много тежки.

Now behold, the Lamanites could not get into their forts of security by any other way save by the entrance, because of the highness of the bank which had been thrown up, and the depth of the ditch which had been dug round about, save it were by the entrance.

And thus were the Nephites prepared to destroy all such as should attempt to climb up to enter the fort by any other way, by casting over stones and arrows at them.

Thus they were prepared, yea, a body of their strongest men, with their swords and their slings, to smite down all who should attempt to come into their place of security by the place of entrance; and thus were they prepared to defend themselves against the Lamanites.

And it came to pass that the captains of the Lamanites brought up their armies before the place of entrance, and began to contend with the Nephites, to get into their place of security; but behold, they were driven back from time to time, insomuch that they were slain with an immense slaughter.

Now when they found that they could not obtain power over the Nephites by the pass, they began to dig down their banks of earth that they might obtain a pass to their armies, that they might have an equal chance to fight; but behold, in these attempts they were swept off by the stones and arrows which were thrown at them; and instead of filling up their ditches by pulling down the banks of earth, they were filled up in a measure with their dead and wounded bodies.

Thus the Nephites had all power over their enemies; and thus the Lamanites did attempt to destroy the Nephites until their chief captains were all slain; yea, and more than a thousand of the Lamanites were slain; while, on the other hand, there was not a single soul of the Nephites which was slain.

There were about fifty who were wounded, who had been exposed to the arrows of the Lamanites through the pass, but they were shielded by their shields, and their breastplates, and their head-plates, insomuch that their wounds were upon their legs, many of which were very severe.

25 И стана така, че когато ламанитите видяха, че всичките им върховни военачалници са избити, те избягаха в пустошта. И стана така, че те се върнаха в земята Нефи, за да съобщят на своя цар Амаликия, който беше нефит по рождение, за големите си загуби.

26 И стана така, че той се разгневи извънредно много на хората си, защото не беше постигнал желанието си относно нефитите и не беше ги подчинил на ярема на робството.

27 Да, той беше извънредно разгневен и прокле Бога и Мороний, като се закле с клетва да пие от кръвта му; и това защото Мороний беше спазил заповедите Божии с приготовленията за безопасността на своя народ.

28 И стана така, че от другата страна, народът на Нефи благодари на Господа техния Бог заради Неговата несравнима сила в избавлението от ръцете на враговете им.

29 И тъй свърши деветнадесетата година от управлението на съдиите над народа на Нефи.

30 Да, и имаше непрестанен мир сред тях, и извънредно голямо преуспяване в църквата, поради тяхното усърдие и вниманието, което обръщаха на словото Божие, което им беше известявано от Еламан и Сивелон, и Кориантон, и Амон и неговите братя, да, и от всички онези, които бяха поставени в светия ред Божий, като бяха кръстени в знак на покаяние и изпратени да проповядват сред хората.

And it came to pass, that when the Lamanites saw that their chief captains were all slain they fled into the wilderness. And it came to pass that they returned to the land of Nephi, to inform their king, Amalickiah, who was a Nephite by birth, concerning their great loss.

And it came to pass that he was exceedingly angry with his people, because he had not obtained his desire over the Nephites; he had not subjected them to the yoke of bondage.

Yea, he was exceedingly wroth, and he did curse God, and also Moroni, swearing with an oath that he would drink his blood; and this because Moroni had kept the commandments of God in preparing for the safety of his people.

And it came to pass, that on the other hand, the people of Nephi did thank the Lord their God, because of his matchless power in delivering them from the hands of their enemies.

And thus ended the nineteenth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Yea, and there was continual peace among them, and exceedingly great prosperity in the church because of their heed and diligence which they gave unto the word of God, which was declared unto them by Helaman, and Shiblon, and Corianton, and Ammon and his brethren, yea, and by all those who had been ordained by the holy order of God, being baptized unto repentance, and sent forth to preach among the people.

Алма 50

- 1 И сега стана така, че Мороний не спря да прави приготовления за война, за да защити своя народ от ламанитите; понеже в началото на двадесетата година от управлението на съдиите той накара войските си да започнат да копаят и да правят насипи от пръст около всички градове в земята, владение на нефитите.
- 2 И на върха на тези насипи от пръст той накара да поставят греди, да, съоръжения от дърво с човешки бой, около градовете.
- 3 И върху тези съоръжения от дърво той накара да поставят колове, поставени върху дървените греди на оградата наоколо; и те бяха здрави и високи.
- 4 И той заповяда да се издигнат кули, които се извисяваха над съоръженията от колове; и върху тези кули той нареди да се издигнат защитени места, за да не могат камъните и стрелите на ламанитите да ги нараняват.
- 5 И те бяха построени така, че те да могат да хвърлят камъни от върха им според волята и силата си и да убиват всеки, който се опита да се приближи до стените на града.
- 6 Тъй Мороний подготви укрепени места като защита срещу нахлуването на враговете им, построени около всеки град из цялата страна.
- 7 И стана така, че Мороний накара войските си да тръгнат към източната пустош; да, и те отидоха и прогониха всички ламанити, които бяха в източната пустош, към техните земи на юг от земята Зарахемла.
- 8 И земята Нефи се простираше по права линия от морето на изток до морето на запад.
- 9 И стана така, че когато Мороний беше изгонил всички ламанити извън източната пустош, която беше на север от земите на техните собствени владения, той нареди на жителите в земята Зарахемла и в земите наоколо да отидат в източната пустош чак до пределите край морския бряг и да завладеят земята.

Alma 50

And now it came to pass that Moroni did not stop making preparations for war, or to defend his people against the Lamanites; for he caused that his armies should commence in the commencement of the twentieth year of the reign of the judges, that they should commence in digging up heaps of earth round about all the cities, throughout all the land which was possessed by the Nephites.

And upon the top of these ridges of earth he caused that there should be timbers, yea, works of timbers built up to the height of a man, round about the cities.

And he caused that upon those works of timbers there should be a frame of pickets built upon the timbers round about; and they were strong and high.

And he caused towers to be erected that overlooked those works of pickets, and he caused places of security to be built upon those towers, that the stones and the arrows of the Lamanites could not hurt them.

And they were prepared that they could cast stones from the top thereof, according to their pleasure and their strength, and slay him who should attempt to approach near the walls of the city.

Thus Moroni did prepare strongholds against the coming of their enemies, round about every city in all the land.

And it came to pass that Moroni caused that his armies should go forth into the east wilderness; yea, and they went forth and drove all the Lamanites who were in the east wilderness into their own lands, which were south of the land of Zarahemla.

And the land of Nephi did run in a straight course from the east sea to the west.

And it came to pass that when Moroni had driven all the Lamanites out of the east wilderness, which was north of the lands of their own possessions, he caused that the inhabitants who were in the land of Zarahemla and in the land round about should go forth into the east wilderness, even to the borders by the seashore, and possess the land.

10 И той постави също войски и на юг, по пределите на техните владения, и им нареди да издигнат укрепления, за да могат да защитят войските си и народа си от техните врагове.

11 И тъй, той отреза всички крепости на ламанитите в източната пустош, да, също и на запад, като укрепваше линията между нефитите и ламанитите между земята Зарахемла и земята Нефи, от западното море до изворите на река Сидон. И нефитите завладяха според волята си цялата страна на север, да, дори цялата страна на север от земята Изобилие.

12 Тъй Мороний с войските си, които се увеличаваша ежедневно поради увереността в защитата, която неговите дела им даваха, потърси да сложи край на силата и властта на ламанитите в земите на техните владения, тъй че те да нямат власт над земите на тяхното владение.

13 И стана така, че нефитите започнаха да основават град и те дадоха на града името Мороний; и той беше разположен до източното море, на юг до линията на владенията на ламанитите.

14 И те започнаха също да основават град между град Мороний и град Аарон, съединяващ пределите на градовете Аарон и Мороний; и те нарекоха града, сиреч земята, с името Нефия.

15 И през тази същата година те започнаха да строят много градове на север, и един от тях те построиха по особен начин, и го нарекоха Лехий, и той бе разположен на север, близо до пределите на морския бряг.

16 И тъй свърши двадесетата година.

17 И при такива условия на преуспяване живееше народът на Нефи в началото на двадесет и първата година от управлението на съдиите над народа на Нефи.

18 И те преуспяха извънредно много и станаха извънредно богати; и те се умножиха и станаха силни в страната.

And he also placed armies on the south, in the borders of their possessions, and caused them to erect fortifications that they might secure their armies and their people from the hands of their enemies.

And thus he cut off all the strongholds of the Lamanites in the east wilderness, yea, and also on the west, fortifying the line between the Nephites and the Lamanites, between the land of Zarahemla and the land of Nephi, from the west sea, running by the head of the river Sidon—the Nephites possessing all the land northward, yea, even all the land which was northward of the land Bountiful, according to their pleasure.

Thus Moroni, with his armies, which did increase daily because of the assurance of protection which his works did bring forth unto them, did seek to cut off the strength and the power of the Lamanites from off the lands of their possessions, that they should have no power upon the lands of their possession.

And it came to pass that the Nephites began the foundation of a city, and they called the name of the city Moroni; and it was by the east sea; and it was on the south by the line of the possessions of the Lamanites.

And they also began a foundation for a city between the city of Moroni and the city of Aaron, joining the borders of Aaron and Moroni; and they called the name of the city, or the land, Nephiah.

And they also began in that same year to build many cities on the north, one in a particular manner which they called Lehi, which was in the north by the borders of the seashore.

And thus ended the twentieth year.

And in these prosperous circumstances were the people of Nephi in the commencement of the twenty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And they did prosper exceedingly, and they became exceedingly rich; yea, and they did multiply and wax strong in the land.

19 И тъй, ние виждаме колко милостиви и справедливи са всички дела Господни в изпълнението на всичките Му слова към чедата човешки; да, и можем да видим, че тъкмо сега се потвърждават словата Му, които Той изрече на Лехий, казвайки:

20 Благословен си ти и чедата ти; те ще бъдат благословени и доколкото ще спазват заповедите Ми, те ще преуспяват в земята. Но запомни, доколкото те не ще спазват заповедите Ми, те ще бъдат отхвърлени от присъствието Господне.

21 И ние виждаме, че тези обещания бяха потвърдени относно народа на Нефи; защото точно техните свади и раздори, техните убийства и грабежите им, тяхното идолопоклонничество и блудства и техните мерзости, които бяха между тях, им навлякоха войните им и унищожението им.

22 И онези, които бяха верни в спазването на заповедите Господни, биваха избавяни по всяко време, докато хиляди от техните нечестиви братя бяха предадени на робство или погинаха от меч, или зачезнаха в неверие и се смесиха с ламанитите.

23 Но ето, никога от дните на Нефи насам не бе имало по-щастливо време за народа на Нефи от дните на Мороний, да, тъкмо по това време през двадесет и първата година от управлението на съдиите.

24 И стана така, че двадесет и втората година от управлението на съдиите свърши също в мир; да, както и двадесет и третата година.

25 И стана така, че в началото на двадесет и четвъртата година от управлението на съдиите щеше също да царува мир сред народа на Нефи, ако не беше раздорът, който настана между тях относно земята Лехий и земята Мориантон, която граничеше със земята Лехий, като и двете земи бяха в пределите край морския бряг.

26 Защото ето, людете, които владееха земята Мориантон, изискаха една част от земята Лехий; и вследствие на това настана разгорещен спор между тях дотолкова, че людете на Мориантон вдигнаха оръжие срещу братята си, решени да ги изколят с меч.

And thus we see how merciful and just are all the dealings of the Lord, to the fulfilling of all his words unto the children of men; yea, we can behold that his words are verified, even at this time, which he spake unto Lehi, saying:

Blessed art thou and thy children; and they shall be blessed, inasmuch as they shall keep my commandments they shall prosper in the land. But remember, inasmuch as they will not keep my commandments they shall be cut off from the presence of the Lord.

And we see that these promises have been verified to the people of Nephi; for it has been their quarrelings and their contentions, yea, their murderings, and their plunderings, their idolatry, their whoredoms, and their abominations, which were among themselves, which brought upon them their wars and their destructions.

And those who were faithful in keeping the commandments of the Lord were delivered at all times, whilst thousands of their wicked brethren have been consigned to bondage, or to perish by the sword, or to dwindle in unbelief, and mingle with the Lamanites.

But behold there never was a happier time among the people of Nephi, since the days of Nephi, than in the days of Moroni, yea, even at this time, in the twenty and first year of the reign of the judges.

And it came to pass that the twenty and second year of the reign of the judges also ended in peace; yea, and also the twenty and third year.

And it came to pass that in the commencement of the twenty and fourth year of the reign of the judges, there would also have been peace among the people of Nephi had it not been for a contention which took place among them concerning the land of Lehi, and the land of Morianton, which joined upon the borders of Lehi; both of which were on the borders by the seashore.

For behold, the people who possessed the land of Morianton did claim a part of the land of Lehi; therefore there began to be a warm contention between them, insomuch that the people of Morianton took up arms against their brethren, and they were determined by the sword to slay them.

27 Но ето, людетe, които притежаваха земята Лехий, избягаха в стана на Мороний и го помолиха за помощ, защото ето, те не бяха в грешка.

28 И стана така, че когато людетe на Мориантон, водени от човек, чието име беше Мориантон, разбраха, че людетe на Лехий бяха избягали в стана на Мороний, те се изплашиха извънредно да не би войската на Мороний да ги връхлети и унищожи.

29 Ето защо, Мориантон им внуши, че трябва да избягат в земята на север, която беше покрита с големи водни пространства, и да завладеят земята на север.

30 И ето, те щяха да осъществят този план (което щеше да има печални последствия), обаче ето, Мориантон, бидейки твърде сприхав човек, се разгневи на една от слугините си, нахвърли се върху ѝ и я наби жестоко.

31 И стана така, че тя избяга и дойде в стана на Мороний, и разказа на Мороний всичко по този въпрос, както и за техните намерения да избягат в земята на север.

32 Сега ето, людетe, които се намираха в земята Изобилие, или по-скоро Мороний, се страхуваха, че те ще се вслушат в словата на Мориантон и ще се обединят с неговите люде и по този начин той да придобие владение над тези части на страната, което можеше да доведе до сериозни последствия за народа на Нефи, да, до последствия, които биха довели до отхвърлянето на тяхната свобода.

33 Ето защо, Мороний изпрати войска със стана си да пресрещне людетe на Мориантон и да спре бягството им в страната на север.

34 И стана така, че те не ги пресрещнаха, чак докато не стигнаха до пределите на земята Опустошение; и те ги пресрещнаха там при тесния проход, който водеше покрай морето в земята на север, да, покрай морето на запад и на изток.

But behold, the people who possessed the land of Lehi fled to the camp of Moroni, and appealed unto him for assistance; for behold they were not in the wrong.

And it came to pass that when the people of Morianton, who were led by a man whose name was Morianton, found that the people of Lehi had fled to the camp of Moroni, they were exceedingly fearful lest the army of Moroni should come upon them and destroy them.

Therefore, Morianton put it into their hearts that they should flee to the land which was northward, which was covered with large bodies of water, and take possession of the land which was northward.

And behold, they would have carried this plan into effect, (which would have been a cause to have been lamented) but behold, Morianton being a man of much passion, therefore he was angry with one of his maid servants, and he fell upon her and beat her much.

And it came to pass that she fled, and came over to the camp of Moroni, and told Moroni all things concerning the matter, and also concerning their intentions to flee into the land northward.

Now behold, the people who were in the land Bountiful, or rather Moroni, feared that they would hearken to the words of Morianton and unite with his people, and thus he would obtain possession of those parts of the land, which would lay a foundation for serious consequences among the people of Nephi, yea, which consequences would lead to the overthrow of their liberty.

Therefore Moroni sent an army, with their camp, to head the people of Morianton, to stop their flight into the land northward.

And it came to pass that they did not head them until they had come to the borders of the land Desolation; and there they did head them, by the narrow pass which led by the sea into the land northward, yea, by the sea, on the west and on the east.

35 И стана така, че войската, която беше изпратена от Мороний, която беше водена от човек, чието име беше Теанкум, срещна хората на Мориантон; и толкова упорити бяха хората на Мориантон (след като бяха поощрени от неговото нечестие и ласкателни слова), че започна битка между тях, в която Теанкум уби Мориантон, победи войската му и ги взе в плен, и се върна обратно в стана на Мороний. И тъй свърши двадесет и четвъртата година от управлението на съдиите над народа на Нефи.

36 И по този начин хората на Мориантон бяха върнати обратно. И след като сключиха завет да съблюдават мира, те бяха възстановени в земята Мориантон; и беше сключен съюз между тях и хората на Лехий; и те също бяха възстановени в техните земи.

37 И стана така, че в същата година, в която бе възстановен мирът за народа на Нефи, Нефия, вторият върховен съдия, умря, след като беше заемал съдийския престол със свършена правдивост пред Бога.

38 Въпреки това, той отказа на Алма да влезе във владение на тези летописи и нещата, считани от Алма и бащите му за най-свещени; затова Алма ги повери на сина си, Еламан.

39 И стана така, че синът на Нефия бе назначен да заеме съдийския престол на мястото на баща си; да, той беше назначен за върховен съдия и управител на народа, с клетва и със свещен обряд, да съди праведно и да запази мира и свободата на народа, и да им предоставя свещените им привилегии да се поклонят на Господа, техния Бог, да, и да поддържа и защитава делото Божие във всичките си дни, и да раздава правосъдие на нечестивите според престъпленията им.

40 Сега ето, името му беше Пахоран. И Пахоран зае мястото на баща си, и започна управлението си над народа на Нефи в края на двадесет и четвъртата година.

And it came to pass that the army which was sent by Moroni, which was led by a man whose name was Teancum, did meet the people of Morianton; and so stubborn were the people of Morianton, (being inspired by his wickedness and his flattering words) that a battle commenced between them, in the which Teancum did slay Morianton and defeat his army, and took them prisoners, and returned to the camp of Moroni. And thus ended the twenty and fourth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus were the people of Morianton brought back. And upon their covenanting to keep the peace they were restored to the land of Morianton, and a union took place between them and the people of Lehi; and they were also restored to their lands.

And it came to pass that in the same year that the people of Nephi had peace restored unto them, that Nephiah, the second chief judge, died, having filled the judgment-seat with perfect uprightness before God.

Nevertheless, he had refused Alma to take possession of those records and those things which were esteemed by Alma and his fathers to be most sacred; therefore Alma had conferred them upon his son, Helaman.

Behold, it came to pass that the son of Nephiah was appointed to fill the judgment-seat, in the stead of his father; yea, he was appointed chief judge and governor over the people, with an oath and sacred ordinance to judge righteously, and to keep the peace and the freedom of the people, and to grant unto them their sacred privileges to worship the Lord their God, yea, to support and maintain the cause of God all his days, and to bring the wicked to justice according to their crime.

Now behold, his name was Pahoran. And Pahoran did fill the seat of his father, and did commence his reign in the end of the twenty and fourth year, over the people of Nephi.

Алма 51

- 1 И сега стана така, че в началото на двадесет и петата година от управлението на съдиите над народа на Нефи се установи мир между хората на Лехий и хората на Мориантон относно земите им; и двадесет и петата година започна в мир.
- 2 Обаче те не запазиха пълен мир в страната, защото настана раздор сред народа относно върховния съдия Пахоран; защото ето, една част от народа поиска да бъдат изменени определени точки от закона.
- 3 Но ето, Пахоран не искаше нито да измени закона, нито пък да позволи законът да бъде изменен. Ето защо, той не се вслуша в тези, които му бяха изпратили гласовете си с молбите си относно промяната на закона.
- 4 Ето защо, онези, които желяеха законът да бъде изменен, му се разгневиха, поискаха той да не е повече върховен съдия в страната. Тъй възникна горещ спор по този повод, но не се стигна до кръвопролитие.
- 5 И стана така, че онези, които желяеха Пахоран да бъде свален от съдийския престол, бяха наречени царски поддържници, защото те желяеха законът да бъде изменен по такъв начин, че свободното управление да бъде свалено и начело на страната да бъде поставен цар.
- 6 А тези, които желяеха Пахоран да остане върховен съдия на страната, се нарекоха свободолюбци; и такава беше разделението на народа, защото свободолюбците се заклеха и склучиха завет да защитават правата си и привилегиите на тяхната религия чрез свободно управление.
- 7 И стана така, че предметът на раздора им бе уреден чрез гласа на народа. И стана така, че гласът на народа дойде в полза на свободолюбците и Пахоран запази съдийския престол, което предизвика голямо ликуване сред братята на Пахоран, както и сред много от свободолюбците, които затвориха устата на царските поддържници, тъй че те да не смеят да се противопоставят, а да бъдат задължени да подкрепят делото на свободата.

Alma 51

And now it came to pass in the commencement of the twenty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi, they having established peace between the people of Lehi and the people of Morianton concerning their lands, and having commenced the twenty and fifth year in peace;

Nevertheless, they did not long maintain an entire peace in the land, for there began to be a contention among the people concerning the chief judge Pahoran; for behold, there were a part of the people who desired that a few particular points of the law should be altered.

But behold, Pahoran would not alter nor suffer the law to be altered; therefore, he did not hearken to those who had sent in their voices with their petitions concerning the altering of the law.

Therefore, those who were desirous that the law should be altered were angry with him, and desired that he should no longer be chief judge over the land; therefore there arose a warm dispute concerning the matter, but not unto bloodshed.

And it came to pass that those who were desirous that Pahoran should be dethroned from the judgment-seat were called king-men, for they were desirous that the law should be altered in a manner to overthrow the free government and to establish a king over the land.

And those who were desirous that Pahoran should remain chief judge over the land took upon them the name of freemen; and thus was the division among them, for the freemen had sworn or covenanted to maintain their rights and the privileges of their religion by a free government.

And it came to pass that this matter of their contention was settled by the voice of the people. And it came to pass that the voice of the people came in favor of the freemen, and Pahoran retained the judgment-seat, which caused much rejoicing among the brethren of Pahoran and also many of the people of liberty, who also put the king-men to silence, that they durst not oppose but were obliged to maintain the cause of freedom.

8 Сега, тези, които бяха в угода на царете, бяха с благородно потекло и търсеха да станат царе; и те бяха поддържани от онези, които търсеха сила и власт над народа.

9 Но ето, времето беше много неподходящо за такива раздори сред нефитите; защото ето, Амаликия отново беше подтикнал сърцата на народа на ламанитите срещу народа на нефитите; и той събираше войници от всички краища на страната си, и ги въоръжаваше, и ги подготвяше за война с най-голямо усърдие; защото той се беше закълел да пие от кръвта на Мороний.

10 Но ето, ние ще видим, че обещанието, което той направи, беше безразсъдно. Въпреки всичко, той приготви самия себе си и войските си, за да дойдат да се сражават срещу нефитите.

11 Сега, войските му не бяха толкова големи както преди, поради многото хиляди убити от ръцете на нефитите; но въпреки големите им загуби, Амаликия беше събрал наедно учудващо голяма войска, тъй че не се боеше да слезе в земята Зарахемла.

12 Да, дори самият Амаликия слезе начело на ламанитите. И това стана през двадесет и петата година от управлението на съдиите, по същото време, когато те бяха започнали да решават раздорите си относно върховния съдия Пахоран.

13 И стана така, че когато тези люде, които се наричаха царски поддържници, научиха, че ламанитите идват да се сражават срещу тях, те се зарадваха в сърцата си; и те отказаха да вдигнат оръжие, защото бяха ядосани на върховния съдия и също на свободолюбците, и отказаха да вдигнат оръжие и да защитават страната си.

14 И стана така, че когато Мороний видя това и като видя също, че ламанитите навлизат в пределите на страната, той се разгневи извънредно на упоритостта на тези люде, които се бе трудил да защитава с толкова голямо усърдие; да, той беше много ядосан и душата му се изпълни с гняв срещу тях.

Now those who were in favor of kings were those of high birth, and they sought to be kings; and they were supported by those who sought power and authority over the people.

But behold, this was a critical time for such contentions to be among the people of Nephi; for behold, Amalickiah had again stirred up the hearts of the people of the Lamanites against the people of the Nephites, and he was gathering together soldiers from all parts of his land, and arming them, and preparing for war with all diligence; for he had sworn to drink the blood of Moroni.

But behold, we shall see that his promise which he made was rash; nevertheless, he did prepare himself and his armies to come to battle against the Nephites.

Now his armies were not so great as they had hitherto been, because of the many thousands who had been slain by the hand of the Nephites; but notwithstanding their great loss, Amalickiah had gathered together a wonderfully great army, insomuch that he feared not to come down to the land of Zarahemla.

Yea, even Amalickiah did himself come down, at the head of the Lamanites. And it was in the twenty and fifth year of the reign of the judges; and it was at the same time that they had begun to settle the affairs of their contentions concerning the chief judge, Pahoran.

And it came to pass that when the men who were called king-men had heard that the Lamanites were coming down to battle against them, they were glad in their hearts; and they refused to take up arms, for they were so wroth with the chief judge, and also with the people of liberty, that they would not take up arms to defend their country.

And it came to pass that when Moroni saw this, and also saw that the Lamanites were coming into the borders of the land, he was exceedingly wroth because of the stubbornness of those people whom he had labored with so much diligence to preserve; yea, he was exceedingly wroth; his soul was filled with anger against them.

15 И стана така, че той изпрати на управителя на страната молба с гласа на народа, желайки той да я прочете и да даде на него (Мороний) сила и власт да застави отцепниците да защитават страната си или да ги предаде на смърт.

16 Защото първата му грижа беше да сложи край на тези раздори и разногласия сред народа; защото ето, това и преди е било причина за всяко унищожение сред тях. И стана така, че решението беше дадено според гласа на народа.

17 И тогава стана така, че Мороний заповяда на войската си да тръгне срещу тези царски поддържници, и да сломи гордостта и величието им, и да ги застави да вдигнат оръжие, и да подкрепят делото на свободата или да ги изравни със земята.

18 И стана така, че войските напреднаха срещу тях; и сломиха гордостта и величието им, тъй че когато вдигнаха оръжие да се сражават срещу воините на Мороний, те бяха посечени и изравнени със земята.

19 И стана така, че четири хиляди от тези отцепници бяха посечени с меч; а онези от водачите им, които не бяха убити в битката, бяха хванати и хвърлени в тъмница, защото тогава нямаше време за съдението им.

20 А останалата част от тези отцепници предпочетоха да се подчинят на знамето на свободата, наместо да бъдат изравнени със земята и бяха заставени да издигнат знамето на свободата по кулите в техните градове, и да вдигнат оръжие в защита на страната си.

21 И тъй Мороний свърши с царските поддържници, та да няма повече никой, който да се нарича царски поддържник; и тъй, той сложи край на упоритостта и гордостта на тези люде, които претендираха да имат благородна кръв; и те бяха задължени да се смирят като техните братя и да се бият храбро за свободата си от робство.

And it came to pass that he sent a petition, with the voice of the people, unto the governor of the land, desiring that he should read it, and give him (Moroni) power to compel those dissenters to defend their country or to put them to death.

For it was his first care to put an end to such contentions and dissensions among the people; for behold, this had been hitherto a cause of all their destruction. And it came to pass that it was granted according to the voice of the people.

And it came to pass that Moroni commanded that his army should go against those king-men, to pull down their pride and their nobility and level them with the earth, or they should take up arms and support the cause of liberty.

And it came to pass that the armies did march forth against them; and they did pull down their pride and their nobility, insomuch that as they did lift their weapons of war to fight against the men of Moroni they were hewn down and leveled to the earth.

And it came to pass that there were four thousand of those dissenters who were hewn down by the sword; and those of their leaders who were not slain in battle were taken and cast into prison, for there was no time for their trials at this period.

And the remainder of those dissenters, rather than be smitten down to the earth by the sword, yielded to the standard of liberty, and were compelled to hoist the title of liberty upon their towers, and in their cities, and to take up arms in defence of their country.

And thus Moroni put an end to those king-men, that there were not any known by the appellation of king-men; and thus he put an end to the stubbornness and the pride of those people who professed the blood of nobility; but they were brought down to humble themselves like unto their brethren, and to fight valiantly for their freedom from bondage.

- 22 Ето, стана така, че докато Мороний прекратяваше тъй войните и раздорите сред собствения си народ и ги подчиняваше на мира и културата, като даваше разпореждания за подготовка за война срещу ламанитите, ето, ламанитите бяха навлезли в земята Мороний, разположена в пределите край морския бряг.
- 23 И стана така, че нефитите в град Мороний не бяха достатъчно силни; и затова Амаликия ги прогони, като избя мнозина от тях. И стана така, че Амаликия завладя града, да, той завладя всичките им укрепления.
- 24 И тези, които избягаха от град Мороний, отидоха в град Нефия; също и людете от град Лехий се събраха заедно и направиха приготовления, и бяха готови да посрещнат ламанитите с битка.
- 25 Но стана така, че Амаликия не позволи на ламанитите да се сражават срещу град Нефия, но ги задържа долу край морския бряг, като оставяше войни във всеки град да го пазят и да го защитават.
- 26 И тъй, той продължи, като завладя много градове: град Нефия и град Лехий, и град Мориантон, и град Омнер, и град Гед, и град Мулик, които всички бяха разположени по източните предели край морския бряг.
- 27 И тъй, благодарение на лукавството на Амаликия, ламанитите превзеха с безбройните си войнства толкова много градове, всички силно укрепени по примера на укрепленията на Мороний; и те се превърнаха в крепости за ламанитите.
- 28 И стана така, че те напреднаха към пределите на земята Изобилие, отблъсквайки нефитите пред себе си и избивайки мнозина.
- 29 Но стана така, че те бяха пресрещнати от Теанкум, който беше убил Мориантон и беше пресрещнал хората му в тяхното бягство.
- 30 И стана така, че той пресрещна и Амаликия, докато той напредваше с многобройната си войска, за да завладе земята Изобилие, както и земята на север.

Behold, it came to pass that while Moroni was thus breaking down the wars and contentions among his own people, and subjecting them to peace and civilization, and making regulations to prepare for war against the Lamanites, behold, the Lamanites had come into the land of Moroni, which was in the borders by the seashore.

And it came to pass that the Nephites were not sufficiently strong in the city of Moroni; therefore Amalickiah did drive them, slaying many. And it came to pass that Amalickiah took possession of the city, yea, possession of all their fortifications.

And those who fled out of the city of Moroni came to the city of Nephiah; and also the people of the city of Lehi gathered themselves together, and made preparations and were ready to receive the Lamanites to battle.

But it came to pass that Amalickiah would not suffer the Lamanites to go against the city of Nephiah to battle, but kept them down by the seashore, leaving men in every city to maintain and defend it.

And thus he went on, taking possession of many cities, the city of Nephiah, and the city of Lehi, and the city of Morianton, and the city of Omner, and the city of Gid, and the city of Mulek, all of which were on the east borders by the seashore.

And thus had the Lamanites obtained, by the cunning of Amalickiah, so many cities, by their numberless hosts, all of which were strongly fortified after the manner of the fortifications of Moroni; all of which afforded strongholds for the Lamanites.

And it came to pass that they marched to the borders of the land Bountiful, driving the Nephites before them and slaying many.

But it came to pass that they were met by Teancum, who had slain Morianton and had headed his people in his flight.

And it came to pass that he headed Amalickiah also, as he was marching forth with his numerous army that he might take possession of the land Bountiful, and also the land northward.

31 Но ето, той бе посрещнат от разочарование, защото беше отблъснат от Теанкум и неговите воители, които бяха велики воители; защото всеки воин на Теанкум превъзхождаше ламанитите по сила и военното изкуство, така че те спечелиха преимущество над ламанитите.

32 И стана така, че те ги преследваха и ги избиваха чак докато се мръкна. И стана така, че Теанкум и воините му разпънаха шатрите си в пределите на земята Изобилие; а Амаликия разпъна шатрите в пределите край морския бряг; и тъй те бяха прогонени.

33 И стана така, че когато настъпи нощта, Теанкум и неговият слуга се прокраднаха през нощта и се вмъкнаха в стана на Амаликия; и ето, сънят ги бе надвил всичките поради голямата им умора, причинена от усилията и горещината на деня.

34 И стана така, че Теанкум се прокрадна тайно в шатрата на царя и заби копие в сърцето му; и причини незабавната смърт на царя, за да не събуди той слугите си.

35 И той се върна тайно в собствения си стан и ето, неговите воители бяха заспали; и той ги събуди, и им каза всичко, което бе сторил.

36 И той нареди войските да бъдат в готовност, за да не би ламанитите да се събудят и ги връхлетят.

37 И тъй свърши двадесет и петата година от управлението на съдиите над народа на Нефи; и тъй свършиха дните на Амаликия.

But behold he met with a disappointment by being repulsed by Teancum and his men, for they were great warriors; for every man of Teancum did exceed the Lamanites in their strength and in their skill of war, inso-much that they did gain advantage over the Lamanites.

And it came to pass that they did harass them, inso-much that they did slay them even until it was dark. And it came to pass that Teancum and his men did pitch their tents in the borders of the land Bountiful; and Amalickiah did pitch his tents in the borders on the beach by the seashore, and after this manner were they driven.

And it came to pass that when the night had come, Teancum and his servant stole forth and went out by night, and went into the camp of Amalickiah; and behold, sleep had overpowered them because of their much fatigue, which was caused by the labors and heat of the day.

And it came to pass that Teancum stole privily into the tent of the king, and put a javelin to his heart; and he did cause the death of the king immediately that he did not awake his servants.

And he returned again privily to his own camp, and behold, his men were asleep, and he awoke them and told them all the things that he had done.

And he caused that his armies should stand in readiness, lest the Lamanites had awakened and should come upon them.

And thus endeth the twenty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi; and thus endeth the days of Amalickiah.

Алма 52

- 1 И стана така, че през двадесет и шестата година от управлението на съдиите над народа на Нефи, ето, когато ламанитите се пробудиха на първата сутрин от първия месец, ето, те намериха Амаликия мъртъв в собствената му шатра; и те видяха също, че Теанкум е готов да им даде битка още същия ден.
- 2 И сега, когато ламанитите видяха това, те бяха ужасени; и изоставиха замисъла си да напреднат в земята на север, оттеглиха се с цялата си войска в град Мулик и потърсиха защита в укрепленията си.
- 3 И стана така, че братът на Амаликия беше определен за цар на народа; и името му беше Аморон; тъй цар Аморон, братът на цар Амаликия, беше определен да царува на негово място.
- 4 И стана така, че той заповяда на людетe си, че трябва да задържат градовете, които бяха завладяли чрез проливане на кръв; защото те не бяха завзели нито един град, без да загубят много кръв.
- 5 И сега, Теанкум видя, че ламанитите бяха решени да задържат превзетите от тях градове и тези части на страната, над които бяха придобили владение; и виждайки също огромния им брой, Теанкум сметна, че не трябва да се опитва да ги напада в укрепленията им.
- 6 Но той задържа войните си наоколо, като че ли правеше приготовления за война; да, и той наистина се приготвяше да се защитава от тях, като издигна стени наоколо и като построи убежища.
- 7 И стана така, че той продължи тъй приготовленията си за война, докато Мороний не му изпрати като подкрепления за армията му голям брой войни.
- 8 И Мороний му изпрати също заповеди да задържа всички пленници, които паднат в ръцете му; защото тъй като ламанитите бяха взели много пленници, той трябваше да задържи всички пленници на ламанитите за размяна срещу онези, които ламанитите бяха взели.

Alma 52

And now, it came to pass in the twenty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, behold, when the Lamanites awoke on the first morning of the first month, behold, they found Amalickiah was dead in his own tent; and they also saw that Teancum was ready to give them battle on that day.

And now, when the Lamanites saw this they were affrighted; and they abandoned their design in marching into the land northward, and retreated with all their army into the city of Mulek, and sought protection in their fortifications.

And it came to pass that the brother of Amalickiah was appointed king over the people; and his name was Ammoron; thus king Ammoron, the brother of king Amalickiah, was appointed to reign in his stead.

And it came to pass that he did command that his people should maintain those cities, which they had taken by the shedding of blood; for they had not taken any cities save they had lost much blood.

And now, Teancum saw that the Lamanites were determined to maintain those cities which they had taken, and those parts of the land which they had obtained possession of; and also seeing the enormity of their number, Teancum thought it was not expedient that he should attempt to attack them in their forts.

But he kept his men round about, as if making preparations for war; yea, and truly he was preparing to defend himself against them, by casting up walls round about and preparing places of resort.

And it came to pass that he kept thus preparing for war until Moroni had sent a large number of men to strengthen his army.

And Moroni also sent orders unto him that he should retain all the prisoners who fell into his hands; for as the Lamanites had taken many prisoners, that he should retain all the prisoners of the Lamanites as a ransom for those whom the Lamanites had taken.

9 И той му изпрати също заповеди да укрепи земята Изобилие и да обезопаси тесния проход, който водеше към земята на север, да не би ламанитите да превземат това място и оттам да имат сила да ги нападат от всички страни.

10 И Мороний му изпрати също послание, в което го молеше да бъде верен в задържането на тази част на земята, и да търси всеки удобен случай да избива ламанитите в тази част, доколкото е по силите му, та по възможност чрез хитрост или по някакъв друг начин да възвърне от ламанитите онези градове, които те бяха отнели от ръцете им; а също да укрепи и подсили градовете наоколо, които не бяха паднали в ръцете на ламанитите.

11 И той му каза също в посланието си: Аз бих дошъл при тебе, но ето, ламанитите са пред нас в пределите на страната покрай западното море; и ето, аз тръгвам срещу тях и затова не мога да дойда при тебе.

12 Сега, царят (Аморон) беше заминал извън земята Зарахемла и беше сторил знайно на царицата относно смъртта на брат си; и той беше събрал наедно голям брой воители, и беше тръгнал срещу нефитите в пределите край западното море.

13 И тъй той се опитваше да изтощи нефитите и да отвлече част от силите им към онази част на страната, като в същото време беше заповядал на онези, които беше оставил да владеят градовете, които беше завзел, да изтощават нефитите по пределите при източното море и да завладеят от земите им, колкото е по силите им, съобразно мощта на войските им.

14 И тъй, в края на двадесет и шестата година от управлението на съдиите над народа на Нефи, нефитите се намираха при тези опасни обстоятелства.

15 Но ето, стана така, че през двадесет и седмата година от управлението на съдиите, Теанкум получи заповеди от Мороний, който беше разположил войските си за защита на южните и западните предели на страната и беше започнал похода си към земята Изобилие, за да може да помогне на Теанкум с воините си да си възвърнат загубените от тях градове;

And he also sent orders unto him that he should fortify the land Bountiful, and secure the narrow pass which led into the land northward, lest the Lamanites should obtain that point and should have power to harass them on every side.

And Moroni also sent unto him, desiring him that he would be faithful in maintaining that quarter of the land, and that he would seek every opportunity to scourge the Lamanites in that quarter, as much as was in his power, that perhaps he might take again by stratagem or some other way those cities which had been taken out of their hands; and that he also would fortify and strengthen the cities round about, which had not fallen into the hands of the Lamanites.

And he also said unto him, I would come unto you, but behold, the Lamanites are upon us in the borders of the land by the west sea; and behold, I go against them, therefore I cannot come unto you.

Now, the king (Ammoron) had departed out of the land of Zarahemla, and had made known unto the queen concerning the death of his brother, and had gathered together a large number of men, and had marched forth against the Nephites on the borders by the west sea.

And thus he was endeavoring to harass the Nephites, and to draw away a part of their forces to that part of the land, while he had commanded those whom he had left to possess the cities which he had taken, that they should also harass the Nephites on the borders by the east sea, and should take possession of their lands as much as it was in their power, according to the power of their armies.

And thus were the Nephites in those dangerous circumstances in the ending of the twenty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

But behold, it came to pass in the twenty and seventh year of the reign of the judges, that Teancum, by the command of Moroni—who had established armies to protect the south and the west borders of the land, and had begun his march towards the land Bountiful, that he might assist Teancum with his men in retaking the cities which they had lost—

- 16 и стана така, че Теанкум беше получил заповеди да извърши нападение над град Мулик и да го възвърне, ако е възможно.
- 17 И стана така, че Теанкум направи приготовления да извърши нападение над град Мулик и напредна с войската си срещу ламанитите; но видя, че е невъзможно да ги победи, докато те са в укрепленията си; затова той изостави замислите си и се върна отново в земята Изобилие, за да дочака идването на Мороний, та да може да подсили войската си.
- 18 И стана така, че в края на двадесет и седмата година от управлението на съдиите над народа на Нефи, Мороний пристигна с войската си в земята Изобилие.
- 19 И в началото на двадесет и осмата година Мороний, Теанкум и много от върховните им военачалници проведоха военен съвет, за да решат какво да правят, та да накарат ламанитите да излязат да се сражават срещу тях; или дали могат по някакъв начин да ги подмамят навън от техните укрепления, та да придобият преимущество над тях и завземат отново град Мулик.
- 20 И стана така, че те изпратиха посланичества във войската на ламанитите, която защитаваше град Мулик, при техния водач, чието име беше Яков, като го подканяха да излезе с войските си и ги срещне в равнините между двата града. Но ето, Яков, който беше зорамит, не поиска да излезе с войската си да ги срещне в равнините.
- 21 И стана така, че след като Мороний загуби всякаква надежда да се бие с тях на честни начала, той се реши на план, с който да подмами ламанитите навън от техните крепости.
- 22 Ето защо, той накара Теанкум да вземе малък брой от воини и да слезе близо до морския бряг; а Мороний със своята войска се отправи през нощта към пустошта на запад от град Мулик; и тъй на сутринта, когато стражите на ламанитите откриха Теанкум, те изтичаха и казаха за това на Яков, техния водач.

And it came to pass that Teancum had received orders to make an attack upon the city of Mulek, and retake it if it were possible.

And it came to pass that Teancum made preparations to make an attack upon the city of Mulek, and march forth with his army against the Lamanites; but he saw that it was impossible that he could overpower them while they were in their fortifications; therefore he abandoned his designs and returned again to the city Bountiful, to wait for the coming of Moroni, that he might receive strength to his army.

And it came to pass that Moroni did arrive with his army at the land of Bountiful, in the latter end of the twenty and seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And in the commencement of the twenty and eighth year, Moroni and Teancum and many of the chief captains held a council of war—what they should do to cause the Lamanites to come out against them to battle; or that they might by some means flatter them out of their strongholds, that they might gain advantage over them and take again the city of Mulek.

And it came to pass they sent embassies to the army of the Lamanites, which protected the city of Mulek, to their leader, whose name was Jacob, desiring him that he would come out with his armies to meet them upon the plains between the two cities. But behold, Jacob, who was a Zoramite, would not come out with his army to meet them upon the plains.

And it came to pass that Moroni, having no hopes of meeting them upon fair grounds, therefore, he resolved upon a plan that he might decoy the Lamanites out of their strongholds.

Therefore he caused that Teancum should take a small number of men and march down near the seashore; and Moroni and his army, by night, marched in the wilderness, on the west of the city Mulek; and thus, on the morrow, when the guards of the Lamanites had discovered Teancum, they ran and told it unto Jacob, their leader.

23 И стана така, че войските на ламанитите напреднаха срещу Теанкум, като смятаха чрез многобройността си да надвият Теанкум, защото той имаше малък брой от воители. И когато Теанкум видя войските на ламанитите да излизат срещу него, той започна да се оттегля надолу край морския бряг на север.

24 И стана така, че когато ламанитите видяха, че той започна да бяга, те се насърчиха и започнаха да го преследват усилено. И докато Теанкум отвличаше тъй ламанитите, които го преследваха напразно, ето, Мороний заповяда на част от войската си, която беше с него, да влезе в града и да го завладее.

25 И това те и направиха, и избиха всички онези, които бяха оставени да защитават града, да, всички онези, които не поискаха да предадат оръжията си за война.

26 И тъй Мороний завладя отново град Мулик с част от войската си, докато с останалата част той напредна да срещне ламанитите, когато те се завърнат от преследването на Теанкум.

27 И стана така, че ламанитите преследваха Теанкум, докато не стигнаха почти до град Изобилие; и там те бяха посрещнати от Лехий и една малка войска, оставена да защитава град Изобилие.

28 И сега, ето, когато върховните военачалници на ламанитите видяха Лехий да идва с войската си против тях, те побягнаха в голяма бъркотия, за да достигнат до град Мулик преди Лехий да ги е настигнал; защото те бяха изморени от прехода си, а воините на Лехий бяха свежи.

29 Сега, ламанитите не знаеха, че Мороний с войската си се намира в тила им и всичко, от което се бояха, беше Лехий и неговите воители.

30 Сега, Лехий не искаше да ги настига, докато те не срещнат Мороний и войската му.

And it came to pass that the armies of the Lamanites did march forth against Teancum, supposing by their numbers to overpower Teancum because of the smallness of his numbers. And as Teancum saw the armies of the Lamanites coming out against him he began to retreat down by the seashore, northward.

And it came to pass that when the Lamanites saw that he began to flee, they took courage and pursued them with vigor. And while Teancum was thus leading away the Lamanites who were pursuing them in vain, behold, Moroni commanded that a part of his army who were with him should march forth into the city, and take possession of it.

And thus they did, and slew all those who had been left to protect the city, yea, all those who would not yield up their weapons of war.

And thus Moroni had obtained possession of the city Mulek with a part of his army, while he marched with the remainder to meet the Lamanites when they should return from the pursuit of Teancum.

And it came to pass that the Lamanites did pursue Teancum until they came near the city Bountiful, and then they were met by Lehi and a small army, which had been left to protect the city Bountiful.

And now behold, when the chief captains of the Lamanites had beheld Lehi with his army coming against them, they fled in much confusion, lest perhaps they should not obtain the city Mulek before Lehi should overtake them; for they were wearied because of their march, and the men of Lehi were fresh.

Now the Lamanites did not know that Moroni had been in their rear with his army; and all they feared was Lehi and his men.

Now Lehi was not desirous to overtake them till they should meet Moroni and his army.

31 И стана така, че преди ламанитите да се оттеглят надалеко, те бяха обкръжени от нефитите, от едната страна от воините на Мороний, а от другата — от воините на Лехий, които всички бяха бодри и пълни със сили; а ламанитите бяха изтощени от дългия си преход.

32 И Мороний заповяда на воините си да ги нападат, докато те не предадат оръжията си за война.

33 И стана така, че Яков като техен водач, бидейки също зорамит и човек с непобедим дух, поведе ламанитите да се сражават срещу Мороний с извънредна ярост.

34 И тъй като Мороний беше на пътя им, Яков беше решен да избие воините му и да си пробие път до град Мулик. Но ето, Мороний и воините му бяха по-силни; ето защо, те не дадоха път на ламанитите.

35 И стана така, че те се биха с извънредна ярост и от двете страни; и имаше много убити и от двете страни; да, Мороний беше ранен, а Яков убит.

36 А Лехий със силните си воители ги притисна откъм гърба със същата ярост, тъй че ламанитите от тила предадоха оръжията си за война; а останалата им част беше толкова объркана, че не знаеше накъде да отиде и къде да удари.

37 Сега, когато Мороний видя тяхното объркване, той им каза: Ако пожелаете да донесете оръжията си за война и ги предадете, ние ще се въздържим да пролеем вашата кръв.

38 И стана така, че когато ламанитите чува тези слова, техните върховни военачалници, всички тези, които не бяха убити, излязоха напред и хвърлиха на земята пред краката на Мороний оръжията си за война, и заповядаха и на своите воители да направят същото.

39 Но ето, имаше мнозина, които не пожелаха; и онези, които не предадоха мечовете си, бяха хванати и вързани, а оръжията за война, им бяха отнети и те бяха заставени да се отправят с братята си към земята Изобилие.

And it came to pass that before the Lamanites had retreated far they were surrounded by the Nephites, by the men of Moroni on one hand, and the men of Lehi on the other, all of whom were fresh and full of strength; but the Lamanites were wearied because of their long march.

And Moroni commanded his men that they should fall upon them until they had given up their weapons of war.

And it came to pass that Jacob, being their leader, being also a Zoramite, and having an unconquerable spirit, he led the Lamanites forth to battle with exceeding fury against Moroni.

Moroni being in their course of march, therefore Jacob was determined to slay them and cut his way through to the city of Mulek. But behold, Moroni and his men were more powerful; therefore they did not give way before the Lamanites.

And it came to pass that they fought on both hands with exceeding fury; and there were many slain on both sides; yea, and Moroni was wounded and Jacob was killed.

And Lehi pressed upon their rear with such fury with his strong men, that the Lamanites in the rear delivered up their weapons of war; and the remainder of them, being much confused, knew not whither to go or to strike.

Now Moroni seeing their confusion, he said unto them: If ye will bring forth your weapons of war and deliver them up, behold we will forbear shedding your blood.

And it came to pass that when the Lamanites had heard these words, their chief captains, all those who were not slain, came forth and threw down their weapons of war at the feet of Moroni, and also commanded their men that they should do the same.

But behold, there were many that would not; and those who would not deliver up their swords were taken and bound, and their weapons of war were taken from them, and they were compelled to march with their brethren forth into the land Bountiful.

40 И сега, броят на пленниците, които бяха взети,
надминаваше броя на убитите, да, те бяха повече от
тези, които бяха убити и от двете страни.

And now the number of prisoners who were taken
exceeded more than the number of those who had been
slain, yea, more than those who had been slain on both
sides.

Алма 53

- 1 И стана така, че бяха поставени стражи да пазят ламанитските пленници и ги принудиха да отидат и да погребат мъртвите си, а също и мъртвите на нефитите, които бяха убити; и Мороний постави войници да ги пазят, докато те изпълняват работата си.
- 2 И Мороний отиде с Лехий в град Мулик, пое управлението на града и го предаде на Лехий. Сега ето, този Лехий беше човек, който беше участвал заедно с Мороний в повечето от битките им; и той беше човек като Мороний; и те взаимно се радваха на безопасността си; да, те се обичаха един друг и бяха обичани от целия народ на Нефи.
- 3 И стана така, че след като ламанитите свършиха да погребват мъртвите си и мъртвите на нефитите, те бяха изпратени обратно в земята Изобилие; и Теанкум по заповед на Мороний ги накара да започнат да работят по изкопаването на ров около земята и град Изобилие.
- 4 И той ги накара да съградят дървена ограда от вътрешната стена на рова; и те нахвърлиха изкопаната от рова пръст върху дървената ограда; и тъй те накараха ламанитите да работят, докато не заобиколиха град Изобилие със здрава стена с извънредна височина от греди и пръст.
- 5 И оттогава този град стана извънредно силна крепост; и в този град те пазеха ламанитските пленници; да, тъкмо зад стената, която те ги накарали да съградят със собствените си ръце. Сега, Мороний беше принуден да накара ламанитите да се трудят, защото беше по-лесно да ги пазят, докато се трудеха; и той искаше да има всички свои сили на разположение, когато реши да нападне ламанитите.
- 6 И стана така, че тъй Мороний спечели победа над една от най-големите войски на ламанитите и завладя град Мулик, една от най-силните крепости на ламанитите в земята Нефи; и тъй той съгради и крепост да държи пленниците си.

Alma 53

And it came to pass that they did set guards over the prisoners of the Lamanites, and did compel them to go forth and bury their dead, yea, and also the dead of the Nephites who were slain; and Moroni placed men over them to guard them while they should perform their labors.

And Moroni went to the city of Mulek with Lehi, and took command of the city and gave it unto Lehi. Now behold, this Lehi was a man who had been with Moroni in the more part of all his battles; and he was a man like unto Moroni, and they rejoiced in each other's safety; yea, they were beloved by each other, and also beloved by all the people of Nephi.

And it came to pass that after the Lamanites had finished burying their dead and also the dead of the Nephites, they were marched back into the land Bountiful; and Teancum, by the orders of Moroni, caused that they should commence laboring in digging a ditch round about the land, or the city, Bountiful.

And he caused that they should build a breastwork of timbers upon the inner bank of the ditch; and they cast up dirt out of the ditch against the breastwork of timbers; and thus they did cause the Lamanites to labor until they had encircled the city of Bountiful round about with a strong wall of timbers and earth, to an exceeding height.

And this city became an exceeding stronghold ever after; and in this city they did guard the prisoners of the Lamanites; yea, even within a wall which they had caused them to build with their own hands. Now Moroni was compelled to cause the Lamanites to labor, because it was easy to guard them while at their labor; and he desired all his forces when he should make an attack upon the Lamanites.

And it came to pass that Moroni had thus gained a victory over one of the greatest of the armies of the Lamanites, and had obtained possession of the city of Mulek, which was one of the strongest holds of the Lamanites in the land of Nephi; and thus he had also built a stronghold to retain his prisoners.

7 И стана така, че през тази година той не се опита повече да се сражава срещу ламанитите, а натовари воините си с приготовления за война, да, с направата на укрепления за защита от ламанитите, да, с избавянето на жените и децата им от глад и страдания, и с доставката на храни за техните армии.

8 И сега стана така, че войските на ламанитите на юг от западното море, в отсъствието на Мороний и поради интриги сред нефитите, които предизвикаха разногласия сред тях, бяха спечелили известно преимущество над тях, да, дотолкова, че те бяха придобили владение над известен брой от техните градове в тази част на страната.

9 И тъй, вследствие на беззаконието сред тях самите, да, поради разногласията и интригите сред самите тях, нефитите бяха поставени при най-опасни обстоятелства.

10 И сега, ето, аз имам да кажа нещо и относно народа на Амон, които в началото бяха ламанити, но които чрез Амон и братята му или по-скоро чрез силата на словото Божие бяха обърнати към Господа и бяха доведени в земята Зарахемла, и оттогава бяха под защитата на нефитите.

11 И поради своята клетва те бяха възпрепятствани да вдигнат оръжие против братята си; защото те бяха положили клетва, че никога повече няма да проливат кръв; и съгласно клетвата си щяха да са погинали, да, те щяха да са се оставили да попаднат в ръцете на техните братя, ако не беше жалостта и извънредната любов, които Амон и неговите братя бяха проявили към тях.

12 И по тази причина те бяха доведени в земята Зарахемла; и те винаги се бяха намирали под защитата на нефитите.

13 Но стана така, че когато те видяха опасностите и многобройните страдания и горест, които нефитите понасяха заради тях, те бяха трогнати до състрадание и поискаха да вдигнат оръжие в защита на страната си.

And it came to pass that he did no more attempt a battle with the Lamanites in that year, but he did employ his men in preparing for war, yea, and in making fortifications to guard against the Lamanites, yea, and also delivering their women and their children from famine and affliction, and providing food for their armies.

And now it came to pass that the armies of the Lamanites, on the west sea, south, while in the absence of Moroni on account of some intrigue amongst the Nephites, which caused dissensions amongst them, had gained some ground over the Nephites, yea, insomuch that they had obtained possession of a number of their cities in that part of the land.

And thus because of iniquity amongst themselves, yea, because of dissensions and intrigue amongst themselves they were placed in the most dangerous circumstances.

And now behold, I have somewhat to say concerning the people of Ammon, who, in the beginning, were Lamanites; but by Ammon and his brethren, or rather by the power and word of God, they had been converted unto the Lord; and they had been brought down into the land of Zarahemla, and had ever since been protected by the Nephites.

And because of their oath they had been kept from taking up arms against their brethren; for they had taken an oath that they never would shed blood more; and according to their oath they would have perished; yea, they would have suffered themselves to have fallen into the hands of their brethren, had it not been for the pity and the exceeding love which Ammon and his brethren had had for them.

And for this cause they were brought down into the land of Zarahemla; and they ever had been protected by the Nephites.

But it came to pass that when they saw the danger, and the many afflictions and tribulations which the Nephites bore for them, they were moved with compassion and were desirous to take up arms in the defence of their country.

14 Но ето, когато бяха почти готови да вземат оръжията си за война, те бяха надмогнати от увещанията на Еламан и братята му, понеже бяха на път да нарушат клетвата, която бяха дали.

15 И Еламан се опасяваше да не би ако те направят това, да погубят душите си; ето защо, всички онези, които бяха встъпили в този завет, бяха принудени да наблюдават как братята им преминават през страданията си при опасните обстоятелства по това време.

16 Но ето, стана така, че те имаха много синове, които не бяха встъпвали в завет да не вземат оръжие за защита от враговете си; ето защо, по това време те се събраха заедно, всички, които бяха способни да носят оръжие, и се нарекоха нефити.

17 И те встъпиха в завет да се бият за свободата на нефитите, да, да защитават страната до саможертва; да, те даже склучиха завет никога да не предадат свободата си, но при всички случаи да се бият, за да предпазят нефитите и себе си от робство.

18 Сега ето, две хиляди бяха тези млади мъже, които встъпиха в този завет и взеха оръжията си за война да защитават страната си.

19 И сега, ето, тъй както никога досега те не бяха ставали слабост за нефитите, така по това време станаха голяма тяхна подкрепа; защото те взеха своите оръжия за война и пожелаха Еламан да им стане водач.

20 И всички те бяха млади мъже и бяха извънредно храбри и сърцати, силни и жизнерадостни; но ето, това не беше всичко, те бяха мъже, винаги предани на всичко, което им е поверено.

21 Да, те бяха мъже на истината и разума, защото бяха учени да спазват заповедите Божии и да ходят правдиво пред Него.

22 И сега стана така, че Еламан тръгна начело на своите две хиляди млади воини, за да подкрепят хората в южните предели на страната, покрай западното море.

But behold, as they were about to take their weapons of war, they were overpowered by the persuasions of Helaman and his brethren, for they were about to break the oath which they had made.

And Helaman feared lest by so doing they should lose their souls; therefore all those who had entered into this covenant were compelled to behold their brethren wade through their afflictions, in their dangerous circumstances at this time.

But behold, it came to pass they had many sons, who had not entered into a covenant that they would not take their weapons of war to defend themselves against their enemies; therefore they did assemble themselves together at this time, as many as were able to take up arms, and they called themselves Nephites.

And they entered into a covenant to fight for the liberty of the Nephites, yea, to protect the land unto the laying down of their lives; yea, even they covenanted that they never would give up their liberty, but they would fight in all cases to protect the Nephites and themselves from bondage.

Now behold, there were two thousand of those young men, who entered into this covenant and took their weapons of war to defend their country.

And now behold, as they never had hitherto been a disadvantage to the Nephites, they became now at this period of time also a great support; for they took their weapons of war, and they would that Helaman should be their leader.

And they were all young men, and they were exceedingly valiant for courage, and also for strength and activity; but behold, this was not all—they were men who were true at all times in whatsoever thing they were entrusted.

Yea, they were men of truth and soberness, for they had been taught to keep the commandments of God and to walk uprightly before him.

And now it came to pass that Helaman did march at the head of his two thousand stripling soldiers, to the support of the people in the borders of the land on the south by the west sea.

23 И тъй свърши двадесет и осмата година от управ-
лението на съдиите над народа на Нефи.

And thus ended the twenty and eighth year of the
reign of the judges over the people of Nephi.

Алма 54

- 1 И сега стана така, че в началото на двадесет и деветата година на съдиите, Аморон изпрати известие до Мороний, в което желаше да размени пленници.
- 2 И стана така, че Мороний се зарадва извънредно много на това предложение, защото той искаше запасите, които бяха раздавани за издръжка на ламанитските пленници, да бъдат използвани за издръжка на собствения му народ; и той също желаше собствените си люде за подсилване на войската си.
- 3 Сега, ламанитите бяха хванали много жени и деца, а сред всички пленници, които Мороний беше пленил, нямаше нито една жена и нито едно дете; ето защо, Мороний се реши на хитрост, за да получи от ламанитите колкото е възможно повече от пленените нефити.
- 4 Затова той написа послание и го изпрати по слугата на Аморон, същият този, който беше донесъл посланието до Мороний. И ето словата, които той написа до Аморон, казвайки:
- 5 Виж, Амороне, написах ти нещо относно тази война, която ти водиш срещу моя народ, или по-скоро, която твоят брат води срещу тях и която вие все още сте решени да продължите и след неговата смърт.
- 6 Ето, аз бих ти казал нещо относно правосъдието Божие и мечата на всемогъщата Му ярост, който виси над тебе, освен ако ти не се покаеш и не изтеглиш войските си обратно в собствените си земи, сиреч в земята на твоите владения, която е земята Нефи.
- 7 Да, аз щях да ти кажа тези неща, ако ти беше в състояние да се вслушаш в тях; да, аз щях да ти кажа за този ужасен пъкъл, който очаква да приеме такива убийци, каквито сте ти и твоят брат, освен ако ти не се покаеш и не се откажеш от убийствените си замисли, и не се завърнеш с войските си обратно в собствените си земи.
- 8 Но тъй както ти вече отхвърли веднаж това и продължи да воюваш с народа Господен, тъймо тъй аз мога да очаквам, че ще го сториш пак.

Alma 54

And now it came to pass in the commencement of the twenty and ninth year of the judges, that Ammoron sent unto Moroni desiring that he would exchange prisoners.

And it came to pass that Moroni felt to rejoice exceedingly at this request, for he desired the provisions which were imparted for the support of the Lamanite prisoners for the support of his own people; and he also desired his own people for the strengthening of his army.

Now the Lamanites had taken many women and children, and there was not a woman nor a child among all the prisoners of Moroni, or the prisoners whom Moroni had taken; therefore Moroni resolved upon a stratagem to obtain as many prisoners of the Nephites from the Lamanites as it were possible.

Therefore he wrote an epistle, and sent it by the servant of Ammoron, the same who had brought an epistle to Moroni. Now these are the words which he wrote unto Ammoron, saying:

Behold, Ammoron, I have written unto you somewhat concerning this war which ye have waged against my people, or rather which thy brother hath waged against them, and which ye are still determined to carry on after his death.

Behold, I would tell you somewhat concerning the justice of God, and the sword of his almighty wrath, which doth hang over you except ye repent and withdraw your armies into your own lands, or the land of your possessions, which is the land of Nephi.

Yea, I would tell you these things if ye were capable of hearkening unto them; yea, I would tell you concerning that awful hell that awaits to receive such murderers as thou and thy brother have been, except ye repent and withdraw your murderous purposes, and return with your armies to your own lands.

But as ye have once rejected these things, and have fought against the people of the Lord, even so I may expect you will do it again.

9 И сега, ето, ние сме готови да те посрещнем; да, ако ти не се откажеш от намеренията си, ето, ти ще навлечеш върху себе си яростта на този Бог, Когото ти отхвърли, чак до пълното ти унищожение.

10 Но тъй както жив е Господ, ако ти не се оттеглиш, войските ни ще дойдат срещу тебе скоро и вие ще бъдете посетени със смърт, защото ние ще запазим градовете си и земите си; да, и ще запазим религията си и делото на нашия Бог.

11 Но ето, струва ми се, че напразно ти говоря за тези неща; и аз мисля, че ти си изчадие на пъкъла; ето защо, привършвам посланието си, като ти казвам, че не ще разменям пленници, освен при условие, че ти предадеш за всеки един пленник по един мъж, жена му и децата му; и ако бъде тъй, че ти направиш това, ще направя размяна.

12 И ето, ако ти не направиш това, аз ще изляза срещу тебе с войските си; да, ще въоръжа даже жените ни и децата ни и ще дойда срещу теб, и ще те преследвам чак до собствената ти земя, която е земята на първото ни наследство; да, и ще бъде кръв за кръв, да, живот за живот; и ще ти давам битки чак докато бъдете напълно унищожени от лицето на земята.

13 Ето, аз съм в гнева си, а също и народът ми; вие потърсихте да ни избие, а ние само търсехме да се защитим. Но ето, ако продължавате да се опитвате да ни избие, и ние ще потърсим да ви избием; да, и ние ще потърсим нашата земя, земята на първото ни наследство.

14 Сега, аз привършвам посланието си. Аз съм Мороний, водач на народа на нефитите.

15 Сега стана така, че когато получи това послание, Аморон се разгневи; и той написа друго послание до Мороний, и това са словата, които той написа, казвайки:

16 Аз съм Аморон, царят на ламанитите; аз съм братът на Амаликия, когото вие убихте. Ето, аз ще ти отмъстя за неговата кръв, да, ще дойда срещу теб с войските си, защото не се страхувам от твоите заплахи.

And now behold, we are prepared to receive you; yea, and except you withdraw your purposes, behold, ye will pull down the wrath of that God whom you have rejected upon you, even to your utter destruction.

But, as the Lord liveth, our armies shall come upon you except ye withdraw, and ye shall soon be visited with death, for we will retain our cities and our lands; yea, and we will maintain our religion and the cause of our God.

But behold, it supposeth me that I talk to you concerning these things in vain; or it supposeth me that thou art a child of hell; therefore I will close my epistle by telling you that I will not exchange prisoners, save it be on conditions that ye will deliver up a man and his wife and his children, for one prisoner; if this be the case that ye will do it, I will exchange.

And behold, if ye do not this, I will come against you with my armies; yea, even I will arm my women and my children, and I will come against you, and I will follow you even into your own land, which is the land of our first inheritance; yea, and it shall be blood for blood, yea, life for life; and I will give you battle even until you are destroyed from off the face of the earth.

Behold, I am in my anger, and also my people; ye have sought to murder us, and we have only sought to defend ourselves. But behold, if ye seek to destroy us more we will seek to destroy you; yea, and we will seek our land, the land of our first inheritance.

Now I close my epistle. I am Moroni; I am a leader of the people of the Nephites.

Now it came to pass that Ammoron, when he had received this epistle, was angry; and he wrote another epistle unto Moroni, and these are the words which he wrote, saying:

I am Ammoron, the king of the Lamanites; I am the brother of Amalickiah whom ye have murdered. Behold, I will avenge his blood upon you, yea, and I will come upon you with my armies for I fear not your threatenings.

17 Понеже ето, вашите бащи онеправдаха братята си, като ограбиха тяхното право да управляват, което по право им принадлежеше.

18 И сега, ето, ако вие сложите оръжие и се подчините да бъдете управлявани от тези, на които управлението по право принадлежи, тогава аз ще накарам и моите люде да сложат оръжие и да не воюват повече.

19 Ето, ти изрече много заплахи против мене и народа ми; но ето, ние не се боим от твоите заплахи.

20 При все това аз ще разреша размяната на пленници според молбата ти с радост, за да мога да запазя храната си за моите воини; и ще водим война, която ще бъде вечна, докато подчиним нефитите на властта си или до вечното им изтребление.

21 А що се отнася до Бога, Когото ти казваш, че сме отхвърлили, ние не познаваме това същество; нито пък вие Го познавате; но ако е тъй, че има такова същество, ние не знаем повече от това, че Той е създал както нас, така и вас.

22 И ако е тъй, че има дявол и пъкъл, ето, няма ли той да те изпрати там да живееш заедно с моя брат, когото вие убихте и за когото намекувате, че бил отишъл на това място? Но ето, тези неща нямат значение.

23 Аз съм Аморон и съм потомък на Зорам, когото бащите ви подтискаха и изведоха от Ерусалим.

24 И ето, сега аз съм смел ламанит; ето, тази война бе водена, за да отмъстим за онеправданията им и за да запазим и се сдобием с правата им над управлението; и аз завършвам посланието си до Мороний.

For behold, your fathers did wrong their brethren, insomuch that they did rob them of their right to the government when it rightly belonged unto them.

And now behold, if ye will lay down your arms, and subject yourselves to be governed by those to whom the government doth rightly belong, then will I cause that my people shall lay down their weapons and shall be at war no more.

Behold, ye have breathed out many threatenings against me and my people; but behold, we fear not your threatenings.

Nevertheless, I will grant to exchange prisoners according to your request, gladly, that I may preserve my food for my men of war; and we will wage a war which shall be eternal, either to the subjecting the Nephites to our authority or to their eternal extinction.

And as concerning that God whom ye say we have rejected, behold, we know not such a being; neither do ye; but if it so be that there is such a being, we know not but that he hath made us as well as you.

And if it so be that there is a devil and a hell, behold will he not send you there to dwell with my brother whom ye have murdered, whom ye have hinted that he hath gone to such a place? But behold these things matter not.

I am Ammoron, and a descendant of Zoram, whom your fathers pressed and brought out of Jerusalem.

And behold now, I am a bold Lamanite; behold, this war hath been waged to avenge their wrongs, and to maintain and to obtain their rights to the government; and I close my epistle to Moroni.

Алма 55

- 1 Сега стана така, че когато Мороний получи това послание, той се разгневи още повече, защото знаеше, че Аморон прекрасно осъзнава лъжата си; да, на него му беше известно, че Аморон знае, че делото, което го кара да води война срещу народа на Нефи, не е справедливо.
- 2 И той каза: Ето, аз няма да разменям пленници с Аморон, освен ако той не се откаже от намеренията си, тъй както заявих в посланието си; защото аз няма да му дам повече власт от тази, която има сега.
- 3 Ето, аз познавам мястото, където ламанитите пазят людете ми, които те взеха в плен; и понеже Аморон не пожела да се съгласи с посланието ми, аз ще му въздам според словата си; да, ще сея смърт сред тях, докато не започнат да просят за мир.
- 4 И сега стана така, че когато Мороний изрече тези слова, той накара да се проведе търсене сред воините му, та по възможност да се намери човек сред тях, който да е потомък на Ламан.
- 5 И случи се, че те намериха един, чието име беше Ламан; и той беше един от слугите на царя, убит от Амаликия.
- 6 Сега, Мороний накара Ламан и малък брой от воините му да отидат при стражите, които пазеха нефитите.
- 7 Сега, нефитите бяха пазени в град Гед; ето защо, Мороний избра Ламан и накара с него да отидат малък брой от воините.
- 8 Когато се свечери, Ламан отиде при стражите, които бдяха над нефитите, и ето, те го видяха да идва и го предупредиха; а той им каза: Не бойте се, ето, аз съм ламанит. Ето, ние избягахме от нефитите и те спят; и ето, ние взехме от виното им и го донесохме с нас.
- 9 Сега, когато ламанитите чува тези слова, те го приеха с радост; и те му казаха: Дай ни от виното си, за да прием от него; много сме щастливи, че сте взели вино със себе си, защото сме уморени.

Alma 55

Now it came to pass that when Moroni had received this epistle he was more angry, because he knew that Ammoron had a perfect knowledge of his fraud; yea, he knew that Ammoron knew that it was not a just cause that had caused him to wage a war against the people of Nephi.

And he said: Behold, I will not exchange prisoners with Ammoron save he will withdraw his purpose, as I have stated in my epistle; for I will not grant unto him that he shall have any more power than what he hath got.

Behold, I know the place where the Lamanites do guard my people whom they have taken prisoners; and as Ammoron would not grant unto me mine epistle, behold, I will give unto him according to my words; yea, I will seek death among them until they shall sue for peace.

And now it came to pass that when Moroni had said these words, he caused that a search should be made among his men, that perhaps he might find a man who was a descendant of Laman among them.

And it came to pass that they found one, whose name was Laman; and he was one of the servants of the king who was murdered by Amalickiah.

Now Moroni caused that Laman and a small number of his men should go forth unto the guards who were over the Nephites.

Now the Nephites were guarded in the city of Gid; therefore Moroni appointed Laman and caused that a small number of men should go with him.

And when it was evening Laman went to the guards who were over the Nephites, and behold, they saw him coming and they hailed him; but he saith unto them: Fear not; behold, I am a Lamanite. Behold, we have escaped from the Nephites, and they sleep; and behold we have taken of their wine and brought with us.

Now when the Lamanites heard these words they received him with joy; and they said unto him: Give us of your wine, that we may drink; we are glad that ye have thus taken wine with you for we are weary.

10 Но Ламан им каза: Нека запазим нашето вино, докато отидем да се сражаваме срещу нефитите. Но тези слова още повече засилиха желанието им да пият от виното.

11 Ние сме изморени, казаха те, ето защо, нека вземем от твоето вино, а след малко ще получим и нашите дажби вино, което ще ни подсили за битката с нефитите.

12 И Ламан им каза: Сторете според както желаете.

13 И стана така, че те пиха доста от виното; и то им се услади; и те взеха от него още повече; и то беше силно, направено да опива.

14 И стана така, че те пиха и се развеселиха, и след малко всички се опиха.

15 И сега, когато Ламан и воините му видяха, че те всички бяха пияни и че спят дълбоко, те се върнаха при Мороний и му разказаха всичко, което се беше случило.

16 И сега, това беше според замисъла на Мороний. И Мороний беше подготвил воините си с оръжия за война; и докато ламанитите бяха в дълбок сън и пияни, той отиде в град Гед и прехвърли оръжия за война на пленниците, докато всички се въоръжиха;

17 да, дори на жените им и на всички от децата им, които можеха да носят оръжие. Тъй Мороний въоръжи всички тези пленници и всичко това стана в пълна тишина.

18 Но дори ако те бяха събудили ламанитите, ето, те бяха пияни и нефитите щяха да могат да ги избият.

19 Но ето, не това беше желанието на Мороний; той не се наслаждаваше на убийства, нито на кръвопролития, но се радваше на спасението на хората си от гибел; да, и по тази причина не искаше да стори несправедливост и не нападна ламанитите, и не ги изби в пиянството им.

20 Но той постигна желанието си, защото въоръжи всички нефитски пленници, които се намираха зад градските стени, и им даде сила да завземат тези части на града, които се намираха зад стените.

But Laman said unto them: Let us keep of our wine till we go against the Nephites to battle. But this saying only made them more desirous to drink of the wine;

For, said they: We are weary, therefore let us take of the wine, and by and by we shall receive wine for our rations, which will strengthen us to go against the Nephites.

And Laman said unto them: You may do according to your desires.

And it came to pass that they did take of the wine freely; and it was pleasant to their taste, therefore they took of it more freely; and it was strong, having been prepared in its strength.

And it came to pass they did drink and were merry, and by and by they were all drunken.

And now when Laman and his men saw that they were all drunken, and were in a deep sleep, they returned to Moroni and told him all the things that had happened.

And now this was according to the design of Moroni. And Moroni had prepared his men with weapons of war; and he went to the city Gid, while the Lamanites were in a deep sleep and drunken, and cast in weapons of war unto the prisoners, insomuch that they were all armed;

Yea, even to their women, and all those of their children, as many as were able to use a weapon of war, when Moroni had armed all those prisoners; and all those things were done in a profound silence.

But had they awakened the Lamanites, behold they were drunken and the Nephites could have slain them.

But behold, this was not the desire of Moroni; he did not delight in murder or bloodshed, but he delighted in the saving of his people from destruction; and for this cause he might not bring upon him injustice, he would not fall upon the Lamanites and destroy them in their drunkenness.

But he had obtained his desires; for he had armed those prisoners of the Nephites who were within the wall of the city, and had given them power to gain possession of those parts which were within the walls.

21 И тогава той накара войните, които бяха с него, да се оттеглят малко от тях и да обкръжат войските на ламанитите.

22 Сега ето, всичко това бе сторено през нощта, тъй че на сутринта, когато ламанитите се събудиха, видяха, че са обкръжени от нефитите отвън и че пленниците им са въоръжени вътре в града.

23 И тъй, те видяха, че нефитите имат надмошцие над тях; и при тези обстоятелства не намериха, че трябва да се бият с нефитите; ето защо, техните върховни военачалници изискаха оръжията им за война, донесоха ги и ги хвърлиха в нозете на нефитите, молейки за милост.

24 Сега ето, това беше желанието на Мороний. Той ги взе в плен, превзе града и нареди всички пленници, които бяха нефити, да бъдат освободени; и те се присъединиха към войската на Мороний, и бяха мощно подкрепление за неговата войска.

25 И стана така, че той накара ламанитите, пленени от него, да започнат да се трудят по подсилването на укрепленията около град Гед.

26 И стана така, че след като укрепил град Гед според желанието си, той нареди пленниците да бъдат отведени в град Изобилие; и той охраняваше този град с извънредно голяма сила.

27 И стана така, че въпреки всичките интриги на ламанитите, те запазиха всички пленници, които бяха взели, и задържаха цялата земя и преимуществата, които си бяха възвърнали.

28 И стана така, че нефитите започнаха отново да побеждават, и да си възвръщат правата и привилегиите си.

29 Много пъти ламанитите се опитваха да ги обкръжат през нощта, но при тези си опити дадоха много пленници.

30 И много пъти те се опитваха да дадат от своето вино на нефитите, та да могат да ги унищожат с отрова или пиянство.

And then he caused the men who were with him to withdraw a pace from them, and surround the armies of the Lamanites.

Now behold this was done in the night-time, so that when the Lamanites awoke in the morning they beheld that they were surrounded by the Nephites without, and that their prisoners were armed within.

And thus they saw that the Nephites had power over them; and in these circumstances they found that it was not expedient that they should fight with the Nephites; therefore their chief captains demanded their weapons of war, and they brought them forth and cast them at the feet of the Nephites, pleading for mercy.

Now behold, this was the desire of Moroni. He took them prisoners of war, and took possession of the city, and caused that all the prisoners should be liberated, who were Nephites; and they did join the army of Moroni, and were a great strength to his army.

And it came to pass that he did cause the Lamanites, whom he had taken prisoners, that they should commence a labor in strengthening the fortifications round about the city Gid.

And it came to pass that when he had fortified the city Gid, according to his desires, he caused that his prisoners should be taken to the city Bountiful; and he also guarded that city with an exceedingly strong force.

And it came to pass that they did, notwithstanding all the intrigues of the Lamanites, keep and protect all the prisoners whom they had taken, and also maintain all the ground and the advantage which they had retaken.

And it came to pass that the Nephites began again to be victorious, and to reclaim their rights and their privileges.

Many times did the Lamanites attempt to encircle them about by night, but in these attempts they did lose many prisoners.

And many times did they attempt to administer of their wine to the Nephites, that they might destroy them with poison or with drunkenness.

31 Но ето, нефитите бързо си спомняха за Господа техния Бог в тези времена на страдание за тях. И те не можаха да бъдат хванати в техните примки, да, те не искаха да опитат от виното им, без да е дадено първо на някои от ламанитските затворници.

32 И тъй те внимаваха много да не им бъде дадена отрова сред тях; защото ако виното отрови ламанита, то ще отрови също и нефита; и тъй те изпитваха всичките им напитки.

33 И сега стана така, че Мороний трябваше да направи приготовления да нападне град Мориантон; защото ето, чрез своя труд ламанитите бяха укрепели град Мориантон и той стана една извънредно силна крепост.

34 И те непрестанно довеждаха нови сили в този град, както и нови доставки със запаси.

35 И тъй привърши двадесет и деветата година от управлението на съдиите над народа на Нефи.

But behold, the Nephites were not slow to remember the Lord their God in this their time of affliction. They could not be taken in their snares; yea, they would not partake of their wine, save they had first given to some of the Lamanite prisoners.

And they were thus cautious that no poison should be administered among them; for if their wine would poison a Lamanite it would also poison a Nephite; and thus they did try all their liquors.

And now it came to pass that it was expedient for Moroni to make preparations to attack the city Morianton; for behold, the Lamanites had, by their labors, fortified the city Morianton until it had become an exceeding stronghold.

And they were continually bringing new forces into that city, and also new supplies of provisions.

And thus ended the twenty and ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Алма 56

- 1 И сега стана така, че в началото на тридесетата година от управлението на съдиите, на втория ден от първия месец, Мороний получи послание от Еламан, описващо делата на людете в тази част на страната.
- 2 И това са словата, които той написа, казвайки: Мой дълбоко възлюбени брате Мороний, както в Господа, така и в негодите на военните ни дела; ето, мой възлюбени брате, имам нещо да ти кажа относно военните ни дела в тази част на страната.
- 3 Ето, две хиляди от синовете на онези човеци, които Амон доведе от земята Нефи — и сега, ти знаеш, че те бяха потомци на Ламан, първородния син на нашия баща Лехий;
- 4 сега, не е необходимо да преповтарям относно техните предания и тяхното неверие, защото ти знаеш всичко относно това,
- 5 и тъй, стига ми да ти кажа, че две хиляди от тези младежи грабнаха оръжията си за война и поискаха да им бъде водач; и ние отидохме да защитаваме страната си.
- 6 И сега, ти знаеш също за завета, който бащите им склучиха, че няма да вдигнат оръжията си за война срещу братята си, за да проливат кръв.
- 7 Но на двадесет и шестата година, когато видяха страданията и горестта ни заради тях, те бяха на път да нарушат завета, който бяха склучили, и да вдигнат оръжията си в наша защита.
- 8 Но аз не допуснах те да нарушат този завет, който бяха склучили, предполагайки, че Бог ще ни подсили дотолкова, че да не страдаме повече поради изпълнението на клетвата, която те бяха положили.
- 9 Но ето, има нещо, което ни причини голяма радост. Защото ето, през двадесет и шестата година аз, Еламан, се отправих начело на тези две хиляди младежи към град Юдея в помощ на Антипус, който ти беше избрал за водач на народа в тази част на страната.

Alma 56

And now it came to pass in the commencement of the thirtieth year of the reign of the judges, on the second day in the first month, Moroni received an epistle from Helaman, stating the affairs of the people in that quarter of the land.

And these are the words which he wrote, saying: My dearly beloved brother, Moroni, as well in the Lord as in the tribulations of our warfare; behold, my beloved brother, I have somewhat to tell you concerning our warfare in this part of the land.

Behold, two thousand of the sons of those men whom Ammon brought down out of the land of Nephi—now ye have known that these were descendants of Laman, who was the eldest son of our father Lehi;

Now I need not rehearse unto you concerning their traditions or their unbelief, for thou knowest concerning all these things—

Therefore it sufficeth me that I tell you that two thousand of these young men have taken their weapons of war, and would that I should be their leader; and we have come forth to defend our country.

And now ye also know concerning the covenant which their fathers made, that they would not take up their weapons of war against their brethren to shed blood.

But in the twenty and sixth year, when they saw our afflictions and our tribulations for them, they were about to break the covenant which they had made and take up their weapons of war in our defence.

But I would not suffer them that they should break this covenant which they had made, supposing that God would strengthen us, insomuch that we should not suffer more because of the fulfilling the oath which they had taken.

But behold, here is one thing in which we may have great joy. For behold, in the twenty and sixth year, I, Helaman, did march at the head of these two thousand young men to the city of Judea, to assist Antipus, whom ye had appointed a leader over the people of that part of the land.

10 И аз присъединих моите две хиляди синове (защото те са достойни да бъдат наречени синове), към войската на Антипус и Антипус се зарадва извънредно на това подкрепление; защото ето, войската му беше силно намалела, защото ламанитите със своите сили бяха избили огромен брой от нашите воини; и по тази причина ние трябва да скърбим.

11 При все това ние можем да се утешим с това, че те загинаха за делото на тяхната страна и на техния Бог; да, и те са щастливи.

12 И ламанитите задържаха също много пленници, всички от които бяха върховни военачалници, понеже на никой друг те не пощадиха живота. И ние мислим, че сега те се намират в земята Нефи, ако е тъй, че още не са избити.

13 И сега, това са градовете, над които ламанитите придобиха владение, като проляха кръвта на толкова много от нашите храбри мъже:

14 Земята Манти и град Манти, и град Зиезрам, и град Кумени, и град Антипара.

15 И това са градовете, които те притежаваха, когато пристигнах в град Юдея; и аз намерих Антипус и воините му да се трудят усилено за укрепяването на града.

16 Да, и те бяха отпаднали и тялом и духом, защото се сражаваха храбро през деня, а през нощта работеха, за да укрепяват градовете си; и тъй те понасяха големи страдания от всякакъв вид.

17 И сега, те бяха решени или да победят на това място, или да загинат; ето защо, ти можеш да предположиш, че тази малка сила, която бях довел със себе си, да, тези мои синове, им дадоха много надежди и много радост.

18 И сега стана така, че когато ламанитите видяха, че Антипус е получил голямо подкрепление за войската си, те бяха заставени със заповед от Аморон да не идват срещу град Юдея, сиреч да не се сражават срещу нас.

And I did join my two thousand sons, (for they are worthy to be called sons) to the army of Antipus, in which strength Antipus did rejoice exceedingly; for behold, his army had been reduced by the Lamanites because their forces had slain a vast number of our men, for which cause we have to mourn.

Nevertheless, we may console ourselves in this point, that they have died in the cause of their country and of their God, yea, and they are happy.

And the Lamanites had also retained many prisoners, all of whom are chief captains, for none other have they spared alive. And we suppose that they are now at this time in the land of Nephi; it is so if they are not slain.

And now these are the cities of which the Lamanites have obtained possession by the shedding of the blood of so many of our valiant men:

The land of Manti, or the city of Manti, and the city of Zeezrom, and the city of Cumeni, and the city of Antiparah.

And these are the cities which they possessed when I arrived at the city of Judea; and I found Antipus and his men toiling with their might to fortify the city.

Yea, and they were depressed in body as well as in spirit, for they had fought valiantly by day and toiled by night to maintain their cities; and thus they had suffered great afflictions of every kind.

And now they were determined to conquer in this place or die; therefore you may well suppose that this little force which I brought with me, yea, those sons of mine, gave them great hopes and much joy.

And now it came to pass that when the Lamanites saw that Antipus had received a greater strength to his army, they were compelled by the orders of Ammoron to not come against the city of Judea, or against us, to battle.

19 И тъй ние бяхме облагодетелствани от Господа; защото ако ни бяха нападнали в тази наша слабост, може би те щяха да унищожат малката ни войска; но тъй ние бяхме предпазени.

20 И на тях им беше заповядано от Аморон да задържат тези градове, които бяха превзели. И тъй свърши двадесет и шестата година. И в началото на двадесет и седмата година ние подготвихме нашия град и самите себе си за отбрана.

21 Сега ние желяехме ламанитите да дойдат да ни нападнат; защото не искахме да ги нападаме в крепостите им.

22 И стана така, че ние разположихме наоколо съгледвачи да следят за придвижванията на ламанитите, та да не могат да минат покрай нас нито през нощта, нито през деня и да извършат нападения върху други наши градове, които бяха на север.

23 Защото знаехме, че тези градове не бяха достатъчно силни да ги срещнат; затова ние искахме, ако те минат покрай нас, да се нахвърлим върху тях откъм гърба им и тъй да ги обкръжим в тил, и в същото време да ги посрещнем по фронта. Предполагахме, че можем да ги надвием; но ето, бяхме разочаровани в това наше желание.

24 Те не посмяха да минат покрай нас нито с цялата си войска, нито пък с част от нея, боейки се да не би да не бъдат достатъчно силни и да паднат.

25 Те не посмяха също да се отправят и към град Зарахемла; нито пък посмяха да преминат извора на река Сидон нагоре към град Нефия.

26 И тъй, те бяха решени да задържат със силите си превзетите от тях градове.

27 И сега стана така, че на втория месец от тази година бащите на моите две хиляди синове ни донесоха много запаси.

28 И също бяха ни изпратени две хиляди мъже от земята Зарахемла. И тъй ние бяхме подготвени с десет хиляди мъже и запаси за тях, както и за жените им и децата им.

And thus were we favored of the Lord; for had they come upon us in this our weakness they might have perhaps destroyed our little army; but thus were we preserved.

They were commanded by Ammoron to maintain those cities which they had taken. And thus ended the twenty and sixth year. And in the commencement of the twenty and seventh year we had prepared our city and ourselves for defence.

Now we were desirous that the Lamanites should come upon us; for we were not desirous to make an attack upon them in their strongholds.

And it came to pass that we kept spies out round about, to watch the movements of the Lamanites, that they might not pass us by night nor by day to make an attack upon our other cities which were on the northward.

For we knew in those cities they were not sufficiently strong to meet them; therefore we were desirous, if they should pass by us, to fall upon them in their rear, and thus bring them up in the rear at the same time they were met in the front. We supposed that we could overpower them; but behold, we were disappointed in this our desire.

They durst not pass by us with their whole army, neither durst they with a part, lest they should not be sufficiently strong and they should fall.

Neither durst they march down against the city of Zarahemla; neither durst they cross the head of Sidon, over to the city of Nephiah.

And thus, with their forces, they were determined to maintain those cities which they had taken.

And now it came to pass in the second month of this year, there was brought unto us many provisions from the fathers of those my two thousand sons.

And also there were sent two thousand men unto us from the land of Zarahemla. And thus we were prepared with ten thousand men, and provisions for them, and also for their wives and their children.

29 И като видяха, че силите ни се увеличават ежедневно и че пристигат запаси за наша издръжка, ламанитите започнаха да се плашат и започнаха да ни нападат, та да не можем да получаваме запаси и подкрепления.

30 Сега, като видяхме, че ламанитите започнаха да се безпокоят по този повод, ние изпитахме желание да им приложим хитрост; ето защо, Антипус ми заповяда да тръгна с моите малки синове за един съседен град, като се престорим, че носим запаси за един съседен град.

31 И ние трябваше да напреднем близо до град Антипара, все едно че отивахме в града отгътък, разположен в пределите край морския бряг.

32 И стана така, че ние се отправихме по посока на този град и се престорихме, че носим запаси.

33 И стана така, че Антипус тръгна с една част от войската си, като остави останалата част за защита на града. Той обаче не тръгна, преди аз и моята малка войска да бяхме стигнали близо до град Антипара.

34 И сега, в град Антипара беше разположена най-силната войска на ламанитите; да, и най-многобройната.

35 И стана така, че когато бяха уведомени от съгледвачите си за нас, те излязоха с войската си и тръгнаха срещу нас.

36 И стана така, че ние избягахме от тях на север. И тъй ние отклонихме най-силната войска на ламанитите;

37 да, дори на значително разстояние; и когато те забелязаха войската на Антипус да ги преследва с всички сили, те не завиха нито надясно, нито наляво, но продължиха пътя си право след нас; и както предполагаме, намерението им беше да ни избият, преди Антипус да ги настигне, за да не бъдат обкръжени от нашите войски.

38 И сега, Антипус, виждайки опасността за нас, ускори хода на войската си. Но ето, на стъпи нощ и затова те не ни настигнаха, нито пък Антипус успя да ги настигне; затова ние станувахме през нощта.

And the Lamanites, thus seeing our forces increase daily, and provisions arrive for our support, they began to be fearful, and began to sally forth, if it were possible to put an end to our receiving provisions and strength.

Now when we saw that the Lamanites began to grow uneasy on this wise, we were desirous to bring a stratagem into effect upon them; therefore Antipus ordered that I should march forth with my little sons to a neighboring city, as if we were carrying provisions to a neighboring city.

And we were to march near the city of Antiparah, as if we were going to the city beyond, in the borders by the seashore.

And it came to pass that we did march forth, as if with our provisions, to go to that city.

And it came to pass that Antipus did march forth with a part of his army, leaving the remainder to maintain the city. But he did not march forth until I had gone forth with my little army, and came near the city Antiparah.

And now, in the city Antiparah were stationed the strongest army of the Lamanites; yea, the most numerous.

And it came to pass that when they had been informed by their spies, they came forth with their army and marched against us.

And it came to pass that we did flee before them, northward. And thus we did lead away the most powerful army of the Lamanites;

Yea, even to a considerable distance, insomuch that when they saw the army of Antipus pursuing them, with their might, they did not turn to the right nor to the left, but pursued their march in a straight course after us; and, as we suppose, it was their intent to slay us before Antipus should overtake them, and this that they might not be surrounded by our people.

And now Antipus, beholding our danger, did speed the march of his army. But behold, it was night; therefore they did not overtake us, neither did Antipus overtake them; therefore we did camp for the night.

39 И стана така, че преди да настъпи утрото, ето, ламанитите вече ни преследваха. И ние не бяхме достатъчно силни да им се противопоставим; да, аз не исках да допусна моите малки синове да паднат в ръцете им; затова ние продължихме хода си и се отпавихме към пустошта.

40 Сега, те не смееха да завият нито надясно, нито наляво, за да не би да бъдат обкръжени; нито пък аз исках да завия надясно или наляво, да не би те да ме настигнат, защото ние нямаше да можем да им устоим, а щяхме да бъдем избити, а те щяха да успеят да избягат; и тъй ние бягахме през целия този ден в пустошта, чак докато се стъмни.

41 И стана така, че когато дойде светлината на деня, ние видяхме ламанитите да ни връхлитат и побягнахме пред тях.

42 Но стана така, че те не ни преследваха надалече и спряха; и това стана в утрото на третия ден от седмия месец.

43 И сега, дали Антипус ги беше настигнал или не, ние не знаехме, но аз казах на моите воители: Ето, ние не знаем дали те не спряха, за да ни накарат да отидем насреща им, та да могат да ни уловят в примката си.

44 Затова какво ще кажете, синове мои, искате ли да отидете срещу тях да се сражавате?

45 И сега, аз ти казвам, възлюбени мой брате Мороний, че никога не бях виждал такава велика смелост, не, дори сред всички нефити.

46 И тъй както аз винаги ги бях наричал мои синове (защото те всички бяха много млади), тъкмо тъй те ми казаха: Татко, ето, нашият Бог е с нас и Той не ще допусне да паднем; затова нека тръгнем напред и не ще убием братята си, ако те ни оставят на мира; и тъй, нека тръгнем, за да не би те да надвият войската на Антипус.

47 Сега, те никога не бяха воювали, но въпреки това, не се страхуваха от смъртта, а мислеха повече за свободата на своите бащи, отколкото за собствения си живот; да, майките им ги бяха научили, че ако не се съмняват, Бог ще ги избави.

And it came to pass that before the dawn of the morning, behold, the Lamanites were pursuing us. Now we were not sufficiently strong to contend with them; yea, I would not suffer that my little sons should fall into their hands; therefore we did continue our march, and we took our march into the wilderness.

Now they durst not turn to the right nor to the left lest they should be surrounded; neither would I turn to the right nor to the left lest they should overtake me, and we could not stand against them, but be slain, and they would make their escape; and thus we did flee all that day into the wilderness, even until it was dark.

And it came to pass that again, when the light of the morning came we saw the Lamanites upon us, and we did flee before them.

But it came to pass that they did not pursue us far before they halted; and it was in the morning of the third day of the seventh month.

And now, whether they were overtaken by Antipus we knew not, but I said unto my men: Behold, we know not but they have halted for the purpose that we should come against them, that they might catch us in their snare;

Therefore what say ye, my sons, will ye go against them to battle?

And now I say unto you, my beloved brother Moroni, that never had I seen so great courage, nay, not amongst all the Nephites.

For as I had ever called them my sons (for they were all of them very young) even so they said unto me: Father, behold our God is with us, and he will not suffer that we should fall; then let us go forth; we would not slay our brethren if they would let us alone; therefore let us go, lest they should overpower the army of Antipus.

Now they never had fought, yet they did not fear death; and they did think more upon the liberty of their fathers than they did upon their lives; yea, they had been taught by their mothers, that if they did not doubt, God would deliver them.

48 И те ми преповториха словата на своите майки,
казвайки: Нямаме никакво съмнение, че майките
ни знаят това.

49 И стана така, че аз се върнах със своите две хиля-
ди срещу тези ламанити, които ни бяха преследва-
ли. И сега, ето, войските на Антипус ги бяха настиг-
нали и беше започнала ужасна битка.

50 И войската на Антипус, изтощена от дългия
поход, направен за толкова кратък промеждутък от
време, беше на път да попадне в ръцете на ламани-
тите; и ако не се бях върнал със своите две хиляди,
те щяха да постигнат целта си.

51 Защото Антипус беше паднал от меч, така както
и много от неговите водачи, поради умората от бър-
зината на прехода; и воините на Антипус, объркани
от това, че водачите им бяха паднали, започнаха да
дават път на ламанитите.

52 И стана така, че ламанитите се окуражиха и за-
почнаха да ги преследват; и тъй ламанитите ги прес-
ледваха с голяма сила, когато Еламан ги връхлетя в
тила им със своите две хиляди и започна да ги изби-
ва дотолкова, че цялата войска на ламанитите спря
и се обърна срещу Еламан.

53 Сега, когато людете на Антипус видяха, че лама-
нитите се отвърнаха от тях, те събраха воините си и
връхлетяха тила на ламанитите.

54 И сега стана така, че ние, людете на Нефи, людете
на Антипус и аз с моите две хиляди, обкръжихме
ламанитите и ги избихме; да, дотолкова, че те бяха
принудени да предадат оръжията си за война и са-
мите себе си като военнопленници.

55 И сега стана така, че когато се предадоха, ето, аз
преброих младежите, които се бяха били заедно с
мене, като се страхувах да не би много от тях да са
убити.

And they rehearsed unto me the words of their
mothers, saying: We do not doubt our mothers knew it.

And it came to pass that I did return with my two
thousand against these Lamanites who had pursued us.
And now behold, the armies of Antipus had overtaken
them, and a terrible battle had commenced.

The army of Antipus being weary, because of their
long march in so short a space of time, were about to fall
into the hands of the Lamanites; and had I not returned
with my two thousand they would have obtained their
purpose.

For Antipus had fallen by the sword, and many of his
leaders, because of their weariness, which was occa-
sioned by the speed of their march—therefore the men
of Antipus, being confused because of the fall of their
leaders, began to give way before the Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites took courage,
and began to pursue them; and thus were the Lamanites
pursuing them with great vigor when Helaman came
upon their rear with his two thousand, and began to
slay them exceedingly, insomuch that the whole army of
the Lamanites halted and turned upon Helaman.

Now when the people of Antipus saw that the
Lamanites had turned them about, they gathered to-
gether their men and came again upon the rear of the
Lamanites.

And now it came to pass that we, the people of
Nephi, the people of Antipus, and I with my two thou-
sand, did surround the Lamanites, and did slay them;
yea, insomuch that they were compelled to deliver up
their weapons of war and also themselves as prisoners of
war.

And now it came to pass that when they had surren-
dered themselves up unto us, behold, I numbered those
young men who had fought with me, fearing lest there
were many of them slain.

56 Но ето, за моя голяма радост, нямаше нито един от тях паднал; да, и те се бяха сражавали, като че ли подкрепяни със силата Божия; да, никога не е било известно мъже да са се били с такава чудна сила; да, и с такава могъща сила те се нахвърлиха върху ламанитите, че ги изплашиха; и по тази причина ламанитите се предадоха като военнопленници.

57 И тъй като няхахме място за нашите пленници, където да можем да ги държим надалеч от войските на ламанитите, ето защо, ние ги изпратихме в земята Зарахемла, а с тях и една част от воините на Антипус, които не бяха избити; останалата част взех и присъединих към моите млади амонити и се отправихме към град Юдея.

But behold, to my great joy, there had not one soul of them fallen to the earth; yea, and they had fought as if with the strength of God; yea, never were men known to have fought with such miraculous strength; and with such mighty power did they fall upon the Lamanites, that they did frighten them; and for this cause did the Lamanites deliver themselves up as prisoners of war.

And as we had no place for our prisoners, that we could guard them to keep them from the armies of the Lamanites, therefore we sent them to the land of Zarahemla, and a part of those men who were not slain of Antipus, with them; and the remainder I took and joined them to my stripling Ammonites, and took our march back to the city of Judea.

Алма 57

- 1 И сега стана така, че аз получих послание от Аморон, царя, в което се казваше, че ако предам тези военнопленници, които бяхме взели, той щял да ни предаде град Антипара.
- 2 Аз обаче изпратих послание до царя, че ние сме уверени, че силите ни са достатъчни, за да превземем град Антипара със сила; и че ако освободим пленниците заради този град, ние бихме били неблагоприятни, и че бихме предали нашите пленници само при замяна.
- 3 И Аморон отказа на моето послание, защото той не искаше да разменя пленници; ето защо, започнахме да правим приготовления да тръгнем срещу град Антипара.
- 4 Но людете на Антипара напуснаха града и избягаха в други техни градове, които владееха, за да ги укрепяват; и тъй град Антипара падна в наши ръце.
- 5 И тъй свърши двадесет и осмата година от управлението на съдиите.
- 6 И стана така, че в началото на двадесет и деветата година ние получихме доставка от запаси, а също и подкрепление за нашата войска от земята Зарахемла и от земите наоколо, на брой от шест хиляди души и още шестдесет синове на амонитите, които бяха дошли да се присъединят към братята си от моя малък отряд от две хиляди. И сега, ето, ние бяхме силни, да, и ни бяха докарани много запаси.
- 7 И стана така, че желанието ни беше да започнем битка с войската, поставена да защитава град Кумени.
- 8 И сега, ето, ще ти покажа, че ние скоро изпълнихме желанието си; да, с нашата голяма сила или с част от нашата голяма сила ние обкръжихме град Кумени през нощта, малко преди жителите му да получат доставка от запаси.

Alma 57

And now it came to pass that I received an epistle from Ammoron, the king, stating that if I would deliver up those prisoners of war whom we had taken that he would deliver up the city of Antiparah unto us.

But I sent an epistle unto the king, that we were sure our forces were sufficient to take the city of Antiparah by our force; and by delivering up the prisoners for that city we should suppose ourselves unwise, and that we would only deliver up our prisoners on exchange.

And Ammoron refused mine epistle, for he would not exchange prisoners; therefore we began to make preparations to go against the city of Antiparah.

But the people of Antiparah did leave the city, and fled to their other cities, which they had possession of, to fortify them; and thus the city of Antiparah fell into our hands.

And thus ended the twenty and eighth year of the reign of the judges.

And it came to pass that in the commencement of the twenty and ninth year, we received a supply of provisions, and also an addition to our army, from the land of Zarahemla, and from the land round about, to the number of six thousand men, besides sixty of the sons of the Ammonites who had come to join their brethren, my little band of two thousand. And now behold, we were strong, yea, and we had also plenty of provisions brought unto us.

And it came to pass that it was our desire to wage a battle with the army which was placed to protect the city Cumeni.

And now behold, I will show unto you that we soon accomplished our desire; yea, with our strong force, or with a part of our strong force, we did surround, by night, the city Cumeni, a little before they were to receive a supply of provisions.

- 9 И стана така, че ние станувахме около града за много нощи; но ние спяхме върху мечовете си и поставихме стражи, та ламанитите да не могат да ни връхлетят през нощта и да ни избият, нещо, което те опитваха много пъти; но всеки път, когато опитваха това, кръвта им биваше проливана.
- 10 Накрая запасите им пристигнаха и хората с тях искаха да ги вкарат в града през нощта; но наместо ламанити, ние се оказахме нефити, затова ние ги хванахме заедно със запасите им.
- 11 Но въпреки че по този начин ламанитите бяха отрязани от поддръжката си, те все още бяха решени да задържат града; ето защо, стана наложително ние да вземем тези запаси и да ги изпратим в Юдея, а пленниците ни — в земята Зарахемла.
- 12 И стана така, че не минаха много дни и ламанитите започнаха да губят всякаква надежда за помощ; ето защо, те предадоха града в наши ръце; и тъй ние изпълнихме замисъла си да превземем град Кумени.
- 13 Но стана така, че пленниците ни бяха толкова многобройни, че въпреки нашия голям брой, ние бяхме принудени или да използваме всичката своя сила, за да ги охраняваме, или да ги предадем на смърт.
- 14 Защото ето, много от тях щяха да се изплъзнат и щяха да започнат да се бият срещу нас с камъни и тояги, и с всичко друго, което им попадне в ръцете; тъй че ние избихме над две хиляди от тези, които ни се бяха предали като военнопленници.
- 15 Следователно, беше нужно или да сложим край на живота им, или да ги изпратим под въоръжена стража в земята Зарахемла; също и запасите ни не бяха вече достатъчни за собствените ни люде, въпреки онези, които бяхме взели от ламанитите.

And it came to pass that we did camp round about the city for many nights; but we did sleep upon our swords, and keep guards, that the Lamanites could not come upon us by night and slay us, which they attempted many times; but as many times as they attempted this their blood was spilt.

At length their provisions did arrive, and they were about to enter the city by night. And we, instead of being Lamanites, were Nephites; therefore, we did take them and their provisions.

And notwithstanding the Lamanites being cut off from their support after this manner, they were still determined to maintain the city; therefore it became expedient that we should take those provisions and send them to Judea, and our prisoners to the land of Zarahemla.

And it came to pass that not many days had passed away before the Lamanites began to lose all hopes of succor; therefore they yielded up the city unto our hands; and thus we had accomplished our designs in obtaining the city Cumeni.

But it came to pass that our prisoners were so numerous that, notwithstanding the enormity of our numbers, we were obliged to employ all our force to keep them, or to put them to death.

For behold, they would break out in great numbers, and would fight with stones, and with clubs, or whatsoever thing they could get into their hands, insomuch that we did slay upwards of two thousand of them after they had surrendered themselves prisoners of war.

Therefore it became expedient for us, that we should put an end to their lives, or guard them, sword in hand, down to the land of Zarahemla; and also our provisions were not any more than sufficient for our own people, notwithstanding that which we had taken from the Lamanites.

16 И сега, при тези критични обстоятелства стана много сериозен въпрос да вземем решение относно тези военнопленници; при все това, ние решихме да ги изпратим в земята Зарахемла; ето защо, избрахме част от нашите воители и им възложихме отговорността пленниците ни да слязат в земята Зарахемла.

17 Но стана така, че на сутринта те се върнаха. И сега, ето, ние не ги разпитахме относно пленниците, защото ето, ламанитите ни нападаха и те се върнаха точно навреме да ни спасят, за да не попаднем в ръцете им. Защото ето, Аморон им беше изпратил като подкрепление нова доставка от запаси, а също и многобройна войска.

18 И стана така, че тези мъже, които бяхме изпратили заедно с пленниците, пристигнаха точно навреме да ги спрем, когато вече бяха на път да ни надвият.

19 Но ето, моят малък отряд от две хиляди и шестдесет се би най-отчаяно; да, и те бяха непоколебими пред ламанитите и въздадоха смърт на всички онези, които им се противопоставиха.

20 И въпреки че останалата част от нашата войска беше готова да отстъпи пред ламанитите, ето, тези две хиляди и шестдесет бяха непоколебими и неустрашими.

21 Да, и те се подчиняваха и съблюдаваха да изпълняват всяка заповед с най-голяма точност; да, и с тях ставаше тъкмо според вярата им; и аз си спомних словата, за които те ми бяха казали, че са ги научили от майките си.

22 И сега, ето, на тези мои синове и на мъжете, които бяха избрани да отведат затворниците, ние дължим тази велика победа; защото тъкмо те победиха ламанитите; и те бяха отблъснати назад в град Манти.

23 И ние задържахме нашия град Кумени, и не загинахме всички от меч; но при все това претърпяхме големи загуби.

24 И стана така, че когато ламанитите избягаха, аз незабавно заповядах воините ми, които бяха ранени, да бъдат намерени сред мъртвите и накарах раните им да бъдат превързани.

And now, in those critical circumstances, it became a very serious matter to determine concerning these prisoners of war; nevertheless, we did resolve to send them down to the land of Zarahemla; therefore we selected a part of our men, and gave them charge over our prisoners to go down to the land of Zarahemla.

But it came to pass that on the morrow they did return. And now behold, we did not inquire of them concerning the prisoners; for behold, the Lamanites were upon us, and they returned in season to save us from falling into their hands. For behold, Ammoron had sent to their support a new supply of provisions and also a numerous army of men.

And it came to pass that those men whom we sent with the prisoners did arrive in season to check them, as they were about to overpower us.

But behold, my little band of two thousand and sixty fought most desperately; yea, they were firm before the Lamanites, and did administer death unto all those who opposed them.

And as the remainder of our army were about to give way before the Lamanites, behold, those two thousand and sixty were firm and undaunted.

Yea, and they did obey and observe to perform every word of command with exactness; yea, and even according to their faith it was done unto them; and I did remember the words which they said unto me that their mothers had taught them.

And now behold, it was these my sons, and those men who had been selected to convey the prisoners, to whom we owe this great victory; for it was they who did beat the Lamanites; therefore they were driven back to the city of Manti.

And we retained our city Cumeni, and were not all destroyed by the sword; nevertheless, we had suffered great loss.

And it came to pass that after the Lamanites had fled, I immediately gave orders that my men who had been wounded should be taken from among the dead, and caused that their wounds should be dressed.

25 И стана така, че двеста от моите две хиляди и шестдесет бяха припаднали поради загуба на кръв; при все това, според добрината Божия и за наше голямо учудване и за радост на цялата ни войска, нямаше нито един погинал сред тях; да, нито пък имаше някой загинал сред тези, които не бяха получили много рани.

26 И сега, тяхното запазване беше учудващо за цялата войска, да, това че те бяха пощадени, докато хиляда от братята ни бяха убити. И ние с право го приписваме на чудната сила Божия, поради извънредната им вяра в това, в което бяха научени да вярват — че съществува справедлив Бог и всеки, който не се съмнява, ще бъде запазен от чудната Му сила.

27 Сега, такава беше вярата на тези, за които говорих; те са млади и тяхното съзнание е непоколебимо, и те непрестанно се уповават на Бога.

28 И сега стана така, че след като се погрижихме за ранените мъже и бяхме погребали нашите мъртви, а също и мъртвите на ламанитите, които бяха много, ето, ние попитахме Гед относно пленниците, с които те бяха тръгнали да слизат към земята Зарахемла.

29 Сега, Гед беше върховният военачалник на отряда, който беше определен да ги охранява, докато стигнат страната.

30 И сега, това са словата, които Гед ми каза: Ето, ние тръгнахме да слезем към земята Зарахемла заедно с нашите пленници. И стана така, че срещнахме съгледвачите на нашите войски, изпратени да наблюдават стана на ламанитите.

31 И те се провикнаха, казвайки: Ето, войските на ламанитите напредват към град Кумени; и ето, те ще ги нападнат, да, и ще унищожат народа ни.

32 И стана така, че нашите пленници чува виковете им, които ги окуражиха; и те се вдигнаха на бунт срещу нас.

And it came to pass that there were two hundred, out of my two thousand and sixty, who had fainted because of the loss of blood; nevertheless, according to the goodness of God, and to our great astonishment, and also the joy of our whole army, there was not one soul of them who did perish; yea, and neither was there one soul among them who had not received many wounds.

And now, their preservation was astonishing to our whole army, yea, that they should be spared while there was a thousand of our brethren who were slain. And we do justly ascribe it to the miraculous power of God, because of their exceeding faith in that which they had been taught to believe—that there was a just God, and whosoever did not doubt, that they should be preserved by his marvelous power.

Now this was the faith of these of whom I have spoken; they are young, and their minds are firm, and they do put their trust in God continually.

And now it came to pass that after we had thus taken care of our wounded men, and had buried our dead and also the dead of the Lamanites, who were many, behold, we did inquire of Gid concerning the prisoners whom they had started to go down to the land of Zarahemla with.

Now Gid was the chief captain over the band who was appointed to guard them down to the land.

And now, these are the words which Gid said unto me: Behold, we did start to go down to the land of Zarahemla with our prisoners. And it came to pass that we did meet the spies of our armies, who had been sent out to watch the camp of the Lamanites.

And they cried unto us, saying—Behold, the armies of the Lamanites are marching towards the city of Cumeni; and behold, they will fall upon them, yea, and will destroy our people.

And it came to pass that our prisoners did hear their cries, which caused them to take courage; and they did rise up in rebellion against us.

33 И стана така, че заради бунта им ние сторихме нашите мечове да се стоварят върху тях. И стана така, че те се втурнаха вкупом върху мечовете ни, при което по-голямата част от тях беше избита; а останалата им част проби път и избяга от нас.

34 И ето, след като те избягаха и ние не можахме да ги настигнем, тръгнахме с бърз ход към град Кумени; и ето, успяхме да пристигнем навреме, за да помогнем на братята си в защитата на града.

35 И ето, ние отново сме избавени от ръцете на нашите врагове. И благословено е името на нашия Бог; защото ето, Той е Този, Който ни избави; да, Той е, Който извърши това велико дело за нас.

36 И сега стана така, че когато аз, Еламан чух словата на Гед, сърцето ми се изпълни с извънредна радост поради добрината Божия, която ни запази, та да не погинем всички; да, и аз вярвам, че душите на тези, които са избити, са влезли в покоя на техния Бог.

And it came to pass because of their rebellion we did cause that our swords should come upon them. And it came to pass that they did in a body run upon our swords, in the which, the greater number of them were slain; and the remainder of them broke through and fled from us.

And behold, when they had fled and we could not overtake them, we took our march with speed towards the city Cumeni; and behold, we did arrive in time that we might assist our brethren in preserving the city.

And behold, we are again delivered out of the hands of our enemies. And blessed is the name of our God; for behold, it is he that has delivered us; yea, that has done this great thing for us.

Now it came to pass that when I, Helaman, had heard these words of Gid, I was filled with exceeding joy because of the goodness of God in preserving us, that we might not all perish; yea, and I trust that the souls of them who have been slain have entered into the rest of their God.

Алма 58

- 1 И ето, сега стана така, че следващата ни цел беше да завладеем град Манти; но ето, нямаше никакъв начин да изведем ламанитите от града с нашите малки отряди. Защото ето, те помнеха това, което бяхме сторили преди; затова не можахме да ги припомним да излязат въвн от своите укрепления.
- 2 И те бяха толкова по-многобройни от нашата войска, че ние не смеехме да отидем да ги нападнем в техните укрепления.
- 3 Да, и стана нужно да използваме наши воини за защитата на онези части на страната, които бяхме върнали в наше владение; ето защо, стана нужно да почакаме да получим подкрепления от земята Зарахемла, а също и нова доставка запаси.
- 4 И стана така, че аз изпратих посланичество до управителя на страната ни, за да го запозная с делата на нашия народ. И стана така, че чакахме да получим запаси и подкрепления от земята Зарахемла.
- 5 Но ето, това не ни беше много от полза, защото ламанитите от ден на ден получаваха все повече и повече подкрепления и много запаси; при такива обстоятелства бяхме ние по това време.
- 6 И от време на време ламанитите ни нападаха, реши да ни унищожат чрез хитрост; при все това ние не можехме да отидем да се сражаваме с тях, защото те веднага се оттегляха в укрепленията си.
- 7 И стана така, че ние чакахме при тези тежки обстоятелства в продължение на много месеци, чак докато бяхме на път да погинем от недостиг на храна.
- 8 Но стана така, че ние получихме храна, която беше охранявана от една войска от две хиляди души, изпратени за наше подкрепление; и това беше цялата подкрепа, която получихме, за да защитаваме себе си и страната си от падане в ръцете на нашите врагове, да, за да се противопоставим на един враг, който беше безброен.

Alma 58

And behold, now it came to pass that our next object was to obtain the city of Manti; but behold, there was no way that we could lead them out of the city by our small bands. For behold, they remembered that which we had hitherto done; therefore we could not decoy them away from their strongholds.

And they were so much more numerous than was our army that we durst not go forth and attack them in their strongholds.

Yea, and it became expedient that we should employ our men to the maintaining those parts of the land which we had regained of our possessions; therefore it became expedient that we should wait, that we might receive more strength from the land of Zarahemla and also a new supply of provisions.

And it came to pass that I thus did send an embassy to the governor of our land, to acquaint him concerning the affairs of our people. And it came to pass that we did wait to receive provisions and strength from the land of Zarahemla.

But behold, this did profit us but little; for the Lamanites were also receiving great strength from day to day, and also many provisions; and thus were our circumstances at this period of time.

And the Lamanites were sallying forth against us from time to time, resolving by stratagem to destroy us; nevertheless we could not come to battle with them, because of their retreats and their strongholds.

And it came to pass that we did wait in these difficult circumstances for the space of many months, even until we were about to perish for the want of food.

But it came to pass that we did receive food, which was guarded to us by an army of two thousand men to our assistance; and this is all the assistance which we did receive, to defend ourselves and our country from falling into the hands of our enemies, yea, to contend with an enemy which was innumerable.

9 И сега, ние не знаехме причината за тези наши унижения или причината, поради която не ни изпратиха повече сили; ето защо, ние се натъжихме и се изпълнихме със страх, да не би по някакъв начин възмездията Божии да дойдат върху нас, до пълното ни събаряне и унищожение.

10 Ето защо, ние изляхме душите си в молитва към Бога, за да ни подкрепи и ни избави от ръцете на нашите врагове, да, също и да ни даде сила, за да задържим градовете си, земите си и владенията си за поддръжка на нашия народ.

11 Да, и стана така, че Господ, нашият Бог ни посети с увереност, че ще ни избави; да, дотолкова, че словата, които Той изрече изпълниха с мир душите ни, дадоха ни голяма вяра и ни накараха да се надяваме на Него за нашето избавление.

12 И ние се окуражихме от нашата малка сила, която бяхме получили, и твърдо решихме да победим враговете си и да запазим земите си и владенията си, и жените си, и децата си, и делото на нашата свобода.

13 И тъй ние тръгнахме с цялата си сила на бой с ламанитите в град Манти; и разпгнахме шатрите си откъм страната на пустошта, която беше близо до града.

14 И стана така, че на сутринта, когато ламанитите видяха, че ние сме в пределите край пустошта близо до града, те изпратиха съгледвачи навсякъде около нас, та да могат да открият броя и силата на нашата войска.

15 И стана така, че когато те видяха, че ние не сме силни по брой и понеже се страхуваха да не ги отрежем от поддръжката им, ако не излязат да се сражават срещу нас и да ни убият, като предположиха също, че лесно ще могат да ни унищожат с многобройните си войнства, ето защо, те започнаха да правят приготовления да излязат да се сражават срещу нас.

And now the cause of these our embarrassments, or the cause why they did not send more strength unto us, we knew not; therefore we were grieved and also filled with fear, lest by any means the judgments of God should come upon our land, to our overthrow and utter destruction.

Therefore we did pour out our souls in prayer to God, that he would strengthen us and deliver us out of the hands of our enemies, yea, and also give us strength that we might retain our cities, and our lands, and our possessions, for the support of our people.

Yea, and it came to pass that the Lord our God did visit us with assurances that he would deliver us; yea, inasmuch that he did speak peace to our souls, and did grant unto us great faith, and did cause us that we should hope for our deliverance in him.

And we did take courage with our small force which we had received, and were fixed with a determination to conquer our enemies, and to maintain our lands, and our possessions, and our wives, and our children, and the cause of our liberty.

And thus we did go forth with all our might against the Lamanites, who were in the city of Manti; and we did pitch our tents by the wilderness side, which was near to the city.

And it came to pass that on the morrow, that when the Lamanites saw that we were in the borders by the wilderness which was near the city, that they sent out their spies round about us that they might discover the number and the strength of our army.

And it came to pass that when they saw that we were not strong, according to our numbers, and fearing that we should cut them off from their support except they should come out to battle against us and kill us, and also supposing that they could easily destroy us with their numerous hosts, therefore they began to make preparations to come out against us to battle.

16 И когато видяхме, че те правят приготовления да излязат да се бият срещу нас, ето, аз накарах Гед с малък брой от воители да се прикрият в пустошта, а също и Теомнер с малък брой от воители да се прикрият в пустошта.

17 Сега, Гед и неговите воители бяха отдясно, а другите отляво; и когато те се прикриха тъй, ето, аз останах с останалата част от войската ми на същото място, където най-напред разпънахме шатрите си по времето, когато ламанитите трябваше да излязат да се сражават.

18 И стана така, че ламанитите излязоха срещу нас с многобройната си войска. И когато те приближиха и бяха готови да ни нападнат с мечовете си, аз накарах моите воители, тези, които бяха с мене, да отстъпят в пустошта.

19 И стана така, че ламанитите ни последваха с голяма бързина, защото много искаха да ни настигнат и да ни избият; ето защо, те ни последваха в пустошта; и ние минахме между Гед и Теомнер но тъй, че ламанитите не ги откриха.

20 И стана така, че когато ламанитите ги отминаха, или когато войската ги беше подминала, Гед и Теомнер се вдигнаха от укритията си и отрязаха съгледвачите на ламанитите, тъй че те да не могат да се върнат в града.

21 И стана така, че след като ги бяха отрязали, те се втурнаха към града и се нахвърлиха върху стражите, оставени да пазят града, избиха ги и завладяха града.

22 Сега това се случи, защото ламанитите допуснаха цялата им войска, с изключение на малобройни стражи, да бъде подмамена в пустошта.

23 И стана така, че по този начин Гед и Теомнер завладяха укрепленията им. И стана така, че след като пропътувахме много път в пустошта, ние тръгнахме към земята Зарахемла.

And when we saw that they were making preparations to come out against us, behold, I caused that Gid, with a small number of men, should secrete himself in the wilderness, and also that Teomner and a small number of men should secrete themselves also in the wilderness.

Now Gid and his men were on the right and the others on the left; and when they had thus secreted themselves, behold, I remained, with the remainder of my army, in that same place where we had first pitched our tents against the time that the Lamanites should come out to battle.

And it came to pass that the Lamanites did come out with their numerous army against us. And when they had come and were about to fall upon us with the sword, I caused that my men, those who were with me, should retreat into the wilderness.

And it came to pass that the Lamanites did follow after us with great speed, for they were exceedingly desirous to overtake us that they might slay us; therefore they did follow us into the wilderness; and we did pass by in the midst of Gid and Teomner, insomuch that they were not discovered by the Lamanites.

And it came to pass that when the Lamanites had passed by, or when the army had passed by, Gid and Teomner did rise up from their secret places, and did cut off the spies of the Lamanites that they should not return to the city.

And it came to pass that when they had cut them off, they ran to the city and fell upon the guards who were left to guard the city, insomuch that they did destroy them and did take possession of the city.

Now this was done because the Lamanites did suffer their whole army, save a few guards only, to be led away into the wilderness.

And it came to pass that Gid and Teomner by this means had obtained possession of their strongholds. And it came to pass that we took our course, after having traveled much in the wilderness towards the land of Zarahemla.

24 И когато ламанитите видяха, че напредват към земята Зарахемла, те се изплашиха извънредно много да не би да е скроен план да бъдат отведени към унищожение; затова те започнаха да се оттеглят обратно в пустошта, да, тъкмо обратно по същия път, по който бяха дошли.

25 И ето, свечери се и те разпънаха шатрите си, понеже върховните военачалници на ламанитите бяха предположили, че нефитите са изморени от прехода си; и като предполагаша, че бяха гонили цялата ни войска, те въобще не помислиха за град Манти.

26 Сега стана така, че когато настъпи нощта, аз накарах воините си да не заспават, а да напреднат по друг път към земята Манти.

27 И благодарение на този наш поход, през нощта на другия ден ние бяхме отвъд ламанитите и тъй пристигнахме преди тях в град Манти.

28 И стана така, че чрез тази хитрост ние завладяхме град Манти, без да се пролива кръв.

29 И стана така, че когато войските на ламанитите наближиха града и видяха, че ние сме готови да ги посрещнем, те се учудиха извънредно и бяха обладани от велик страх, дотолкова, че избягаха в пустошта.

30 Да, и стана така, че войските на ламанитите избягаха далеч от цялата тази част на страната. Но ето, те откраха със себе си извън страната много жени и деца.

31 И онези градове, които бяха превзети от ламанитите, всички от тях по това време бяха в наше притежание; и бащите ни, и жените ни, и децата ни се завръщат по домовете си, с изключение на онези, които бяха пленени и отведени от ламанитите.

32 Но ето, войските ни са много малки, за да задържат толкова голям брой градове и такива големи владения.

And when the Lamanites saw that they were marching towards the land of Zarahemla, they were exceedingly afraid, lest there was a plan laid to lead them on to destruction; therefore they began to retreat into the wilderness again, yea, even back by the same way which they had come.

And behold, it was night and they did pitch their tents, for the chief captains of the Lamanites had supposed that the Nephites were weary because of their march; and supposing that they had driven their whole army therefore they took no thought concerning the city of Manti.

Now it came to pass that when it was night, I caused that my men should not sleep, but that they should march forward by another way towards the land of Manti.

And because of this our march in the night-time, behold, on the morrow we were beyond the Lamanites, insomuch that we did arrive before them at the city of Manti.

And thus it came to pass, that by this stratagem we did take possession of the city of Manti without the shedding of blood.

And it came to pass that when the armies of the Lamanites did arrive near the city, and saw that we were prepared to meet them, they were astonished exceedingly and struck with great fear, insomuch that they did flee into the wilderness.

Yea, and it came to pass that the armies of the Lamanites did flee out of all this quarter of the land. But behold, they have carried with them many women and children out of the land.

And those cities which had been taken by the Lamanites, all of them are at this period of time in our possession; and our fathers and our women and our children are returning to their homes, all save it be those who have been taken prisoners and carried off by the Lamanites.

But behold, our armies are small to maintain so great a number of cities and so great possessions.

33 Но ето, ние се уповаваме на нашия Бог, Който ни даде победа над тези земи, тъй че си получихме обротно тези градове и земи, които ни принадлежаха.

34 Сега ние не знаем причината, поради която управата не ни изпраща повече сили; нито пък воините, които дойдоха при нас, знаят защо не сме получили по-големи сили.

35 Ето, ние не знаем дали ти не си претърпял неуспех и не си оттеглил силите в онази част на страната; и ако е тъй, ние не искаме да роптаем.

36 Но ако не е тъй, ето, ние се боим, че има някакъв разкол в управата, тъй че те не ни изпращат на помощ повече мъже; понеже знаем, че те са многобройни от тези, които ни изпратиха.

37 Но ето, това няма значение, ние вярваме, че Бог ще ни избави, въпреки слабостта на нашите войски, да, Той ще ни избави от ръцете на враговете ни.

38 Ето, това е краят на двадесет и деветата година и ние сме във владение на земите си; а ламанитите избягаха в земята Нефи.

39 И онези синове на народа на Амон, за които аз говорих с такава почит, са с мене в град Манти; и Господ ги подкрепи, да, и ги предпази да не паднат от меч, тъй че нито един от тях не е убит.

40 Но ето, те получиха много рани; но при все това те стоят здраво в онази свобода, с която Бог ги е направил свободни. И те са внимателни да си спомнят за Господа техния Бог ден след ден; да, и те съблюдават да спазват непрестанно Неговите повеления, разпоредбите Му и заповедите Му; и силна е вярата им в пророчествата относно идното.

41 И сега, мой възлюбени брате Мороний, дано Господ, нашият Бог, Който ни изкупи и ни направи свободни, да те държи непрестанно в присъствието Си; да, и дано Той да бъде благосклонен към този народ, за да можеш да успееш в завладяването на всичко това, което ламанитите ни отнеха и което беше за наша издръжка. И сега, ето, аз свършвам посланието си. Аз съм Еламан, синът на Алма.

But behold, we trust in our God who has given us victory over those lands, insomuch that we have obtained those cities and those lands, which were our own.

Now we do not know the cause that the government does not grant us more strength; neither do those men who came up unto us know why we have not received greater strength.

Behold, we do not know but what ye are unsuccessful, and ye have drawn away the forces into that quarter of the land; if so, we do not desire to murmur.

And if it is not so, behold, we fear that there is some faction in the government, that they do not send more men to our assistance; for we know that they are more numerous than that which they have sent.

But, behold, it mattereth not—we trust God will deliver us, notwithstanding the weakness of our armies, yea, and deliver us out of the hands of our enemies.

Behold, this is the twenty and ninth year, in the latter end, and we are in the possession of our lands; and the Lamanites have fled to the land of Nephi.

And those sons of the people of Ammon, of whom I have so highly spoken, are with me in the city of Manti; and the Lord has supported them, yea, and kept them from falling by the sword, insomuch that even one soul has not been slain.

But behold, they have received many wounds; nevertheless they stand fast in that liberty wherewith God has made them free; and they are strict to remember the Lord their God from day to day; yea, they do observe to keep his statutes, and his judgments, and his commandments continually; and their faith is strong in the prophecies concerning that which is to come.

And now, my beloved brother, Moroni, may the Lord our God, who has redeemed us and made us free, keep you continually in his presence; yea, and may he favor this people, even that ye may have success in obtaining the possession of all that which the Lamanites have taken from us, which was for our support. And now, behold, I close mine epistle. I am Helaman, the son of Alma.

Алма 59

- 1 Сега стана така, че на тридесетата година от управлението на съдиите над народа на Нефи, след като Мороний получи и прочете Еламановото послание, той се зарадва извънредно много на благополучието, да, на извънредния успех на Еламан във възвръщането на тези земи, които бяха изгубени.
- 2 Да, и той го стори знайно на всички си народ по цялата земя около мястото, където беше той, за да могат и те да се радват.
- 3 И стана така, че той веднага изпрати послание до Пахоран с молба той да накара да бъдат събрани мъже, за да се подкрепи Еламан или войските на Еламан дотолкова, че той с лекота да може да задържи онази част от страната, в чието възвръщане той тъй чудно беше преуспял.
- 4 И стана така, че когато Мороний изпрати това послание в земята Зарахемла, той започна отново да съставя план да си върне останалата част от онези владения и градове, които ламанитите им бяха отнели.
- 5 И стана така, че докато Мороний правеше тъй приготовления да отиде да се сражава срещу ламанитите, ето, людете в Нефия, които се бяха събрали наедно от град Мороний и град Лехий, и град Мориантон, бяха нападнати от ламанитите.
- 6 Да, и всички тези, които бяха принудени да избягат от земята Манти и от земята наоколо, бяха дошли и се бяха присъединили към ламанитите в тази част на страната.
- 7 И бидейки тъй извънредно многобройни, да, и като получаваха подкрепления от ден на ден по заповед на Аморон, те дойдоха срещу народа на Нефия и започнаха да ги избиват с извънредно голямо клане.
- 8 И техните войски бяха толкова многобройни, че останалата част от народа на Нефия беше принудена да избяга от тях; и те дойдоха и се присъединиха към войската на Мороний.

Alma 59

Now it came to pass in the thirtieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, after Moroni had received and had read Helaman's epistle, he was exceedingly rejoiced because of the welfare, yea, the exceeding success which Helaman had had, in obtaining those lands which were lost.

Yea, and he did make it known unto all his people, in all the land round about in that part where he was, that they might rejoice also.

And it came to pass that he immediately sent an epistle to Pahoran, desiring that he should cause men to be gathered together to strengthen Helaman, or the armies of Helaman, insomuch that he might with ease maintain that part of the land which he had been so miraculously prospered in regaining.

And it came to pass when Moroni had sent this epistle to the land of Zarahemla, he began again to lay a plan that he might obtain the remainder of those possessions and cities which the Lamanites had taken from them.

And it came to pass that while Moroni was thus making preparations to go against the Lamanites to battle, behold, the people of Nephiah, who were gathered together from the city of Moroni and the city of Lehi and the city of Morianton, were attacked by the Lamanites.

Yea, even those who had been compelled to flee from the land of Manti, and from the land round about, had come over and joined the Lamanites in this part of the land.

And thus being exceedingly numerous, yea, and receiving strength from day to day, by the command of Ammoron they came forth against the people of Nephiah, and they did begin to slay them with an exceedingly great slaughter.

And their armies were so numerous that the remainder of the people of Nephiah were obliged to flee before them; and they came even and joined the army of Moroni.

9 И сега, тъй като Мороний беше предположил, че ще бъдат изпратени мъже в град Нефия в помощ на народа за защитата на града и като знаеше, че е лесно да се предпази града от падане в ръцете на ламанитите, отколкото да се възвърне от тях, той предположи, че те лесно ще задържат града.

10 Ето защо, той задържа всичката си сила в защита на онези места, които беше възвърнал.

11 И сега, когато Мороний видя, че град Нефия е загубен, той се наскърби извънредно много и започна да се съмнява дали поради нечестията на хората няма да паднат в ръцете на своите братя.

12 Сега, тъй беше и с всичките му върховни военачалници. Те също се съмняваха и недоумяваха дали нечестията на хората е причината за успеха, който имаха ламанитите над тях.

13 И стана така, че Мороний се разгневи на управата поради тяхното равнодушие към свободата на страната им.

And now as Moroni had supposed that there should be men sent to the city of Nephiah, to the assistance of the people to maintain that city, and knowing that it was easier to keep the city from falling into the hands of the Lamanites than to retake it from them, he supposed that they would easily maintain that city.

Therefore he retained all his force to maintain those places which he had recovered.

And now, when Moroni saw that the city of Nephiah was lost he was exceedingly sorrowful, and began to doubt, because of the wickedness of the people, whether they should not fall into the hands of their brethren.

Now this was the case with all his chief captains. They doubted and marveled also because of the wickedness of the people, and this because of the success of the Lamanites over them.

And it came to pass that Moroni was angry with the government, because of their indifference concerning the freedom of their country.

Алма 60

- 1 И стана така, че той писа отново до управителя на страната Пахоран и ето словата, които той написа, казвайки: Ето, аз отправям посланието си към Пахоран в град Зарахемла, който е върховния съдия и управител на страната, също и до всички тези, които са избрани от народа да управляват и ръководят делата на тази война.
- 2 Защото ето, аз имам да им кажа нещо осъдително; защото вие самите знаете, че бяхте назначени да събирате хора и да ги въоръжавате с мечове, криви ножове и всякакъв вид различни оръжия за война и да ги изпращате срещу ламанитите, в която и част на земята ни те да дойдат.
- 3 И сега, ето, аз ви казвам, че аз самият и воините ми, и Еламан и неговите воители, претърпяхме извънредно големи страдания; да, даже глад, жажда и умора, и всякакъв вид различни лишения.
- 4 Но ето, ако това беше всичко, което претърпяхме, ние не бихме роптали, нито бихме се оплаквали.
- 5 Но ето, голямо беше клането сред народа ни; да, хиляди паднаха от меч, докато можеше да бъде другояче, ако бяхте отделили за войските ни достатъчно сили и помощ за тях. Да, голямо беше вашето пренебрежение към нас.
- 6 И сега, ето, ние искаме да узнаем причината за това извънредно голямо пренебрежение; да, желаем да узнаем причината за това ваше нехайство.
- 7 Нима мислите да си седите на престолите в състояние на нехайно вцепенение, докато враговете ви разгръщат смъртоносното си дело около вас? Да, докато те избиват хиляди от вашите братя?
- 8 Да, точно тези, които очакваха от вас защита, да, те ви поставиха в положение, в което можехте да им окажете помощ, да, можехте да им изпратите войски, за да ги подкрепите и тъй щяхте да спасите хиляди от тях да не загинат от меч.

Alma 60

And it came to pass that he wrote again to the governor of the land, who was Pahoran, and these are the words which he wrote, saying: Behold, I direct mine epistle to Pahoran, in the city of Zarahemla, who is the chief judge and the governor over the land, and also to all those who have been chosen by this people to govern and manage the affairs of this war.

For behold, I have somewhat to say unto them by the way of condemnation; for behold, ye yourselves know that ye have been appointed to gather together men, and arm them with swords, and with cimeters, and all manner of weapons of war of every kind, and send forth against the Lamanites, in whatsoever parts they should come into our land.

And now behold, I say unto you that myself, and also my men, and also Helaman and his men, have suffered exceedingly great sufferings; yea, even hunger, thirst, and fatigue, and all manner of afflictions of every kind.

But behold, were this all we had suffered we would not murmur nor complain.

But behold, great has been the slaughter among our people; yea, thousands have fallen by the sword, while it might have otherwise been if ye had rendered unto our armies sufficient strength and succor for them. Yea, great has been your neglect towards us.

And now behold, we desire to know the cause of this exceedingly great neglect; yea, we desire to know the cause of your thoughtless state.

Can you think to sit upon your thrones in a state of thoughtless stupor, while your enemies are spreading the work of death around you? Yea, while they are murdering thousands of your brethren—

Yea, even they who have looked up to you for protection, yea, have placed you in a situation that ye might have succored them, yea, ye might have sent armies unto them, to have strengthened them, and have saved thousands of them from falling by the sword.

9 Но ето, това не е всичко — вие не им изпратихте запаси, тъй че мнозина се сражаваха и проляха кръвта си до смърт заради голямото им желание за благополучието на този народ; да, и това те правеха, докато бяха на път да погинат от глад поради извънредно голямото ви пренебрежение към тях.

10 И сега, възлюбени мои братя, защото би трябвало да бъдете възлюбени, вие трябваше по-усърдно да се трудите за благополучието и свободата на този народ; но ето, вие ги пренебрегнахте и кръвта на хиляди ще дойде на главите ви за отмъщение, да, защото на Бога са известни всичките им вопли и всичките им страдания.

11 Ето, нима можете да си помислите, че ще си седите на престолите и Бог поради извънредната Си добрина ще ви избави, без вие да направите нищо? Ето, ако това сте си мислили, напразно сте го мислили.

12 Нима си мислите, че толкова много от вашите братя са избити поради тяхното нечестие? Казвам ви, ако сте си мислили това, напразно сте го мислили; защото, казвам ви, мнозина паднаха от меч; и ето, това е за вашето осъждане.

13 Защото Господ допуска праведните да бъдат убити, за да може Неговото правосъдие и възмездия да връхлетят нечестивите; ето защо, не трябва да си мислите, че праведните са изгубени, понеже са убити; но ето, те влизат в покоя на Господа техния Бог.

14 И сега, ето, аз ви казвам, че извънредно много се страхувам да не би възмездията Божии да постигнат тези люде поради тяхната извънредна мудност, да, тъкмо мудността на управата ни и тяхното извънредно голямо пренебрежение към братята им, да, към онези, които са избити.

15 Защото, ако не беше нечестието, което най-напред започна от главата ни, ние щяхме да устоим на враговете си, тъй че те нямаше да придобият никаква власт над нас.

But behold, this is not all—ye have withheld your provisions from them, insomuch that many have fought and bled out their lives because of their great desires which they had for the welfare of this people; yea, and this they have done when they were about to perish with hunger, because of your exceedingly great neglect towards them.

And now, my beloved brethren—for ye ought to be beloved; yea, and ye ought to have stirred yourselves more diligently for the welfare and the freedom of this people; but behold, ye have neglected them insomuch that the blood of thousands shall come upon your heads for vengeance; yea, for known unto God were all their cries, and all their sufferings—

Behold, could ye suppose that ye could sit upon your thrones, and because of the exceeding goodness of God ye could do nothing and he would deliver you? Behold, if ye have supposed this ye have supposed in vain.

Do ye suppose that, because so many of your brethren have been killed it is because of their wickedness? I say unto you, if ye have supposed this ye have supposed in vain; for I say unto you, there are many who have fallen by the sword; and behold it is to your condemnation;

For the Lord suffereth the righteous to be slain that his justice and judgment may come upon the wicked; therefore ye need not suppose that the righteous are lost because they are slain; but behold, they do enter into the rest of the Lord their God.

And now behold, I say unto you, I fear exceedingly that the judgments of God will come upon this people, because of their exceeding slothfulness, yea, even the slothfulness of our government, and their exceedingly great neglect towards their brethren, yea, towards those who have been slain.

For were it not for the wickedness which first commenced at our head, we could have withstood our enemies that they could have gained no power over us.

16 Да, ако не беше войната, която избухна между нас самите; да, ако не беше заради тези царски поддръжници, които причиниха толкова много кръвопролития между нас; да, и ако по време на нашите междуособици ние бяхме обединили силите си, както правехме преди; да, и ако не беше заради желанието за сила и власт, които тези царски поддръжници искаха да имат над нас; и ако те бяха предадени на делото на свободата ни, и ако се бяха обединили с нас и бяха тръгнали срещу враговете ни, вместо да вдигнат мечовете си срещу нас, което беше причината за толкова голямо кръвопролитие между нас самите; да, ако бяхме тръгнали срещу тях в силата Господна, ние щяхме да разпръснем враговете си, защото това щеше да бъде сторено в изпълнение на словото Му.

17 Но ето, сега ламанитите ни нападат, завладявайки земите ни; и те избиват народа ни с меч, да, жените ни и децата ни и ги откарват също в плен, като ги карат да изстрадват всякакъв вид страдания; и всичко това заради голямото нечестие на онези, които търсят власт и сила, да, тъкмо онези царски поддръжници.

18 Но защо трябва да говоря повече по този въпрос? Защото ние не знаем дали и вие самите не търсите власт. Ние не знаем дали вие също не сте предатели на своята страна.

19 Или пък, да не би да ни пренебрегнахте, защото сте в сърцето на страната ни и сте заобиколени с безопасност, та не накарахте да ни се изпрати храна, а също и мъже, за да подкрепят войските ни?

20 Забравихте ли заповедите на Господа, вашия Бог? Да, забравихте ли пленничеството на бащите ни? Забравихте ли многото пъти, когато сме били избавяни от ръцете на нашите врагове?

21 Или пък, да не би да мислите, че Господ все още ще ни избавя, докато седите на престолите си и не употребявате средствата, които Господ ни е дал?

22 Да, ще седите ли в бездействие, заобиколени от хиляди други, да, десетки хиляди, които също седят в бездействие, докато има хиляди в пределите на страната, които падат от меч, да, ранени и окървавени?

Yea, had it not been for the war which broke out among ourselves; yea, were it not for these king-men, who caused so much bloodshed among ourselves; yea, at the time we were contending among ourselves, if we had united our strength as we hitherto have done; yea, had it not been for the desire of power and authority which those king-men had over us; had they been true to the cause of our freedom, and united with us, and gone forth against our enemies, instead of taking up their swords against us, which was the cause of so much bloodshed among ourselves; yea, if we had gone forth against them in the strength of the Lord, we should have dispersed our enemies, for it would have been done, according to the fulfilling of his word.

But behold, now the Lamanites are coming upon us, taking possession of our lands, and they are murdering our people with the sword, yea, our women and our children, and also carrying them away captive, causing them that they should suffer all manner of afflictions, and this because of the great wickedness of those who are seeking for power and authority, yea, even those king-men.

But why should I say much concerning this matter? For we know not but what ye yourselves are seeking for authority. We know not but what ye are also traitors to your country.

Or is it that ye have neglected us because ye are in the heart of our country and ye are surrounded by security, that ye do not cause food to be sent unto us, and also men to strengthen our armies?

Have ye forgotten the commandments of the Lord your God? Yea, have ye forgotten the captivity of our fathers? Have ye forgotten the many times we have been delivered out of the hands of our enemies?

Or do ye suppose that the Lord will still deliver us, while we sit upon our thrones and do not make use of the means which the Lord has provided for us?

Yea, will ye sit in idleness while ye are surrounded with thousands of those, yea, and tens of thousands, who do also sit in idleness, while there are thousands round about in the borders of the land who are falling by the sword, yea, wounded and bleeding?

23 Мислите ли, че Бог ще гледа на вас като на невинни, докато вие седите спокойно и наблюдавате всичко това? Ето, аз ви казвам, Не! Сега аз бих желал да си спомните, че Бог е казал, че първо вътрешността на съда ще бъде очистена и тогава ще бъде очистена външността на съда.

24 И сега, освен ако не се покаете за това, което сте сторили, и не започнете да действате и не ни изпратите храна и воители, а също и на Еламан, за да може да защитава онези части на страната ни, които той възвърна, за да можем да си върнем и останалата част от нашите владения по тези места, ето, ще трябва да не се бием повече с ламанитите, докато не сме очистили вътрешността на съда си, да, тъкмо върховния глава на нашата управа.

25 И ако вие не удовлетворите посланието ми и не излезете, и не ми покажете истински свободолюбив дух и старание за подсилване и укрепване на войските ни, и не дадете храна за издръжката им, ето, аз ще оставя част от моите свободолюбци да задържат тази част на страната ни и ще оставя върху им силата и благословиите Божи, та никаква друга сила да не може да действа срещу тях;

26 (и това заради извънредната им вяра и търпение в тяхната горест);

27 и аз ще дойда при вас, и ако има някой сред вас, който има желание за свобода, да, ако има останала дори и една искра от свободата, ето, аз ще подтикна въстание сред вас, чак докато онези, които имат желание да си присвоят силата и властта, изчезнат.

28 Да, ето, аз не се страхувам нито от силата ви, нито от властта ви, но моят Бог е Този, от Когото се боя; и е според Неговите заповеди аз да взема мечата си да защитавам делото на моята страна; а това, че претърпяхме такива големи загуби, е заради вашето беззаконие.

29 Ето, време е, да, близко е вече времето, когато ако не се заемете със защитата на страната си и децата си, мечът на правосъдието надвисва над вас; да, и той ще се стовари върху вас, и ще ви накаже чак до пълното ви унищожение.

Do ye suppose that God will look upon you as guiltless while ye sit still and behold these things? Behold I say unto you, Nay. Now I would that ye should remember that God has said that the inward vessel shall be cleansed first, and then shall the outer vessel be cleansed also.

And now, except ye do repent of that which ye have done, and begin to be up and doing, and send forth food and men unto us, and also unto Helaman, that he may support those parts of our country which he has regained, and that we may also recover the remainder of our possessions in these parts, behold it will be expedient that we contend no more with the Lamanites until we have first cleansed our inward vessel, yea, even the great head of our government.

And except ye grant mine epistle, and come out and show unto me a true spirit of freedom, and strive to strengthen and fortify our armies, and grant unto them food for their support, behold I will leave a part of my freemen to maintain this part of our land, and I will leave the strength and the blessings of God upon them, that none other power can operate against them—

And this because of their exceeding faith, and their patience in their tribulations—

And I will come unto you, and if there be any among you that has a desire for freedom, yea, if there be even a spark of freedom remaining, behold I will stir up insurrections among you, even until those who have desires to usurp power and authority shall become extinct.

Yea, behold I do not fear your power nor your authority, but it is my God whom I fear; and it is according to his commandments that I do take my sword to defend the cause of my country, and it is because of your iniquity that we have suffered so much loss.

Behold it is time, yea, the time is now at hand, that except ye do bestir yourselves in the defence of your country and your little ones, the sword of justice doth hang over you; yea, and it shall fall upon you and visit you even to your utter destruction.

30 Ето, очаквам съдействие от вас; и ако вие не ни дадете нужната помощ, ето, аз ще дойда при вас, тъй като в земята Зарахемла и ще ви поразя с меч, тъй че да нямате повече власт да забавяте напредъка на този народ в делото на нашата свобода.

31 Защото ето, Господ няма да допусне вие да живеете и станете силни в беззаконията си, за да унищожите Неговия праведен народ.

32 Ето, можете ли да предположите, че Господ ще ви пощади и ще отиде да осъди ламанитите, когато тъкмо преданието на бащите им е причинило тяхната омраза, да, и тя е удвоена от онези, които се отцепиха от нас, докато вашето беззаконие е по причина на любовта ви към славата и празните светски неща?

33 Вие сами знаете, че прегрешавате Божиите закони и знаете, че ги потъпквате под нозете си. Ето, Господ ми казва: Ако тези, които сте назначили за ваши управители, не се покаят за греховете и беззаконията си, вие ще възлезете да се сражавате срещу тях.

34 И сега, ето, аз, Мороний, съм заставен според завета, който съм сключил, да спазвам заповедите на моя Бог; ето защо, аз бих желал да се придържате към словото Божие и да ми изпратите бързо от вашите запаси и от вашите воини, а също и на Еламан.

35 И ако вие не изпълните това, аз бързо ще дойда при вас; защото ето, Бог не ще допусне да погинем от глад; защото Той ще ни даде от вашата храна, дори ако трябва да стане чрез меч. Затова гледайте да изпълните словото Божие.

36 Ето, аз съм Мороний, вашият върховен военачалник. Аз не търся власт, но искам да я съборя. Аз не търся светска слава, а славата на моя Бог, свободата и благополучието на моята страна. И с това приключвам посланието си.

Behold, I wait for assistance from you; and, except ye do administer unto our relief, behold, I come unto you, even in the land of Zarahemla, and smite you with the sword, insomuch that ye can have no more power to impede the progress of this people in the cause of our freedom.

For behold, the Lord will not suffer that ye shall live and wax strong in your iniquities to destroy his righteous people.

Behold, can you suppose that the Lord will spare you and come out in judgment against the Lamanites, when it is the tradition of their fathers that has caused their hatred, yea, and it has been redoubled by those who have dissented from us, while your iniquity is for the cause of your love of glory and the vain things of the world?

Ye know that ye do transgress the laws of God, and ye do know that ye do trample them under your feet. Behold, the Lord saith unto me: If those whom ye have appointed your governors do not repent of their sins and iniquities, ye shall go up to battle against them.

And now behold, I, Moroni, am constrained, according to the covenant which I have made to keep the commandments of my God; therefore I would that ye should adhere to the word of God, and send speedily unto me of your provisions and of your men, and also to Helaman.

And behold, if ye will not do this I come unto you speedily; for behold, God will not suffer that we should perish with hunger; therefore he will give unto us of your food, even if it must be by the sword. Now see that ye fulfil the word of God.

Behold, I am Moroni, your chief captain. I seek not for power, but to pull it down. I seek not for honor of the world, but for the glory of my God, and the freedom and welfare of my country. And thus I close mine epistle.

Алма 61

- 1 Ето, сега стана така, че скоро след като изпрати посланието си до върховния управител, Мороний получи послание от Пахоран, върховния управител. И това са словата, които той получи:
- 2 Аз, Пахоран, върховният управител на тази страна, изпращам тези слова до Мороний, върховния военачалник на войската. Ето, аз ти казвам, Мороний, че не се радвам на големите ти страдания, не, те натъжават душата ми.
- 3 Но ето, има такива, които се радват на страданията ви, да, дотолкова, че се вдигнаха на бунт срещу мене и срещу хората ми, които са свободолюбци; и тези, които се вдигнаха, са извънредно многобройни.
- 4 И тъкмо тези, които потърсиха да ми отнемат съдийския престол, са причината за това голямо беззаконие; защото те използваха голямо ласкателство и подведоха сърцата на много люде, което ще бъде причина за горчиви страдания между нас; те не изпратиха нашите запаси и заплашиха нашите свободолюбци, та да не дойдат те при вас.
- 5 И ето, те ме изгониха и аз избягах в земята Гедеон с толкова люде, колкото ми беше възможно да събера.
- 6 И ето, аз пратих възвание из цялата тази част на страната; и ето, те ежедневно прииждат към нас, въоръжени за защита на земята си и на свободата си, а и за да си отмъстят за нашите обиди.
- 7 И те надойдоха при нас дотолкова, че онези, които се вдигнаха на бунт срещу нас, са предизвикани, да, дотолкова, че те се боят от нас и не смеят да излязат да се сражават срещу нас.
- 8 Те завладяха земята, сиреч град Зарахемла; те си назначиха цар и той написа до царя на ламанитите, с което се обедини в съюз с него; и в този съюз той се съгласи да задържи град Зарахемла, като смята, че това задържане ще позволи на ламанитите да завладеят останалата част от страната, а той ще бъде поставен за цар на този народ, когато те бъдат подчинени от ламанитите.

Alma 61

Behold, now it came to pass that soon after Moroni had sent his epistle unto the chief governor, he received an epistle from Pahoran, the chief governor. And these are the words which he received:

I, Pahoran, who am the chief governor of this land, do send these words unto Moroni, the chief captain over the army. Behold, I say unto you, Moroni, that I do not joy in your great afflictions, yea, it grieves my soul.

But behold, there are those who do joy in your afflictions, yea, insomuch that they have risen up in rebellion against me, and also those of my people who are freemen, yea, and those who have risen up are exceedingly numerous.

And it is those who have sought to take away the judgment-seat from me that have been the cause of this great iniquity; for they have used great flattery, and they have led away the hearts of many people, which will be the cause of sore affliction among us; they have withheld our provisions, and have daunted our freemen that they have not come unto you.

And behold, they have driven me out before them, and I have fled to the land of Gideon, with as many men as it were possible that I could get.

And behold, I have sent a proclamation throughout this part of the land; and behold, they are flocking to us daily, to their arms, in the defence of their country and their freedom, and to avenge our wrongs.

And they have come unto us, insomuch that those who have risen up in rebellion against us are set at defiance, yea, insomuch that they do fear us and durst not come out against us to battle.

They have got possession of the land, or the city, of Zarahemla; they have appointed a king over them, and he hath written unto the king of the Lamanites, in the which he hath joined an alliance with him; in the which alliance he hath agreed to maintain the city of Zarahemla, which maintenance he supposeth will enable the Lamanites to conquer the remainder of the land, and he shall be placed king over this people when they shall be conquered under the Lamanites.

9 И сега, в посланието си ти ме порицаваш, но това няма значение; аз не се гневя, но се радвам на величието на сърцето ти. Аз, Пахоран, не търся власт, освен само да задържа съдийския си престол, за да може да запазя правата и свободата на моя народ. Моята душа стои здраво в тази свобода, в която Бог ни е направил свободни.

10 И сега, ето, ние ще се съпротивляваме на нечестие дори чак до кръвопролитие. Но ние няма да проливаме кръвта на ламанитите, ако те останат в собствената си земя.

11 Ние няма да проливаме кръвта на братята си, ако те не се вдигат на бунт и не вдигнат меч срещу нас.

12 Ние ще се подчиним на ярема на робството, ако правосъдието Божие го изисква или ако Той ни заповяда да го направим.

13 Но ето, Той не ни заповяда да се покорим на враговете си, но да се уповаваме на Него и Той ще ни избави.

14 Ето защо, възлюбени мой брате Мороний, нека да се съпротивляваме на злото, а всяко зло, срещу което не можем да се съпротивляваме със словата си, да, като бунтове и отцепничества, нека да им се съпротивляваме с мечовете си, за да може да запазим свободата си, за да може да се радваме на голямата привилегия на нашата църква и на делото на нашия Изкупител и нашия Бог.

15 Ето защо, ела бързо при мене с някои от твоите воители и остави останалата част под надзора на Лехий и Теанкум; дай им власт да водят войната в тази част на страната според Духа Божий, Който е също духа на свободата, Който е в тях.

16 Ето, аз им изпратих малко запаси, за да не погинат, докато ти можеш да дойдеш при мене.

17 Събери наедно колкото може по-голяма сила при похода си към нас и ние бързо ще отидем срещу онези отцепници в силата на нашия Бог и според вярата, която е в нас.

And now, in your epistle you have censured me, but it mattereth not; I am not angry, but do rejoice in the greatness of your heart. I, Pahoran, do not seek for power, save only to retain my judgment-seat that I may preserve the rights and the liberty of my people. My soul standeth fast in that liberty in the which God hath made us free.

And now, behold, we will resist wickedness even unto bloodshed. We would not shed the blood of the Lamanites if they would stay in their own land.

We would not shed the blood of our brethren if they would not rise up in rebellion and take the sword against us.

We would subject ourselves to the yoke of bondage if it were requisite with the justice of God, or if he should command us so to do.

But behold he doth not command us that we shall subject ourselves to our enemies, but that we should put our trust in him, and he will deliver us.

Therefore, my beloved brother, Moroni, let us resist evil, and whatsoever evil we cannot resist with our words, yea, such as rebellions and dissensions, let us resist them with our swords, that we may retain our freedom, that we may rejoice in the great privilege of our church, and in the cause of our Redeemer and our God.

Therefore, come unto me speedily with a few of your men, and leave the remainder in the charge of Lehi and Teancum; give unto them power to conduct the war in that part of the land, according to the Spirit of God, which is also the spirit of freedom which is in them.

Behold I have sent a few provisions unto them, that they may not perish until ye can come unto me.

Gather together whatsoever force ye can upon your march hither, and we will go speedily against those dissenters, in the strength of our God according to the faith which is in us.

18 И ще завладеем град Зарахемла, за да може да се
сдобием с повече храна и да изпратим на Лехий и
Теанкум; да, ние ще отидем срещу тях в силата
Господна и ще сложим край на това голямо беззаконие.

19 И сега, Мороний, аз се радвам, че получих твое
послание, защото бях малко загрижен относно това
какво да правим и дали е справедливо за нас да
тръгнем срещу братята си.

20 Но ти каза, че освен ако те не се покаят, Господ ти
е заповядал да тръгнеш срещу тях.

21 Гледай да подкрепиш Лехий и Теанкум в Господа;
кажи им да не се страхуват, защото Бог ще ги изба-
ви, да, тъй както и всички онези, които стоят здра-
во в тази свобода, с която Бог ги е направил свобод-
ни. И сега, аз приключвам посланието си до моя
възлюбен брат Мороний.

And we will take possession of the city of Zarahemla,
that we may obtain more food to send forth unto Lehi
and Teancum; yea, we will go forth against them in the
strength of the Lord, and we will put an end to this
great iniquity.

And now, Moroni, I do joy in receiving your epistle,
for I was somewhat worried concerning what we should
do, whether it should be just in us to go against our
brethren.

But ye have said, except they repent the Lord hath
commanded you that ye should go against them.

See that ye strengthen Lehi and Teancum in the
Lord; tell them to fear not, for God will deliver them,
yea, and also all those who stand fast in that liberty
wherewith God hath made them free. And now I close
mine epistle to my beloved brother, Moroni.

Алма 62

- 1 И сега стана така, че когато Мороний получи това послание, сърцето му се окуражи и се изпълни с извънредно голяма радост заради верността на Пахоран, че той също не е предател на свободата и делото на страната си.
- 2 Но той много се натъжи заради беззаконието на онези, които бяха изгонили Пахоран от съдийския престол, да, и накрая заради онези, които се бяха разбунтували против страната си и против своя Бог.
- 3 И стана така, че Мороний, според желанието на Пахоран, взе малък брой от воини, предаде на Лехий и Теанкум командването на останалата част от своята войска и тръгна на поход към земята Гедеон.
- 4 И където и да отидеше по пътя си към земята Гедеон, той издигаше знамето на свободата и събираше всяка сила, която можеше.
- 5 И стана така, че хиляди се стекоха под неговото знаме и взеха мечовете си в защита на своята свобода, та да могат да не попаднат в робство.
- 6 И тъй, когато Мороний събра наедно толкова мъже, колкото можеше да събере по време на целия си поход, той дойде в земята Гедеон; и като обединиха силите си с Пахоран, те станаха извънредно силни, даже по-силни от воините на Пакус, който беше царят на онези отцепници, които бяха изгонили свободолюбците от земята Зарахемла и бяха завладели земята.
- 7 И стана така, че Мороний и Пахоран слязоха с войските си в земята Зарахемла, и излязоха срещу града и срещнаха воините на Пакус, тъй че те възлязоха в битка.
- 8 И ето, Пакус беше убит и воините му бяха пленени, а Пахоран беше възстановен на съдийския престол.

Alma 62

And now it came to pass that when Moroni had received this epistle his heart did take courage, and was filled with exceedingly great joy because of the faithfulness of Pahoran, that he was not also a traitor to the freedom and cause of his country.

But he did also mourn exceedingly because of the iniquity of those who had driven Pahoran from the judgment-seat, yea, in fine because of those who had rebelled against their country and also their God.

And it came to pass that Moroni took a small number of men, according to the desire of Pahoran, and gave Lehi and Teancum command over the remainder of his army, and took his march towards the land of Gideon.

And he did raise the standard of liberty in whatsoever place he did enter, and gained whatsoever force he could in all his march towards the land of Gideon.

And it came to pass that thousands did flock unto his standard, and did take up their swords in the defence of their freedom, that they might not come into bondage.

And thus, when Moroni had gathered together whatsoever men he could in all his march, he came to the land of Gideon; and uniting his forces with those of Pahoran they became exceedingly strong, even stronger than the men of Pachus, who was the king of those dissenters who had driven the freemen out of the land of Zarahemla and had taken possession of the land.

And it came to pass that Moroni and Pahoran went down with their armies into the land of Zarahemla, and went forth against the city, and did meet the men of Pachus, insomuch that they did come to battle.

And behold, Pachus was slain and his men were taken prisoners, and Pahoran was restored to his judgment-seat.

9 И воините на Пакус бяха осъдени според закона, както и онези царски поддържници, които бяха хванати и хвърлени в тъмница; и те бяха екзекутирани според закона; да, онези от воините на Пакус и онези от царските поддържници, които не поискаха да вдигнат оръжие в защита на страната си, но искаха да се бият против нея, бяха предадени на смърт.

10 И тъй, стана нужно този закон да бъде строго съблюдаван заради безопасността на страната им; да, и всеки, който се намереше да отрича свободата им, бързо биваше екзекутиран според закона.

11 И тъй свърши тридесетата година от управление-то на съдиите над народа на Нефи, като Мороний и Пахоран възстановиха мира в земята Зарахемла сред собствения си народ и наказаха със смърт всички онези, които не бяха верни на делото на свободата.

12 И стана така, че в началото на тридесет и първата година от управлението на съдиите над народа на Нефи, Мороний заповяда незабавно да се изпратят запаси, а също и войска от шест хиляди души на Еламан, за да му помогнат да запази тази част от страната.

13 И той накара също да се изпрати войска от шест хиляди души на Лехий и Теанкум, заедно с достатъчно количество храна. И стана така, че това бе сторено, за да се укрепи страната срещу ламанитите.

14 И стана така, че Мороний и Пахоран, след като оставиха голяма група от воители в земята Зарахемла, напреднаха с голяма група от воители към земята Нефия, решени да надвият ламанитите в този град.

15 И стана така, че докато напредваха към земята, те заловиха голяма група от воители от ламанитите, избиха мнозина от тях и взеха запасите им и оръжията им за война.

16 И стана така, че след като ги хванаха, те ги накараха да встъпят в завет, че няма да вдигнат повече оръжията си за война срещу нефитите.

And the men of Pachus received their trial, according to the law, and also those king-men who had been taken and cast into prison; and they were executed according to the law; yea, those men of Pachus and those king-men, whosoever would not take up arms in the defence of their country, but would fight against it, were put to death.

And thus it became expedient that this law should be strictly observed for the safety of their country; yea, and whosoever was found denying their freedom was speedily executed according to the law.

And thus ended the thirtieth year of the reign of the judges over the people of Nephi; Moroni and Pahoran having restored peace to the land of Zarahemla, among their own people, having inflicted death upon all those who were not true to the cause of freedom.

And it came to pass in the commencement of the thirty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi, Moroni immediately caused that provisions should be sent, and also an army of six thousand men should be sent unto Helaman, to assist him in preserving that part of the land.

And he also caused that an army of six thousand men, with a sufficient quantity of food, should be sent to the armies of Lehi and Teancum. And it came to pass that this was done to fortify the land against the Lamanites.

And it came to pass that Moroni and Pahoran, leaving a large body of men in the land of Zarahemla, took their march with a large body of men towards the land of Nephiah, being determined to overthrow the Lamanites in that city.

And it came to pass that as they were marching towards the land, they took a large body of men of the Lamanites, and slew many of them, and took their provisions and their weapons of war.

And it came to pass after they had taken them, they caused them to enter into a covenant that they would no more take up their weapons of war against the Nephites.

17 И когато встъпиха в този завет, те ги изпратиха да живеят в страната с народа на Амон; и тези, които не бяха избити, бяха на брой около четири хиляди.

18 И стана така, че след като ги изпратиха, те продължиха похода си към земята Нефия. И стана така, че когато дойдоха до град Нефия, те разпънаха шатрите си в равнината Нефия, която е близо до град Нефия.

19 Сега, на Мороний му се искаше ламанитите да излязат да се сражават срещу тях в равнината; но ламанитите, познавайки извънредно голямата им смелост и виждайки големия им брой, не посмяха да излязат против тях; ето защо, те не се биха на този ден.

20 И когато настъпи нощта, Мороний излезе в тъмнината и се изкачи на върха на стената, за да разучи в коя част на града ламанитите стануват с войските си.

21 И стана така, че те бяха на изток при входа; и те всички бяха заспали. Тогава Мороний се върна при войската си и заповяда да се приготвят бързо здрави върви и стълби, които да бъдат спуснати от върха на стената във вътрешността, заградена от стената.

22 И стана така, че Мороний накара воините си да излязат и се изкачат на върха на стената, и оттам да се спуснат в западната част на града, да, там където ламанитите не стануваха с войските си.

23 И стана така, че през нощта те всички се спуснаха в града посредством здравите върви и стълбите си; и тъй, когато дойде утрото, те всички бяха вътре в града.

24 И сега, когато ламанитите се събудиха и видяха, че войските на Мороний са отвътре стените, те се изплашиха извънредно, дотолкова, че побягнаха през прохода.

And when they had entered into this covenant they sent them to dwell with the people of Ammon, and they were in number about four thousand who had not been slain.

And it came to pass that when they had sent them away they pursued their march towards the land of Nephiah. And it came to pass that when they had come to the city of Nephiah, they did pitch their tents in the plains of Nephiah, which is near the city of Nephiah.

Now Moroni was desirous that the Lamanites should come out to battle against them, upon the plains; but the Lamanites, knowing of their exceedingly great courage, and beholding the greatness of their numbers, therefore they durst not come out against them; therefore they did not come to battle in that day.

And when the night came, Moroni went forth in the darkness of the night, and came upon the top of the wall to spy out in what part of the city the Lamanites did camp with their army.

And it came to pass that they were on the east, by the entrance; and they were all asleep. And now Moroni returned to his army, and caused that they should prepare in haste strong cords and ladders, to be let down from the top of the wall into the inner part of the wall.

And it came to pass that Moroni caused that his men should march forth and come upon the top of the wall, and let themselves down into that part of the city, yea, even on the west, where the Lamanites did not camp with their armies.

And it came to pass that they were all let down into the city by night, by the means of their strong cords and their ladders; thus when the morning came they were all within the walls of the city.

And now, when the Lamanites awoke and saw that the armies of Moroni were within the walls, they were affrighted exceedingly, insomuch that they did flee out by the pass.

25 И сега, когато Мороний видя, че те бягат от него, той накара воините си да тръгнат срещу тях и изби мнозина, обкръжи и взе в плен много други, а останалата им част избяга в страната Мороний, която е в пределите край морския бряг.

26 Тъй Мороний и Пахоран придобиха владение над град Нефия, без да погине нито една душа, а имаше много от ламанитите, които бяха убити.

27 Сега стана така, че много от ламанитите, които бяха пленени, пожелаха да се присъединят към народа на Амон и да станат свободни люде.

28 И стана така, че на всички, които пожелаха това, желанието им бе удовлетворено.

29 И тъй всички пленници от ламанитите се присъединиха към народа на Амон и започнаха да се трудят усилено, обработвайки земята, отглеждайки всякакъв вид зърно и стада, и черди от всякакъв вид; и тъй нефитите се отърваха от голямо бреме; да, защото те се отърваха от всички пленници на ламанитите.

30 Сега стана така, че след като беше завладял град Нефия и беше взел много пленници, което много намали войските на ламанитите, и като беше възвърнал много от нефитите, които бяха попаднали в плен, което много подсили неговата войска, Мороний тръгна от земята Нефия към земята Лехий.

31 И стана така, че когато ламанитите видяха, че Мороний идва срещу тях, те отново се уплашиха и побягнаха пред войската на Мороний.

32 И стана така, че Мороний и войската му ги преследваха от град на град, докато се срещнаха с Лехий и Теанкум; а ламанитите побягнаха от Лехий и Теанкум чак надолу към пределите край морския бряг, докато стигнаха в земята Мороний.

33 И всички войски на ламанитите бяха събрани наедно в земята Мороний. И Аморон, царят на ламанитите, беше също с тях.

And now when Moroni saw that they were fleeing before him, he did cause that his men should march forth against them, and slew many, and surrounded many others, and took them prisoners; and the remainder of them fled into the land of Moroni, which was in the borders by the seashore.

Thus had Moroni and Pahoran obtained the possession of the city of Nephiah without the loss of one soul; and there were many of the Lamanites who were slain.

Now it came to pass that many of the Lamanites that were prisoners were desirous to join the people of Ammon and become a free people.

And it came to pass that as many as were desirous, unto them it was granted according to their desires.

Therefore, all the prisoners of the Lamanites did join the people of Ammon, and did begin to labor exceedingly, tilling the ground, raising all manner of grain, and flocks and herds of every kind; and thus were the Nephites relieved from a great burden; yea, insomuch that they were relieved from all the prisoners of the Lamanites.

Now it came to pass that Moroni, after he had obtained possession of the city of Nephiah, having taken many prisoners, which did reduce the armies of the Lamanites exceedingly, and having regained many of the Nephites who had been taken prisoners, which did strengthen the army of Moroni exceedingly; therefore Moroni went forth from the land of Nephiah to the land of Lehi.

And it came to pass that when the Lamanites saw that Moroni was coming against them, they were again frightened and fled before the army of Moroni.

And it came to pass that Moroni and his army did pursue them from city to city, until they were met by Lehi and Teancum; and the Lamanites fled from Lehi and Teancum, even down upon the borders by the seashore, until they came to the land of Moroni.

And the armies of the Lamanites were all gathered together, insomuch that they were all in one body in the land of Moroni. Now Ammoron, the king of the Lamanites, was also with them.

34 И стана така, че Мороний и Лехий, и Теанкум стануваха с войските си наоколо в пределите на земята Мороний, тъй че ламанитите бяха заобиколенни в пределите край пустошта на юг и в пределите край пустошта на изток.

35 И тъй те стануваха през нощта; защото ето, както нефитите, тъй и ламанитите бяха изнурени от дългия поход; ето защо, те не се решиха на никаква нощна хитрост, с изключение на Теанкум; защото той беше извънредно разгневен на Амороон дотолкова, че смяташе Амороон и брат му Амаликия за причината за тази голяма и продължителна война между тях и ламанитите, която беше станала причина за толкова битки и кръвопролития, да, и също за такъв голям глад.

36 И стана така, че Теанкум в гнева си отиде в стана на ламанитите и се спусна по стените на града. И той се прехвърляше от едно място на друго с въже, докато не намери царя; и хвърли копие по него, което го прободде близо до сърцето. Но ето, преди да умре, царят събуди слугите си, те подгониха Теанкум и го убиха.

37 Сега стана така, че когато Лехий и Мороний научиха, че Теанкум е убит, те бяха извънредно наскърбени; защото ето, той се беше бил храбро за страната си, да, бидейки истински приятел на свободата; и той беше изстрадал доста много извънредно тежки страдания. Но ето, той беше мъртъв и беше поел по пътя на цялата земя.

38 Сега стана така, че на сутринта Мороний напредна с войската си и връхлетя ламанитите, като ги изкла с голямо клане; и те бяха изгонени въвн от земята; и те побягнаха и не се върнаха повече срещу нефитите за това време.

39 И тъй свърши тридесет и първата година от управлението на съдиите над народа на Нефи; и тъй, те имаха войни и кръвопролития, и глад, и страдания в продължение на много години.

And it came to pass that Moroni and Lehi and Teancum did encamp with their armies round about in the borders of the land of Moroni, insomuch that the Lamanites were encircled about in the borders by the wilderness on the south, and in the borders by the wilderness on the east.

And thus they did encamp for the night. For behold, the Nephites and the Lamanites also were weary because of the greatness of the march; therefore they did not resolve upon any stratagem in the night-time, save it were Teancum; for he was exceedingly angry with Ammoroan, insomuch that he considered that Ammoroan, and Amalickiah his brother, had been the cause of this great and lasting war between them and the Lamanites, which had been the cause of so much war and bloodshed, yea, and so much famine.

And it came to pass that Teancum in his anger did go forth into the camp of the Lamanites, and did let himself down over the walls of the city. And he went forth with a cord, from place to place, insomuch that he did find the king; and he did cast a javelin at him, which did pierce him near the heart. But behold, the king did awaken his servants before he died, insomuch that they did pursue Teancum, and slew him.

Now it came to pass that when Lehi and Moroni knew that Teancum was dead they were exceedingly sorrowful; for behold, he had been a man who had fought valiantly for his country, yea, a true friend to liberty; and he had suffered very many exceedingly sore afflictions. But behold, he was dead, and had gone the way of all the earth.

Now it came to pass that Moroni marched forth on the morrow, and came upon the Lamanites, insomuch that they did slay them with a great slaughter; and they did drive them out of the land; and they did flee, even that they did not return at that time against the Nephites.

And thus ended the thirty and first year of the reign of the judges over the people of Nephi; and thus they had had wars, and bloodsheds, and famine, and affliction, for the space of many years.

40 И имаше убийства и раздори, и отцепничества, и всякакъв вид беззаконие сред народа на Нефи; при все това, те бяха пощадени заради праведните, да, заради молитвите на праведните.

41 Но ето, поради извънредно голямата продължителност на войната между ламанитите и нефитите, мнозина се ожесточиха поради голямата продължителност на войната; докато мнозина други смекчиха сърцата си поради страданията си дотолкова, че се смириха пред Бога чак до дълбината на смириенето.

42 И стана така, че след като укрепи достатъчно силно онези части на страната, които бяха най-много изложени на ламанитите, Мороний се върна обратно в град Зарахемла; също и Еламан се върна обратно в мястото на своето наследство; и тъй сред народа на Нефи още веднъж бе установен мир.

43 И Мороний предаде командването на войските си в ръцете на своя син, чието име беше Морония, а той се оттегли в собствения си дом, та да може да прекара оставащите си дни в мир.

44 Пахоран се върна отново на съдийския си престол; а Еламан започна отново да проповядва на людетe словото Божие, защото поради многото войни и раздори отново бе станало нужно да се въведе ред в църквата.

45 Ето защо, Еламан и братята му тръгнаха и провъзгласяваха словото Божие с голяма сила, и убедиха много люде в тяхното нечестие, и това ги накара да се покаят за греховете си и да бъдат кръстени в Господа, техния Бог.

46 И стана така, че те установиха отново църквата Божия из цялата страна.

47 Да, и бяха издадени разпоредби съгласно закона. И бяха избрани техните съдии и върховни съдии.

48 И народът на Нефи отново започна да преуспява в страната, да се умножава и отново да става извънредно силен. И людетe започнаха много да забогатяват.

And there had been murders, and contentions, and dissensions, and all manner of iniquity among the people of Nephi; nevertheless for the righteous' sake, yea, because of the prayers of the righteous, they were spared.

But behold, because of the exceedingly great length of the war between the Nephites and the Lamanites many had become hardened, because of the exceedingly great length of the war; and many were softened because of their afflictions, insomuch that they did humble themselves before God, even in the depth of humility.

And it came to pass that after Moroni had fortified those parts of the land which were most exposed to the Lamanites, until they were sufficiently strong, he returned to the city of Zarahemla; and also Helaman returned to the place of his inheritance; and there was once more peace established among the people of Nephi.

And Moroni yielded up the command of his armies into the hands of his son, whose name was Moronihah; and he retired to his own house that he might spend the remainder of his days in peace.

And Pahoran did return to his judgment-seat; and Helaman did take upon him again to preach unto the people the word of God; for because of so many wars and contentions it had become expedient that a regulation should be made again in the church.

Therefore, Helaman and his brethren went forth, and did declare the word of God with much power unto the convincing of many people of their wickedness, which did cause them to repent of their sins and to be baptized unto the Lord their God.

And it came to pass that they did establish again the church of God, throughout all the land.

Yea, and regulations were made concerning the law. And their judges, and their chief judges were chosen.

And the people of Nephi began to prosper again in the land, and began to multiply and to wax exceedingly strong again in the land. And they began to grow exceedingly rich.

49 Но въпреки богатствата си и силата си, и преуспяването си, те не се издигнаха в гордостта на очите си, нито пък бяха бавни за да помнят Господа, своя Бог; но те се смиряваха извънредно пред Него.

50 Да, те си спомняха какви велики неща бе извършил Господ за тях и че ги беше избавил от смърт и от окови, и от тъмници, и от всякакъв вид страдания, и че Той ги беше избавил дори от ръцете на враговете им.

51 И те се молеха непрестанно на Господа, техния Бог дотолкова, че Господ ги благослови според словото Си, тъй че те станаха силни и преуспяваха в страната.

52 И стана така, че всички тези неща се изпълниха. И Еламан умря на тридесет и петата година от управлението на съдиите над народа на Нефи.

But notwithstanding their riches, or their strength, or their prosperity, they were not lifted up in the pride of their eyes; neither were they slow to remember the Lord their God; but they did humble themselves exceedingly before him.

Yea, they did remember how great things the Lord had done for them, that he had delivered them from death, and from bonds, and from prisons, and from all manner of afflictions, and he had delivered them out of the hands of their enemies.

And they did pray unto the Lord their God continually, insomuch that the Lord did bless them, according to his word, so that they did wax strong and prosper in the land.

And it came to pass that all these things were done. And Helaman died, in the thirty and fifth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Алма 63

- 1 И стана така, че в началото на тридесет и шестата година от управлението на съдиите над народа на Нефи, Сивелон влезе във владение на онези свети неща, предадени на Еламан от Алма.
- 2 И той беше праведен човек и ходеше правдиво пред Бога; и непрестанно съблюдаваше да върши добро и да спазва заповедите на Господа, своя Бог; и брат му правеше същото.
- 3 И стана така, че Мороний също умря. И тъй свърши тридесет и шестата година от управлението на съдиите.
- 4 И стана така, че на тридесет и седмата година от управлението на съдиите голяма група хора, на брой тъкмо до пет хиляди и четиристотин души, заедно със съпругите си и децата си напуснаха земята Зарахемла и отидоха в земята на север.
- 5 И стана така, че Агот, бидейки извънредно любознателен човек, отиде и си построи извънредно голям кораб в пределите на земята Изобилие край земята Опустошение и го спусна в западното море, близо до тесния провлак, който водеше към земята на север.
- 6 И ето, имаше много нефити, които се качиха на кораба, и отплаваха с много запаси, а също и с много жени и деца; и те поеха на север. И тъй свърши тридесет и седмата година.
- 7 И през тридесет и осмата година същият този човек построи други кораби. И първият кораб се завърна и още повече люде се качиха на него; и те също взеха много запаси и се отправиха на север.
- 8 И стана така, че за тях повече не се чу. И ние предполагаме, че те са се удавили в дълбините на морето. И стана така, че и друг кораб също отплава; и накъде отиде той, ние не знаем.
- 9 И стана така, че в същата година имаше много люде, които заминаха за земята на север. И тъй свърши тридесет и осмата година.

Alma 63

And it came to pass in the commencement of the thirty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi, that Shiblön took possession of those sacred things which had been delivered unto Helaman by Alma.

And he was a just man, and he did walk uprightly before God; and he did observe to do good continually, to keep the commandments of the Lord his God; and also did his brother.

And it came to pass that Moroni died also. And thus ended the thirty and sixth year of the reign of the judges.

And it came to pass that in the thirty and seventh year of the reign of the judges, there was a large company of men, even to the amount of five thousand and four hundred men, with their wives and their children, departed out of the land of Zarahemla into the land which was northward.

And it came to pass that Hagoth, he being an exceedingly curious man, therefore he went forth and built him an exceedingly large ship, on the borders of the land Bountiful, by the land Desolation, and launched it forth into the west sea, by the narrow neck which led into the land northward.

And behold, there were many of the Nephites who did enter therein and did sail forth with much provisions, and also many women and children; and they took their course northward. And thus ended the thirty and seventh year.

And in the thirty and eighth year, this man built other ships. And the first ship did also return, and many more people did enter into it; and they also took much provisions, and set out again to the land northward.

And it came to pass that they were never heard of more. And we suppose that they were drowned in the depths of the sea. And it came to pass that one other ship also did sail forth; and whither she did go we know not.

And it came to pass that in this year there were many people who went forth into the land northward. And thus ended the thirty and eighth year.

10 И стана така, че на тридесет и деветата година от управлението на съдиите и Сивелон умря, а Кориантон беше отишъл в земята на север с кораб, за да закара запаси на людете, които бяха отишли в тази страна.

11 Ето защо, стана нужно преди смъртта си Сивелон да предаде тези свети неща на сина на Еламан на име Еламан, наречен по името на баща си.

12 Сега ето, всичките тези издълбавания, които бяха във владение на Еламан, бяха записани и изпратени сред чедата човешки по цялата страна, освен онези части, които Алма беше заповядал да не се разпространяват.

13 При все това, тези неща трябваше да се пазят свети и да се предават от едно поколение на друго; ето защо, през същата година, преди смъртта на Сивелон, те бяха поверени на Еламан.

14 И стана така, че и през тази година се появиха някои отцепници, които отидоха при ламанитите; и те отново бяха подтикнати към гняв срещу нефитите.

15 И през същата тази година те слязоха с многобройна войска да воюват срещу народа на Морония, сиреч срещу войската на Морония, в която война те бяха бити и изгонени обратно в собствените им земи, като понесоха големи загуби.

16 И тъй свърши тридесет и деветата година от управлението на съдиите над народа на Нефи.

17 И тъй свърши разказът на Алма и на Еламан, неговия син, както и на Сивелон, който беше негов син.

And it came to pass in the thirty and ninth year of the reign of the judges, Shiblōn died also, and Corianton had gone forth to the land northward in a ship, to carry forth provisions unto the people who had gone forth into that land.

Therefore it became expedient for Shiblōn to confer those sacred things, before his death, upon the son of Helaman, who was called Helaman, being called after the name of his father.

Now behold, all those engravings which were in the possession of Helaman were written and sent forth among the children of men throughout all the land, save it were those parts which had been commanded by Alma should not go forth.

Nevertheless, these things were to be kept sacred, and handed down from one generation to another; therefore, in this year, they had been conferred upon Helaman, before the death of Shiblōn.

And it came to pass also in this year that there were some dissenters who had gone forth unto the Lamanites; and they were stirred up again to anger against the Nephites.

And also in this same year they came down with a numerous army to war against the people of Moronihah, or against the army of Moronihah, in the which they were beaten and driven back again to their own lands, suffering great loss.

And thus ended the thirty and ninth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus ended the account of Alma, and Helaman his son, and also Shiblōn, who was his son.

Книгата на Еламан

Разказ за нефитите. Техните войни и раздори, и техните разногласия. А също и пророчествата на много свети пророци преди пришествието на Христа, според летописите на Еламан, син на Еламан, а също и според летописите на неговите синове, чак до пришествието на Христа. И също много от ламанитите са обвърнати. Разказ за тяхното обръщане. Разказ за праведността на ламанитите и за нечестията и мерзостите на нефитите, според летописа на Еламан и неговите синове чак до пришествието на Христа, който летопис е наречен Книгата на Еламан, и тъй нататък.

Еламан 1

- 1 И сега ето, стана така, че в началото на четиридесетата година от управлението на съдиите над народа на Нефи, настанаха сериозни трудности сред народа на нефитите.
- 2 Защото ето, Пахоран беше умрял и беше поел по пътя на цялата земя; затова настана сериозен раздор относно това кой от братята, които бяха синове на Пахоран, трябва да заеме съдийския престол.
- 3 Сега, това са имената на тези, които се бореха за съдийския престол и които причиниха разпри и сред народа: Пахоран, Паанхий и Пакумени.
- 4 Сега, това не са всичките синове на Пахоран (защото той имаше много), но това са тези, които се бореха за съдийския престол; поради което образуваха три разделяния сред народа.
- 5 Въпреки това, стана така, че Пахоран бе определен от гласа на народа да бъде върховен съдия и управител на народа на Нефи.
- 6 И стана така, че когато Пакумени видя, че няма да може да се сдобие със съдийския престол, той присъедини гласа си към този на народа.

The Book of Helaman

An account of the Nephites. Their wars and contentions, and their dissensions. And also the prophecies of many holy prophets, before the coming of Christ, according to the records of Helaman, who was the son of Helaman, and also according to the records of his sons, even down to the coming of Christ. And also many of the Lamanites are converted. An account of their conversion. An account of the righteousness of the Lamanites, and the wickedness and abominations of the Nephites, according to the record of Helaman and his sons, even down to the coming of Christ, which is called the book of Helaman, and so forth.

Helaman 1

And now behold, it came to pass in the commencement of the fortieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there began to be a serious difficulty among the people of the Nephites.

For behold, Pahoran had died, and gone the way of all the earth; therefore there began to be a serious contention concerning who should have the judgment-seat among the brethren, who were the sons of Pahoran.

Now these are their names who did contend for the judgment-seat, who did also cause the people to contend: Pahoran, Paanchi, and Pacumeni.

Now these are not all the sons of Pahoran (for he had many), but these are they who did contend for the judgment-seat; therefore, they did cause three divisions among the people.

Nevertheless, it came to pass that Pahoran was appointed by the voice of the people to be chief judge and a governor over the people of Nephi.

And it came to pass that Pacumeni, when he saw that he could not obtain the judgment-seat, he did unite with the voice of the people.

7 Но ето, Паанхий и онази част от народа, които желяеха той да им стане управител, се ядосаха извънредно много; ето защо, той беше готов да поощри тези люде да се вдигнат на бунт срещу братята си.

8 И стана така, че когато щеше да го направи, ето, той беше хванат и съден според гласа на народа, и беше осъден на смърт; защото се беше вдигнал на бунт и се беше опитал да унищожи свободата на народа.

9 Сега, когато онези, които искаха той да стане те-хен управител, видяха, че той е осъден на смърт, те се разгневиха и ето, пратиха един на име Кискумен чак в съдилището на Пахоран и той уби Пахоран, както си седеше на съдийския престол.

10 И той беше преследван от слугите на Пахоран; но бягството на Кискумен беше толкова бързо, че никой човек не можа да го застигне.

11 И той се върна при онези, които го бяха изпратили, и те всички встъпиха в завет, да, като се закляха в техния вечен Създател, да не казват на никой човек, че Кискумен е убил Пахоран.

12 Ето защо, Кискумен не беше познат сред народа на Нефи, защото той беше предрешен по времето, когато уби Пахоран. И Кискумен, и бандата му, която беше сключила завет с него, се смесиха с людете по начин, че никой да не може да бъде открит; но колкото бяха открити, бяха осъдени на смърт.

13 И сега ето, Пакумени бе избран от гласа на народа да бъде върховен съдия и управител на народа и да управлява на мястото на брат си Пахоран; и това беше според правото му. И всичко това беше извършено през четиридесетата година от управлението на съдиите; и годината свърши.

14 И стана така, че на четиридесет и първата година от управлението на съдиите ламанитите събраха безбройна войска и я въоръжиха с мечове, и с криви ножове, и с лъкове, и със стрели, и с шлемове, и с нагръдници, и с всякакъв вид различни щитове.

But behold, Paanchi, and that part of the people that were desirous that he should be their governor, was exceedingly wroth; therefore, he was about to flatter away those people to rise up in rebellion against their brethren.

And it came to pass as he was about to do this, behold, he was taken, and was tried according to the voice of the people, and condemned unto death; for he had raised up in rebellion and sought to destroy the liberty of the people.

Now when those people who were desirous that he should be their governor saw that he was condemned unto death, therefore they were angry, and behold, they sent forth one Kishkumen, even to the judgment-seat of Pahoran, and murdered Pahoran as he sat upon the judgment-seat.

And he was pursued by the servants of Pahoran; but behold, so speedy was the flight of Kishkumen that no man could overtake him.

And he went unto those that sent him, and they all entered into a covenant, yea, swearing by their everlasting Maker, that they would tell no man that Kishkumen had murdered Pahoran.

Therefore, Kishkumen was not known among the people of Nephi, for he was in disguise at the time that he murdered Pahoran. And Kishkumen and his band, who had covenanted with him, did mingle themselves among the people, in a manner that they all could not be found; but as many as were found were condemned unto death.

And now behold, Pacumeni was appointed, according to the voice of the people, to be a chief judge and a governor over the people, to reign in the stead of his brother Pahoran; and it was according to his right. And all this was done in the fortieth year of the reign of the judges; and it had an end.

And it came to pass in the forty and first year of the reign of the judges, that the Lamanites had gathered together an innumerable army of men, and armed them with swords, and with cimeters and with bows, and with arrows, and with head-plates, and with breast-plates, and with all manner of shields of every kind.

15 И те слязоха отново, за да могат да започнат битка срещу нефитите. И те бяха водени от човек, чието име беше Кориантумър; и той беше потомък на Зарахемла; и той беше отцепник от нефитите; и той беше едър и могъщ човек.

16 Ето защо, царят на ламанитите, чието име беше Тувалат и който беше син на Аморон, смяташе, че Кориантумър, бидейки могъщ човек, би могъл да застане срещу нефитите със силата си, а също и с голямата си мъдрост, тъй че като го изпрати, да може да придобие власт над нефитите,

17 затова той ги подтикна към гняв, събра войските си, назначи Кориантумър за техен водач и ги накара да слязат в земята Зарахемла, за да се сражават срещу нефитите.

18 И стана така, че поради всички тези раздори и всички тези трудности в управата, нефитите не бяха поставили достатъчно стражи в земята Зарахемла; защото те смятаха, че ламанитите няма да смеят да навлязат в сърцето на земите им, за да нападнат този голям град Зарахемла.

19 Но стана така, че Кориантумър напредна начело на многобройното си войнство и връхлетя жителите на града, и тяхното напредване беше с такава изключително голяма бързина, че нефитите нямаха никакво време да съберат войските си.

20 Поради това, Кориантумър посече стражата пред входа на града и навлезе в града с цялата си войска; и те избиха всички, които им се противопоставиха, тъй че завладяха целия град.

21 И стана така, че Пакумени, който беше върховен съдия, побягна пред Кориантумър чак до градските стени. И стана така, че Кориантумър го удари в стената с такава сила, че той умря. И тъй свършиха дните на Пакумени.

And they came down again that they might pitch battle against the Nephites. And they were led by a man whose name was Coriantumr; and he was a descendant of Zarahemla; and he was a dissenter from among the Nephites; and he was a large and a mighty man.

Therefore, the king of the Lamanites, whose name was Tubaloth, who was the son of Ammoron, supposing that Coriantumr, being a mighty man, could stand against the Nephites, with his strength and also with his great wisdom, insomuch that by sending him forth he should gain power over the Nephites—

Therefore he did stir them up to anger, and he did gather together his armies, and he did appoint Coriantumr to be their leader, and did cause that they should march down to the land of Zarahemla to battle against the Nephites.

And it came to pass that because of so much contention and so much difficulty in the government, that they had not kept sufficient guards in the land of Zarahemla; for they had supposed that the Lamanites durst not come into the heart of their lands to attack that great city Zarahemla.

But it came to pass that Coriantumr did march forth at the head of his numerous host, and came upon the inhabitants of the city, and their march was with such exceedingly great speed that there was no time for the Nephites to gather together their armies.

Therefore Coriantumr did cut down the watch by the entrance of the city, and did march forth with his whole army into the city, and they did slay every one who did oppose them, insomuch that they did take possession of the whole city.

And it came to pass that Pacumeni, who was the chief judge, did flee before Coriantumr, even to the walls of the city. And it came to pass that Coriantumr did smite him against the wall, insomuch that he died. And thus ended the days of Pacumeni.

22 И сега, когато Кориантумър видя, че е завладял град Зарахемла, и видя, че нефитите бягат пред тях и са избивани, залавяни и хвърляни в тъмница, и че той беше завладял най-силната крепост в цялата страна, сърцето му се окуражи толкова, че беше готов да тръгне срещу цялата страна.

23 И сега, той не остана в земята Зарахемла, а тръгна с голяма войска чак към град Изобилие; защото неговото намерение беше да напредва и да си пробива път с меч, за да може да се сдобие със северните части на страната.

24 И като смяташе, че най-голямата им сила е в средата на страната, той напредна, без да им даде време да се съберат наедно, освен на малки групи; и по този начин те ги връхлетяха и ги изравниха със земята.

25 Но ето, походът на Кориантумър през центъра на страната даде голямо предимство на Морония над тях, въпреки големия брой нефити, които бяха убити.

26 Защото ето, Морония беше предполагал, че ламанитите няма да посмеят да дойдат в центъра на страната, а ще нападнат градовете, разположени около пределите, както бяха правили дотогава; затова Морония беше заповядал силните им войски да защитават онези части около пределите.

27 Но ето, ламанитите не се изплашиха според неговото желание, а дойдоха в центъра на страната и превзеха главния град, който беше град Зарахемла, и напредваха през най-централните части на страната, избивайки навсякъде хората с голямо клане, и мъже, и жени, и деца, завладявайки много градове и много крепости.

28 Но когато Морония откри това, той изпрати незабавно Лехий с войска, за да ги пресрещне, преди да стигнат до земята Изобилие.

29 И тъй той стори; и пресрещна ги преди да стигнат земята Изобилие, и им даде битка, тъй че те започнаха да отстъпват назад към земята Зарахемла.

And now when Coriantumr saw that he was in possession of the city of Zarahemla, and saw that the Nephites had fled before them, and were slain, and were taken, and were cast into prison, and that he had obtained the possession of the strongest hold in all the land, his heart took courage insomuch that he was about to go forth against all the land.

And now he did not tarry in the land of Zarahemla, but he did march forth with a large army, even towards the city of Bountiful; for it was his determination to go forth and cut his way through with the sword, that he might obtain the north parts of the land.

And, supposing that their greatest strength was in the center of the land, therefore he did march forth, giving them no time to assemble themselves together save it were in small bodies; and in this manner they did fall upon them and cut them down to the earth.

But behold, this march of Coriantumr through the center of the land gave Moronihah great advantage over them, notwithstanding the greatness of the number of the Nephites who were slain.

For behold, Moronihah had supposed that the Lamanites durst not come into the center of the land, but that they would attack the cities round about in the borders as they had hitherto done; therefore Moronihah had caused that their strong armies should maintain those parts round about by the borders.

But behold, the Lamanites were not frightened according to his desire, but they had come into the center of the land, and had taken the capital city which was the city of Zarahemla, and were marching through the most capital parts of the land, slaying the people with a great slaughter, both men, women, and children, taking possession of many cities and of many strongholds.

But when Moronihah had discovered this, he immediately sent forth Lehi with an army round about to head them before they should come to the land Bountiful.

And thus he did; and he did head them before they came to the land Bountiful, and gave unto them battle, insomuch that they began to retreat back towards the land of Zarahemla.

30 И стана така, че Морония ги пресрещна в отстъп-
лението им и им даде битка, и тя стана една извън-
редно кървава битка; да, много бяха убити и между
тези, които бяха убити, беше намерен и
Кориантумър.

31 И сега, ето, ламанитите не можеха да се оттеглят
на никъде: нито на север, нито на юг, нито на изток,
нито на запад, защото бяха обкръжени от всички
страни от нефитите.

32 И тъй, Кориантумър въведе ламанитите посред
нефитите, тъй че те бяха във властта на нефитите и
той самият беше убит, а ламанитите се предадоха в
ръцете на нефитите.

33 И стана така, че Морония завладя отново град
Зарахемла и заповяда на ламанитите, които бяха
взети в плен, да напуснат страната в мир.

34 И тъй свърши четиридесет и първата година от
управлението на съдиите.

And it came to pass that Moronihah did head them
in their retreat, and did give unto them battle, inso-
much that it became an exceedingly bloody battle; yea,
many were slain, and among the number who were slain
Coriantumr was also found.

And now, behold, the Lamanites could not retreat ei-
ther way, neither on the north, nor on the south, nor on
the east, nor on the west, for they were surrounded on
every hand by the Nephites.

And thus had Coriantumr plunged the Lamanites
into the midst of the Nephites, insomuch that they
were in the power of the Nephites, and he himself was
slain, and the Lamanites did yield themselves into the
hands of the Nephites.

And it came to pass that Moronihah took possession
of the city of Zarahemla again, and caused that the
Lamanites who had been taken prisoners should depart
out of the land in peace.

And thus ended the forty and first year of the reign of
the judges.

Еламан 2

- 1 И стана така, че през четиридесет и втората година от управлението на съдиите, след като Морония беше установил отново мир между нефити и ламанити, ето, нямаше кой да заеме съдийския престол; и затова отново настана раздор сред людете за това, кой трябва да заеме съдийския престол.
- 2 И стана така, че Еламан, който беше син на Еламан, бе избран от гласа на народа да заеме съдийския престол.
- 3 Но ето, Кискумен, който беше убил Пахоран, усрой засада, за да погуби също и Еламан; и той имаше поддръжката на бандата си, която беше встъпила в завет никой да не узнае за неговото нечестие.
- 4 Защото имаше един човек на име Гадиянтон, който беше изключително вещ в говоренето и в занааята си да провежда тайното дело на убийството и разбойничеството, ето защо, той стана водач на бандата на Кискумен.
- 5 Затова той започна да ги ласкае, както и самия Кискумен, като им обеща, че ако го поставят на съдийския престол, той ще удостои онези, които принадлежат към бандата, с това да бъдат облечени с власт и сила пред народа; ето защо, Кискумен търсеше да погуби Еламан.
- 6 И стана така, че когато той отиваше към съдилището, за да погуби Еламан, ето, един от слугите на Еламан, който беше излязъл през нощта и бидейки предрешен, беше научил за тези планове на бандата да погуби Еламан —
- 7 и стана така, че той срещна Кискумен и му направи знак, ето защо, Кискумен му откри целта си, като кроеше планове той да го заведе в съдилището, за да може да убие Еламан.
- 8 И когато слугата на Еламан узна помислите на сърцето на Кискумен и как неговата цел и целта на всички онези, които принадлежат към бандата му, е да убиват, да обират, и да се добиват със сила (и това беше техният таен план и техният заговор), слугата на Еламан каза на Кискумен: Нека отидем в съдилището.

Helaman 2

And it came to pass in the forty and second year of the reign of the judges, after Moronihah had established again peace between the Nephites and the Lamanites, behold there was no one to fill the judgment-seat; therefore there began to be a contention again among the people concerning who should fill the judgment-seat.

And it came to pass that Helaman, who was the son of Helaman, was appointed to fill the judgment-seat, by the voice of the people.

But behold, Kishkumen, who had murdered Pahoran, did lay wait to destroy Helaman also; and he was upheld by his band, who had entered into a covenant that no one should know his wickedness.

For there was one Gadianton, who was exceedingly expert in many words, and also in his craft, to carry on the secret work of murder and of robbery; therefore he became the leader of the band of Kishkumen.

Therefore he did flatter them, and also Kishkumen, that if they would place him in the judgment-seat he would grant unto those who belonged to his band that they should be placed in power and authority among the people; therefore Kishkumen sought to destroy Helaman.

And it came to pass as he went forth towards the judgment-seat to destroy Helaman, behold one of the servants of Helaman, having been out by night, and having obtained, through disguise, a knowledge of those plans which had been laid by this band to destroy Helaman—

And it came to pass that he met Kishkumen, and he gave unto him a sign; therefore Kishkumen made known unto him the object of his desire, desiring that he would conduct him to the judgment-seat that he might murder Helaman.

And when the servant of Helaman had known all the heart of Kishkumen, and how that it was his object to murder, and also that it was the object of all those who belonged to his band to murder, and to rob, and to gain power, (and this was their secret plan, and their combination) the servant of Helaman said unto Kishkumen: Let us go forth unto the judgment-seat.

9 И сега, това се хареса извънредно много на Кискумен, защото той смяташе, че ще изпълни кроежите си; но ето, докато отиваха към съдилището, слугата на Еламан прободя Кискумен право в сърцето, тъй че той падна мъртъв, без да охне. И слугата изтича при Еламан и му каза всичко, което беше видял, чул и сторил.

10 И стана така, че Еламан изпрати да хванат тази банда от разбойници и тайни убийци, за да могат да бъдат екзекутирани съгласно закона.

11 Но ето, когато Гадиянтон забеляза, че Кискумен не се връща, той се изплаши да не би той да е бил убит; ето защо, той заповяда бандата му да го последва. И те побягнаха извън страната в пустошта по един таен път, тъй че когато Еламан изпрати да ги хванат, те не можаха да бъдат открити.

12 Повече за този Гадиянтон ще бъде казано по-късно. И тъй свърши четиридесет и втората година от управлението на съдиите над народа на Нефи.

13 И ето, в края на тази книга вие ще видите, че този същият Гадиянтон ще стане причина за разорението, да, за почти пълното унищожение на народа на Нефи.

14 Ето, аз нямам предвид края на книгата на Еламан, но имам предвид края на книгата на Нефи, от която взех целия този разказ, който написах.

Now this did please Kishkumen exceedingly, for he did suppose that he should accomplish his design; but behold, the servant of Helaman, as they were going forth unto the judgment-seat, did stab Kishkumen even to the heart, that he fell dead without a groan. And he ran and told Helaman all the things which he had seen, and heard, and done.

And it came to pass that Helaman did send forth to take this band of robbers and secret murderers, that they might be executed according to the law.

But behold, when Gadianton had found that Kishkumen did not return he feared lest that he should be destroyed; therefore he caused that his band should follow him. And they took their flight out of the land, by a secret way, into the wilderness; and thus when Helaman sent forth to take them they could nowhere be found.

And more of this Gadianton shall be spoken hereafter. And thus ended the forty and second year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And behold, in the end of this book ye shall see that this Gadianton did prove the overthrow, yea, almost the entire destruction of the people of Nephi.

Behold I do not mean the end of the book of Helaman, but I mean the end of the book of Nephi, from which I have taken all the account which I have written.

Еламан 3

- 1 И сега стана така, че през четиридесет и третата година от управлението на съдиите нямаше никакъв раздор сред народа на Нефи, с изключение на известна гордост в църквата, която причини малки разногласия между людете, но и тези дела бяха уредени в края на четиридесет и третата година.
- 2 Сред народа нямаше никакъв раздор и през четиридесет и четвъртата година, нито пък имаше много раздори през четиридесет и петата година.
- 3 И стана така, че през четиридесет и шестата година, да, имаше много раздори и много отцепничества, поради които извънредно много люде напуснаха земята Зарахемла и отидоха в земята на север, за да я наследят.
- 4 И те пропътуваха огромно разстояние, докато стигнаха до обширни води и много реки.
- 5 Да, те се разпростряха по всички части на страната, които не бяха опустошени и обезлесени от многото жители, обитавали преди това земята.
- 6 И сега, никоя част от земята не беше опустошена, с изключение на липсата на дървета; но поради голямото унищожение на народа, който беше населявал тази земя преди, тя беше наречена опустошена.
- 7 И тъй като бяха останали много малко дървета по лицето на земята, людете, които се преселиха там, станаха извънредно искусни в работата с цимент; и затова построиха къщи от цимент, в които живееха.
- 8 И стана така, че те се умножиха, разпространиха се и излязоха от южната земя към земята на север; и се разпростряха толкова много, че започнаха да покриват лицето на цялата земя, от южното море до северното, от западното море до източното.
- 9 И людете, които обитаваха страната на север, живееха в шатри и в къщи от цимент, и оставяха всяко младо дръвче, което се появяваше по лицето на земята, да порасне, за да могат да имат дървета да построят къщите си, да, градовете си, и храмовете си, и синагогите си и светилищата си, и всякакъв вид техни постройки.

Helaman 3

And now it came to pass in the forty and third year of the reign of the judges, there was no contention among the people of Nephi save it were a little pride which was in the church, which did cause some little dissensions among the people, which affairs were settled in the ending of the forty and third year.

And there was no contention among the people in the forty and fourth year; neither was there much contention in the forty and fifth year.

And it came to pass in the forty and sixth, yea, there was much contention and many dissensions; in the which there were an exceedingly great many who departed out of the land of Zarahemla, and went forth unto the land northward to inherit the land.

And they did travel to an exceedingly great distance, insomuch that they came to large bodies of water and many rivers.

Yea, and even they did spread forth into all parts of the land, into whatever parts it had not been rendered desolate and without timber, because of the many inhabitants who had before inherited the land.

And now no part of the land was desolate, save it were for timber; but because of the greatness of the destruction of the people who had before inhabited the land it was called desolate.

And there being but little timber upon the face of the land, nevertheless the people who went forth became exceedingly expert in the working of cement; therefore they did build houses of cement, in the which they did dwell.

And it came to pass that they did multiply and spread, and did go forth from the land southward to the land northward, and did spread insomuch that they began to cover the face of the whole earth, from the sea south to the sea north, from the sea west to the sea east.

And the people who were in the land northward did dwell in tents, and in houses of cement, and they did suffer whatsoever tree should spring up upon the face of the land that it should grow up, that in time they might have timber to build their houses, yea, their cities, and their temples, and their synagogues, and their sanctuaries, and all manner of their buildings.

10 И стана така, че тъй като дърветата бяха извънредно оскъдни в земята на север, изпращаха им много по кораби.

11 И тъй, на людете в земята на север се даваше възможност да построят много градове, както от дърво, тъй и от цимент.

12 И стана така, че мнозина от народа на Амон, които бяха ламанити по рождение, също дойдоха в тази земя.

13 И сега, има много летописи относно постъпките на тези люде, водени от много от тях, които са много подробни и твърде обемисти.

14 Но ето, дори една стотна част от постъпките на този народ, да, разказът на ламанитите и на нефитите, и техните войни, и раздори, и разногласия, и проповядването им, и пророчествата им, и тяхното корабоплаване, и строежа им на кораби, и строежа им на храмове, и синагоги и техните светилища, и праведността им, и нечестията им, и убийствата им, и разбойничествата им, и грабежите им, и всякакъв вид мерзости и блудства, не може да бъде включена в този летопис.

15 Но ето, има много книги и летописи от всякакъв род и те са били водени главно от нефитите.

16 И те се предаваха от едно поколение на друго чрез нефитите, чак докато те изпаднаха в прегрешение и бяха избивани, и ограбвани, и преследвани, и прогонвани, и убивани, и разпръсквани по лицето на земята, и смесени с ламанитите, докато престанаха да се наричат нефити и станаха нечестиви, дивни и свирепи, да, докато станаха тъкмо като ламанитите.

17 И сега, аз се връщам отново към моя разказ; това, което казах, се случи, след като имаше големи раздори и смутове, и войни, и разногласия сред народа на Нефи.

18 Четиридесет и шестата година от управлението на съдиите свърши.

19 И стана така, че все още имаше големи раздори в страната, да, дори и през четиридесет и седмата година, както и през четиридесет и осмата.

And it came to pass as timber was exceedingly scarce in the land northward, they did send forth much by the way of shipping.

And thus they did enable the people in the land northward that they might build many cities, both of wood and of cement.

And it came to pass that there were many of the people of Ammon, who were Lamanites by birth, did also go forth into this land.

And now there are many records kept of the proceedings of this people, by many of this people, which are particular and very large, concerning them.

But behold, a hundredth part of the proceedings of this people, yea, the account of the Lamanites and of the Nephites, and their wars, and contentions, and dissensions, and their preaching, and their prophecies, and their shipping and their building of ships, and their building of temples, and of synagogues and their sanctuaries, and their righteousness, and their wickedness, and their murders, and their robbings, and their plundering, and all manner of abominations and whoredoms, cannot be contained in this work.

But behold, there are many books and many records of every kind, and they have been kept chiefly by the Nephites.

And they have been handed down from one generation to another by the Nephites, even until they have fallen into transgression and have been murdered, plundered, and hunted, and driven forth, and slain, and scattered upon the face of the earth, and mixed with the Lamanites until they are no more called the Nephites, becoming wicked, and wild, and ferocious, yea, even becoming Lamanites.

And now I return again to mine account; therefore, what I have spoken had passed after there had been great contentions, and disturbances, and wars, and dissensions, among the people of Nephi.

The forty and sixth year of the reign of the judges ended;

And it came to pass that there was still great contention in the land, yea, even in the forty and seventh year, and also in the forty and eighth year.

20 Въпреки всичко, Еламан зае съдийския престол с правосъдие и правота; да, той съблюдаваше да спазва повеленията и разпоредбите, и заповедите Божи; и той вършеше непрестанно това, което беше право в Божиите очи; и той ходеше в пътищата на своя баща, тъй че преуспя в страната.

21 И стана така, че той имаше двама сина. На по-големия даде името Нефи, а на по-малкия — името Лехий. И те започнаха да израстват в Господа.

22 И стана така, че към края на четиридесет и осма година от управлението на съдиите войните и раздорите сред народа на нефитите започнаха малко по малко да спират.

23 И стана така, че през четиридесет и деветата година от управлението на съдиите в страната беше установен непрестанен мир, с изключение на тайните заговори, които разбойникът Гадиянтон беше организирил в по-обитаваните части на страната, заговори, които по онова време не бяха известни на онези, които бяха начело на управата; ето защо, те не бяха унищожени от страната.

24 И стана така, че през тази същата година в църквата имаше извънредно голямо преуспяване, тъй че имаше хиляди, които се присъединиха към църквата и бяха кръстени в знак на покаяние.

25 И толкова голямо беше преуспяването на църквата, и толкова много бяха благословиите, които се изляха върху людето, че дори висшите свещеници и учителите бяха неизмеримо учудени.

26 И стана така, че делото Господне преуспяваше чрез кръщение и присъединяване на много души към църквата Божия, да, дори десетки хиляди.

27 Тъй ние можем да видим, че Господ е милостив към всички, които с искреност в сърцата ще зоват Неговото свято име.

28 Да, тъй ние виждаме, че небесната порта е отворена за всички, тъкмо за онези, които ще вярват в името на Исуса Христа, Който е Синът Божий.

Nevertheless Helaman did fill the judgment-seat with justice and equity; yea, he did observe to keep the statutes, and the judgments, and the commandments of God; and he did do that which was right in the sight of God continually; and he did walk after the ways of his father, insomuch that he did prosper in the land.

And it came to pass that he had two sons. He gave unto the eldest the name of Nephi, and unto the youngest, the name of Lehi. And they began to grow up unto the Lord.

And it came to pass that the wars and contentions began to cease, in a small degree, among the people of the Nephites, in the latter end of the forty and eighth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the forty and ninth year of the reign of the judges, there was continual peace established in the land, all save it were the secret combinations which Gadianton the robber had established in the more settled parts of the land, which at that time were not known unto those who were at the head of government; therefore they were not destroyed out of the land.

And it came to pass that in this same year there was exceedingly great prosperity in the church, insomuch that there were thousands who did join themselves unto the church and were baptized unto repentance.

And so great was the prosperity of the church, and so many the blessings which were poured out upon the people, that even the high priests and the teachers were themselves astonished beyond measure.

And it came to pass that the work of the Lord did prosper unto the baptizing and uniting to the church of God, many souls, yea, even tens of thousands.

Thus we may see that the Lord is merciful unto all who will, in the sincerity of their hearts, call upon his holy name.

Yea, thus we see that the gate of heaven is open unto all, even to those who will believe on the name of Jesus Christ, who is the Son of God.

29 Да, ние виждаме, че всички, които поискат, могат да се хванат за словото Божие, което е живо и могъщо и което ще разцепи на две всички лукавства и примки, и хитростите на дявола, и ще поведе Христовия човек в един стеснен и тесен път, през онази вечна бездна на окаяност, приготвена да погълне нечестивите,

30 и ще постави душите им, да, безсмъртните им души, от дясната страна на Бога в царството небесно, за да седнат заедно с Авраама и с Исаака, и с Якова, и с всички наши свети бащи, за да не излязат повече от там.

31 И през тази година имаше непрестанна радост в земята Зарахемла и по всички области наоколо, дори из цялата страна, която се владееше от нефитите.

32 И стана така, че през останалата част от четиридесет и деветата година имаше мир и извънредна радост; да, също и през петдесетата година от управлението на съдиите над народа на Нефи имаше непрестанен мир и голяма радост.

33 И през петдесет и първата година от управлението на съдиите също имаше мир, с изключение на гордостта, която започна да навлиза в църквата, не в църквата Божия, но в сърцата на хората, които твърдяха, че принадлежат към църквата Божия.

34 И те се издигнаха в гордост дотолкова, че дори започнаха да преследват много от братята си. Сега, това беше едно голямо зло, което накара по-смирената част от хората да понесе големи преследвания и да премине през много страдания.

35 При все това те постеха и се молеха често, и ставаха все по-силни и по-силни в смирението си, и все по-непоколебими и по-непоколебими във вярата на Христа дотам, че душите им се изпълниха с радост и утеха, да, че чак сърцата им се прочистиха и осветиха, което освещение дойде поради това, че те отдадоха сърцата си на Бога.

Yea, we see that whosoever will may lay hold upon the word of God, which is quick and powerful, which shall divide asunder all the cunning and the snares and the wiles of the devil, and lead the man of Christ in a strait and narrow course across that everlasting gulf of misery which is prepared to engulf the wicked—

And land their souls, yea, their immortal souls, at the right hand of God in the kingdom of heaven, to sit down with Abraham, and Isaac, and with Jacob, and with all our holy fathers, to go no more out.

And in this year there was continual rejoicing in the land of Zarahemla, and in all the regions round about, even in all the land which was possessed by the Nephites.

And it came to pass that there was peace and exceedingly great joy in the remainder of the forty and ninth year; yea, and also there was continual peace and great joy in the fiftieth year of the reign of the judges.

And in the fifty and first year of the reign of the judges there was peace also, save it were the pride which began to enter into the church—not into the church of God, but into the hearts of the people who professed to belong to the church of God—

And they were lifted up in pride, even to the persecution of many of their brethren. Now this was a great evil, which did cause the more humble part of the people to suffer great persecutions, and to wade through much affliction.

Nevertheless they did fast and pray oft, and did wax stronger and stronger in their humility, and firmer and firmer in the faith of Christ, unto the filling their souls with joy and consolation, yea, even to the purifying and the sanctification of their hearts, which sanctification cometh because of their yielding their hearts unto God.

36 И стана така, че петдесет и втората година свърши също в мир, като се изключи извънредно голямата гордост, която беше проникнала в сърцата на людете; и това стана поради техните извънредно големи богатства и преуспяването им в страната; и тази гордост растеше от ден на ден.

37 И стана така, че през петдесет и третата година от управлението на съдиите Еламан умря и първородният му син Нефи започна да управлява на негово място. И стана така, че той заемаше съдийския престол с правосъдие и правота; да, той пазеше заповедите Божии и ходеше в пътищата на баща си.

And it came to pass that the fifty and second year ended in peace also, save it were the exceedingly great pride which had gotten into the hearts of the people; and it was because of their exceedingly great riches and their prosperity in the land; and it did grow upon them from day to day.

And it came to pass in the fifty and third year of the reign of the judges, Helaman died, and his eldest son Nephi began to reign in his stead. And it came to pass that he did fill the judgment-seat with justice and equity; yea, he did keep the commandments of God, and did walk in the ways of his father.

Еламан 4

- 1 И стана така, че през петдесет и четвъртата година се появиха много разногласия в църквата, имаше също и раздор между хората дотолкова, че станаха големи кръвопролития.
- 2 И бунтовниците бяха избити или изгонени от страната, и те отидоха при царя на ламанитите.
- 3 И стана така, че те положиха усилия да подтикнат ламанитите към война с нефитите; но ето, ламанитите се страхуваха извънредно много, тъй че не пожелаха да се вслушат в словата на тези отцепници.
- 4 Но стана така, че през петдесет и шестата година от управлението на съдиите се появиха отцепници, които възлязоха от нефитите при ламанитите; и заедно с онези другите, сполучиха да подтикнат към гняв ламанитите срещу нефитите; и през цялата тази година те се подготвиха за война.
- 5 И на петдесет и седмата година те слязоха срещу нефитите да се сражават и започнаха делото на смъртта; да, дотолкова, че през петдесет и осмата година от управлението на съдиите те успяха да завладеят земята Зарахемла; да, както и всички други земи чак до земята, разположена до земята Изобилие.
- 6 И нефитите, и войските на Морония бяха отблъснати чак до земята Изобилие.
- 7 И там те се укрепиха срещу ламанитите, от западното море чак до източното; и разстоянието по продължение на линията, по която те се укрепиха и разположиха войските си, за да отбраняват страната си на север, представляваше едnodневно пътуване за един нефит.
- 8 И тъй, тези отцепници от нефитите, с помощта на многобройна войска на ламанитите си присвоиха всички владения на нефитите, които бяха разположени в земята на юг. И всичко това стана през петдесет и осмата и петдесет и деветата година от управлението на съдиите.

Helaman 4

And it came to pass in the fifty and fourth year there were many dissensions in the church, and there was also a contention among the people, insomuch that there was much bloodshed.

And the rebellious part were slain and driven out of the land, and they did go unto the king of the Lamanites.

And it came to pass that they did endeavor to stir up the Lamanites to war against the Nephites; but behold, the Lamanites were exceedingly afraid, insomuch that they would not hearken to the words of those dissenters.

But it came to pass in the fifty and sixth year of the reign of the judges, there were dissenters who went up from the Nephites unto the Lamanites; and they succeeded with those others in stirring them up to anger against the Nephites; and they were all that year preparing for war.

And in the fifty and seventh year they did come down against the Nephites to battle, and they did commence the work of death; yea, insomuch that in the fifty and eighth year of the reign of the judges they succeeded in obtaining possession of the land of Zarahemla; yea, and also all the lands, even unto the land which was near the land Bountiful.

And the Nephites and the armies of Moronihah were driven even into the land of Bountiful;

And there they did fortify against the Lamanites, from the west sea, even unto the east; it being a day's journey for a Nephite, on the line which they had fortified and stationed their armies to defend their north country.

And thus those dissenters of the Nephites, with the help of a numerous army of the Lamanites, had obtained all the possession of the Nephites which was in the land southward. And all this was done in the fifty and eighth and ninth years of the reign of the judges.

9 И стана така, че през шестдесетата година от управлението на съдиите Морония успя да възвърне с войските си много части от страната; да, те си възвърнаха много градове, които бяха паднали в ръцете на ламанитите.

10 И стана така, че на шестдесет и първата година от управлението на съдиите те успяха да си възвърнат тъкмо половината от всички техни владения.

11 Сега, тези големи загуби на нефитите и насталото сред тях голямо клане нямаше да се случат, ако сред тях нямаше нечестие и мерзости; да, те съществуваха също и сред онези, които заявяваха, че принадлежат към църквата Божия.

12 И това стана заради гордостта на сърцата им и заради извънредните им богатства, да, заради това, че угнетяваха бедните, не даваха от храната си на гладните, нито от дрехите си на голите и удряха смирените си братя по бузата, подиграваха се с това, което беше свято, отричаха духа на пророчеството и откровението, убиваха, плячкосваха, лъжеха, крадяха и прелюбодействаха, вземаха участие в големи раздори и бягаха в земята Нефи при ламанитите.

13 И поради това тяхно голямо нечестие, и поради хвалбите им със собствената им сила, те бяха оставени само на собствената им сила; затова не преуспяваха, а бяха измъчвани, удряни и гонени от ламанитите, докато не изгубиха владение над почти всичките си земи.

14 Но ето, Морония проповядваше много неща на хората поради беззаконието им, а също и Нефи и Лехий, които бяха синовете на Еламан, проповядваха много неща на хората, да, и им пророкуваха много неща относно техните беззакония и това, което ще ги сполети, ако не се покаят за греховете си.

15 И стана така, че те се покаяха, и тъй като се покаяха, започнаха да преуспяват.

And it came to pass in the sixtieth year of the reign of the judges, Moronihah did succeed with his armies in obtaining many parts of the land; yea, they regained many cities which had fallen into the hands of the Lamanites.

And it came to pass in the sixty and first year of the reign of the judges they succeeded in regaining even the half of all their possessions.

Now this great loss of the Nephites, and the great slaughter which was among them, would not have happened had it not been for their wickedness and their abomination which was among them; yea, and it was among those also who professed to belong to the church of God.

And it was because of the pride of their hearts, because of their exceeding riches, yea, it was because of their oppression to the poor, withholding their food from the hungry, withholding their clothing from the naked, and smiting their humble brethren upon the cheek, making a mock of that which was sacred, denying the spirit of prophecy and of revelation, murdering, plundering, lying, stealing, committing adultery, rising up in great contentions, and deserting away into the land of Nephi, among the Lamanites—

And because of this their great wickedness, and their boastings in their own strength, they were left in their own strength; therefore they did not prosper, but were afflicted and smitten, and driven before the Lamanites, until they had lost possession of almost all their lands.

But behold, Moronihah did preach many things unto the people because of their iniquity, and also Nephi and Lehi, who were the sons of Helaman, did preach many things unto the people, yea, and did prophesy many things unto them concerning their iniquities, and what should come unto them if they did not repent of their sins.

And it came to pass that they did repent, and inasmuch as they did repent they did begin to prosper.

16 Защото когато Морония видя, че те се са покая-
ли, той се осмели да ги поведе от място на място, от
град на град, чак докато си възвърнаха половината
от техните имуществва и половината от всичките си
земи.

17 И тъй свърши шестдесет и първата година от уп-
равлението на съдиите.

18 И стана така, че през шестдесет и втората година
от управлението на съдиите Морония не можа да
завземе повече земи от ламанитите.

19 Ето защо, те се отказаха от намерението си да си
възвърнат останалата част от земите си, защото ла-
манитите бяха толкова многобройни, че за нефити-
те стана невъзможно да вземат надмощие над тях;
ето защо, Морония използваше всичките си войс-
ки, за да запази онези части, които беше завзел.

20 И стана така, че поради големия брой на ламани-
тите, нефитите се страхуваха много да не би да бъ-
дат надвити и потъпкани, избити и унищожени.

21 Да, и те започнаха да си спомнят пророчествата
на Алма, както и словата на Мосия; и разбраха, че
са били коравовратни люде и че бяха отхвърляли
заповедите Божи;

22 и че бяха променили и потъпкали под нозете си
законите на Мосия, тези, които Господ му беше за-
повядал да даде на народа; и те видяха, че законите
им са станали извратени и че бяха станали един не-
честив народ, тъй че те бяха нечестиви тъкмо като
ламанитите.

23 И поради тяхното беззаконие църквата беше за-
почнала да запада; и те започнаха да не вярват в духа
на пророчеството и в духа на откровението; и
Божиите възмездия ги гледаха в лицето.

24 И те видяха, че бяха станали слаби, като своите
братя ламанитите и че Духът Господен не ги пази
повече; да, Той се беше оттеглил от тях, защото
Духът Господен не обитава несвети храмове.

For when Moronihah saw that they did repent he did
venture to lead them forth from place to place, and
from city to city, even until they had regained the one-
half of their property and the one-half of all their lands.

And thus ended the sixty and first year of the reign of
the judges.

And it came to pass in the sixty and second year of the
reign of the judges, that Moronihah could obtain no
more possessions over the Lamanites.

Therefore they did abandon their design to obtain
the remainder of their lands, for so numerous were the
Lamanites that it became impossible for the Nephites to
obtain more power over them; therefore Moronihah
did employ all his armies in maintaining those parts
which he had taken.

And it came to pass, because of the greatness of the
number of the Lamanites the Nephites were in great
fear, lest they should be overpowered, and trodden
down, and slain, and destroyed.

Yea, they began to remember the prophecies of Alma,
and also the words of Mosiah; and they saw that they
had been a stiffnecked people, and that they had set at
nought the commandments of God;

And that they had altered and trampled under their
feet the laws of Mosiah, or that which the Lord com-
manded him to give unto the people; and they saw that
their laws had become corrupted, and that they had be-
come a wicked people, insomuch that they were wicked
even like unto the Lamanites.

And because of their iniquity the church had begun
to dwindle; and they began to disbelieve in the spirit of
prophecy and in the spirit of revelation; and the judg-
ments of God did stare them in the face.

And they saw that they had become weak, like unto
their brethren, the Lamanites, and that the Spirit of the
Lord did no more preserve them; yea, it had withdrawn
from them because the Spirit of the Lord doth not
dwell in unholy temples—

25 Ето защо, Господ престана да ги пази с чудната Си и несравнима сила, защото те бяха изпаднали в състояние на неверие и ужасно нечестие; и те видяха, че ламанитите са извънредно много по-многобройни от тях и че ако не се придържат към Господа, техния Бог, те неизбежно трябва да погинат.

26 Защото ето, те виждаха, че силата на ламанитите е толкова голяма, колкото и тяхната, тъкмо човек за човек. И тъй те изпаднаха в това голямо прегрешение; да, тъй в продължение на не много години, те станаха слаби, поради своето прегрешение.

Therefore the Lord did cease to preserve them by his miraculous and matchless power, for they had fallen into a state of unbelief and awful wickedness; and they saw that the Lamanites were exceedingly more numerous than they, and except they should cleave unto the Lord their God they must unavoidably perish.

For behold, they saw that the strength of the Lamanites was as great as their strength, even man for man. And thus had they fallen into this great transgression; yea, thus had they become weak, because of their transgression, in the space of not many years.

Еламан 5

- 1 И стана така, че в тази същата година, ето, Нефи предаде съдийския престол на един човек, чието име беше Сезорам.
- 2 Защото тъй като законите им и управите им бяха установени чрез гласа на народа, а онези, които избираха злото, бяха по-многобройни от тези, които избираха доброто, затова те узряваха за унищожение, защото законите им бяха станали извратени.
- 3 Да, и това не беше всичко; те бяха коравовратни люде дотолкова, че не можеше да се управляват нито със закон, нито с правосъдие, освен ако не беше за тяхно унищожение.
- 4 И стана така, че Нефи се умори от беззаконието им; и той предаде съдийския престол и пое върху си да проповядва словото Божие във всичките оставящи му дни, и брат му Лехий също във всичките оставящи му дни.
- 5 Защото те си спомняха словата, които баща им Еламан им беше казал. И тези бяха словата, които той им каза:
- 6 Ето, синове мои, аз желая да помните да спазвате заповедите Божи; и аз бих желал да провъзгласите на народа тези слова. Ето, аз ви дадох имената на първите ни родители, които дойдоха от земята на Ерусалим; и това направих, та да можете да си спомняте за тях, като се сетите за имената си; а щом си спомните за първите ни родители, да можете да си спомните за делата им; и като си спомните за делата им, да знаете, че е казано и също написано, че делата им бяха добри.
- 7 Ето защо, синове мои, аз бих желал да вършите това, което е добро, за да може и за вас да се каже и напише тъкмо тъй, както е казано и писано за тях.
- 8 И сега, синове мои, ето, аз искам нещо повече от вас и моето желание е вие да не вършите тези дела, за да се хвалите с тях, но да вършите тези дела, за да си трупате съкровище на небето, да, вечно съкровище, което не се губи; да, за да можете да имате този скъпоценен дар на вечния живот, за който имаме причини да смятаме, че е бил даден на бащите ни.

Helaman 5

And it came to pass that in this same year, behold, Nephi delivered up the judgment-seat to a man whose name was Cezoram.

For as their laws and their governments were established by the voice of the people, and they who chose evil were more numerous than they who chose good, therefore they were ripening for destruction, for the laws had become corrupted.

Yea, and this was not all; they were a stiffnecked people, insomuch that they could not be governed by the law nor justice, save it were to their destruction.

And it came to pass that Nephi had become weary because of their iniquity; and he yielded up the judgment-seat, and took it upon him to preach the word of God all the remainder of his days, and his brother Lehi also, all the remainder of his days;

For they remembered the words which their father Helaman spake unto them. And these are the words which he spake:

Behold, my sons, I desire that ye should remember to keep the commandments of God; and I would that ye should declare unto the people these words. Behold, I have given unto you the names of our first parents who came out of the land of Jerusalem; and this I have done that when you remember your names ye may remember them; and when ye remember them ye may remember their works; and when ye remember their works ye may know how that it is said, and also written, that they were good.

Therefore, my sons, I would that ye should do that which is good, that it may be said of you, and also written, even as it has been said and written of them.

And now my sons, behold I have somewhat more to desire of you, which desire is, that ye may not do these things that ye may boast, but that ye may do these things to lay up for yourselves a treasure in heaven, yea, which is eternal, and which fadeth not away; yea, that ye may have that precious gift of eternal life, which we have reason to suppose hath been given to our fathers.

- 9 О, спомнете си, спомнете си, синове мои, словата, които цар Вениамин каза на народа си; да, спомнете си, че няма друг начин, нито средство, чрез които човек може да бъде спасен, а само чрез единяващата кръв на Исуса Христа, Който ще дойде; да, помнете, че Той идва, за да изкупи света.
- 10 Спомнете си също и словата на Амулик, които той изрече на Зиезрам в град Амония; защото той му каза, че Господ със сигурност ще дойде, за да изкупи Своя народ, но че Той не ще дойде, за да ги изкупи в греховете им, а да ги изкупи от греховете им.
- 11 И сила Му е дадена от Отца да ги изкупи от греховете им поради покаянието; затова Той е изпратил Своите ангели да провъзгласят вестта за условията на покаянието, което води до силата на Изкупителя за спасението на душите им.
- 12 И сега, синове мои, помнете, помнете, че върху канарата на нашия Изкупител, Който е Христос, Синът Божий, вие трябва да градите основите си; тъй че когато дяволът изпрати мощните си ветрове, да, своите мълнии във вихрушката, да, когато всичките му градушки и мощни бури ви заудрят, той да няма сила над вас да ви завлече долу в бездната на окаяността и безкрайната злочестина поради канарата, върху която сте изградени и която е сигурна основа, основа, върху която ако човеците градят, не могат да паднат.
- 13 И тъй, това бяха словата, с които Еламан поучаваше синовете си; да, и той ги поучаваше на много неща, които не са записани, и на много неща, които са записани.
- 14 И те запомниха словата му; и затова те излязоха, спазвайки заповедите Божии, за да проповядват словото Божие сред целия народ на Нефи, като започнаха от град Изобилие.
- 15 И оттам в град Гед; а от град Гед — в град Мулик.
- 16 И тъкмо тъй от един град в друг, докато не посети целия народ на Нефи, който беше в земята на юг; и оттам се отправиха в земята Зарахемла сред ламанитите.

O remember, remember, my sons, the words which king Benjamin spake unto his people; yea, remember that there is no other way nor means whereby man can be saved, only through the atoning blood of Jesus Christ, who shall come; yea, remember that he cometh to redeem the world.

And remember also the words which Amulek spake unto Zeetzrom, in the city of Ammonihah; for he said unto him that the Lord surely should come to redeem his people, but that he should not come to redeem them in their sins, but to redeem them from their sins.

And he hath power given unto him from the Father to redeem them from their sins because of repentance; therefore he hath sent his angels to declare the tidings of the conditions of repentance, which bringeth unto the power of the Redeemer, unto the salvation of their souls.

And now, my sons, remember, remember that it is upon the rock of our Redeemer, who is Christ, the Son of God, that ye must build your foundation; that when the devil shall send forth his mighty winds, yea, his shafts in the whirlwind, yea, when all his hail and his mighty storm shall beat upon you, it shall have no power over you to drag you down to the gulf of misery and endless wo, because of the rock upon which ye are built, which is a sure foundation, a foundation whereon if men build they cannot fall.

And it came to pass that these were the words which Helaman taught to his sons; yea, he did teach them many things which are not written, and also many things which are written.

And they did remember his words; and therefore they went forth, keeping the commandments of God, to teach the word of God among all the people of Nephi, beginning at the city Bountiful;

And from thenceforth to the city of Gid; and from the city of Gid to the city of Mulek;

And even from one city to another, until they had gone forth among all the people of Nephi who were in the land southward; and from thence into the land of Zarahemla, among the Lamanites.

- 17 И стана така, че те проповядваха с толкова голяма сила, че объркаха мнозина от онези отцепници, които бяха напуснали нефитите, дотолкова, че те дойдоха, изповядаха греховете си и бяха кръстени в знак на покаяние, и се върнаха веднага при нефитите, за да се опитат да поправят злините, които им бяха причинили.
- 18 И стана така, че Нефи и Лехий проповядваха на ламанитите с такава голяма сила и власт, защото те притежаваха силата и властта, дадени им, за да могат да говорят, и им беше дадено също и това, което трябваше да им говорят;
- 19 затова те говореха за голямо учудване на ламанитите, докато ги убедиха дотолкова, че осем хиляди от ламанитите, които бяха в земята Зарахемла и наоколо, се кръстиха в знак на покаяние и бяха убедени в нечестията на преданията на бащите им.
- 20 И стана така, че Нефи и Лехий продължиха оттам за земята Нефи.
- 21 И стана така, че те бяха хванати от войска на ламанитите и хвърлени в тъмница; да, тъкмо в тази същата тъмница, в която Амон и братята му бяха хвърлени от слугите на Лимхий.
- 22 И след като бяха оставени в тъмницата много дни без храна, ето, те влязоха в тъмницата да ги вземат и убият.
- 23 И стана така, че Нефи и Лехий бяха обкръжени като че ли от огън, тъй че те не посмяха да сложат ръка върху тях от страх да не би да изгорят. При все това Нефи и Лехий не бяха изгорени; и те като че ли стояха в средата на огъня и не бяха изгорени.
- 24 И когато те видяха, че са обкръжени от огнен стълб и че той не ги изгаря, сърцата им се окуражиха.
- 25 Защото видяха, че ламанитите не смееха да сложат ръка върху им; нито пък смееха да се приближат до тях, а стояха като че ли бяха онемели от изумление.

And it came to pass that they did preach with great power, insomuch that they did confound many of those dissenters who had gone over from the Nephites, insomuch that they came forth and did confess their sins and were baptized unto repentance, and immediately returned to the Nephites to endeavor to repair unto them the wrongs which they had done.

And it came to pass that Nephi and Lehi did preach unto the Lamanites with such great power and authority, for they had power and authority given unto them that they might speak, and they also had what they should speak given unto them—

Therefore they did speak unto the great astonishment of the Lamanites, to the convincing them, insomuch that there were eight thousand of the Lamanites who were in the land of Zarahemla and round about baptized unto repentance, and were convinced of the wickedness of the traditions of their fathers.

And it came to pass that Nephi and Lehi did proceed from thence to go to the land of Nephi.

And it came to pass that they were taken by an army of the Lamanites and cast into prison; yea, even in that same prison in which Ammon and his brethren were cast by the servants of Limhi.

And after they had been cast into prison many days without food, behold, they went forth into the prison to take them that they might slay them.

And it came to pass that Nephi and Lehi were encircled about as if by fire, even insomuch that they durst not lay their hands upon them for fear lest they should be burned. Nevertheless, Nephi and Lehi were not burned; and they were as standing in the midst of fire and were not burned.

And when they saw that they were encircled about with a pillar of fire, and that it burned them not, their hearts did take courage.

For they saw that the Lamanites durst not lay their hands upon them; neither durst they come near unto them, but stood as if they were struck dumb with amazement.

- 26 И стана така, че Нефи и Лехий започнаха да им говорят, казвайки: Не бойте се, защото ето, Бог е Този, Който ви показва това чудно нещо, с което ви показва, че не можете да сложите ръка върху нас и да ни убиете.
- 27 И ето, когато изрекоха тези слова, земята се разтресе извънредно и стените на тъмницата се разтревоха, като че щяха да се срутят на земята; но ето, те не се събориха. И ето, тези, които бяха в тъмницата, бяха ламанити и нефити, които бяха отцепници.
- 28 И стана така, че те бяха засенчени от облак от мрак и ги обзе ужасен и тежък страх.
- 29 И стана така, че дойде един глас като че ли от някъде над облака от мрак, казвайки: Покайте се, покайте се и не търсете повече да унищожите Моите служители, които Аз изпратих да ви провъзгласят благовестия.
- 30 И стана така, че когато чува този глас, те разбраха, че това не беше глас като гръмотевица, нито пък глас като голям метежен шум, но ето, това беше един тих глас на свършена мекота, като че ли шепот, и той пронизваше до самата душа.
- 31 И въпреки мекотата на гласа, ето, земята се разтресе извънредно и стените на тъмницата потрепераха отново, сякаш щяха да се срутят на земята; и ето, облакът от мрак, който ги покриваше, не се разпръсна.
- 32 И ето, гласът дойде отново, казвайки: Покайте се, покайте се, защото царството небесно приближава; и не търсете повече да унищожите Моите служители. И стана така, че земята се разтресе отново и стените потрепераха.
- 33 И за трети път дойде гласът и им изрече чудни слова, които човек не може да изкаже; и стените потрепераха отново и земята се разтресе, като че щеше да се разцепи на две.
- 34 И стана така, че ламанитите не можеха да избягат поради облака от мрак, който ги засенчваше; да, и те бяха неподвижни поради страха, който ги беше споходил.

And it came to pass that Nephi and Lehi did stand forth and began to speak unto them, saying: Fear not, for behold, it is God that has shown unto you this marvelous thing, in the which is shown unto you that ye cannot lay your hands on us to slay us.

And behold, when they had said these words, the earth shook exceedingly, and the walls of the prison did shake as if they were about to tumble to the earth; but behold, they did not fall. And behold, they that were in the prison were Lamanites and Nephites who were dissenters.

And it came to pass that they were overshadowed with a cloud of darkness, and an awful solemn fear came upon them.

And it came to pass that there came a voice as if it were above the cloud of darkness, saying: Repent ye, repent ye, and seek no more to destroy my servants whom I have sent unto you to declare good tidings.

And it came to pass when they heard this voice, and beheld that it was not a voice of thunder, neither was it a voice of a great tumultuous noise, but behold, it was a still voice of perfect mildness, as if it had been a whisper, and it did pierce even to the very soul—

And notwithstanding the mildness of the voice, behold the earth shook exceedingly, and the walls of the prison trembled again, as if it were about to tumble to the earth; and behold the cloud of darkness, which had overshadowed them, did not disperse—

And behold the voice came again, saying: Repent ye, repent ye, for the kingdom of heaven is at hand; and seek no more to destroy my servants. And it came to pass that the earth shook again, and the walls trembled.

And also again the third time the voice came, and did speak unto them marvelous words which cannot be uttered by man; and the walls did tremble again, and the earth shook as if it were about to divide asunder.

And it came to pass that the Lamanites could not flee because of the cloud of darkness which did overshadow them; yea, and also they were immovable because of the fear which did come upon them.

35 Сега, между тях имаше един, който беше нефит по рождение и който някога беше принадлежал към църквата Божия, но се беше отцепил от нея.

36 И стана така, че той се обърна и ето, през облака от мрак той видя лицата на Нефи и Лехий; и ето, те сияеха извънредно, тъкмо като лицата на ангели. И той видя, че те повдигнаха очи към небето и изглеждаше, че говорят или издигат гласовете си към някакво създание, което виждат.

37 И стана така, че този човек призова множеството да се обърнат и да погледнат. И ето, беше им дадена сила да се обърнат и да погледнат; и те видяха лицата на Нефи и на Лехий.

38 И те казаха на човека: Ето, какво означават всички тези неща и кой е този, с когото тези човеци разговарят?

39 Сега, името на човека беше Аминадав. И Аминадав им каза: Те разговарят с ангелите Божи.

40 И стана така, че ламанитите му казаха: Какво трябва да направим, та да се махне този облак от мрак, който ни засенчва?

41 И Аминадав им каза: Трябва да се покайвате и да призовавате гласа, чак докато добиете вяра в Христа, за Когото ви е проповядвано от Алма и от Амулик, и от Зиезрам; и когато направите това, облакът от мрак ще бъде махнат, за да не ви засенчва.

42 И стана така, че те всички призоваха гласа на Оногова, Който беше разтресъл земята; да, те се провикваха чак докато облакът от мрак не се разпръсна.

43 И стана така, че когато хвърлиха поглед наоколо и видяха, че облакът от мрак се е разпръснал и не ги засенчва, ето, те видяха, че са обкръжени, да, всеки един от тях, от стълб от огън.

44 И Нефи, и Лехий бяха помежду им; да, те бяха обкръжени, да, те се намираха като че ли посред пламтящ огън, но той не им причиняваше вреда, нито пък гореше стените на тъмницата; и те бяха изпълнени с онази радост, която е неизразима и пълна със слава.

Now there was one among them who was a Nephite by birth, who had once belonged to the church of God but had dissented from them.

And it came to pass that he turned him about, and behold, he saw through the cloud of darkness the faces of Nephi and Lehi; and behold, they did shine exceedingly, even as the faces of angels. And he beheld that they did lift their eyes to heaven; and they were in the attitude as if talking or lifting their voices to some being whom they beheld.

And it came to pass that this man did cry unto the multitude, that they might turn and look. And behold, there was power given unto them that they did turn and look; and they did behold the faces of Nephi and Lehi.

And they said unto the man: Behold, what do all these things mean, and who is it with whom these men do converse?

Now the man's name was Aminadab. And Aminadab said unto them: They do converse with the angels of God.

And it came to pass that the Lamanites said unto him: What shall we do, that this cloud of darkness may be removed from overshadowing us?

And Aminadab said unto them: You must repent, and cry unto the voice, even until ye shall have faith in Christ, who was taught unto you by Alma, and Amulek, and Zeezrom; and when ye shall do this, the cloud of darkness shall be removed from overshadowing you.

And it came to pass that they all did begin to cry unto the voice of him who had shaken the earth; yea, they did cry even until the cloud of darkness was dispersed.

And it came to pass that when they cast their eyes about, and saw that the cloud of darkness was dispersed from overshadowing them, behold, they saw that they were encircled about, yea every soul, by a pillar of fire.

And Nephi and Lehi were in the midst of them; yea, they were encircled about; yea, they were as if in the midst of a flaming fire, yet it did harm them not, neither did it take hold upon the walls of the prison; and they were filled with that joy which is unspeakable and full of glory.

45 И ето, Светият Дух Божий слезе от небето и влезе в сърцата им, и те бяха изпълнени като че ли с огън, и можеха да изговарят чудни слова.

46 И стана така, че до тях дойде глас, да, приятен глас, който като че ли беше шепот, казвайки:

47 Мир, мир вам поради вярата ви в Моя Многовъзлюбен, Който беше от основаването на света.

48 И сега, когато чуха това, те вдигнаха очи, като че да видят откъде идва гласът; и ето, те видяха небесата да се отварят; и ангели слезоха от небесата и им служеха.

49 И там имаше около триста души, които видяха и чуха тези неща; и им бе заповядано да си отидат и да не се чудят, нито пък да се съмняват.

50 И стана така, че те тръгнаха и служеха на народа, като провъзгласяваха във всички области наоколо всичко, което бяха чули и видели, тъй че по-голямата част от ламанитите бяха убедени от тях поради силата на доказателствата, които бяха получили.

51 И всички онези, които бяха убедени, положиха оръжията си за война и се отказаха от омразата си и от преданието на бащите си.

52 И стана така, че те предадоха на нефитите земите на тяхното владение.

And behold, the Holy Spirit of God did come down from heaven, and did enter into their hearts, and they were filled as if with fire, and they could speak forth marvelous words.

And it came to pass that there came a voice unto them, yea, a pleasant voice, as if it were a whisper, saying:

Peace, peace be unto you, because of your faith in my Well Beloved, who was from the foundation of the world.

And now, when they heard this they cast up their eyes as if to behold from whence the voice came; and behold, they saw the heavens open; and angels came down out of heaven and ministered unto them.

And there were about three hundred souls who saw and heard these things; and they were bidden to go forth and marvel not, neither should they doubt.

And it came to pass that they did go forth, and did minister unto the people, declaring throughout all the regions round about all the things which they had heard and seen, insomuch that the more part of the Lamanites were convinced of them, because of the greatness of the evidences which they had received.

And as many as were convinced did lay down their weapons of war, and also their hatred and the tradition of their fathers.

And it came to pass that they did yield up unto the Nephites the lands of their possession.

Еламан 6

- 1 И стана така, че до края на шестдесет и втората година от управлението на съдиите всички тези събития бяха се случили и ламанитите в по-голямата си част се бяха превърнали в праведен народ, тъй че праведността им превъзхождаше тази на нефитите, поради тяхната твърдост и непоклатимост във вярата.
- 2 Защото ето, много от нефитите бяха станали жестоки, непоправими и изключително нечестиви, до толкова, че отхвърлиха словото Божие, както и всички учения и пророчества, които бяха дошли сред тях.
- 3 Въпреки това, хората на църквата имаха голяма радост поради обръщането на ламанитите, да, поради църквата Божия, установена сред тях. И те се сприятеляваха едни с други, ликуваха заедно и имаха голяма радост.
- 4 И стана така, че мнозина от ламанитите слезоха в земята Зарахемла и възвестиха на народа на нефитите как се бяха обърнали и ги увещаваха към вяра и покаяние.
- 5 Да, и мнозина проповядваха с такава велика власт и сила, че успяха да доведат мнозина от тях до дълбините на смирението, за да бъдат смирени последователи на Бога и на Агнеца.
- 6 И стана така, че мнозина от ламанитите отидоха в земята на север; и също Нефи и Лехий отидоха в земята на север, за да проповядват на хората там. И тъй свърши шестдесет и третата година.
- 7 И ето, в цялата страна имаше мир, тъй че нефитите отиваха навсякъде в страната, където пожелаеха, било при нефитите или при ламанитите.
- 8 И стана така, че ламанитите отиваха също навсякъде, където пожелаеха, било при ламанитите или при нефитите; и тъй те можеха свободно да общуват едни с други, да купуват и да продават, и да се обогатяват според желанието си.

Helaman 6

And it came to pass that when the sixty and second year of the reign of the judges had ended, all these things had happened and the Lamanites had become, the more part of them, a righteous people, insomuch that their righteousness did exceed that of the Nephites, because of their firmness and their steadiness in the faith.

For behold, there were many of the Nephites who had become hardened and impenitent and grossly wicked, insomuch that they did reject the word of God and all the preaching and prophesying which did come among them.

Nevertheless, the people of the church did have great joy because of the conversion of the Lamanites, yea, because of the church of God, which had been established among them. And they did fellowship one with another, and did rejoice one with another, and did have great joy.

And it came to pass that many of the Lamanites did come down into the land of Zarahemla, and did declare unto the people of the Nephites the manner of their conversion, and did exhort them to faith and repentance.

Yea, and many did preach with exceedingly great power and authority, unto the bringing down many of them into the depths of humility, to be the humble followers of God and the Lamb.

And it came to pass that many of the Lamanites did go into the land northward; and also Nephi and Lehi went into the land northward, to preach unto the people. And thus ended the sixty and third year.

And behold, there was peace in all the land, insomuch that the Nephites did go into whatsoever part of the land they would, whether among the Nephites or the Lamanites.

And it came to pass that the Lamanites did also go whithersoever they would, whether it were among the Lamanites or among the Nephites; and thus they did have free intercourse one with another, to buy and to sell, and to get gain, according to their desire.

9 И стана така, че те станаха извънредно богати, както ламанитите, тъй и нефитите; и имаха извънредно изобилие на злато и на сребро, и на всякакъв вид благородни метали, както в земята на юг, тъй и в земята на север.

10 Сега, земята на юг се наричаше Лехий, а земята на север — Мулик, на името на сина на Седекия; защото Господ доведе Мулик в земята на север, а Лехий — в земята на юг.

11 И ето, имаше всякакъв вид злато и в двете земи, и сребро, и скъпоценни руди от всякакъв вид; и имаше също и изкусни занаятчии, които обработваха всякакъв вид руда и я пречистваха; и тъй те станаха богати.

12 И те отглеждаха зърно в изобилие и на север, и на юг; и те процъфтяваха извънредно много, и на север, и на юг. И те се умножиха и станаха извънредно силни в страната. И отглеждаха много стада и черди, да, много угоени.

13 Ето, жените им се трудеха, предяха и правеха всякакъв вид платна, препреден висон и най-различни тъкани, за да покриват голотата си. И тъй, шестдесет и четвъртата година премина в мир.

14 И през шестдесет и петата година те също имаха много радост и мир, да, много проповеди и пророчества за всичко, което трябваше да дойде. И тъй измина шестдесет и петата година.

15 И стана така, че през шестдесет и шестата година от управлението на съдиите, ето, Сезорам беше убит от неизвестна ръка, тъй както си седеше на съдийския престол. И стана така, че през същата тази година неговият син, избран от народа да заеме мястото му, също беше убит. И тъй свърши шестдесет и шестата година.

16 И в началото на шестдесет и седмата година людете започнаха отново да стават извънредно нечестиви.

And it came to pass that they became exceedingly rich, both the Lamanites and the Nephites; and they did have an exceeding plenty of gold, and of silver, and of all manner of precious metals, both in the land south and in the land north.

Now the land south was called Lehi, and the land north was called Mulek, which was after the son of Zedekiah; for the Lord did bring Mulek into the land north, and Lehi into the land south.

And behold, there was all manner of gold in both these lands, and of silver, and of precious ore of every kind; and there were also curious workmen, who did work all kinds of ore and did refine it; and thus they did become rich.

They did raise grain in abundance, both in the north and in the south; and they did flourish exceedingly, both in the north and in the south. And they did multiply and wax exceedingly strong in the land. And they did raise many flocks and herds, yea, many fatlings.

Behold their women did toil and spin, and did make all manner of cloth, of fine-twined linen and cloth of every kind, to clothe their nakedness. And thus the sixty and fourth year did pass away in peace.

And in the sixty and fifth year they did also have great joy and peace, yea, much preaching and many prophecies concerning that which was to come. And thus passed away the sixty and fifth year.

And it came to pass that in the sixty and sixth year of the reign of the judges, behold, Cezoram was murdered by an unknown hand as he sat upon the judgment-seat. And it came to pass that in the same year, that his son, who had been appointed by the people in his stead, was also murdered. And thus ended the sixty and sixth year.

And in the commencement of the sixty and seventh year the people began to grow exceedingly wicked again.

17 Защото ето, Господ ги беше благославял досега с богатствата на света, та да не бъдат подтиквани нито към гняв, нито към война, нито към кръвопролитие; затова те започнаха да отдават сърцата си на своите богатства; да, те започнаха да търсят да се обогатяват, за да могат да се издигнат един над друг; ето защо, започнаха да вършат тайни убийства, да грабят и плячкосват, за да могат да се обогатяват.

18 И сега, ето, тези убийци и грабители бяха една банда, образувана от Кискумен и Гадиантон. И стана така, че в Гадиантоновата банда имаше мнозина, дори и нефити. Но ето, те бяха по-многобройни сред по-нечестивата част от ламанитите. И те бяха наречени Гадиантоновите разбойници и убийци.

19 И те бяха тези, които убиха върховния съдия Сезорам и сина му върху съдийския престол; и ето, те не бяха открити.

20 И сега стана така, че когато ламанитите откриха, че между тях има разбойници, те се наскърбиха извънредно много; и употребиха всички средства, които бяха по силата им, за да ги изтребят от лицето на земята.

21 Но ето, Сатана подтикна сърцата на по-голямата част от нефитите, тъй че те се обединиха с тези разбойнически банди и влязоха в заветите и клетвите им, та да се защитават и предпазват едни други в каквито и трудни обстоятелства да бъдат поставени, тъй че да не пострадат за убийствата, обирите и кражбите си.

22 И стана така, че те имаха свои знаци, да, свои тайни знаци и тайни слова, тъй че да могат да различават всеки техен брат, който е встъпил в завет с тях, тъй че каквото и нечестие да извърши брат му, да не бъде наранен от своя брат, нито от онези, които принадлежат към бандата му и които са приели този завет.

23 И тъй те можеха да убиват, и да плячкосват, и да крадат, и да извършват блудства и всякакъв вид нечестие, противно на законите на страната им, а също и на законите на техния Бог.

For behold, the Lord had blessed them so long with the riches of the world that they had not been stirred up to anger, to wars, nor to bloodshed; therefore they began to set their hearts upon their riches; yea, they began to seek to get gain that they might be lifted up one above another; therefore they began to commit secret murders, and to rob and to plunder, that they might get gain.

And now behold, those murderers and plunderers were a band who had been formed by Kishkumen and Gadianton. And now it had come to pass that there were many, even among the Nephites, of Gadianton's band. But behold, they were more numerous among the more wicked part of the Lamanites. And they were called Gadianton's robbers and murderers.

And it was they who did murder the chief judge Cezoram, and his son, while in the judgment-seat; and behold, they were not found.

And now it came to pass that when the Lamanites found that there were robbers among them they were exceedingly sorrowful; and they did use every means in their power to destroy them off the face of the earth.

But behold, Satan did stir up the hearts of the more part of the Nephites, insomuch that they did unite with those bands of robbers, and did enter into their covenants and their oaths, that they would protect and preserve one another in whatsoever difficult circumstances they should be placed, that they should not suffer for their murders, and their plunderings, and their stealings.

And it came to pass that they did have their signs, yea, their secret signs, and their secret words; and this that they might distinguish a brother who had entered into the covenant, that whatsoever wickedness his brother should do he should not be injured by his brother, nor by those who did belong to his band, who had taken this covenant.

And thus they might murder, and plunder, and steal, and commit whoredoms and all manner of wickedness, contrary to the laws of their country and also the laws of their God.

24 И всички тези, които принадлежаха към бандата им и които откриеха пред света тяхното нечестие и техните мерзости, трябваше да бъдат съдени не според законите на страната им, но според законите на тяхното нечестие, дадени от Гадантон и Кискумен.

25 И сега, ето, точно тези бяха тайните съзаклятия и заговори, за които Алма заповяда на сина си да не разкрива пред света, за да не би те да станат средство за довеждане на хората до унищожение.

26 Сега ето, тези тайни клетви и завети не дойдоха при Гадантон от летописите, предадени на Еламан; но ето, те бяха поставени в сърцето на Гадантон от същото онова същество, което примами първите ни родители да вземат от забранения плод;

27 да, същото това същество, което направи заговор с Каин, като му каза, че ако убие брат си Авел, това няма да стане достояние на света. И оттогава насам той прави заговори с Каин и последователите му.

28 И същото това същество постави в сърцата на хората идеята да съградят кула, достатъчно висока, та да могат да стигнат до небето. И същото това същество продължаваше да води хората, дошли от онази кула в тази страна, като разпространи делата на мрака и мерзостите по цялото лице на земята, докато не завлече хората към пълно унищожение и към вечен пъкъл.

29 Да, това е същото същество, което подтикна сърцето на Гадантон да продължи делото на мрака и на тайните убийства; и това същество ги е донесло от началото на човека до днес.

30 И ето, той е начинателят на всеки грях. И ето, той продължава да провежда своите дела на мрака и тайни убийства и предава от поколение на поколение заговорите им, и клетвите им, и заветите им, и ужасно нечестивите им планове, според както може да завладее сърцата на чедата човешки.

And whosoever of those who belonged to their band should reveal unto the world of their wickedness and their abominations, should be tried, not according to the laws of their country, but according to the laws of their wickedness, which had been given by Gadianton and Kishkumen.

Now behold, it is these secret oaths and covenants which Alma commanded his son should not go forth unto the world, lest they should be a means of bringing down the people unto destruction.

Now behold, those secret oaths and covenants did not come forth unto Gadianton from the records which were delivered unto Helaman; but behold, they were put into the heart of Gadianton by that same being who did entice our first parents to partake of the forbidden fruit—

Yea, that same being who did plot with Cain, that if he would murder his brother Abel it should not be known unto the world. And he did plot with Cain and his followers from that time forth.

And also it is that same being who put it into the hearts of the people to build a tower sufficiently high that they might get to heaven. And it was that same being who led on the people who came from that tower into this land; who spread the works of darkness and abominations over all the face of the land, until he dragged the people down to an entire destruction, and to an everlasting hell.

Yea, it is that same being who put it into the heart of Gadianton to still carry on the work of darkness, and of secret murder; and he has brought it forth from the beginning of man even down to this time.

And behold, it is he who is the author of all sin. And behold, he doth carry on his works of darkness and secret murder, and doth hand down their plots, and their oaths, and their covenants, and their plans of awful wickedness, from generation to generation according as he can get hold upon the hearts of the children of men.

31 И сега, ето, той беше завладял силно сърцата на нефитите; да, дотолкова, че те бяха станали извънредно нечестиви; да, по-голямата част от тях се бяха отвърнали от пътя на праведността и потъпкаха под нозете си заповедите Божии, и завиха по техните си пътища, и си съградиха идоли от тяхното злато и тяхното сребро.

32 И стана така, че всичките тези беззакония ги споходиха в продължение на не много години, тъй че повечето от беззаконията ги споходиха през шестдесет и седмата година от управлението на съдиите над народа на Нефи.

33 И те умножиха беззаконията си през шестдесет и осмата година за голяма скръб и печал на праведните.

34 И тъй, ние виждаме, че нефитите започнаха да чезнат в неверие и да израстват в нечестие и мерзост, докато ламанитите започнаха да израстват извънредно в знанието за своя Бог; да, те започнаха да спазват повеленията и заповедите Му и да ходят пред Него в истина и правда.

35 И тъй, ние виждаме, че Духът Господен започна да се оттегля от нефитите поради нечестията и коравосърдечията им.

36 И тъй, ние виждаме, че Господ започна да излива Духа Си върху ламанитите, поради тяхната смиренност и готовност да повярват в словата Му.

37 И стана така, че ламанитите преследваха бандата на разбойниците на Гадиянтон; и те проповядваха словото Божие между по-нечестивата част от тях, тъй че тази разбойническа банда беше изцяло унищожена сред ламанитите.

38 И стана така, че от друга страна нефитите, започвайки от по-нечестивата част от тях, окуражаваха и поддържаха разбойниците, докато те не се разпростряха по цялата земя на нефитите и не съблазниха по-голямата част от праведните, докато те не стигнаха дотам, че да повярват в делата им, да споделят плячката им и да се съюзят с тях в тайните им убийства и заговори.

And now behold, he had got great hold upon the hearts of the Nephites; yea, insomuch that they had become exceedingly wicked; yea, the more part of them had turned out of the way of righteousness, and did trample under their feet the commandments of God, and did turn unto their own ways, and did build up unto themselves idols of their gold and their silver.

And it came to pass that all these iniquities did come unto them in the space of not many years, insomuch that a more part of it had come unto them in the sixty and seventh year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And they did grow in their iniquities in the sixty and eighth year also, to the great sorrow and lamentation of the righteous.

And thus we see that the Nephites did begin to dwindle in unbelief, and grow in wickedness and abominations, while the Lamanites began to grow exceedingly in the knowledge of their God; yea, they did begin to keep his statutes and commandments, and to walk in truth and uprightness before him.

And thus we see that the Spirit of the Lord began to withdraw from the Nephites, because of the wickedness and the hardness of their hearts.

And thus we see that the Lord began to pour out his Spirit upon the Lamanites, because of their easiness and willingness to believe in his words.

And it came to pass that the Lamanites did hunt the band of robbers of Gadianton; and they did preach the word of God among the more wicked part of them, insomuch that this band of robbers was utterly destroyed from among the Lamanites.

And it came to pass on the other hand, that the Nephites did build them up and support them, beginning at the more wicked part of them, until they had overspread all the land of the Nephites, and had seduced the more part of the righteous until they had come down to believe in their works and partake of their spoils, and to join with them in their secret murders and combinations.

39 И те единствени се сдобиха с властта на управлението, тъй че тъпчеха под нозете си и удряха, и терзаеха, и обръщаха гръб на бедните, на кротките и смирени последователи Божии.

40 И тъй, ние виждаме, че те се намираха в едно ужасно състояние и узряваха за вечно унищожение.

41 И стана така, че тъй свърши шестдесет и осмата година от управлението на съдиите над народа на Нефи.

And thus they did obtain the sole management of the government, insomuch that they did trample under their feet and smite and rend and turn their backs upon the poor and the meek, and the humble followers of God.

And thus we see that they were in an awful state, and ripening for an everlasting destruction.

And it came to pass that thus ended the sixty and eighth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

Пророчеството на Нефи, синът на Еламан. Бог заплашва народа на Нефи, че в своя гняв Той ще ги посети и ще ги унищожи напълно, освен ако не се покаят за нечестията си. Бог наказва народа на Нефи с мор; те се покаяват и се обръщат към Него. Самуил, едни ламанит, пророкува на нефитите.

Еламан 7

- 1 Ето, сега стана така, че през шестдесет и деветата година от управлението на съдиите над народа на нефитите, Нефи, синът на Еламан, се върна от земята на север в земята Зарахемла.
- 2 Защото той беше живял сред народа в земята на север и им беше проповядвал словото Божие, и им беше пророкувал много неща.
- 3 А те отхвърлиха всичките му слова, тъй че за него стана невъзможно да остане между тях и той се върна обратно в родната си страна.
- 4 И той видя людете в това състояние на ужасно нечестие и онези Гадантонови разбойници, заемащи съдийските престоли, заграбили силата и властта над страната, отказали се от заповедите Божии, без да са ни най-малко праведни пред Него, без да раздават правосъдие на чедата човешки.
- 5 Те осъждаха праведните заради тяхната праведност; освобождаваха виновните и нечестивите ненаказани заради парите им и освен това, за да могат да останат начело на управата, за да управляват и вършат каквото си искат, за да могат да се обогатяват и сдобиват със светска слава и освен това, за да могат най-лесно да вършат прелюбодеяства, да крадат и да убиват, и да правят каквото си искат.
- 6 Сега, това велико беззаконие се беше появило сред нефитите в продължение на не много години; и когато Нефи видя всичко това, сърцето в гърдите му се сви от скръб; и той възкликна в терзанието на душата си:

THE PROPHECY OF NEPHI, THE SON OF HELAMAN—God threatens the people of Nephi that he will visit them in his anger, to their utter destruction except they repent of their wickedness. God smiteth the people of Nephi with pestilence; they repent and turn unto him. Samuel, a Lamanite, prophesies unto the Nephites.

Helaman 7

Behold, now it came to pass in the sixty and ninth year of the reign of the judges over the people of the Nephites, that Nephi, the son of Helaman, returned to the land of Zarahemla from the land northward.

For he had been forth among the people who were in the land northward, and did preach the word of God unto them, and did prophesy many things unto them;

And they did reject all his words, insomuch that he could not stay among them, but returned again unto the land of his nativity.

And seeing the people in a state of such awful wickedness, and those Gadianton robbers filling the judgment-seats—having usurped the power and authority of the land; laying aside the commandments of God, and not in the least aright before him; doing no justice unto the children of men;

Condemning the righteous because of their righteousness; letting the guilty and the wicked go unpunished because of their money; and moreover to be held in office at the head of government, to rule and do according to their wills, that they might get gain and glory of the world, and, moreover, that they might the more easily commit adultery, and steal, and kill, and do according to their own wills—

Now this great iniquity had come upon the Nephites, in the space of not many years; and when Nephi saw it, his heart was swollen with sorrow within his breast; and he did exclaim in the agony of his soul:

7 О, да можех да живея в дните, когато баща ми Нефи дойде за пръв път от земята на Ерусалим, та да се радвам с него в обетованата земя; тогава беше лесно людете му да се увещаят, бяха непоколебими в съблюдаването на заповедите Божии и бяха бавни да се увличат да вършат беззаконие, а бяха бързи да се вслушват в словата Господни.

8 Да, ако можех да живея в онези дни, тогава душата ми щеше да се радва на праведността на братята ми.

9 Но ето, обречен съм да живея в тези дни и душата ми да бъде изпълнена със скръб заради това нечестие на братята ми.

10 И ето, сега стана така, че това беше на една кула, която се намираше в градината на Нефи, близо до голям път, който водеше към главния пазар в град Зарахемла. По тази причина Нефи беше коленичил на кулата, която се намираше в градината му, която кула беше също близо до градинската порта, покрай която минаваше големият път.

11 И стана така, че неколцина, които минаваха оттам, видяха Нефи, тъй както изливаше душата си на Бога от кулата; и те изтичаха и казаха на людете какво са видели, и народът се стече на множества, за да узнае причината за тази голяма скръб по нечестие то на людете.

12 И сега, когато Нефи се надигна, той видя множества от люде, които се бяха събрали наедно.

13 И стана така, че той отвори устата си и им каза: Ето, защо сте се събрали наедно? За да ви говоря за вашите беззакония ли?

14 Да, защото аз се изкачих на кулата си, за да излея душата си на моя Бог поради извънредната скръб на сърцето ми, която е заради вашите беззакония!

15 И вие сте се събрали наедно и се чудите на моята скръб и печал; да, и вие имате голяма нужда да се чудите; и трябва да се чудите, защото сте се отдали, тъй че дяволът толкова много да завладее сърцата ви.

16 Да, как можахте да дадете път на сблазните на оногова, който търси да хвърли душите ви долу във вечна окаяност и безкрайна злочестина?

Oh, that I could have had my days in the days when my father Nephi first came out of the land of Jerusalem, that I could have joyed with him in the promised land; then were his people easy to be entreated, firm to keep the commandments of God, and slow to be led to do iniquity; and they were quick to hearken unto the words of the Lord—

Yea, if my days could have been in those days, then would my soul have had joy in the righteousness of my brethren.

But behold, I am consigned that these are my days, and that my soul shall be filled with sorrow because of this the wickedness of my brethren.

And behold, now it came to pass that it was upon a tower, which was in the garden of Nephi, which was by the highway which led to the chief market, which was in the city of Zarahemla; therefore, Nephi had bowed himself upon the tower which was in his garden, which tower was also near unto the garden gate by which led the highway.

And it came to pass that there were certain men passing by and saw Nephi as he was pouring out his soul unto God upon the tower; and they ran and told the people what they had seen, and the people came together in multitudes that they might know the cause of so great mourning for the wickedness of the people.

And now, when Nephi arose he beheld the multitudes of people who had gathered together.

And it came to pass that he opened his mouth and said unto them: Behold, why have ye gathered yourselves together? That I may tell you of your iniquities?

Yea, because I have got upon my tower that I might pour out my soul unto my God, because of the exceeding sorrow of my heart, which is because of your iniquities!

And because of my mourning and lamentation ye have gathered yourselves together, and do marvel; yea, and ye have great need to marvel; yea, ye ought to marvel because ye are given away that the devil has got so great hold upon your hearts.

Yea, how could you have given way to the enticing of him who is seeking to hurl away your souls down to everlasting misery and endless wo?

17 О, покайте се, покайте се! Защо да умира-
те? Обърнете се, обърнете се към Господа, вашия Бог!
Защо ви е изоставил Той?

18 Това е, защото сте вкоравили сърцата си; да, и не
щете да се вслушате в гласа на добрия пастир; да,
вие сте Го предизвикали към гняв срещу вас.

19 И ето, освен ако не се покаете, вместо да ви събе-
ре отново, Той ще ви разпръсне, та да станете храна
на кучета и диви зверове.

20 О, как можахте да забравите вашия Бог в същия
този ден, когато Той ви избави?

21 Но ето, това е, за да се обогатявате, за да бъдете
възхвалявани от човеците, да, и за да можете да
получите злато и сребро. И вие насочихте сърцата
си към богатството и празните неща на този свят, за
тях вие убивате и плячкосвате, и крадете, и свиде-
телствате лъжливо против ближния си, и вършите
всякакъв вид беззаконие.

22 И поради тази причина ще ви сполети злочести-
на, освен ако не се покаете. Защото, ако не се покае-
те, ето този велик град, както и всички онези голе-
ми градове наоколо, които са в земята на нашето
владение, ще ни бъдат отнети и няма да има повече
място за вас в тях; защото ето, Господ няма повече
да ви дава сила да устоявате на враговете си, тъй
както е правил досега.

23 Защото ето, тъй казва Господ: Няма да покажа
силата Си на нечестивите, на единия не повече, от-
колкото на другия, с изключение на тези, които се
покаят за греховете си и се вслушат в словата Ми.
Затова сега аз бих желал да видите, братя мои, че ще
бъде по-добре за ламанитите, отколкото за вас, ос-
вен ако не се покаете.

24 Защото ето, те са по-праведни от вас, тъй като не
са съгрешили против това велико знание, което вие
сте получили; ето защо, Господ ще бъде милостив
към тях; да, Той ще удължи дните им и ще увеличи
потомството им, дори когато вие ще бъдете напъл-
но унищожени, освен ако не се покаете.

25 Да, горко ви за тази голяма мерзост, която се поя-
ви между вас; и вие се присъединихте към нея, да,
към тази тайна банда, създадена от Гадиянтон!

O repent ye, repent ye! Why will ye die? Turn ye, turn
ye unto the Lord your God. Why has he forsaken you?

It is because you have hardened your hearts; yea, ye
will not hearken unto the voice of the good shepherd;
yea, ye have provoked him to anger against you.

And behold, instead of gathering you, except ye will
repent, behold, he shall scatter you forth that ye shall
become meat for dogs and wild beasts.

O, how could you have forgotten your God in the
very day that he has delivered you?

But behold, it is to get gain, to be praised of men, yea,
and that ye might get gold and silver. And ye have set
your hearts upon the riches and the vain things of this
world, for the which ye do murder, and plunder, and
steal, and bear false witness against your neighbor, and
do all manner of iniquity.

And for this cause wo shall come unto you except ye
shall repent. For if ye will not repent, behold, this great
city, and also all those great cities which are round
about, which are in the land of our possession, shall be
taken away that ye shall have no place in them; for be-
hold, the Lord will not grant unto you strength, as he
has hitherto done, to withstand against your enemies.

For behold, thus saith the Lord: I will not show unto
the wicked of my strength, to one more than the other,
save it be unto those who repent of their sins, and hear-
ken unto my words. Now therefore, I would that ye
should behold, my brethren, that it shall be better for
the Lamanites than for you except ye shall repent.

For behold, they are more righteous than you, for
they have not sinned against that great knowledge
which ye have received; therefore the Lord will be mer-
ciful unto them; yea, he will lengthen out their days and
increase their seed, even when thou shalt be utterly de-
stroyed except thou shalt repent.

Yea, wo be unto you because of that great abomina-
tion which has come among you; and ye have united
yourselves unto it, yea, to that secret band which was es-
tablished by Gadianton!

26 Да, ще ви сполети злочестина поради гордостта, която допуснахте да влезе в сърцата ви и която ви издигна отвъд това, що е добро, поради извънредно големите ви богатства!

27 Да, горко на вас, заради вашето нечестие и мерзости!

28 И ако не се покаете, вие ще погинете; да, дори земите ви ще бъдат отнети от вас и вие ще бъдете унищожени от лицето на земята.

29 Сега ето, аз не ви казвам тези неща от себе си, защото не от себе си аз знам тези неща; но ето, аз знам, че тези неща са истинни, защото Господ Бог ми ги стори знайни, ето защо, свидетелствам, че те ще бъдат.

Yea, wo shall come unto you because of that pride which ye have suffered to enter your hearts, which has lifted you up beyond that which is good because of your exceedingly great riches!

Yea, wo be unto you because of your wickedness and abominations!

And except ye repent ye shall perish; yea, even your lands shall be taken from you, and ye shall be destroyed from off the face of the earth.

Behold now, I do not say that these things shall be, of myself, because it is not of myself that I know these things; but behold, I know that these things are true because the Lord God has made them known unto me, therefore I testify that they shall be.

Еламан 8

- 1 И сега стана така, че когато Нефи изрече тези слова, ето, имаше мъже, които бяха съдии и които също принадлежаха към тайната банда на Гадиянтон, и те се разгневиха, и се провикнаха срещу него, казвайки на хората: Защо не хванете този човек и не го доведете, за да бъде съден според престъплението, което е извършил?
- 2 Защо гледате този човек и го слушате как хули този народ и нашите закони?
- 3 Защото ето, Нефи им беше говорил за покварата на техните закони; да, много неща изрече Нефи, които не могат да бъдат записани; но той не каза нищо, което да е противно на заповедите Божи.
- 4 И онези съдии му се разгневиха, защото той им говореше открито относно техните тайни дела на мрака; въпреки всичко, те не смееха да сложат ръка върху него, защото се бояха от народа — да не би той да се обяви срещу тях.
- 5 Ето защо, те призоваха хората, казвайки: Защо позволявате на този човек да ни хули? Защото ето, той осъжда целия този народ на унищожение; да, и също да ни бъдат отнети тези наши велики градове, та ние да нямаме място в тях.
- 6 И сега, ние знаем, че това е невъзможно, защото ето, ние сме силни, а градовете ни са големи, ето защо, враговете ни не могат да имат власт над нас.
- 7 И стана така, че по този начин подтикнаха хората към гняв срещу Нефи и предизвикаха раздори помежду им; защото имаше някои, които се провикнаха: Оставете този човек на мира, защото той е праведен човек и всичко, което той каза, ще се сбъдне със сигурност, освен ако не се покаем.
- 8 Да, ето, всички възмездия, за които той ни свидетелства, ще ни сполетят; защото ние знаем, че той свидетелства вярно относно нашите беззакония. И ето, те са много и той познава много добре всичко, което ще ни сполети, тъй както познава и нашите беззакония.
- 9 Да, и ето, ако той не беше пророк, нямаше да може да свидетелства за всички тези неща.

Helaman 8

And now it came to pass that when Nephi had said these words, behold, there were men who were judges, who also belonged to the secret band of Gadianton, and they were angry, and they cried out against him, saying unto the people: Why do ye not seize upon this man and bring him forth, that he may be condemned according to the crime which he has done?

Why seest thou this man, and hearest him revile against this people and against our law?

For behold, Nephi had spoken unto them concerning the corruptness of their law; yea, many things did Nephi speak which cannot be written; and nothing did he speak which was contrary to the commandments of God.

And those judges were angry with him because he spake plainly unto them concerning their secret works of darkness; nevertheless, they durst not lay their own hands upon him, for they feared the people lest they should cry out against them.

Therefore they did cry unto the people, saying: Why do you suffer this man to revile against us? For behold he doth condemn all this people, even unto destruction; yea, and also that these our great cities shall be taken from us, that we shall have no place in them.

And now we know that this is impossible, for behold, we are powerful, and our cities great, therefore our enemies can have no power over us.

And it came to pass that thus they did stir up the people to anger against Nephi, and raised contentions among them; for there were some who did cry out: Let this man alone, for he is a good man, and those things which he saith will surely come to pass except we repent;

Yea, behold, all the judgments will come upon us which he has testified unto us; for we know that he has testified aright unto us concerning our iniquities. And behold they are many, and he knoweth as well all things which shall befall us as he knoweth of our iniquities;

Yea, and behold, if he had not been a prophet he could not have testified concerning those things.

10 И стана така, че онези, които търсеха да погубят Нефи, се видяха принудени да не слагат ръка върху му поради страха си; ето защо, виждайки, че беше намерил благоволение в очите на някои докато останалата им част беше обзета от страх, Нефи започна да им говори отново.

11 И затова той беше заставен да говори повече на людете, казвайки: Ето, братя мои, не сте ли чели, че Бог даде сила на един човек, тъкмо на Моисей, да удари водите на Червеното море и те се разделиха на едната и на другата страна, тъй че нашите бащи израилтяните преминаха по сухо и водите се затвориха отново върху войските на египтяните, и ги погълнаха?

12 И сега, ето, ако Бог е дал такава сила на този човек, тогава защо се препирате помежду си и казвате, че Той не може да ми даде сила да знам относно възмездията, които ще ви сполетят, освен ако не се покаете?

13 Но ето, вие не само че отричате словата ми, но вие също тъй отричате всички слова, които са били изречени от бащите ни и словата, които бяха изречени от този човек Моисей, на когото беше дадена такава велика сила, да, словата, които той е изрекъл относно пришествието на Месията.

14 Да, не свидетелстваше ли той, че Синът Божий трябва да дойде? И както той издигна бронзовата змия в пустошта, тъкмо тъй ще бъде издигнат и Онзи, Който трябва да дойде.

15 И както всички онези, които щяха да погледнат змията, трябваше да живеят, тъкмо тъй и всички онези, които ще погледнат Сина Божий с вяра и с каещ се дух, биха могли да живеят тъкмо онзи живот, който е вечен.

16 И сега, ето, Моисей не е единственият, който свидетелства за тези неща, но също и всичките свети пророци от негови дни, чак до дните на Авраам.

17 Да, и ето, Авраам видя Неговото пришествие и се изпълни с радост, и беше щастлив.

And it came to pass that those people who sought to destroy Nephi were compelled because of their fear, that they did not lay their hands on him; therefore he began again to speak unto them, seeing that he had gained favor in the eyes of some, insomuch that the remainder of them did fear.

Therefore he was constrained to speak more unto them saying: Behold, my brethren, have ye not read that God gave power unto one man, even Moses, to smite upon the waters of the Red Sea, and they parted hither and thither, insomuch that the Israelites, who were our fathers, came through upon dry ground, and the waters closed upon the armies of the Egyptians and swallowed them up?

And now behold, if God gave unto this man such power, then why should ye dispute among yourselves, and say that he hath given unto me no power whereby I may know concerning the judgments that shall come upon you except ye repent?

But, behold, ye not only deny my words, but ye also deny all the words which have been spoken by our fathers, and also the words which were spoken by this man, Moses, who had such great power given unto him, yea, the words which he hath spoken concerning the coming of the Messiah.

Yea, did he not bear record that the Son of God should come? And as he lifted up the brazen serpent in the wilderness, even so shall he be lifted up who should come.

And as many as should look upon that serpent should live, even so as many as should look upon the Son of God with faith, having a contrite spirit, might live, even unto that life which is eternal.

And now behold, Moses did not only testify of these things, but also all the holy prophets, from his days even to the days of Abraham.

Yea, and behold, Abraham saw of his coming, and was filled with gladness and did rejoice.

18 Да, и ето, аз ви казвам, че Авраам не беше единственият, който знаеше за тези неща, но имаше и мнозина други преди дните на Авраам, които бяха призовани според реда Божий; да, тъкмо според реда на Неговия Син; и всичко това, за да бъде показано на хората много хиляди години преди пришествието Му, че изкуплението ще ги споходи.

19 И сега, аз бих желал вие да знаете, че от дните на Авраам е имало много пророци, които са свидетелствали за тези неща; да, ето, пророкът Зенос свидетелства смело за това и поради тази причина беше убит.

20 И ето, също Зенок и Езияс, също и Исаия, и Еремия (Еремия беше същият този пророк, който свидетелстваше за унищожението на Ерусалим), а сега ние знаем, че Ерусалим е бил унищожен според словото на Еремия. О, защо тогава и Синът Божий да не дойде според пророчеството му?

21 И сега, ще спорите ли, че Ерусалим беше разрушен? Ще кажете ли, че синовете на Седекия не бяха убити всички, с изключение на Мулик? Да, и не виждате ли, че потомството на Седекия беше изгонено от земята на Ерусалим и е между нас? Но ето, това не е всичко.

22 Нашият баща Лехий беше изгонен от Ерусалим заради това, че свидетелстваше за тези неща. Нефи също свидетелстваше за тези неща, както и почти всички наши бащи чак до ден днешен; да, те са свидетелствали за пришествието на Христа, гледали са напред и са се радвали за деня Му, който ще дойде.

23 И ето, Той е Бог и Той е с тях; и Той им се яви, тъй че те бяха изкупени чрез Него; и те Му въздадоха слава за това, което ще стане.

24 И сега, понеже вие знаете тези неща и не можете да ги отречете, освен ако не излъжете, ето защо, в това вие съгрешихте, защото отхвърлихте всички тези неща, въпреки многото доказателства, които сте получили, да, вие дори получихте всичко, и нещата на небето, и всичко, което е на земята като свидетелство, че те са истинни.

Yea, and behold I say unto you, that Abraham not only knew of these things, but there were many before the days of Abraham who were called by the order of God; yea, even after the order of his Son; and this that it should be shown unto the people, a great many thousand years before his coming, that even redemption should come unto them.

And now I would that ye should know, that even since the days of Abraham there have been many prophets that have testified these things; yea, behold, the prophet Zenos did testify boldly; for the which he was slain.

And behold, also Zenock, and also Ezias, and also Isaiah, and Jeremiah, (Jeremiah being that same prophet who testified of the destruction of Jerusalem) and now we know that Jerusalem was destroyed according to the words of Jeremiah. O then why not the Son of God come, according to his prophecy?

And now will you dispute that Jerusalem was destroyed? Will ye say that the sons of Zedekiah were not slain, all except it were Mulek? Yea, and do ye not behold that the seed of Zedekiah are with us, and they were driven out of the land of Jerusalem? But behold, this is not all—

Our father Lehi was driven out of Jerusalem because he testified of these things. Nephi also testified of these things, and also almost all of our fathers, even down to this time; yea, they have testified of the coming of Christ, and have looked forward, and have rejoiced in his day which is to come.

And behold, he is God, and he is with them, and he did manifest himself unto them, that they were redeemed by him; and they gave unto him glory, because of that which is to come.

And now, seeing ye know these things and cannot deny them except ye shall lie, therefore in this ye have sinned, for ye have rejected all these things, notwithstanding so many evidences which ye have received; yea, even ye have received all things, both things in heaven, and all things which are in the earth, as a witness that they are true.

25 Но ето, вие отхвърлихте истината и се разбунтувахте срещу Светия ваш Бог; и дори и сега, наместо да събирате съкровища на небето, където нищо не се разваля и където нищо нечисто не може да влезе, вие трупате ярост за съдния ден.

26 Да, дори и сега вие узрявате за вечно унищожение поради вашите убийства и вашите блудства, и нечестие, да, и освен ако не се покаете, то ще дойде скоро върху ви.

27 Да, ето, дори и сега то е пред вратите ви; да, идете в съдилището и търсете; и ето, вашият съдия е убит и лежи в кръвта си; и той е убит от брат си, който търси да седне на съдийския престол.

28 И ето, те и двамата принадлежат към вашата тайна банда, чиито начинатели са Гадиянтон и лукавият, който търси да унищожи душите на човеците.

But behold, ye have rejected the truth, and rebelled against your holy God; and even at this time, instead of laying up for yourselves treasures in heaven, where nothing doth corrupt, and where nothing can come which is unclean, ye are heaping up for yourselves wrath against the day of judgment.

Yea, even at this time ye are ripening, because of your murders and your fornication and wickedness, for everlasting destruction; yea, and except ye repent it will come unto you soon.

Yea, behold it is now even at your doors; yea, go ye in unto the judgment-seat, and search; and behold, your judge is murdered, and he lieth in his blood; and he hath been murdered by his brother, who seeketh to sit in the judgment-seat.

And behold, they both belong to your secret band, whose author is Gadianton and the evil one who seeketh to destroy the souls of men.

Еламан 9

- 1 Ето, сега стана така, че когато Нефи изрече тези слова, няколко мъже, които бяха измежду тях, изтичаха към съдилището; да, бяха тъкмо петима тези, които отидоха, и си казаха помежду си, докато отиваха:
- 2 Ето, сега ние ще узнаем със сигурност дали този човек е пророк и дали Бог му е заповядал да ни про- рокува такива чудни неща. Ето, ние не вярваме, че Той му е заповядал, да, не вярваме, че той е пророк; независимо от това ако нещата, които той каза за върховния съдия, са истина, че той е мъртъв, тогава ще повярваме, че и другите му слова, които той е изрекъл, са истинни.
- 3 И стана така, че те се затичаха с цялата си сила и влязоха в съдилището; и ето, върховният съдия бе паднал на земята и лежеше в собствената си кръв.
- 4 И сега, ето, когато видяха това, те се учудиха извънредно много, дотолкова, че паднаха на земята; защото те не бяха повярвали в словата, които Нефи беше казал относно върховния съдия.
- 5 Но сега, когато видяха, те повярваха и бяха връхлетени от страх да не би всички възмездия, за които Нефи беше говорил, да сподобят людете; ето защо, те се разтрепераха и паднаха на земята.
- 6 Сега, веднага след като съдията беше убит, пронизан от преоблечения си брат, който избяга, слугите изтичаха и разказаха на людете, викайки с висок глас за убийството.
- 7 И ето, людете се събраха наедно на мястото на съдийския престол и ето, за тяхно учудване те видяха онези петима мъже, които бяха паднали на земята.
- 8 И сега, ето, людете не знаеха нищо за множеството, което се беше събрало пред градината на Нефи, ето защо, те си казаха: Това са людете, които са убили съдията и Бог ги е поразил, за да не могат да ни избягат.
- 9 И стана така, че те ги хванаха, вързаха ги и ги хвърлиха в тъмница. И беше възвестено навсякъде, че съдията е убит и че убийците са заловени и хвърлени в тъмница.

Helaman 9

Behold, now it came to pass that when Nephi had spoken these words, certain men who were among them ran to the judgment-seat; yea, even there were five who went, and they said among themselves, as they went:

Behold, now we will know of a surety whether this man be a prophet and God hath commanded him to prophesy such marvelous things unto us. Behold, we do not believe that he hath; yea, we do not believe that he is a prophet; nevertheless, if this thing which he has said concerning the chief judge be true, that he be dead, then will we believe that the other words which he has spoken are true.

And it came to pass that they ran in their might, and came in unto the judgment-seat; and behold, the chief judge had fallen to the earth, and did lie in his blood.

And now behold, when they saw this they were astonished exceedingly, insomuch that they fell to the earth; for they had not believed the words which Nephi had spoken concerning the chief judge.

But now, when they saw they believed, and fear came upon them lest all the judgments which Nephi had spoken should come upon the people; therefore they did quake, and had fallen to the earth.

Now, immediately when the judge had been murdered—he being stabbed by his brother by a garb of secrecy, and he fled, and the servants ran and told the people, raising the cry of murder among them;

And behold the people did gather themselves together unto the place of the judgment-seat—and behold, to their astonishment they saw those five men who had fallen to the earth.

And now behold, the people knew nothing concerning the multitude who had gathered together at the garden of Nephi; therefore they said among themselves: These men are they who have murdered the judge, and God has smitten them that they could not flee from us.

And it came to pass that they laid hold on them, and bound them and cast them into prison. And there was a proclamation sent abroad that the judge was slain, and that the murderers had been taken and were cast into prison.

10 И стана така, че на другия ден хората се събраха наедно, за да жалеят и постят на погребението на великия върховен съдия, който беше убит.

11 И тъй и онези съдии, които бяха при градината на Нефи, и които бяха чули словата му, също се събраха на погребението.

12 И стана така, че те започнаха да разпитват хората, казвайки: Къде са петимата, които бяха изпратени да узнаят относно това дали върховният съдия е мъртъв? А те отговориха и казаха: Относно тези петима, за които казвате, че сте изпратили, ние не знаем нищо, но има петима, които са убийците и които ние хвърлихме в тъмница.

13 И стана така, че съдиите пожелаха те да бъдат доведени; и те бяха доведени, и ето, това бяха петимата мъже, които бяха изпратени; и ето, съдиите ги разпитаха, за да се осведомят относно въпроса, и те им разказаха всичко, което бяха направили, казвайки:

14 Ние изтичахме и дойдохме до мястото на съдийския престол, и когато видяхме всичко това, за което Нефи беше свидетелствал, ние се учудихме толкова много, че паднахме на земята, и когато се съвзехме от учудването си, ето, хвърлиха ни в тъмница.

15 Сега, колкото до убийството на този човек, ние не знаем кой го е извършил, но само това знаем, че изтичахме, както вие поискахте, и ето, той беше мъртъв според словата на Нефи.

16 И сега стана така, че съдиите разясниха случилото се на хората и издигнаха глас срещу Нефи, казвайки: Ето, ние знаем, че този Нефи сигурно се е сдружил с някого, за да убие съдията и после да може да ни го извести, за да може да ни обърне в неговата вяра, за да може да издигне себе си като велик човек, избран от Бога, и пророк.

17 И сега, ето, ние ще намерим този човек и той ще изповяда вината си, и ще ни изкаже истинския убиец на този съдия.

And it came to pass that on the morrow the people did assemble themselves together to mourn and to fast, at the burial of the great chief judge who had been slain.

And thus also those judges who were at the garden of Nephi, and heard his words, were also gathered together at the burial.

And it came to pass that they inquired among the people, saying: Where are the five who were sent to inquire concerning the chief judge whether he was dead? And they answered and said: Concerning this five whom ye say ye have sent, we know not; but there are five who are the murderers, whom we have cast into prison.

And it came to pass that the judges desired that they should be brought; and they were brought, and behold they were the five who were sent; and behold the judges inquired of them to know concerning the matter, and they told them all that they had done, saying:

We ran and came to the place of the judgment-seat, and when we saw all things even as Nephi had testified, we were astonished insomuch that we fell to the earth; and when we were recovered from our astonishment, behold they cast us into prison.

Now, as for the murder of this man, we know not who has done it; and only this much we know, we ran and came according as ye desired, and behold he was dead, according to the words of Nephi.

And now it came to pass that the judges did expound the matter unto the people, and did cry out against Nephi, saying: Behold, we know that this Nephi must have agreed with some one to slay the judge, and then he might declare it unto us, that he might convert us unto his faith, that he might raise himself to be a great man, chosen of God, and a prophet.

And now behold, we will detect this man, and he shall confess his fault and make known unto us the true murderer of this judge.

18 И стана така, че петимата бяха освободени в деня на погребението. При все това, те укориха съдиите за словата, които бяха изrekli против Нефи, и спориха с тях един по един дотолкова, че ги объркаха.

19 Въпреки това, те наредиха Нефи да бъде хванат, вързан и доведен пред множеството, и те започнаха да го разпитват по различни начини, за да могат да го засекат, та да могат да го осъдят на смърт,

20 казвайки му: Ти си съучастник. Кой е този човек, който извърши убийството? Изкажи ни го сега и признай вината си; казвайки: Ето, тук има пари; освен това ние ще ти пощадим живота, ако ни кажеш и си признаеш заговора, който си направил с него.

21 Но Нефи им каза: О, вие безумци, вие необрзани по сърце, вие, слепи и коравовратни люде, знаете ли колко време още Господ, вашият Бог ще ви търпи да ходите в този греховен път?

22 О, вие би трябвало да започнете да ридаете и да оплаквате себе си, поради голямото унищожение, което сега ви очаква, освен ако не се покаете.

23 Ето, вие казвате, че аз съм се уговорил с някой човек да убие Сизорам, върховния ни съдия. Но ето, аз ви казвам, че това е защото ви свидетелствах, за да можете да узнаете това; да, тъкмо като доказателство пред вас, че знам за нечестията и мерзостите сред вас.

24 И защото сторих това, вие сега казвате, че съм се уговорил с някакъв човек, за да извърши това; да, понеже аз ви показах това знамение, вие сте ми разгневени и се опитвате да отнемете живота ми.

25 И сега, ето, аз ще ви покажа друго знамение и ще видя дали няма и за това да се опитате да отнемете живота ми.

26 Ето, аз ви казвам: Идете в дома на Сеантум, който е брат на Сизорам и му кажете:

27 Уговарял ли се е с теб Нефи, мнимият пророк, който пророкува за толкова много злини за този народ, в това да убиеш Сизорам, който е твой брат?

28 И ето, той ще ви каже: Не!

And it came to pass that the five were liberated on the day of the burial. Nevertheless, they did rebuke the judges in the words which they had spoken against Nephi, and did contend with them one by one, inso-much that they did confound them.

Nevertheless, they caused that Nephi should be taken and bound and brought before the multitude, and they began to question him in divers ways that they might cross him, that they might accuse him to death—

Saying unto him: Thou art confederate; who is this man that hath done this murder? Now tell us, and acknowledge thy fault; saying, Behold here is money; and also we will grant unto thee thy life if thou wilt tell us, and acknowledge the agreement which thou hast made with him.

But Nephi said unto them: O ye fools, ye uncircumcised of heart, ye blind, and ye stiffnecked people, do ye know how long the Lord your God will suffer you that ye shall go on in this your way of sin?

O ye ought to begin to howl and mourn, because of the great destruction which at this time doth await you, except ye shall repent.

Behold ye say that I have agreed with a man that he should murder Seezoram, our chief judge. But behold, I say unto you, that this is because I have testified unto you that ye might know concerning this thing; yea, even for a witness unto you, that I did know of the wickedness and abominations which are among you.

And because I have done this, ye say that I have agreed with a man that he should do this thing; yea, because I showed unto you this sign ye are angry with me, and seek to destroy my life.

And now behold, I will show unto you another sign, and see if ye will in this thing seek to destroy me.

Behold I say unto you: Go to the house of Seantum, who is the brother of Seezoram, and say unto him—

Has Nephi, the pretended prophet, who doth prophesy so much evil concerning this people, agreed with thee, in the which ye have murdered Seezoram, who is your brother?

And behold, he shall say unto you, Nay.

29 И вие ще му кажете: Ти ли уби брат си?

30 И той ще бъде обхванат от страх, без да знае какво да каже. И ето, той ще го отрече пред вас и ще се престори на учуден, и ще ви каже, че е невинен.

31 Но ето, вие ще го претърсите и ще откриете кръв по полите на наметалото му.

32 И когато видите това, ще запитате: Откъде е тази кръв? Мислиш ли, че не знаем, че това е кръвта на брат ти?

33 И тогава той ще се разтрепери и ще побледнее тъкмо като че ли смъртта го е споходила.

34 И тогава вие ще кажете: Ето, от страха ти и от това побледняване по лицето ти ние знаем, че си виновен.

35 И тогава по-голям ужас ще го споходи; и тогава той ще ви се изповяда и няма да отрича повече, че той е извършил това убийство.

36 И тогава той ще ви каже, че аз, Нефи, не знам нищо относно този въпрос, освен това, което ми е било дадено чрез силата Божия. И тогава вие ще узнаете, че аз съм честен човек и че съм изпратен при вас от Бога.

37 И стана така, че те отидоха и сториха тъкмо според както Нефи им беше казал. И ето, словата, изречени от него, бяха истина; защото според словата му той отрече и пак според словата му той се изповяда.

38 И беше принуден да покаже, че той е истинският убиец, тъй че петимата бяха освободени, а също и Нефи.

39 И имаше някои от нефитите, които повярваха в словата на Нефи, и също имаше някои, които повярваха поради свидетелството на петимата, защото те са били обърнати, докато са били в тъмницата.

40 И сега, имаше някои измежду хората, които казаха, че Нефи е пророк.

And ye shall say unto him: Have ye murdered your brother?

And he shall stand with fear, and wist not what to say. And behold, he shall deny unto you; and he shall make as if he were astonished; nevertheless, he shall declare unto you that he is innocent.

But behold, ye shall examine him, and ye shall find blood upon the skirts of his cloak.

And when ye have seen this, ye shall say: From whence cometh this blood? Do we not know that it is the blood of your brother?

And then shall he tremble, and shall look pale, even as if death had come upon him.

And then shall ye say: Because of this fear and this paleness which has come upon your face, behold, we know that thou art guilty.

And then shall greater fear come upon him; and then shall he confess unto you, and deny no more that he has done this murder.

And then shall he say unto you, that I, Nephi, know nothing concerning the matter save it were given unto me by the power of God. And then shall ye know that I am an honest man, and that I am sent unto you from God.

And it came to pass that they went and did, even according as Nephi had said unto them. And behold, the words which he had said were true; for according to the words he did deny; and also according to the words he did confess.

And he was brought to prove that he himself was the very murderer, insomuch that the five were set at liberty, and also was Nephi.

And there were some of the Nephites who believed on the words of Nephi; and there were some also, who believed because of the testimony of the five, for they had been converted while they were in prison.

And now there were some among the people, who said that Nephi was a prophet.

41 И имаше други, които казваха: Ето, той е Бог, защото ако не беше Бог, не би могъл да знае всички тези неща. Защото ето, той ни каза мислите на сърцата ни и ни откри неща; и тъкмо той доведе до знанието ни истинския убиец на нашия върховен съдия.

And there were others who said: Behold, he is a god, for except he was a god he could not know of all things. For behold, he has told us the thoughts of our hearts, and also has told us things; and even he has brought unto our knowledge the true murderer of our chief judge.

Еламан 10

- 1 И сега стана така, че се създаде разцепление между хората, тъй че те се разделиха насама и натам и тръгнаха по своите си пътища, като оставиха Нефи сам, тъй както стоеше сред тях.
- 2 И стана така, че Нефи тръгна по своя път към дома си, размишлявайки върху нещата, които Господ му беше показал.
- 3 И стана така, че тъй както бе потънал в размисъл, бидейки твърде обезсърчен поради нечестията на народа на нефитите, поради техните тайни дела на мрака и убийствата им, и обирите им, и всякакъв вид беззакония, стана така, че докато размишляваше тъй в сърцето си, ето, един глас дойде до него, казвайки:
 - 4 Благословен си ти, Нефи, за това, което си направил; защото Аз видях как неуморно провъзгласяваше на тези хора словото, което ти дадох. И ти не се уплаши от тях и не се опита да спасиш собствения си живот, но търсеше Моята воля и спазването на Моите заповеди.
 - 5 И сега, тъй като ти направи това толкова неуморно, ето, Аз ще те благословя навеки, и ще те направя могъщ в слова и в дело, и във вяра, и в работа, да, дори всички неща ще ти се изпълняват според словото ти, защото ти не ще поискаш онова, което е противно на Моята воля.
 - 6 Ето, ти си Нефи, а Аз съм Бог. Ето, Аз ти го заявявам в присъствието на Моите ангели, че ти ще имаш власт над този народ и ще поразис земята с глад и с мор, и с унищожение според нечестията на този народ.
 - 7 Ето, Аз ти давам власт, щото всичко, което запечатиш на земята, да бъде запечатано в небесата; и всичко, което развържеш на земята, да бъде развързано в небесата; тъй ти ще имаш власт сред този народ.
 - 8 И тъй, ако ти кажеш на този храм да се разцепи на две, това ще бъде сторено.
 - 9 И ако кажеш на тази планина, Улегни се и се изравни, и това ще бъде сторено.

Helaman 10

And it came to pass that there arose a division among the people, insomuch that they divided hither and thither and went their ways, leaving Nephi alone, as he was standing in the midst of them.

And it came to pass that Nephi went his way towards his own house, pondering upon the things which the Lord had shown unto him.

And it came to pass as he was thus pondering—being much cast down because of the wickedness of the people of the Nephites, their secret works of darkness, and their murderings, and their plunderings, and all manner of iniquities—and it came to pass as he was thus pondering in his heart, behold, a voice came unto him saying:

Blessed art thou, Nephi, for those things which thou hast done; for I have beheld how thou hast with unweariness declared the word, which I have given unto thee, unto this people. And thou hast not feared them, and hast not sought thine own life, but hast sought my will, and to keep my commandments.

And now, because thou hast done this with such unweariness, behold, I will bless thee forever; and I will make thee mighty in word and in deed, in faith and in works; yea, even that all things shall be done unto thee according to thy word, for thou shalt not ask that which is contrary to my will.

Behold, thou art Nephi, and I am God. Behold, I declare it unto thee in the presence of mine angels, that ye shall have power over this people, and shall smite the earth with famine, and with pestilence, and destruction, according to the wickedness of this people.

Behold, I give unto you power, that whatsoever ye shall seal on earth shall be sealed in heaven; and whatsoever ye shall loose on earth shall be loosed in heaven; and thus shall ye have power among this people.

And thus, if ye shall say unto this temple it shall be rent in twain, it shall be done.

And if ye shall say unto this mountain, Be thou cast down and become smooth, it shall be done.

10 И ето, ако кажеш Бог да порази този народ, ще
бъде извършено.

11 И сега, ето, Аз ти заповядвам да отидеш и да ка-
жеш на този народ, че тъй казва Господ Бог, Който е
Всемогщият: Освен ако не се покаете, ще бъдете
поразени дори до унищожение.

12 И ето, сега стана така, че когато Господ изрече те-
зи слова на Нефи, той се спря и не отиде у дома си,
но се върна при множествата, които се бяха разп-
ръснали по лицето на земята и започна да им про-
възгласява словото Божие, което му беше изречено
относно тяхното унищожение, ако те не се покаят.

13 Сега ето, въпреки великото чудо, което направи
Нефи, откривайки им за смъртта на върховния съ-
дия, те вкоравиха сърцата си и не се вслушаха в сло-
вата Господни.

14 Ето защо, Нефи им извести словото Господне,
казвайки: Освен ако не се покаете, тъй каза Господ:
Вие ще бъдете поразени, дори до унищожение.

15 И стана така, че когато Нефи им извести словото,
ето, те все още вкоравяваха сърцата си и не искаха
да се вслушат в словата му; и затова те го хулеха и
потърсиха да сложат ръка на него, за да могат да го
хвърлят в тъмница.

16 Но ето, силата Божия беше с него и те не можаха
да го хванат и хвърлят в тъмница, защото той беше
взет от Духа и беше отнесен от средата им.

17 И стана така, че тъй той отиваше в Духа от мно-
жество на множество, като известяваше словото
Божие, чак докато не го извести на всички тях или
докато не го предаде на всички люде.

18 И стана така, че те не искаха да се вслушат в сло-
вата му; и настанаха раздори дотолкова, че людете
се разделиха помежду си и започнаха да се избиват
един друг с меч.

19 И тъй свърши седемдесет и първата година от уп-
равлението на съдиите над народа на Нефи.

And behold, if ye shall say that God shall smite this
people, it shall come to pass.

And now behold, I command you, that ye shall go
and declare unto this people, that thus saith the Lord
God, who is the Almighty: Except ye repent ye shall be
smitten, even unto destruction.

And behold, now it came to pass that when the Lord
had spoken these words unto Nephi, he did stop and
did not go unto his own house, but did return unto the
multitudes who were scattered about upon the face of
the land, and began to declare unto them the word of
the Lord which had been spoken unto him, concerning
their destruction if they did not repent.

Now behold, notwithstanding that great miracle
which Nephi had done in telling them concerning the
death of the chief judge, they did harden their hearts
and did not hearken unto the words of the Lord.

Therefore Nephi did declare unto them the word of
the Lord, saying: Except ye repent, thus saith the Lord,
ye shall be smitten even unto destruction.

And it came to pass that when Nephi had declared
unto them the word, behold, they did still harden their
hearts and would not hearken unto his words; therefore
they did revile against him, and did seek to lay their
hands upon him that they might cast him into prison.

But behold, the power of God was with him, and
they could not take him to cast him into prison, for he
was taken by the Spirit and conveyed away out of the
midst of them.

And it came to pass that thus he did go forth in the
Spirit, from multitude to multitude, declaring the word
of God, even until he had declared it unto them all, or
sent it forth among all the people.

And it came to pass that they would not hearken
unto his words; and there began to be contentions, in-
somuch that they were divided against themselves and
began to slay one another with the sword.

And thus ended the seventy and first year of the reign
of the judges over the people of Nephi.

Еламан 11

- 1 И сега стана така, че през седемдесет и втората година от управлението на съдиите раздорите се увеличиха дотолкова, че имаше войни из цялата страна, сред целия народ на Нефи.
- 2 И тъкмо тайната банда разбойници провеждаше това дело на унищожение и нечестие. И тази война продължи цялата тази година; и тя продължи и през седемдесет и третата година.
- 3 И стана така, че тази година Нефи призова Господа, казвайки:
- 4 О, Господи, не допускай този народ да бъде унищожен от меч; о, Господи, нека по-добре да има глад в страната, за да ги подтикне да си спомнят за Господа, техния Бог, и може би ще се покаят и ще се обърнат към Тебе.
- 5 И беше сторено според словата на Нефи. И страшен глад настана в страната сред целия народ на Нефи. И тъй през седемдесет и четвъртата година гладът продължи и делото на унищожение се прекрати от меча, но стана жестоко от глада.
- 6 И това дело на унищожение продължи също и през седемдесет и петата година. Защото земята беше поразена, че да стане суха и не произвеждаше вече зърно през сезона за зърно. И цялата земя беше поразена при ламанитите тъкмо тъй, както и при нефитите, тъй че те бяха поразени и погинаха хиляди в по-нечестивите части на страната.
- 7 И стана така, че людете видяха, че са на път да погинат от глад, и започнаха да си спомнят за Господа, техния Бог; и започнаха да си спомнят словата на Нефи.
- 8 И людете започнаха да умоляват своите върховни съдии и водачи да кажат на Нефи: Ето, ние знаем, че ти си Божий човек и затова призови Господа, нашия Бог, да отвърне от нас този глад, за да не се изпълни всичко това, което ти каза относно нашето унищожение.
- 9 И стана така, че съдиите казаха на Нефи това, което людете желасха да му кажат. И стана така, че когато Нефи видя, че людете се бяха покаяли и че се бяха смирили във власеница, той призова отново Господа, казвайки:

Helaman 11

And now it came to pass in the seventy and second year of the reign of the judges that the contentions did increase, insomuch that there were wars throughout all the land among all the people of Nephi.

And it was this secret band of robbers who did carry on this work of destruction and wickedness. And this war did last all that year; and in the seventy and third year it did also last.

And it came to pass that in this year Nephi did cry unto the Lord, saying:

O Lord, do not suffer that this people shall be destroyed by the sword; but O Lord, rather let there be a famine in the land, to stir them up in remembrance of the Lord their God, and perhaps they will repent and turn unto thee.

And so it was done, according to the words of Nephi. And there was a great famine upon the land, among all the people of Nephi. And thus in the seventy and fourth year the famine did continue, and the work of destruction did cease by the sword but became sore by famine.

And this work of destruction did also continue in the seventy and fifth year. For the earth was smitten that it was dry, and did not yield forth grain in the season of grain; and the whole earth was smitten, even among the Lamanites as well as among the Nephites, so that they were smitten that they did perish by thousands in the more wicked parts of the land.

And it came to pass that the people saw that they were about to perish by famine, and they began to remember the Lord their God; and they began to remember the words of Nephi.

And the people began to plead with their chief judges and their leaders, that they would say unto Nephi: Behold, we know that thou art a man of God, and therefore cry unto the Lord our God that he turn away from us this famine, lest all the words which thou hast spoken concerning our destruction be fulfilled.

And it came to pass that the judges did say unto Nephi, according to the words which had been desired. And it came to pass that when Nephi saw that the people had repented and did humble themselves in sackcloth, he cried again unto the Lord, saying:

10 О, Господи, ето, този народ се покая; и те премагнаха от себе си бандата на Гадиантон, тъй че тя престана да съществува и скри своите тайни планове в земята.

11 И сега, о, Господи, заради това тяхно смирение, отвърни гнева Си и нека гневът Ти бъде укротен с унищожението на онези нечестиви човеци, които Ти вече унищожи.

12 О, Господи, отвърни гнева Си, да, свирепия Си гняв, и стори гладът да престане в тази земя.

13 О, Господи, вслушай се в мене и стори да стане според словата ми, и изпрати дъжд по лицето на земята, за да може тя да произведе плода си и зърното си в сезона на зърното.

14 О, Господи, Ти се вслуша в словата ми, когато казах: Нека да бъде глад, та морът от меча да секне; и знам, че и сега Ти ще се вслушаш в словата ми, защото Ти рече: Ако този народ се покае, Аз ще го пощадя.

15 Да, о, Господи, Ти виждаш, че те са се покаяли заради глада и мора, и унищожението, което ги сполетя.

16 И сега, о, Господи, отвърни гнева Си и провери отново дали те ще Ти служат. И ако е тъй, о, Господи, Ти можеш да ги благословиш според словата, които си изрекъл.

17 И стана така, че през седемдесет и шестата година Господ отвърна гнева Си от народа и стори, щото дъжд да падне върху земята, тъй че тя произведе плода си в плодния сезон. И стана така, че тя произведе зърно в зърнения си сезон.

18 И ето, людете се радваха и славеха Бога, и цялото лице на земята се беше изпълнило с ликуване, и те повече не търсеха да погубят Нефи, но го ценяха като велик пророк и Божий човек, имащ голяма власт и сила, дадени му от Бога.

19 И ето, Лехий, неговият брат, не остана ни най-малко по-назад от него, що се отнася до нещата, принадлежащи на праведността.

O Lord, behold this people repenteth; and they have swept away the band of Gadianton from amongst them insomuch that they have become extinct, and they have concealed their secret plans in the earth.

Now, O Lord, because of this their humility wilt thou turn away thine anger, and let thine anger be appeased in the destruction of those wicked men whom thou hast already destroyed.

O Lord, wilt thou turn away thine anger, yea, thy fierce anger, and cause that this famine may cease in this land.

O Lord, wilt thou hearken unto me, and cause that it may be done according to my words, and send forth rain upon the face of the earth, that she may bring forth her fruit, and her grain in the season of grain.

O Lord, thou didst hearken unto my words when I said, Let there be a famine, that the pestilence of the sword might cease; and I know that thou wilt, even at this time, hearken unto my words, for thou saidst that: If this people repent I will spare them.

Yea, O Lord, and thou seest that they have repented, because of the famine and the pestilence and destruction which has come unto them.

And now, O Lord, wilt thou turn away thine anger, and try again if they will serve thee? And if so, O Lord, thou canst bless them according to thy words which thou hast said.

And it came to pass that in the seventy and sixth year the Lord did turn away his anger from the people, and caused that rain should fall upon the earth, insomuch that it did bring forth her fruit in the season of her fruit. And it came to pass that it did bring forth her grain in the season of her grain.

And behold, the people did rejoice and glorify God, and the whole face of the land was filled with rejoicing; and they did no more seek to destroy Nephi, but they did esteem him as a great prophet, and a man of God, having great power and authority given unto him from God.

And behold, Lehi, his brother, was not a whit behind him as to things pertaining to righteousness.

20 И стана така, че народът на Нефи започна отново да преуспява в страната и започна да застроява запустелите си места, и започнаха да се умножават и да се разпростират, чак докато покриха цялото лице на земята, както на север, тъй и на юг, от морето на запад, до морето на изток.

21 И стана така, че седемдесет и шестата година свърши в мир. И седемдесет и седмата година започна в мир; и църквата се разпротря по лицето на цялата земя; и по-голямата част от хората, както нефитите, тъй и ламанитите, принадлежаха към църквата; и те имаха изключително голям мир в страната; и тъй свърши седемдесет и седмата година.

22 И те имаха мир и през седемдесет и осмата година, с изключение на някои раздори относно точките на учението, което беше изложено от пророците.

23 И през седемдесет и деветата година започна да има много спорове. Но стана така, че Нефи и Лехий, и много от техните братя, които познаваха истинските точки на учението и ежедневно имаха много откровения, проповядваха на народа и сложиха край на техните спорове в същата тази година.

24 И стана така, че през осемдесетата година от управлението на съдиите над народа на Нефи имаше известен брой отцепници от народа на Нефи, които няколко години преди това бяха отишли при ламанитите и бяха взели върху си името на ламанитите, както и известен брой истински потомци на ламанитите, които бяха подтикнати към гняв от тях или от онези отцепници, и затова започнаха война срещу братята си.

25 И те се отдаваха на убийства и грабежи, след което се оттегляха назад в планините, в пустошта и в тайни места и се скриваха там, за да не могат да бъдат открити, като ежедневно техният брой се увеличаваше, тъй като имаше отцепници, които се присъединяваха към тях.

26 И тъй с времето, да, в продължение на не много години, те станаха извънредно голяма банда разбойници; и те издириха всички тайни планове на Гадантон; и тъй те станаха разбойници на Гадантон.

And thus it did come to pass that the people of Nephi began to prosper again in the land, and began to build up their waste places, and began to multiply and spread, even until they did cover the whole face of the land, both on the northward and on the southward, from the sea west to the sea east.

And it came to pass that the seventy and sixth year did end in peace. And the seventy and seventh year began in peace; and the church did spread throughout the face of all the land; and the more part of the people, both the Nephites and the Lamanites, did belong to the church; and they did have exceedingly great peace in the land; and thus ended the seventy and seventh year.

And also they had peace in the seventy and eighth year, save it were a few contentions concerning the points of doctrine which had been laid down by the prophets.

And in the seventy and ninth year there began to be much strife. But it came to pass that Nephi and Lehi, and many of their brethren who knew concerning the true points of doctrine, having many revelations daily, therefore they did preach unto the people, insomuch that they did put an end to their strife in that same year.

And it came to pass that in the eightieth year of the reign of the judges over the people of Nephi, there were a certain number of the dissenters from the people of Nephi, who had some years before gone over unto the Lamanites, and taken upon themselves the name of Lamanites, and also a certain number who were real descendants of the Lamanites, being stirred up to anger by them, or by those dissenters, therefore they commenced a war with their brethren.

And they did commit murder and plunder; and then they would retreat back into the mountains, and into the wilderness and secret places, hiding themselves that they could not be discovered, receiving daily an addition to their numbers, inasmuch as there were dissenters that went forth unto them.

And thus in time, yea, even in the space of not many years, they became an exceedingly great band of robbers; and they did search out all the secret plans of Gadianton; and thus they became robbers of Gadianton.

27 И сега, ето, тези разбойници правеха големи разорения, да, дори големи опустошения сред народа на Нефи, а също сред народа на ламанитите.

28 И стана така, че беше необходимо да се сложи край на това дело на унищожение; ето защо, изпратиха войска от силни воители в пустошта и по планините, за да намерят тази банда разбойници и да ги унищожат.

29 Но ето, случи се, че в тази същата година те бяха отблъснати назад чак до собствените им земи. И тъй се свърши осемдесетата година от управлението на съдиите над народа на Нефи.

30 И стана така, че в началото на осемдесет и първата година те тръгнаха отново срещу тази банда разбойници и унищожиха мнозина; но те също бяха посетени с голямо унищожение.

31 И те отново бяха длъжни да напуснат пустошта и планините и да се приберат обратно в собствените си земи поради извънредно големия брой на тези разбойници, които плъзнаха из планините и в пустошта.

32 И стана така, че тъй свърши тази година. И разбойниците продължаваха да се увеличават и да стават силни, дотолкова, че предизвикваха цели войски на нефитите, също и на ламанитите; и те сториха голям страх да споходи народа по цялото лице на земята.

33 Да, защото те посетиха много части на земята и причиниха големи опустошения в тях; да, те убиха мнозина, а други откараха пленници в пустошта, да, и най-вече жените им и децата им.

34 Сега, това голямо зло, което сполетя людеите заради техните беззакония, отново ги подтикна да си спомнят за Господа, техния Бог.

35 И тъй свърши осемдесет и първата година от управлението на съдиите.

36 И през осемдесет и втората година те започнаха отново да забравят Господа, техния Бог. И на осемдесет и третата година те започнаха да стават силни в беззаконие. И през осемдесет и четвъртата година те не се поправиха.

Now behold, these robbers did make great havoc, yea, even great destruction among the people of Nephi, and also among the people of the Lamanites.

And it came to pass that it was expedient that there should be a stop put to this work of destruction; therefore they sent an army of strong men into the wilderness and upon the mountains to search out this band of robbers, and to destroy them.

But behold, it came to pass that in that same year they were driven back even into their own lands. And thus ended the eightieth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And it came to pass in the commencement of the eighty and first year they did go forth again against this band of robbers, and did destroy many; and they were also visited with much destruction.

And they were again obliged to return out of the wilderness and out of the mountains unto their own lands, because of the exceeding greatness of the numbers of those robbers who infested the mountains and the wilderness.

And it came to pass that thus ended this year. And the robbers did still increase and wax strong, insomuch that they did defy the whole armies of the Nephites, and also of the Lamanites; and they did cause great fear to come unto the people upon all the face of the land.

Yea, for they did visit many parts of the land, and did do great destruction unto them; yea, did kill many, and did carry away others captive into the wilderness, yea, and more especially their women and their children.

Now this great evil, which came unto the people because of their iniquity, did stir them up again in remembrance of the Lord their God.

And thus ended the eighty and first year of the reign of the judges.

And in the eighty and second year they began again to forget the Lord their God. And in the eighty and third year they began to wax strong in iniquity. And in the eighty and fourth year they did not mend their ways.

37 И стана така, че през осемдесет и петата година те ставаха все по-силни и по-силни в гордостта си и нечестието им се засилваше; и тъй те отново узряваха за унищожение.

38 И тъй свърши осемдесет и петата година.

And it came to pass in the eighty and fifth year they did wax stronger and stronger in their pride, and in their wickedness; and thus they were ripening again for destruction.

And thus ended the eighty and fifth year.

Еламан 12

- 1 И тъй, ние можем да видим колко са лъжливи и също колко са непостоянни сърцата на чедата човешки; да, ние можем да видим, че Господ в своята велика и безпределна добрина благославя и помага да преуспяват онези, които се уповават на Него.
- 2 Да, и ние можем да видим, че в същото време, когато Той прави народа Си да преуспява, да, и увеличава нивите им, стадата им и чердите им, и златото, и среброто, и всякакъв вид и род различни скъпоценности; и пощадява живота им, и ги избавя от ръцете на враговете им, като смекчава сърцата на враговете им, за да не им обявяват войни; да, и накрая правейки всичко това за благосъстоянието и щастието на Неговия народ, да, именно тогава те вкоравяват сърцата си и забравят Господа, техния Бог и потъпкват под нозете си Светия, да, и всичко това заради леснината си и своето извънредно голямо преуспяване.
- 3 И тъй, ние виждаме, че ако Господ не наказва народа Си с много страдания, да, ако не ги посещава със смърт и с ужас, и с глад, и с всякакъв вид напасть, те не биха си спомняли за Него.
- 4 О, колко безумни, колко суетни, колко зли и дяволски, колко бързи да вършат беззаконие и колко бавни да вършат добро са чедата човешки; да, колко бързо се вслушват в словата на лукавия и насочват сърцата си към празните светски неща!
- 5 Да, колко бързи да се издигат в гордост; да, колко бързи да се хвалят и вършат всякакъв вид беззаконие; и колко бавни са да си спомнят за Господа, техния Бог, и да дават ухо на Неговите съвети, да, колко бавни са да ходят в пътеките на мъдростта!
- 6 Да, ето, те не желаят Господ, техният Бог, Който ги сътвори, да ги управлява и да царува над тях; въпреки Неговата велика добрина и милостта Му към тях, те не считат съветите Му за нищо и не искат Той да им бъде водач.
- 7 О, колко голяма е нищожността на чедата човешки; да, те са даже по-нищожни от праха на земята.

Helaman 12

And thus we can behold how false, and also the unsteadiness of the hearts of the children of men; yea, we can see that the Lord in his great infinite goodness doth bless and prosper those who put their trust in him.

Yea, and we may see at the very time when he doth prosper his people, yea, in the increase of their fields, their flocks and their herds, and in gold, and in silver, and in all manner of precious things of every kind and art; sparing their lives, and delivering them out of the hands of their enemies; softening the hearts of their enemies that they should not declare wars against them; yea, and in fine, doing all things for the welfare and happiness of his people; yea, then is the time that they do harden their hearts, and do forget the Lord their God, and do trample under their feet the Holy One—yea, and this because of their ease, and their exceedingly great prosperity.

And thus we see that except the Lord doth chasten his people with many afflictions, yea, except he doth visit them with death and with terror, and with famine and with all manner of pestilence, they will not remember him.

O how foolish, and how vain, and how evil, and devilish, and how quick to do iniquity, and how slow to do good, are the children of men; yea, how quick to hearken unto the words of the evil one, and to set their hearts upon the vain things of the world!

Yea, how quick to be lifted up in pride; yea, how quick to boast, and do all manner of that which is iniquity; and how slow are they to remember the Lord their God, and to give ear unto his counsels, yea, how slow to walk in wisdom's paths!

Behold, they do not desire that the Lord their God, who hath created them, should rule and reign over them; notwithstanding his great goodness and his mercy towards them, they do set at naught his counsels, and they will not that he should be their guide.

O how great is the nothingness of the children of men; yea, even they are less than the dust of the earth.

8 Защото ето, прахът на земята се движи насам и
натам и се разделя на части по заповед на нашия
Велик и Вечен Бог.

9 Да, ето, от гласа Му се тресат и треперят хълмове-
те и планините.

10 И от силата на Неговия глас те се разпукват и из-
равняват, да, тъкмо като равнина.

11 Да, от силата на гласа Му цялата земя трепери.

12 Да, от силата на гласа Му основите се разклащат
чак до самата среда.

13 Да, и ако Той каже на земята: Отмести се — тя е
отместена.

14 Да, и ако Той каже на земята: Движи се обратно,
за да може това да удължи деня с много часове, това
е извършено.

15 И тъй, според Неговото слово земята се движи
обратно и на човека се струва, че слънцето стои на
едно място; да, и ето, това е тъй; защото сигурно е,
че земята е тази, която се движи, а не слънцето.

16 И ето, ако Той каже също на водите на голямата
бездна: Пресъхнете — това е извършено.

17 И ето, ако Той каже на тази планина: Вдигни се,
ела тук и падни върху този град, за да бъде погре-
бан — ето, това е извършено.

18 И ето, ако човек скрие съкровище в земята и
Господ каже: Нека да бъде прокълнато поради без-
законието на този, който го скри — ето, то ще бъде
прокълнато.

19 И ако Господ каже: Бъди проклето, тъй че никой
човек да не те намери отсега нататък и навеки —
ето, никой човек не ще го намери отсега нататък и
навеки.

20 И ето, ако Господ каже на един човек: Поради
твоите беззакония ти ще бъдеш проклет навеки —
ще бъде извършено.

21 И ако Господ каже: Поради твоите беззакония ти
ще бъдеш отхвърлен от Моето присъствие — Той
ще стори това да бъде така.

For behold, the dust of the earth moveth hither and
thither, to the dividing asunder, at the command of our
great and everlasting God.

Yea, behold at his voice do the hills and the moun-
tains tremble and quake.

And by the power of his voice they are broken up,
and become smooth, yea, even like unto a valley.

Yea, by the power of his voice doth the whole earth
shake;

Yea, by the power of his voice, do the foundations
rock, even to the very center.

Yea, and if he say unto the earth—Move—it is
moved.

Yea, if he say unto the earth—Thou shalt go back,
that it lengthen out the day for many hours—it is done;

And thus, according to his word the earth goeth
back, and it appeareth unto man that the sun standeth
still; yea, and behold, this is so; for surely it is the earth
that moveth and not the sun.

And behold, also, if he say unto the waters of the
great deep—Be thou dried up—it is done.

Behold, if he say unto this mountain—Be thou raised
up, and come over and fall upon that city, that it be
buried up—behold it is done.

And behold, if a man hide up a treasure in the earth,
and the Lord shall say—Let it be accursed, because of
the iniquity of him who hath hid it up—behold, it shall
be accursed.

And if the Lord shall say—Be thou accursed, that no
man shall find thee from this time henceforth and for-
ever—behold, no man getteth it henceforth and for-
ever.

And behold, if the Lord shall say unto a man—
Because of thine iniquities, thou shalt be accursed for-
ever—it shall be done.

And if the Lord shall say—Because of thine iniquities
thou shalt be cut off from my presence—he will cause
that it shall be so.

- 22 И горко на този, на когото Той ще каже това, защото то ще бъде за оногова, който върши беззаконие и той не може да бъде спасен; ето защо, по тази причина беше провъзгласено покаянието, за да могат хората да бъдат спасени.
- 23 Ето защо, благословени са тези, които се покаят и се вслушват в гласа на Господа, техния Бог; защото това са тези, които ще бъдат спасени.
- 24 И дано Бог според Неговото велико съвършенство дари на хората да бъдат доведени до покаяние и добри дела, за да бъдат възстановени от благодат към благодат според делата им.
- 25 И аз бих желал всички хора да могат да бъдат спасени. Ние обаче четем, че в страшния и последен ден ще има някои, които ще бъдат изхвърлени, да, които ще бъдат отхвърлени от присъствието на Господа.
- 26 Да, които ще бъдат предадени на състояние на безкрайна окаяност, изпълнявайки словата, които казват: Онези, които са вършили добро, ще имат живот вечен; а онези, които са вършили зло, ще имат вечно проклятие. И тъй е. Амин.

And wo unto him to whom he shall say this, for it shall be unto him that will do iniquity, and he cannot be saved; therefore, for this cause, that men might be saved, hath repentance been declared.

Therefore, blessed are they who will repent and hearken unto the voice of the Lord their God; for these are they that shall be saved.

And may God grant, in his great fulness, that men might be brought unto repentance and good works, that they might be restored unto grace for grace, according to their works.

And I would that all men might be saved. But we read that in the great and last day there are some who shall be cast out, yea, who shall be cast off from the presence of the Lord;

Yea, who shall be consigned to a state of endless misery, fulfilling the words which say: They that have done good shall have everlasting life; and they that have done evil shall have everlasting damnation. And thus it is. Amen.

Еламан 13

- 1 И сега стана така, че през осемдесет и шестата година нефитите все още оставаха в нечестие, да, в голямо нечестие, докато ламанитите усърдно съблюдоваха да спазват заповедите Божии според закона на Моисей.
- 2 И стана така, че в тази същата година имаше един човек на име Самуил, ламанит, който пристигна в земята Зарахемла и започна да проповядва на люде-те. И стана така, че той проповядваше покаяние на людете в продължение на много дни, а те го прого-ниха и той щеше да се върне обратно в своята стра-на.
- 3 Но ето, гласът Господен дойде до него и му за-повяда да се върне отново и да пророкува на людете всичко, което му идва в сърцето.
- 4 И стана така, че не му позволиха да влезе в града; ето защо, той отиде и се качи на градската стена, простря ръката си, издигна силно глас и започна да пророкува на народа всичко, което Господ беше вложил в сърцето му.
- 5 И той им каза: Ето, аз, Самуил, едни ламанит, из-ричам словата Господни, които Той вложи в сърце-то ми; и ето, Той вложи в сърцето ми да кажа на то-зи народ, че мечът на правосъдието е надвиснал над този народ и преди да изминат и четиристотин го-дини, мечът на правосъдието ще се стовари върху този народ.
- 6 Да, тежко унищожение очаква този народ и то със сигурност ще споходи този народ, и нищо не може да спаси този народ освен покаянието и вяра-та в Господа Исуса Христа, Който ще дойде със си-гурност на този свят и ще изстрада много неща, и ще бъде убит заради своя народ.
- 7 И ето, ангел Господен ми го изяви и донесе благо-вестие за душата ми. И ето, изпратен съм при вас, за да го изявя и на вас, за да можете да имате и вие бла-говестие; но ето, вие не пожелахте да ме приемете.

Helaman 13

And now it came to pass in the eighty and sixth year, the Nephites did still remain in wickedness, yea, in great wickedness, while the Lamanites did observe strictly to keep the commandments of God, according to the law of Moses.

And it came to pass that in this year there was one Samuel, a Lamanite, came into the land of Zarahemla, and began to preach unto the people. And it came to pass that he did preach, many days, repentance unto the people, and they did cast him out, and he was about to return to his own land.

But behold, the voice of the Lord came unto him, that he should return again, and prophesy unto the peo-ple whatsoever things should come into his heart.

And it came to pass that they would not suffer that he should enter into the city; therefore he went and got upon the wall thereof, and stretched forth his hand and cried with a loud voice, and prophesied unto the people whatsoever things the Lord put into his heart.

And he said unto them: Behold, I, Samuel, a Lamanite, do speak the words of the Lord which he doth put into my heart; and behold he hath put it into my heart to say unto this people that the sword of jus-tice hangeth over this people; and four hundred years pass not away save the sword of justice falleth upon this people.

Yea, heavy destruction awaiteth this people, and it surely cometh unto this people, and nothing can save this people save it be repentance and faith on the Lord Jesus Christ, who surely shall come into the world, and shall suffer many things and shall be slain for his people.

And behold, an angel of the Lord hath declared it unto me, and he did bring glad tidings to my soul. And behold, I was sent unto you to declare it unto you also, that ye might have glad tidings; but behold ye would not receive me.

8 Ето защо, тъй рече Господ: Поради коравосърдечieto на народа на нефитите, освен ако те не се покаят, Аз ще оттегля от тях словото Си и ще им отнема Духа Си, и не ще ги търпя повече, и ще обърна сърцата на техните братя против тях.

9 И четиристотин години няма да са изминали, когато Аз ще сторя те да бъдат поразени; да, ще ги посетя с меч и с глад, и с мор.

10 Да, Аз ще ги посетя в свирепия Си гняв и тези от четвъртото поколение на враговете ви, които ще живеят, ще видят пълното ви унищожение; и това ще стане със сигурност, освен ако не се покаете, казва Господ; и тези от четвъртото поколение ще ви посетят с унищожение.

11 Но ако вие се покаете и се върнете при Господа, вашия Бог, Аз ще отвърна гнева Си, каза Господ; да, тъй рече Господ, благословени са тези, които ще се покаят и обърнат към Мене, но горко на оногова, който не се покайва.

12 Да, горко на този велик град Зарахемла; защото ето, заради праведните той е запазен; да, горко на този велик град, защото виждам, казва Господ, че има мнозина, да, дори по-голямата част от този велик град, които ще вкоравят сърцата си против Мене, казва Господ.

13 Но благословени са онези, които се покаят, защото тях ще пощадя. Но ето, ако не бяха праведните в този велик град, ето, Аз щях да заповядам да слезе огън от небето и да го унищожи.

14 Но ето, заради праведните той е пощаден. Но ето, идва времето, казва Господ, когато вие ще прогоните праведните от средата си и тогава ще бъдете узрели за унищожение; да, горко на този велик град заради нечестieto и мерзостите, които са в него.

15 Да, и горко на град Гедеон заради нечестieto и мерзостите, които са в него.

16 Да, и горко на всички градове в земята наоколо, които се притежават от нефитите, заради нечестieto и мерзостите, които са в тях.

Therefore, thus saith the Lord: Because of the hardness of the hearts of the people of the Nephites, except they repent I will take away my word from them, and I will withdraw my Spirit from them, and I will suffer them no longer, and I will turn the hearts of their brethren against them.

And four hundred years shall not pass away before I will cause that they shall be smitten; yea, I will visit them with the sword and with famine and with pestilence.

Yea, I will visit them in my fierce anger, and there shall be those of the fourth generation who shall live, of your enemies, to behold your utter destruction; and this shall surely come except ye repent, saith the Lord; and those of the fourth generation shall visit your destruction.

But if ye will repent and return unto the Lord your God I will turn away mine anger, saith the Lord; yea, thus saith the Lord, blessed are they who will repent and turn unto me, but wo unto him that repenteth not.

Yea, wo unto this great city of Zarahemla; for behold, it is because of those who are righteous that it is saved; yea, wo unto this great city, for I perceive, saith the Lord, that there are many, yea, even the more part of this great city, that will harden their hearts against me, saith the Lord.

But blessed are they who will repent, for them will I spare. But behold, if it were not for the righteous who are in this great city, behold, I would cause that fire should come down out of heaven and destroy it.

But behold, it is for the righteous' sake that it is spared. But behold, the time cometh, saith the Lord, that when ye shall cast out the righteous from among you, then shall ye be ripe for destruction; yea, wo be unto this great city, because of the wickedness and abominations which are in her.

Yea, and wo be unto the city of Gideon, for the wickedness and abominations which are in her.

Yea, and wo be unto all the cities which are in the land round about, which are possessed by the Nephites, because of the wickedness and abominations which are in them.

17 И ето, проклятие ще сполети страната, казва Господ на Силите, заради людете, които са в страната, да, заради тяхното нечестие и мерзостите им.

18 И ще стане така, казва Господ на Силите, да, нашият велик и истински Бог, че който скрие съкровища в земята, не ще ги намери повече поради голямото проклятие на земята, освен ако той не е праведен човек и ги не скрие в Господа.

19 Защото Аз желая, казва Господ, те да крият съкровищата си в Мене; и проклети да бъдат онези, които не скриват съкровищата си в Мене; защото никой, освен праведните, не крие съкровищата си в Мене; и онзи, който не скрие съкровищата си в Мене, проклет е той, а също и съкровището му и никой не ще го намери поради проклятието на земята.

20 И денят ще дойде, когато те ще скрият съкровищата си, защото насочиха сърцата си към богатството; и защото са насочили сърцата си към богатството си, те ще скрият съкровищата си, когато побегнат пред враговете си; и защото те не ще го скрият в Мене, проклети да бъдат, а също и съкровищата им, и в този ден те ще бъдат поразени, казва Господ.

21 Ето, вие, людете на този велик град, вслушайте се в словата ми; да, вслушайте се в словата, които казва Господ; понеже ето, Той казва, че вие сте проклети поради богатствата си, а вашите богатства са проклети, защото вие насочихте сърцата си към тях и не се вслушахте в словата на Оногова, Който ви ги даде.

22 Вие не си спомняте Господа, вашия Бог за нещата, с които ви е благословил, но винаги си спомняте за богатствата си и то не за да благодарите за тях на Господа, вашия Бог; да, сърцата ви не са обърнати към Господа, а са изпълнени с голяма гордост, дори до самохвалство и до голяма надутост, зависти, спорове, злоба, преследвания, убийства и всякакъв вид беззакония.

23 Поради тази причина Господ Бог стори проклятие да падне върху земята и върху богатствата ви и всичко това поради вашите беззакония.

And behold, a curse shall come upon the land, saith the Lord of Hosts, because of the people's sake who are upon the land, yea, because of their wickedness and their abominations.

And it shall come to pass, saith the Lord of Hosts, yea, our great and true God, that whoso shall hide up treasures in the earth shall find them again no more, because of the great curse of the land, save he be a righteous man and shall hide it up unto the Lord.

For I will, saith the Lord, that they shall hide up their treasures unto me; and cursed be they who hide not up their treasures unto me; for none hideth up their treasures unto me save it be the righteous; and he that hideth not up his treasures unto me, cursed is he, and also the treasure, and none shall redeem it because of the curse of the land.

And the day shall come that they shall hide up their treasures, because they have set their hearts upon riches; and because they have set their hearts upon their riches, and will hide up their treasures when they shall flee before their enemies; because they will not hide them up unto me, cursed be they and also their treasures; and in that day shall they be smitten, saith the Lord.

Behold ye, the people of this great city, and hearken unto my words; yea, hearken unto the words which the Lord saith; for behold, he saith that ye are cursed because of your riches, and also are your riches cursed because ye have set your hearts upon them, and have not hearkened unto the words of him who gave them unto you.

Ye do not remember the Lord your God in the things with which he hath blessed you, but ye do always remember your riches, not to thank the Lord your God for them; yea, your hearts are not drawn out unto the Lord, but they do swell with great pride, unto boasting, and unto great swelling, envyings, strifes, malice, persecutions, and murders, and all manner of iniquities.

For this cause hath the Lord God caused that a curse should come upon the land, and also upon your riches, and this because of your iniquities.

24 Да, горко на този народ поради времето, което настъпи, когато прогонвате пророците и се подигравате с тях, и ги замеряте с камъни, и ги убивате, и вършите всякакъв вид беззаконие срещу тях, тъкмо както правеха онези в древността.

25 И сега, като говорите, казвате: Ако дните ни бяха по времето на бащите ни от древността, ние нямаше да убиваме пророците; ние нямаше да ги замеряваме с камъни и нямаше да ги прогонваме.

26 Но ето, вие сте по-лоши от тях; защото тъй както жив е Господ, ако някой пророк дойде между вас и ви извести словото Господне, което свидетелства за греховете и беззаконията ви, вие му се гневите, прогонвате го и търсите всякакъв вид средства да го унищожите; да, вие ще кажете, че той е лъжлив пророк и че е грешник, и че е от дявола, защото свидетелства, че делата ви са зли.

27 Но ето, ако между вас дойде човек и каже: Направете това и няма беззаконие; направете онова и вие не ще страдате; да, ако той ви каже: Следвайте гордостта на сърцата си, да, следвайте гордостта на очите си и правете всичко, което сърцето ви поиска, и ако човек дойде сред вас и рече това, вие ще го приемете и ще кажете, че е пророк.

28 Да, вие ще го издигнете и ще му дадете от имуществото си, ще му дадете от златото си и от среброто си, и ще го облечете в скъпи одежди; защото ще ви говори ласкателни слова и ще ви казва, че всичко е наред, затова вие не ще намерите вина в него.

29 О, вие, нечестиво и извратено поколение; вие, закоравели и коравовратни люде, колко време мислите, че Господ ще ви търпи? Да, докога ще се оставяте да бъдете водени от безумни и слепи водачи? Да, докога ще предпочитате тъмнината пред светлината?

30 Да, ето, гневът Господен е разпален вече срещу вас, ето, Той прокле земята заради вашето беззаконие.

31 И ето, идва времето, когато Той ще прокълне богатствата ви, тъй че да станат хлъзгави и вие да не можете да ги задържите; и в дните на бедността си да не можете да ги запазите.

Yea, wo unto this people, because of this time which has arrived, that ye do cast out the prophets, and do mock them, and cast stones at them, and do slay them, and do all manner of iniquity unto them, even as they did of old time.

And now when ye talk, ye say: If our days had been in the days of our fathers of old, we would not have slain the prophets; we would not have stoned them, and cast them out.

Behold ye are worse than they; for as the Lord liveth, if a prophet come among you and declareth unto you the word of the Lord, which testifieth of your sins and iniquities, ye are angry with him, and cast him out and seek all manner of ways to destroy him; yea, you will say that he is a false prophet, and that he is a sinner, and of the devil, because he testifieth that your deeds are evil.

But behold, if a man shall come among you and shall say: Do this, and there is no iniquity; do that and ye shall not suffer; yea, he will say: Walk after the pride of your own hearts; yea, walk after the pride of your eyes, and do whatsoever your heart desireth—and if a man shall come among you and say this, ye will receive him, and say that he is a prophet.

Yea, ye will lift him up, and ye will give unto him of your substance; ye will give unto him of your gold, and of your silver, and ye will clothe him with costly apparel; and because he speaketh flattering words unto you, and he saith that all is well, then ye will not find fault with him.

O ye wicked and ye perverse generation; ye hardened and ye stiffnecked people, how long will ye suppose that the Lord will suffer you? Yea, how long will ye suffer yourselves to be led by foolish and blind guides? Yea, how long will ye choose darkness rather than light?

Yea, behold, the anger of the Lord is already kindled against you; behold, he hath cursed the land because of your iniquity.

And behold, the time cometh that he curseth your riches, that they become slippery, that ye cannot hold them; and in the days of your poverty ye cannot retain them.

32 И в дните на бедността си ще призовете Господа; но напразно ще призовавате, защото вашето опустошение вече е дошло над вас и унищожението ви е сторено сигурно; и тогава вие ще плачете и ще ридаете в този ден, казва Господ на Силите. И тогава ще се оплаквате и ще речете:

33 О, да бях се покаял и да не бях убивал пророците, да не бях ги замерял с камъни и прогонил. Да, в този ден вие ще кажете: О, ако си бяхме спомнили за Господа, нашия Бог в деня, когато Той ни даде нашите богатства, тогава те нямаше да станат хлъзгави, та да ги загубим; защото ето, богатствата ни ни напуснаха.

34 Ето, ние слагаме тука сечиво и на другия ден то е изчезнало; и ето, мечовете са ни взети в деня, когато ги потърсихме за битка.

35 Да, ние скрихме съкровищата си и те ни се изплъзнаха заради проклятието на земята.

36 О, ако се бяхме покаяли в този ден, когато словото Господне дойде към нас; защото ето, земята е прокълната и всички неща са станали хлъзгави, и не можем да ги задържим.

37 Ето, ние сме заобиколени от демони, да, заобиколени сме от ангелите на този, който търси да унищожи душите ни. Ето, нашите беззакония са големи. О, Господи, не може ли да отвърнеш гнева Си от нас? Ето, тъй ще говорите в тези дни.

38 Но ето, дните на вашето изпитание преминаха; вие отлагаете деня на вашето спасение, докато не стана безвъзвратно късно и вашето унищожение е сигурно; да, защото във всичките дни на живота си вие търсихте онова, което не можете да получите; и вие търсехте щастие във вършенето на беззаконие, което е противно на естеството на тази праведност, която е в нашия велик и Вечен Глава!

39 О, вие, люде на страната, да бяхте се вслушали в словата ми! Аз се моля гневът Господен да се отвърне от вас, вие да се покаете и да бъдете спасени!

And in the days of your poverty ye shall cry unto the Lord; and in vain shall ye cry, for your desolation is already come upon you, and your destruction is made sure; and then shall ye weep and howl in that day, saith the Lord of Hosts. And then shall ye lament, and say:

O that I had repented, and had not killed the prophets, and stoned them, and cast them out. Yea, in that day ye shall say: O that we had remembered the Lord our God in the day that he gave us our riches, and then they would not have become slippery that we should lose them; for behold, our riches are gone from us.

Behold, we lay a tool here and on the morrow it is gone; and behold, our swords are taken from us in the day we have sought them for battle.

Yea, we have hid up our treasures and they have slipped away from us, because of the curse of the land.

O that we had repented in the day that the word of the Lord came unto us; for behold the land is cursed, and all things are become slippery, and we cannot hold them.

Behold, we are surrounded by demons, yea, we are encircled about by the angels of him who hath sought to destroy our souls. Behold, our iniquities are great. O Lord, canst thou not turn away thine anger from us? And this shall be your language in those days.

But behold, your days of probation are past; ye have procrastinated the day of your salvation until it is everlastingly too late, and your destruction is made sure; yea, for ye have sought all the days of your lives for that which ye could not obtain; and ye have sought for happiness in doing iniquity, which thing is contrary to the nature of that righteousness which is in our great and Eternal Head.

O ye people of the land, that ye would hear my words! And I pray that the anger of the Lord be turned away from you, and that ye would repent and be saved.

Еламан 14

- 1 И сега стана така, че Самуил Ламанитът пророкуваше още много други неща, които не могат да бъдат записани.
- 2 И ето, той им каза: Ето, давам ви знамение; защото ще минат още пет години и ето, тогава идва Синът Божий, за да изкупи всички онези, които ще повярват в Неговото име.
- 3 И ето, това ще ви дам за знамение за времето на Неговото пришествие: защото ето, ще има големи светлини в небесата, дотолкова, че през нощта преди пришествието Му няма да се стъмни, тъй че на човек ще му се струва като че ли е ден.
- 4 Ето защо, ще има един ден и една нощ, и един ден, които ще са като един ден без нощ; и това ще ви бъде като знамение, защото вие ще познаете по изгрева на слънцето и също по неговия залез, затова ще знаете със сигурност, че има два дена и една нощ; при все това през нощта няма да се стъмни; и тя ще бъде нощта преди Неговото рождество.
- 5 И ето, ще изгрее нова звезда, такава, каквато никога не сте виждали; и това също ще ви бъде като знамение.
- 6 И ето, това не е всичко, ще има много други знамения и изумления на небето.
- 7 И ще стане така, че вие всички ще бъдете толкова учудени и изумени, тъй че ще паднете на земята.
- 8 И ще стане така, че всеки, който повярва в Сина Божий, същият ще има вечен живот.
- 9 И ето, тъй Господ ми заповяда чрез Неговия ангел: да дойда и да ви кажа всичко това; да, Той ми заповяда да ви пророкувам за тези неща; да, Той ми рече: Призови този народ: Покайте се и пригответе пътя Господен.
- 10 И сега, защото съм ламанит и защото ви казах тези слова, които Господ ми заповяда и защото те са сурови и са срещу вас, вие се гневите на мен и се опитвате да ме унищожите, и ме прогонихте от средата си.

Helaman 14

And now it came to pass that Samuel, the Lamanite, did prophesy a great many more things which cannot be written.

And behold, he said unto them: Behold, I give unto you a sign; for five years more cometh, and behold, then cometh the Son of God to redeem all those who shall believe on his name.

And behold, this will I give unto you for a sign at the time of his coming; for behold, there shall be great lights in heaven, insomuch that in the night before he cometh there shall be no darkness, insomuch that it shall appear unto man as if it was day.

Therefore, there shall be one day and a night and a day, as if it were one day and there were no night; and this shall be unto you for a sign; for ye shall know of the rising of the sun and also of its setting; therefore they shall know of a surety that there shall be two days and a night; nevertheless the night shall not be darkened; and it shall be the night before he is born.

And behold, there shall a new star arise, such an one as ye never have beheld; and this also shall be a sign unto you.

And behold this is not all, there shall be many signs and wonders in heaven.

And it shall come to pass that ye shall all be amazed, and wonder, insomuch that ye shall fall to the earth.

And it shall come to pass that whosoever shall believe on the Son of God, the same shall have everlasting life.

And behold, thus hath the Lord commanded me, by his angel, that I should come and tell this thing unto you; yea, he hath commanded that I should prophesy these things unto you; yea, he hath said unto me: Cry unto this people, repent and prepare the way of the Lord.

And now, because I am a Lamanite, and have spoken unto you the words which the Lord hath commanded me, and because it was hard against you, ye are angry with me and do seek to destroy me, and have cast me out from among you.

11 И вие ще чуete словата ми, понеже с тази цел аз възлязох на стените на този град, за да можете да чуete и узнаете за възмездията Божи, които ви очакват заради беззаконията ви, а също и за да можете да научите условията на покаянието.

12 И за да можете да научите също и за пришествието на Исуса Христа, Синът Божий, Бащата на небото и на земята, Творецът на всички неща от началото; и за да познаете знаменията за Неговото пришествие, тъй че да повярвате в Неговото име.

13 И ако повярвате в Неговото име, вие ще се покаете за всичките си грехове, та с това да може да имате опрощение за тях чрез Неговите заслуги.

14 И ето, аз ще ви дам едно друго знамение, да, знамение за Неговата смърт.

15 Защото ето, Той наистина ще трябва да умре, за да може да дойде спасението; да, тъй подобава Нему и тъй трябва, за да се осъществи възкресението на мъртвите, та тъй човеците да може да бъдат доведени в присъствието Господне.

16 Да, ето тази смърт осъществява възкресението и изкупва цялото човечество от първата смърт — духовната смърт; защото цялото човечество чрез падението на Адам, бидейки отхвърлено от присъствието Господне, бе смятано за мъртво и според тленните неща, и според духовните неща.

17 Но ето, възкресението на Христа изкупва човечеството, да, тъкмо цялото човечество, и го отвежда обратно в присъствието Господне.

18 Да, и то осъществява условието за покаяние, тъй че всеки, който се покае, не ще бъде отсечен и хвърлен в огъня; но който не се покае, ще бъде отсечен и хвърлен в огъня; и него отново го сполетява духовната смърт, да, втората смърт, защото те отново са отхвърлени според нещата, принадлежащи на праведността.

19 Ето защо, покайте се, покайте се, да не би като знаете тези неща и не ги вършите, да се оставите да попаднете под осъждане и да си докарате тази втора смърт.

And ye shall hear my words, for, for this intent have I come up upon the walls of this city, that ye might hear and know of the judgments of God which do await you because of your iniquities, and also that ye might know the conditions of repentance;

And also that ye might know of the coming of Jesus Christ, the Son of God, the Father of heaven and of earth, the Creator of all things from the beginning; and that ye might know of the signs of his coming, to the intent that ye might believe on his name.

And if ye believe on his name ye will repent of all your sins, that thereby ye may have a remission of them through his merits.

And behold, again, another sign I give unto you, yea, a sign of his death.

For behold, he surely must die that salvation may come; yea, it behooveth him and becometh expedient that he dieth, to bring to pass the resurrection of the dead, that thereby men may be brought into the presence of the Lord.

Yea, behold, this death bringeth to pass the resurrection, and redeemeth all mankind from the first death—that spiritual death; for all mankind, by the fall of Adam being cut off from the presence of the Lord, are considered as dead, both as to things temporal and to things spiritual.

But behold, the resurrection of Christ redeemeth mankind, yea, even all mankind, and bringeth them back into the presence of the Lord.

Yea, and it bringeth to pass the condition of repentance, that whosoever repenteth the same is not hewn down and cast into the fire; but whosoever repenteth not is hewn down and cast into the fire; and there cometh upon them again a spiritual death, yea, a second death, for they are cut off again as to things pertaining to righteousness.

Therefore repent ye, repent ye, lest by knowing these things and not doing them ye shall suffer yourselves to come under condemnation, and ye are brought down unto this second death.

20 Но ето, както ви казах относно едно друго знамение, знамението за Неговата смърт, ето, в този ден, в който Той ще изстрада смъртта, слънцето ще бъде затъмнено и ще откаже да ви даде светлината си, също луната и звездите; и няма да има светлина по лицето на тази земя тъкмо от времето, когато Той ще изстрада смъртта в продължение на три дена до времето, когато Той ще се вдигне от мъртвите.

21 Да, по времето, когато Той предаде дух, в продължение на много часове ще има гръмотевици и светкавици и земята ще се разтърсва и трепери; и канарите, които са по лицето на тази земя, които са и отгоре, и отдолу на земята, за които вие знаете, че сега са цели, или в по-голямата част са една твърда маса, ще бъдат разбити.

22 Да, те ще се разцепят на две и винаги след това ще бъдат намирани с ръбове и с пукнатини като отломки по лицето на цялата земя, да, и отгоре на земята, и отдолу.

23 И ето, ще има големи бури и много планини ще бъдат снишени като долини, и ще има много места, които сега се наричат долини, които ще станат планини, чиято височина е голяма.

24 И много друмове ще бъдат разбити, и много градове ще запустеят.

25 И много гробове ще се отворят и ще предадат много от мъртвите си; и много светии ще се явят на мнозина.

26 И ето, така ми е говорил ангелът; защото той ми каза, че ще има светкавици и гръмотевици в продължение на много часове.

27 И той ми каза, че докато траят гръмотевиците, светкавиците и бурята, че тези неща ще станат и че мрак ще покрива лицето на цялата земя в продължение на три дена.

28 И ангелът ми каза, че мнозина ще видят и по-велики неща от тези, с цел да могат да повярват, че тези знамения и тези изумления ще станат по лицето на цялата тази земя, с цел да няма никаква причина за неверие между чедата човешки.

But behold, as I said unto you concerning another sign, a sign of his death, behold, in that day that he shall suffer death the sun shall be darkened and refuse to give his light unto you; and also the moon and the stars; and there shall be no light upon the face of this land, even from the time that he shall suffer death, for the space of three days, to the time that he shall rise again from the dead.

Yea, at the time that he shall yield up the ghost there shall be thunderings and lightnings for the space of many hours, and the earth shall shake and tremble; and the rocks which are upon the face of this earth, which are both above the earth and beneath, which ye know at this time are solid, or the more part of it is one solid mass, shall be broken up;

Yea, they shall be rent in twain, and shall ever after be found in seams and in cracks, and in broken fragments upon the face of the whole earth, yea, both above the earth and beneath.

And behold, there shall be great tempests, and there shall be many mountains laid low, like unto a valley, and there shall be many places which are now called valleys which shall become mountains, whose height is great.

And many highways shall be broken up, and many cities shall become desolate.

And many graves shall be opened, and shall yield up many of their dead; and many saints shall appear unto many.

And behold, thus hath the angel spoken unto me; for he said unto me that there should be thunderings and lightnings for the space of many hours.

And he said unto me that while the thunder and the lightning lasted, and the tempest, that these things should be, and that darkness should cover the face of the whole earth for the space of three days.

And the angel said unto me that many shall see greater things than these, to the intent that they might believe that these signs and these wonders should come to pass upon all the face of this land, to the intent that there should be no cause for unbelief among the children of men—

- 29 И това с цел щото да могат всички, които повярват, да бъдат спасени и всички, които не желаят да повярват, да може да ги споходи справедливо възмездие; и още, ако те са осъдени, те самите ще са си навлекли своето собствено възмездие.
- 30 И сега, помнете, помнете, братя мои, че всеки, който погива, погива за себе си; и всеки, който върши беззаконие, за себе си го върши; понеже ето, вие сте свободни, разрешено ви е да действате за самите себе си; защото ето, Бог ви е дал знание и ви е направил свободни.
- 31 Той ви е дал да можете да различавате доброто от злото, Той ви е дал да можете да избирате живота или смъртта; и вие можете да вършите добро и да бъдете възстановени към онова, което е добро или това, което е добро, да ви бъде възстановено; или можете да вършите зло и това, което е зло, да ви бъде възстановено.

And this to the intent that whosoever will believe might be saved, and that whosoever will not believe, a righteous judgment might come upon them; and also if they are condemned they bring upon themselves their own condemnation.

And now remember, remember, my brethren, that whosoever perisheth, perisheth unto himself; and whosoever doeth iniquity, doeth it unto himself; for behold, ye are free; ye are permitted to act for yourselves; for behold, God hath given unto you a knowledge and he hath made you free.

He hath given unto you that ye might know good from evil, and he hath given unto you that ye might choose life or death; and ye can do good and be restored unto that which is good, or have that which is good restored unto you; or ye can do evil, and have that which is evil restored unto you.

Еламан 15

- 1 И сега, мои възлюбени братя, ето, аз ви заявявам, че ако вие не се покаете, домовете ви ще запустеят.
- 2 Да, ако вие не се покаете, жените ви ще имат голяма причина да ридаят в деня, когато ще кърмят; защото вие ще се опитате да бягате, но не ще имате убежище; да, и горко на тези, които ще бъдат непразни с дете, защото те ще бъдат натежали и не ще могат да бягат; ето защо, те ще бъдат стъпкани и ще бъдат оставени да погинат.
- 3 Да, горко на този народ, който се нарича народът на Нефи, освен ако не се покае, когато види всички тези знамения и всички тези изумления, които ще му бъдат показани; защото ето, той беше избран народ Господен; да, Той обичаше народа на Нефи и го наказва; в дните на беззаконията му Той го наказва, защото го обичаше.
- 4 Но ето, мои братя, Той мразеше ламанитите, защото делата им непрестанно бяха зли и това поради беззаконието на преданието на бащите им. Но ето, спасението ги споходи чрез проповедите на нефитите и с тази цел Господ удължи дните им.
- 5 И аз бих желал да видите, че по-голямата част от тях са в пътя на дълга си, ходят благоразумно пред Бога и съблюдават да спазват заповедите Му и повеленията Му, и разпоредбите Му според закона на Моисей.
- 6 Да, аз ви казвам, че по-голямата част от тях го правят и се стремят с неуморно усърдие да доведат останалата част от своите братя до знанието за истината; ето защо, мнозина се присъединяват ежедневно към техния брой.
- 7 И ето, вие самите знаете, защото бяхте свидетели, че всички тези, които са доведени до знанието за истината и до знанието за нечестивите и мерзки предания на бащите си, и започнаха да вярват в светите писания, да, и в пророчествата на светите проори, които са написани и които ги доведоха до вяра в Господа и до покаяние, които вяра и покаяние извършиха промяна в сърцата им;

Helaman 15

And now, my beloved brethren, behold, I declare unto you that except ye shall repent your houses shall be left unto you desolate.

Yea, except ye repent, your women shall have great cause to mourn in the day that they shall give suck; for ye shall attempt to flee and there shall be no place for refuge; yea, and wo unto them which are with child, for they shall be heavy and cannot flee; therefore, they shall be trodden down and shall be left to perish.

Yea, wo unto this people who are called the people of Nephi except they shall repent, when they shall see all these signs and wonders which shall be showed unto them; for behold, they have been a chosen people of the Lord; yea, the people of Nephi hath he loved, and also hath he chastened them; yea, in the days of their iniquities hath he chastened them because he loveth them.

But behold my brethren, the Lamanites hath he hated because their deeds have been evil continually, and this because of the iniquity of the tradition of their fathers. But behold, salvation hath come unto them through the preaching of the Nephites; and for this intent hath the Lord prolonged their days.

And I would that ye should behold that the more part of them are in the path of their duty, and they do walk circumspectly before God, and they do observe to keep his commandments and his statutes and his judgments according to the law of Moses.

Yea, I say unto you, that the more part of them are doing this, and they are striving with unwearied diligence that they may bring the remainder of their brethren to the knowledge of the truth; therefore there are many who do add to their numbers daily.

And behold, ye do know of yourselves, for ye have witnessed it, that as many of them as are brought to the knowledge of the truth, and to know of the wicked and abominable traditions of their fathers, and are led to believe the holy scriptures, yea, the prophecies of the holy prophets, which are written, which leadeth them to faith on the Lord, and unto repentance, which faith and repentance bringeth a change of heart unto them—

- 8 ето защо, всички онези, които са дошли до това, вие го знаете от вас самите, са непоколебими и постоянни във вярата и в това, с което бяха сторени свободни.
- 9 И вие знаете също, че те заровиха оръжията си за война и се страхуват да ги вдигнат, за да не би по някакъв начин да съгрешат; да, можете да видите, че те се страхуват да не съгрешат, защото ето, те ще се оставят да бъдат потъпкани и избити от враговете си, но няма да вдигнат мечовете си срещу тях и това поради вярата им в Христа.
- 10 И сега, заради постоянството им, затова, че вярват в това, в което вярват, заради тяхната непоколебимост, след като веднъж са били озарени, ето, Господ ще ги благослови и ще удължи дните им, въпреки беззаконието им.
- 11 Да, даже и ако те да зачезнат в неверие, Господ ще удължи дните им, докато дойде времето, за което бащите ни са говорели, а също и пророка Зенос и много други пророци, относно възстановяването на нашите братя ламанитите отново в знанието за истината.
- 12 Да, аз ви казвам, че в последното време обещанията Господни ще бъдат предназначени и за нашите братя ламанитите; и въпреки многото страдания, които те ще понесат, и макар че ще бъдат гонени насам-натам по лицето на земята, и ще бъдат преследвани, и ще бъдат поразявани и разпръсвани надалеч, без да имат място за убежище, Господ ще бъде милостив към тях.
- 13 И това е според пророчеството, че те отново ще бъдат доведени до истинското знание, което е знанието за техния Изкупител и техния велик и истински пастир и ще бъдат зачислени между Неговите овце.
- 14 Ето защо, аз ви казвам, че за тях ще бъде по-добре, отколкото за вас, освен ако не се покаете.
- 15 Защото ето, ако могъщите дела, които бяха показани на вас, им бяха показани на тях, да, на тях, които чезнеха в неверие заради преданията на своите бащи, вие самите щяхте да видите, че те никога нямаше да чезнат отново в неверие.

Therefore, as many as have come to this, ye know of yourselves are firm and steadfast in the faith, and in the thing wherewith they have been made free.

And ye know also that they have buried their weapons of war, and they fear to take them up lest by any means they should sin; yea, ye can see that they fear to sin—for behold they will suffer themselves that they be trodden down and slain by their enemies, and will not lift their swords against them, and this because of their faith in Christ.

And now, because of their steadfastness when they do believe in that thing which they do believe, for because of their firmness when they are once enlightened, behold, the Lord shall bless them and prolong their days, notwithstanding their iniquity—

Yea, even if they should dwindle in unbelief the Lord shall prolong their days, until the time shall come which hath been spoken of by our fathers, and also by the prophet Zenos, and many other prophets, concerning the restoration of our brethren, the Lamanites, again to the knowledge of the truth—

Yea, I say unto you, that in the latter times the promises of the Lord have been extended to our brethren, the Lamanites; and notwithstanding the many afflictions which they shall have, and notwithstanding they shall be driven to and fro upon the face of the earth, and be hunted, and shall be smitten and scattered abroad, having no place for refuge, the Lord shall be merciful unto them.

And this is according to the prophecy, that they shall again be brought to the true knowledge, which is the knowledge of their Redeemer, and their great and true shepherd, and be numbered among his sheep.

Therefore I say unto you, it shall be better for them than for you except ye repent.

For behold, had the mighty works been shown unto them which have been shown unto you, yea, unto them who have dwindled in unbelief because of the traditions of their fathers, ye can see of yourselves that they never would again have dwindled in unbelief.

16 Ето защо, казва Господ: Аз няма да ги унищожа напълно, но ще направя така, че в деня на Моята премъдрост те ще се върнат отново при Мене, казва Господ.

17 И сега, ето, тъй казва Господ относно народа на нефитите: Ако те не се покаят и не съблюдават да изпълняват волята Ми, Аз ще ги унищожа напълно, казва Господ, поради неверието им, въпреки многото могъщи дела, които извърших сред тях. И както е сигурно, че жив е Господ, тъй и тези неща ще станат, казва Господ.

Therefore, saith the Lord: I will not utterly destroy them, but I will cause that in the day of my wisdom they shall return again unto me, saith the Lord.

And now behold, saith the Lord, concerning the people of the Nephites: If they will not repent, and observe to do my will, I will utterly destroy them, saith the Lord, because of their unbelief notwithstanding the many mighty works which I have done among them; and as surely as the Lord liveth shall these things be, saith the Lord.

Еламан 16

- 1 И сега стана така, че имаше мнозина, които чуваха словата на Самуил Ламанита, които той изрече от градските стени. И всички онези, които повярваха в словото му, отидоха и потърсиха Нефи; и когато дойдоха и го намериха, те му изповядаха греховете си, без да отричат нищо и пожелаха да бъдат кръстени в Господа.
- 2 Но всички онези, които не повярваха в словата на Самуил, му се разгневиха и започнаха да хвърлят камъни по него, тъй както беше на стената; и мнозина изстреляха стрели по него, докато той стоеше върху стената; но Духът Господен беше с него, тъй че те не можаха да го ударят нито с камъните си, нито със стрелите си.
- 3 И сега, когато видяха, че не могат да го ударят, мнозина повярваха в словата му и отидоха при Нефи, за да бъдат кръстени.
- 4 Защото ето, Нефи кръщаваше и пророкуваше, и проповядваше, възвестяваше покаяние на народа, показваше знамения и изумления, вършеше чудеса сред народа, за да знаят, че Христос трябва да дойде скоро;
- 5 казваше им за нещата, които трябва скоро да станат, та да могат те да узнаят и да помнят в деня на тяхното изпълнение, че са им били сторени знайни предварително, с цел те да могат да повярват; ето защо, всички тези, които повярваха в словата на Самуил, отидоха при него да се кръстят, защото те идваха, покаявайки се и изповядвайки своите грехове.
- 6 Но по-голямата част от тях не повярваха в словата на Самуил; ето защо, когато видяха, че не могат да го ударят с камъните и със стрелите си, те се развикаха на своите военачалници, казвайки: Хванете този човек и го вържете, защото в него има дявол; и поради силата на дявола, който е в него, ние не можем да го ударим с нашите камъни и нашите стрели; затова хванете го, вържете го и го махнете оттук.

Helaman 16

And now, it came to pass that there were many who heard the words of Samuel, the Lamanite, which he spake upon the walls of the city. And as many as believed on his word went forth and sought for Nephi; and when they had come forth and found him they confessed unto him their sins and denied not, desiring that they might be baptized unto the Lord.

But as many as there were who did not believe in the words of Samuel were angry with him; and they cast stones at him upon the wall, and also many shot arrows at him as he stood upon the wall; but the Spirit of the Lord was with him, insomuch that they could not hit him with their stones neither with their arrows.

Now when they saw that they could not hit him, there were many more who did believe on his words, insomuch that they went away unto Nephi to be baptized.

For behold, Nephi was baptizing, and prophesying, and preaching, crying repentance unto the people, showing signs and wonders, working miracles among the people, that they might know that the Christ must shortly come—

Telling them of things which must shortly come, that they might know and remember at the time of their coming that they had been made known unto them beforehand, to the intent that they might believe; therefore as many as believed on the words of Samuel went forth unto him to be baptized, for they came repenting and confessing their sins.

But the more part of them did not believe in the words of Samuel; therefore when they saw that they could not hit him with their stones and their arrows, they cried unto their captains, saying: Take this fellow and bind him, for behold he hath a devil; and because of the power of the devil which is in him we cannot hit him with our stones and our arrows; therefore take him and bind him, and away with him.

7 И когато отидоха да сложат ръка върху него, ето, той се хвърли от стената и избяга от земите им, да, тъкмо в страната си, където започна да проповядва и да пророкува на собствения си народ.

8 И ето, никога не се чу повече за него сред нефитите; и такива бяха делата на людете.

9 И тъй свърши осемдесет и шестата година от управлението на съдиите над народа на Нефи.

10 И тъй свърши също и осемдесет и седмата година от управлението на съдиите, като по-голямата част от людете останаха в своята гордост и нечестие, а по-малката част ходеше благоразумно пред Бога.

11 Такова беше положението и през осемдесет и осмата година от управлението на съдиите.

12 И през осемдесет и деветата година от управлението на съдиите нямаше ни най-малка промяна в делата на народа с изключение на това, че людете започнаха още повече да закоравяват в беззаконието си и все повече и повече да правят неща, противни на заповедите Божи.

13 Но стана така, че през деветдесетата година от управлението на съдиите големи знамения бяха дадени на людете, а също и чудеса; и словата на пророците започнаха да се изпълняват.

14 И ангели се явиха на човеците, на мъдреците, и им изявиха благовестие на голяма радост; тъй през тази година писанията започнаха да се изпълняват.

15 Въпреки това, людете започнаха да вкоравяват сърцата си, да, всички, с изключение на най-вярващата част от тях, както от нефитите, тъй и от ламанитите; и те започнаха да се осланят на собствените си сили и собствената си мъдрост, казвайки:

16 От толкова много неща може и да са позналивярно за някои; но ето, ние знаем, че всички тези велики и чудни дела, за които се говори, не могат да се случат.

17 И започнаха да разискват и да спорят помежду си, казвайки:

And as they went forth to lay their hands on him, behold, he did cast himself down from the wall, and did flee out of their lands, yea, even unto his own country, and began to preach and to prophesy among his own people.

And behold, he was never heard of more among the Nephites; and thus were the affairs of the people.

And thus ended the eighty and sixth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus ended also the eighty and seventh year of the reign of the judges, the more part of the people remaining in their pride and wickedness, and the lesser part walking more circumspectly before God.

And these were the conditions also, in the eighty and eighth year of the reign of the judges.

And there was but little alteration in the affairs of the people, save it were the people began to be more hardened in iniquity, and do more and more of that which was contrary to the commandments of God, in the eighty and ninth year of the reign of the judges.

But it came to pass in the ninetieth year of the reign of the judges, there were great signs given unto the people, and wonders; and the words of the prophets began to be fulfilled.

And angels did appear unto men, wise men, and did declare unto them glad tidings of great joy; thus in this year the scriptures began to be fulfilled.

Nevertheless, the people began to harden their hearts, all save it were the most believing part of them, both of the Nephites and also of the Lamanites, and began to depend upon their own strength and upon their own wisdom, saying:

Some things they may have guessed right, among so many; but behold, we know that all these great and marvelous works cannot come to pass, of which has been spoken.

And they began to reason and to contend among themselves, saying:

- 18 Не е разумно такова същество като Христос да дойде; и ако това е така, и ако Той е Синът Божий, Баща на небето и на земята, както е било казано, защо Той да не се покаже и на нас, както на тези, които ще бъдат в Ерусалим?
- 19 Да, защо да не се покаже Той и в тази земя, както в Ерусалимската?
- 20 Но ето, ние знаем, че това е нечестиво предание, предадено от бащите ни, за да ни накарат да повярваме в някакво велико и чудно нещо, което трябвало да се сбъдне, но не между нас, а в една много далечна земя, земя, която не познаваме; ето защо, тъй те могат да ни държат в невежество, защото ние не можем да видим със собствените си очи дали всичко това е истинно.
- 21 И чрез лукавството и мистериозните изкуства на лукавия те вършат някакво велико тайнство, което ние не можем да разберем и което ще ни унижи да бъдем слуги на словата им, а също и слуги на самите тях, защото ние зависим от тях, за да ни поучават със словото; и тъй те ще ни държат в невежество във всичките дни на живота ни, ако им се предадем.
- 22 И много други неща си въобразяваха хората в сърцата си, които бяха безумни и празни; и те бяха много разстроени, защото Сатана ги подтикваше да вършат беззаконие непрестанно; да, той ходеше наоколо и разпространяваше слухове и раздори по цялото лице на земята, та да може да вкорави сърцата на хората против всичко, което е добро и против това, което трябваше да стане.
- 23 И въпреки знаменията и изумленията, които бяха извършени сред народа Господен, и въпреки многото чудеса, които те извършиха, Сатана напълно завладя сърцата на хората по цялото лице на земята.
- 24 И тъй свърши деветдесетата година от управлението на съдиите над народа на Нефи.
- 25 И тъй свърши книгата на Еламан, според летописа на Еламан и синовете му.

That it is not reasonable that such a being as a Christ shall come; if so, and he be the Son of God, the Father of heaven and of earth, as it has been spoken, why will he not show himself unto us as well as unto them who shall be at Jerusalem?

Yea, why will he not show himself in this land as well as in the land of Jerusalem?

But behold, we know that this is a wicked tradition, which has been handed down unto us by our fathers, to cause us that we should believe in some great and marvelous thing which should come to pass, but not among us, but in a land which is far distant, a land which we know not; therefore they can keep us in ignorance, for we cannot witness with our own eyes that they are true.

And they will, by the cunning and the mysterious arts of the evil one, work some great mystery which we cannot understand, which will keep us down to be servants to their words, and also servants unto them, for we depend upon them to teach us the word; and thus will they keep us in ignorance if we will yield ourselves unto them, all the days of our lives.

And many more things did the people imagine up in their hearts, which were foolish and vain; and they were much disturbed, for Satan did stir them up to do iniquity continually; yea, he did go about spreading rumors and contentions upon all the face of the land, that he might harden the hearts of the people against that which was good and against that which should come.

And notwithstanding the signs and the wonders which were wrought among the people of the Lord, and the many miracles which they did, Satan did get great hold upon the hearts of the people upon all the face of the land.

And thus ended the ninetieth year of the reign of the judges over the people of Nephi.

And thus ended the book of Helaman, according to the record of Helaman and his sons.

Трети Нефи

Книгата на Нефи

Синът на Нефи, Който Бе Син на Еламан

А Еламан бе син на Еламан, който бе син на Алма, който бе син на Алма, потомък на Нефи, който бе син на Лехий, който излезе от Ерусалим през първата година от царуването на Седекия, царят на Юда.

3 Нефи 1

- 1 Сега стана така, че беше изтекла деветдесет и първата година и се изпълниха шестстотин години от времето, когато Лехий напусна Ерусалим; това беше в годината, когато Лахонеус беше върховен съдия и управител на страната.
- 2 И Нефи, синът на Еламан, беше заминал от земята Зарахемла, като даде поръчение на своя син Нефи, който бе неговият най-голям син, относно плочите от пиринч и всичките водени летописи, както и всички онези неща, пазени като свещени от заминаването на Лехий от Ерусалим.
- 3 Тогавя той напусна страната и къде отиде, никой човек не знае; а синът му Нефи водї летописите вместо него, да, летописа на този народ.
- 4 И стана така, че в началото на деветдесет и втората година, ето, пророчествата на пророците започнаха да се изпълняват все повече и повече; защото започнаха да стават още по-велики знамения и по-велики чудеса между людете.
- 5 Но имаше някои, които започнаха да казват, че е вече минало времето за сбъждане на словата, изречени от Самуил Ламанита.
- 6 И те започнаха да ликуват над братята си, казвайки: Ето на, мина вече времето и словата на Самуил не се изпълниха; тъй че радостта ви и вярата ви относно това бяха напразни.

Third Nephi

The Book of Nephi

the Son of Nephi, Who Was the Son of Helaman

And Helaman was the son of Helaman, who was the son of Alma, who was the son of Alma, being a descendant of Nephi who was the son of Lehi, who came out of Jerusalem in the first year of the reign of Zedekiah, the king of Judah.

3 Nephi 1

- Now it came to pass that the ninety and first year had passed away and it was six hundred years from the time that Lehi left Jerusalem; and it was in the year that Lachoneus was the chief judge and the governor over the land.
- And Nephi, the son of Helaman, had departed out of the land of Zarahemla, giving charge unto his son Nephi, who was his eldest son, concerning the plates of brass, and all the records which had been kept, and all those things which had been kept sacred from the departure of Lehi out of Jerusalem.
- Then he departed out of the land, and whither he went, no man knoweth; and his son Nephi did keep the records in his stead, yea, the record of this people.
- And it came to pass that in the commencement of the ninety and second year, behold, the prophecies of the prophets began to be fulfilled more fully; for there began to be greater signs and greater miracles wrought among the people.
- But there were some who began to say that the time was past for the words to be fulfilled, which were spoken by Samuel, the Lamanite.
- And they began to rejoice over their brethren, saying: Behold the time is past, and the words of Samuel are not fulfilled; therefore, your joy and your faith concerning this thing hath been vain.

7 И стана така, че те надигнаха голяма врява из цялата страна; и людете, които вярваха, започнаха много да се наскърбят да не би някак си тези неща, които бяха изречени, да не могат да се сбъднат.

8 Но ето, те очакваха непоколебимо този ден и тази нощ, и следващия ден, които трябваше да бъдат като един ден като че ли без нощ, че да могат да узнаят, че вярата им не е била напразно.

9 Сега стана така, че беше определен ден от невярващите, в който всички вярващи в тези предания щяха да бъдат предадени на смърт, ако не се сбъднеше знаменieto, дадено от пророка Самуил.

10 Сега стана така, че когато Нефи, синът на Нефи, видя това нечестие на народа си, сърцето му беше извънредно наскърбено.

11 И стана така, че той излезе и коленичи на земята, като призова усърдно своя Бог в полза на народа си, да, точно на онези, които бяха на път да бъдат унищожени заради вярата им в преданието на техните бащи.

12 И стана така, че той умоляваше усърдно Господа целия този ден; и ето, гласът Господен дойде до него, казвайки:

13 Вдигни главата си и се окуражи; защото ето, времето наближи и тази нощ ще бъде дадено знаменieto, и утре идвам в света, за да му покажа, че ще изпълня всичко, което сторих да бъде изречено чрез устата на Моите свети пророци.

14 Ето, Аз идвам при своите си, за да изпълня всички неща, които възвестих на чедата човешки от основаването на света, и да изпълня волята и на Отца, и на Сина: на Отца заради Мене, и на Сина заради Моята плът. И ето, времето наближи и тази нощ ще бъде дадено знаменieto.

15 И стана така, че словата, дошли до Нефи, бяха изпълнени според както бяха казани; защото ето, при залязването на слънцето не настъпи тъмнина; и людете започнаха да се учудват, защото не ставаше тъмно с настъпването на нощта.

And it came to pass that they did make a great uproar throughout the land; and the people who believed began to be very sorrowful, lest by any means those things which had been spoken might not come to pass.

But behold, they did watch steadfastly for that day and that night and that day which should be as one day as if there were no night, that they might know that their faith had not been vain.

Now it came to pass that there was a day set apart by the unbelievers, that all those who believed in those traditions should be put to death except the sign should come to pass, which had been given by Samuel the prophet.

Now it came to pass that when Nephi, the son of Nephi, saw this wickedness of his people, his heart was exceedingly sorrowful.

And it came to pass that he went out and bowed himself down upon the earth, and cried mightily to his God in behalf of his people, yea, those who were about to be destroyed because of their faith in the tradition of their fathers.

And it came to pass that he cried mightily unto the Lord all that day; and behold, the voice of the Lord came unto him, saying:

Lift up your head and be of good cheer; for behold, the time is at hand, and on this night shall the sign be given, and on the morrow come I into the world, to show unto the world that I will fulfil all that which I have caused to be spoken by the mouth of my holy prophets.

Behold, I come unto my own, to fulfil all things which I have made known unto the children of men from the foundation of the world, and to do the will, both of the Father and of the Son—of the Father because of me, and of the Son because of my flesh. And behold, the time is at hand, and this night shall the sign be given.

And it came to pass that the words which came unto Nephi were fulfilled, according as they had been spoken; for behold, at the going down of the sun there was no darkness; and the people began to be astonished because there was no darkness when the night came.

- 16 И имаше мнозина, които не бяха повярвали в словата на пророците и които паднаха на земята и станаха като мъртви, защото те знаеха, че великият план за унищожение, който бяха скроили за вярващите в словата на пророците, се беше осуетил; защото знамението, което е било дадено, вече приближаваше.
- 17 И започнаха да разбират, че Синът Божий трябва скоро да се яви; да, накрая всичките люде по лицето на цялата земя от запад до изток, както в земята на север, тъй и в земята на юг, бяха тъй извънредно учудени, че паднаха на земята.
- 18 Защото те знаеха, че пророците бяха свидетелствали за тези неща в продължение на много години и че знамението, което е било дадено, вече приближава; и те започнаха да се страхуват поради беззаконието си и неверието си.
- 19 И стана така, че нямаше тъмнина през цялата тази нощ, а беше толкова светло, като че бе пладне. И стана така, че слънцето изгря отново на сутринта, според своя присъщ ред; и те разбраха, че това е денят, когато Господ трябва да се роди, поради знамението, което е било дадено.
- 20 И всичко беше станало, да, всички неща, и най-дребните, според словата на пророците.
- 21 И стана така, че също се появи и една нова звезда според словото.
- 22 И стана така, че оттогава нататък Сатана започна да изпраща лъжи сред людете, за да вкорави сърцата им, с цел те да не могат да повярват в тези знамения и изумления, които бяха видели; но въпреки тези лъжи и измами, по-голямата част от людете повярваха и бяха обърнати към Господа.
- 23 И стана така, че Нефи тръгна сред людете, а също и мнозина други, като кръщаваха в знак на покаяние, с което имаше голямо опрощение на греховете. И тъй людете отново имаха мир в страната.

And there were many, who had not believed the words of the prophets, who fell to the earth and became as if they were dead, for they knew that the great plan of destruction which they had laid for those who believed in the words of the prophets had been frustrated; for the sign which had been given was already at hand.

And they began to know that the Son of God must shortly appear; yea, in fine, all the people upon the face of the whole earth from the west to the east, both in the land north and in the land south, were so exceedingly astonished that they fell to the earth.

For they knew that the prophets had testified of these things for many years, and that the sign which had been given was already at hand; and they began to fear because of their iniquity and their unbelief.

And it came to pass that there was no darkness in all that night, but it was as light as though it was mid-day. And it came to pass that the sun did rise in the morning again, according to its proper order; and they knew that it was the day that the Lord should be born, because of the sign which had been given.

And it had come to pass, yea, all things, every whit, according to the words of the prophets.

And it came to pass also that a new star did appear, according to the word.

And it came to pass that from this time forth there began to be lyings sent forth among the people, by Satan, to harden their hearts, to the intent that they might not believe in those signs and wonders which they had seen; but notwithstanding these lyings and deceivings the more part of the people did believe, and were converted unto the Lord.

And it came to pass that Nephi went forth among the people, and also many others, baptizing unto repentance, in the which there was a great remission of sins. And thus the people began again to have peace in the land.

24 И нямаше раздори, с изключение на неколцина, които започнаха да проповядват, като се стараеха да доказват чрез писанията, че повече не е нужно да се съблюдава законът на Моисей. И те се заблуждаваха в това, неразбирайки писанията.

25 Но стана така, че те скоро бяха обърнати и бяха убедени в грешката, в която бяха изпаднали, защото им беше възвестено, че законът не е още изпълнен и че той трябва да се изпълни във всяка частица; да, словото дойде до тях, че той трябва да се изпълни; да, нито една точка или чертичка не трябва да се отминне, докато всичко не се изпълни; ето защо, същата тази година те бяха доведени до знание за заблудата си и изповядаха грешките си.

26 И тъй премина деветдесет и втората година, като донесе благовестие на хората поради знаменията, които станаха съгласно пророческите слова на всички свети пророци.

27 И стана така, че деветдесет и третата година премина също в мир, освен за Гадантоновите разбойници, които живеяха по планините и тормозеха страната; защото техните твърдини и скривалища бяха тъй укрепени, че хората не можеха да ги надвият; и затова те извършваха много убийства и правеха големи кланета сред хората.

28 И стана така, че през деветдесет и четвъртата година те започнаха да се увеличават в голяма степен, защото имаше много отцепници от нефитите, които избягаха при тях, и това причини много скръб на онези нефити, които останаха в страната.

29 И имаше причина за много скръб и сред ламанитите; понеже ето, те имаха много деца, които растяха и узряваха, ставаха самостоятелни и биваха подвеждани от лъжите и ласкателните слова на някои зорамити да се присъединят към онези Гадантонови разбойници.

30 И тъй ламанитите бяха също наскърбени и започнаха да намаляват във вярата и праведността си поради нечестият на подрастващото поколение.

And there were no contentions, save it were a few that began to preach, endeavoring to prove by the scriptures that it was no more expedient to observe the law of Moses. Now in this thing they did err, having not understood the scriptures.

But it came to pass that they soon became converted, and were convinced of the error which they were in, for it was made known unto them that the law was not yet fulfilled, and that it must be fulfilled in every whit; yea, the word came unto them that it must be fulfilled; yea, that one jot or tittle should not pass away till it should all be fulfilled; therefore in this same year were they brought to a knowledge of their error and did confess their faults.

And thus the ninety and second year did pass away, bringing glad tidings unto the people because of the signs which did come to pass, according to the words of the prophecy of all the holy prophets.

And it came to pass that the ninety and third year did also pass away in peace, save it were for the Gadianton robbers, who dwelt upon the mountains, who did infest the land; for so strong were their holds and their secret places that the people could not overpower them; therefore they did commit many murders, and did do much slaughter among the people.

And it came to pass that in the ninety and fourth year they began to increase in a great degree, because there were many dissenters of the Nephites who did flee unto them, which did cause much sorrow unto those Nephites who did remain in the land.

And there was also a cause of much sorrow among the Lamanites; for behold, they had many children who did grow up and began to wax strong in years, that they became for themselves, and were led away by some who were Zoramites, by their lyings and their flattering words, to join those Gadianton robbers.

And thus were the Lamanites afflicted also, and began to decrease as to their faith and righteousness, because of the wickedness of the rising generation.

3 Нефи 2

- 1 И стана така, че тъй измина също и деветдесет и петата година, а хората започнаха да забравят чутите от тях знамения и изумления и започнаха да се учудват все по-малко и по-малко на знамение или изумление от небесата дотолкова, че те започнаха да стават коравосърдечни и умозаслепени и започнаха да не вярват на нищо, което бяха чули и видели,
- 2 въобразявайки си празни неща в сърцата си, че били извършени от човеци и чрез силата на дявола, за да подведат и измамят сърцата на хората. Тъй Сатана завладя отново сърцата на хората дотолкова, че заслепи очите им и ги склони да вярват, че учението за Христа е безумно и празно нещо.
- 3 И стана така, че хората започнаха да стават силни в нечестията и мерзостите си; и те не вярваха, че ще има дадени повече знамения или изумления; и Сатана ходеше наоколо, отклонявайки хорските сърца, изкушавайки ги и поощрявайки ги да вършат голямо нечестие в страната.
- 4 И тъй измина деветдесет и шестата година; и също деветдесет и седмата година; и също деветдесет и осмата година; и също деветдесет и деветата година.
- 5 И сто години бяха изминали от дните на Мосия, който бе цар на народа на нефитите.
- 6 И шестстотин и девет години бяха изминали, от както Лехий напусна Ерусалим.
- 7 И девет години бяха изминали от времето, когато бе дадено знамението, за което бе говорено от пророците, че Христос ще дойде в света.
- 8 Сега, нефитите започнаха да смятат тяхното време от момента, когато бе дадено знамението или от пришествието на Христа; и тъй, девет години бяха изминали.
- 9 И Нефи, който беше бащата на Нефи, който имаше отговорността за летописите, не се върна в земята Зарахемла и не можа да бъде намерен никъде из цялата страна.

3 Nephi 2

And it came to pass that thus passed away the ninety and fifth year also, and the people began to forget those signs and wonders which they had heard, and began to be less and less astonished at a sign or a wonder from heaven, insomuch that they began to be hard in their hearts, and blind in their minds, and began to disbelieve all which they had heard and seen—

Imagining up some vain thing in their hearts, that it was wrought by men and by the power of the devil, to lead away and deceive the hearts of the people; and thus did Satan get possession of the hearts of the people again, insomuch that he did blind their eyes and lead them away to believe that the doctrine of Christ was a foolish and a vain thing.

And it came to pass that the people began to wax strong in wickedness and abominations; and they did not believe that there should be any more signs or wonders given; and Satan did go about, leading away the hearts of the people, tempting them and causing them that they should do great wickedness in the land.

And thus did pass away the ninety and sixth year; and also the ninety and seventh year; and also the ninety and eighth year; and also the ninety and ninth year;

And also an hundred years had passed away since the days of Mosiah, who was king over the people of the Nephites.

And six hundred and nine years had passed away since Lehi left Jerusalem.

And nine years had passed away from the time when the sign was given, which was spoken of by the prophets, that Christ should come into the world.

Now the Nephites began to reckon their time from this period when the sign was given, or from the coming of Christ; therefore, nine years had passed away.

And Nephi, who was the father of Nephi, who had the charge of the records, did not return to the land of Zarahemla, and could nowhere be found in all the land.

10 И стана така, че хората продължаваха да живеят в нечестие, въпреки многото проповеди и пророчества, които им бяха изпратени; тъй измина също и десетата година; и единадесетата година също измина в беззаконие.

11 И стана така, че през тринадесетата година настана война и раздори из цялата страна; защото Гадантоновите разбойници бяха станали толкова многобройни и бяха избили толкова много люде, и бяха опустошили толкова много градове, и бяха разпространили толкова много смърт и зверства из цялата страна, че се наложи целият народ — както нефитите, тъй и ламанитите, да вдигнат оръжия срещу тях.

12 Ето защо, всички ламанити, които се бяха обърнали към Господа, се присъединиха към своите братя нефитите и бяха заставени заради безопасността на живота си и на жените си, и на децата си, да вдигнат оръжия срещу тези Гадантонови разбойници, да, и също за да запазят правата си, привилегиите на църквата и богослужението си, и свободата си, и независимостта си.

13 И стана така, че преди да бяха изминали тези тринадесет години, нефитите бяха застрашени от пълно унищожение поради тази война, която беше станала извънредно жестока.

14 И стана така, че онези ламанити, които се бяха присъединили към нефитите, бяха причислени към нефитите.

15 И проклятието им бе снето от тях, и тяхната кожа стана бяла като тази на нефитите.

16 И младежите, и дъщерите им станаха изключително красиви и те бяха причислени към нефитите, и бяха наричани нефити. И тъй свърши тринадесетата година.

17 И стана така, че в началото на четирнадесетата година войната между разбойниците и народа на Нефи продължи и стана извънредно жестока; въпреки това, народът на Нефи получи известно преимущество над разбойниците доколкото, че ги отблъсна във от земите си, в планините и по техните скривалища.

And it came to pass that the people did still remain in wickedness, notwithstanding the much preaching and prophesying which was sent among them; and thus passed away the tenth year also; and the eleventh year also passed away in iniquity.

And it came to pass in the thirteenth year there began to be wars and contentions throughout all the land; for the Gadianton robbers had become so numerous, and did slay so many of the people, and did lay waste so many cities, and did spread so much death and carnage throughout the land, that it became expedient that all the people, both the Nephites and the Lamanites, should take up arms against them.

Therefore, all the Lamanites who had become converted unto the Lord did unite with their brethren, the Nephites, and were compelled, for the safety of their lives and their women and their children, to take up arms against those Gadianton robbers, yea, and also to maintain their rights, and the privileges of their church and of their worship, and their freedom and their liberty.

And it came to pass that before this thirteenth year had passed away the Nephites were threatened with utter destruction because of this war, which had become exceedingly sore.

And it came to pass that those Lamanites who had united with the Nephites were numbered among the Nephites;

And their curse was taken from them, and their skin became white like unto the Nephites;

And their young men and their daughters became exceedingly fair, and they were numbered among the Nephites, and were called Nephites. And thus ended the thirteenth year.

And it came to pass in the commencement of the fourteenth year, the war between the robbers and the people of Nephi did continue and did become exceedingly sore; nevertheless, the people of Nephi did gain some advantage of the robbers, insomuch that they did drive them back out of their lands into the mountains and into their secret places.

18 И тъй свърши четиринадесетата година. И през петнадесетата година те излязоха отново срещу народа на Нефи; и поради нечестията на народа на Нефи и многото им раздори и разногласия, Гадантоновите разбойници постигнаха много преимущества над тях.

19 И тъй свърши петнадесетата година, и тъй люде-те бяха в многострадално състояние; и мечът на из-треблението надвисна над тях, тъй че бяха на път да бъдат пометени от него и това, поради беззаконие-то им.

And thus ended the fourteenth year. And in the fifteenth year they did come forth against the people of Nephi; and because of the wickedness of the people of Nephi, and their many contentions and dissensions, the Gadianton robbers did gain many advantages over them.

And thus ended the fifteenth year, and thus were the people in a state of many afflictions; and the sword of destruction did hang over them, insomuch that they were about to be smitten down by it, and this because of their iniquity.

3 Нефи 3

- 1 И сега стана така, че на шестнадесетата година след пришествието на Христа, Лахонеус, управителят на страната, получи послание от водача и управителя на тази банда разбойници; и това бяха словата, които бяха написани, казвайки:
- 2 Лахонеусе, най-благородни и върховни управителю на страната, ето, пиша ти това послание и те възхвалявам извънредно много заради твоята твърдост, а също и за твърдостта на твоите люде в отстояването на това, което смятате за ваше право и независимост; да, и вие устоявате добре, като че ли сте поддържани от ръката на някой бог в защита на вашата независимост, вашата собственост, вашата страна или онова, което вие наричате така.
- 3 Но ми се струва жалко, високоблагородни Лахонеусе, че вие сте толкова безумни и празни, като смятате, че ще можете да устоите на толкова много храбри мъже под моя команда, които сега са във всеоръжие и очакват с голямо нетърпение словата: Слезте срещу нефитите и ги унищожете.
- 4 И аз, познавайки техния непобедим дух, след като съм ги изпитал на бойното поле и като знам за тяхната вечна омраза към вас заради многото злини, които им причинихте, ето защо, ако те слязат срещу вас, ще ви посетят с пълно унищожение.
- 5 Ето защо, аз написах това послание и го запечатвам със собствената си ръка, като изпитвам съчувствие за благополучието ви, поради вашата твърдост в това, което вярвате, че е право и заради благородния ви дух на бойното поле.
- 6 Ето защо, аз ти пиша, защото желая вие да предадете на моите люде вашите градове, вашите земи и вашите владения, вместо те да ви посетят с меч и да ви сполети унищожение.
- 7 Или с други слова, предайте ни се, присъединете се към нас, запознайте се с нашите тайни дела и станете наши братя, за да бъдете като нас — не наши роби, а наши братя и наши съучастници във всичко, което притежаваме.

3 Nephi 3

And now it came to pass that in the sixteenth year from the coming of Christ, Lachoneus, the governor of the land, received an epistle from the leader and the governor of this band of robbers; and these were the words which were written, saying:

Lachoneus, most noble and chief governor of the land, behold, I write this epistle unto you, and do give unto you exceedingly great praise because of your firmness, and also the firmness of your people, in maintaining that which ye suppose to be your right and liberty; yea, ye do stand well, as if ye were supported by the hand of a god, in the defence of your liberty, and your property, and your country, or that which ye do call so.

And it seemeth a pity unto me, most noble Lachoneus, that ye should be so foolish and vain as to suppose that ye can stand against so many brave men who are at my command, who do now at this time stand in their arms, and do await with great anxiety for the word—Go down upon the Nephites and destroy them.

And I, knowing of their unconquerable spirit, having proved them in the field of battle, and knowing of their everlasting hatred towards you because of the many wrongs which ye have done unto them, therefore if they should come down against you they would visit you with utter destruction.

Therefore I have written this epistle, sealing it with mine own hand, feeling for your welfare, because of your firmness in that which ye believe to be right, and your noble spirit in the field of battle.

Therefore I write unto you, desiring that ye would yield up unto this my people, your cities, your lands, and your possessions, rather than that they should visit you with the sword and that destruction should come upon you.

Or in other words, yield yourselves up unto us, and unite with us and become acquainted with our secret works, and become our brethren that ye may be like unto us—not our slaves, but our brethren and partners of all our substance.

8 И ето, аз ти се заклевам с клетва, ако направите това, вие не ще бъдете унищожени; но ако не го направите, аз ти се заклевам с клетва, че идния месец ще заповядам на войските си да слязат срещу теб и те не ще спрат ръката си, и не ще ви пощадят, но ще ви избият и мечовете им ще падат върху вас, докато не бъдете изтребени.

9 И ето, аз съм Гедеанхий, управител на това тайно общество на Гадиантон; и аз знам, че това общество и делата му са добри; и че те съществуват от древни времена, и че са ни били предадени.

10 И аз пиша това послание до тебе, Лахонеусе, и се надявам, че ще ни предадеш земите и владенията си без кръвопролитие, тъй че този мой народ, който се отцепи от вас поради нечестията ви в това, че го лишихте от правата на управлението, да може да си възвърне своите права да управлява; и ако вие не направите това, аз ще отмъстя за техните обиди. Аз съм Гедеанхий.

11 И сега стана така, че когато Лахонеус получи това послание, той се учуди извънредно много от дързостта на Гедеанхий, който изискваше владение над земята на нефитите и също от заплашването на народа с отмъщение за злодействата срещу онези, над които не бе извършено никакво злодейство, освен че те сами се бяха озлочестили чрез присъединяването си към тези нечестиви и мерзки разбойници.

12 Сега ето, този Лахонеус, управителят, беше праведен човек; и той не можеше да бъде уплашен от исканията и заплахите на един разбойник; затова той не се вслуша в посланието на Гедеанхий, управителя на разбойниците, но накара народа си да призове Господа да му даде сила по времето, когато разбойниците ще слязат срещу тях.

13 Да, и той изпрати възвание до всички люде, че трябва да съберат наедно жените си и децата си, и стадата си, и добитъка си, и всичкото си имущество, с изключение на земите си.

And behold, I swear unto you, if ye will do this, with an oath, ye shall not be destroyed; but if ye will not do this, I swear unto you with an oath, that on the morrow month I will command that my armies shall come down against you, and they shall not stay their hand and shall spare not, but shall slay you, and shall let fall the sword upon you even until ye shall become extinct.

And behold, I am Giddianhi; and I am the governor of this the secret society of Gadianton; which society and the works thereof I know to be good; and they are of ancient date and they have been handed down unto us.

And I write this epistle unto you, Lachoneus, and I hope that ye will deliver up your lands and your possessions, without the shedding of blood, that this my people may recover their rights and government, who have dissented away from you because of your wickedness in retaining from them their rights of government, and except ye do this, I will avenge their wrongs. I am Giddianhi.

And now it came to pass when Lachoneus received this epistle he was exceedingly astonished, because of the boldness of Giddianhi demanding the possession of the land of the Nephites, and also of threatening the people and avenging the wrongs of those that had received no wrong, save it were they had wronged themselves by dissenting away unto those wicked and abominable robbers.

Now behold, this Lachoneus, the governor, was a just man, and could not be frightened by the demands and the threatenings of a robber; therefore he did not hearken to the epistle of Giddianhi, the governor of the robbers, but he did cause that his people should cry unto the Lord for strength against the time that the robbers should come down against them.

Yea, he sent a proclamation among all the people, that they should gather together their women, and their children, their flocks and their herds, and all their substance, save it were their land, unto one place.

14 И той накара да се съградят укрепления около тях и здравината им трябваше да бъде изключителна. И накара войските както на нефитите, тъй и на ламанитите или на всички онези, които бяха причислени към нефитите, да бъдат разположени като стражи наоколо, за да ги пазят и охраняват от разбойниците денонощно.

15 Да, и той им каза: Тъй както жив е Господ, ако вие не се покаете за всичките си беззакония и не призовете Господа, вие по никакъв начин няма да бъдете избавени от ръцете на тези Гадантонови разбойници.

16 И толкова велики и чудни бяха словата и пророчествата на Лаконеус, че те всяха страх във всички люде; и те напрегнаха всичките си сили, за да вършат всичко според словата на Лаконеус.

17 И стана така, че Лаконеус назначи върховни военачалници на всичките войски на нефитите, за да ги командват, когато разбойниците слязат от пустошта срещу тях.

18 Сега, бе назначен най-върховният от всички върховни военачалници и велик командир на всички войски на нефитите; и името му бе Гедгедоний.

19 Сега, бе обичай при всички нефити да назначават за върховни военачалници (освен по време на нечестия им) мъже, които притежават духа на откровението и на пророчеството; ето защо, този Гедгедоний беше голям пророк, а също и върховен съдия сред тях.

20 Сега, народът каза на Гедгедоний: Помоли се на Господа и нека отидем горе в планините и в пустошта, та да нападнем разбойниците и ги унищожим в собствените им земи.

21 Но Гедгедоний им отговори: Да не дава Господ! Защото ако тръгнем срещу тях, Господ ще ни предаде в ръцете им; ето защо, ние ще се приготвим в средата на земите си и ще съберем наедно всички наши войски, но няма да ги нападнем, а ще чакаме те да дойдат срещу нас; затова, тъй както жив е Господ, ако направим това, Той ще ги предаде в ръцете ни.

And he caused that fortifications should be built round about them, and the strength thereof should be exceedingly great. And he caused that armies, both of the Nephites and of the Lamanites, or of all them who were numbered among the Nephites, should be placed as guards round about to watch them, and to guard them from the robbers day and night.

Yea, he said unto them: As the Lord liveth, except ye repent of all your iniquities, and cry unto the Lord, ye will in nowise be delivered out of the hands of those Gadianton robbers.

And so great and marvelous were the words and prophecies of Lachoneus that they did cause fear to come upon all the people; and they did exert themselves in their might to do according to the words of Lachoneus.

And it came to pass that Lachoneus did appoint chief captains over all the armies of the Nephites, to command them at the time that the robbers should come down out of the wilderness against them.

Now the chiefest among all the chief captains and the great commander of all the armies of the Nephites was appointed, and his name was Gidgiddoni.

Now it was the custom among all the Nephites to appoint for their chief captains, (save it were in their times of wickedness) some one that had the spirit of revelation and also prophecy; therefore, this Gidgiddoni was a great prophet among them, as also was the chief judge.

Now the people said unto Gidgiddoni: Pray unto the Lord, and let us go up upon the mountains and into the wilderness, that we may fall upon the robbers and destroy them in their own lands.

But Gidgiddoni saith unto them: The Lord forbid; for if we should go up against them the Lord would deliver us into their hands; therefore we will prepare ourselves in the center of our lands, and we will gather all our armies together, and we will not go against them, but we will wait till they shall come against us; therefore as the Lord liveth, if we do this he will deliver them into our hands.

22 И стана така, че през седемнадесетата година, точно в самия ѝ край, възванието на Лахонеус се разпространи из цялата страна; и те взеха конете си, и колесниците си, и добитъка си, и всичките си стада и черди, и зърното си, и цялото си имущество и тръгнаха с хиляди и с десетки хиляди, докато всички те не достигнаха мястото, определено да се съберат наедно, за да се защитават срещу враговете си.

23 И земята, която беше определена, беше земята Зарахемла и земята между Зарахемла и Изобилие, да, по чертата между земята Изобилие и земята Опустошение.

24 И имаше много хиляди люде, наречени нефити, които се събраха наедно в тази земя. Тогава Лахонеус нареди те да се съберат наедно в земята на юг, поради голямото проклетие, което тегнеше върху земята на север.

25 И те се укрепиха против враговете си; и живееха заедно на една земя и в една група, и дотолкова се побояха от словата, изречени от Лахонеус, че се покаяха за всичките си грехове; и отправяха молитвите си към Господа, техния Бог да ги избави по времето, когато враговете им дойдат срещу тях да се сражават.

26 И те бяха извънредно наскърбени заради враговете си. И Гедгедоний нареди да се направят оръжия от всякакъв вид; и те трябваше да бъдат силни с доспехи, с щитове и брони, според неговите наставления.

And it came to pass in the seventeenth year, in the latter end of the year, the proclamation of Lachoneus had gone forth throughout all the face of the land, and they had taken their horses, and their chariots, and their cattle, and all their flocks, and their herds, and their grain, and all their substance, and did march forth by thousands and by tens of thousands, until they had all gone forth to the place which had been appointed that they should gather themselves together, to defend themselves against their enemies.

And the land which was appointed was the land of Zarahemla, and the land which was between the land Zarahemla and the land Bountiful, yea, to the line which was between the land Bountiful and the land Desolation.

And there were a great many thousand people who were called Nephites, who did gather themselves together in this land. Now Lachoneus did cause that they should gather themselves together in the land southward, because of the great curse which was upon the land northward.

And they did fortify themselves against their enemies; and they did dwell in one land, and in one body, and they did fear the words which had been spoken by Lachoneus, insomuch that they did repent of all their sins; and they did put up their prayers unto the Lord their God, that he would deliver them in the time that their enemies should come down against them to battle.

And they were exceedingly sorrowful because of their enemies. And Gidgiddoni did cause that they should make weapons of war of every kind, and they should be strong with armor, and with shields, and with bucklers, after the manner of his instruction.

3 Нефи 4

- 1 И стана така, че в самия край на осемнадесетата година войските на разбойниците се бяха подготвили за битка и започнаха да слизат и да налитат от хълмовете, планините и пустошта, от своите укрепления и тайниците си, и започнаха да завладяват земите, както тези в земята на юг, тъй и онези в земята на север, и започнаха да завладяват всички земи, изоставени от нефитите, и градовете, които бяха напуснати и опустошени.
- 2 Но ето, нямаше нито диви зверове, нито дивеч в онези земи, които бяха напуснати от нефитите и нямаше дивеч за разбойниците никъде другаде, освен в пустошта.
- 3 И разбойниците не можеха да преживяват другаде, освен в пустошта, поради нуждата от храна; защото нефитите бяха напуснали земите си, които запустяха и бяха събрали стадата си и чердите си, и всички техни имущества, и бяха всички заедно.
- 4 И тъй за разбойниците нямаше никаква възможност да плякосват и да се снабдяват с храна, освен ако не възлезеха на открита битка срещу нефитите; а нефитите бяха всички наедно и бяха многобройни, и бяха се снабдили със запаси и коне, и добитък, и стада от всякакъв вид, за да могат да преживеят в продължение на седем години, през което време те се надяваха да унижат от лицето на земята всички разбойници; и тъй свърши осемнадесетата година.
- 5 И стана така, че през деветнадесетата година Геданхий намери за необходимо да възлезе да се сражава срещу нефитите, защото нямаше друг начин те да преживяват, освен като плякосват, грабят и убиват.
- 6 И те не смееха да се пръснат по лицето на земята, за да могат да отглеждат зърно, защото нефитите щяха да ги връхлетят и да ги избият; ето защо, Геданхий даде заповед на войските си, че през тази година те трябва да възлезат да се сражават срещу нефитите.

3 Nephi 4

And it came to pass that in the latter end of the eighteenth year those armies of robbers had prepared for battle, and began to come down and to sally forth from the hills, and out of the mountains, and the wilderness, and their strongholds, and their secret places, and began to take possession of the lands, both which were in the land south and which were in the land north, and began to take possession of all the lands which had been deserted by the Nephites, and the cities which had been left desolate.

But behold, there were no wild beasts nor game in those lands which had been deserted by the Nephites, and there was no game for the robbers save it were in the wilderness.

And the robbers could not exist save it were in the wilderness, for the want of food; for the Nephites had left their lands desolate, and had gathered their flocks and their herds and all their substance, and they were in one body.

Therefore, there was no chance for the robbers to plunder and to obtain food, save it were to come up in open battle against the Nephites; and the Nephites being in one body, and having so great a number, and having reserved for themselves provisions, and horses and cattle, and flocks of every kind, that they might subsist for the space of seven years, in the which time they did hope to destroy the robbers from off the face of the land; and thus the eighteenth year did pass away.

And it came to pass that in the nineteenth year Giddianhi found that it was expedient that he should go up to battle against the Nephites, for there was no way that they could subsist save it were to plunder and rob and murder.

And they durst not spread themselves upon the face of the land insomuch that they could raise grain, lest the Nephites should come upon them and slay them; therefore Giddianhi gave commandment unto his armies that in this year they should go up to battle against the Nephites.

7 И стана така, че те възлязоха да се сражават; и това стана в шестия месец; и ето, беше велик и ужасен денят, когато те възлязоха да се сражават; и те бяха стъкмени по разбойнически; и те имаха агнешки кожи около слабините си и бяха намазани с кръв, и главите им бяха остригани, и носеха шлемове; и внушителен, и страшен беше видът на войските на Гедеанхий поради тяхното въоръжение и поради кръвта, с която се бяха намазали.

8 И стана така, че когато войските на нефитите видяха войските на Гедеанхий, всички те паднаха на земята и издигнаха глас към Господа, техния Бог, молейки се Той да ги пощади и да ги избави от ръцете на техните врагове.

9 И стана така, че когато войските на Гедеанхий видяха това, те започнаха да викат гръмогласно от радост, защото сметнаха, че нефитите бяха изпадали от страх поради ужаса си от техните войски.

10 Но в това те бяха разочаровани, защото нефитите не се бояха от тях; но те се бояха от своя Бог и Го умоляваха да ги закриля; затова, когато войските на Гедеанхий се нахвърлиха върху тях, те бяха готови да ги посрещнат, да, в силата Господна те ги приеха.

11 И битката започна в шестия месец; и голяма, и ужасна беше битката им, да, наистина голямо и ужасно беше клането им; и такова голямо клане никога не бе виждано от целия народ на Лехий, откак то той напусна Ерусалим.

12 И въпреки заплахите и клетвите на Гедеанхий, ето, нефитите ги надвиха дотолкова, че те отстъпиха пред тях.

13 И стана така, че Гедгедоний заповяда на войските си да ги преследват чак до пределите на пустошта и да не щадят никой, който падне в ръцете им из пътя; и тъй те ги преследваха и избиваха чак до пределите на пустошта, докато не изпълниха заповедта на Гедгедоний.

And it came to pass that they did come up to battle; and it was in the sixth month; and behold, great and terrible was the day that they did come up to battle; and they were girded about after the manner of robbers; and they had a lamb-skin about their loins, and they were dyed in blood, and their heads were shorn, and they had head-plates upon them; and great and terrible was the appearance of the armies of Giddianhi, because of their armor, and because of their being dyed in blood.

And it came to pass that the armies of the Nephites, when they saw the appearance of the army of Giddianhi, had all fallen to the earth, and did lift their cries to the Lord their God, that he would spare them and deliver them out of the hands of their enemies.

And it came to pass that when the armies of Giddianhi saw this they began to shout with a loud voice, because of their joy, for they had supposed that the Nephites had fallen with fear because of the terror of their armies.

But in this thing they were disappointed, for the Nephites did not fear them; but they did fear their God and did supplicate him for protection; therefore, when the armies of Giddianhi did rush upon them they were prepared to meet them; yea, in the strength of the Lord they did receive them.

And the battle commenced in this the sixth month; and great and terrible was the battle thereof, yea, great and terrible was the slaughter thereof, insomuch that there never was known so great a slaughter among all the people of Lehi since he left Jerusalem.

And notwithstanding the threatenings and the oaths which Giddianhi had made, behold, the Nephites did beat them, insomuch that they did fall back from before them.

And it came to pass that Gidgiddoni commanded that his armies should pursue them as far as the borders of the wilderness, and that they should not spare any that should fall into their hands by the way; and thus they did pursue them and did slay them, to the borders of the wilderness, even until they had fulfilled the commandment of Gidgiddoni.

14 И стана така, че Гедеанхий, който се съпротивляваше и се сражаваше смело, беше преследван в бягството си; и тъй като беше уморен от дългата битка, той бе настигнат и убит. И това беше краят на Гедеанхий, разбойника.

15 И стана така, че войските на нефитите се върнаха обратно в своето защитено място. И стана така, че деветнадесетата година измина и разбойниците не се върнаха повече да се сражават, нито дойдоха отново през двадесетата година.

16 И на двадесет и първата година те не възлязоха да се сражават, а възлязоха от всички страни да наложат обсада около народа на Нефи; защото смятаха, че ако отрежат народа на Нефи от земите му и го оградят отвсякъде, и ако му отнемат всякакви външни предимства, то ще могат да го накарат да се предаде според волята им.

17 Сега, те си назначиха един друг водач, чието име беше Замнария; ето защо, Замнария беше този, който нареди да се наложи тази обсада.

18 Но ето, това беше в полза на нефитите; защото беше невъзможно за разбойниците да наложат обсадата за достатъчно дълго време, тъй че да има някакво въздействие върху нефитите, поради многото запаси, натрупани от тях в хранилищата,

19 и поради оскъдицата на запаси сред разбойниците; защото ето, те нямаха нищо друго за прехраната си освен месо, което си доставяха от пустошта.

20 И стана така, че дивечът стана оскъден в пустошта, тъй че разбойниците бяха на път да погинат от глад.

21 И нефитите излизаха непрестанно през деня и през нощта и нападаха войските им, като ги колежа с хиляди и с десетки хиляди.

22 И тъй стана желателно за хората на Замнария да се откажат от замисъла си поради голямото унищожение, което ги сполетяваше ден и нощ.

And it came to pass that Giddianhi, who had stood and fought with boldness, was pursued as he fled; and being weary because of his much fighting he was overtaken and slain. And thus was the end of Giddianhi the robber.

And it came to pass that the armies of the Nephites did return again to their place of security. And it came to pass that this nineteenth year did pass away, and the robbers did not come again to battle; neither did they come again in the twentieth year.

And in the twenty and first year they did not come up to battle, but they came up on all sides to lay siege round about the people of Nephi; for they did suppose that if they should cut off the people of Nephi from their lands, and should hem them in on every side, and if they should cut them off from all their outward privileges, that they could cause them to yield themselves up according to their wishes.

Now they had appointed unto themselves another leader, whose name was Zemnariyah; therefore it was Zemnariyah that did cause that this siege should take place.

But behold, this was an advantage to the Nephites; for it was impossible for the robbers to lay siege sufficiently long to have any effect upon the Nephites, because of their much provision which they had laid up in store,

And because of the scantiness of provisions among the robbers; for behold, they had nothing save it were meat for their subsistence, which meat they did obtain in the wilderness;

And it came to pass that the wild game became scarce in the wilderness insomuch that the robbers were about to perish with hunger.

And the Nephites were continually marching out by day and by night, and falling upon their armies, and cutting them off by thousands and by tens of thousands.

And thus it became the desire of the people of Zemnariyah to withdraw from their design, because of the great destruction which came upon them by night and by day.

23 И стана така, че Замнария даде заповед на людетe си да вдигнат обсадата и да тръгнат за най-отдалечената част на страната на север.

24 И сега, Гедгедоний, бидейки осведомен за тяхното намерение и познавайки тяхната слабост поради нуждата от храна и голямото клане, извършено между тях, изпрати войските си по тъмно и пресече пътя на тяхното отстъпление, и разположи своите войски на пътя на отстъплението им.

25 И те направиха това през нощта, и тръгнаха на поход по-напред от разбойниците, тъй че на следващия ден, когато разбойниците започнаха похода си, те бяха пресрещнати от войските на нефитите и отпред, и в гръб.

26 И разбойниците на юг също бяха отрязани от местата им за отстъпление. И всичко това бе направено по заповед на Гедгедоний.

27 И много хиляди се предадоха в плен на нефитите, а останалата им част беше избита.

28 И техният водач Замнария бе хванат и обесен на едно дърво, да, точно на върха му, чак докато не умря. И след като го обесиха и той умря, те повалиха дървото на земята и извикаха с висок глас, казвайки:

29 Дано Господ запази Своя народ в праведност и в святост на сърцето, за да може той да стори да бъдат отсечени доземи всички, които поискат да ги избият чрез сила и тайни заговори, също както този човек бе отсечен доземи.

30 И те възликуваха и извикаха отново в един глас, казвайки: Дано Богът на Авраам и Богът на Исаак, и Богът на Яков закрила този народ в праведност, додето той призовава името на своя Бог за закрила.

31 И стана така, че те всички като един избухнаха в песни и славене на своя Бог за великото нещо, което Той бе направил за тях, като ги бе запазил да не паднат в ръцете на своите врагове.

32 Да, и те викаха: Осанна на Всевишния Бог. И викаха: Благословено да бъде името на Господа, Бога Всемогъщия, Всевишния Бог.

And it came to pass that Zemnahriah did give command unto his people that they should withdraw themselves from the siege, and march into the furthestmost parts of the land northward.

And now, Gidgiddoni being aware of their design, and knowing of their weakness because of the want of food, and the great slaughter which had been made among them, therefore he did send out his armies in the night-time, and did cut off the way of their retreat, and did place his armies in the way of their retreat.

And this did they do in the night-time, and got on their march beyond the robbers, so that on the morrow, when the robbers began their march, they were met by the armies of the Nephites both in their front and in their rear.

And the robbers who were on the south were also cut off in their places of retreat. And all these things were done by command of Gidgiddoni.

And there were many thousands who did yield themselves up prisoners unto the Nephites, and the remainder of them were slain.

And their leader, Zemnahriah, was taken and hanged upon a tree, yea, even upon the top thereof until he was dead. And when they had hanged him until he was dead they did fell the tree to the earth, and did cry with a loud voice, saying:

May the Lord preserve his people in righteousness and in holiness of heart, that they may cause to be felled to the earth all who shall seek to slay them because of power and secret combinations, even as this man hath been felled to the earth.

And they did rejoice and cry again with one voice, saying: May the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob, protect this people in righteousness, so long as they shall call on the name of their God for protection.

And it came to pass that they did break forth, all as one, in singing, and praising their God for the great thing which he had done for them, in preserving them from falling into the hands of their enemies.

Yea, they did cry: Hosanna to the Most High God. And they did cry: Blessed be the name of the Lord God Almighty, the Most High God.

33 И сърцата им се изпълниха с радост и много слъзи бликнаха заради великата добрина Божия в избавлението им от ръцете на техните врагове; и те знаеха, че тъкмо заради покаянието си и смирението си са били избавени от едно вечно унищожение.

And their hearts were swollen with joy, unto the gushing out of many tears, because of the great goodness of God in delivering them out of the hands of their enemies; and they knew it was because of their repentance and their humility that they had been delivered from an everlasting destruction.

3 Нефи 5

- 1 И сега, ето, нямаше нито една жива душа от целия народ на нефитите, която да се съмнява и най-малко в словата на всичките свети пророци, които бяха говорили; защото те знаеха, че всички неща трябваше да се изпълнят непременно.
- 2 И те знаеха, че със сигурност Христос трябва да е дошъл поради многото знамения, които са били дадени според словата на пророците; и поради нещата, които вече се бяха случили, те знаеха, че трябва всичко да се извърши съгласно онова, което е речено.
- 3 Ето защо, те изоставиха всичките си грехове и мерзостите си, и блудствата си, и служеха на Бога с голямо усърдие ден и нощ.
- 4 И сега стана така, че след като бяха пленили всичките разбойници, тъй че да не избяга нито един от онези, които не бяха убити, те хвърлиха затворниците си в тъмница и накараха да им се проповядва словото Божие; и всички онези, които се покаяха за греховете си и встъпиха в завет да не убиват повече, бяха пуснати на свобода.
- 5 Но всички онези, които отказаха да встъпят в завет и които запазиха в сърцата си желанието за тайни убийства, да, всички онези, които изричаха заплахи срещу братята си, бяха осъдени и наказани според закона.
- 6 И тъй се сложи край на всички онези нечестиви и тайни, и мерзки заговори, чрез които бяха извършени толкова много нечестия и толкова много убийства.
- 7 И тъй измина двадесет и втората година, както и двадесет и третата, двадесет и четвъртата, и двадесет и петата; и тъй двадесет и пет години изминаха.
- 8 И узнаха се много неща, които в очите на някои биха били велики и чудни; обаче те не могат всичките да бъдат записани в тази книга; да, тази книга не може да обхване дори една стотна част от това, което стана с толкова много люде в продължение на двадесет и пет години.

3 Nephi 5

And now behold, there was not a living soul among all the people of the Nephites who did doubt in the least the words of all the holy prophets who had spoken; for they knew that it must needs be that they must be fulfilled.

And they knew that it must be expedient that Christ had come, because of the many signs which had been given, according to the words of the prophets; and because of the things which had come to pass already they knew that it must needs be that all things should come to pass according to that which had been spoken.

Therefore they did forsake all their sins, and their abominations, and their whoredoms, and did serve God with all diligence day and night.

And now it came to pass that when they had taken all the robbers prisoners, insomuch that none did escape who were not slain, they did cast their prisoners into prison, and did cause the word of God to be preached unto them; and as many as would repent of their sins and enter into a covenant that they would murder no more were set at liberty.

But as many as there were who did not enter into a covenant, and who did still continue to have those secret murders in their hearts, yea, as many as were found breathing out threatenings against their brethren were condemned and punished according to the law.

And thus they did put an end to all those wicked, and secret, and abominable combinations, in the which there was so much wickedness, and so many murders committed.

And thus had the twenty and second year passed away, and the twenty and third year also, and the twenty and fourth, and the twenty and fifth; and thus had twenty and five years passed away.

And there had many things transpired which, in the eyes of some, would be great and marvelous; nevertheless, they cannot all be written in this book; yea, this book cannot contain even a hundredth part of what was done among so many people in the space of twenty and five years;

9 Но ето, има летописи, които съдържат всичките постъпки на този народ; и един по-къс, но истинен разказ бе даден от Нефи.

10 Затова аз съм направил моя летопис за тези неща според летописа на Нефи, който беше издълбан върху плочите, наречени плочи на Нефи.

11 И ето, аз правя този летопис върху плочи, които съм направил със собствените си ръце.

12 И ето, аз се наричам Мормон, наречен така на името на земята Мормон, земята, където Алма основа църквата сред хората, да, първата църква, основана сред тях след прегрешението им.

13 Ето, аз съм ученик на Исуса Христа, Сина Божий. Аз съм призван от Него да провъзглася словото Му на Неговия народ, за да могат да имат живот вечен.

14 И стана нужно според волята Божия и за да може да бъдат изпълнени според вярата им молитвите на онези, които си бяха отишли оттам и които бяха светии, аз да правя летопис за всички станали събития.

15 Да, един малък летопис за всичко, което стана от времето, когато Лехий напусна Ерусалим, чак до ден днешен.

16 Ето защо, аз правя моя летопис според разказите, дадени от онези, които бяха преди мен, до началото на моето време.

17 И след това, аз правя летопис за нещата, които съм видял със собствените си очи.

18 И знам, че летописът, който правя, е точен и истинен летопис; при все това има много неща, които не ни е възможно да запишем според начина на нашия език.

19 И сега, аз слагам край на моето сказание, което е за мен самия, и продължавам да предавам моя разказ за нещата, станали преди мен.

But behold there are records which do contain all the proceedings of this people; and a shorter but true account was given by Nephi.

Therefore I have made my record of these things according to the record of Nephi, which was engraven on the plates which were called the plates of Nephi.

And behold, I do make the record on plates which I have made with mine own hands.

And behold, I am called Mormon, being called after the land of Mormon, the land in which Alma did establish the church among the people, yea, the first church which was established among them after their transgression.

Behold, I am a disciple of Jesus Christ, the Son of God. I have been called of him to declare his word among his people, that they might have everlasting life.

And it hath become expedient that I, according to the will of God, that the prayers of those who have gone hence, who were the holy ones, should be fulfilled according to their faith, should make a record of these things which have been done—

Yea, a small record of that which hath taken place from the time that Lehi left Jerusalem, even down until the present time.

Therefore I do make my record from the accounts which have been given by those who were before me, until the commencement of my day;

And then I do make a record of the things which I have seen with mine own eyes.

And I know the record which I make to be a just and a true record; nevertheless there are many things which, according to our language, we are not able to write.

And now I make an end of my saying, which is of myself, and proceed to give my account of the things which have been before me.

20 Аз съм Мормон, пряк потомък на Лехий. Аз
имам основание да благославям моя Бог и
Спасител Исус Христос затова, че изведе бащите
ни от земята на Ерусалим, (и никой не го знаеше,
освен Него самия и онези, които Той изведе от тази
земя) и че Той даде на мен и на моя народ толкова
голямо познание за спасението на нашите души.

21 Сигурно е, че Той е благословил дома Яковов и е
бил милостив към потомството на Иосиф.

22 И доколкото чедата на Лехий са спазвали
Неговите заповеди, Той ги е благославял и им е
помагал да преуспяват според словото Му.

23 Да, и сигурно е, че Той ще доведе отново един ос-
татък от потомството на Иосиф до знанието за
Господа, техния Бог.

24 И тъй както е сигурно, че жив е Господ, Той ще
събере от четирите краища на земята целия остатък
от потомството на Яков, което е разпръснато по ця-
лото лице на земята.

25 И както Той е сключил завет с целия дом Яковов,
тъкмо тъй заветът, който Той е сключил с дома
Яковов, ще бъде изпълнен в определеното от Него
време за възстановяването на целия дом Яковов в
знанието за завета, който Той е сключил с тях.

26 И тогава те ще познаят Изкупителя си, Който е
Исус Христос, Синът Божий; и тогава те ще бъдат
събрани от четирите краища на земята в собствени-
те им земи, откъдето са били разпръснати; да, тъй
както жив е Господ, тъй ще бъде. Амин.

I am Mormon, and a pure descendant of Lehi. I have
reason to bless my God and my Savior Jesus Christ, that
he brought our fathers out of the land of Jerusalem,
(and no one knew it save it were himself and those
whom he brought out of that land) and that he hath
given me and my people so much knowledge unto the
salvation of our souls.

Surely he hath blessed the house of Jacob, and hath
been merciful unto the seed of Joseph.

And insomuch as the children of Lehi have kept his
commandments he hath blessed them and prospered
them according to his word.

Yea, and surely shall he again bring a remnant of the
seed of Joseph to the knowledge of the Lord their God.

And as surely as the Lord liveth, will he gather in
from the four quarters of the earth all the remnant of
the seed of Jacob, who are scattered abroad upon all the
face of the earth.

And as he hath covenanted with all the house of
Jacob, even so shall the covenant wherewith he hath
covenanted with the house of Jacob be fulfilled in his
own due time, unto the restoring all the house of Jacob
unto the knowledge of the covenant that he hath
covenanted with them.

And then shall they know their Redeemer, who is
Jesus Christ, the Son of God; and then shall they be
gathered in from the four quarters of the earth unto
their own lands, from whence they have been dispersed;
yea, as the Lord liveth so shall it be. Amen.

3 Нефи 6

- 1 И сега стана така, че целият народ на нефитите се завърна в собствените си земи на двадесет и шестата година, всеки мъж със семейството си, стадата и чердите си, конете си, добитъка си и всичко онова, което им принадлежеше.
- 2 И стана така, че те не бяха изяли всичките си запаси; затова взеха със себе си всичко това, което не беше погълнато, и тяхното зърно от всякакъв вид, и златото си, и среброто си, и всичките си скъпоценности и се върнаха в собствените си земи и техните владения на север и на юг, както в страната на север, тъй и в страната на юг.
- 3 И те раздадоха земя на тези разбойници, които бяха встъпили в завет да спазват мира в страната и които желяха да си останат ламанити, земи, съобразени с техния брой, за да могат да имат, благодарение на труда си, с какво да преживяват; и тъй те установиха мир в цялата страна.
- 4 И те започнаха отново да преуспяват и да стават велики; и двадесет и шестата и седмата години изминаха и имаше голям ред в страната; и те създадоха законите си, основани на правота и правосъдие.
- 5 И сега, нямаше нищо из цялата страна, което да пречи на хората да преуспяват непрестанно, освен ако не изпаднеше в прегрешение.
- 6 И сега, тъкмо Гедгедоний, съдията Лахонеус и онези, които бяха назначени за водачи, бяха тези, които установиха този велик мир в страната.
- 7 И стана така, че много градове бяха съградени наново, и много стари градове бяха възстановени.
- 8 И бяха проправени много друмове, и направени много пътища, които водеха от град в град, от земя в земя и от едно място към друго.
- 9 И тъй изтече двадесет и осмата година, и хората имаха непрестанен мир.
- 10 Но стана така, че през двадесет и деветата година настанаха някои спорове между хората; и някои се бяха издигнали в гордост и самохвалство поради извънредно големите си богатства, да, стигна се дори до големи преследвания.

3 Nephi 6

And now it came to pass that the people of the Nephites did all return to their own lands in the twenty and sixth year, every man, with his family, his flocks and his herds, his horses and his cattle, and all things whatsoever did belong unto them.

And it came to pass that they had not eaten up all their provisions; therefore they did take with them all that they had not devoured, of all their grain of every kind, and their gold, and their silver, and all their precious things, and they did return to their own lands and their possessions, both on the north and on the south, both on the land northward and on the land southward.

And they granted unto those robbers who had entered into a covenant to keep the peace of the land, who were desirous to remain Lamanites, lands, according to their numbers, that they might have, with their labors, wherewith to subsist upon; and thus they did establish peace in all the land.

And they began again to prosper and to wax great; and the twenty and sixth and seventh years passed away, and there was great order in the land; and they had formed their laws according to equity and justice.

And now there was nothing in all the land to hinder the people from prospering continually, except they should fall into transgression.

And now it was Gidgiddoni, and the judge, Lachoneus, and those who had been appointed leaders, who had established this great peace in the land.

And it came to pass that there were many cities built anew, and there were many old cities repaired.

And there were many highways cast up, and many roads made, which led from city to city, and from land to land, and from place to place.

And thus passed away the twenty and eighth year, and the people had continual peace.

But it came to pass in the twenty and ninth year there began to be some disputings among the people; and some were lifted up unto pride and boastings because of their exceedingly great riches, yea, even unto great persecutions;

11 Защото имаше много търговци в страната, тъй
както и много законници и чиновници.

12 И людете започнаха да се делят на прослойки
според богатството си и своите възможности за
учение; да, едни бяха невежи поради бедността си, а
други получаваха много знания поради богатството
си.

13 Едни се бяха издигнали в гордост, а други бяха
извънредно смирени; някои отвръщаха на ругатня-
та с ругатня, докато други приемаха ругатните и
преследванията, и всякакъв вид страдания, и не ху-
леха на свой ред, а бяха смирени и покаяни пред
Бога.

14 И тъй, настана голямо неравенство из цялата
страна дотолкова, че църквата започна да се разпа-
да; да, дотолкова, че на тридесетата година църква-
та се разпадна из цялата страна, освен сред малък
брой ламанити, които бяха обърнати към истин-
ната вяра; и те не поискаха да се отклонят от нея,
понеже бяха непоколебими и постоянни, и непок-
латими, желаещи да спазват с всичкото си усърдие
заповедите Господни.

15 Сега, причината за това беззаконие сред народа
беше тази — Сатана имаше голяма сила да подтик-
ва людете да вършат всякакъв вид беззаконие и да се
издигат в гордост, като ги изкушаваше да търсят си-
ла, власт, богатство и празните светски неща.

16 И тъй Сатана подвеждаше сърцата на людете да
вършат всякакъв вид беззаконие; ето защо, те се
радваха на мира само за няколко години.

17 И тъй, в началото на тридесетата година людете,
предадени в продължение на дълго време да бъдат
водени от изкушенията на дявола натам, накъдето
той искаше да ги отведе и да вършат всякакъв вид
беззаконие, каквото той желаше да вършат, и тъй,
в началото на тази тридесета година те се намираха
в състояние на ужасно нечестие.

18 Сега, те не грешаха поради невежество, защото
познаваха волята Божия относно тях, защото тя им
е била проповядвана; тъй че те съзнателно се раз-
бунтуваха срещу Бога.

For there were many merchants in the land, and also
many lawyers, and many officers.

And the people began to be distinguished by ranks,
according to their riches and their chances for learning;
yea, some were ignorant because of their poverty, and
others did receive great learning because of their riches.

Some were lifted up in pride, and others were exceed-
ingly humble; some did return railing for railing, while
others would receive railing and persecution and all
manner of afflictions, and would not turn and revile
again, but were humble and penitent before God.

And thus there became a great inequality in all the
land, insomuch that the church began to be broken up;
yea, insomuch that in the thirtieth year the church was
broken up in all the land save it were among a few of the
Lamanites who were converted unto the true faith; and
they would not depart from it, for they were firm, and
steadfast, and immovable, willing with all diligence to
keep the commandments of the Lord.

Now the cause of this iniquity of the people was
this—Satan had great power, unto the stirring up of the
people to do all manner of iniquity, and to the puffing
them up with pride, tempting them to seek for power,
and authority, and riches, and the vain things of the
world.

And thus Satan did lead away the hearts of the people
to do all manner of iniquity; therefore they had enjoyed
peace but a few years.

And thus, in the commencement of the thirtieth
year—the people having been delivered up for the space
of a long time to be carried about by the temptations of
the devil whithersoever he desired to carry them, and to
do whatsoever iniquity he desired they should—and
thus in the commencement of this, the thirtieth year,
they were in a state of awful wickedness.

Now they did not sin ignorantly, for they knew the
will of God concerning them, for it had been taught
unto them; therefore they did wilfully rebel against
God.

19 И сега, това стана в дните на Лахонеус, син на Лахонеус, защото Лахонеус заемаше престола на баща си и управляваше народа през тази година.

20 И започнаха да се появяват мъже, вдъхновени от небесата и изпратени, които се изправяха между хората в цялата страна, като им проповядваха и свидетелстваха смело за греховете и беззаконията на хората, и им свидетелстваха за изкуплението, което Господ ще извърши за своя народ, или с други слова, за възкресението на Христа; и те свидетелстваха смело за Неговата смърт и Неговите страдания.

21 Сега, имаше много хора, които се разгневиха извънредно много на онези, които свидетелстваха за тези неща; и онези, които бяха разгневени, бяха най-вече върховните съдии и онези, които бяха висши свещеници и законници; да, всички онези, които бяха законници, бяха разгневени на онези, които свидетелстваха за тези неща.

22 Сега, нямаше нито законник, нито съдия, нито висш свещеник, които можеха да имат власт да осъдят когото и да било на смърт, освен ако присъдата не беше подписана от управителя на страната.

23 Сега, много от тези, които свидетелстваха за нещата относно Христа и го правеха смело, бяха хванати и тайно предадени на смърт от съдиите, тъй че вестта за тяхната смърт да достигне до управителя чак след смъртта им.

24 Сега ето, беше противно на законите на страната някой да бъде предаден на смърт, освен ако не е имало овластяване от управителя на страната.

25 Ето защо, в земята Зарахемла се получи оплакване до управителя на страната против тези съдии, които бяха осъдили на смърт пророците Господни противно на закона.

26 Сега стана така, че те бяха хванати и доведени пред съдията, за да бъдат съдени за престъплението, което бяха извършили според закона, даден от хората.

And now it was in the days of Lachoneus, the son of Lachoneus, for Lachoneus did fill the seat of his father and did govern the people that year.

And there began to be men inspired from heaven and sent forth, standing among the people in all the land, preaching and testifying boldly of the sins and iniquities of the people, and testifying unto them concerning the redemption which the Lord would make for his people, or in other words, the resurrection of Christ; and they did testify boldly of his death and sufferings.

Now there were many of the people who were exceedingly angry because of those who testified of these things; and those who were angry were chiefly the chief judges, and they who had been high priests and lawyers; yea, all those who were lawyers were angry with those who testified of these things.

Now there was no lawyer nor judge nor high priest that could have power to condemn any one to death save their condemnation was signed by the governor of the land.

Now there were many of those who testified of the things pertaining to Christ who testified boldly, who were taken and put to death secretly by the judges, that the knowledge of their death came not unto the governor of the land until after their death.

Now behold, this was contrary to the laws of the land, that any man should be put to death except they had power from the governor of the land—

Therefore a complaint came up unto the land of Zarahemla, to the governor of the land, against these judges who had condemned the prophets of the Lord unto death, not according to the law.

Now it came to pass that they were taken and brought up before the judge, to be judged of the crime which they had done, according to the law which had been given by the people.

27 Сега стана така, че тези съдии имаха много приятели и роднини; и останалата част, да, почти всички законници и висши свещеници се събраха наедно и се присъединиха към роднините на онези съдии, които трябваше да бъдат съдени според закона.

28 И те встъпиха в завет едни с други, да, тъкмо в същия този завет, който беше предаден от онези в миналото, завет, даден и прилаган от дявола, за да се обединят против всяка праведност.

29 Ето защо те се обединиха срещу народа Господен и встъпиха в завет да го унищожат и да избавят от ръцете на правосъдието онези, които бяха виновни за убийствата, което правосъдие тъкмо щеше да бъде въздадено според закона.

30 И те поругаха закона и правата на страната си; и заключиха завет едни с други да унищожат управителя и да поставят цар над страната, та страната да не бъде повече свободна, а подчинена на царе.

Now it came to pass that those judges had many friends and kindreds; and the remainder, yea, even almost all the lawyers and the high priests, did gather themselves together, and unite with the kindreds of those judges who were to be tried according to the law.

And they did enter into a covenant one with another, yea, even into that covenant which was given by them of old, which covenant was given and administered by the devil, to combine against all righteousness.

Therefore they did combine against the people of the Lord, and enter into a covenant to destroy them, and to deliver those who were guilty of murder from the grasp of justice, which was about to be administered according to the law.

And they did set at defiance the law and the rights of their country; and they did covenant one with another to destroy the governor, and to establish a king over the land, that the land should no more be at liberty but should be subject unto kings.

3 Нефи 7

- 1 Сега ето, аз ще ви покажа, че те не установиха цар в страната; но през тази същата година, да, тридесетата година, те убиха върховния съдия на страната, да, погубиха го върху съдийския престол.
- 2 И людете се надигнаха един срещу друг; и се разделиха един от друг на племена, всеки съобразно семейството си, роднините и приятелите си; и тъй те унищожиха управата на страната.
- 3 И всяко племе си избра главатар или водач, и тъй се образуваха племена и водачи на племена.
- 4 Сега ето, нямаше човек измежду тях без голямо семейство и много роднини и приятели; затова техните племена станаха извънредно многобройни.
- 5 Сега, всичко това бе сторено и все още нямаше войни между тях; и цялото това беззаконие беше дошло върху им, защото те се предадоха на властта на Сатана.
- 6 И правилата на управата бяха унищожени поради тайния заговор на приятелите и роднините на онези, които избиха пророците.
- 7 И те предизвикаха голям раздор в страната, тъй че почти всички от по-праведните люде станаха нечестиви; да, остана само малък брой праведни сред людете.
- 8 И тъй, не бяха изминали и шест години, откакто по-голямата част от людете се бяха отвърнали от праведността си, както кучето се връща до бълвоча си или както свинята до търкалянето си в калта.
- 9 Сега, заговорниците, които донесоха такова голямо беззаконие между людете, се събраха заедно и сложиха начело човек, когото наричаха Яков.
- 10 И те го нарекоха свой цар; ето защо, той стана цар на тази нечестива банда; и той беше един от най-главните, които бяха дали гласа си против пророците, свидетелствали за Исуса.

3 Nephi 7

Now behold, I will show unto you that they did not establish a king over the land; but in this same year, yea, the thirtieth year, they did destroy upon the judgment-seat, yea, did murder the chief judge of the land.

And the people were divided one against another; and they did separate one from another into tribes, every man according to his family and his kindred and friends; and thus they did destroy the government of the land.

And every tribe did appoint a chief or a leader over them; and thus they became tribes and leaders of tribes.

Now behold, there was no man among them save he had much family and many kindreds and friends; therefore their tribes became exceedingly great.

Now all this was done, and there were no wars as yet among them; and all this iniquity had come upon the people because they did yield themselves unto the power of Satan.

And the regulations of the government were destroyed, because of the secret combination of the friends and kindreds of those who murdered the prophets.

And they did cause a great contention in the land, inasmuch that the more righteous part of the people had nearly all become wicked; yea, there were but few righteous men among them.

And thus six years had not passed away since the more part of the people had turned from their righteousness, like the dog to his vomit, or like the sow to her wallowing in the mire.

Now this secret combination, which had brought so great iniquity upon the people, did gather themselves together, and did place at their head a man whom they did call Jacob;

And they did call him their king; therefore he became a king over this wicked band; and he was one of the chiefest who had given his voice against the prophets who testified of Jesus.

11 И стана така, че те не бяха толкова много на брой, колкото племената на народа, който беше обединен, докато техните водачи не установиха свои закони, всеки един според своето си племе; и въпреки това те бяха врагове; и независимо, че не бяха праведни люде, все пак бяха единни в омразата си към онези, които бяха встъпили в завет да унищожат управата.

12 Ето защо, Яков, като видя, че враговете им са многобройни от тях, като цар на бандата, той заповяда на людете си да побегнат към най-северната част на страната и там да си построят царство, докато към тях не се присъединят отцепници, (защото той ги ласкаеше, че ще има много отцепници) и те не станат достатъчно силни, за да могат да се бият против племената на този народ; и те направиха така.

13 И тъй бързо бе тяхното бягство, че нищо не можа да го забави, докато не забегнаха далеч от обсега на народа. И тъй свърши тридесетата година; и такива бяха делата на народа на Нефи.

14 И стана така, че през тридесет и първата година те бяха разделени на племена, всеки човек според семейството си, роднините си и приятелите си; но въпреки това, бяха постигнали съгласие да не воюват помежду си; но не бяха обединени по закон и начин на управление, защото се бяха организирали според волята на онези, които бяха техни главатари и водачи. Но те установиха много строги закони, тъй че едно племе да не може да престъпи правата на друго, дотолкова, че до известна степен те имаха мир в страната; при все това техните сърца се бяха отвърнали от Господа, техния Бог; и те замеряха с камъни пророците и ги прогонваха от средата си.

15 И стана така, че Нефи, след като беше посетен от ангели и също от гласа Господен, и като видя ангели, и стана очевидец, и му бе дадена сила да може да научи относно служението на Христа, и бидейки също очевидец на това как народът бързо се върна от праведността към нечестията и мерзостите си;

And it came to pass that they were not so strong in number as the tribes of the people, who were united together save it were their leaders did establish their laws, every one according to his tribe; nevertheless they were enemies; notwithstanding they were not a righteous people, yet they were united in the hatred of those who had entered into a covenant to destroy the government.

Therefore, Jacob seeing that their enemies were more numerous than they, he being the king of the band, therefore he commanded his people that they should take their flight into the northernmost part of the land, and there build up unto themselves a kingdom, until they were joined by dissenters, (for he flattered them that there would be many dissenters) and they become sufficiently strong to contend with the tribes of the people; and they did so.

And so speedy was their march that it could not be impeded until they had gone forth out of the reach of the people. And thus ended the thirtieth year; and thus were the affairs of the people of Nephi.

And it came to pass in the thirty and first year that they were divided into tribes, every man according to his family, kindred and friends; nevertheless they had come to an agreement that they would not go to war one with another; but they were not united as to their laws, and their manner of government, for they were established according to the minds of those who were their chiefs and their leaders. But they did establish very strict laws that one tribe should not trespass against another, insomuch that in some degree they had peace in the land; nevertheless, their hearts were turned from the Lord their God, and they did stone the prophets and did cast them out from among them.

And it came to pass that Nephi—having been visited by angels and also the voice of the Lord, therefore having seen angels, and being eye-witness, and having had power given unto him that he might know concerning the ministry of Christ, and also being eye-witness to their quick return from righteousness unto their wickedness and abominations;

16 и тъй, опечален от тяхното коравосърдечие и слепота на умовете им, той тръгна сред тях в същата тази година и започна да свидетелства смело за покаяние и опрощаване на греховете чрез вяра в Господа Исуса Христа.

17 И той ги поучаваше на много неща; но не всички могат да бъдат описани, а само една част би била недостатъчна, за това те не са записани в тази книга. И Нефи служеше със сила и с велика власт.

18 И стана така, че те му се разгневиха, тъкмо защото той имаше по-голяма сила от тях, защото не беше възможно да не повярват на словата му; защото толкова велика беше вярата му в Господа Исуса Христа, че ангели му служеха ежедневно.

19 И в името на Исуса той прогонваше дяволи и нечисти духове; и дори брат си той вдигна от мъртвите, след като беше замерян с камъни и умъртвен от хората.

20 И хората видяха това и го засвидетелстваха, и му се разгневиха поради неговата сила; и той извърши още много други чудеса пред очите на народа в името на Исуса.

21 И стана така, че тридесет и първата година измина и имаше само малцина, които се обърнаха към Господа; но всички тези, които се бяха обърнали, наистина заявиха на хората, че те са били посетени от силата и Духа Божий, Който беше в Исуса Христа, в Когото те вярваха.

22 И всички онези, от които бяха прогонени дяволи и бяха изцелени от болестите си и немощите си, наистина провъзгласиха на хората, че Духът Божий им е въздействал и са били изцелени; и те показваха също знамения и правеха някои чудеса сред народа.

23 Тъй измина също и тридесет и втората година. И в началото на тридесет и третата година Нефи призоваваше хората и им проповядваше покаяние и опрощение на греховете.

24 Сега, аз бих желал да запомните също, че нямаше нито един сред онези, които бяха доведени до покаяние, който да не беше кръстен с вода.

Therefore, being grieved for the hardness of their hearts and the blindness of their minds—went forth among them in that same year, and began to testify, boldly, repentance and remission of sins through faith on the Lord Jesus Christ.

And he did minister many things unto them; and all of them cannot be written, and a part of them would not suffice, therefore they are not written in this book. And Nephi did minister with power and with great authority.

And it came to pass that they were angry with him, even because he had greater power than they, for it were not possible that they could disbelieve his words, for so great was his faith on the Lord Jesus Christ that angels did minister unto him daily.

And in the name of Jesus did he cast out devils and unclean spirits; and even his brother did he raise from the dead, after he had been stoned and suffered death by the people.

And the people saw it, and did witness of it, and were angry with him because of his power; and he did also do many more miracles, in the sight of the people, in the name of Jesus.

And it came to pass that the thirty and first year did pass away, and there were but few who were converted unto the Lord; but as many as were converted did truly signify unto the people that they had been visited by the power and Spirit of God, which was in Jesus Christ, in whom they believed.

And as many as had devils cast out from them, and were healed of their sicknesses and their infirmities, did truly manifest unto the people that they had been wrought upon by the Spirit of God, and had been healed; and they did show forth signs also and did do some miracles among the people.

Thus passed away the thirty and second year also. And Nephi did cry unto the people in the commencement of the thirty and third year; and he did preach unto them repentance and remission of sins.

Now I would have you to remember also, that there were none who were brought unto repentance who were not baptized with water.

25 Ето защо, имаше поставени от Нефи мъже за това служение, тъй че всички, които идваха при тях, можеха да бъдат кръстени с вода и това като свидетелство и доказателство пред Бога и пред хората, че те са се покаяли и са получили опрощение на греховете си.

26 И имаше мнозина в началото на тази година, които бяха кръстени в знак на покаяние; и тъй премина по-голямата част от годината.

Therefore, there were ordained of Nephi, men unto this ministry, that all such as should come unto them should be baptized with water, and this as a witness and a testimony before God, and unto the people, that they had repented and received a remission of their sins.

And there were many in the commencement of this year that were baptized unto repentance; and thus the more part of the year did pass away.

3 Нефи 8

- 1 И сега стана така според нашия летопис, а ние знаем, че нашият летопис е истинен, защото ето, един праведен човек водеше летописа, защото той наистина направи много чудеса в името на Исуса; и нямаше човек, който би могъл да извърши чудо в името на Исуса, освен ако той не е изцяло очистен от беззаконието си.
- 2 И сега стана така — ако този човек не е направил грешка в изчислението на нашето време, тридесет и третата година беше изминала.
- 3 И людете започнаха да очакват с голяма сериозност знамението, дадено от пророка Самуил Ламанита, да, за времето, когато ще настъпи тъмнина в продължение на три дни по лицето на земята.
- 4 И макар че бяха дадени толкова много знамения, настанаха големи съмнения и спорове сред людете.
- 5 И стана така, че на тридесет и четвъртата година, през първия месец, на четвъртия ден от месеца се вдигна страховита буря, такава, каквато никога не е била позната дотогава в цялата земя.
- 6 И имаше също голям и ужасен ураган; и тресна ужасна гръмотевица, тъй че разтърси цялата земя, като че ли щеше да я разцепи.
- 7 И блеснаха такива ослепителни светкавици, каквито никога не бяха виждани из цялата земя.
- 8 И градът Зарахемла се подпали.
- 9 И градът Мороний потъна в морските дълбини и жителите му се издавиха.
- 10 И земята се насложи върху града Морония, тъй че на мястото на града се появи голяма планина.
- 11 И стана голямо и ужасно унищожение в земята на юг.
- 12 Но ето, дори по-голямо и ужасно унищожение стана в земята на север; понеже ето, цялото лице на земята се измени заради бурята и вихрушките, и гръмотевиците, и светкавиците, и извънредно голямото сътресение на цялата земя.

3 Nephi 8

And now it came to pass that according to our record, and we know our record to be true, for behold, it was a just man who did keep the record—for he truly did many miracles in the name of Jesus; and there was not any man who could do a miracle in the name of Jesus save he were cleansed every whit from his iniquity—

And now it came to pass, if there was no mistake made by this man in the reckoning of our time, the thirty and third year had passed away;

And the people began to look with great earnestness for the sign which had been given by the prophet Samuel, the Lamanite, yea, for the time that there should be darkness for the space of three days over the face of the land.

And there began to be great doubtings and disputations among the people, notwithstanding so many signs had been given.

And it came to pass in the thirty and fourth year, in the first month, on the fourth day of the month, there arose a great storm, such an one as never had been known in all the land.

And there was also a great and terrible tempest; and there was terrible thunder, insomuch that it did shake the whole earth as if it was about to divide asunder.

And there were exceedingly sharp lightnings, such as never had been known in all the land.

And the city of Zarahemla did take fire.

And the city of Moroni did sink into the depths of the sea, and the inhabitants thereof were drowned.

And the earth was carried up upon the city of Moronihah, that in the place of the city there became a great mountain.

And there was a great and terrible destruction in the land southward.

But behold, there was a more great and terrible destruction in the land northward; for behold, the whole face of the land was changed, because of the tempest and the whirlwinds, and the thunderings and the lightnings, and the exceedingly great quaking of the whole earth;

13 И друмовете бяха прекъснати на много места, и равните пътища бяха повредени, и много гладки места станаха неравни.

14 И много големи и забележителни градове бяха погълнати в земята, и много изгоряха, други се разклатиха, докато зданията им паднаха на земята, жителите им погинаха и всичко запустя.

15 И имаше някои градове, които оцеляха; но вредите в тях бяха извънредно големи и имаше мнозина в тях, които бяха убити.

16 И имаше някои, които бяха отнесени във вихрушката; и къде отидоха, никой човек не знае, само се знаеше, че бяха отнесени.

17 И тъй, лицето на цялата земя се обезобрази заради бурите и гръмотевиците, и светкавиците, и земетръсите.

18 И ето, канарите се разчупиха на две и се натрошиха на парчета по лицето на цялата земя, тъй че ги намериха на отломки, наръбени и напукани, по цялото лице на земята.

19 И стана така, че когато гръмотевиците, светкавиците, виелищата, бурята и земетръсите престанаха, понеже ето те продължиха в продължение на около три часа; а някои казаха, че е било по-дълго от това; при все това, всички тези велики и ужасни неща станаха в продължение на около три часа; и тогава ето, настъпи тъмнина по лицето на земята.

20 И стана така, че настъпи гъста тъмнина по цялото лице на земята, тъй че нейните жители, които бяха оцелели, можеха да усетят парите на мрака.

21 И поради тъмнината не можеше да има никаква светлина, нито свещи, нито факли; нито можеше да се разпали огън от хубаво и съвсем сухо дърво, тъй че не можеше да има никаква светлина.

22 И не се виждаше никаква светлина, нито огън, нито блещукане, нито слънцето, нито луната, нито звездите, защото толкова велики бяха мъглите от мрак, паднали върху лицето на земята.

And the highways were broken up, and the level roads were spoiled, and many smooth places became rough.

And many great and notable cities were sunk, and many were burned, and many were shaken till the buildings thereof had fallen to the earth, and the inhabitants thereof were slain, and the places were left desolate.

And there were some cities which remained; but the damage thereof was exceedingly great, and there were many in them who were slain.

And there were some who were carried away in the whirlwind; and whither they went no man knoweth, save they know that they were carried away.

And thus the face of the whole earth became deformed, because of the tempests, and the thunderings, and the lightnings, and the quaking of the earth.

And behold, the rocks were rent in twain; they were broken up upon the face of the whole earth, insomuch that they were found in broken fragments, and in seams and in cracks, upon all the face of the land.

And it came to pass that when the thunderings, and the lightnings, and the storm, and the tempest, and the quakings of the earth did cease—for behold, they did last for about the space of three hours; and it was said by some that the time was greater; nevertheless, all these great and terrible things were done in about the space of three hours—and then behold, there was darkness upon the face of the land.

And it came to pass that there was thick darkness upon all the face of the land, insomuch that the inhabitants thereof who had not fallen could feel the vapor of darkness;

And there could be no light, because of the darkness, neither candles, neither torches; neither could there be fire kindled with their fine and exceedingly dry wood, so that there could not be any light at all;

And there was not any light seen, neither fire, nor glimmer, neither the sun, nor the moon, nor the stars, for so great were the mists of darkness which were upon the face of the land.

23 И стана така, че в продължение на три дни не се виждаше никаква светлина; и имаше голяма скръб, ридание и плач непрестанно сред народа; да, големи бяха стенанията на людетe заради тъмнината и великото унищожение, което ги беше сполетяло.

24 И на едно място се чу те да викат, казвайки: О, да бяхме се покаяли преди този велик и ужасен ден и тогава братята ни щяха да бъдат пощадени, и нямаше да бъдат изгорени в този велик град Зарахемла.

25 А на друго място се чу те да викат и да оплакват, казвайки: О, да бяхме се покаяли преди този велик и ужасен ден, и да не бяхме убивали и замеряли с камъни пророците, и да не ги бяхме прогонвали; тогава майките ни, красивите ни дъщери и чедата ни щяха да бъдат пощадени, и нямаше да бъдат заровени в онзи велик град Морония. И тъй, голям и ужасен беше воят на людетe.

And it came to pass that it did last for the space of three days that there was no light seen; and there was great mourning and howling and weeping among all the people continually; yea, great were the groanings of the people, because of the darkness and the great destruction which had come upon them.

And in one place they were heard to cry, saying: O that we had repented before this great and terrible day, and then would our brethren have been spared, and they would not have been burned in that great city Zarahemla.

And in another place they were heard to cry and mourn, saying: O that we had repented before this great and terrible day, and had not killed and stoned the prophets, and cast them out; then would our mothers and our fair daughters, and our children have been spared, and not have been buried up in that great city Moronihah. And thus were the howlings of the people great and terrible.

3 Нефи 9

- 1 И стана така, че се чу глас между всички жители на земята по цялото лице на тази земя, който викаше:
- 2 Горко, горко, горко на този народ; горко на жителите на цялата земя, освен ако не се покаят; защото дяволът се смее и ангелите му ликуват заради убитите красиви синове и дъщери на народа Ми; и тъкмо заради своите беззакония и мерзости те паднаха!
- 3 Ето, този велик град Зарахемла Аз го изгорих с огън заедно с жителите му.
- 4 И ето, този велик град Мороний Аз сторих да бъде потопен в дълбините на морето и жителите му да бъдат издавени.
- 5 И ето, този велик град Морония Аз покрих със земя заедно с жителите му, за да скрия беззаконията и мерзостите им от лицето Ми, за да не идва към Мене кръвта на пророците и светиите повече срещу тях.
- 6 И ето, градът Галгал Аз сторих да потъне и жителите му да бъдат погребани в недрата на земята.
- 7 Да, и градът Ония и жителите му, и градът Мокум, и жителите му, и градът Ерусалим, и жителите му; и направих водите да се издигнат на тяхно място, за да скрия тяхното нечестие и мерзости от лицето Ми, за да не идва към Мене кръвта на пророците и светиите повече срещу тях.
- 8 И ето, градът Гадияндий и градът Гадиямна, и градът Яков, и градът Гимгимно — всички тези градове Аз сторих да потънат и направих хълмове и долини на мястото им; и жителите им погребях в недрата на земята, за да скрия тяхното нечестие и мерзости от лицето Ми, за да не идва към Мене кръвта на пророците и светиите повече срещу тях.

3 Nephi 9

And it came to pass that there was a voice heard among all the inhabitants of the earth, upon all the face of this land, crying:

Wo, wo, wo unto this people; wo unto the inhabitants of the whole earth except they shall repent; for the devil laugheth, and his angels rejoice, because of the slain of the fair sons and daughters of my people; and it is because of their iniquity and abominations that they are fallen!

Behold, that great city Zarahemla have I burned with fire, and the inhabitants thereof.

And behold, that great city Moroni have I caused to be sunk in the depths of the sea, and the inhabitants thereof to be drowned.

And behold, that great city Moronihah have I covered with earth, and the inhabitants thereof, to hide their iniquities and their abominations from before my face, that the blood of the prophets and the saints shall not come any more unto me against them.

And behold, the city of Gilgal have I caused to be sunk, and the inhabitants thereof to be buried up in the depths of the earth;

Yea, and the city of Onihah and the inhabitants thereof, and the city of Mocum and the inhabitants thereof, and the city of Jerusalem and the inhabitants thereof; and waters have I caused to come up in the stead thereof, to hide their wickedness and abominations from before my face, that the blood of the prophets and the saints shall not come up any more unto me against them.

And behold, the city of Gadiandi, and the city of Gadiomnah, and the city of Jacob, and the city of Gimjimno, all these have I caused to be sunk, and made hills and valleys in the places thereof; and the inhabitants thereof have I buried up in the depths of the earth, to hide their wickedness and abominations from before my face, that the blood of the prophets and the saints should not come up any more unto me against them.

9 И ето, този велик град Яковугат, който беше населен с людете на цар Яков, направих го да бъде изгорен с огън заради техните грехове и нечестиято им, което беше над всичкото нечестие по цялата земя, заради техните тайни убийства и заговори; защото те бяха онези, които унищожиха мира на народа Ми и управата на страната; затова сторих те да бъдат изгорени, за да ги унищожа и ги махна от лицето Си, за да не идва към Мене кръвта на пророците и светиите повече срещу тях.

10 И ето, градът Ламан и градът Иос, и градът Гад, и градът Кискумен Аз направих да бъдат изгорени с огън, те и жителите им, заради нечестиято им в това, че прогонваха пророците и замеряха с камъни онези, които изпратих да им известяват за нечестиято и мерзостите им.

11 И защото те ги прогониха всичките и нямаше никой праведен измежду тях, Аз пратих огън и ги погубих, та тяхното нечестие и мерзостите им да могат да бъдат скрити от лицето Ми и кръвта на пророците и светиите, които изпратих сред тях, да не вика към Мене срещу тях от земята.

12 И причиних много велики опустошения да сполетят тази земя и този народ заради тяхното нечестие и мерзостите им.

13 О, всички вие, които сте пощадени, защото бяхте по-праведни от тях, не искате ли сега да се върнете към Мене и да се покаете за греховете си, и да се обърнете, за да може да ви изцеля?

14 Да, истина ви казвам, ако дойдете при Мене, ще имате живот вечен. Ето, Моята ръка на милост е протегната към вас и този, който дойде, него ще приема; и благословени са онези, които идват при Мене.

15 Ето, Аз съм Исус Христос, Синът Божий. Аз сътворих небесата и земята, и всичките неща, които са в тях. Аз бях с Отца от началото. Аз съм в Отца и Отец е в Мене, и в Мене Отец прослави името Си.

16 При своите Си дойдох, но своите Ми не Ме приеха. И писанията относно Моето пришествие са изпълнени.

And behold, that great city Jacobugath, which was inhabited by the people of king Jacob, have I caused to be burned with fire because of their sins and their wickedness, which was above all the wickedness of the whole earth, because of their secret murders and combinations; for it was they that did destroy the peace of my people and the government of the land; therefore I did cause them to be burned, to destroy them from before my face, that the blood of the prophets and the saints should not come up unto me any more against them.

And behold, the city of Laman, and the city of Josh, and the city of Gad, and the city of Kishkumen, have I caused to be burned with fire, and the inhabitants thereof, because of their wickedness in casting out the prophets, and stoning those whom I did send to declare unto them concerning their wickedness and their abominations.

And because they did cast them all out, that there were none righteous among them, I did send down fire and destroy them, that their wickedness and abominations might be hid from before my face, that the blood of the prophets and the saints whom I sent among them might not cry unto me from the ground against them.

And many great destructions have I caused to come upon this land, and upon this people, because of their wickedness and their abominations.

O all ye that are spared because ye were more righteous than they, will ye not now return unto me, and repent of your sins, and be converted, that I may heal you?

Yea, verily I say unto you, if ye will come unto me ye shall have eternal life. Behold, mine arm of mercy is extended towards you, and whosoever will come, him will I receive; and blessed are those who come unto me.

Behold, I am Jesus Christ the Son of God. I created the heavens and the earth, and all things that in them are. I was with the Father from the beginning. I am in the Father, and the Father in me; and in me hath the Father glorified his name.

I came unto my own, and my own received me not. And the scriptures concerning my coming are fulfilled.

- 17 И онези, които Ме приеха, на тях дадох да станат синове Божии; и тъкмо тъй ще дам на онези, които повярват в Моето име, понеже ето, чрез Мене идва изкуплението и в Мене законът Моисеев е изпълнен.
- 18 Аз съм светлината и животът на света. Аз съм Алфа и Омега, началото и краят.
- 19 И вие не ще Ми принасяте повече кръвопролитие; да, вашите жертви и вашите всеизгаряния ще бъдат премахнати, защото Аз не ще приема никоя от вашите жертви и вашите всеизгаряния.
- 20 И вие ще Ми принесете в жертва съкрушено сърце и разкаян дух. И който дойде при Мен със съкрушено сърце и разкаян дух, него ще кръстя с огън и със Светия Дух, тъкмо както ламанитите поради вярата им в Мене по времето на тяхното обръщане, когато бяха кръстени с огън и със Светия Дух, но не го знаеха.
- 21 Ето, Аз съм дошъл в света, за да донеса изкупление на света, за да спася света от греха.
- 22 Затова, който се покае и дойде при Мене като малко дете, него ще приема, защото на такъв е царството Божие. Ето, за такива отдадох живота Си и Си го възвърнах отново; затова покайте се и елате при Мене, вие, краища на земята, и бъдете спасени.

And as many as have received me, to them have I given to become the sons of God; and even so will I to as many as shall believe on my name, for behold, by me redemption cometh, and in me is the law of Moses fulfilled.

I am the light and the life of the world. I am Alpha and Omega, the beginning and the end.

And ye shall offer up unto me no more the shedding of blood; yea, your sacrifices and your burnt offerings shall be done away, for I will accept none of your sacrifices and your burnt offerings.

And ye shall offer for a sacrifice unto me a broken heart and a contrite spirit. And whoso cometh unto me with a broken heart and a contrite spirit, him will I baptize with fire and with the Holy Ghost, even as the Lamanites, because of their faith in me at the time of their conversion, were baptized with fire and with the Holy Ghost, and they knew it not.

Behold, I have come unto the world to bring redemption unto the world, to save the world from sin.

Therefore, whoso repenteth and cometh unto me as a little child, him will I receive, for of such is the kingdom of God. Behold, for such I have laid down my life, and have taken it up again; therefore repent, and come unto me ye ends of the earth, and be saved.

3 Нефи 10

- 1 И сега, ето, стана така, че всички люде от страната чуха тези слова и ги засвидетелстваха. И след тези слова настъпи тишина над земята в продължение на много часове.
- 2 И толкова велико беше учудването на людете, че те престанаха да ридаят и оплакват загубата на близките си, които бяха погинали; ето защо, настана тишина по цялата земя в продължение на много часове.
- 3 И стана така, че отново дойде глас до народа и всички люде чуха, и го засвидетелстваха, казвайки:
- 4 О, вие жители на тези велики градове, които паднаха, вие, потомци на Яков, да, вие от дома Израилев, колко пъти съм ви събирал, както кокошка събира своите пилци под крилата си и съм ви хранил.
- 5 И отново, колко пъти щях да съм ви събрал, да, както кокошка събира своите пилци под крилата си, о, ти народе от дома Израилев, който падна; да, и ти, народе от дома Израилев, вие, които живеете в Ерусалим, както и вие, които паднахте; да, колко пъти щях да съм ви събрал както кокошка събира пилците си, но вие не поискахте.
- 6 О, ти доме Израилев, когото Аз пощадох, колко пъти ще те събирам, както кокошка събира пилците под крилата си, ако се покаеш и се върнеш при Мене с пълно намерение в сърцето.
- 7 Но ако ти не го направиш, о, доме Израилев, местата на обиталищата ти ще запустеят до времето на изпълнението на завета с бащите ти.
- 8 И сега стана така, че след като людете чуха тези слова, ето, те започнаха да ридаят и да вият отново, поради загубата на техните роднини и приятели.
- 9 И стана така, че тъй изминаха три дни. И настъпи утрото, и мракът се разпръсна от лицето на земята, и земята престана да трепери, и канарите престанаха да се пукат, и ужасните стенания секнаха и всички метежни шумове преминаха.

3 Nephi 10

And now behold, it came to pass that all the people of the land did hear these sayings, and did witness of it. And after these sayings there was silence in the land for the space of many hours;

For so great was the astonishment of the people that they did cease lamenting and howling for the loss of their kindred which had been slain; therefore there was silence in all the land for the space of many hours.

And it came to pass that there came a voice again unto the people, and all the people did hear, and did witness of it, saying:

O ye people of these great cities which have fallen, who are descendants of Jacob, yea, who are of the house of Israel, how oft have I gathered you as a hen gathereth her chickens under her wings, and have nourished you.

And again, how oft would I have gathered you as a hen gathereth her chickens under her wings, yea, O ye people of the house of Israel, who have fallen; yea, O ye people of the house of Israel, ye that dwell at Jerusalem, as ye that have fallen; yea, how oft would I have gathered you as a hen gathereth her chickens, and ye would not.

O ye house of Israel whom I have spared, how oft will I gather you as a hen gathereth her chickens under her wings, if ye will repent and return unto me with full purpose of heart.

But if not, O house of Israel, the places of your dwellings shall become desolate until the time of the fulfilling of the covenant to your fathers.

And now it came to pass that after the people had heard these words, behold, they began to weep and howl again because of the loss of their kindred and friends.

And it came to pass that thus did the three days pass away. And it was in the morning, and the darkness dispersed from off the face of the land, and the earth did cease to tremble, and the rocks did cease to rend, and the dreadful groanings did cease, and all the tumultuous noises did pass away.

10 И земята се затвори отново така, че застана; и скръбта, плачът и риданието на пощадените люде престанаха; и тяхната скръб се превърна в радост, а риданията им — във възхвала и благодарности към Господа Исуса Христа, техния Изкупител.

11 И тъй бяха изпълнени писанията, които бяха изречени от пророците.

12 И тъкмо по-праведната част от людете беше спасена, и това бяха тези, които приемаха пророците и не ги замеряха с камъни; и тъкмо тези, които не проливаха кръвта на светиите, бяха спасени.

13 И те бяха пощадени и не бяха погълнати и погребани в земята; и те не бяха издавени в дълбините на морето; и не бяха изгорени с огън, нито пък бяха затрупани и смазани до смърт; и не бяха отнесени във вирушката, нито бяха задушени от парите на дима и на мрака.

14 И сега, нека този, който чете, да разбере; този, който има писанията, нека да ги изучи, да погледне и види дали всичките тези жертви и всички тези унищожения с огън и с дим, и от бури, и от вихрушки, и от разтваряне на земята, за да ги поеме, и тъй, дали всички тези неща не бяха в изпълнението на пророчествата на много от светите пророци.

15 Ето, аз ви казвам, да, мнозина свидетелстваха за тези неща при пришествието на Христа и бяха убити, защото свидетелстваха за тези неща.

16 Да, пророкът Зенос свидетелстваше за тези неща, както и Зенок говорѝ относно тези неща, и те свидетелстваха изключително за нас, които сме остатъкът от потомството им.

17 Ето, баща ни Яков също свидетелстваше за един остатък от потомството на Иосиф. И ето, не сме ли ние остатък от потомството на Иосиф? И тези неща, които свидетелстват за нас, не са ли те написани върху плочите от пиринч, които баща ни Лехий изнесе от Ерусалим?

And the earth did cleave together again, that it stood; and the mourning, and the weeping, and the wailing of the people who were spared alive did cease; and their mourning was turned into joy, and their lamentations into the praise and thanksgiving unto the Lord Jesus Christ, their Redeemer.

And thus far were the scriptures fulfilled which had been spoken by the prophets.

And it was the more righteous part of the people who were saved, and it was they who received the prophets and stoned them not; and it was they who had not shed the blood of the saints, who were spared—

And they were spared and were not sunk and buried up in the earth; and they were not drowned in the depths of the sea; and they were not burned by fire, neither were they fallen upon and crushed to death; and they were not carried away in the whirlwind; neither were they overpowered by the vapor of smoke and of darkness.

And now, whoso readeth, let him understand; he that hath the scriptures, let him search them, and see and behold if all these deaths and destructions by fire, and by smoke, and by tempests, and by whirlwinds, and by the opening of the earth to receive them, and all these things are not unto the fulfilling of the prophecies of many of the holy prophets.

Behold, I say unto you, Yea, many have testified of these things at the coming of Christ, and were slain because they testified of these things.

Yea, the prophet Zenos did testify of these things, and also Zenock spake concerning these things, because they testified particularly concerning us, who are the remnant of their seed.

Behold, our father Jacob also testified concerning a remnant of the seed of Joseph. And behold, are not we a remnant of the seed of Joseph? And these things which testify of us, are they not written upon the plates of brass which our father Lehi brought out of Jerusalem?

18 И стана така, че в края на тридесет и четвъртата година, ето, аз ще ви покажа, че народът на Нефи, който беше пощаден, и всички онези, които бяха наречени ламанити и бяха спасени, получиха големи благоволения и благословии, които се изляха върху главите им дотолкова, че малко след възнесението на Христа на небето Той им се яви наистина,

19 като им показваше тялото си и им служеше; разказ на Неговото служение ще бъде даден оттук нататък. Ето защо, засега слагам край на сказанията си.

And it came to pass that in the ending of the thirty and fourth year, behold, I will show unto you that the people of Nephi who were spared, and also those who had been called Lamanites, who had been spared, did have great favors shown unto them, and great blessings poured out upon their heads, insomuch that soon after the ascension of Christ into heaven he did truly manifest himself unto them—

Showing his body unto them, and ministering unto them; and an account of his ministry shall be given hereafter. Therefore for this time I make an end of my sayings.

Исус Христос се яви пред народа на Нефи, докато множеството е събрано в земята Изобилие и му служи; и по този начин Той им се яви.

3 Нефи 11

- 1 И сега стана така, че имаше едно голямо множество от народа на Нефи, събрано около храма, който беше в земята Изобилие; и те се учудваха, и изумяваха помежду си, и си показваха едни на други великата и чудна промяна, която беше станала.
- 2 И те разговаряха също за този Исус Христос, относно смъртта на Когото е било дадено знамение.
- 3 И стана така, че докато разговаряха помежду си по този начин, те чуха глас, който като че идваше от небето; и хвърлиха поглед наоколо, защото не разбраха гласа, който чуха; и той не беше рязък глас нито беше силен глас; въпреки това и макар че беше мек глас, той прониза до самата сърцевина онези, които го чуваха, тъй че нямаше част от снагата им, която да не бе сторено да се разтърси; да, гласът ги прониза в самата душа и накара сърцата им да горят.
- 4 И стана така, че те чуха отново гласа и не го разбраха.
- 5 И за трети път чуха те гласа и отвориха ушите си, за да го чуят; и очите им бяха отправени по посока на звука му; и те гледаха съсредоточено към небето, откъдето идваше звукът.
- 6 И ето, третия път те разбраха гласа, който чуха; и той им каза:
- 7 Ето Моя Възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение, в Когото прославих името Си — слушайте Него.

Jesus Christ did show himself unto the people of Nephi, as the multitude were gathered together in the land Bountiful, and did minister unto them; and on this wise did he show himself unto them.

3 Nephi 11

And now it came to pass that there were a great multitude gathered together, of the people of Nephi, round about the temple which was in the land Bountiful; and they were marveling and wondering one with another, and were showing one to another the great and marvelous change which had taken place.

And they were also conversing about this Jesus Christ, of whom the sign had been given concerning his death.

And it came to pass that while they were thus conversing one with another, they heard a voice as if it came out of heaven; and they cast their eyes round about, for they understood not the voice which they heard; and it was not a harsh voice, neither was it a loud voice; nevertheless, and notwithstanding it being a small voice it did pierce them that did hear to the center, insomuch that there was no part of their frame that it did not cause to quake; yea, it did pierce them to the very soul, and did cause their hearts to burn.

And it came to pass that again they heard the voice, and they understood it not.

And again the third time they did hear the voice, and did open their ears to hear it; and their eyes were towards the sound thereof; and they did look steadfastly towards heaven, from whence the sound came.

And behold, the third time they did understand the voice which they heard; and it said unto them:

Behold my Beloved Son, in whom I am well pleased, in whom I have glorified my name—hear ye him.

8 И стана така, че когато разбраха, те вдигнаха отново очите си към небето; и ето, те видяха един Човек да се спуска от небесата; и Той беше облечен в бяла роба; и Той слезе и застана сред тях; и очите на цялото множество се обърнаха към Него и хората не смееха да отворят уста, даже за да си говорят едни на други, и не знаеха какво значи това, защото те мислеха, че е ангел, който им се беше явил.

9 И стана така, че Той простря ръката Си и заговори на хората, казвайки:

10 Ето, Аз съм Исус Христос, за Когото пророците свидетелстваха, че ще дойде в света.

11 И ето, Аз съм светлината и животът на света; и Аз пих от тази горчива чаша, която Отец Ми даде и прославих Отца, вземайки върху Си греховете на света, с което изстрадах волята на Отца във всички неща от началото.

12 И стана така, че когато Исус изговори тези слова, цялото множество падна на земята; защото те си спомниха, че им беше пророкувано, че Христос ще им се покаже след възнесението Си на небето.

13 И стана така, че Господ им говори, казвайки:

14 Станете и елате при Мене, за да поставите ръце в ребрата Ми, също и за да почувствате белезите от гвоздеите на ръцете Ми и на нозете Ми, за да узнаете, че Аз съм Богът Израилев и Богът на цялата земя и че бях предаден на смърт заради греховете на света.

15 И стана така, че множеството отиде и поставиха ръце в ребрата Му, и почувстваха белезите от гвоздеите на ръцете Му и нозете Му; и това те направиха, като пристъпваха напред един след друг, докато всичките не се извървяха и не видяха с очите си, и не почувстваха с ръцете си, и не узнаха със сигурност, и не засвидетелстваха, че това беше Този, за Когото пророците бяха писали, че ще дойде.

16 И когато всичките бяха пристъпили напред и бяха станали сами свидетели, те извикаха в един глас, казвайки:

And it came to pass, as they understood they cast their eyes up again towards heaven; and behold, they saw a Man descending out of heaven; and he was clothed in a white robe; and he came down and stood in the midst of them; and the eyes of the whole multitude were turned upon him, and they durst not open their mouths, even one to another, and wist not what it meant, for they thought it was an angel that had appeared unto them.

And it came to pass that he stretched forth his hand and spake unto the people, saying:

Behold, I am Jesus Christ, whom the prophets testified shall come into the world.

And behold, I am the light and the life of the world; and I have drunk out of that bitter cup which the Father hath given me, and have glorified the Father in taking upon me the sins of the world, in the which I have suffered the will of the Father in all things from the beginning.

And it came to pass that when Jesus had spoken these words the whole multitude fell to the earth; for they remembered that it had been prophesied among them that Christ should show himself unto them after his ascension into heaven.

And it came to pass that the Lord spake unto them saying:

Arise and come forth unto me, that ye may thrust your hands into my side, and also that ye may feel the prints of the nails in my hands and in my feet, that ye may know that I am the God of Israel, and the God of the whole earth, and have been slain for the sins of the world.

And it came to pass that the multitude went forth, and thrust their hands into his side, and did feel the prints of the nails in his hands and in his feet; and this they did do, going forth one by one until they had all gone forth, and did see with their eyes and did feel with their hands, and did know of a surety and did bear record, that it was he, of whom it was written by the prophets, that should come.

And when they had all gone forth and had witnessed for themselves, they did cry out with one accord, saying:

17 Осанна! Благословено да е името на Всевишния Бог! И паднаха в нозете на Исуса и Му се поклониха.

18 И стана така, че Той говори на Нефи (понеже Нефи беше сред множеството) и му заповяда да пристъпи напред.

19 И Нефи стана, приближи се, поклони се пред Господа и целуна нозете Му.

20 И Господ му заповяда да стане. И той стана и се изправи пред Него.

21 И Господ му каза: Аз ти давам сила да кръщаваш този народ, когато Аз отново се възнеса на небето.

22 И Господ призова за това други и им каза същото; и Той им даде сила да кръщават. И Той им каза: По този начин вие ще кръщавате и нека да няма никакви спорове между вас.

23 Истина ви казвам, че всеки, който се покае за греховете си чрез вашите слова и пожелае да бъде кръстен в Моето име, вие ще го кръстите по този начин — ето, вие ще слезете и ще застанете във водата, и в Моето име ще ги кръстите.

24 И сега, ето словата, които ще произнесете, назовавайки ги по име, казвайки:

25 Имайки власт, дадена ми от Исуса Христа, аз те кръщавам в името на Отца, и на Сина, и на Светия Дух. Амин.

26 И тогава ще ги потопите във водата и ще излезете от водата.

27 И по този начин ще кръщавате в Моето име, защото ето, истина ви казвам, че и Отец, и Синът, и Светият Дух са едно; и Аз съм в Отца, и Отец е в Мене, и Отец и Аз сме едно.

28 И според както ви заповядах, тъй ще кръщавате. И няма да има повече никакви спорове между вас, както е имало досега; нито пък ще има повече спорове между вас относно точките на Моето учение, както е имало досега.

29 Защото истина, истина ви казвам, този, който има духа на раздора, не е от Мене, но е от дявола, който е бащата на раздора и който подтиква сърцата на човешките да спорят гневно едни с други.

Hosanna! Blessed be the name of the Most High God! And they did fall down at the feet of Jesus, and did worship him.

And it came to pass that he spake unto Nephi (for Nephi was among the multitude) and he commanded him that he should come forth.

And Nephi arose and went forth, and bowed himself before the Lord and did kiss his feet.

And the Lord commanded him that he should arise. And he arose and stood before him.

And the Lord said unto him: I give unto you power that ye shall baptize this people when I am again ascended into heaven.

And again the Lord called others, and said unto them likewise; and he gave unto them power to baptize. And he said unto them: On this wise shall ye baptize; and there shall be no disputations among you.

Verily I say unto you, that whoso repenteth of his sins through your words, and desireth to be baptized in my name, on this wise shall ye baptize them—Behold, ye shall go down and stand in the water, and in my name shall ye baptize them.

And now behold, these are the words which ye shall say, calling them by name, saying:

Having authority given me of Jesus Christ, I baptize you in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost. Amen.

And then shall ye immerse them in the water, and come forth again out of the water.

And after this manner shall ye baptize in my name; for behold, verily I say unto you, that the Father, and the Son, and the Holy Ghost are one; and I am in the Father, and the Father in me, and the Father and I are one.

And according as I have commanded you thus shall ye baptize. And there shall be no disputations among you, as there have hitherto been; neither shall there be disputations among you concerning the points of my doctrine, as there have hitherto been.

For verily, verily I say unto you, he that hath the spirit of contention is not of me, but is of the devil, who is the father of contention, and he stirreth up the hearts of men to contend with anger, one with another.

30 Ето, това не е Моето учение — да се подтикват сърцата на хората към гняв един срещу друг; а Моето учение е това, че такива неща трябва да бъдат премахнати.

31 Ето, истина, истина ви казвам, Аз ще ви възвестя Моето учение.

32 И това е Моето учение, и това е учението, което Отец Ми е дал; и Аз свидетелствам за Отца, и Отец свидетелства за Мене, и Светият Дух свидетелства за Отца и за Мене; и Аз свидетелствам, че Отец заповяда на всички хора, навсякъде, да се покаят и да повярват в Мене.

33 И който повярва в Мене и е кръстен, същият ще бъде спасен; и това са тези, които ще наследят царството Божие.

34 А всеки, който не повярва в Мене и не е кръстен, ще бъде прокълнат.

35 Истина, истина ви казвам, че това е Моето учение, и Аз свидетелствам за него от Отца; и който вярва в Мене, вярва също и в Отца; и на него Отец ще му засвидетелства за Мене, защото Той ще го посети с огън и със Светия Дух.

36 И тъй Отец ще засвидетелства за Мене, и Светият Дух ще му засвидетелства за Отца и за Мене, защото и Отец, и Аз, и Светият Дух сме едно.

37 И още ви казвам, че трябва да се покаете и да станете като малко дете, и да бъдете кръстени в Моето име, или вие няма да можете по никакъв начин да получите тези неща.

38 И отново ви казвам, че трябва да се покаете и да бъдете кръстени в Моето име, и да станете като малко дете, или вие няма да можете по друг начин да наследите царството Божие.

39 Истина, истина ви казвам, че това е Моето учение и всеки, който гради върху това, той гради върху Моята канара, и портите на пъкъл не ще надвият над него.

40 И всеки, който извести повече или по-малко от това и го постанови за Мое учение, той самият идва от злото и не е съграден върху Моята канара, а гради на пясъчна основа и портите на пъкъл стоят отворени, за да приемат такива, когато дойдат наводненията и ветровете се стоварят върху тях.

Behold, this is not my doctrine, to stir up the hearts of men with anger, one against another; but this is my doctrine, that such things should be done away.

Behold, verily, verily, I say unto you, I will declare unto you my doctrine.

And this is my doctrine, and it is the doctrine which the Father hath given unto me; and I bear record of the Father, and the Father beareth record of me, and the Holy Ghost beareth record of the Father and me; and I bear record that the Father commandeth all men, everywhere, to repent and believe in me.

And whoso believeth in me, and is baptized, the same shall be saved; and they are they who shall inherit the kingdom of God.

And whoso believeth not in me, and is not baptized, shall be damned.

Verily, verily, I say unto you, that this is my doctrine, and I bear record of it from the Father; and whoso believeth in me believeth in the Father also; and unto him will the Father bear record of me, for he will visit him with fire and with the Holy Ghost.

And thus will the Father bear record of me, and the Holy Ghost will bear record unto him of the Father and me; for the Father, and I, and the Holy Ghost are one.

And again I say unto you, ye must repent, and become as a little child, and be baptized in my name, or ye can in nowise receive these things.

And again I say unto you, ye must repent, and be baptized in my name, and become as a little child, or ye can in nowise inherit the kingdom of God.

Verily, verily, I say unto you, that this is my doctrine, and whoso buildeth upon this buildeth upon my rock, and the gates of hell shall not prevail against them.

And whoso shall declare more or less than this, and establish it for my doctrine, the same cometh of evil, and is not built upon my rock; but he buildeth upon a sandy foundation, and the gates of hell stand open to receive such when the floods come and the winds beat upon them.

41 Затова идете при този народ и известете словата,
които казах, по всичките краища на земята.

Therefore, go forth unto this people, and declare the
words which I have spoken, unto the ends of the earth.

3 Нефи 12

- 1 И стана така, че когато Исус каза тези слова на Нефи и на онези, които бяха призвани (и сега, броят на онези, които бяха призвани и които бяха получили сила и власт да кръщават беше дванадесет) ето, Той простря ръката Си към множеството и извика към тях, казвайки: Благословени сте, ако се вслушате в словата на тези дванадесет, които Аз избрах измежду вас, за да ви поучават и да бъдат ваши служители; и Аз им дадох сила да могат да ви кръщават с вода; и след като бъдете кръстени с вода, ето, Аз ще ви кръстя с огън и със Светия Дух; затова благословени сте, ако повярвате в Мене и бъдете кръстени, след като Ме видяхте и узнахте, че Аз съм.
- 2 И още по-благословени ще бъдат онези, които ще повярват на словата ви, защото вие ще свидетелствате, че сте Ме виждали и че знаете, че Аз съм. Да, благословени ще бъдат онези, които ще повярват на словата ви и се снишат в дълбините на смириенето, и бъдат кръстени, защото те ще бъдат посетени с огън и със Светия Дух и ще получат опрощение на греховете си.
- 3 Да, благословени са нищите по дух, които идват при Мене, защото тяхно е царството небесно.
- 4 И още, благословени са всички, които скърбят, защото те ще бъдат утешени.
- 5 И благословени са кротките, защото те ще наследят земята.
- 6 И благословени са всички тези, които гладуват и жадуват за праведност, защото те ще бъдат изпълнени със Светия Дух.
- 7 И благословени са милостивите, защото те ще получат милост.
- 8 И благословени са всичките чисти по сърце, защото те ще видят Бога.
- 9 И благословени са всички миротворци, защото те ще бъдат наречени чедата Божии.
- 10 И благословени са всички онези, които са преследвани заради Моето име, защото тяхно е царството небесно.

3 Nephi 12

And it came to pass that when Jesus had spoken these words unto Nephi, and to those who had been called, (now the number of them who had been called, and received power and authority to baptize, was twelve) and behold, he stretched forth his hand unto the multitude, and cried unto them, saying: Blessed are ye if ye shall give heed unto the words of these twelve whom I have chosen from among you to minister unto you, and to be your servants; and unto them I have given power that they may baptize you with water; and after that ye are baptized with water, behold, I will baptize you with fire and with the Holy Ghost; therefore blessed are ye if ye shall believe in me and be baptized, after that ye have seen me and know that I am.

And again, more blessed are they who shall believe in your words because that ye shall testify that ye have seen me, and that ye know that I am. Yea, blessed are they who shall believe in your words, and come down into the depths of humility and be baptized, for they shall be visited with fire and with the Holy Ghost, and shall receive a remission of their sins.

Yea, blessed are the poor in spirit who come unto me, for theirs is the kingdom of heaven.

And again, blessed are all they that mourn, for they shall be comforted.

And blessed are the meek, for they shall inherit the earth.

And blessed are all they who do hunger and thirst after righteousness, for they shall be filled with the Holy Ghost.

And blessed are the merciful, for they shall obtain mercy.

And blessed are all the pure in heart, for they shall see God.

And blessed are all the peacemakers, for they shall be called the children of God.

And blessed are all they who are persecuted for my name's sake, for theirs is the kingdom of heaven.

11 И благословени ще бъдете вие, когато хората ви хулят и ви преследват, и говорят лъжливо всякакъв вид зло против вас заради Мене.

12 Защото ще имате велика радост и ще се веселите извънредно много, защото голяма ще бъде вашата награда на небето, понеже тъй те преследваха и пророците, които бяха преди вас.

13 Истина, истина ви казвам, Аз ви давам да бъдете солта на земята, но ако солта изгуби вкуса си, с какво ще се осоли земята? Оттогава насетне солта не ще служи за нищо, освен да се изхвърли вън и да се тъпче под краката човешки.

14 Истина, истина ви казвам, Аз ви давам да бъдете светлината на този народ. Не може да се укрие град, поставен на хълм.

15 Ето, хората палат ли свещ, за да я сложат под шиник? Не, но я слагат на светилника и тя свети на тези, които са в къщата.

16 Затова нека вашата светлина също тъй да свети пред този народ, тъй че те да могат да видят вашите добри дела и да прославят Отца ви, Който е на небесата.

17 Не мислете, че Аз съм дошъл да разруша закона или пророците. Аз не съм дошъл да разруша, а да изпълня.

18 Защото истина ви казвам, нито една точка, нито една чертичка от закона не е преминала, но в Мене се изпълнява всичко.

19 И ето, Аз ви дадох закона и заповедите на Моя Отец: Да повярвате в Мене, да се покаете за греховете си и да дойдете при Мене със съкрушено сърце и разкаян дух. Ето, имате заповедите пред вас и законът е изпълнен.

20 Ето защо, елате при Мене и бъдете спасени; понеже истина ви казвам, че ако не спазвате Моите заповеди, които ви заповядвам сега, вие не ще влезете по никакъв начин в царството небесно.

21 Чули сте, че е било казано от древните и това също е написано пред вас, не убивай, и който убие, ще бъде в опасност от Божието възмездие.

And blessed are ye when men shall revile you and persecute, and shall say all manner of evil against you falsely, for my sake;

For ye shall have great joy and be exceedingly glad, for great shall be your reward in heaven; for so persecuted they the prophets who were before you.

Verily, verily, I say unto you, I give unto you to be the salt of the earth; but if the salt shall lose its savor wherewith shall the earth be salted? The salt shall be thenceforth good for nothing, but to be cast out and to be trodden under foot of men.

Verily, verily, I say unto you, I give unto you to be the light of this people. A city that is set on a hill cannot be hid.

Behold, do men light a candle and put it under a bushel? Nay, but on a candlestick, and it giveth light to all that are in the house;

Therefore let your light so shine before this people, that they may see your good works and glorify your Father who is in heaven.

Think not that I am come to destroy the law or the prophets. I am not come to destroy but to fulfil;

For verily I say unto you, one jot nor one tittle hath not passed away from the law, but in me it hath all been fulfilled.

And behold, I have given you the law and the commandments of my Father, that ye shall believe in me, and that ye shall repent of your sins, and come unto me with a broken heart and a contrite spirit. Behold, ye have the commandments before you, and the law is fulfilled.

Therefore come unto me and be ye saved; for verily I say unto you, that except ye shall keep my commandments, which I have commanded you at this time, ye shall in no case enter into the kingdom of heaven.

Ye have heard that it hath been said by them of old time, and it is also written before you, that thou shalt not kill, and whosoever shall kill shall be in danger of the judgment of God;

22 А пък Аз ви казвам, че всеки, който се разгневи на брат си, ще бъде в опасност от Неговото възмездие. И който каже на брат си, Рака, ще бъде в опасност пред съвета; и който каже: Ти, безумецо, ще бъде в опасност от огъня на пъкъла.

23 Ето защо, ако ще идваш при Мене, или пожелаеш да дойдеш при Мене, и си спомниш, че брат ти има нещо против тебе,

24 иди при брата си и помири се най-напред с него, и тогава ела при Мене с пълно намерение в сърцето си, и Аз ще те приема.

25 Помирявай се с противника си бързо, докато си още на път с него, за да не би той да те предаде да бъдеш хвърлен в тъмница.

26 Истина, истина ви казвам, ти не ще излезеш по никакъв начин оттам, докато не изплатиш и последната сенина. И докато си в тъмница, можеш ли да платиш дори и една сенина? Истина, истина ти казвам, не!

27 Ето, писано е от древните, не прелюбодействай.

28 Но Аз ви казвам, че всеки, който погледне на жена, за да я пожелае, той вече е прелюбодействал с нея в сърцето си.

29 Ето, давам ви заповед да не позволявате никое от тези неща да влезе в сърцето ви.

30 Защото е по-добре да се отречете от тези неща и да вдигнете кръста си, отколкото да бъдете хвърлени в пъкъла.

31 Писано е, че всеки, който напусне жена си, нека да ѝ даде разводно писмо.

32 Истина, истина ви казвам, че ако някой напусне жена си, освен поради блудство, прави я да прелюбодейства; и който се ожени за нея, която е напусната, прелюбодейства.

33 И още е писано да не престъпваш клетвата си, но изпълнявай пред Господа клетвите си.

34 Но истина, истина ви казвам, не се кълнете никак; нито в небето, защото е престолът на Бог;

35 нито в земята, защото тя е Негово подножие.

36 Нито се кълни в главата си, защото ти не можеш да направиш нито един косъм черен или бял.

But I say unto you, that whosoever is angry with his brother shall be in danger of his judgment. And whosoever shall say to his brother, Raca, shall be in danger of the council; and whosoever shall say, Thou fool, shall be in danger of hell fire.

Therefore, if ye shall come unto me, or shall desire to come unto me, and rememberest that thy brother hath aught against thee—

Go thy way unto thy brother, and first be reconciled to thy brother, and then come unto me with full purpose of heart, and I will receive you.

Agree with thine adversary quickly while thou art in the way with him, lest at any time he shall get thee, and thou shalt be cast into prison.

Verily, verily, I say unto thee, thou shalt by no means come out thence until thou hast paid the uttermost sennine. And while ye are in prison can ye pay even one sennine? Verily, verily, I say unto you, Nay.

Behold, it is written by them of old time, that thou shalt not commit adultery;

But I say unto you, that whosoever looketh on a woman, to lust after her, hath committed adultery already in his heart.

Behold, I give unto you a commandment, that ye suffer none of these things to enter into your heart;

For it is better that ye should deny yourselves of these things, wherein ye will take up your cross, than that ye should be cast into hell.

It hath been written, that whosoever shall put away his wife, let him give her a writing of divorcement.

Verily, verily, I say unto you, that whosoever shall put away his wife, saving for the cause of fornication, causeth her to commit adultery; and whoso shall marry her who is divorced committeth adultery.

And again it is written, thou shalt not forswear thyself, but shalt perform unto the Lord thine oaths;

But verily, verily, I say unto you, swear not at all; neither by heaven, for it is God's throne;

Nor by the earth, for it is his footstool;

Neither shalt thou swear by thy head, because thou canst not make one hair black or white;

37 Но нека говорят ти бъде: Да, да; не, не, защото
всичко, което е в повече от това, е зло.

38 И ето, писано е око за око и зъб за зъб.

39 Но Аз ви казвам да не се противите на злото и
ако някой те удари по дясната буза, обърни му и
другата.

40 И ако някой поиска да се съди с тебе и да ти вземе
ризата, остави му и горната си дреха.

41 И който те принуди да вървиш с него една миля,
върви с него две.

42 Дай на оногова, който ти проси и не се отвръщай
от оногова, който ти иска на заем.

43 И ето, писано е още, обичай ближния си и мрази
врага си.

44 Но ето, Аз ви казвам: Обичайте враговете си и
благославяйте онези, които ви проклинат, вършете
добро на онези, които ви мразят, и молете се за
ония, които ви позорят и преследват;

45 за да бъдете чеда на вашия Отец, Който е на небе-
сата, защото Той прави слънцето Си да изгрява над
злите и над добрите.

46 Ето защо, тези неща, които бяха в старо време,
които бяха в закона, в Мене всички са изпълнени.

47 И старите неща са свършени, и всички неща са
станали нови.

48 И тъй, Аз бих желал да бъдете свършени, както
Аз съм, или както вашият Отец, Който е на небеса-
та, е свършен.

But let your communication be Yea, yea; Nay, nay;
for whatsoever cometh of more than these is evil.

And behold, it is written, an eye for an eye, and a
tooth for a tooth;

But I say unto you, that ye shall not resist evil, but
whosoever shall smite thee on thy right cheek, turn to
him the other also;

And if any man will sue thee at the law and take away
thy coat, let him have thy cloak also;

And whosoever shall compel thee to go a mile, go
with him twain.

Give to him that asketh thee, and from him that
would borrow of thee turn thou not away.

And behold it is written also, that thou shalt love thy
neighbor and hate thine enemy;

But behold I say unto you, love your enemies, bless
them that curse you, do good to them that hate you, and
pray for them who despitefully use you and persecute
you;

That ye may be the children of your Father who is in
heaven; for he maketh his sun to rise on the evil and on
the good.

Therefore those things which were of old time,
which were under the law, in me are all fulfilled.

Old things are done away, and all things have become
new.

Therefore I would that ye should be perfect even as I,
or your Father who is in heaven is perfect.

3 Нефи 13

- 1 Истина, истина ви казвам, че бих желал да правите милостини на бедните, но внимавайте да не правите милостините си пред човеците, за да бъдете видени от тях, иначе нямате наградата от Отца ви, Който е на небесата.
- 2 И тъй, когато правите милостините си, не тръбете пред себе си, както правят лицемерите в синагогите и по улиците, за да се прославят пред човеците. Истина ви казвам, те имат своята награда.
- 3 Но когато правиш милостиня, нека лявата ти ръка да не знае какво прави дясната ти ръка;
- 4 тъй че да бъде милостинята ти в тайно; и твоят Отец, Който вижда в тайно, Той самият ще ти въздаде наяве.
- 5 И когато се молиш, не прави както лицемерите, защото те обичат да се молят изправени в синагогите и по ъглите на улиците, за да бъдат видени от човеците. Истина ви казвам, че те имат своята награда.
- 6 Но ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка и след като затвориш вратата, помоли се на твоя Отец, Който е в тайно; и Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве.
- 7 Но когато се молиш, не употребявай празни повторения като друговерците, които мислят, че ще бъдат чути поради многото им говорене.
- 8 Прочее, не бъдете като тях, защото вашият Отец знае от какво се нуждаете още преди да поискате от Него.
- 9 А молете се така: Отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име.
- 10 Да бъде волята Ти на земята, тъй както е на небесата.
- 11 И прости ни нашите дългове, както ние прощаваме на нашите длъжници.
- 12 И не ни въвеждай в изкушение, но избави ни от лукавия.
- 13 Защото Твое е царството и силата, и славата навек. Амин.
- 14 Защото, ако вие простите на човеците простъпките им, вашият небесен Отец ще ви прости също.

3 Nephi 13

Verily, verily, I say that I would that ye should do alms unto the poor; but take heed that ye do not your alms before men to be seen of them; otherwise ye have no reward of your Father who is in heaven.

Therefore, when ye shall do your alms do not sound a trumpet before you, as will hypocrites do in the synagogues and in the streets, that they may have glory of men. Verily I say unto you, they have their reward.

But when thou doest alms let not thy left hand know what thy right hand doeth;

That thine alms may be in secret; and thy Father who seeth in secret, himself shall reward thee openly.

And when thou prayest thou shalt not do as the hypocrites, for they love to pray, standing in the synagogues and in the corners of the streets, that they may be seen of men. Verily I say unto you, they have their reward.

But thou, when thou prayest, enter into thy closet, and when thou hast shut thy door, pray to thy Father who is in secret; and thy Father, who seeth in secret, shall reward thee openly.

But when ye pray, use not vain repetitions, as the heathen, for they think that they shall be heard for their much speaking.

Be not ye therefore like unto them, for your Father knoweth what things ye have need of before ye ask him.

After this manner therefore pray ye: Our Father who art in heaven, hallowed be thy name.

Thy will be done on earth as it is in heaven.

And forgive us our debts, as we forgive our debtors.

And lead us not into temptation, but deliver us from evil.

For thine is the kingdom, and the power, and the glory, forever. Amen.

For, if ye forgive men their trespasses your heavenly Father will also forgive you;

15 Но ако не простите на човеците техните простъпки, то и вашият Отец няма да ви прости вашите простъпки.

16 Нещо повече, когато постите, не бъдете като лицемерите с унило изражение, защото те помрачават лицата си, за да изглеждат пред човеците, че постят. Истина ви казвам, че те имат своята награда.

17 Но ти, когато постиш, помажи главата си и умий лицето си;

18 за да те не виждат човеците, че постиш, а твоят Отец, Който е в тайно; и твоят Отец, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве.

19 Не събирайте за себе си съкровища на земята, където молец и ръжда ги разяждат и където крадци ги подкопават и крадат.

20 Но събирайте за себе си съкровища на небесата, където нито молец, нито ръжда ги разяждат, и където крадци не ги подкопават, нито крадат.

21 Защото, където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви.

22 Окоето е светилото за тялото; затова, ако твоето око е здраво, цялото ти тяло ще бъде изпълнено със светлина.

23 Ако пък окоето ти бъде зло, цялото твое тяло ще бъде изпълнено с мрак. Прочее, ако светлината в теб е мрак, то колко голям ще е този мрак!

24 Никой човек не може да служи на двама господари, защото или ще намрази единия, а другия ще обикне, или към единия ще се привърже, а другия ще презре. Не можете да служите и на Бога, и на мамона.

25 И сега стана така, че когато Исус изговори тези слова, Той погледна към дванадесетте, които Той беше избрал, и им каза: Помнете словата, които ви казах. Защото ето, вие сте тези, които избрах, за да служите на този народ. Затова казвам ви, не се грижете за живота си, какво ще ядете или какво ще пиете; нито за тялото си с какво ще го облечете. Животът не е ли повече от храната и тялото — от облеклото?

But if ye forgive not men their trespasses neither will your Father forgive your trespasses.

Moreover, when ye fast be not as the hypocrites, of a sad countenance, for they disfigure their faces that they may appear unto men to fast. Verily I say unto you, they have their reward.

But thou, when thou fastest, anoint thy head, and wash thy face;

That thou appear not unto men to fast, but unto thy Father, who is in secret; and thy Father, who seeth in secret, shall reward thee openly.

Lay not up for yourselves treasures upon earth, where moth and rust doth corrupt, and thieves break through and steal;

But lay up for yourselves treasures in heaven, where neither moth nor rust doth corrupt, and where thieves do not break through nor steal.

For where your treasure is, there will your heart be also.

The light of the body is the eye; if, therefore, thine eye be single, thy whole body shall be full of light.

But if thine eye be evil, thy whole body shall be full of darkness. If, therefore, the light that is in thee be darkness, how great is that darkness!

No man can serve two masters; for either he will hate the one and love the other, or else he will hold to the one and despise the other. Ye cannot serve God and Mammon.

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words he looked upon the twelve whom he had chosen, and said unto them: Remember the words which I have spoken. For behold, ye are they whom I have chosen to minister unto this people. Therefore I say unto you, take no thought for your life, what ye shall eat, or what ye shall drink; nor yet for your body, what ye shall put on. Is not the life more than meat, and the body than raiment?

26 Погледнете птиците небесни, че не сеят, нито жънат, нито в житници събират; и все пак вашият небесен Отец ги храни. Не сте ли вие много по-ценни от тях?

27 И кой от вас с грижение може да додаде един лакът на ръста си?

28 И защо се безпокоите за облекло? Разгледайте полските кремове как растат; те нито се трудят, нито предат.

29 Но казвам ви, че даже Соломон в цялата си слава не се е обличал като един от тях.

30 Прочее, ако Бог облича така полската трева, която днес я има, а утре се хвърля в пещта, тъкмо тъй Той ще облече и вас, ако не сте малOVERни.

31 Затова не се грижете, казвайки: Какво ще ядем? или: Какво ще пием? или: С какво ще се облечем?

32 Защото вашият небесен Отец знае, че се нуждаете от всичко това.

33 Но търсете първо царството Божие и Неговата правда и всичко това ще ви се прибави.

34 Ето защо, не се безпокойте за утре, защото утрешният ден сам се грижи за своето. Достатъчен е денят на неговото зло.

Behold the fowls of the air, for they sow not, neither do they reap nor gather into barns; yet your heavenly Father feedeth them. Are ye not much better than they?

Which of you by taking thought can add one cubit unto his stature?

And why take ye thought for raiment? Consider the lilies of the field how they grow; they toil not, neither do they spin;

And yet I say unto you, that even Solomon, in all his glory, was not arrayed like one of these.

Wherefore, if God so clothe the grass of the field, which today is, and tomorrow is cast into the oven, even so will he clothe you, if ye are not of little faith.

Therefore take no thought, saying, What shall we eat? or, What shall we drink? or, Wherewithal shall we be clothed?

For your heavenly Father knoweth that ye have need of all these things.

But seek ye first the kingdom of God and his righteousness, and all these things shall be added unto you.

Take therefore no thought for the morrow, for the morrow shall take thought for the things of itself. Sufficient is the day unto the evil thereof.

3 Нефи 14

- 1 И сега стана така, че когато Исус изговори тези слова, Той се обърна към множеството, отвори отново устата Си, казвайки: Истина, истина ви казвам, не съдете, за да не бъдете съдени.
- 2 Защото с какъвто съд съдите, с такъв ще бъдете съдени; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери.
- 3 И защо гледаш съчицата в око на брата ти, а не мислиш за гредата в твоето собствено око?
- 4 Или как ще кажеш на брата си: Остави да извадя съчицата от твоето око, а ето, в твоето собствено око има греда?
- 5 Лицемерцо, извади първо гредата от собственото си око, тогава ще видиш ясно, за да извадиш съчицата от братовото си око.
- 6 Не давайте това, което е свято, на псетата, нито хвърляйте бисерите си пред свине, да не би да ги стъпчат под нозете си и се обърнат, и ви разкъсат.
- 7 Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори.
- 8 Защото всеки, който иска, получава; и всеки, който търси, намира; и на този, който хлопа, ще се отвори.
- 9 Има ли някой сред вас, който, ако му поиска син му хляб, ще му даде камък?
- 10 Или ако поиска риба, ще му даде ли той змия?
- 11 И тъй, ако вие, бидейки зли, умеете да давате блага на чедата си, колко повече вашият Отец, Който е на небесата, ще даде блага на тези, които искат от Него?
- 12 Прочее, всичко, което искате човеците да правят на вас, правете и вие на тях, защото това е законът и пророците.
- 13 Влезте през стеснената порта; защото широка е портата и пространен е пътят, който води към гибел, и мнозина са, които вървят по него.
- 14 Понеже стеснена е портата и тесен е пътят, който води към живот, и малцина са ония, които го намират.

3 Nephi 14

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words he turned again to the multitude, and did open his mouth unto them again, saying: Verily, verily, I say unto you, Judge not, that ye be not judged.

For with what judgment ye judge, ye shall be judged; and with what measure ye mete, it shall be measured to you again.

And why beholdest thou the mote that is in thy brother's eye, but considerest not the beam that is in thine own eye?

Or how wilt thou say to thy brother: Let me pull the mote out of thine eye—and behold, a beam is in thine own eye?

Thou hypocrite, first cast the beam out of thine own eye; and then shalt thou see clearly to cast the mote out of thy brother's eye.

Give not that which is holy unto the dogs, neither cast ye your pearls before swine, lest they trample them under their feet, and turn again and rend you.

Ask, and it shall be given unto you; seek, and ye shall find; knock, and it shall be opened unto you.

For every one that asketh, receiveth; and he that seeketh, findeth; and to him that knocketh, it shall be opened.

Or what man is there of you, who, if his son ask bread, will give him a stone?

Or if he ask a fish, will he give him a serpent?

If ye then, being evil, know how to give good gifts unto your children, how much more shall your Father who is in heaven give good things to them that ask him?

Therefore, all things whatsoever ye would that men should do to you, do ye even so to them, for this is the law and the prophets.

Enter ye in at the strait gate; for wide is the gate, and broad is the way, which leadeth to destruction, and many there be who go in thereat;

Because strait is the gate, and narrow is the way, which leadeth unto life, and few there be that find it.

15 Пазете се от лъжливи пророци, които идват при вас с овчи кожи, а отвътре са вълци-грабители.

16 По плодовете им ще ги познаете. Събират ли човечите грозде от тръни или смокини от репей?

17 Тъкмо тъй всяко добро дърво дава добър плод, а лошото дърво дава лош плод.

18 Не може добро дърво да даде лош плод, нито пък лошо дърво да даде добър плод.

19 Всяко дърво, което не дава добър плод, отсича се и се хвърля в огъня.

20 И тъй, по плодовете им ще ги познаете.

21 Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! ще влезе в царството небесно; но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата.

22 Мнозина ще Ми кажат в него ден: Господи, Господи, не пророкувахме ли в Твоето име? И в Твоето име не прогонвахме ли дяволи и не извършвахме ли в Твоето име много прекрасни дела?

23 И тогава Аз ще им кажа: Аз никога не съм ви познавал, махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие.

24 И тъй, всеки, който чуе тези Мои указания и ги изпълнява, ще го оприлича на благоразумен човек, който е съградил къщата си на канара.

25 И заваля дъждът, и придойдоха реките, и духнаха ветровете, и стовариха се върху тая къща; и тя не падна, защото беше основана върху канара.

26 И всеки, който чуе тези Мои указания и не ги изпълнява, ще се оприличи на безумен човек, който е съградил къщата си на пясък.

27 И заваля дъждът, и придойдоха реките, и духнаха ветровете, и стовариха се върху тази къща; и тя падна и падането ѝ бе голямо.

Beware of false prophets, who come to you in sheep's clothing, but inwardly they are ravening wolves.

Ye shall know them by their fruits. Do men gather grapes of thorns, or figs of thistles?

Even so every good tree bringeth forth good fruit; but a corrupt tree bringeth forth evil fruit.

A good tree cannot bring forth evil fruit, neither a corrupt tree bring forth good fruit.

Every tree that bringeth not forth good fruit is hewn down, and cast into the fire.

Wherefore, by their fruits ye shall know them.

Not every one that saith unto me, Lord, Lord, shall enter into the kingdom of heaven; but he that doeth the will of my Father who is in heaven.

Many will say to me in that day: Lord, Lord, have we not prophesied in thy name, and in thy name have cast out devils, and in thy name done many wonderful works?

And then will I profess unto them: I never knew you; depart from me, ye that work iniquity.

Therefore, whoso heareth these sayings of mine and doeth them, I will liken him unto a wise man, who built his house upon a rock—

And the rain descended, and the floods came, and the winds blew, and beat upon that house; and it fell not, for it was founded upon a rock.

And every one that heareth these sayings of mine and doeth them not shall be likened unto a foolish man, who built his house upon the sand—

And the rain descended, and the floods came, and the winds blew, and beat upon that house; and it fell, and great was the fall of it.

3 Нефи 15

- 1 И сега стана така, че когато Исус свърши тези указания, Той хвърли поглед наоколо към множеството и им каза: Ето, вие чухте нещата, на които Аз поучавах, преди да се възнеса при Моя Отец; и тъй, който си спомня тези Мои указания и ги изпълнява, него ще вдигна в последния ден.
- 2 И стана така, че когато Исус произнесе тези слова, Той усети, че има някои между тях, които се изумяват и се чудят на това, което Той поиска относно закона на Моисей; защото те не разбраха казаното, че старите неща са преминали и че всички неща са станали нови.
- 3 И Той им каза: Не се учудвайте на това, което ви казах, че старите неща са преминали и че всички неща са станали нови.
- 4 Ето, Аз ви казвам, че законът, който беше даден на Моисей, е изпълнен.
- 5 Ето, Аз съм Този, Който даде закона и Аз съм Този, Който склучи завет с Моя народ Израил; прочее, законът в Мене е изпълнен, защото Аз дойдох, за да изпълня закона, следователно той има край.
- 6 Ето, Аз не унищожавам пророците, защото, колкото не е било изпълнено в Мене, истина ви казвам, ще бъде всичко изпълнено.
- 7 И защото ви казах, че старите неща са преминали, Аз не унищожавам това, което е било казано относно идните неща.
- 8 Защото ето, заветът, който склучих с Моя народ, не е изцяло изпълнен; но законът, който бе даден на Моисей, има край в Мене.
- 9 Ето, Аз съм законът и светлината. Погледнете Ме, устояте до края и вие ще живеете; защото на този, който устои до края, ще дам вечен живот.
- 10 Ето, Аз съм ви дал заповедите; затова спазвайте Моите заповеди. И това е законът и пророците, защото те наистина свидетелстваха за Мене.
- 11 И сега стана така, че когато Исус изрече тези слова, Той каза на дванадесетте, които беше избрал:

3 Nephi 15

And now it came to pass that when Jesus had ended these sayings he cast his eyes round about on the multitude, and said unto them: Behold, ye have heard the things which I taught before I ascended to my Father; therefore, whoso remembereth these sayings of mine and doeth them, him will I raise up at the last day.

And it came to pass that when Jesus had said these words he perceived that there were some among them who marveled, and wondered what he would concerning the law of Moses; for they understood not the saying that old things had passed away, and that all things had become new.

And he said unto them: Marvel not that I said unto you that old things had passed away, and that all things had become new.

Behold, I say unto you that the law is fulfilled that was given unto Moses.

Behold, I am he that gave the law, and I am he who covenanted with my people Israel; therefore, the law in me is fulfilled, for I have come to fulfil the law; therefore it hath an end.

Behold, I do not destroy the prophets, for as many as have not been fulfilled in me, verily I say unto you, shall all be fulfilled.

And because I said unto you that old things have passed away, I do not destroy that which hath been spoken concerning things which are to come.

For behold, the covenant which I have made with my people is not all fulfilled; but the law which was given unto Moses hath an end in me.

Behold, I am the law, and the light. Look unto me, and endure to the end, and ye shall live; for unto him that endureth to the end will I give eternal life.

Behold, I have given unto you the commandments; therefore keep my commandments. And this is the law and the prophets, for they truly testified of me.

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words, he said unto those twelve whom he had chosen:

12 Вие сте Мои ученици; и вие сте светлина за този народ, който е остатък от дома на Иосиф.

13 И ето, тази земя е ваше наследство; и Отец ви я даде.

14 И никога Отец не ми е давал заповед, че трябва да кажа това на братята ви в Ерусалим.

15 Нито пък Отец Ми е давал някога заповед да им кажа за другите племена от дома Израилев, които Отец изведе вън от страната.

16 И Отец Ми заповяда да им кажа само това:

17 Че и други овце имам, които не са от това стадо; и тях също трябва да доведе и те да чуят гласа Ми; и ще има едно стадо и един пастир.

18 И сега, поради коравовратие и неверие те не разбраха словото Ми; ето защо, Моят Отец Ми заповяда да не им казвам нищо повече за това.

19 Но истина ви казвам, че Отец Ми заповяда и Аз ви го казвам, че вие бяхте отделени от тях поради беззаконието им; ето защо, тъкмо поради беззаконието си те не знаят за вас.

20 И още, истина ви казвам, че Отец отдели от тях другите племена; и поради беззаконието си те не знаят нищо за тях.

21 И истина ви казвам, че вие сте тези, за които казах: Други овце имам, които не са от това стадо; и тях трябва също да доведе, и те ще чуят гласа Ми; и ще има едно стадо и един пастир.

22 И те не Ме разбраха, защото предположиха, че това са езичниците; понеже не разбраха, че езичниците трябва да се обърнат чрез тяхното проповядване.

23 И те не Ме разбраха, когато казвах, че те ще чуят гласа Ми; и те не Ме разбраха, че езичниците няма никога да чуят гласа Ми, и че Аз не ще им се явя, освен чрез Светия Дух.

Ye are my disciples; and ye are a light unto this people, who are a remnant of the house of Joseph.

And behold, this is the land of your inheritance; and the Father hath given it unto you.

And not at any time hath the Father given me commandment that I should tell it unto your brethren at Jerusalem.

Neither at any time hath the Father given me commandment that I should tell unto them concerning the other tribes of the house of Israel, whom the Father hath led away out of the land.

This much did the Father command me, that I should tell unto them:

That other sheep I have which are not of this fold; them also I must bring, and they shall hear my voice; and there shall be one fold, and one shepherd.

And now, because of stiffneckedness and unbelief they understood not my word; therefore I was commanded to say no more of the Father concerning this thing unto them.

But, verily, I say unto you that the Father hath commanded me, and I tell it unto you, that ye were separated from among them because of their iniquity; therefore it is because of their iniquity that they know not of you.

And verily, I say unto you again that the other tribes hath the Father separated from them; and it is because of their iniquity that they know not of them.

And verily I say unto you, that ye are they of whom I said: Other sheep I have which are not of this fold; them also I must bring, and they shall hear my voice; and there shall be one fold, and one shepherd.

And they understood me not, for they supposed it had been the Gentiles; for they understood not that the Gentiles should be converted through their preaching.

And they understood me not that I said they shall hear my voice; and they understood me not that the Gentiles should not at any time hear my voice—that I should not manifest myself unto them save it were by the Holy Ghost.

24 Но его, вие чухте гласа Ми и Ме видяхте; и вие
сте Моите овце и сте причислени към онези, които
Отец Ми даде.

But behold, ye have both heard my voice, and seen
me; and ye are my sheep, and ye are numbered among
those whom the Father hath given me.

3 Нефи 16

- 1 И истина, истина ви казвам, че имам други овце, които не са от тази земя, нито от земята на Ерусалим, нито от никоя друга земя наоколо, където Аз бях да служа.
- 2 Защото онези, за които говоря, са тези, които все още не са чули гласа Ми; нито пък Аз някога съм се показвал пред тях.
- 3 Но Аз получих заповед от Отца да отида при тях и те да чуят Моя глас, и да бъдат причислени към овцете Ми, за да има едно стадо и един пастир; и затова Аз отивам, за да им се явя.
- 4 И ви заповядвам да запишете тези слова, след като си отида, тъй че ако бъде тъй, че Моят народ в Ерусалим, тези, които Ме видяха и бяха с Мене в служението Ми, не поискат от Отца в Моето име да получат знание чрез Светия Дух за вас, а също и за други племена, които са им непознати, то тези слова, които вие ще запишете, да бъдат запазени и да бъдат разкрити на езичниците, тъй че чрез пълнотата на езичниците остатъкът от тяхното потомство, който ще бъде разпръснат по цялата земя заради неверието му, да може да бъде докаран или доведен до знанието за Мене, техния Изкупител.
- 5 И тогава Аз ще ги събера от четирите краища на земята; и тогава Аз ще изпълня завета, който Отец сключи с целия народ от дома Израилев.
- 6 И благословени са езичниците поради вярата им в Мене и в Светия Дух, Който им свидетелства за Мене и за Отца.
- 7 Ето, поради тяхната вяра в Мене, казва Отец, и поради твоего неверие, о, доме Израилев, в последния ден истината ще дойде до езичниците, тъй че тези неща ще им бъдат открити в пълнотата си.
- 8 Но горко на невярващите от езичниците, казва Отец, защото при все че са се появили на лицето на тази земя и са разпръснали Моя народ, който е от дома Израилев; и Моят народ, който е от дома Израилев, беше прогонен от средата си и бе потъпкан под нозете им;

3 Nephi 16

And verily, verily, I say unto you that I have other sheep, which are not of this land, neither of the land of Jerusalem, neither in any parts of that land round about whither I have been to minister.

For they of whom I speak are they who have not as yet heard my voice; neither have I at any time manifested myself unto them.

But I have received a commandment of the Father that I shall go unto them, and that they shall hear my voice, and shall be numbered among my sheep, that there may be one fold and one shepherd; therefore I go to show myself unto them.

And I command you that ye shall write these sayings after I am gone, that if it so be that my people at Jerusalem, they who have seen me and been with me in my ministry, do not ask the Father in my name, that they may receive a knowledge of you by the Holy Ghost, and also of the other tribes whom they know not of, that these sayings which ye shall write shall be kept and shall be manifested unto the Gentiles, that through the fulness of the Gentiles, the remnant of their seed, who shall be scattered forth upon the face of the earth because of their unbelief, may be brought in, or may be brought to a knowledge of me, their Redeemer.

And then will I gather them in from the four quarters of the earth; and then will I fulfil the covenant which the Father hath made unto all the people of the house of Israel.

And blessed are the Gentiles, because of their belief in me, in and of the Holy Ghost, which witnesses unto them of me and of the Father.

Behold, because of their belief in me, saith the Father, and because of the unbelief of you, O house of Israel, in the latter day shall the truth come unto the Gentiles, that the fulness of these things shall be made known unto them.

But wo, saith the Father, unto the unbelieving of the Gentiles—for notwithstanding they have come forth upon the face of this land, and have scattered my people who are of the house of Israel; and my people who are of the house of Israel have been cast out from among them, and have been trodden under feet by them;

9 и поради милостите на Отца спрямо езичниците, и поради възмездията на Отца към Моя народ, който е от дома Израилев, истина, истина ви казвам, че всичко това, което сторих, тъй че Моят народ, който е от дома Израилев, да бъде поразяван и наскърбяван, и избиван, и отхвърлян от средата им, и да стане мразен от тях, и да стане за смях и подигравка сред тях,

10 и тъй, Отец Ми заповяда да ви кажа: В този ден, когато езичниците съгрешат срещу Моето Евангелие, отхвърлят пълнотата на Моето Евангелие и се издигнат в гордостта на сърцата си над всички народи и люде из цялата земя, и бъдат изпълнени с всякакъв вид лъжи и измами, и злини, и всякакъв вид лицемерие, и убийства, и свещенически лукавства, и блудства, и тайни мерзости; и ако те вършат всички тези неща и отхвърлят пълнотата на Моето Евангелие, ето, казва Отец: Аз ще отнема пълнотата на Моето Евангелие от тях.

11 И тогава ще си спомня Моя завет, който склужих с Моя народ, о, доме Израилев, и ще му донеса Моето Евангелие.

12 И Аз ще ти покажа, о, доме Израилев, че езичниците не ще имат сила над тебе; но Аз ще си спомня за завета Ми с тебе, о, доме Израилев, и ти ще стигнеш до знанието за пълнотата на Моето Евангелие.

13 Но ако езичниците се покаят и се върнат при Мене, казва Отец, ето, те ще бъдат причислени към Моя народ, о, доме Израилев.

14 И Аз не ще позволя на народа Ми, който е от дома Израилев, да мине сред тях и да ги потъпче, казва Отец.

15 Но ако те не се обърнат към Мене и не се вслушат в гласа Ми, Аз ще им позволя, да, ще позволя на Моя народ, о, доме Израилев, да мине сред тях и да ги потъпче както сол, която е изгубила вкуса си и която оттогава насетне не я бива за нищо, освен да бъде изхвърлена и стъпкана под краката на Моя народ, о, доме Израилев.

And because of the mercies of the Father unto the Gentiles, and also the judgments of the Father upon my people who are of the house of Israel, verily, verily, I say unto you, that after all this, and I have caused my people who are of the house of Israel to be smitten, and to be afflicted, and to be slain, and to be cast out from among them, and to become hated by them, and to become a hiss and a byword among them—

And thus commandeth the Father that I should say unto you: At that day when the Gentiles shall sin against my gospel, and shall reject the fulness of my gospel, and shall be lifted up in the pride of their hearts above all nations, and above all the people of the whole earth, and shall be filled with all manner of lyings, and of deceits, and of mischiefs, and all manner of hypocrisy, and murders, and priestcrafts, and whoredoms, and of secret abominations; and if they shall do all those things, and shall reject the fulness of my gospel, behold, saith the Father, I will bring the fulness of my gospel from among them.

And then will I remember my covenant which I have made unto my people, O house of Israel, and I will bring my gospel unto them.

And I will show unto thee, O house of Israel, that the Gentiles shall not have power over you; but I will remember my covenant unto you, O house of Israel, and ye shall come unto the knowledge of the fulness of my gospel.

But if the Gentiles will repent and return unto me, saith the Father, behold they shall be numbered among my people, O house of Israel.

And I will not suffer my people, who are of the house of Israel, to go through among them, and tread them down, saith the Father.

But if they will not turn unto me, and hearken unto my voice, I will suffer them, yea, I will suffer my people, O house of Israel, that they shall go through among them, and shall tread them down, and they shall be as salt that hath lost its savor, which is thenceforth good for nothing but to be cast out, and to be trodden under foot of my people, O house of Israel.

- 16 Истина, истина ви казвам, тъй Ми заповяда
Отец — да дам на този народ тази земя за тяхно на-
следство.
- 17 И тогава ще бъдат изпълнени словата на пророка
Исаия, които казват:
- 18 Стражите ти ще издигнат глас; в един глас те ще
запеят, защото ще видят ясно с очите си, когато
Господ ще възвърне Сион.
- 19 Възкликнете в радост, запейте заедно, вие, запус-
тели Ерусалимски места, защото Господ е утешил
народа Си, Той е изкупил Ерусалим.
- 20 Господ запретна святата Си ръка пред очите на
всички народи; и всичките краища на земята ще ви-
дят спасението Божие.

Verily, verily, I say unto you, thus hath the Father
commanded me—that I should give unto this people
this land for their inheritance.

And then the words of the prophet Isaiah shall be
fulfilled, which say:

Thy watchmen shall lift up the voice; with the voice
together shall they sing, for they shall see eye to eye
when the Lord shall bring again Zion.

Break forth into joy, sing together, ye waste places of
Jerusalem; for the Lord hath comforted his people, he
hath redeemed Jerusalem.

The Lord hath made bare his holy arm in the eyes of
all the nations; and all the ends of the earth shall see the
salvation of God.

3 Нефи 17

- 1 Ето, сега стана така, че когато Исус изговори тези слова, Той отново огледа множеството наоколо и им каза: Ето, времето Ми приближи.
- 2 Виждам, че сте немощни и не можете да разберете всички Мои слова, които Моят Отец Ми заповяда да ви кажа сега.
- 3 Затова, върнете се по домовете си и обмислете нещата, които ви казах, и помолете се на Отца в Моето име, за да можете да разберете, и подгответе умовете си за утре, и Аз ще дойда при вас отново.
- 4 Но сега Аз отивам при Отца, а също и да се покажа на изгубените племена Израилеви, защото те не са изгубени за Отца, понеже Той знае къде ги е отвел.
- 5 И стана така, че след като Исус говори така, Той погледна отново към множеството наоколо и видя, че те се бяха просълзили и Го гледаха, без да помръднат, като че искаха да Го помолят да остане още малко при тях.
- 6 И Той им каза: Ето, сърцето Ми е изпълнено със състрадание към вас.
- 7 Имате ли болни сред вас? Доведете ги тука. Имате ли някои, които са куци или слепи, или хромии, или сакати, или прокажени, или изсъхнали, глухи, или страдащи по някакъв друг начин? Доведете ги тука и Аз ще ги изцеля, защото Аз ви съчувствам и сърцето Ми е изпълнено с милост.
- 8 Защото виждам, че желаете да ви покажа това, което направих с братята ви в Ерусалим и виждам, че вярата ви е достатъчна, за да ви изцеля.
- 9 И стана така, че след като Той каза това, цялото множество едновременно излезе напред с болните и страдащите си, с куците си и със слепите си, и с немите си, и с всички, които страдаха по някакъв начин; и Той изцели всеки един от тези, които Му бяха доведени.

3 Nephi 17

Behold, now it came to pass that when Jesus had spoken these words he looked round about again on the multitude, and he said unto them: Behold, my time is at hand.

I perceive that ye are weak, that ye cannot understand all my words which I am commanded of the Father to speak unto you at this time.

Therefore, go ye unto your homes, and ponder upon the things which I have said, and ask of the Father, in my name, that ye may understand, and prepare your minds for the morrow, and I come unto you again.

But now I go unto the Father, and also to show myself unto the lost tribes of Israel, for they are not lost unto the Father, for he knoweth whither he hath taken them.

And it came to pass that when Jesus had thus spoken, he cast his eyes round about again on the multitude, and beheld they were in tears, and did look steadfastly upon him as if they would ask him to tarry a little longer with them.

And he said unto them: Behold, my bowels are filled with compassion towards you.

Have ye any that are sick among you? Bring them hither. Have ye any that are lame, or blind, or halt, or maimed, or leprous, or that are withered, or that are deaf, or that are afflicted in any manner? Bring them hither and I will heal them, for I have compassion upon you; my bowels are filled with mercy.

For I perceive that ye desire that I should show unto you what I have done unto your brethren at Jerusalem, for I see that your faith is sufficient that I should heal you.

And it came to pass that when he had thus spoken, all the multitude, with one accord, did go forth with their sick and their afflicted, and their lame, and with their blind, and with their dumb, and with all them that were afflicted in any manner; and he did heal them every one as they were brought forth unto him.

10 И всички, и тези, които бяха изцелени, и онези, които бяха здрави, се наведоха в нозете Му и Му се поклониха; и всички тези от множеството, които можаха да се приближат, целунаха нозете Му, тъй че измиха нозете Му със сълзите си.

11 И стана така, че Той заповяда да Му доведат малките си деца.

12 И те доведоха малките си деца и ги поставиха на земята около Него, и Исус застана по средата; и множеството даде път, докато всички деца не бяха доведени при Него.

13 И стана така, че когато всички бяха доведени и Исус застана сред тях, Той заповяда на множеството да коленичат на земята.

14 И стана така, че когато коленичиха на земята, Исус въздъхна в себе Си и каза: Отче, смутен съм от нечестията на народа от дома Израилев.

15 И когато изрече тези слова, Той самият коленичи на земята; и ето, Той се помоли на Отца, и нещата, за които се помоли, не могат да бъдат записани и множеството, което Го чу, засвидетелства това.

16 И те засвидетелстваха така: Око никога не е виждало, нито ухо чувало преди толкова велики и чудни неща, каквито ние видяхме и чухме Исус да говори на Отца.

17 И никой език не може да изкаже, нито пък някой човек да напише това, нито пък могат сърцата на хората да схванат великите и чудни неща, които ние видяхме и чухме Исус да говори; и никой не може да разбере радостта, която изпълни душите ни в момента, когато Го чухме да се моли за нас на Отца.

18 И стана така, че когато Исус свърши молитвата Си към Отца, Той се изправи; и толкова велика беше радостта на множеството, че те се бяха изтозили.

19 И стана така, че Исус им заговори и им заповяда да се вдигнат.

20 И те се вдигнаха от земята, и Той им каза: Благословени сте заради вярата си. И сега, ето, радостта Ми е пълна.

And they did all, both they who had been healed and they who were whole, bow down at his feet, and did worship him; and as many as could come for the multitude did kiss his feet, insomuch that they did bathe his feet with their tears.

And it came to pass that he commanded that their little children should be brought.

So they brought their little children and set them down upon the ground round about him, and Jesus stood in the midst; and the multitude gave way till they had all been brought unto him.

And it came to pass that when they had all been brought, and Jesus stood in the midst, he commanded the multitude that they should kneel down upon the ground.

And it came to pass that when they had knelt upon the ground, Jesus groaned within himself, and said: Father, I am troubled because of the wickedness of the people of the house of Israel.

And when he had said these words, he himself also knelt upon the earth; and behold he prayed unto the Father, and the things which he prayed cannot be written, and the multitude did bear record who heard him.

And after this manner do they bear record: The eye hath never seen, neither hath the ear heard, before, so great and marvelous things as we saw and heard Jesus speak unto the Father;

And no tongue can speak, neither can there be written by any man, neither can the hearts of men conceive so great and marvelous things as we both saw and heard Jesus speak; and no one can conceive of the joy which filled our souls at the time we heard him pray for us unto the Father.

And it came to pass that when Jesus had made an end of praying unto the Father, he arose; but so great was the joy of the multitude that they were overcome.

And it came to pass that Jesus spake unto them, and bade them arise.

And they arose from the earth, and he said unto them: Blessed are ye because of your faith. And now behold, my joy is full.

21 И след като каза тези слова, Той се разплака и множеството засвидетелства това; и Той взе малките им деца едно по едно и ги благослови, като се молеше на Отца за тях.

22 И когато направи това, Той заплака отново.

23 И Той заговори на множеството и им каза: Вижте малките си деца.

24 И когато погледнаха, за да видят, те вдигнаха очи към небето и видяха небесата да се отварят, и видяха ангели да се спускат от небесата, като че ли посред огън; и те слязоха и заобиколиха онези малки дечица, и бяха заобиколени от огън; и ангелите им служеха.

25 И множеството видя и чу, и засвидетелства това; и те знаят, че тяхното свидетелство е истинно, защото те всички видяха и чуха, всеки човек за себе си; и те бяха на брой около две хиляди и петстотин души — мъже, жени и деца.

And when he had said these words, he wept, and the multitude bare record of it, and he took their little children, one by one, and blessed them, and prayed unto the Father for them.

And when he had done this he wept again;

And he spake unto the multitude, and said unto them: Behold your little ones.

And as they looked to behold they cast their eyes towards heaven, and they saw the heavens open, and they saw angels descending out of heaven as it were in the midst of fire; and they came down and encircled those little ones about, and they were encircled about with fire; and the angels did minister unto them.

And the multitude did see and hear and bear record; and they know that their record is true for they all of them did see and hear, every man for himself; and they were in number about two thousand and five hundred souls; and they did consist of men, women, and children.

3 Нефи 18

- 1 И стана така, че Исус заповяда на учениците Си да Му донесат малко хляб и вино.
- 2 И през времето, докато те бяха за хляба и виното, Той заповяда на множеството да насяда по земята.
- 3 И когато учениците пристигнаха с хляба и виното, Той взе от хляба, разчупи го и го благослови; и даде от него на учениците Си, и им заповяда да ядат.
- 4 И когато те ядоха и се заситиха, Той им заповяда да раздадат от него на множеството.
- 5 И когато множеството яде и се засити, Той каза на учениците Си: Ето, трябва да има един от вас поставен и на него ще дам власт да разчупва хляба, да го благославя и да го раздава на хората на църквата Ми — на всички онези, които повярват и бъдат кръстени в Моето име.
- 6 И винаги съблюдавайте да правите това, тъймо както Аз го направих, тъймо както Аз разчупих и благослових този хляб, и ви го раздадох.
- 7 И това вие ще правите във възпоменание на Моето тяло, което ви показах. И това ще бъде свидетелство за Отца, че вие наистина винаги си спомняте за Мене. И ако вие наистина винаги си спомняте за Мене, ще имате с вас Моя Дух.
- 8 И след като каза тези слова, Той заповяда на учениците Си да вземат от виното в чашата и да пият от него, и да дадат също на множеството, та те да могат да пият от него.
- 9 И стана така, че те направиха това и пиха от него, и се заситиха; и дадох на множеството, и те пиха и се заситиха.
- 10 И след като учениците направиха това, Исус им каза: Благословени сте за това, което направихте, защото това е изпълнението на заповедите Ми и свидетелства на Отца, че сте готови да правите това, което ви заповядах.

3 Nephi 18

- And it came to pass that Jesus commanded his disciples that they should bring forth some bread and wine unto him.
- And while they were gone for bread and wine, he commanded the multitude that they should sit themselves down upon the earth.
- And when the disciples had come with bread and wine, he took of the bread and brake and blessed it; and he gave unto the disciples and commanded that they should eat.
- And when they had eaten and were filled, he commanded that they should give unto the multitude.
- And when the multitude had eaten and were filled, he said unto the disciples: Behold there shall one be ordained among you, and to him will I give power that he shall break bread and bless it and give it unto the people of my church, unto all those who shall believe and be baptized in my name.
- And this shall ye always observe to do, even as I have done, even as I have broken bread and blessed it and given it unto you.
- And this shall ye do in remembrance of my body, which I have shown unto you. And it shall be a testimony unto the Father that ye do always remember me. And if ye do always remember me ye shall have my Spirit to be with you.
- And it came to pass that when he said these words, he commanded his disciples that they should take of the wine of the cup and drink of it, and that they should also give unto the multitude that they might drink of it.
- And it came to pass that they did so, and did drink of it and were filled; and they gave unto the multitude, and they did drink, and they were filled.
- And when the disciples had done this, Jesus said unto them: Blessed are ye for this thing which ye have done, for this is fulfilling my commandments, and this doth witness unto the Father that ye are willing to do that which I have commanded you.

11 И вие ще правите винаги това за онези, които се покаят и бъдат кръстени в името Ми; и ще го правите във възпоменание на Моята кръв, която пролях за вас, за да може да свидетелствате на Отца, че си спомняте винаги за Мене. И ако вие наистина винаги си спомняте за Мене, Моят Дух ще бъде с вас.

12 И Аз ви давам заповед винаги да правите тези неща. И ако винаги правите тези неща, ще бъдете благословени, защото ще сте съградени на Моята ка-нара.

13 Но всички от вас, които ще правят повече или по-малко от тези неща, не са съградени на Моята ка-нара, но са съградени на пясъчна основа; и когато завали дъждът и придойдат водите, и духнат ветровете, и се стоварят върху тях, те ще паднат и портите на пъкъла стоят отворени, за да ги приемат.

14 Прочее, благословени ще сте, ако спазвате Моите заповеди, които Отец Ми е заповядал да ви дам.

15 Истина, истина ви казвам, че вие трябва да бдите и да се молите винаги, за да не би да бъдете изкушени от дявола и бъдете отведени в плен от него.

16 И както Аз се молих сред вас, тъкмо тъй ще се молите и вие в църквата Ми и сред людете Ми, които се покаят и бъдат кръстени в Моето име. Ето, Аз съм светлината. Аз ви дадох пример.

17 И стана така, че когато Исус каза тези слова на учениците Си, Той се обърна отново към множеството и им каза:

18 Ето, истина, истина ви казвам, вие трябва да бдите и да се молите винаги, за да не би да влезете в изкушение, защото Сатана желае да ви завладее и да ви пресее като жито.

19 Затова вие трябва да се молите винаги на Отца в Моето име.

20 И каквото и да поискате от Отца в Моето име, което е право, като вярвате, че ще получите, ето, то ще ви бъде дадено.

21 Молете се в семействата си на Отца винаги в Моето име, за да бъдат жените ви и децата ви благословени.

And this shall ye always do to those who repent and are baptized in my name; and ye shall do it in remembrance of my blood, which I have shed for you, that ye may witness unto the Father that ye do always remember me. And if ye do always remember me ye shall have my Spirit to be with you.

And I give unto you a commandment that ye shall do these things. And if ye shall always do these things blessed are ye, for ye are built upon my rock.

But whoso among you shall do more or less than these are not built upon my rock, but are built upon a sandy foundation; and when the rain descends, and the floods come, and the winds blow, and beat upon them, they shall fall, and the gates of hell are ready open to receive them.

Therefore blessed are ye if ye shall keep my commandments, which the Father hath commanded me that I should give unto you.

Verily, verily, I say unto you, ye must watch and pray always, lest ye be tempted by the devil, and ye be led away captive by him.

And as I have prayed among you even so shall ye pray in my church, among my people who do repent and are baptized in my name. Behold I am the light; I have set an example for you.

And it came to pass that when Jesus had spoken these words unto his disciples, he turned again unto the multitude and said unto them:

Behold, verily, verily, I say unto you, ye must watch and pray always lest ye enter into temptation; for Satan desireth to have you, that he may sift you as wheat.

Therefore ye must always pray unto the Father in my name;

And whatsoever ye shall ask the Father in my name, which is right, believing that ye shall receive, behold it shall be given unto you.

Pray in your families unto the Father, always in my name, that your wives and your children may be blessed.

22 И ето, ще се събирате често заедно; и не ще забранявате на никой човек да идва при вас, когато се събирате заедно, а ще им позволявате да идват при вас и не ще им го забранявате.

23 Но ще се молите за тях и няма да ги прогонвате; и ако бъде тъй, че те идват често при вас, молете се на Отца за тях в Моето име.

24 Прочее, вдигнете светлината си, за да свети на света. Ето, Аз съм светлината, която вие трябва да издигнете — това, което Ме видяхте да правя. Ето, вие виждате, че Аз се молих на Отца и всички вие сте свидетели.

25 И вие виждате, че Аз ви заповядах никой от вас да не се оттегля от Мене, но напротив, Аз ви заповядах да дойдете при Мене, за да можете да пипнете и видите; тъкмо тъй ще правите и вие в света; и който наруши тази заповед, оставя се да бъде отведен в изкушение.

26 И сега стана така, че когато Исус изговори тези слова, Той обърна отново поглед към учениците Си, избрани от Него, и им каза:

27 Ето, истина, истина ви казвам — давам ви друга заповед и след това трябва да отида при Отца Си, за да може да изпълня други заповеди, които Той Ми е дал.

28 И сега, ето, това е заповедта, която ви давам: Да не допускате никого съзнателно да взема от Моята плът и кръв, без да е достоен, когато ги раздавате.

29 Защото, който яде и пие Моята плът и кръв, без да е достоен, той яде и пие осъждение за душата си; затова, ако знаете, че някой е недостоен да яде и пие от Моята плът и кръв, ще му забраните.

30 При все това, няма да го прогонвате от средата ви, но ще му служите и ще се молите на Отца за него в Моето име; и ако бъде тъй, че той се покае и бъде кръстен в Моето име, тогава вие ще го приемете и ще му раздавате от Моята плът и кръв.

31 Но ако той не се покае, той не ще бъде причислен към людеите Ми, за да не може да унищожи народа Ми, защото ето, Аз познавам Моите овце и те са преброени.

And behold, ye shall meet together oft; and ye shall not forbid any man from coming unto you when ye shall meet together, but suffer them that they may come unto you and forbid them not;

But ye shall pray for them, and shall not cast them out; and if it so be that they come unto you oft ye shall pray for them unto the Father, in my name.

Therefore, hold up your light that it may shine unto the world. Behold I am the light which ye shall hold up—that which ye have seen me do. Behold ye see that I have prayed unto the Father, and ye all have witnessed.

And ye see that I have commanded that none of you should go away, but rather have commanded that ye should come unto me, that ye might feel and see; even so shall ye do unto the world; and whosoever breaketh this commandment suffereth himself to be led into temptation.

And now it came to pass that when Jesus had spoken these words, he turned his eyes again upon the disciples whom he had chosen, and said unto them:

Behold verily, verily, I say unto you, I give unto you another commandment, and then I must go unto my Father that I may fulfil other commandments which he hath given me.

And now behold, this is the commandment which I give unto you, that ye shall not suffer any one knowingly to partake of my flesh and blood unworthily, when ye shall minister it;

For whoso eateth and drinketh my flesh and blood unworthily eateth and drinketh damnation to his soul; therefore if ye know that a man is unworthy to eat and drink of my flesh and blood ye shall forbid him.

Nevertheless, ye shall not cast him out from among you, but ye shall minister unto him and shall pray for him unto the Father, in my name; and if it so be that he repenteth and is baptized in my name, then shall ye receive him, and shall minister unto him of my flesh and blood.

But if he repent not he shall not be numbered among my people, that he may not destroy my people, for behold I know my sheep, and they are numbered.

- 32 При все това вие няма да го прогонвате от вашите синагоги или от местата ви за богослужение, а на такива ще продължавате да служите; защото вие не знаете дали те не ще се върнат и покаят, и дойдат при Мене с пълно намерение на сърцето си, и Аз ще ги изцеля; и вие ще станете средството за донасяне на спасение за тях.
- 33 Затова спазвайте тези указания, които ви заповядах, за да не попаднете под осъждане, защото горко на оногова, когото Отец осъди.
- 34 И Аз ви давам тези заповеди поради споровете, които има между вас. И благословени ще бъдете, ако нямате спорове между вас.
- 35 А сега Аз отивам при Отца, защото е необходимо да отида при Отца заради вас.
- 36 И стана така, че когато Исус сложи край на тези слова, Той докосна с ръката Си учениците, които беше избрал, един по един, чак докато ги докосна всичките, и им говореше, докато ги докосваше.
- 37 И множеството не чу словата, които Той произнасяше, ето защо, те не засвидетелстваха; но учениците засвидетелстваха, че Той им даде сила да даряват Светия Дух. И аз ще ви покажа от сега нататък, че това свидетелство е истинно.
- 38 И стана така, че когато Исус ги бе докоснал всички, дойде облак и засенчи множеството, тъй че не можеха да виждат Исуса.
- 39 И докато те бяха засенчени от облака, Той ги напусна и се възнесе на небесата. И учениците видяха и засвидетелстваха, че Той се възнесе отново на небесата.

Nevertheless, ye shall not cast him out of your synagogues, or your places of worship, for unto such shall ye continue to minister; for ye know not but what they will return and repent, and come unto me with full purpose of heart, and I shall heal them; and ye shall be the means of bringing salvation unto them.

Therefore, keep these sayings which I have commanded you that ye come not under condemnation; for wo unto him whom the Father condemneth.

And I give you these commandments because of the disputations which have been among you. And blessed are ye if ye have no disputations among you.

And now I go unto the Father, because it is expedient that I should go unto the Father for your sakes.

And it came to pass that when Jesus had made an end of these sayings, he touched with his hand the disciples whom he had chosen, one by one, even until he had touched them all, and spake unto them as he touched them.

And the multitude heard not the words which he spake, therefore they did not bear record; but the disciples bare record that he gave them power to give the Holy Ghost. And I will show unto you hereafter that this record is true.

And it came to pass that when Jesus had touched them all, there came a cloud and overshadowed the multitude that they could not see Jesus.

And while they were overshadowed he departed from them, and ascended into heaven. And the disciples saw and did bear record that he ascended again into heaven.

3 Нефи 19

- 1 И сега стана така, че когато Исус се възнесе на небето, множеството се разпръсна и всеки човек взе жена си и децата си, и се върна обратно в своя дом.
- 2 И още преди да се мръкне, сред народа се разнесе мълвата, че множеството е видяло Исуса и че Той им е служил, и че Той също ще се яви на множеството на другия ден.
- 3 Да, и слухът относно Исуса продължаваше да се носи през цялата нощ; и тъй като те изпратиха много вестноосци сред народа, имаше мнозина, да, извънредно много, които се трудеха с всички сили през цялата тази нощ, за да могат да присъстват на другия ден на мястото, където Исус щеше да се покаже на множеството.
- 4 И стана така, че на другия ден, когато множеството се беше събрало наедно, ето, Нефи и брат му, когото той беше вдигнал от мъртвите, чието име беше Тимотей, и синът му, който се наричаше Иона, а също Матоний и Матония, неговият брат, и Кумен, и Куменонхий, и Еремия, и Семнон, и Ионас, и Седекия, и Исаия — сега, това бяха имената на учениците, които Исус беше избрал — и стана така, че те отидоха напред и застанаха сред множеството.
- 5 И ето, множеството беше толкова голямо, че те сториха то да се раздели на дванадесет групи.
- 6 И дванадесетте поучаваха множеството; и ето, те заповядаха на множеството да коленичи на земята и се помоли на Отца в името на Исуса.
- 7 И учениците се молиха на Отца, също в името на Исуса. И стана така, че те станаха и започнаха да служат на народа.
- 8 И след като те бяха поучавали с тези същите слова, казани от Исус — без никакво изменение на словата, които Исус беше изрекъл, ето, те коленичиха отново и се помолиха на Отца в името на Исуса.
- 9 И те се молеха за онова, което най-много желаеха; и те желаеха да им бъде даден Светият Дух.

3 Nephi 19

And now it came to pass that when Jesus had ascended into heaven, the multitude did disperse, and every man did take his wife and his children and did return to his own home.

And it was noised abroad among the people immediately, before it was yet dark, that the multitude had seen Jesus, and that he had ministered unto them, and that he would also show himself on the morrow unto the multitude.

Yea, and even all the night it was noised abroad concerning Jesus; and insomuch did they send forth unto the people that there were many, yea, an exceedingly great number, did labor exceedingly all that night, that they might be on the morrow in the place where Jesus should show himself unto the multitude.

And it came to pass that on the morrow, when the multitude was gathered together, behold, Nephi and his brother whom he had raised from the dead, whose name was Timothy, and also his son, whose name was Jonas, and also Mathoni, and Mathonihah, his brother, and Kumen, and Kumenonhi, and Jeremiah, and Shemnon, and Jonas, and Zedekiah, and Isaiah—now these were the names of the disciples whom Jesus had chosen—and it came to pass that they went forth and stood in the midst of the multitude.

And behold, the multitude was so great that they did cause that they should be separated into twelve bodies.

And the twelve did teach the multitude; and behold, they did cause that the multitude should kneel down upon the face of the earth, and should pray unto the Father in the name of Jesus.

And the disciples did pray unto the Father also in the name of Jesus. And it came to pass that they arose and ministered unto the people.

And when they had ministered those same words which Jesus had spoken—nothing varying from the words which Jesus had spoken—behold, they knelt again and prayed to the Father in the name of Jesus.

And they did pray for that which they most desired; and they desired that the Holy Ghost should be given unto them.

10 И след като се помолиха така, те слязоха към брега на водата и множеството ги последва.

11 И стана така, че Нефи слезе във водата и бе кръстен.

12 И той излезе от водата и започна да кръщава. И той кръсти всички онези, които Исус бе избрал.

13 И стана така, че когато всички те бяха кръстени и бяха излезли от водата, Светият Дух дойде върху им и те бяха изпълнени със Светия Дух и с огън.

14 И ето, те бяха заобиколени като че с огън; и този огън слезе от небесата, и множеството го видя, и засвидетелства за него; и ангели слязоха от небесата, и им служеха.

15 И стана така, че докато ангелите служеха на учениците, ето, Исус дойде и застана сред тях, и започна да ги поучава.

16 И стана така, че Той говорѝ на множеството и им заповяда да коленичат отново на земята и че също и учениците Му трябва да коленичат на земята.

17 И стана така, че когато те всички коленичиха на земята, Той заповяда на учениците Си да се молят.

18 И ето, те започнаха да се молят и се молеха на Исуса, наричайки Го техен Господ и техен Бог.

19 И стана така, че Исус напусна средата им и се отдалечи малко от тях, поклони се до земята и каза:

20 Отче, благодаря Ти, че си дал Светия Дух на тези, които съм избрал; и тъкмо заради тяхната вяра в Мене Аз ги избрах от света.

21 Отче, Аз Те моля да дариш Светия Дух на всички онези, които ще повярват в техните слова.

22 Отче, Ти си им дал Светия Дух, защото те вярват в Мене; и Ти виждаш, че те вярват в Мене, защото Ти ги чуваш и те се молят на Мене; и те Ми се молят, защото Аз съм с тях.

And when they had thus prayed they went down unto the water's edge, and the multitude followed them.

And it came to pass that Nephi went down into the water and was baptized.

And he came up out of the water and began to baptize. And he baptized all those whom Jesus had chosen.

And it came to pass when they were all baptized and had come up out of the water, the Holy Ghost did fall upon them, and they were filled with the Holy Ghost and with fire.

And behold, they were encircled about as if it were by fire; and it came down from heaven, and the multitude did witness it, and did bear record; and angels did come down out of heaven and did minister unto them.

And it came to pass that while the angels were ministering unto the disciples, behold, Jesus came and stood in the midst and ministered unto them.

And it came to pass that he spake unto the multitude, and commanded them that they should kneel down again upon the earth, and also that his disciples should kneel down upon the earth.

And it came to pass that when they had all knelt down upon the earth, he commanded his disciples that they should pray.

And behold, they began to pray; and they did pray unto Jesus, calling him their Lord and their God.

And it came to pass that Jesus departed out of the midst of them, and went a little way off from them and bowed himself to the earth, and he said:

Father, I thank thee that thou hast given the Holy Ghost unto these whom I have chosen; and it is because of their belief in me that I have chosen them out of the world.

Father, I pray thee that thou wilt give the Holy Ghost unto all them that shall believe in their words.

Father, thou hast given them the Holy Ghost because they believe in me; and thou seest that they believe in me because thou hearest them, and they pray unto me; and they pray unto me because I am with them.

23 И сега, Отче, Аз те моля за тях, а също и за всички онези, които ще повярват на техните слова, за да може да повярват в Мене, за да може да бъда в тях, както Ти, Отче, си в Мене, за да може да бъдем едно.

24 И стана така, че когато Исус се помоли тъй на Отца, Той дойде при учениците Си и ето, те все още продължаваха безспирно да Му се молят; и те не говореха излишни слова, защото им беше дадено за какво да се молят и те бяха изпълнени с желание.

25 И стана така, че Исус ги благослови, докато те Му се молеха; и лицето Му се усмихна и светлината от образа Му блесна над тях, и ето, те бяха толкова бели, колкото лицето и одеждите на Исуса, и ето, тяхната белота превъзхождаше всяка белота, да, даже не би могло да има нищо толкова бяло на тази земя, колкото тяхната белота.

26 И Исус им каза: Продължавайте да се молите, при все че те не бяха спирали да се молят.

27 И Той се отдръпна отново от тях, като се отдалечи и отиде малко настрана, и коленичи на земята, и се помоли отново на Отца, казвайки:

28 Отче, благодаря Ти, че очисти онези, които Аз избрах заради вярата им, и Аз се моля за тях, също и за онези, които ще повярват на техните слова, така щото да може да бъдат очистени в Мене чрез вяра в словата им, тъкмо както те са очистени в Мене.

29 Отче, не се моля за света, но за онези, които Ти Ми даде въвн от света, заради вярата им, за да може да бъдат очистени в Мене, за да може да бъда в тях, както Ти, Отче, си в Мене, за да може да бъдем едно, та да може да се прославя в тях.

30 И когато Исус изговори тези слова, Той дойде отново при учениците Си; и ето, те Му се молеха упорито и непрестанно; и Той им се усмихна отново; и ето, те бяха бели тъкмо както Исус.

31 И стана така, че Той отиде отново малко настрана и призова Отца.

And now Father, I pray unto thee for them, and also for all those who shall believe on their words, that they may believe in me, that I may be in them as thou, Father, art in me, that we may be one.

And it came to pass that when Jesus had thus prayed unto the Father, he came unto his disciples, and behold, they did still continue, without ceasing, to pray unto him; and they did not multiply many words, for it was given unto them what they should pray, and they were filled with desire.

And it came to pass that Jesus blessed them as they did pray unto him; and his countenance did smile upon them, and the light of his countenance did shine upon them, and behold they were as white as the countenance and also the garments of Jesus; and behold the whiteness thereof did exceed all the whiteness, yea, even there could be nothing upon earth so white as the whiteness thereof.

And Jesus said unto them: Pray on; nevertheless they did not cease to pray.

And he turned from them again, and went a little way off and bowed himself to the earth; and he prayed again unto the Father, saying:

Father, I thank thee that thou hast purified those whom I have chosen, because of their faith, and I pray for them, and also for them who shall believe on their words, that they may be purified in me, through faith on their words, even as they are purified in me.

Father, I pray not for the world, but for those whom thou hast given me out of the world, because of their faith, that they may be purified in me, that I may be in them as thou, Father, art in me, that we may be one, that I may be glorified in them.

And when Jesus had spoken these words he came again unto his disciples; and behold they did pray steadfastly, without ceasing, unto him; and he did smile upon them again; and behold they were white, even as Jesus.

And it came to pass that he went again a little way off and prayed unto the Father;

- 32 И езикът не може да изговори словата, с които Той се помоли, нито пък могат да се запишат от човек словата, които Той произнесе в молитвата Си.
- 33 И множеството чу и засвидетелства това; и сърцата им се отвориха, и те разбраха в сърцата си словата, които Той произнесе в молитвата Си.
- 34 При все това, толкова велики и чудни бяха словата в молитвата Му, че не могат да бъдат записани, нито пък могат да бъдат изречени от човек.
- 35 И стана така, че когато Исус престана да се моли, Той отново отиде при учениците Си и им каза: Такава голяма вяра не съм виждал никога сред всичките юдеи; затова Аз не можах да им покажа толкова велики чудеса, поради тяхното неверие.
- 36 Истина ви казвам, няма никои от тях, които да са видели толкова велики неща, както които вие сте видели, нито пък са чули толкова велики неща, както които вие сте чули.

And tongue cannot speak the words which he prayed, neither can be written by man the words which he prayed.

And the multitude did hear and do bear record; and their hearts were open and they did understand in their hearts the words which he prayed.

Nevertheless, so great and marvelous were the words which he prayed that they cannot be written, neither can they be uttered by man.

And it came to pass that when Jesus had made an end of praying he came again to the disciples, and said unto them: So great faith have I never seen among all the Jews; wherefore I could not show unto them so great miracles, because of their unbelief.

Verily I say unto you, there are none of them that have seen so great things as ye have seen; neither have they heard so great things as ye have heard.

3 Нефи 20

- 1 И стана така, че Той заповяда на множеството да престанат да се молят, а също и на учениците Си. Но им заповяда да не престават да се молят в сърцата си.
- 2 И Той им заповяда да се вдигнат и да застанат на краката си. И те се изправиха и застанаха на краката си.
- 3 И стана така, че Той отново разчупи хляб и го благослови, и даде на учениците да ядат.
- 4 И когато ядоха, Той им заповяда да разчупят хляба и да го раздадат на множеството.
- 5 И когато го раздадоха на множеството, Той им даде също да пият вино и им заповяда да раздадат и на множеството.
- 6 Сега, нито хляб, нито вино бяха донесени от учениците, нито от множеството.
- 7 Но Той наистина им даде хляб да ядат и също вино да пият.
- 8 И Той им каза: Този, който яде този хляб, яде от Моето тяло за душата си; и този, който пие от това вино, пие от Моята кръв за душата си; и душата му няма никога да гладува нито да жадува, а ще бъде изпълнена.
- 9 Сега, когато множеството яде и пи, ето, те бяха изпълнени с Духа; и извикаха в един глас, и отдадоха слава на Исуса, Когото те виждаха и чуваха.
- 10 И стана така, че когато те всички отдадоха слава на Исуса, Той им каза: Ето, сега Аз изпълних заповедта, която Отец Ми заповяда относно този народ, който е остатък от дома Израилев.
- 11 Вие си спомняте, че ви говорих и ви казах, че когато словата на Исаия бъдат изпълнени — ето, те са написани и вие ги имате пред вас, затова изучете ги;
- 12 и истина, истина ви казвам, че когато те бъдат изпълнени, тогава ще е изпълнението на завета, който Отец склучи със Своя народ, о, доме Израилев.

3 Nephi 20

- And it came to pass that he commanded the multitude that they should cease to pray, and also his disciples. And he commanded them that they should not cease to pray in their hearts.
- And he commanded them that they should arise and stand up upon their feet. And they arose up and stood upon their feet.
- And it came to pass that he brake bread again and blessed it, and gave to the disciples to eat.
- And when they had eaten he commanded them that they should break bread, and give unto the multitude.
- And when they had given unto the multitude he also gave them wine to drink, and commanded them that they should give unto the multitude.
- Now, there had been no bread, neither wine, brought by the disciples, neither by the multitude;
- But he truly gave unto them bread to eat, and also wine to drink.
- And he said unto them: He that eateth this bread eateth of my body to his soul; and he that drinketh of this wine drinketh of my blood to his soul; and his soul shall never hunger nor thirst, but shall be filled.
- Now, when the multitude had all eaten and drunk, behold, they were filled with the Spirit; and they did cry out with one voice, and gave glory to Jesus, whom they both saw and heard.
- And it came to pass that when they had all given glory unto Jesus, he said unto them: Behold now I finish the commandment which the Father hath commanded me concerning this people, who are a remnant of the house of Israel.
- Ye remember that I spake unto you, and said that when the words of Isaiah should be fulfilled—behold they are written, ye have them before you, therefore search them—
- And verily, verily, I say unto you, that when they shall be fulfilled then is the fulfilling of the covenant which the Father hath made unto his people, O house of Israel.

13 И тогава остатъците, които ще бъдат разпръснати широко по лицето на земята, ще бъдат събрани от изток и от запад, от юг и от север; и ще бъдат доведени до знанието за Господа, техния Бог, Който ги изкупи.

14 И Отец Ми заповяда да ви дам тази земя във ваше наследство.

15 И Аз ви казвам, че ако езичниците не се покаят след благословиите, които ще получат, след като разпръснат Моя народ,

16 тогава вие, които сте остатък от дома Яковов, ще отидете сред тях и ще бъдете сред тяхното множество; и ще бъдете сред тях като лъв сред горски животни и като млад лъв сред стада от овце, който, ако мине сред тях, стъпка ги и ги разкъсва на парчета, и никоя не може да се избави.

17 Ръката ти ще бъде вдигната срещу противниците ти и всичките ти врагове ще бъдат изтребени.

18 И Аз ще събера отново Моя народ, както човек събира снопите си по земята.

19 Защото Аз ще направя народа Си, с когото Отец сключи завет, да, Аз ще направя рога ти железен, а копитата ти пиринчени. И ти ще разбиеш много народи на парчета; и ще посветя печалбата им на Господа и тяхното имущество на Господа на цялата земя. И ето, Аз съм Този, Който го прави.

20 И ще стане така, казва Отец, че в него ден мечът на Моето правосъдие ще надвисне над тях; и ако не се покаят, той ще падне върху тях, казва Отец, да, дори върху всички народи на езичниците.

21 И ще стане така, че Аз ще утвърдя Моя народ, о, доме Израилев.

22 И ето, този народ Аз ще утвърдя на тази земя в изпълнението на завета, който сключих с баща ви Яков; и това ще бъде един Нов Ерусалим. И силите небесни ще бъдат посред този народ, да, дори Аз самият ще бъда сред вас.

And then shall the remnants, which shall be scattered abroad upon the face of the earth, be gathered in from the east and from the west, and from the south and from the north; and they shall be brought to the knowledge of the Lord their God, who hath redeemed them.

And the Father hath commanded me that I should give unto you this land, for your inheritance.

And I say unto you, that if the Gentiles do not repent after the blessing which they shall receive, after they have scattered my people—

Then shall ye, who are a remnant of the house of Jacob, go forth among them; and ye shall be in the midst of them who shall be many; and ye shall be among them as a lion among the beasts of the forest, and as a young lion among the flocks of sheep, who, if he goeth through both treadeth down and teareth in pieces, and none can deliver.

Thy hand shall be lifted up upon thine adversaries, and all thine enemies shall be cut off.

And I will gather my people together as a man gathereth his sheaves into the floor.

For I will make my people with whom the Father hath covenanted, yea, I will make thy horn iron, and I will make thy hoofs brass. And thou shalt beat in pieces many people; and I will consecrate their gain unto the Lord, and their substance unto the Lord of the whole earth. And behold, I am he who doeth it.

And it shall come to pass, saith the Father, that the sword of my justice shall hang over them at that day; and except they repent it shall fall upon them, saith the Father, yea, even upon all the nations of the Gentiles.

And it shall come to pass that I will establish my people, O house of Israel.

And behold, this people will I establish in this land, unto the fulfilling of the covenant which I made with your father Jacob; and it shall be a New Jerusalem. And the powers of heaven shall be in the midst of this people; yea, even I will be in the midst of you.

23 Ето, Аз съм Онзи, за Когото Моисей говорѝ, каз-
вайки: Пророк като мене ще ви въздигне Господ,
вашият Бог, измежду вашите братя; Него ще слуша-
те във всяко нещо, което Той ще ви каже. И ще ста-
не така, че всяка душа, която не ще послуша този
пророк, ще бъде отхвърлена от средата на людете.

24 Истина ви казвам, да, всичките пророци от
Самуила нататък и тези, които го последваха, всич-
ките тези, които говориха, са свидетелствали за
Мене.

25 И ето, вие сте чедата на пророците; вие сте от до-
ма Израилев, и вие сте от завета, който Отец склю-
чи с бащите ви, казвайки на Авраама: В твоето
потомство всичките племена на земята ще бъдат
благословени.

26 Отец, след като първо Ме вдигна за вас, Ме изп-
рати да ви благословя, за да се отвърне всеки един
от вас от своите беззакония; и това, защото сте чеда-
та на завета.

27 И след като бяхте благословени, Отец ще изпъл-
ни завета, който склучи с Авраама, казвайки: В
твоето потомство ще бъдат благословени всичките
племена на земята — в изливането на Светия Дух
чрез Мене върху езичниците, която благословия
над езичниците ще ги направи могъщи над всички
до разпръсването на Моя народ, о, доме Израилев.

28 И те ще бъдат бич за людете на тази земя. При все
това, ако и след като получат пълнотата на Моето
Евангелие те вкоравят сърцата си срещу Мене, Аз
ще върна беззаконията им върху собствените им
глави, казва Отец.

29 И Аз ще си спомня завета, който склучих с Моя
народ; и Аз склучих завет с тях да ги събера отново
в определеното от Мене време; и ще им върна об-
ратно земята на техните бащи в тяхно наследство,
която е земята на Ерусалим, която е обетованата им
земя навеки, казва Отец.

30 И ще стане така, че ще дойде времето, когато пъл-
нотата на Моето Евангелие ще бъде проповядвана
сред тях.

Behold, I am he of whom Moses spake, saying: A
prophet shall the Lord your God raise up unto you of
your brethren, like unto me; him shall ye hear in all
things whatsoever he shall say unto you. And it shall
come to pass that every soul who will not hear that
prophet shall be cut off from among the people.

Verily I say unto you, yea, and all the prophets from
Samuel and those that follow after, as many as have spo-
ken, have testified of me.

And behold, ye are the children of the prophets; and
ye are of the house of Israel; and ye are of the covenant
which the Father made with your fathers, saying unto
Abraham: And in thy seed shall all the kindreds of the
earth be blessed.

The Father having raised me up unto you first, and
sent me to bless you in turning away every one of you
from his iniquities; and this because ye are the children
of the covenant—

And after that ye were blessed then fulfilleth the
Father the covenant which he made with Abraham, say-
ing: In thy seed shall all the kindreds of the earth be
blessed—unto the pouring out of the Holy Ghost
through me upon the Gentiles, which blessing upon the
Gentiles shall make them mighty above all, unto the
scattering of my people, O house of Israel.

And they shall be a scourge unto the people of this
land. Nevertheless, when they shall have received the
fulness of my gospel, then if they shall harden their
hearts against me I will return their iniquities upon
their own heads, saith the Father.

And I will remember the covenant which I have made
with my people; and I have covenanted with them that I
would gather them together in mine own due time, that
I would give unto them again the land of their fathers
for their inheritance, which is the land of Jerusalem,
which is the promised land unto them forever, saith the
Father.

And it shall come to pass that the time cometh, when
the fulness of my gospel shall be preached unto them;

31 И те ще повярват в Мене, че Аз съм Исус Христос, Синът Божий, и ще се молят на Отца в Моето име.

32 Тогава стражите им ще издигнат гласа си и в един глас те ще запеят, защото ще видят ясно с очите си.

33 Тогава Отец ще ги събере отново заедно и ще им даде Ерусалим като земя за тяхно наследство.

34 Тогава те ще възкликнат в радост: Запейте заедно, вие, запустели Ерусалимски места; защото Отец е утешил народа Си, Той е изкупил Ерусалим.

35 Отец запретна святата Си ръка пред очите на всичките народи; и всичките краища на земята ще видят спасението на Отца; и Отец, и Аз сме едно.

36 И тогава ще се осъществи онова, което е писано: Събуди се, събуди се отново и облечи се в силата си, о, Сионе; облечи хубавите си одежди, о, Ерусалиме, свети граде, защото отсега нататък няма да влязат повече в тебе необрязаните и нечистите.

37 Отърси се от праха, вдигни се, седни, о, Ерусалиме; освободи се от връзките по врата ти, о, пленена дъще сионова.

38 Защото тъй говори Господ: Вие се продадохте за нищо и ще бъдете откупени без пари.

39 Истина, истина ви казвам, че Моят народ ще познае името Ми; да, в него ден те ще познаят, че Аз съм Този, Който говори.

40 И тогава те ще кажат: Колко прекрасни са върху планините нозете на оногова, който им носи благовестия, който проповядва мир; който им носи благовестия за добро, който проповядва спасение; който говори на Сион: Твоят Бог царува!

41 И тогава ще се разнесе вик: Идете си, идете си, излезте оттам, не се допирайте до нечисто; излезте от средата му, очистете се, вие, които носите съсъдите Господни.

42 Защото не ще излезете набързо, нито ще побегнете; защото Господ ще върви пред вас и Богът Израилев ще бъде задната ви стража.

43 Ето, Моят служител ще внимава; той ще бъде въздигнат, възхвален и възвеличен.

And they shall believe in me, that I am Jesus Christ, the Son of God, and shall pray unto the Father in my name.

Then shall their watchmen lift up their voice, and with the voice together shall they sing; for they shall see eye to eye.

Then will the Father gather them together again, and give unto them Jerusalem for the land of their inheritance.

Then shall they break forth into joy—Sing together, ye waste places of Jerusalem; for the Father hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.

The Father hath made bare his holy arm in the eyes of all the nations; and all the ends of the earth shall see the salvation of the Father; and the Father and I are one.

And then shall be brought to pass that which is written: Awake, awake again, and put on thy strength, O Zion; put on thy beautiful garments, O Jerusalem, the holy city, for henceforth there shall no more come into thee the uncircumcised and the unclean.

Shake thyself from the dust; arise, sit down, O Jerusalem; loose thyself from the bands of thy neck, O captive daughter of Zion.

For thus saith the Lord: Ye have sold yourselves for naught, and ye shall be redeemed without money.

Verily, verily, I say unto you, that my people shall know my name; yea, in that day they shall know that I am he that doth speak.

And then shall they say: How beautiful upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings unto them, that publisheth peace; that bringeth good tidings unto them of good, that publisheth salvation; that saith unto Zion: Thy God reigneth!

And then shall a cry go forth: Depart ye, depart ye, go ye out from thence, touch not that which is unclean; go ye out of the midst of her; be ye clean that bear the vessels of the Lord.

For ye shall not go out with haste nor go by flight; for the Lord will go before you, and the God of Israel shall be your rearward.

Behold, my servant shall deal prudently; he shall be exalted and extolled and be very high.

- 44 И мнозина бяха учудени от тебе — ликът Му беше тъй обезобразен, повече, отколкото на който и да е човек, а видът Му — много повече от синовете човешки.
- 45 Така Той ще поръси много народи; царете ще затворят устата си пред Него, защото онова, което не им е било казано, ще го видят; и онова, което не са чули, ще узнаят.
- 46 Истина, истина ви казвам, всички тези неща със сигурност ще дойдат, тъймо както Отец Ми заповяда. Тогава този завет, който Отец сключи със Своя народ, ще бъде изпълнен; и тогава Ерусалим отново ще бъде населен с Моя народ, и той ще бъде земята на тяхното наследство.

As many were astonished at thee—his visage was so marred, more than any man, and his form more than the sons of men—

So shall he sprinkle many nations; the kings shall shut their mouths at him, for that which had not been told them shall they see; and that which they had not heard shall they consider.

Verily, verily, I say unto you, all these things shall surely come, even as the Father hath commanded me. Then shall this covenant which the Father hath covenanted with his people be fulfilled; and then shall Jerusalem be inhabited again with my people, and it shall be the land of their inheritance.

3 Нефи 21

- 1 И истина ви казвам, Аз ще ви дам знамение, за да може да познаете времето, когато тези неща ще бъдат почти готови да се случат: Това, че Аз ще събера Моя народ от дългото им разпръсване, о, доме Израилев, и ще установя Моя Сион сред тях отново.
- 2 И ето това е което Аз ще ви дам за знамение, защото истина ви казвам, че когато тези неща, които Аз ви известявам, и тези, които ще ви известя по-нататък от Мене самия и чрез силата на Светия Дух, Който ще ви бъде даден от Отца, бъдат разкрити на езичниците, за да узнаят това, което се отнася до този народ, който е остатък от дома Яковов и до народа ми, който ще бъде разпръснат от тях;
- 3 истина, истина ви казвам, че когато тези неща ще им бъдат сторени знайни от Отца и те ще дойдат от Отца, от тях към вас;
- 4 защото това е мъдрост в Отца те да бъдат установени на тази земя и да бъдат устроени като свободен народ чрез силата на Отца, тъй че тези неща да могат да произлязат от тях към остатъка от вашето потомство, за да може да се изпълни заветът, който Отец склучи със Своя народ, о, доме Израилев.
- 5 Ето защо, когато тези дела и делата, които ще бъдат сторени между вас оттук насетне, излязат от езичниците към вашето потомство, което ще чезне в неверие поради беззаконие,
- 6 защото тъй подобава на Отца, това да дойде чрез езичниците, за да може да покаже Той силата Си на езичниците, по причина на това, че езичниците, ако не вкоравят сърцата си, да могат да се покаят и да дойдат при Мене, и да бъдат кръстени в Моето име, и да познаят истинските точки на Моето учение, за да могат да бъдат причислени към Моя народ, о, доме Израилев,
- 7 и когато тези неща станат, та потомството ти започне да узнава тези неща, ще им бъде дадено знамение, за да разберат, че делото на Отца в изпълнението на завета, който Той склучи с народа от дома Израилев, е вече започнало.

3 Nephi 21

And verily I say unto you, I give unto you a sign, that ye may know the time when these things shall be about to take place—that I shall gather in, from their long dispersion, my people, O house of Israel, and shall establish again among them my Zion;

And behold, this is the thing which I will give unto you for a sign—for verily I say unto you that when these things which I declare unto you, and which I shall declare unto you hereafter of myself, and by the power of the Holy Ghost which shall be given unto you of the Father, shall be made known unto the Gentiles that they may know concerning this people who are a remnant of the house of Jacob, and concerning this my people who shall be scattered by them;

Verily, verily, I say unto you, when these things shall be made known unto them of the Father, and shall come forth of the Father, from them unto you;

For it is wisdom in the Father that they should be established in this land, and be set up as a free people by the power of the Father, that these things might come forth from them unto a remnant of your seed, that the covenant of the Father may be fulfilled which he hath covenanted with his people, O house of Israel;

Therefore, when these works and the works which shall be wrought among you hereafter shall come forth from the Gentiles, unto your seed which shall dwindle in unbelief because of iniquity;

For thus it behooveth the Father that it should come forth from the Gentiles, that he may show forth his power unto the Gentiles, for this cause that the Gentiles, if they will not harden their hearts, that they may repent and come unto me and be baptized in my name and know of the true points of my doctrine, that they may be numbered among my people, O house of Israel;

And when these things come to pass that thy seed shall begin to know these things—it shall be a sign unto them, that they may know that the work of the Father hath already commenced unto the fulfilling of the covenant which he hath made unto the people who are of the house of Israel.

8 И когато този ден дойде, ще стане така, че царе ще затворят устата си; защото онова, което не им е било казано, те ще го видят, и онова, което не са чули, ще го узнаят.

9 Защото в този ден заради Мене, Отец ще сътвори едно дело, което ще бъде велико и чудно дело сред тях; и ще има някои сред тях, които не ще го повярват, макар че човек ще им го извести.

10 Но ето, животът на Моя служител ще бъде в ръката Ми. Ето защо, те не ще му навредят, макар че той ще бъде обезобразен заради тях. Обаче Аз ще го изцеля, защото ще искам да им покажа, че Моята мъдрост е по-голяма от лукавството на дявола.

11 Затова ще стане така, че всички, които не повярват на Моите слова, защото Аз съм Исус Христос, които слова Отец ще го накара да донесе на езичниците и ще му даде сила, за да ги донесе на езичниците (и това ще стане, тъкмо както каза Моисей), ще бъдат отхвърлени от средата на Моя народ, който е от завета.

12 И Моят народ, който е остатък от Якова, ще бъде сред езичниците, да, в тяхната среда, като лъв сред горски животни, като млад лъв сред стада от овце, който, ако мине сред тях, стъпка ги и ги разкъсва на парчета, и никоя не може да се избави.

13 Ръката им ще бъде вдигната срещу противниците им и всичките им врагове ще бъдат изтребени.

14 Да, горко на езичниците, освен ако не се покаят; защото ще стане така, че в него ден, казва Отец, ще отнема конете от средата ти и ще строша колесниците ти.

15 И ще изтребя градовете по земята ти, и ще срутя всичките ти укрепления.

16 И ще премахна магьосниците от страната ти, и не ще има повече гадатели.

17 И ще изтребя рисуваните и стоящите ти идоли от средата ти, и ти не ще се покланяш повече на творенията на ръцете си.

18 И ще изкореня дъбравите ти от твоята среда, и така ще разоря градовете ти.

And when that day shall come, it shall come to pass that kings shall shut their mouths; for that which had not been told them shall they see; and that which they had not heard shall they consider.

For in that day, for my sake shall the Father work a work, which shall be a great and a marvelous work among them; and there shall be among them those who will not believe it, although a man shall declare it unto them.

But behold, the life of my servant shall be in my hand; therefore they shall not hurt him, although he shall be marred because of them. Yet I will heal him, for I will show unto them that my wisdom is greater than the cunning of the devil.

Therefore it shall come to pass that whosoever will not believe in my words, who am Jesus Christ, which the Father shall cause him to bring forth unto the Gentiles, and shall give unto him power that he shall bring them forth unto the Gentiles, (it shall be done even as Moses said) they shall be cut off from among my people who are of the covenant.

And my people who are a remnant of Jacob shall be among the Gentiles, yea, in the midst of them as a lion among the beasts of the forest, as a young lion among the flocks of sheep, who, if he go through both treadeth down and teareth in pieces, and none can deliver.

Their hand shall be lifted up upon their adversaries, and all their enemies shall be cut off.

Yea, wo be unto the Gentiles except they repent; for it shall come to pass in that day, saith the Father, that I will cut off thy horses out of the midst of thee, and I will destroy thy chariots;

And I will cut off the cities of thy land, and throw down all thy strongholds;

And I will cut off witchcrafts out of thy land, and thou shalt have no more soothsayers;

Thy graven images I will also cut off, and thy standing images out of the midst of thee, and thou shalt no more worship the works of thy hands;

And I will pluck up thy groves out of the midst of thee; so will I destroy thy cities.

19 И ще стане така, че всички лъжи и измами, и завист, и спорове, и свещенически лукавства, и блудства ще бъдат премахнати.

20 Защото ще стане така, казва Отец, че в него ден този, който не се покае и не дойде при Моя Възлюбен Син, ще го отхвърля от Моя народ, о, доме Израилев.

21 И Аз ще упражня възмездие и ярост върху тях, тъкмо както върху друговерците, такива, каквито не са чували.

22 Но ако те се покаят и се вслушат в словата ми, и не вкоравят сърцата си, Аз ще основа църквата Си сред тях и те ще встъпят в завета, и ще бъдат причислени към този остатък от Якова, на който Аз съм дал тази земя в тяхно наследство.

23 И те ще помагат на Моя народ, остатъка от Якова, и също на всички тези от дома Израилев, които дойдат, да съградят град, който ще бъде наречен Новият Ерусалим.

24 И тогава те ще помогнат на Моя народ, който е разпръснат по цялото лице на земята, да бъде събран в Новия Ерусалим.

25 И тогава силата небесна ще слезе между тях; и Аз ще бъда също в средата.

26 И тогава делото на Отца ще започне в същия този ден, тъкмо когато това Евангелие ще бъде проповядвано сред остатъка от този народ. Истина ви казвам, че в този ден делото на Отца ще започне сред всички разпръснати от Моя народ, да, даже и сред племената, които бяха изгубени, тези, които Отец е извел въвн от Ерусалим.

27 Да, делото ще започне сред всички разпръснати от Моя народ с това, че Отец ще приготви пътя, по който те да дойдат при Мене, за да може да призоват Отца в Моето име.

28 Да, и тогава делото ще започне, с Отца сред всичките народи, приготвяйки пътя, по който Неговите люде да може да бъдат събрани в дома си в земята на тяхното наследство.

29 И те ще произлязат от всички народи; и те не ще излязат набързо, нито ще побегнат, защото Аз ще вървя пред тях, казва Отец, а Аз ще бъда задната им стража.

And it shall come to pass that all lyings, and deceivings, and envyings, and strifes, and priestcrafts, and whoredoms, shall be done away.

For it shall come to pass, saith the Father, that at that day whosoever will not repent and come unto my Beloved Son, them will I cut off from among my people, O house of Israel;

And I will execute vengeance and fury upon them, even as upon the heathen, such as they have not heard.

But if they will repent and hearken unto my words, and harden not their hearts, I will establish my church among them, and they shall come in unto the covenant and be numbered among this the remnant of Jacob, unto whom I have given this land for their inheritance;

And they shall assist my people, the remnant of Jacob, and also as many of the house of Israel as shall come, that they may build a city, which shall be called the New Jerusalem.

And then shall they assist my people that they may be gathered in, who are scattered upon all the face of the land, in unto the New Jerusalem.

And then shall the power of heaven come down among them; and I also will be in the midst.

And then shall the work of the Father commence at that day, even when this gospel shall be preached among the remnant of this people. Verily I say unto you, at that day shall the work of the Father commence among all the dispersed of my people, yea, even the tribes which have been lost, which the Father hath led away out of Jerusalem.

Yea, the work shall commence among all the dispersed of my people, with the Father to prepare the way whereby they may come unto me, that they may call on the Father in my name.

Yea, and then shall the work commence, with the Father among all nations in preparing the way whereby his people may be gathered home to the land of their inheritance.

And they shall go out from all nations; and they shall not go out in haste, nor go by flight, for I will go before them, saith the Father, and I will be their rearward.

3 Нефи 22

- 1 И тогава ще се сбъдне това, което е писано: Запей, о, неплодна, ти, която не раждаш; възкликни и изви-
кай от радост, ти, която не си изпитала родилни мъ-
ки; защото повече са чедата на самотната, отколко-
то чедата на омъжената съпруга, казва Господ.
- 2 Разшири мястото на шатрата си и нека опънат за-
весите на жилищата ти; не се скъпи, удължи върви-
те си и заякчи коловете си.
- 3 Защото ти ще се разпространиш надясно и наля-
во; потомството ти ще наследи езичниците и ще
направят запустелите градове да бъдат населени.
- 4 Не бой се, защото няма да бъдеш объркана; не се
смущавай, защото не ще бъдеш поругана; защото
ще забравиш позора на младостта си и няма да си
спомняш повече за укора на вдовството си.
- 5 Защото Създателят ти, Твоят съпруг, Господ на
Силите е името Му; и Той ще бъде наречен твой
Изкупител, Свети Израилев, Бог на цялата земя.
- 6 Защото Господ те повика като жена, напусната и
наскърбена духом, и като съпруга на младини, кога-
то ти беше отказано, казва твоят Бог.
- 7 За малко време Аз те изоставих, но с голяма ми-
лост ще те събера.
- 8 В малък гняв скрих за един миг лицето Си от те-
бе, но с вечна доброта ще те помилвам, казва
Господ, твоят Изкупител.
- 9 Защото това за Мене е като водите на Ной, защо-
то както се заклех, че водите Ноеви не ще дойдат
повече на земята, тъй се заклех, че повече не ще ти
се гневя.
- 10 Защото планините ще изчезнат и хълмовете ще
се поместят, но Моята доброта няма да отстъпи от
тебе, нито заветът на Моя мир ще се отнеме, казва
Господ, Който е милостив към тебе.
- 11 О, ти, оскъргана и подхвърляна от бури, и безу-
тешна! Ето, Аз ще положа камъните ти с ярки цве-
тове и ще положа основата ти от сапфири.
- 12 И ще направя прозорците ти от ахати и портите
ти от рубини, и всичките ти огради от хубави камъ-
ни.

3 Nephi 22

And then shall that which is written come to pass: Sing,
O barren, thou that didst not bear; break forth into
singing, and cry aloud, thou that didst not travail with
child; for more are the children of the desolate than the
children of the married wife, saith the Lord.

Enlarge the place of thy tent, and let them stretch
forth the curtains of thy habitations; spare not,
lengthen thy cords and strengthen thy stakes;

For thou shalt break forth on the right hand and on
the left, and thy seed shall inherit the Gentiles and make
the desolate cities to be inhabited.

Fear not, for thou shalt not be ashamed; neither be
thou confounded, for thou shalt not be put to shame;
for thou shalt forget the shame of thy youth, and shalt
not remember the reproach of thy youth, and shalt not
remember the reproach of thy widowhood any more.

For thy maker, thy husband, the Lord of Hosts is his
name; and thy Redeemer, the Holy One of Israel—the
God of the whole earth shall he be called.

For the Lord hath called thee as a woman forsaken
and grieved in spirit, and a wife of youth, when thou
wast refused, saith thy God.

For a small moment have I forsaken thee, but with
great mercies will I gather thee.

In a little wrath I hid my face from thee for a mo-
ment, but with everlasting kindness will I have mercy
on thee, saith the Lord thy Redeemer.

For this, the waters of Noah unto me, for as I have
sworn that the waters of Noah should no more go over
the earth, so have I sworn that I would not be wroth
with thee.

For the mountains shall depart and the hills be re-
moved, but my kindness shall not depart from thee, nei-
ther shall the covenant of my peace be removed, saith
the Lord that hath mercy on thee.

O thou afflicted, tossed with tempest, and not com-
forted! Behold, I will lay thy stones with fair colors, and
lay thy foundations with sapphires.

And I will make thy windows of agates, and thy gates
of carbuncles, and all thy borders of pleasant stones.

13 И всички твои чедата ще бъдат поучавани от
Господа, и голям ще бъде мирът на чедата ти.

14 С правда ще се утвърдиш; ще бъдеш далеч от угнетение, защото не ще се боиш; и далеч от ужас, защото той не ще се приближи до тебе.

15 Ето, те сигурно ще се съюзят срещу тебе, обаче не чрез Мене; всички, които се съберат срещу тебе, ще паднат заради тебе.

16 Ето, Аз създадох ковача, който духа въглицата в огъня и който произвежда сечиво за работата си; Аз създадох също и разсипника, за да унищожаваш.

17 Никакво оръжие, скроено срещу тебе, няма да успее; и всеки език, който те хули в съд, ти ще го осъдиш. Това е наследството на слугите Господни и правдата им е от Мене, казва Господ.

And all thy children shall be taught of the Lord; and great shall be the peace of thy children.

In righteousness shalt thou be established; thou shalt be far from oppression for thou shalt not fear, and from terror for it shall not come near thee.

Behold, they shall surely gather together against thee, not by me; whosoever shall gather together against thee shall fall for thy sake.

Behold, I have created the smith that bloweth the coals in the fire, and that bringeth forth an instrument for his work; and I have created the waster to destroy.

No weapon that is formed against thee shall prosper; and every tongue that shall revile against thee in judgment thou shalt condemn. This is the heritage of the servants of the Lord, and their righteousness is of me, saith the Lord.

3 Нефи 23

- 1 И сега, ето, Аз ви казвам, че вие трябва да изучавате тези неща. Да, давам ви заповед да изучавате усърдно тези неща, защото велики са словата на Исаия.
- 2 Защото наистина той говори относно всички тези неща, касаещи Моя народ, който е от дома Израилев; затова нужно е той също да говори и на езичниците.
- 3 И всички неща, които той каза, са били и ще бъдат, тъкмо според словата, казани от него.
- 4 Прочее, обърнете внимание на словата Ми; запишете всички неща, които съм ви казал; и съгласно времето и според волята на Отца, те ще стигнат до езичниците.
- 5 И който се вслуша в словата Ми, покае се и бъде кръстен, същият ще бъде спасен. Изучавайте пророците, защото има много от тях, които свидетелстват за тези неща.
- 6 И сега стана така, че след като Исус произнесе тези слова, Той им каза отново, след като им разясни всички писания, които бяха получили. Той им каза: Ето, други писания бих желал да напишете, такива, каквито сега нямате.
- 7 И стана така, че Той каза на Нефи: Донеси летописа, който ти си водил.
- 8 И когато Нефи донесе летописите и ги сложи пред Него, Той хвърли поглед върху тях и каза:
- 9 Истина ви казвам: Аз заповядах на Моя слуга Самуил Ламанита да свидетелства на този народ, че в деня, когато Отец ще прослави името Си в Мене, ще има много светии, които ще се вдигнат от мъртвите и ще се явят на мнозина, и ще им служат. И Той им каза: Не беше ли така?
- 10 И Неговите ученици Му отговориха и казаха: Да, Господи, Самуил пророкуваше според словата Ти и те всички се изпълниха.
- 11 И Исус им каза: Как стана така, че не сте записали това, че много светии се вдигнаха, явиха се на мнозина и им служиха?

3 Nephi 23

And now, behold, I say unto you, that ye ought to search these things. Yea, a commandment I give unto you that ye search these things diligently; for great are the words of Isaiah.

For surely he spake as touching all things concerning my people which are of the house of Israel; therefore it must needs be that he must speak also to the Gentiles.

And all things that he spake have been and shall be, even according to the words which he spake.

Therefore give heed to my words; write the things which I have told you; and according to the time and the will of the Father they shall go forth unto the Gentiles.

And whosoever will hearken unto my words and repenteth and is baptized, the same shall be saved. Search the prophets, for many there be that testify of these things.

And now it came to pass that when Jesus had said these words he said unto them again, after he had expounded all the scriptures unto them which they had received, he said unto them: Behold, other scriptures I would that ye should write, that ye have not.

And it came to pass that he said unto Nephi: Bring forth the record which ye have kept.

And when Nephi had brought forth the records, and laid them before him, he cast his eyes upon them and said:

Verily I say unto you, I commanded my servant Samuel, the Lamanite, that he should testify unto this people, that at the day that the Father should glorify his name in me that there were many saints who should arise from the dead, and should appear unto many, and should minister unto them. And he said unto them: Was it not so?

And his disciples answered him and said: Yea, Lord, Samuel did prophesy according to thy words, and they were all fulfilled.

And Jesus said unto them: How be it that ye have not written this thing, that many saints did arise and appear unto many and did minister unto them?

- 12 И стана така, че Нефи си спомни, че това не е било записано.
- 13 И стана така, че Исус заповяда, че това трябва да се запише; ето защо, то бе записано според Неговата заповед.
- 14 И сега стана така, че когато Исус разясни всички писания наведнъж, които те бяха записали, Той им заповяда да проповядват нещата, които им беше разяснил.

And it came to pass that Nephi remembered that this thing had not been written.

And it came to pass that Jesus commanded that it should be written; therefore it was written according as he commanded.

And now it came to pass that when Jesus had expounded all the scriptures in one, which they had written, he commanded them that they should teach the things which he had expounded unto them.

3 Нефи 24

- 1 И стана така, че Той им заповяда да запишат словата, които Отец беше дал на Малахия и които Той трябваше да им каже. И стана така, че след като те бяха записани, Той ги разясни. И тези са словата, които Той им рече, казвайки: Тъй рече Отец на Малахия — Ето, Аз ще проводя вестителя Си и той ще приготви пътя пред Мене, и Господ, Когото вие търсите, внезапно ще дойде в храма Си, тъкмо вестителят на завета, на Когото се наслаждавате; ето, Той ще дойде, казва Господ на Силите.
- 2 Но кой може да издържи деня на пришествието Му и кой ще устои, когато Той се появи? Защото Той е като огън на пречиствач и като сапун на тепавичар.
- 3 И Той ще седне като един, който претопява и пречиства сребро; и Той ще очисти синовете на Левий, и ще ги прочисти като злато и сребро, за да могат да принесат на Господа приношение в праведност.
- 4 Тогава приношението на Юда и на Ерусалим ще бъде приятно на Господа, както в старите дни и както в прежните години.
- 5 И ще се приближа до вас за съд, и ще съм бърз свидетел против баятелите и против прелюбодейците, и против кълнещите се лъжливо, и против онези, които угнетяват наемника в заплатата му, вдовицата и сирачето, и отблъскват чужденеца, и не се боят от Мене, казва Господ на Силите.
- 6 Защото Аз съм Господ, Аз не семеня; поради това, вие, синове Яковови, не сте изтребени.
- 7 От дните на бащите си вие се отклонихте от обредите Ми и не ги спазвахте. Върнете се при Мене и Аз ще се върна при вас, казва Господ на Силите. Но вие казвате: В какво да се върнем?
- 8 Ще краде ли човек Бога? Обаче вие Ме крадохте. Но говорите: В какво Те крадем? В десетъците и приношенията.
- 9 Вие сте проклетни с клетва, защото вие Ме крадохте, тъкмо целият този народ.

3 Nephi 24

And it came to pass that he commanded them that they should write the words which the Father had given unto Malachi, which he should tell unto them. And it came to pass that after they were written he expounded them. And these are the words which he did tell unto them, saying: Thus said the Father unto Malachi — Behold, I will send my messenger, and he shall prepare the way before me, and the Lord whom ye seek shall suddenly come to his temple, even the messenger of the covenant, whom ye delight in; behold, he shall come, saith the Lord of Hosts.

But who may abide the day of his coming, and who shall stand when he appeareth? For he is like a refiner's fire, and like fuller's soap.

And he shall sit as a refiner and purifier of silver; and he shall purify the sons of Levi, and purge them as gold and silver, that they may offer unto the Lord an offering in righteousness.

Then shall the offering of Judah and Jerusalem be pleasant unto the Lord, as in the days of old, and as in former years.

And I will come near to you to judgment; and I will be a swift witness against the sorcerers, and against the adulterers, and against false swearers, and against those that oppress the hireling in his wages, the widow and the fatherless, and that turn aside the stranger, and fear not me, saith the Lord of Hosts.

For I am the Lord, I change not; therefore ye sons of Jacob are not consumed.

Even from the days of your fathers ye are gone away from mine ordinances, and have not kept them. Return unto me and I will return unto you, saith the Lord of Hosts. But ye say: Wherein shall we return?

Will a man rob God? Yet ye have robbed me. But ye say: Wherein have we robbed thee? In tithes and offerings.

Ye are cursed with a curse, for ye have robbed me, even this whole nation.

10 Донесете всичките десетъци в хранилището, за да има храна в дома Ми; и изпитайте Ме сега в това, казва Господ на Силите, дали няма да ви разтвори отворите небесни и да излея благословии върху вас, тъй щото да няма достатъчно място да ги побере.

11 И заради вас ще смърдя поглъщача, и той няма повече да опустошава плодовете на земята ви; нито пък лозата ви ще хвърля плода си преждевременно на полето, казва Господ на Силите.

12 И всичките народи ще ви наричат благословени, защото ще бъдете възхитителна земя, казва Господ на Силите.

13 Словата ви са били безочливи пред Мене, казва Господ. А казвате: Какво сме говорили против Тебе?

14 Вие казахте: Напрасно е да служим на Бога и каква полза, че сме спазвали обредите Му и че сме ходили с жалене пред Господа на Силите?

15 И сега, ние считаме горделивите за щастливи; да, ония, които вършат нечестие, по-добре се нареждат; да, онези, които изкушават Бога, са дори избавени.

16 Тогава онези, които се бояха от Господа, често си говореха един на друг и Господ се вслуша и чу; и паметна книга се написа пред Него за онези, които се бояха от Господа и мислеха за името Му.

17 И те ще бъдат Мои, казва Господ на Силите, в него ден, когато Аз приготвя скъпоценностите Си; и Аз ще ги пощадя, както човек пощадява собствения си син, който му служи.

18 Тогава ще се върнете и ще разпознаете праведните от нечестивите, този, който служи на Бога, от този, който не Му служи.

Bring ye all the tithes into the storehouse, that there may be meat in my house; and prove me now herewith, saith the Lord of Hosts, if I will not open you the windows of heaven, and pour you out a blessing that there shall not be room enough to receive it.

And I will rebuke the devourer for your sakes, and he shall not destroy the fruits of your ground; neither shall your vine cast her fruit before the time in the fields, saith the Lord of Hosts.

And all nations shall call you blessed, for ye shall be a delightsome land, saith the Lord of Hosts.

Your words have been stout against me, saith the Lord. Yet ye say: What have we spoken against thee?

Ye have said: It is vain to serve God, and what doth it profit that we have kept his ordinances and that we have walked mournfully before the Lord of Hosts?

And now we call the proud happy; yea, they that work wickedness are set up; yea, they that tempt God are even delivered.

Then they that feared the Lord spake often one to another, and the Lord hearkened and heard; and a book of remembrance was written before him for them that feared the Lord, and that thought upon his name.

And they shall be mine, saith the Lord of Hosts, in that day when I make up my jewels; and I will spare them as a man spareth his own son that serveth him.

Then shall ye return and discern between the righteous and the wicked, between him that serveth God and him that serveth him not.

3 Нефи 25

- 1 Защото ето, идва денят, който ще гори като пещ; и всички горделиви, да, и всички, които вършат нечестие, ще бъдат плява; и идващият ден ще ги изгори, казва Господ на Силите, та няма да им остави ни корен, ни клон.
- 2 Но за вас, които се боите от името Ми, Синът на Праведността ще се вдигне с изцеление в крилата Си; и ще излезете, и ще растете като телци в обор.
- 3 И ще стъпчете нечестивите, защото те ще бъдат пепел под стъпалата на нозете ви в него ден, когато Аз ще извърша това, казва Господ на Силите.
- 4 Помнете закона на Моисей, Моя слуга, на когото Аз заповядах в Хорив за целия Израил с повеленията и разпоредбите.
- 5 Ето, Аз ще ви изпратя Илия, пророка, преди да настъпи великият и страшен ден Господен.
- 6 И той ще обърне сърцата на бащите към чедата и сърцата на чедата към бащите им, за да не дойда и поразя земята с проклетие.

3 Nephi 25

For behold, the day cometh that shall burn as an oven; and all the proud, yea, and all that do wickedly, shall be stubble; and the day that cometh shall burn them up, saith the Lord of Hosts, that it shall leave them neither root nor branch.

But unto you that fear my name, shall the Son of Righteousness arise with healing in his wings; and ye shall go forth and grow up as calves in the stall.

And ye shall tread down the wicked; for they shall be ashes under the soles of your feet in the day that I shall do this, saith the Lord of Hosts.

Remember ye the law of Moses, my servant, which I commanded unto him in Horeb for all Israel, with the statutes and judgments.

Behold, I will send you Elijah the prophet before the coming of the great and dreadful day of the Lord;

And he shall turn the heart of the fathers to the children, and the heart of the children to their fathers, lest I come and smite the earth with a curse.

3 Нефи 26

- 1 И сега стана така, че когато Исус изрече тези неща, Той ги разясни на множеството; и Той им обясни всички неща, и големи, и малки.
- 2 И Той каза: Тези писания, които вие няхахте с вас, Отец Ми заповяда да ви ги дам, защото това беше според Неговата мъдрост — те да бъдат дадени те на бъдещите поколения.
- 3 И Той разясни всички неща, тъкмо от началото, чак до времето, когато Той ще дойде в славата Си, да, дори всички неща, които ще станат по лицето на земята, даже додето елементите ѝ се стопят от пламтяща горещина и земята бъде нагъната като свитък, и небесата и земята преминат.
- 4 И дори до великия и последен ден, когато всички люде и всички племена, и всички народи, и езици ще застанат пред Бога да бъдат съдени за делата им, били те добри или били те зли:
- 5 Ако са добри — на възкресение за живот вечен; и ако са зли, на възкресение за осъждане; бидейки паралелни, едното на едната страна, а другото — на другата страна, съгласно милостта и правосъдието, и святостта, която е в Христа, Който беше, преди светът да почне.
- 6 И сега, не може да се напише в тази книга дори и една стотна част от нещата, на които Исус наистина учеше людете.
- 7 Но ето, плочите на Нефи съдържат по-голямата част от нещата, с които Той поучаваше народа.
- 8 И аз записах тези неща, които са по-малка част от нещата, с които Той поучаваше людете; и аз ги написах с намерение те да може да бъдат донесени отново на този народ от езичниците, според словата, които Исус Христос е изрекъл.
- 9 И когато те ще са получили това, което е необходимо да имат най-напред, за да се изпита вярата им, и ако стане така, че те повярват в тези неща, тогава и по-великите неща ще им бъдат показани.
- 10 Но ако бъде така, че те не повярват в тези неща, тогава по-великите ще им бъдат задържани за тяхно осъждане.

3 Nephi 26

And now it came to pass that when Jesus had told these things he expounded them unto the multitude; and he did expound all things unto them, both great and small.

And he saith: These scriptures, which ye had not with you, the Father commanded that I should give unto you; for it was wisdom in him that they should be given unto future generations.

And he did expound all things, even from the beginning until the time that he should come in his glory— yea, even all things which should come upon the face of the earth, even until the elements should melt with fervent heat, and the earth should be wrapt together as a scroll, and the heavens and the earth should pass away;

And even unto the great and last day, when all people, and all kindreds, and all nations and tongues shall stand before God, to be judged of their works, whether they be good or whether they be evil—

If they be good, to the resurrection of everlasting life; and if they be evil, to the resurrection of damnation; being on a parallel, the one on the one hand and the other on the other hand, according to the mercy, and the justice, and the holiness which is in Christ, who was before the world began.

And now there cannot be written in this book even a hundredth part of the things which Jesus did truly teach unto the people;

But behold the plates of Nephi do contain the more part of the things which he taught the people.

And these things have I written, which are a lesser part of the things which he taught the people; and I have written them to the intent that they may be brought again unto this people, from the Gentiles, according to the words which Jesus hath spoken.

And when they shall have received this, which is expedient that they should have first, to try their faith, and if it shall so be that they shall believe these things then shall the greater things be made manifest unto them.

And if it so be that they will not believe these things, then shall the greater things be withheld from them, unto their condemnation.

11 И ето, аз бях почти готов да ги напиша, всичко това, което беше издълбано върху плочите на Нефи, но Господ ми го забрани, казвайки: Аз ще изпитам вярата на Моя народ.

12 Ето защо, аз, Мормон, пиша нещата, които са ми заповядани от Господа. И сега, аз, Мормон, слагам край на моите сказания и продължавам да пиша за нещата, за които ми е заповядано.

13 Затова аз бих желал да видите, че Господ наистина поучаваше народа в продължение на три дена; и след това Той им се явяваше често, и разчупваше често хляба, и го благославяше, и им го раздаваше.

14 И стана така, че Той поучаваше и служеше на децата на множеството, за което се говори, и им развърза езиците, и те казаха на бащите си велики и чудни неща, дори по-велики неща от тези, които Той беше разкрил на народа; и Той им развърза езиците, за да могат да говорят.

15 И стана така, че след като Той се възнесе на небесата, втория път, когато Той им се показа и бе отишъл при Отца, след като изцели всичките им болни и сакатите им, и отвори очите на слепите им, и отпуши ушите на глухите, и даже бе сторил всякакъв вид изцеления сред тях, и вдигна един човек от мъртвите, и беше показал силата Си на тях, и се беше възнесъл при Отца,

16 ето, стана така, че на другия ден множеството се събра наедно и те видяха и чуха тези деца; да, даже бебета отвориха устите си и изричаха чудни неща; и нещата, които те изрекоха, бяха забранени, та никой човек да не може да ги запише.

17 И стана така, че учениците, които Исус бе избрал, започнаха оттогава насетне да кръщават и да поучават всички, които идваха при тях; и всичките, кръстени в името на Исуса, бяха изпълнени със Светия Дух.

18 И много от тях видяха и чуха неизказваеми неща, които не е законно да се запишат.

19 И те се поучаваха и си служеха едни други; и имаха всички неща общи между тях, като всеки човек се отнасяше справедливо към другия.

Behold, I was about to write them, all which were engraven upon the plates of Nephi, but the Lord forbade it, saying: I will try the faith of my people.

Therefore I, Mormon, do write the things which have been commanded me of the Lord. And now I, Mormon, make an end of my sayings, and proceed to write the things which have been commanded me.

Therefore, I would that ye should behold that the Lord truly did teach the people, for the space of three days; and after that he did show himself unto them oft, and did break bread oft, and bless it, and give it unto them.

And it came to pass that he did teach and minister unto the children of the multitude of whom hath been spoken, and he did loose their tongues, and they did speak unto their fathers great and marvelous things, even greater than he had revealed unto the people; and he loosed their tongues that they could utter.

And it came to pass that after he had ascended into heaven—the second time that he showed himself unto them, and had gone unto the Father, after having healed all their sick, and their lame, and opened the eyes of their blind and unstopped the ears of the deaf, and even had done all manner of cures among them, and raised a man from the dead, and had shown forth his power unto them, and had ascended unto the Father—

Behold, it came to pass on the morrow that the multitude gathered themselves together, and they both saw and heard these children; yea, even babes did open their mouths and utter marvelous things; and the things which they did utter were forbidden that there should not any man write them.

And it came to pass that the disciples whom Jesus had chosen began from that time forth to baptize and to teach as many as did come unto them; and as many as were baptized in the name of Jesus were filled with the Holy Ghost.

And many of them saw and heard unspeakable things, which are not lawful to be written.

And they taught, and did minister one to another; and they had all things common among them, every man dealing justly, one with another.

20 И стана така, че те направиха всички неща, точно
както Исус им бе заповядал.

21 И тези, които бяха кръстени в името на Исуса,
бяха наречени църквата на Христа.

And it came to pass that they did do all things even as
Jesus had commanded them.

And they who were baptized in the name of Jesus
were called the church of Christ.

3 Нефи 27

- 1 И стана така, че докато учениците на Исуса пътуваха и проповядваха нещата, които бяха видели и чули, и кръщаваха в името на Исуса, случи се, че учениците се събраха заедно и се обединиха в усърдна молитва и пост.
- 2 И Исус им се яви отново, защото те се молеха на Отца в Неговото име; и Исус дойде и застана сред тях, и им каза: Какво искате да ви дам?
- 3 И те Му казаха: Господи, ние искаме да ни кажеш името, с което да наричаме тази църква; понеже има спорове между хората по този въпрос.
- 4 И Господ им каза: Истина, истина ви казвам, защото хората трябва да роптаят и да спорят заради това нещо?
- 5 Не са ли чели писанията, които казват, че вие трябва да вземете върху си името на Христа, което е Моето име? Защото с това име ще бъдете призвани в последния ден.
- 6 И който вземе върху си Моето име и устои до края, същият ще бъде спасен в последния ден.
- 7 Ето защо всичко, което правите, ще го правите в Мое име; ето защо, вие ще наречете църквата на Мое име; и ще призовете Отца в Моето име, за да благослови църквата заради Мене.
- 8 И как да бъде Моя църква, освен ако не е наречена на Мое име? Защото, ако една църква е наречена на Моисеевото име, тогава тя е църквата на Моисей; или ако тя е наречена на името на човек, тогава тя е църква човешка; но ако тя е наречена на Моето име, тогава тя е Моята църква, ако е изградена върху Моето Евангелие.
- 9 Истина ви казвам, че вие сте съградени върху Моето Евангелие; ето защо трябва каквото и да наричате, да го наречете с Моето име; затова, ако призовете Отца за църквата, ако това е в Мое име, Отец ще ви чуе.

3 Nephi 27

And it came to pass that as the disciples of Jesus were journeying and were preaching the things which they had both heard and seen, and were baptizing in the name of Jesus, it came to pass that the disciples were gathered together and were united in mighty prayer and fasting.

And Jesus again showed himself unto them, for they were praying unto the Father in his name; and Jesus came and stood in the midst of them, and said unto them: What will ye that I shall give unto you?

And they said unto him: Lord, we will that thou wouldst tell us the name whereby we shall call this church; for there are disputations among the people concerning this matter.

And the Lord said unto them: Verily, verily, I say unto you, why is it that the people should murmur and dispute because of this thing?

Have they not read the scriptures, which say ye must take upon you the name of Christ, which is my name? For by this name shall ye be called at the last day;

And whoso taketh upon him my name, and endureth to the end, the same shall be saved at the last day.

Therefore, whatsoever ye shall do, ye shall do it in my name; therefore ye shall call the church in my name; and ye shall call upon the Father in my name that he will bless the church for my sake.

And how be it my church save it be called in my name? For if a church be called in Moses' name then it be Moses' church; or if it be called in the name of a man then it be the church of a man; but if it be called in my name then it is my church, if it so be that they are built upon my gospel.

Verily I say unto you, that ye are built upon my gospel; therefore ye shall call whatsoever things ye do call, in my name; therefore if ye call upon the Father, for the church, if it be in my name the Father will hear you;

10 И ако е тъй, че църквата е изградена върху Моето Евангелие, тогава Отец ще покаже делата Си в нея.

11 Но ако тя не е изградена върху Моето Евангелие, а е изградена върху делата човешки или делата дяволски, истина ви казвам, че те ще се радват за кратко време на делата си, и скоро идва краят, и те ще са отсечени и хвърлени в огъня, откъдето връщане няма.

12 Защото делата им ги следват и заради техните дела те са отсечени; затова помнете нещата, които ви казах.

13 Ето, Аз ви дадох Моето Евангелие и това е Евангелието, което ви дадох — че Аз дойдох в света, за да върша волята на Моя Отец, защото Моят Отец Ме изпрати.

14 И Моят Отец Ме изпрати, за да мога да бъда издигнат на кръста; за да мога, след като бъда издигнат на кръста, да привлека всички човечеци към Мене и тъй както Аз бях издигнат от човеците, тъкмо тъй човеците да бъдат вдигнати от Отца, за да застанат пред Мене и да бъдат съдени според делата им, били те добри или били те зли.

15 И поради тази причина Аз бях вдигнат; ето защо, според силата на Отца Аз ще привлека всичките човечеци към Мене, за да може да бъдат съдени според делата им.

16 И ще стане така, че всеки, който се покае и е кръстен в Моето име, същият ще бъде изпълнен; и ако устои до края, ето, него ще считам за невинен пред Моя Отец в него ден, когато ще застана да съдя света.

17 А онзи, който не устои до края, той ще бъде отсечен и хвърлен в огъня, откъдето не може да се върне повече, заради правосъдието на Отца.

18 И това е словото, което Той е дал на чедата човешки. И поради тази причина Той изпълнява словата, които е дал; и Той не лъже, а изпълнява всичките Си слова.

And if it so be that the church is built upon my gospel then will the Father show forth his own works in it.

But if it be not built upon my gospel, and is built upon the works of men, or upon the works of the devil, verily I say unto you they have joy in their works for a season, and by and by the end cometh, and they are hewn down and cast into the fire, from whence there is no return.

For their works do follow them, for it is because of their works that they are hewn down; therefore remember the things that I have told you.

Behold I have given unto you my gospel, and this is the gospel which I have given unto you—that I came into the world to do the will of my Father, because my Father sent me.

And my Father sent me that I might be lifted up upon the cross; and after that I had been lifted up upon the cross, that I might draw all men unto me, that as I have been lifted up by men even so should men be lifted up by the Father, to stand before me, to be judged of their works, whether they be good or whether they be evil—

And for this cause have I been lifted up; therefore, according to the power of the Father I will draw all men unto me, that they may be judged according to their works.

And it shall come to pass, that whoso repenteth and is baptized in my name shall be filled; and if he endureth to the end, behold, him will I hold guiltless before my Father at that day when I shall stand to judge the world.

And he that endureth not unto the end, the same is he that is also hewn down and cast into the fire, from whence they can no more return, because of the justice of the Father.

And this is the word which he hath given unto the children of men. And for this cause he fulfilleth the words which he hath given, and he lieth not, but fulfilleth all his words.

19 И нищо нечисто не може да влезе в Неговото царство; ето защо, нищо не влиза в покоя Му, освен онези, които са очистили одеждите си в Моята кръв, поради тяхната вяра и покаяние за всичките им грехове и верността им до края.

20 Сега, тази е заповедта: Покайте се, вие, от всички земни краища, елате при Мене и бъдете кръстени в Моето име, за да може да бъдете осветени чрез приемането на Светия Дух, за да може да застанете неопетнени пред Мене в последния ден.

21 Истина, истина ви казвам, това е Моето Евангелие; и вие познавате нещата, които трябва да вършите в Моята църква; защото делата, които сте Ме виждали да върша, и вие ще ги вършите също; защото това, което сте Ме виждали да върша, тъкмо същото ще вършите.

22 Затова, ако вършите тези неща, благословени сте, защото ще бъдете вдигнати в последния ден.

23 Запишете нещата, които видяхте и чухте, освен онези, които са забранени.

24 Запишете делата на този народ, които ще бъдат тъкмо както е било писано за онова, което беше.

25 Защото ето, този народ ще бъде съден от книгите, които са написани и тези, които ще бъдат написани, защото чрез тях делата им ще станат знайни на човечите.

26 И ето, всичките неща са написани от Отца; ето защо, светът ще бъде съден според книгите, които ще бъдат написани.

27 И знайте, че вие ще бъдете съдии на този народ според правосъдието, което Аз ще ви дам и което ще бъде справедливо. Прочее, какви човеци трябва да бъдете вие? Истина ви казвам, тъкмо какъвто съм Аз.

28 И сега, Аз отивам при Отца. И истина ви казвам, каквито и неща да поискате от Отца в Мое име, ще ви се дадат.

29 Ето защо, искайте и ще получите; хлопайте и ще ви се отвори; защото този, който иска, получава, и на този, който хлопа, ще се отвори.

And no unclean thing can enter into his kingdom; therefore nothing entereth into his rest save it be those who have washed their garments in my blood, because of their faith, and the repentance of all their sins, and their faithfulness unto the end.

Now this is the commandment: Repent, all ye ends of the earth, and come unto me and be baptized in my name, that ye may be sanctified by the reception of the Holy Ghost, that ye may stand spotless before me at the last day.

Verily, verily, I say unto you, this is my gospel; and ye know the things that ye must do in my church; for the works which ye have seen me do that shall ye also do; for that which ye have seen me do even that shall ye do;

Therefore, if ye do these things blessed are ye, for ye shall be lifted up at the last day.

Write the things which ye have seen and heard, save it be those which are forbidden.

Write the works of this people, which shall be, even as hath been written, of that which hath been.

For behold, out of the books which have been written, and which shall be written, shall this people be judged, for by them shall their works be known unto men.

And behold, all things are written by the Father; therefore out of the books which shall be written shall the world be judged.

And know ye that ye shall be judges of this people, according to the judgment which I shall give unto you, which shall be just. Therefore, what manner of men ought ye to be? Verily I say unto you, even as I am.

And now I go unto the Father. And verily I say unto you, whatsoever things ye shall ask the Father in my name shall be given unto you.

Therefore, ask, and ye shall receive; knock, and it shall be opened unto you; for he that asketh, receiveth; and unto him that knocketh, it shall be opened.

30 И сега, ето, велика и пълна е радостта Ми за вас и за това поколение; да, дори и Отец също се радва, и всички свети ангели се радват за вас и за това поколение, защото никой от тях не е изгубен.

31 Ето, Аз бих желал да разберете; защото Аз имам пред вид тези, които са живи сега от това поколение; и никой от тях не е изгубен; и в тях Аз имам пълнотата на радостта.

32 Но ето, наскърбен съм за четвъртото поколение от това поколение, защото те са отведени в плен от оногова, тъкмо както беше синът на погибелта; защото те ще Ме продадат за сребро и за злато, и за онова, което молец разяжда и крадци подкопават и крадат. И в него ден Аз ще ги посетя, тъкмо като върна делата им върху техните собствени глави.

33 И стана така, че когато Исус свърши тези слова, Той каза на учениците Си: Влезте през стеснената порта; защото стеснена е портата и тесен е пътят, който води към живот, и малцина са, които го намират; но широка е портата и пространен е пътят, който води към смърт, и мнозина са тези, които вървят по него, докато не настъпи нощта, в която никой човек не може да работи.

And now, behold, my joy is great, even unto fulness, because of you, and also this generation; yea, and even the Father rejoiceth, and also all the holy angels, because of you and this generation; for none of them are lost.

Behold, I would that ye should understand; for I mean them who are now alive of this generation; and none of them are lost; and in them I have fulness of joy.

But behold, it sorroweth me because of the fourth generation from this generation, for they are led away captive by him even as was the son of perdition; for they will sell me for silver and for gold, and for that which moth doth corrupt and which thieves can break through and steal. And in that day will I visit them, even in turning their works upon their own heads.

And it came to pass that when Jesus had ended these sayings he said unto his disciples: Enter ye in at the strait gate; for strait is the gate, and narrow is the way that leads to life, and few there be that find it; but wide is the gate, and broad the way which leads to death, and many there be that travel therein, until the night cometh, wherein no man can work.

3 Нефи 28

- 1 И стана така, че след като изрече тези слова, Исус говорѝ на учениците Си поотделно, казвайки им: Какво желаете от Мене, след като отида при Отца?
- 2 И те всички, с изключение на трима, Му отговориха, казвайки: Ние желаем, след като доживеем човешката възраст, нашето служение, в което Ти ни призова, да може да има край, за да може да дойдем бързо при Теб в Твоето царство.
- 3 И Той им каза: Благословени сте вие, защото поискахте това от Мене; ето защо, след като навършите седемдесет и две години, вие ще дойдете при Мене в царството Ми; и с Мене ще намерите покой.
- 4 И след като им говорѝ, Той се обърна към тримата и им каза: Какво искате да направя за вас, когато отида при Отца?
- 5 И те се насърбиха в сърцата си, защото не смееха да Му кажат това, което желяха.
- 6 И Той им каза: Ето, Аз знам помислите ви; вие пожелахте това, което пожела от Мен Иоан, Моят възлюбен, който беше с Мене в служението Ми, преди да бѝд издигнат от юдеите.
- 7 Ето защо, по-благословени сте вие, защото не ще вкусите никога смърт; а ще живеете, за да видите всички дела на Отца спрямо чедата човешки, чак докато всичките неща не бѝдат изпълнени според волята на Отца, когато Аз дойда в славата Си със силите небесни.
- 8 И вие никога не ще претърпите болките на смъртта; но когато дойда в славата Си, ще бѝдете променени в мигновението на окото от смъртност в безсмъртие; и тогава ще бѝдете благословени в царството на Моя Отец.
- 9 И още, докато бѝдете в плътта, вие не ще изпитвате болка, нито скръб, освен за греховете на света; и всичко това Аз ще направя заради нещото, което пожелахте от Мене, защото вие пожелахте да можете да довеждате при Мене душите човешки, докато свят светува.

3 Nephi 28

And it came to pass when Jesus had said these words, he spake unto his disciples, one by one, saying unto them: What is it that ye desire of me, after that I am gone to the Father?

And they all spake, save it were three, saying: We desire that after we have lived unto the age of man, that our ministry, wherein thou hast called us, may have an end, that we may speedily come unto thee in thy kingdom.

And he said unto them: Blessed are ye because ye desired this thing of me; therefore, after that ye are seventy and two years old ye shall come unto me in my kingdom; and with me ye shall find rest.

And when he had spoken unto them, he turned himself unto the three, and said unto them: What will ye that I should do unto you, when I am gone unto the Father?

And they sorrowed in their hearts, for they durst not speak unto him the thing which they desired.

And he said unto them: Behold, I know your thoughts, and ye have desired the thing which John, my beloved, who was with me in my ministry, before that I was lifted up by the Jews, desired of me.

Therefore, more blessed are ye, for ye shall never taste of death; but ye shall live to behold all the doings of the Father unto the children of men, even until all things shall be fulfilled according to the will of the Father, when I shall come in my glory with the powers of heaven.

And ye shall never endure the pains of death; but when I shall come in my glory ye shall be changed in the twinkling of an eye from mortality to immortality; and then shall ye be blessed in the kingdom of my Father.

And again, ye shall not have pain while ye shall dwell in the flesh, neither sorrow save it be for the sins of the world; and all this will I do because of the thing which ye have desired of me, for ye have desired that ye might bring the souls of men unto me, while the world shall stand.

10 И по тази причина вие ще имате пълнотата на радостта; и ще седнете в царството на Моя Отец; да, радостта ви ще бъде пълна, тъймо както Отец Ми е дал пълнотата на радостта; и вие ще бъдете тъймо като Мене, и Аз съм тъймо като Отца; и Отец, и Аз сме едно.

11 И Светият Дух свидетелства за Отца и за Мене; и Отец дава Светия Дух на чедата човешки заради Мене.

12 И стана така, че когато изговори тези слова, Исус докосна всеки един от тях с пръст, с изключение на тримата, които щяха да останат, след което Той си отиде.

13 И ето, небесата се отвориха и те бяха уловени нагоре в небесата, и видяха, и чуха неизказваеми неща.

14 И им беше забранено да ги изричат; нито пък им беше дадена сила да могат да изрекат нещата, които видяха и чуха.

15 И дали бяха в тялото или въвн от тялото, те не можеха да кажат; защото им се струваше като тяхно преображение и че бяха изменени от това тяло от плът в безсмъртно състояние, тъй че да могат да видят Божиите дела.

16 Но стана така, че те служеха отново по лицето на земята; при все това те не проповядваха за нещата, които бяха чули и видели заради заповедта, която им беше дадена в небесата.

17 И сега, дали те са смъртни или безсмъртни от деня на тяхното преображение, аз не знам.

18 Но според летописа, който е даден, аз знам, че те тръгнаха по земята и служеха на всички люде, като присъединяваха към църквата всички онези, които вярваха в техните проповеди; кръщаваха ги и тези, които бяха кръстени, получаваха Светия Дух.

19 И те бяха хвърляни в тъмница от тези, които не принадлежаха към църквата. Но тъмниците не можеха да ги задържат, защо биваха разцепвани на две.

And for this cause ye shall have fulness of joy; and ye shall sit down in the kingdom of my Father; yea, your joy shall be full, even as the Father hath given me fulness of joy; and ye shall be even as I am, and I am even as the Father; and the Father and I are one;

And the Holy Ghost beareth record of the Father and me; and the Father giveth the Holy Ghost unto the children of men, because of me.

And it came to pass that when Jesus had spoken these words, he touched every one of them with his finger save it were the three who were to tarry, and then he departed.

And behold, the heavens were opened, and they were caught up into heaven, and saw and heard unspeakable things.

And it was forbidden them that they should utter; neither was it given unto them power that they could utter the things which they saw and heard;

And whether they were in the body or out of the body, they could not tell; for it did seem unto them like a transfiguration of them, that they were changed from this body of flesh into an immortal state, that they could behold the things of God.

But it came to pass that they did again minister upon the face of the earth; nevertheless they did not minister of the things which they had heard and seen, because of the commandment which was given them in heaven.

And now, whether they were mortal or immortal, from the day of their transfiguration, I know not;

But this much I know, according to the record which hath been given—they did go forth upon the face of the land, and did minister unto all the people, uniting as many to the church as would believe in their preaching; baptizing them, and as many as were baptized did receive the Holy Ghost.

And they were cast into prison by them who did not belong to the church. And the prisons could not hold them, for they were rent in twain.

20 И те бяха хвърляни дълбоко в земята; но те пора-
зваха земята със словото Божие, тъй че чрез
Неговата сила те биваха избавяни от земните недра,
затова не можеха да изкопаят достатъчно дълбоки
ями, в които да ги зароят.

21 И на три пъти ги хвърляха в пещ, но те не постра-
даха.

22 И на два пъти бяха хвърляни в клетка с диви зве-
рове; и ето, те си играеха със зверовете, както детето
си играе с агне-сукалче и не пострадаха.

23 И стана така, че тъй те ходеха сред народа на
Нефи и проповядваха Евангелието на Христа на
всички люде по лицето на земята; и обръщаха люде-
те към Господа, и ги присъединяваха към църквата
на Христа, и тъй людето от това поколение бяха
благословени според словото на Исуса.

24 И сега, аз, Мормон, слагам край на речта относ-
но тези неща за известно време.

25 Ето, аз щях за малко да запиша имената на тези,
които няма да вкусят никога смъртта, но Господ
забрани; ето защо, Аз не ги пиша, защото те са скри-
ти от света.

26 Но ето, аз съм ги виждал и те са ми служили.

27 И ето, те ще бъдат сред езичниците, но езичници-
те няма да ги познаят.

28 Те ще бъдат също и сред юдеите, но юдеите няма
да ги познаят.

29 И ще стане така, че когато Господ намери за доб-
ре в мъдростта Си, те ще служат на всички пръс-
нати племена Израилеви и на всички народи, пле-
мена, езици и люде и ще доведат много души от тях
при Исуса, за да може да бъде задоволено желание-
то им, а също и заради убедителната сила Божия,
която е в тях.

30 И те са като ангелите Божи, и ако се помолят на
Отца в името на Исуса, те могат да се явят на който
и да е човек, според както намерят за добре.

31 Прочее, велики и чудни дела ще бъдат извърше-
ни от тях преди великия и приближаващ ден, когато
всички люде със сигурност трябва да застанат пред
съдийския престол на Христа.

And they were cast down into the earth; but they did
smite the earth with the word of God, insomuch that by
his power they were delivered out of the depths of the
earth; and therefore they could not dig pits sufficient to
hold them.

And thrice they were cast into a furnace and received
no harm.

And twice were they cast into a den of wild beasts;
and behold they did play with the beasts as a child with
a suckling lamb, and received no harm.

And it came to pass that thus they did go forth
among all the people of Nephi, and did preach the
gospel of Christ unto all people upon the face of the
land; and they were converted unto the Lord, and were
united unto the church of Christ, and thus the people
of that generation were blessed, according to the word
of Jesus.

And now I, Mormon, make an end of speaking con-
cerning these things for a time.

Behold, I was about to write the names of those who
were never to taste of death, but the Lord forbade;
therefore I write them not, for they are hid from the
world.

But behold, I have seen them, and they have minist-
tered unto me.

And behold they will be among the Gentiles, and the
Gentiles shall know them not.

They will also be among the Jews, and the Jews shall
know them not.

And it shall come to pass, when the Lord seeth fit in
his wisdom that they shall minister unto all the scat-
tered tribes of Israel, and unto all nations, kindreds,
tongues and people, and shall bring out of them unto
Jesus many souls, that their desire may be fulfilled, and
also because of the convincing power of God which is in
them.

And they are as the angels of God, and if they shall
pray unto the Father in the name of Jesus they can show
themselves unto whatsoever man it seemeth them good.

Therefore, great and marvelous works shall be
wrought by them, before the great and coming day
when all people must surely stand before the judgment-
seat of Christ;

32 Да, дори и сред езичниците ще има велико и чудно дело, извършено от тях преди съдния ден.

33 И ако имахте всички писания, които разказват за всички чудни дела на Христа, вие щяхте да знаете, че според словата на Христа тези неща трябва със сигурност да дойдат.

34 И горко на оногова, който не ще се вслуша в словата на Исуса, и на онези, които Той избра и изпрати сред людете; защото, който не приема словата на Исуса и словата на онези, които Той изпрати, Него не приема; ето защо, Той не ще приеме такъв в последния ден.

35 И по-добре би било за тях да не бяха се раждали. Защото мислите ли, че можете да се отървете от правосъдието на един обиден Бог, Който е тъпкан под човешки нозе, и че с това би могло да дойде спасението?

36 И сега, ето, когато говорих за онези, които Господ беше избрал, да, тъкмо тези трима ученици, които бяха уловени в небесата, аз казах, че не знам дали те бяха пречистени от смъртност в безсмъртие —

37 Но ето, след като написах това, аз попитах Господа и Той ми разкри, че е било нужно да бъде сторена промяна на телата им, иначе е трябвало те да вкусят смъртта.

38 Затова, за да могат да не вкусят смъртта, била е извършена промяна на телата им, за да не могат да страдат нито от болка, нито от скръб, освен ако не е за греховете на света.

39 Сега, тази промяна не е като онази, която ще стане в последния ден; но имаше промяна, извършена над тях, тъй че Сатана да няма сила над тях, та да не ги изкушава; те бяха осветени по плът, тъй че бяха станали святи и земните сили не можеха да ги спрат.

40 И те трябваше да останат в това състояние до съдния ден на Христа; и в него ден те трябваше да получат друга голяма промяна, и да бъдат приети в царството на Отца, за да не излязат повече оттам, но за да живеят вечно с Бога в небесата.

Yea even among the Gentiles shall there be a great and marvelous work wrought by them, before that judgment day.

And if ye had all the scriptures which give an account of all the marvelous works of Christ, ye would, according to the words of Christ, know that these things must surely come.

And wo be unto him that will not hearken unto the words of Jesus, and also to them whom he hath chosen and sent among them; for whoso receiveth not the words of Jesus and the words of those whom he hath sent receiveth not him; and therefore he will not receive them at the last day;

And it would be better for them if they had not been born. For do ye suppose that ye can get rid of the justice of an offended God, who hath been trampled under feet of men, that thereby salvation might come?

And now behold, as I spake concerning those whom the Lord hath chosen, yea, even three who were caught up into the heavens, that I knew not whether they were cleansed from mortality to immortality—

But behold, since I wrote, I have inquired of the Lord, and he hath made it manifest unto me that there must needs be a change wrought upon their bodies, or else it needs be that they must taste of death;

Therefore, that they might not taste of death there was a change wrought upon their bodies, that they might not suffer pain nor sorrow save it were for the sins of the world.

Now this change was not equal to that which shall take place at the last day; but there was a change wrought upon them, insomuch that Satan could have no power over them, that he could not tempt them; and they were sanctified in the flesh, that they were holy, and that the powers of the earth could not hold them.

And in this state they were to remain until the judgment day of Christ; and at that day they were to receive a greater change, and to be received into the kingdom of the Father to go no more out, but to dwell with God eternally in the heavens.

3 Нефи 29

- 1 И сега, ето, аз ви казвам, че когато Господ намери за уместно в мъдростта Си, тези сказания ще стигнат до езичниците според словото Му; и тогава ще научите, че заветът, който Отец склучи с чедата Израилеви относно тяхното възстановяване в земите на тяхното наследство, вече е започнал да се изпълнява.
- 2 И вие ще научите, че словата Господни, които са били изречени от светите пророци, ще бъдат изпълнени всичките; и няма защо да казвате, че Господ бави пришествието Си при чедата Израилеви.
- 3 И няма защо да си въобразявате в сърцата си, че словата, които бяха изречени, са празни, защото ето, Господ ще си спомни за Своя завет, който склучи с народа Си от дома Израилев.
- 4 И когато видите тези сказания да идват сред вас, тогава няма да е нужно да презирате повече делата Господни, защото мечът на Неговото правосъдие е в десницата Му; и ето, ако презрете делата Му в него ден, Той ще стори, щото мечът на правосъдието Му да ви настигне скоро.
- 5 Горко на оногова, който презира делата Господни; да, горко на оногова, който ще отрече Христа и Неговите дела!
- 6 Да, горко на оногова, който ще отрече откровенията Господни и който ще рече, че Господ не действа повече чрез откровения или чрез пророчества, или чрез дарби, или чрез езици, или чрез изцелявания, или чрез силата на Светия Дух!
- 7 Да, горко на оногова, който, за да се обогати, ще каже в него ден, че не може да има никакво чудо, извършено от Исуса Христа; защото онзи, който направи това, ще стане като сина на погибелта, за когото според словото на Христа нямаше милост!
- 8 Да, и не ще има повече нужда да обиждате, нито да презирате, нито да се подигравате нито с юдеите, нито с някой друг от остатъка на дома Израилев; защото ето, Господ помни завета Си с тях и Той ще им стори това, в което се е заклел.

3 Nephi 29

And now behold, I say unto you that when the Lord shall see fit, in his wisdom, that these sayings shall come unto the Gentiles according to his word, then ye may know that the covenant which the Father hath made with the children of Israel, concerning their restoration to the lands of their inheritance, is already beginning to be fulfilled.

And ye may know that the words of the Lord, which have been spoken by the holy prophets, shall all be fulfilled; and ye need not say that the Lord delays his coming unto the children of Israel.

And ye need not imagine in your hearts that the words which have been spoken are vain, for behold, the Lord will remember his covenant which he hath made unto his people of the house of Israel.

And when ye shall see these sayings coming forth among you, then ye need not any longer spurn at the doings of the Lord, for the sword of his justice is in his right hand; and behold, at that day, if ye shall spurn at his doings he will cause that it shall soon overtake you.

Wo unto him that spurneth at the doings of the Lord; yea, wo unto him that shall deny the Christ and his works!

Yea, wo unto him that shall deny the revelations of the Lord, and that shall say the Lord no longer worketh by revelation, or by prophecy, or by gifts, or by tongues, or by healings, or by the power of the Holy Ghost!

Yea, and wo unto him that shall say at that day, to get gain, that there can be no miracle wrought by Jesus Christ; for he that doeth this shall become like unto the son of perdition, for whom there was no mercy, according to the word of Christ!

Yea, and ye need not any longer hiss, nor spurn, nor make game of the Jews, nor any of the remnant of the house of Israel; for behold, the Lord remembereth his covenant unto them, and he will do unto them according to that which he hath sworn.

9 Зато̀ва не мислете, че вие можете да обърнете десницата Господна наля̀во, за да не може Той да раздаде правосъ̀дие в изпълнението на завета, който Той сключи с дома Израилев.

Therefore ye need not suppose that ye can turn the right hand of the Lord unto the left, that he may not execute judgment unto the fulfilling of the covenant which he hath made unto the house of Israel.

3 Нефи 30

- 1 Вслушайте се, о, вие езичници, и послушайте словата на Исуса Христа, Сина на живия Бог, които Той ми заповяда да кажа относно вас, защото ето, Той ми заповяда да пиша, казвайки:
- 2 Отвърнете се вие, всички езичници, от нечестивите си пътища; покайте се за злите си дела, за лъжите и измамите си, и за блудствата си, и за тайните си мерзости, и за идолопоклонничествата си, и за убийствата си и свещеническите си лукавства, и за завистите си, и за споровете си, и за цялото си нечестие и мерзости, елате при Мене и бъдете кръстени в Моето име, за да може да получите опрощение на греховете си и да бъдете изпълнени със Светия Дух, та да може да бъдете причислени към Моя народ, който е от дома Израилев.

3 Nephi 30

Hearken, O ye Gentiles, and hear the words of Jesus Christ, the Son of the living God, which he hath commanded me that I should speak concerning you, for, behold he commandeth me that I should write, saying:

Turn, all ye Gentiles, from your wicked ways; and repent of your evil doings, of your lyings and deceivings, and of your whoredoms, and of your secret abominations, and your idolatries, and of your murders, and your priestcrafts, and your envyings, and your strifes, and from all your wickedness and abominations, and come unto me, and be baptized in my name, that ye may receive a remission of your sins, and be filled with the Holy Ghost, that ye may be numbered with my people who are of the house of Israel.

Четвърти Нефи

Книгата на Нефи

Който Е Син на Нефи, Един от Учениците на Исус Христос

Разказ за народа на Нефи, според неговия летопис.

- 1 И Стана така, че тридесет и четвъртата година се измина, както и тридесет и петата и ето, учениците на Исуса бяха образували църква на Христа във всички земи наоколо. И всички, които идваха при тях и наистина се покаяваха за греховете си, биваха кръстени в името на Исуса; и те получаваха също и Светия Дух.
- 2 И стана така, че през тридесет и шестата година всички люде по цялото лице на земята, както нефи-ти, тъй и ламанити, бяха обърнати към Господа; и нямаше нито раздори, нито спорове сред тях и всички люде постъпваха справедливо едни към други.
- 3 И те имаха всичко между тях като общо; ето защо, нямаше нито богати, нито бедни, нито роби, нито свободни, а всички бяха направени свободни и се ползваха от небесния дар.
- 4 И стана така, че тридесет и седмата година измина също и мирът все още продължаваше на земята.
- 5 И учениците на Исуса извършваха велики и чудни дела дотолкова, че изцеляваха болни и вдигаха мъртви, и правеха куците да ходят, и слепите да проглеждат, и глухите да чуват; и правеха всякакъв вид чудеса сред чедата човешки; и в нищо друго те не вършеха чудеса, освен в името на Исуса.
- 6 И тъй измина тридесет и осмата година, както и тридесет и деветата и четиридесет и първата, и четиридесет и втората, да, дори четиридесет и девет години се изминаха, така както и петдесет и първата и петдесет и втората; да, дори петдесет и девет години изминаха.

Fourth Nephi

The Book of Nephi

Who Is the Son of Nephi—One of the Disciples of Jesus Christ

An account of the people of Nephi, according to his record.

And it came to pass that the thirty and fourth year passed away, and also the thirty and fifth, and behold the disciples of Jesus had formed a church of Christ in all the lands round about. And as many as did come unto them, and did truly repent of their sins, were baptized in the name of Jesus; and they did also receive the Holy Ghost.

And it came to pass in the thirty and sixth year, the people were all converted unto the Lord, upon all the face of the land, both Nephites and Lamanites, and there were no contentions and disputations among them, and every man did deal justly one with another.

And they had all things common among them; therefore there were not rich and poor, bond and free, but they were all made free, and partakers of the heavenly gift.

And it came to pass that the thirty and seventh year passed away also, and there still continued to be peace in the land.

And there were great and marvelous works wrought by the disciples of Jesus, insomuch that they did heal the sick, and raise the dead, and cause the lame to walk, and the blind to receive their sight, and the deaf to hear; and all manner of miracles did they work among the children of men; and in nothing did they work miracles save it were in the name of Jesus.

And thus did the thirty and eighth year pass away, and also the thirty and ninth, and forty and first, and the forty and second, yea, even until forty and nine years had passed away, and also the fifty and first, and the fifty and second; yea, and even until fifty and nine years had passed away.

7 И Господ ги направи да преуспеят извънредно много в земята; да, тъй че те съградиха отново градове там, където е имало изгорени градове.

8 Да, дори онзи велик град Зарахемла те сториха да бъде съграден отново.

9 Но имаше много градове, които бяха погълнати и води придошли на тяхно място; затова тези градове не можаха да бъдат възобновени.

10 И сега, ето, стана така, че народът на Нефи стана силен и се умножи извънредно бързо, и стана един извънредно красив и възхитителен народ.

11 И те се женеха и се омъжваха, и бяха благославяни според множеството обещания, които Господ им беше дал.

12 Те не следваха повече действията и обредите на закона на Моисей, а следваха заповедите, получени от техния Господ и от техния Бог, като постоянстваха в пост и молитва, и в честото събиране заедно, за да се молят и да чуват словото Господне.

13 И стана така, че нямаше раздори сред целия народ и в цялата земя, а имаше велики чудеса, вършени сред учениците на Исуса.

14 И стана така, че седемдесет и първата година и също седемдесет и втората, да, и накрая и седемдесет и деветата година се беше изминала; да, тъкмо сто години се бяха изминали и учениците на Исуса, които Той беше избрал, бяха всички отишли в рай Божий, с изключение на тримата, които трябваше да останат; и имаше други ученици, които бяха поставени на тяхно място; също и мнозина от това поколение се бяха поминали.

15 И стана така, че нямаше раздори в земята, понеже любовта Божия живееше в сърцата на хората.

16 И нямаше зависти, нито спорове, нито метежи, нито блудства, нито лъжи, нито убийства, нито каквото и да е вид похотливост; и наистина не можеше да съществува по-щастлив народ измежду всички народи, сътворени от ръката Божия.

And the Lord did prosper them exceedingly in the land; yea, insomuch that they did build cities again where there had been cities burned.

Yea, even that great city Zarahemla did they cause to be built again.

But there were many cities which had been sunk, and waters came up in the stead thereof; therefore these cities could not be renewed.

And now, behold, it came to pass that the people of Nephi did wax strong, and did multiply exceedingly fast, and became an exceedingly fair and delightsome people.

And they were married, and given in marriage, and were blessed according to the multitude of the promises which the Lord had made unto them.

And they did not walk any more after the performances and ordinances of the law of Moses; but they did walk after the commandments which they had received from their Lord and their God, continuing in fasting and prayer, and in meeting together oft both to pray and to hear the word of the Lord.

And it came to pass that there was no contention among all the people, in all the land; but there were mighty miracles wrought among the disciples of Jesus.

And it came to pass that the seventy and first year passed away, and also the seventy and second year, yea, and in fine, till the seventy and ninth year had passed away; yea, even an hundred years had passed away, and the disciples of Jesus, whom he had chosen, had all gone to the paradise of God, save it were the three who should tarry; and there were other disciples ordained in their stead; and also many of that generation had passed away.

And it came to pass that there was no contention in the land, because of the love of God which did dwell in the hearts of the people.

And there were no envyings, nor strifes, nor tumults, nor whoredoms, nor lyings, nor murders, nor any manner of lasciviousness; and surely there could not be a happier people among all the people who had been created by the hand of God.

17 И нямаше нито разбойници, нито убийци, нито пък имаше ламанити, нито какъвто и да е друг вид -ити; но те бяха всички събрани в едно, чедата Христови и наследници на царството Божие.

18 И колко благословени бяха те! Защото Господ ги благославяше във всички техни дела; да, те бяха благословени и преуспяваха, чак докато не се изминаха сто и десет години; и първото поколение от Христа се помина, и нямаше раздори в цялата земя.

19 И стана така, че Нефи, този, който водеше този последен летопис (и той го водеше върху плочите на Нефи) умря и синът му Амос го водеше вместо него; и той го водеше също върху плочите на Нефи.

20 И той ги водѝ осемдесет и четири години и все още имаше мир в земята, с изключение на една малка част от людете, които се разбунтуваха против църквата и се нарекоха ламанити; затова започна отново да има ламанити в земята.

21 И стана така, че Амос също умря (и се бяха изминали сто и деветдесет и четири години от пришествието на Христа), и синът му Амос водѝ летописа вместо него; и той също го водеше върху плочите на Нефи; и той беше също така записан в книгата на Нефи, която е тази книга.

22 И стана така, че се изминаха двеста години; и всички от второто поколение се бяха поминали, с изключение на малцина.

23 И сега, аз, Мормон, бих искал вие да знаете, че людете се бяха умножили дотолкова, че се бяха разпространили по цялото лице на земята и че бяха станали извънредно богати поради тяхното преуспяване в Христа.

24 И сега, в тази двеста и първа година започна да има между тях такива, които се бяха издигнали в гордост, обличаха се в скъпи одежди и носеха всякакъв вид прекрасни бисери, и всякакъв вид изящни светски неща.

25 И от това време нататък те нямаха повече богатата си и богатствата си общи помежду си.

26 И те започнаха да се делят на класи; и започнаха да градят църкви за тях самите, за да се обогатяват, и започнаха да отричат истинската църква на Христа.

There were no robbers, nor murderers, neither were there Lamanites, nor any manner of -ites; but they were in one, the children of Christ, and heirs to the kingdom of God.

And how blessed were they! For the Lord did bless them in all their doings; yea, even they were blessed and prospered until an hundred and ten years had passed away; and the first generation from Christ had passed away, and there was no contention in all the land.

And it came to pass that Nephi, he that kept this last record, (and he kept it upon the plates of Nephi) died, and his son Amos kept it in his stead; and he kept it upon the plates of Nephi also.

And he kept it eighty and four years, and there was still peace in the land, save it were a small part of the people who had revolted from the church and taken upon them the name of Lamanites; therefore there began to be Lamanites again in the land.

And it came to pass that Amos died also, (and it was an hundred and ninety and four years from the coming of Christ) and his son Amos kept the record in his stead; and he also kept it upon the plates of Nephi; and it was also written in the book of Nephi, which is this book.

And it came to pass that two hundred years had passed away; and the second generation had all passed away save it were a few.

And now I, Mormon, would that ye should know that the people had multiplied, insomuch that they were spread upon all the face of the land, and that they had become exceedingly rich, because of their prosperity in Christ.

And now, in this two hundred and first year there began to be among them those who were lifted up in pride, such as the wearing of costly apparel, and all manner of fine pearls, and of the fine things of the world.

And from that time forth they did have their goods and their substance no more common among them.

And they began to be divided into classes; and they began to build up churches unto themselves to get gain, and began to deny the true church of Christ.

27 И стана така, че когато изминаха двеста и десет години, в земята съществуваша много църкви; да, имаше много църкви, които провъзгласяваха, че познават Христа, но въпреки това, отричаха по-голямата част от Неговото Евангелие дотолкова, че приемаха всякакъв вид нечестие и раздаваха това, което беше свято, на оногова, за когото то беше забранено поради недостойнството му.

28 И тази църква се разпространяваше много поради беззаконието ѝ и поради силата на Сатана, който беше обладал сърцата им.

29 И още, имаше и друга църква, която отричаше Христа и преследваше истинската църква на Христа заради смирението им и вярата им в Христа; и те ги презираха заради многото чудеса, които се вършеха сред тях.

30 Ето защо, те упражняваха сила и власт над учениците на Исуса, които останаха с тях; и те ги хвърляха в тъмница, но чрез силата на словото Божие, която беше в тях, тъмниците се разцепваха на две; и те ходеха навсякъде, и вършеха велики чудеса.

31 При все това и въпреки всички тези чудеса, хората вкоравиха сърцата си; и те също потърсиха да ги убият, както юдеите в Ерусалим потърсиха да убият Исуса според Неговото слово.

32 И ги хвърляха в огнени пещи, но те излизаха оттам невредими.

33 И ги хвърляха също в ями с диви зверове, а те си играеха с дивите зверове, също както дете си играе с агне, и излизаха оттам невредими.

34 При все това, хората вкоравиха сърцата си, защото бяха подведени от много свещеници и лъжливи пророци да построят много църкви и да вършат всякакъв вид беззаконие. И те удряха по хората на Исуса, но хората на Исуса не отвръщаха на ударите. И тъй от година на година те чезнеха все повече в неверие и нечестие, докато не се изминаха двеста и тридесет години.

35 И сега стана така, че в тази година, да, в двеста тридесет и първата година, стана голямо разделение между хората.

And it came to pass that when two hundred and ten years had passed away there were many churches in the land; yea, there were many churches which professed to know the Christ, and yet they did deny the more parts of his gospel, insomuch that they did receive all manner of wickedness, and did administer that which was sacred unto him to whom it had been forbidden because of unworthiness.

And this church did multiply exceedingly because of iniquity, and because of the power of Satan who did get hold upon their hearts.

And again, there was another church which denied the Christ; and they did persecute the true church of Christ, because of their humility and their belief in Christ; and they did despise them because of the many miracles which were wrought among them.

Therefore they did exercise power and authority over the disciples of Jesus who did tarry with them, and they did cast them into prison; but by the power of the word of God, which was in them, the prisons were rent in twain, and they went forth doing mighty miracles among them.

Nevertheless, and notwithstanding all these miracles, the people did harden their hearts, and did seek to kill them, even as the Jews at Jerusalem sought to kill Jesus, according to his word.

And they did cast them into furnaces of fire, and they came forth receiving no harm.

And they also cast them into dens of wild beasts, and they did play with the wild beasts even as a child with a lamb; and they did come forth from among them, receiving no harm.

Nevertheless, the people did harden their hearts, for they were led by many priests and false prophets to build up many churches, and to do all manner of iniquity. And they did smite upon the people of Jesus; but the people of Jesus did not smite again. And thus they did dwindle in unbelief and wickedness, from year to year, even until two hundred and thirty years had passed away.

And now it came to pass in this year, yea, in the two hundred and thirty and first year, there was a great division among the people.

36 И стана така, че в същата тази година се издигнаха едни люде, които бяха наречени нефити и бяха истински вярващи в Христа; и сред тях бяха онези, които бяха наречени от ламанитите яковити, иосифити и зорамити.

37 Ето защо, истински вярващите в Христа и истинските поклонници на Христа, между които се намираха и тримата ученици на Исуса, които трябваше да останат, бяха наречени нефити и яковити, и иосифити, и зорамити.

38 И стана така, че онези, които отрекоха Евангелието, бяха наречени ламанити и лемуилити, и исмаилити; и те не чезнеха в неверие, но съзнателно се бунтуваха срещу Евангелието на Христа; и учеха децата си да не вярват, тъкмо както бащите им чезнеха в началото.

39 И това стана поради нечестията и мерзостта на бащите им, тъкмо както беше в началото. И те бяха учени също да мразят чедата Божии, тъкмо както и ламанитите някога бяха учени да мразят чедата на Нефи, още от начало.

40 И стана така, че двеста четиридесет и четири години се изминаха и такива бяха делата на народа. И по-нечестивата част от народа стана силна и стана извънредно по-многобройна от народа Божий.

41 И те все още продължаваха да градят църкви за себе си и да ги украсяват с всякакъв вид скъпоценности. И тъй изминаха двеста и петдесет години, също и двеста и шестдесет години.

42 И стана така, че нечестивата част от людете започна отново да изгражда тайните клетви и заговори на Гадиантон.

43 Също и людете, които се наричаха народът на Нефи, започнаха да стават горделиви в сърцата си поради извънредните си богатства и да стават суетни като своите братя ламанитите.

44 И оттогава учениците започнаха да скърбят за греховете на света.

45 И стана така, че след като се бяха изминали триста години, ето, и народът на Нефи, и ламанитите, станаха извънредно нечестиви, едните като другите.

And it came to pass that in this year there arose a people who were called the Nephites, and they were true believers in Christ; and among them there were those who were called by the Lamanites—Jacobites, and Josephites, and Zoramites;

Therefore the true believers in Christ, and the true worshipers of Christ, (among whom were the three disciples of Jesus who should tarry) were called Nephites, and Jacobites, and Josephites, and Zoramites.

And it came to pass that they who rejected the gospel were called Lamanites, and Lemuelites, and Ishmaelites; and they did not dwindle in unbelief, but they did wilfully rebel against the gospel of Christ; and they did teach their children that they should not believe, even as their fathers, from the beginning, did dwindle.

And it was because of the wickedness and abomination of their fathers, even as it was in the beginning. And they were taught to hate the children of God, even as the Lamanites were taught to hate the children of Nephi from the beginning.

And it came to pass that two hundred and forty and four years had passed away, and thus were the affairs of the people. And the more wicked part of the people did wax strong, and became exceedingly more numerous than were the people of God.

And they did still continue to build up churches unto themselves, and adorn them with all manner of precious things. And thus did two hundred and fifty years pass away, and also two hundred and sixty years.

And it came to pass that the wicked part of the people began again to build up the secret oaths and combinations of Gadianton.

And also the people who were called the people of Nephi began to be proud in their hearts, because of their exceeding riches, and become vain like unto their brethren, the Lamanites.

And from this time the disciples began to sorrow for the sins of the world.

And it came to pass that when three hundred years had passed away, both the people of Nephi and the Lamanites had become exceedingly wicked one like unto another.

- 46 И стана така, че разбойниците на Гадиянтон се разпростряха по цялото лице на земята; и нямаше никои, които бяха праведни, с изключение на учениците на Исуса. И злато, и сребро те трупаха в изобилие, и търгуваха всякакъв вид търговия.
- 47 И стана така, че след като се изминаха триста и пет години (и людете живееха още в нечестие), Амос умря; и брат му Амарон водѝ летописа вместо него.
- 48 И стана така, че когато се изминаха триста и двадесет години, Амарон, заставен от Светия Дух, скри летописите, които бяха свещени, да, дори всички свещени летописи, които бяха предавани от поколение на поколение и бяха свещени, чак до триста и двадесетата година от пришествието на Христа.
- 49 И той ги скри в Господа, за да могат един ден да достигнат отново до остатъка от дома Яковов според пророчествата и обещанията Господни. И това е краят на летописа на Амарон.

And it came to pass that the robbers of Gadianton did spread over all the face of the land; and there were none that were righteous save it were the disciples of Jesus. And gold and silver did they lay up in store in abundance, and did traffic in all manner of traffic.

And it came to pass that after three hundred and five years had passed away, (and the people did still remain in wickedness) Amos died; and his brother, Ammaron, did keep the record in his stead.

And it came to pass that when three hundred and twenty years had passed away, Ammaron, being constrained by the Holy Ghost, did hide up the records which were sacred—yea, even all the sacred records which had been handed down from generation to generation, which were sacred—even until the three hundred and twentieth year from the coming of Christ.

And he did hide them up unto the Lord, that they might come again unto the remnant of the house of Jacob, according to the prophecies and the promises of the Lord. And thus is the end of the record of Ammaron.

Книгата на Мормон

Мормон 1

- 1 И Сега аз, Мормон, правя летопис за нещата, които видях и чух, и го наричам Книгата на Мормон.
- 2 И по времето, когато Амарон скри летописите в Господа, той дойде при мене (аз бях на възраст около десет години и бях започнал да се образовам до известна степен според ученията на моя народ); и Амарон ми каза: Аз чувствам, че ти си сериозно дете и си много наблюдателен.
- 3 Затова, когато станеш на двадесет и четири години, бих желал да си спомниш нещата, които си видял относно този народ; и когато достигнеш тази възраст, иди в земята Ангум на един хълм, който ще се нарича Сим; и там аз предадох на съхранение в Господа всички свети издълбавания относно този народ.
- 4 И ето, ти ще вземеш със себе си плочите на Нефи, а останалата част ще оставиш на мястото, където е; и ще издълбаеш върху плочите на Нефи всичко, което си видял относно този народ.
- 5 И аз, Мормон, потомък на Нефи (и името на баща ми беше Мормон) запомних това, което Амарон ми заповяда.
- 6 И стана така, че аз бях единадесетгодишен, когато баща ми ме заведе в земята на юг, тъкмо в земята Зарахемла.
- 7 Цялото лице на земята беше покрито със сгради и народът беше толкова многоброен, почти колкото пясъкът на морето.
- 8 И стана така, че в същата тази година настана война между нефитите, които включваха нефитите и яковитите, и иосифитите, и зорамитите; и тази война беше между нефитите и ламанитите, лемуилитите и исмаилитите.
- 9 Сега, ламанитите, лемуилитите и исмаилитите бяха наречени ламанити и двете противоположни страни бяха нефити и ламанити.

The Book of Mormon

Mormon 1

And now I, Mormon, make a record of the things which I have both seen and heard, and call it the Book of Mormon.

And about the time that Ammaron hid up the records unto the Lord, he came unto me, (I being about ten years of age, and I began to be learned somewhat after the manner of the learning of my people) and Ammaron said unto me: I perceive that thou art a sober child, and art quick to observe;

Therefore, when ye are about twenty and four years old I would that ye should remember the things that ye have observed concerning this people; and when ye are of that age go to the land Antum, unto a hill which shall be called Shim; and there have I deposited unto the Lord all the sacred engravings concerning this people.

And behold, ye shall take the plates of Nephi unto yourself, and the remainder shall ye leave in the place where they are; and ye shall engrave on the plates of Nephi all the things that ye have observed concerning this people.

And I, Mormon, being a descendant of Nephi, (and my father's name was Mormon) I remembered the things which Ammaron commanded me.

And it came to pass that I, being eleven years old, was carried by my father into the land southward, even to the land of Zarahemla.

The whole face of the land had become covered with buildings, and the people were as numerous almost, as it were the sand of the sea.

And it came to pass in this year there began to be a war between the Nephites, who consisted of the Nephites and the Jacobites and the Josephites and the Zoramites; and this war was between the Nephites, and the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites.

Now the Lamanites and the Lemuelites and the Ishmaelites were called Lamanites, and the two parties were Nephites and Lamanites.

10 И стана така, че войната започна между тях в пределите на Зарахемла край водите на Сидон.

11 И стана така, че нефитите събраха наедно голям брой воители, така че те надвишаваха числото тридесет хиляди. И стана така, че те участваха през тази година в множество битки, в които нефитите победиха ламанитите и избиха мнозина от тях.

12 И стана така, че ламанитите изоставиха кроежите си и бе установен мир в земята; и мирът остана в продължение на около четири години, през които нямаше кръвопролитие.

13 Но нечестият преобладаваше по лицето на цялата земя до такава степен, че Господ оттегли възлюбените си ученици и делата на чудеса и изцеления престанаха поради беззаконията на хората.

14 И нямаше дарове от Господа, и Светият Дух не идваше повече върху никого заради тяхното нечестие и неверие.

15 И аз, бидейки петнадесетгодишен и до известна степен надарен със здрав разум, бях посетен от Господа и вкусих, и познах добрината на Исуса.

16 И аз се опитах да проповядвам на този народ, но устата ми беше затворена и ми беше забранено да им проповядвам; защото ето, те се разбунтуваха умислено против техния Бог; и възлюбените ученици бяха оттеглени от земята поради беззаконието на хората.

17 Аз обаче останах сред тях, но ми беше забранено да им проповядвам поради коравосърдечията им; и поради коравосърдечията им земята беше прокълната заради самите тях.

18 И тези Гадантонови разбойници, които бяха между ламанитите, плъзнаха из земята, тъй че жителите ѝ започнаха да крият съкровищата си в земята; и те започнаха да стават хлъзгави, защото Господ прокле земята, тъй че хората да не могат да ги задържат, нито да си ги получат отново.

And it came to pass that the war began to be among them in the borders of Zarahemla, by the waters of Sidon.

And it came to pass that the Nephites had gathered together a great number of men, even to exceed the number of thirty thousand. And it came to pass that they did have in this same year a number of battles, in which the Nephites did beat the Lamanites and did slay many of them.

And it came to pass that the Lamanites withdrew their design, and there was peace settled in the land; and peace did remain for the space of about four years, that there was no bloodshed.

But wickedness did prevail upon the face of the whole land, insomuch that the Lord did take away his beloved disciples, and the work of miracles and of healing did cease because of the iniquity of the people.

And there were no gifts from the Lord, and the Holy Ghost did not come upon any, because of their wickedness and unbelief.

And I, being fifteen years of age and being somewhat of a sober mind, therefore I was visited of the Lord, and tasted and knew of the goodness of Jesus.

And I did endeavor to preach unto this people, but my mouth was shut, and I was forbidden that I should preach unto them; for behold they had wilfully rebelled against their God; and the beloved disciples were taken away out of the land, because of their iniquity.

But I did remain among them, but I was forbidden to preach unto them, because of the hardness of their hearts; and because of the hardness of their hearts the land was cursed for their sake.

And these Gadianton robbers, who were among the Lamanites, did infest the land, insomuch that the inhabitants thereof began to hide up their treasures in the earth; and they became slippery, because the Lord had cursed the land, that they could not hold them, nor retain them again.

19 И стана така, че имаше вълшебства и чародейства, и магьосничества; и силата на лукавия вилнееше по цялото лице на земята, чак до изпълнението на всички слова на Авинадий, както и на Самуил Ламанита.

And it came to pass that there were sorceries, and witchcrafts, and magics; and the power of the evil one was wrought upon all the face of the land, even unto the fulfilling of all the words of Abinadi, and also Samuel the Lamanite.

Мормон 2

- 1 И стана така, че в същата тази година отново настана война между нефитите и ламанитите. И въпреки младостта си, аз бях едър на ръст; ето защо народът на Нефи ме избра да бъда негов водач, сиреч водач на войските им.
- 2 И стана така, че на шестнадесетата си година аз тръгнах начело на една войска на нефитите срещу ламанитите; и тъй триста двадесет и шест години се бяха изменили.
- 3 И стана така, че на триста двадесет и седмата година ламанитите ни връхлетяха с извънредно голяма сила, дотолкова, че изплашиха войските ми; ето защо, те не искаха да се бият и започнаха да се оттеглят към северните области.
- 4 И стана така, че ние дойдохме в град Ангола, завладяхме града и направихме приготовления да се защитаваме против ламанитите. И стана така, че ние укрепихме града със силата си; но въпреки всички наши укрепления, ламанитите ни връхлетяха и ни изгониха вън от града.
- 5 Те ни изгониха също и вън от земята Давид.
- 6 И ние напреднахме, и дойдохме в земята Йошуа, която се намираще в пределите на запад край морския бряг.
- 7 И стана така, че ние събрахме нашия народ толкова бързо, колкото беше възможно, за да можем да ги съберем наедно в една група.
- 8 И ето, земята беше изпълнена с разбойници и с ламанити; и въпреки голямото унищожение, което беше надвиснало над моя народ, те не се покаяха за злите си дела; ето защо кръв и зверства се разпространиха по лицето на цялата земя, както от страната на нефитите, тъй и от страната на ламанитите; и това беше една пълна революция по цялото лице на земята.

Mormon 2

And it came to pass in that same year there began to be a war again between the Nephites and the Lamanites. And notwithstanding I being young, was large in stature; therefore the people of Nephi appointed me that I should be their leader, or the leader of their armies.

Therefore it came to pass that in my sixteenth year I did go forth at the head of an army of the Nephites, against the Lamanites; therefore three hundred and twenty and six years had passed away.

And it came to pass that in the three hundred and twenty and seventh year the Lamanites did come upon us with exceedingly great power, insomuch that they did frighten my armies; therefore they would not fight, and they began to retreat towards the north countries.

And it came to pass that we did come to the city of Angola, and we did take possession of the city, and make preparations to defend ourselves against the Lamanites. And it came to pass that we did fortify the city with our might; but notwithstanding all our fortifications the Lamanites did come upon us and did drive us out of the city.

And they did also drive us forth out of the land of David.

And we marched forth and came to the land of Joshua, which was in the borders west by the seashore.

And it came to pass that we did gather in our people as fast as it were possible, that we might get them together in one body.

But behold, the land was filled with robbers and with Lamanites; and notwithstanding the great destruction which hung over my people, they did not repent of their evil doings; therefore there was blood and carnage spread throughout all the face of the land, both on the part of the Nephites and also on the part of the Lamanites; and it was one complete revolution throughout all the face of the land.

9 И сега, ламанитите имаха цар, и неговото име беше Аарон; и той тръгна против нас с една войска от четиридесет и четири хиляди. И ето, аз му се противопоставих с четиридесет и две хиляди. И стана така, че аз го победих с войската си, така че той побягна пред мене. И ето, всичко това стана и триста и тридесет години бяха изминали.

10 И стана така, че нефитите започнаха да се покаяват за беззаконието си и започнаха да се вайкат, тъй като както беше пророкувано от Самуил Пророкът; защото ето, никой човек не можеше да опази това, което беше негово поради крадците и разбойниците, и убийците, и магическото изкуство, и чародейството в земята.

11 И тъй, настана оплакване и плач из цялата земя поради всичко това и най-вече сред народа на Нефи.

12 И стана така, че когато аз, Мормон, видях плача им и оплакването им, и скръбта им пред Господа, сърцето в мене започна да се радва, познавайки милостта и дълготърпението Господни, като предполагам, че Той ще се смили над тях и те ще станат отново един праведен народ.

13 Но ето, тази моя радост беше напразно, защото скърбенето им не беше за покаяние поради добрината Божия; но то беше по-скоро скърбене на прокълнати, защото Господ нямаше винаги да ги търпи да имат щастие в греха.

14 И те не идваха при Исуса със съкрушени сърца и каещи се духове, а проклинаха Бога и искаха да умрат. При все това, те се биеха с меч за живота си.

15 И стана така, че скръбта ми се върна отново и видях, че денят на изпитание беше отминал за тях, и телесно, и духовно; защото аз видях хиляди от тях посечени в открития им бунт срещу техния Бог и натрупани като тор по лицето на земята. И тъй, триста и четиридесет и четири години се бяха изминали.

And now, the Lamanites had a king, and his name was Aaron; and he came against us with an army of forty and four thousand. And behold, I withstood him with forty and two thousand. And it came to pass that I beat him with my army that he fled before me. And behold, all this was done, and three hundred and thirty years had passed away.

And it came to pass that the Nephites began to repent of their iniquity, and began to cry even as had been prophesied by Samuel the prophet; for behold no man could keep that which was his own, for the thieves, and the robbers, and the murderers, and the magic art, and the witchcraft which was in the land.

Thus there began to be a mourning and a lamentation in all the land because of these things, and more especially among the people of Nephi.

And it came to pass that when I, Mormon, saw their lamentation and their mourning and their sorrow before the Lord, my heart did begin to rejoice within me, knowing the mercies and the long-suffering of the Lord, therefore supposing that he would be merciful unto them that they would again become a righteous people.

But behold this my joy was vain, for their sorrowing was not unto repentance, because of the goodness of God; but it was rather the sorrowing of the damned, because the Lord would not always suffer them to take happiness in sin.

And they did not come unto Jesus with broken hearts and contrite spirits, but they did curse God, and wish to die. Nevertheless they would struggle with the sword for their lives.

And it came to pass that my sorrow did return unto me again, and I saw that the day of grace was passed with them, both temporally and spiritually; for I saw thousands of them hewn down in open rebellion against their God, and heaped up as dung upon the face of the land. And thus three hundred and forty and four years had passed away.

16 И стана така, че през триста четиридесет и петата година нефитите започнаха да бягат пред ламанитите; и те бяха преследвани, докато не стигнаха земята Ясон, когато стана възможно да бъдат спрени в отстъплението им.

17 И сега, градът Ясон беше близо до земята, където Амарон беше предал на съхранение летописите в Господа, за да не могат да бъдат унищожени. И ето, аз отидох според словото на Амарон, взех плочите на Нефи и направих летопис според словата на Амарон.

18 И върху плочите на Нефи аз направих пълен разказ за цялото нечестие и мерзости; но на тези плочи аз се въздържах да направя пълен разказ за тяхното нечестие и мерзости, защото ето, една непрестанна гледка на нечестие и мерзости беше пред очите ми, откакто узрях и започнах да съзирам пътищата на човека.

19 И горко ми поради тяхното нечестие, защото сърцето ми е било изпълнено със скръб във всичките ми дни поради тяхното нечестие; въпреки това аз знам, че ще бъде вдигнат в последния ден.

20 И стана така, че тази година народът на Нефи беше отново преследван и гонен. И стана така, че ние бяхме гонени, докато не стигнахме земята на север, която се наричаше Сим.

21 И стана така, че ние укрепихме град Сим и събрахме там толкова наши люде, колкото беше възможно, та по възможност да можем да ги спасим от унищожение.

22 И стана така, че през триста четиридесет и шестата година те започнаха отново да ни нападат.

23 И стана така, че аз говорих на людето ми и ги увещавах с голяма сила да застанат смело срещу ламанитите и да се бият за жените си, децата си, къщите си и домовете си.

24 И словата ми повдигнаха духа им до известна степен, тъй че те не побягнаха пред ламанитите, но им се опълчиха със смелост.

And it came to pass that in the three hundred and forty and fifth year the Nephites did begin to flee before the Lamanites; and they were pursued until they came even to the land of Jashon, before it was possible to stop them in their retreat.

And now, the city of Jashon was near the land where Ammaron had deposited the records unto the Lord, that they might not be destroyed. And behold I had gone according to the word of Ammaron, and taken the plates of Nephi, and did make a record according to the words of Ammaron.

And upon the plates of Nephi I did make a full account of all the wickedness and abominations; but upon these plates I did forbear to make a full account of their wickedness and abominations, for behold, a continual scene of wickedness and abominations has been before mine eyes ever since I have been sufficient to behold the ways of man.

And wo is me because of their wickedness; for my heart has been filled with sorrow because of their wickedness, all my days; nevertheless, I know that I shall be lifted up at the last day.

And it came to pass that in this year the people of Nephi again were hunted and driven. And it came to pass that we were driven forth until we had come northward to the land which was called Shem.

And it came to pass that we did fortify the city of Shem, and we did gather in our people as much as it were possible, that perhaps we might save them from destruction.

And it came to pass in the three hundred and forty and sixth year they began to come upon us again.

And it came to pass that I did speak unto my people, and did urge them with great energy, that they would stand boldly before the Lamanites and fight for their wives, and their children, and their houses, and their homes.

And my words did arouse them somewhat to vigor, insomuch that they did not flee from before the Lamanites, but did stand with boldness against them.

25 И стана така, че ние се бихме с войска от тридесет хиляди против войска от петдесет хиляди. И стана така, че ние им устояхме с такава твърдост, че те побягнаха пред нас.

26 И стана така, че когато те побягнаха, ние ги преследвахме с войските си, отново ги срещнахме и пак ги победихме. Въпреки това, силата Господна не беше с нас; да, ние бяхме оставени на самите себе си, тъй че Духът Господен не пребиваваше у нас; ето защо, ние бяхме станали слаби като нашите братя.

27 И сърцето ми скърбеше поради това голямо бедствие на народа ми, заради тяхното нечестие и техните мерзости. Но ето, ние излизахме срещу ламанитите и разбойниците на Гадиянтон, докато не завладяхме отново земите на нашето наследство.

28 И триста и четиридесет и деветата година се беше изменила. И през триста и петдесетата година ние заключихме договор с ламанитите и с разбойниците на Гадиянтон, според който земите на нашето наследство бяха поделени.

29 И ламанитите ни дадоха земята на север, да, чак до тесния проход, който водеше към земята на юг. И ние дадохме на ламанитите цялата земя на юг.

And it came to pass that we did contend with an army of thirty thousand against an army of fifty thousand. And it came to pass that we did stand before them with such firmness that they did flee from before us.

And it came to pass that when they had fled we did pursue them with our armies, and did meet them again, and did beat them; nevertheless the strength of the Lord was not with us; yea, we were left to ourselves, that the Spirit of the Lord did not abide in us; therefore we had become weak like unto our brethren.

And my heart did sorrow because of this the great calamity of my people, because of their wickedness and their abominations. But behold, we did go forth against the Lamanites and the robbers of Gadianton, until we had again taken possession of the lands of our inheritance.

And the three hundred and forty and ninth year had passed away. And in the three hundred and fiftieth year we made a treaty with the Lamanites and the robbers of Gadianton, in which we did get the lands of our inheritance divided.

And the Lamanites did give unto us the land northward, yea, even to the narrow passage which led into the land southward. And we did give unto the Lamanites all the land southward.

Мормон 3

- 1 И стана така, че още десет години се изминаха без ламанитите да се върнат да воюват против нас. И ето, аз заповядах на моя народ, нефитите, да се заемат и подготвят земите си и оръжията си за военно време.
- 2 И стана така, че Господ ми каза: Призови този народ: Покайте се и елате при Мене, и бъдете кръстени, и съградете отново Моята църква, и ще бъдете пощадени.
- 3 И аз призовавах този народ, но беше напразно; и те не осъзнаваха, че Господ беше Този, Който ги пощади и Който им даде възможност за покаяние. И ето, те вкоравиха сърцата си против Господа, техния Бог.
- 4 И стана така, че след като изминаха тези десет години, което прави всичко триста и шестдесет години от пришествието на Христа, царят на ламанитите ми изпрати послание, което ми даде да разбере, че те се подготвяха отново да дойдат да се сражават срещу нас.
- 5 И стана така, че аз накарах хората ми да се съберат в земята Опустошение при един град, който беше в пределите до тесния проход, който водеше към земята на юг.
- 6 И там ние разположихме войските си, за да спрем войските на ламанитите, за да не могат да завладеят никоя от земите ни; прочее, ние се укрепихме срещу тях с всичката си сила.
- 7 И стана така, че през триста шестдесет и първата година ламанитите слязоха към град Опустошение да се сражават срещу нас; и стана така, че през тази година ние ги победихме, тъй че те се върнаха отново в земите си.
- 8 И през триста шестдесет и втората година те отново слязоха да се сражават. И ние ги победихме отново, и избихме много от тях, и мъртвите им бяха хвърлени в морето.
- 9 И сега, поради това велико дело, което народът ми, нефитите, бяха извършили, те започнаха да се хвалят със собствената си сила и започнаха да се заклеват пред небесата, че ще си отмъстят за кръвта на техните братя, погубени от враговете им.

Mormon 3

And it came to pass that the Lamanites did not come to battle again until ten years more had passed away. And behold, I had employed my people, the Nephites, in preparing their lands and their arms against the time of battle.

And it came to pass that the Lord did say unto me: Cry unto this people—Repent ye, and come unto me, and be ye baptized, and build up again my church, and ye shall be spared.

And I did cry unto this people, but it was in vain; and they did not realize that it was the Lord that had spared them, and granted unto them a chance for repentance. And behold they did harden their hearts against the Lord their God.

And it came to pass that after this tenth year had passed away, making, in the whole, three hundred and sixty years from the coming of Christ, the king of the Lamanites sent an epistle unto me, which gave unto me to know that they were preparing to come again to battle against us.

And it came to pass that I did cause my people that they should gather themselves together at the land Desolation, to a city which was in the borders, by the narrow pass which led into the land southward.

And there we did place our armies, that we might stop the armies of the Lamanites, that they might not get possession of any of our lands; therefore we did fortify against them with all our force.

And it came to pass that in the three hundred and sixty and first year the Lamanites did come down to the city of Desolation to battle against us; and it came to pass that in that year we did beat them, insomuch that they did return to their own lands again.

And in the three hundred and sixty and second year they did come down again to battle. And we did beat them again, and did slay a great number of them, and their dead were cast into the sea.

And now, because of this great thing which my people, the Nephites, had done, they began to boast in their own strength, and began to swear before the heavens that they would avenge themselves of the blood of their brethren who had been slain by their enemies.

10 И те се кълнях в небесата, също и в престола Божий, че ще възлязат да се сражават срещу враговете си и ще ги отхвърлят от лицето на земята.

11 И стана така, че аз, Мормон, оттогава нататък отказах напълно да бъда командир и водач на този народ поради неговото нечестие и мерзост.

12 И ето, аз ги предвождах въпреки тяхното нечестие, предвождах ги много пъти на битка и ги обичах с цялото си сърце според любовта Божия, която беше в мене; и душата ми се изливаше целодневно в молитва към моя Бог за тях; обаче това беше без вяра, поради коравосърдечието им.

13 И на три пъти ги избавях от ръцете на враговете им, но те не се покаяха за греховете си.

14 И когато се бяха заклели във всичко това, в което им беше забранено от нашия Господ и Спасител Исус Христос, че ще възлязат да се сражават срещу враговете си и ще си отмъстят за кръвта на братята си, ето, гласът Господен дойде до мене, казвайки:

15 Мое е отмъщението и аз ще се отплатя; и защото този народ не се покая, след като аз го избавих, ето, той ще бъде отхвърлен от лицето на земята.

16 И стана така, че аз съвсем отказах да отида срещу враговете си; и сторих тъкмо това, което Господ ми заповяда; и останах като бездеен свидетел да изявявам на света нещата, които видях и чух според проявите на Духа, Който бе свидетелствал за идните неща.

17 Ето защо, аз пиша до вас, езичници, също и до тебе, доме Израилев, че когато делото започне, вие тъкмо ще се приготвяте да се завърнете в земята на вашето наследство.

18 Да, ето, аз пиша до всички земни краища, да, до вас, дванадесет племена Израилеви, които ще бъдете съдени според делата ви от дванадесетте, които Исус избра да бъдат Негови ученици в земята на Ерусалим.

And they did swear by the heavens, and also by the throne of God, that they would go up to battle against their enemies, and would cut them off from the face of the land.

And it came to pass that I, Mormon, did utterly refuse from this time forth to be a commander and a leader of this people, because of their wickedness and abomination.

Behold, I had led them, notwithstanding their wickedness I had led them many times to battle, and had loved them, according to the love of God which was in me, with all my heart; and my soul had been poured out in prayer unto my God all the day long for them; nevertheless, it was without faith, because of the hardness of their hearts.

And thrice have I delivered them out of the hands of their enemies, and they have repented not of their sins.

And when they had sworn by all that had been forbidden them by our Lord and Savior Jesus Christ, that they would go up unto their enemies to battle, and avenge themselves of the blood of their brethren, behold the voice of the Lord came unto me, saying:

Vengeance is mine, and I will repay; and because this people repented not after I had delivered them, behold, they shall be cut off from the face of the earth.

And it came to pass that I utterly refused to go up against mine enemies; and I did even as the Lord had commanded me; and I did stand as an idle witness to manifest unto the world the things which I saw and heard, according to the manifestations of the Spirit which had testified of things to come.

Therefore I write unto you, Gentiles, and also unto you, house of Israel, when the work shall commence, that ye shall be about to prepare to return to the land of your inheritance;

Yea, behold, I write unto all the ends of the earth; yea, unto you, twelve tribes of Israel, who shall be judged according to your works by the twelve whom Jesus chose to be his disciples in the land of Jerusalem.

19 И аз пиша също до остатъка от този народ, който също ще бъде съден от дванадесетте, които Исус избра в тази земя; и те ще бъдат съдени от другите дванадесет, които Исус избра в земята на Ерусалим.

20 И тези неща ми изяви Духът, затова аз пиша до всички вас. И по тази причина аз ви пиша, за да може да знаете, че трябва всички да застанете пред съдийския престол на Христа, да, всяка душа, която принадлежи към цялото човешко семейство на Адам; и трябва да застанете да бъдете съдени за делата ви, били те добри или зли.

21 А също и за да повярвате в Евангелието на Исуса Христа, което ще дойде сред вас; и също, за да могат юдеите, заветният народ Господен, да имат друг свидетел, освен Онзи, Когото те видяха и чуха, че Исус, Когото те убиха, е истинският Христос и истинският Бог.

22 И аз бих желал да мога да убедя всички вас, земни краища, да се покаете и да се пригответе да застанете пред съдийския престол на Христа.

And I write also unto the remnant of this people, who shall also be judged by the twelve whom Jesus chose in this land; and they shall be judged by the other twelve whom Jesus chose in the land of Jerusalem.

And these things doth the Spirit manifest unto me; therefore I write unto you all. And for this cause I write unto you, that ye may know that ye must all stand before the judgment-seat of Christ, yea, every soul who belongs to the whole human family of Adam; and ye must stand to be judged of your works, whether they be good or evil;

And also that ye may believe the gospel of Jesus Christ, which ye shall have among you; and also that the Jews, the covenant people of the Lord, shall have other witness besides him whom they saw and heard, that Jesus, whom they slew, was the very Christ and the very God.

And I would that I could persuade all ye ends of the earth to repent and prepare to stand before the judgment-seat of Christ.

Мормон 4

- 1 И сега стана така, че през триста и шестдесет и третата година нефитите възлязоха с войските си извън земята Опустошение, за да се сражават срещу ламанитите.
- 2 И стана така, че войските на нефитите бяха отблъснати отново до земята Опустошение. И докато бяха още изморени, свежа войска на ламанитите ги връхлетя; и настана жестока битка, дотолкова, че ламанитите завладяха град Опустошение и избиха много от нефитите, и взеха много пленници.
- 3 А останалата част избяга и се присъедини към жителите на град Теанкум. А град Теанкум беше в пределите край морския бряг; и той беше близо и до град Опустошение.
- 4 И защото войските на нефитите възлязоха при ламанитите, те започнаха да бъдат поразявани; защото ако не беше поради това, ламанитите нямаше да могат да вземат надмощие над тях.
- 5 Но ето, възмездията Божии ще настигнат нечестивите; и тъкмо чрез нечестивите се наказват нечестивите; защото нечестивите са тези, които подтикват сърцата на чедата човешки към кръвопролитие.
- 6 И стана така, че ламанитите направиха подготовка да тръгнат срещу град Теанкум.
- 7 И стана така, че през триста шестдесет и четвъртата година ламанитите тръгнаха срещу град Теанкум, за да могат да завладеят и град Теанкум също.
- 8 И стана така, че те бяха отблъснати и изгонени от нефитите. И когато видяха, че са изгонили ламанитите, нефитите отново започнаха да се хвалят със силата си; и те продължиха, и със собствените си сили овладяха отново град Опустошение.
- 9 И сега, всички тези неща станаха и хиляди погинаха и от двете страни — и нефити, и ламанити.

Mormon 4

And now it came to pass that in the three hundred and sixty and third year the Nephites did go up with their armies to battle against the Lamanites, out of the land Desolation.

And it came to pass that the armies of the Nephites were driven back again to the land of Desolation. And while they were yet weary, a fresh army of the Lamanites did come upon them; and they had a sore battle, inso-much that the Lamanites did take possession of the city Desolation, and did slay many of the Nephites, and did take many prisoners.

And the remainder did flee and join the inhabitants of the city Teancum. Now the city Teancum lay in the borders by the seashore; and it was also near the city Desolation.

And it was because the armies of the Nephites went up unto the Lamanites that they began to be smitten; for were it not for that, the Lamanites could have had no power over them.

But, behold, the judgments of God will overtake the wicked; and it is by the wicked that the wicked are punished; for it is the wicked that stir up the hearts of the children of men unto bloodshed.

And it came to pass that the Lamanites did make preparations to come against the city Teancum.

And it came to pass in the three hundred and sixty and fourth year the Lamanites did come against the city Teancum, that they might take possession of the city Teancum also.

And it came to pass that they were repulsed and driven back by the Nephites. And when the Nephites saw that they had driven the Lamanites they did again boast of their own strength; and they went forth in their own might, and took possession again of the city Desolation.

And now all these things had been done, and there had been thousands slain on both sides, both the Nephites and the Lamanites.

10 И стана така, че триста шестдесет и шестата година се измени и ламанитите връхлетяха отново нефитите, за да се сражават; и въпреки това нефитите не се покаяха за злото, което бяха вършили и непрестанно упорстваха в нечестия си.

11 И не е възможно езикът да опише или човек да направи пълно описание на ужасната кървава гледка и зверствата, които ставаха сред народите както на ламанитите, тъй и на нефитите; и всички сърца се бяха вкоравили, тъй че те се наслаждаваха на непрестанните кръвопролития.

12 И според словото Господне никога не е имало такова голямо нечестие сред всички чедра на Лехий, дори и сред целия дом Израилев, каквото беше сред този народ.

13 И стана така, че ламанитите завладяха град Опустошение, защото техният брой надминаваше броя на нефитите.

14 И те потеглиха напред срещу град Теанкум, и изгониха от него жителите, и отведоха мнозина в плен — и жени, и деца, и ги принесоха в жертва на техните богове-идоли.

15 И стана така, че през триста шестдесет и седмата година нефитите, бидейки разгневени за това, че ламанитите бяха принесли в жертва жените им и децата им, тръгнаха срещу ламанитите с извънредно голям гняв, дотолкова, че победиха отново ламанитите и ги изгониха от земите си.

16 И ламанитите не нападнаха повече нефитите до триста седемдесет и петата година.

17 И през тази година те слязоха срещу нефитите с цялата си сила; и те не можеха да бъдат преброени поради многобройността им.

18 И оттогава нататък нефитите не постигнаха повече преимущество над ламанитите, а започнаха да бъдат помитани от тях, тъймо както слънцето росата.

And it came to pass that the three hundred and sixty and sixth year had passed away, and the Lamanites came again upon the Nephites to battle; and yet the Nephites repented not of the evil they had done, but persisted in their wickedness continually.

And it is impossible for the tongue to describe, or for man to write a perfect description of the horrible scene of the blood and carnage which was among the people, both of the Nephites and of the Lamanites; and every heart was hardened, so that they delighted in the shedding of blood continually.

And there never had been so great wickedness among all the children of Lehi, nor even among all the house of Israel, according to the words of the Lord, as was among this people.

And it came to pass that the Lamanites did take possession of the city Desolation, and this because their number did exceed the number of the Nephites.

And they did also march forward against the city Teancum, and did drive the inhabitants forth out of her, and did take many prisoners both women and children, and did offer them up as sacrifices unto their idol gods.

And it came to pass that in the three hundred and sixty and seventh year, the Nephites being angry because the Lamanites had sacrificed their women and their children, that they did go against the Lamanites with exceedingly great anger, insomuch that they did beat again the Lamanites, and drive them out of their lands.

And the Lamanites did not come again against the Nephites until the three hundred and seventy and fifth year.

And in this year they did come down against the Nephites with all their powers; and they were not numbered because of the greatness of their number.

And from this time forth did the Nephites gain no power over the Lamanites, but began to be swept off by them even as a dew before the sun.

- 19 И стана така, че ламанитите нападнаха град Опустошение; и в земята Опустошение се поведе извънредно жестока битка, през време на която те победиха нефитите.
- 20 И те отново побягнаха пред ламанитите и стигнаха до град Вооз; и там те се изправиха срещу ламанитите с извънредна смелост, тъй че ламанитите не успяха да ги победят, докато не ги срещнаха повторно.
- 21 И когато те дойдоха за втори път, нефитите бяха изгонени и изклани в едно изключително голямо клане, а жените и децата им пак бяха принесени в жертва на идолите.
- 22 И стана така, че нефитите отново побягнаха пред тях, като вземаха със себе си всички жители на градове и на села.
- 23 И сега, аз, Мормон, виждайки, че ламанитите бяха на път да завладеят страната, ето защо, аз отидох на хълма Сим и взех всичките летописи, които Амарон беше скрил в Господа.

And it came to pass that the Lamanites did come down against the city Desolation; and there was an exceedingly sore battle fought in the land Desolation, in the which they did beat the Nephites.

And they fled again from before them, and they came to the city Boaz; and there they did stand against the Lamanites with exceeding boldness, insomuch that the Lamanites did not beat them until they had come again the second time.

And when they had come the second time, the Nephites were driven and slaughtered with an exceedingly great slaughter; their women and their children were again sacrificed unto idols.

And it came to pass that the Nephites did again flee from before them, taking all the inhabitants with them, both in towns and villages.

And now I, Mormon, seeing that the Lamanites were about to overthrow the land, therefore I did go to the hill Shim, and did take up all the records which Ammaron had hid up unto the Lord.

Мормон 5

- 1 И стана така, че отидох при нефитите и се покаях за клетвата, която бях дал да не им помагам повече; и те ми дадоха отново командването на войските си, защото смятаха, че мога да ги избавя от злостастията им.
- 2 Но ето, аз бях без надежда, защото знаех възмездията Господни, които щяха да ги сполетят; защото те не се покаяха за беззаконията си, а се бореха за живота си, без да призовават онова Същество, Коего ги беше сътворило.
- 3 И стана така, че ламанитите дойдоха срещу нас, когато бяхме побягнали към град Йордан; но ето, те бяха отблъснати, тъй че не можах да превземат града по това време.
- 4 И стана така, че те ни нападнаха отново и ние задържахме града. Имаше и други градове, които бяха задържани от нефитите, чиито укрепления ги спряха и те не можах да влязат в страната, разположена пред нас, за да унищожат жителите на земята ни.
- 5 И стана така, че всички земи, през които минахме и чиито жители не бяха събрани, бяха унищожени от ламанитите, и техните градове и села, и големите им градове бяха изгорени с огън; и тъй измениха триста седемдесет и девет години.
- 6 И стана така, че през триста и осемдесетата година ламанитите отново излязоха да се сражават срещу нас и ние им се противопоставихме смело; но всичко беше напразно, защото техният брой беше толкова голям, че те стъпкваха народа на нефитите под нозете си.
- 7 И стана така, че ние отново побягнахме и онези, които бягаха по-бързо от ламанитите, се изплъзнаха, но тези, които не бягаха по-бързо от ламанитите, бяха пометени и унищожени.

Mormon 5

And it came to pass that I did go forth among the Nephites, and did repent of the oath which I had made that I would no more assist them; and they gave me command again of their armies, for they looked upon me as though I could deliver them from their afflictions.

But behold, I was without hope, for I knew the judgments of the Lord which should come upon them; for they repented not of their iniquities, but did struggle for their lives without calling upon that Being who created them.

And it came to pass that the Lamanites did come against us as we had fled to the city of Jordan; but behold, they were driven back that they did not take the city at that time.

And it came to pass that they came against us again, and we did maintain the city. And there were also other cities which were maintained by the Nephites, which strongholds did cut them off that they could not get into the country which lay before us, to destroy the inhabitants of our land.

But it came to pass that whatsoever lands we had passed by, and the inhabitants thereof were not gathered in, were destroyed by the Lamanites, and their towns, and villages, and cities were burned with fire; and thus three hundred and seventy and nine years passed away.

And it came to pass that in the three hundred and eightieth year the Lamanites did come again against us to battle, and we did stand against them boldly; but it was all in vain, for so great were their numbers that they did tread the people of the Nephites under their feet.

And it came to pass that we did again take to flight, and those whose flight was swifter than the Lamanites' did escape, and those whose flight did not exceed the Lamanites' were swept down and destroyed.

8 И сега, ето, аз, Мормон, не желая да терзая души-
те на човеците, представяйки им такава ужасна сце-
на на кръв и зверства, каквата беше разгърната пред
моите очи; но аз знам, че тези неща трябва наисти-
на да бъдат открити и че всичко, което е скрито,
трябва да бъде открито върху горниците на къщи-
те —

9 и че познанието за тези неща трябва да стигне до
остатъка от този народ, също и до езичниците, за
които Господ е казал, че ще разпръснат този народ и
че този народ ще бъде считан за нищо сред тях; ето
защо, аз пиша едно съкращение, като не смея да дам
пълен разказ за нещата, които видях, поради полу-
чената от мене заповед, а също и за да не ви причи-
нявам толкова голяма скръб поради нечестията на
този народ.

10 И сега, ето, тъй говоря аз на тяхното потомство,
както и на езичниците, които имат грижа за дома
Израилев и които знаят откъде идват благослови-
ите им.

11 Защото знам, че те ще скърбят за бедствието на
дома Израилев; да, ще скърбят за унищожението на
този народ; ще скърбят затова, че този народ не се
покая, за да може да бъде прегърнат в ръцете на
Исуса.

12 Сега, тези неща са написани за остатъка от дома
Яковов; и са написани по този начин, защото Бог
знае, че нечестията не ще им ги разкрие никога и те
трябва да бъдат скрити в Господа, за да може да из-
лязат отново в определеното от Него време.

13 И това е заповедта, която получих; и ето, те ще
излязат според заповедта на Господа, когато Той ще
намери за добре според Неговата мъдрост.

14 И ето, те ще отидат при невярващите от юдеите;
и с тази цел ще отидат, та да може те да бъдат убеде-
ни, че Исус е Христос, Синът на живия Бог; за да
може Отец да изпълни чрез Своя най-възлюбен
Своята велика и вечна цел за възстановяването на
юдеите, сиреч на целия дом Израилев, в земята на
тяхното наследство, която Господ, техният Бог им е
дал в изпълнението на Своя завет.

And now behold, I, Mormon, do not desire to har-
row up the souls of men in casting before them such an
awful scene of blood and carnage as was laid before
mine eyes; but I, knowing that these things must surely
be made known, and that all things which are hid must
be revealed upon the house-tops—

And also that a knowledge of these things must come
unto the remnant of these people, and also unto the
Gentiles, who the Lord hath said should scatter this
people, and this people should be counted as naught
among them—therefore I write a small abridgment,
daring not to give a full account of the things which I
have seen, because of the commandment which I have
received, and also that ye might not have too great sor-
row because of the wickedness of this people.

And now behold, this I speak unto their seed, and
also to the Gentiles who have care for the house of
Israel, that realize and know from whence their bless-
ings come.

For I know that such will sorrow for the calamity of
the house of Israel; yea, they will sorrow for the destruc-
tion of this people; they will sorrow that this people had
not repented that they might have been clasped in the
arms of Jesus.

Now these things are written unto the remnant of
the house of Jacob; and they are written after this man-
ner, because it is known of God that wickedness will not
bring them forth unto them; and they are to be hid up
unto the Lord that they may come forth in his own due
time.

And this is the commandment which I have received;
and behold, they shall come forth according to the com-
mandment of the Lord, when he shall see fit, in his wis-
dom.

And behold, they shall go unto the unbelieving of the
Jews; and for this intent shall they go—that they may be
persuaded that Jesus is the Christ, the Son of the living
God; that the Father may bring about, through his most
Beloved, his great and eternal purpose, in restoring the
Jews, or all the house of Israel, to the land of their inher-
itance, which the Lord their God hath given them, unto
the fulfilling of his covenant;

15 И за да може също потомството на този народ да повярва по-пълно в Неговото Евангелие, което трябва да дойде до тях чрез езичниците; защото този народ ще бъде разпръснат и ще стане тъмен, нечист и презрян народ, извън всякакво описание на онова, което някога е било между нас, да, дори онова, което е било между ламанитите, и това заради тяхното неверие и идолопоклонничество.

16 Защото ето, Духът Господен спря вече да владее в техните бащи; и те са без Христа и без Бога в този свят; и те са отвявани като слама от вятъра.

17 Някога те бяха един възхитителен народ и имаха Христос за свой пастир; да, те бяха водени дори от Бог Отец.

18 Но сега, ето, те са водени от Сатана, точно както сламата се отвява от вятъра или както кораб се люшка от вълните без платна или котва, без нищо, с което да е направляван; точно като този кораб са и те.

19 И ето, Господ е задържал благословиите им, които те можеха да получат в земята, за езичниците, които ще владеят земята.

20 Но ето, ще стане така, че те ще бъдат гонени и разпръсвани от езичниците; и след като бъдат изгонени и разпръснати от езичниците, ето, тогава Господ ще си спомни завета, който склучи с Авраама и с целия дом Израилев.

21 И Господ ще си спомни също молитвите на праведните, които Му бяха отправяни за тях.

22 И тогава, о, вие езичници, как ще можете да издържите пред силата Божия, освен ако не се покаете и не изоставите злите си пътища?

23 Не знаете ли вие, че сте в ръцете Божи? Не знаете ли вие, че Той има цялата сила и по Неговата велика заповед земята ще бъде навита като свитък?

24 Ето защо, покайте се и се смирете пред Него, да не би Той да дойде с правосъдие срещу вас и да не би остатък от потомството на Яков да дойде между вас като лъв и да ви разкъса на парчета, и няма никой да се избави.

And also that the seed of this people may more fully believe his gospel, which shall go forth unto them from the Gentiles; for this people shall be scattered, and shall become a dark, a filthy, and a loathsome people, beyond the description of that which ever hath been amongst us, yea, even that which hath been among the Lamanites, and this because of their unbelief and idolatry.

For behold, the Spirit of the Lord hath already ceased to strive with their fathers; and they are without Christ and God in the world; and they are driven about as chaff before the wind.

They were once a delightsome people, and they had Christ for their shepherd; yea, they were led even by God the Father.

But now, behold, they are led about by Satan, even as chaff is driven before the wind, or as a vessel is tossed about upon the waves, without sail or anchor, or without anything wherewith to steer her; and even as she is, so are they.

And behold, the Lord hath reserved their blessings, which they might have received in the land, for the Gentiles who shall possess the land.

But behold, it shall come to pass that they shall be driven and scattered by the Gentiles; and after they have been driven and scattered by the Gentiles, behold, then will the Lord remember the covenant which he made unto Abraham and unto all the house of Israel.

And also the Lord will remember the prayers of the righteous, which have been put up unto him for them.

And then, O ye Gentiles, how can ye stand before the power of God, except ye shall repent and turn from your evil ways?

Know ye not that ye are in the hands of God? Know ye not that he hath all power, and at his great command the earth shall be rolled together as a scroll?

Therefore, repent ye, and humble yourselves before him, lest he shall come out in justice against you—lest a remnant of the seed of Jacob shall go forth among you as a lion, and tear you in pieces, and there is none to deliver.

Мормон 6

- 1 И сега, аз свършвам моя летопис относно унищожението на моя народ, нефитите. И стана така, че ние тръгнахме пред ламанитите.
- 2 И аз, Мормон, написах едно послание до ламанитския цар и пожелах той да ни позволи да съберем наедно народа си в земята Кумора близо до един хълм, който се наричаше Кумора, и там да можем да им дадем битка.
- 3 И стана така, че ламанитският цар ми позволи това, което желяех.
- 4 И стана така, че ние отидохме в земята Кумора и разпънахме шатрите си около хълма Кумора; и това беше в земя с много води, реки и извори; и там ние се надявахме да надвием ламанитите.
- 5 И когато се бяха изменили триста осемдесет и четири години, ние събрахме цялата останала част от нашия народ в земята Кумора.
- 6 И стана така, че когато събрахме наедно целия ни народ в земята Кумора, ето, аз, Мормон, започнах да остарявам; и тъй като знаех, че това щеше да бъде последната битка на моя народ и след като ми беше заповядано от Господа да не допусна летописите, които ни бяха предавани от нашите бащи и бяха свещени, да попаднат в ръцете на ламанитите (защото ламанитите щяха да ги унищожат), ето защо, аз направих този летопис от плочите на Нефи и скрих в хълма Кумора всички летописи, които ми бяха поверени от ръката Господна, с изключение на тези няколко плочи, които дадох на сина си Мороний.
- 7 И стана така, че людете ми, заедно с жените си и децата си, съзряха войските на ламанитите да идват към тях; и тъкмо с този ужасен страх от смъртта, който изпълва сърцето на всичките нечестиви, ги очакваха те, за да ги посрещнат.
- 8 И стана така, че те пристигнаха да се сражават срещу нас и всяка душа бе изпълнена от ужас поради големия им брой.
- 9 И стана така, че те връхлетяха народа ми с меч и с лък, и със стрела, и със секира, и с всякакъв вид оръжия за война.

Mormon 6

And now I finish my record concerning the destruction of my people, the Nephites. And it came to pass that we did march forth before the Lamanites.

And I, Mormon, wrote an epistle unto the king of the Lamanites, and desired of him that he would grant unto us that we might gather together our people unto the land of Cumorah, by a hill which was called Cumorah, and there we could give them battle.

And it came to pass that the king of the Lamanites did grant unto me the thing which I desired.

And it came to pass that we did march forth to the land of Cumorah, and we did pitch our tents around about the hill Cumorah; and it was in a land of many waters, rivers, and fountains; and here we had hope to gain advantage over the Lamanites.

And when three hundred and eighty and four years had passed away, we had gathered in all the remainder of our people unto the land of Cumorah.

And it came to pass that when we had gathered in all our people in one to the land of Cumorah, behold I, Mormon, began to be old; and knowing it to be the last struggle of my people, and having been commanded of the Lord that I should not suffer the records which had been handed down by our fathers, which were sacred, to fall into the hands of the Lamanites, (for the Lamanites would destroy them) therefore I made this record out of the plates of Nephi, and hid up in the hill Cumorah all the records which had been entrusted to me by the hand of the Lord, save it were these few plates which I gave unto my son Moroni.

And it came to pass that my people, with their wives and their children, did now behold the armies of the Lamanites marching towards them; and with that awful fear of death which fills the breasts of all the wicked, did they await to receive them.

And it came to pass that they came to battle against us, and every soul was filled with terror because of the greatness of their numbers.

And it came to pass that they did fall upon my people with the sword, and with the bow, and with the arrow, and with the ax, and with all manner of weapons of war.

10 И стана така, че моите воители бяха посечени, да, дори всичките ми десет хиляди, които бяха с мене, и аз паднах ранен сред тях; но те ме отминаха, тъй че не сложиха край на живота ми.

11 И когато отминаха и посякоха целия ми народ с изключение на двадесет и четирима от нас (между които беше и синът ми Мороний), ние, които бяхме надживели мъртвите на народа ни, на другия ден, когато ламанитите се върнаха в своите станове, съзряхме от върха на хълма Кумора покосените десет хиляди от людетe ми, които аз водих на битка.

12 И ние видяхме също и десетте хиляди от людетe ми, които бяха водени от сина ми Мороний.

13 И ето, и десетте хиляди на Гедгедона бяха паднали, а също и той самият сред тях.

14 И Лама беше паднал с неговите десет хиляди; и Галгал беше паднал с неговите десет хиляди; и Лимха беше паднал с неговите десет хиляди; и Иенеум беше паднал с неговите десет хиляди; и Кумения, и Морония, и Антионум, и Сивелон, и Сим, и Иос — всички те бяха паднали, всеки с неговите десет хиляди.

15 И стана така, че имаше още десет други, които бяха паднали от меч, всеки със своите десет хиляди; да, дори всички мои люде паднаха, с изключение на двадесет и четиримата, които бяха с мене, както и неколцина, които бяха избягали в южните страни, и неколцина, които бяха преминали на страната на ламанитите; и тяхната плът, и техните кости, и тяхната кръв лежат по лицето на земята, изоставени от ръцете на онези, които ги бяха убили, да се разпаднат върху земята и да се разложат, и да се върнат в майката земя.

16 И душата ми се раздираше от мъка поради убитите от моя народ, и аз извиках:

17 О, вие прекрасни, как можяхте да се отделите от пътищата Господни! О, вие прекрасни, как можяхте да отхвърлите този Исус, Който стоеше с отворени обятия, за да ви приеме!

18 Ето, ако не бяхте направили това, вие нямаше да паднете. Но ето, вие паднахте и аз оплаквам загубата ви.

And it came to pass that my men were hewn down, yea, even my ten thousand who were with me, and I fell wounded in the midst; and they passed by me that they did not put an end to my life.

And when they had gone through and hewn down all my people save it were twenty and four of us, (among whom was my son Moroni) and we having survived the dead of our people, did behold on the morrow, when the Lamanites had returned unto their camps, from the top of the hill Cumorah, the ten thousand of my people who were hewn down, being led in the front by me.

And we also beheld the ten thousand of my people who were led by my son Moroni.

And behold, the ten thousand of Gidgiddonah had fallen, and he also in the midst.

And Lamah had fallen with his ten thousand; and Gilgal had fallen with his ten thousand; and Limhah had fallen with his ten thousand; and Jeneum had fallen with his ten thousand; and Cumenihah, and Moronihah, and Antionum, and Shiblom, and Shem, and Josh, had fallen with their ten thousand each.

And it came to pass that there were ten more who did fall by the sword, with their ten thousand each; yea, even all my people, save it were those twenty and four who were with me, and also a few who had escaped into the south countries, and a few who had deserted over unto the Lamanites, had fallen; and their flesh, and bones, and blood lay upon the face of the earth, being left by the hands of those who slew them to molder upon the land, and to crumble and to return to their mother earth.

And my soul was rent with anguish, because of the slain of my people, and I cried:

O ye fair ones, how could ye have departed from the ways of the Lord! O ye fair ones, how could ye have rejected that Jesus, who stood with open arms to receive you!

Behold, if ye had not done this, ye would not have fallen. But behold, ye are fallen, and I mourn your loss.

19 О, вие красиви синове и дъщери, вие бащи и майки, вие съпрузи и съпруги, вие прекрасни, как можахте да паднете?

20 Но ето, вие си отидохте и скърбите ми не могат да ви върнат обратно!

21 И скоро ще дойде денят, когато вашата смъртност ще трябва да се облече в безсмъртие и когато тези тела, които сега се разлагат в тление, трябва скоро да станат нетленни тела; и тогава вие ще трябва да застанете пред съдийския престол на Христа, за да бъдете съдени според делата ви; и ако е тъй, че сте праведни, вие ще бъдете благословени с бащите си, които си отидоха преди вас.

22 О, да бяхте се покаяли преди това голямо унищожение да се стовари върху вас. Но ето, вие си отидохте и Отец, да, Вечният Отец на небесата познава вашето състояние; и Той действа спрямо вас според Своето правосъдие и милост.

O ye fair sons and daughters, ye fathers and mothers, ye husbands and wives, ye fair ones, how is it that ye could have fallen!

But behold, ye are gone, and my sorrows cannot bring your return.

And the day soon cometh that your mortal must put on immortality, and these bodies which are now moldering in corruption must soon become incorruptible bodies; and then ye must stand before the judgment-seat of Christ, to be judged according to your works; and if it so be that ye are righteous, then are ye blessed with your fathers who have gone before you.

O that ye had repented before this great destruction had come upon you. But behold, ye are gone, and the Father, yea, the Eternal Father of heaven, knoweth your state; and he doeth with you according to his justice and mercy.

Мормон 7

- 1 И сега, ето, аз бих желал да кажа нещо на остатъка от този народ, който е пощаден, ако бъде тъй, че Бог му даде моите слова, за да познае делата на бащите си; да, аз ви говоря на вас, остатъка от дома Израилев, и ето словата, които ви казвам:
- 2 Знайте, че вие сте от дома Израилев.
- 3 Знайте, че трябва да дойдете до покаяние или не можете да бъдете спасени.
- 4 Знайте, че трябва да положите оръжията си за война и да не се наслаждавате повече на проливането на кръв, и да не ги вземате отново, освен ако Бог не ви заповяда.
- 5 Знайте, че трябва да стигнете до знанието за вашите бащи и да се покаете за всички ваши грехове и беззакония, и да повярвате в Исуса Христа, че Той е Синът Божий, и че Той бе убит от юдеите, и че чрез силата на Отца Той се вдигна отново, чрез което Той спечели победа над гроба; и че в Него жилото на смъртта е погълнато.
- 6 И Той осъществява възкресението на мъртвите, чрез което човек трябва да бъде вдигнат, за да застане пред Неговия съдийски престол.
- 7 И Той осъществи изкуплението на света, чрез което на този, който се намери невинен пред Него в съдния ден, ще му бъде дадено да живее в присъствието Божие и в Неговото царство, за да пее непрестанни хваления горе в небесните хорове за Отца и за Сина, и за Светия Дух, Които са един Бог, в едно състояние на щастие, което няма край.
- 8 Ето защо, покайте се, бъдете кръстени в името на Исуса и се хванете за Евангелието на Христа, което ще ви бъде изложено не само в този летопис, но и в летописа, който ще дойде за езичниците от юдеите, който летопис ще дойде от езичниците за вас.
- 9 Защото ето, тези са написани с намерението да можете да повярвате на онези; и ако повярвате на онези, вие ще повярвате също и на тези; и ако повярвате на тези, вие ще знаете истината за вашите бащи, а също и за чудните дела, които бяха извършени сред тях чрез силата Божия.

Mormon 7

And now, behold, I would speak somewhat unto the remnant of this people who are spared, if it so be that God may give unto them my words, that they may know of the things of their fathers; yea, I speak unto you, ye remnant of the house of Israel; and these are the words which I speak:

Know ye that ye are of the house of Israel.

Know ye that ye must come unto repentance, or ye cannot be saved.

Know ye that ye must lay down your weapons of war, and delight no more in the shedding of blood, and take them not again, save it be that God shall command you.

Know ye that ye must come to the knowledge of your fathers, and repent of all your sins and iniquities, and believe in Jesus Christ, that he is the Son of God, and that he was slain by the Jews, and by the power of the Father he hath risen again, whereby he hath gained the victory over the grave; and also in him is the sting of death swallowed up.

And he bringeth to pass the resurrection of the dead, whereby man must be raised to stand before his judgment-seat.

And he hath brought to pass the redemption of the world, whereby he that is found guiltless before him at the judgment day hath it given unto him to dwell in the presence of God in his kingdom, to sing ceaseless praises with the choirs above, unto the Father, and unto the Son, and unto the Holy Ghost, which are one God, in a state of happiness which hath no end.

Therefore repent, and be baptized in the name of Jesus, and lay hold upon the gospel of Christ, which shall be set before you, not only in this record but also in the record which shall come unto the Gentiles from the Jews, which record shall come from the Gentiles unto you.

For behold, this is written for the intent that ye may believe that; and if ye believe that ye will believe this also; and if ye believe this ye will know concerning your fathers, and also the marvelous works which were wrought by the power of God among them.

10 И вие ще узнаете също, че сте остатък от потомството на Яков; ето защо, вие се числите към народа на първия завет; и ако бъде тъй, че повярвате в Христа и бъдете кръстени първо с вода, после с огън и със Светия Дух, следвайки примера на нашия Спасител съгласно това, което Той ни е заповядал, ще бъде добре за вас в съдния ден. Амин.

And ye will also know that ye are a remnant of the seed of Jacob; therefore ye are numbered among the people of the first covenant; and if it so be that ye believe in Christ, and are baptized, first with water, then with fire and with the Holy Ghost, following the example of our Savior, according to that which he hath commanded us, it shall be well with you in the day of judgment. Amen.

Мормон 8

- 1 Ето, аз, Мороний, привършвам летописа на моя баща Мормон. И аз трябва да напиша някои неща, които моят баща ми заповяда.
- 2 И сега стана така, че след великата и ужасна битка при Кумора, ето, нефитите, които избягаха в страната на юг, бяха преследвани от ламанитите, докато всичките не бяха унищожени.
- 3 И моят баща също беше убит от тях и аз останах сам да пиша тъжната история за унищожението на народа ми. Но ето, те си отидоха и аз изпълнявам заповедта на моя баща. И аз не зная дали ще ме убият.
- 4 Ето защо, ще напиша и ще скрия летописите в земята; и няма значение къде ще отида след това.
- 5 Ето, моят баща направи този летопис и написа за неговата цел. И ето, аз също щях да я напиша, ако имах място върху плочите, но нямам; и руда никаква нямам, защото съм сам. Баща ми беше убит в битка, както и всичките ми роднини; и аз нямам приятели и не знам къде да отида; и колко време ще ме остави Господ да живея аз също не зная.
- 6 Ето, четиристотин години се изминаха от пришествието на нашия Господ и Спасител.
- 7 И ето, ламанитите преследваха моя народ, нефитите, от град на град и от място на място, тъкмо докато не остана нито един от тях; и голямо беше тяхното падение; да, голямо и изумително е унищожението на моя народ, нефитите.
- 8 И ето, ръката Господна е, която го направи. И ето, сега и ламанитите са във война едни срещу други; и цялото лице на тази земя е един непрестанен кръговрат от убийства и кръвопролитие; и никой не знае края на войната.
- 9 И сега, ето, аз няма да говоря повече за тях, защото няма никой друг, освен ламанити и разбойници върху лицето на земята.

Mormon 8

Behold I, Moroni, do finish the record of my father, Mormon. Behold, I have but few things to write, which things I have been commanded by my father.

And now it came to pass that after the great and tremendous battle at Cumorah, behold, the Nephites who had escaped into the country southward were hunted by the Lamanites, until they were all destroyed.

And my father also was killed by them, and I even remain alone to write the sad tale of the destruction of my people. But behold, they are gone, and I fulfil the commandment of my father. And whether they will slay me, I know not.

Therefore I will write and hide up the records in the earth; and whither I go it mattereth not.

Behold, my father hath made this record, and he hath written the intent thereof. And behold, I would write it also if I had room upon the plates, but I have not; and ore I have none, for I am alone. My father hath been slain in battle, and all my kinsfolk, and I have not friends nor whither to go; and how long the Lord will suffer that I may live I know not.

Behold, four hundred years have passed away since the coming of our Lord and Savior.

And behold, the Lamanites have hunted my people, the Nephites, down from city to city and from place to place, even until they are no more; and great has been their fall; yea, great and marvelous is the destruction of my people, the Nephites.

And behold, it is the hand of the Lord which hath done it. And behold also, the Lamanites are at war one with another; and the whole face of this land is one continual round of murder and bloodshed; and no one knoweth the end of the war.

And now, behold, I say no more concerning them, for there are none save it be the Lamanites and robbers that do exist upon the face of the land.

10 И няма никой, който да познава истинния Бог, освен учениците на Исуса, които останаха в земята, докато нечестието на народа не стана толкова голямо, че Господ не им позволи да останат с людете; и дали те са още по лицето на земята, никой човек не знае.

11 Но ето, моят баща и аз сме ги виждали и те са ни служили.

12 И който получи този летопис и не го осъди поради несъвършенствата, които са в него, същият ще узнае за неща по-велики от това. Ето, аз съм Мороний; и ако това беше възможно, щях да ви сторя знайни всички неща.

13 Ето, аз спирам да говоря относно този народ. Аз съм син на Мормон и баща ми беше потомък на Нефи.

14 И аз съм същият, който скрива този летопис в Господа; и плочите му нямат никаква стойност поради заповедта Господна. Защото Той каза наистина, че никой не ще ги получи, за да се обогати; но тяхното съдържание е от голяма стойност и който ги изкара на бял свят, него Господ ще благослови.

15 Защото никой не може да има силата да ги изкара на бял свят, освен ако не му е дадена от Бога; защото Бог желае това да бъде направено с очи, отправени единствено към Неговата слава или за благополучието на древния и разпръснат от дълго време заветен народ Господен.

16 И благословен ще е този, който ще ги изкара на бял свят; защото те ще бъдат извадени от тъмнина на светлина според словото Божие; да, те ще бъдат взети от земята и ще засияят от тъмнината, и ще стигнат до знанието на людете; и това ще бъде извършено чрез силата Божия.

17 И ако има грешки, те са грешки на човек. Но ето, ние не знаем за никаква грешка. Обаче Бог знае всичките неща; ето защо, онзи, който осъжда, нека да знае това, да не би да бъде застрашен от пъклен огън.

18 И този, който каже: Покажи ми или ще бъдеш поразен — нека се пази да не би да заповяда онова, което е забранено от Господа.

And there are none that do know the true God save it be the disciples of Jesus, who did tarry in the land until the wickedness of the people was so great that the Lord would not suffer them to remain with the people; and whether they be upon the face of the land no man knoweth.

But behold, my father and I have seen them, and they have ministered unto us.

And whoso receiveth this record, and shall not condemn it because of the imperfections which are in it, the same shall know of greater things than these. Behold, I am Moroni; and were it possible, I would make all things known unto you.

Behold, I make an end of speaking concerning this people. I am the son of Mormon, and my father was a descendant of Nephi.

And I am the same who hideth up this record unto the Lord; the plates thereof are of no worth, because of the commandment of the Lord. For he truly saith that no one shall have them to get gain; but the record thereof is of great worth; and whoso shall bring it to light, him will the Lord bless.

For none can have power to bring it to light save it be given him of God; for God wills that it shall be done with an eye single to his glory, or the welfare of the ancient and long dispersed covenant people of the Lord.

And blessed be he that shall bring this thing to light; for it shall be brought out of darkness unto light, according to the word of God; yea, it shall be brought out of the earth, and it shall shine forth out of darkness, and come unto the knowledge of the people; and it shall be done by the power of God.

And if there be faults they be the faults of a man. But behold, we know no fault; nevertheless God knoweth all things; therefore, he that condemneth, let him be aware lest he shall be in danger of hell fire.

And he that saith: Show unto me, or ye shall be smitten—let him beware lest he commandeth that which is forbidden of the Lord.

19 Защото ето, този, който съди прибързано, ще бъде съден също прибързано; понеже неговата заплата ще бъде според делата му; ето защо, този, който поразява, ще бъде също поразен от Господа.

20 Вижте какво казва писанието — Човек не трябва да поразява, нито да съди; защото съденето Ми принадлежи, казва Господ, и отмъщението Ми принадлежи също, и Аз ще се отплатя.

21 И онзи, който изрича ярост и спорове срещу делото Господне и срещу заветния народ Господен, който е домът Израилев, и каже: Ние ще унищожим делото Господне и Господ не ще си спомни завета, който склучи с дома Израилев — същият е в опасност да бъде отсечен и хвърлен в огъня.

22 Защото вечните цели на Господа ще продължават хода си, додето всичките Негови обещания не бъдат изпълнени.

23 Изучавайте пророчествата на Исаия. Ето, аз не мога да ги напиша. Да, ето, аз ви казвам, че тези светии, които са били преди мене, които са притежавали тази земя, ще призовават, да, дори от пръстта те ще призоват Господа; и тъй както жив е Господ, Той ще си спомни за завета, който склучи с тях.

24 И Той познава техните молитви и знае, че те бяха в полза на братята им. И Той познава вярата им, защото в Неговото име те можеха да поместят планини; и в Неговото име те можеха да направят земята да се тресе; и чрез силата на Неговото слово те накараха да се срутват доземи тъмници; да, дори огнената пещ не можеше да им навреди, нито дивите зверове, нито отровните змии поради силата на Неговото слово.

25 И ето, техните молитви бяха също в полза на този, на когото Господ ще позволи да изкара на бял свят тези неща.

26 И никой не трябва да казва, че те не ще дойдат, защото те със сигурност ще дойдат, защото Господ го е казал; понеже от земята те ще излязат чрез ръката Господна и никой не може да я спре; и това ще стане в ден, когато ще се говори, че чудесата са премахнати; и това ще дойде точно, като че ли някой ще заговори от мъртвите.

For behold, the same that judgeth rashly shall be judged rashly again; for according to his works shall his wages be; therefore, he that smiteth shall be smitten again, of the Lord.

Behold what the scripture says—man shall not smite, neither shall he judge; for judgment is mine, saith the Lord, and vengeance is mine also, and I will repay.

And he that shall breathe out wrath and strifes against the work of the Lord, and against the covenant people of the Lord who are the house of Israel, and shall say: We will destroy the work of the Lord, and the Lord will not remember his covenant which he hath made unto the house of Israel—the same is in danger to be hewn down and cast into the fire;

For the eternal purposes of the Lord shall roll on, until all his promises shall be fulfilled.

Search the prophecies of Isaiah. Behold, I cannot write them. Yea, behold I say unto you, that those saints who have gone before me, who have possessed this land, shall cry, yea, even from the dust will they cry unto the Lord; and as the Lord liveth he will remember the covenant which he hath made with them.

And he knoweth their prayers, that they were in behalf of their brethren. And he knoweth their faith, for in his name could they remove mountains; and in his name could they cause the earth to shake; and by the power of his word did they cause prisons to tumble to the earth; yea, even the fiery furnace could not harm them, neither wild beasts nor poisonous serpents, because of the power of his word.

And behold, their prayers were also in behalf of him that the Lord should suffer to bring these things forth.

And no one need say they shall not come, for they surely shall, for the Lord hath spoken it; for out of the earth shall they come, by the hand of the Lord, and none can stay it; and it shall come in a day when it shall be said that miracles are done away; and it shall come even as if one should speak from the dead.

27 И това ще стане в ден, когато кръвта на светиите ще призовава Господа поради тайните заговори и делата на мрака.

28 Да, това ще стане в ден, когато силата Божия ще бъде отречена и църквите ще бъдат осквернени, и ще бъдат издигнати в гордостта на сърцата си; да, тъкмо в ден, когато водачите на църквите и учителите ще се издигнат в гордостта на сърцата си до толкова, че да завидят на онези, които принадлежат към църквите им.

29 Да, това ще стане в ден, когато ще се чуе да се говори за огънове и за бури, и за пари от дим в чужди страни.

30 И също ще се чуе за войни, слухове за войни и за земетресения в различни места.

31 Да, това ще стане в ден, когато ще има голяма нечистота по лицето на земята; ще има убийства и кражби, и лъжи, и измами, и блудства, и всякакъв вид мерзости; когато ще има мнозина, които ще кажат: Направй това или направй онова и не ще има значение, защото Господ ще поддържа такива в последния ден. Но горко на такива, защото те са в жлъчна горчивина и в оковите на беззаконието.

32 Да, това ще стане в ден, когато ще бъдат изградени църкви, които ще кажат: Елате при мен и за парите си ще получите прошка за вашите грехове.

33 О, вие нечестиви, извратени и коравовратни люде, защо си съградихте църкви, за да се обогатявате? Защо изопачихте свящото слово Божие, та да донесете осъждане на душите си? Ето, погледнете Божиите откровения; защото ето, времето идва, когато в него ден всички тези неща трябва да бъдат изпълнени.

34 Ето, Господ ми показва велики и чудни неща относно онова, което трябва скоро да стане в него ден, когато тези неща ще се появят между вас.

35 Ето, аз ви говоря като че ли сте тук, обаче вие не сте. Но ето, Исус Христос ви показва на мен и аз познавам делото ви.

And it shall come in a day when the blood of saints shall cry unto the Lord, because of secret combinations and the works of darkness.

Yea, it shall come in a day when the power of God shall be denied, and churches become defiled and be lifted up in the pride of their hearts; yea, even in a day when leaders of churches and teachers shall rise in the pride of their hearts, even to the envying of them who belong to their churches.

Yea, it shall come in a day when there shall be heard of fires, and tempests, and vapors of smoke in foreign lands;

And there shall also be heard of wars, rumors of wars, and earthquakes in divers places.

Yea, it shall come in a day when there shall be great pollutions upon the face of the earth; there shall be murders, and robbing, and lying, and deceivings, and whoredoms, and all manner of abominations; when there shall be many who will say, Do this, or do that, and it mattereth not, for the Lord will uphold such at the last day. But wo unto such, for they are in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity.

Yea, it shall come in a day when there shall be churches built up that shall say: Come unto me, and for your money you shall be forgiven of your sins.

O ye wicked and perverse and stiffnecked people, why have ye built up churches unto yourselves to get gain? Why have ye transfigured the holy word of God, that ye might bring damnation upon your souls? Behold, look ye unto the revelations of God; for behold, the time cometh at that day when all these things must be fulfilled.

Behold, the Lord hath shown unto me great and marvelous things concerning that which must shortly come, at that day when these things shall come forth among you.

Behold, I speak unto you as if ye were present, and yet ye are not. But behold, Jesus Christ hath shown you unto me, and I know your doing.

- 36 И аз знам, че вие ходите в гордостта на сърцата си; и няма никой, освен малцина, които да не се издигат в гордостта на сърцата си в носенето на много изящни одежди, в завист и в спорове, и в злоба, и в преследвания, и във всякакъв вид беззакония; и църквите ви, да, дори всяка една, са омърсени поради гордостта на сърцата ви.
- 37 Защото ето, вие обичате повече парите, вашето имущество и изящните ви одежди, и украшенията на църквите ви, отколкото обичате бедните и нуждаещите се, и болните, и нещастните.
- 38 О, вие нечестивци, вие лицемери, вие учители, които се продавате за онова, което ще изгние, защо омърсихте светата църква Божия? Защо се срамувате да вземете върху си името на Христа? Защо не помислите, че по-голяма е стойността на безкрайното щастие, отколкото на онази окаяност, която никога не умира — поради светска похвала ли?
- 39 Защо се украсявате с онова, което няма живот, а пък оставяте гладните и нуждаещите се, и голите, и болните, и страдащите да минават покрай вас и да не ги забелязвате?
- 40 Да, защо изграждате тайните си мерзости, за да се обогатявате, и правите вдовиците да скърбят пред Господа, и също сирачетата да скърбят пред Господа, а също и кръвта на бащите им и на съпрузите им да призовава Господа от земята за отмъщение върху главите ви?
- 41 Ето, мечът на отмъщението е надвиснал над вас; и времето скоро ще дойде, когато Той ще ви отмъсти за кръвта на светиите върху ви, защото Той не ще понася повече виковете им.

And I know that ye do walk in the pride of your hearts; and there are none save a few only who do not lift themselves up in the pride of their hearts, unto the wearing of very fine apparel, unto envying, and strifes, and malice, and persecutions, and all manner of iniquities; and your churches, yea, even every one, have become polluted because of the pride of your hearts.

For behold, ye do love money, and your substance, and your fine apparel, and the adorning of your churches, more than ye love the poor and the needy, the sick and the afflicted.

O ye pollutions, ye hypocrites, ye teachers, who sell yourselves for that which will canker, why have ye polluted the holy church of God? Why are ye ashamed to take upon you the name of Christ? Why do ye not think that greater is the value of an endless happiness than that misery which never dies—because of the praise of the world?

Why do ye adorn yourselves with that which hath no life, and yet suffer the hungry, and the needy, and the naked, and the sick and the afflicted to pass by you, and notice them not?

Yea, why do ye build up your secret abominations to get gain, and cause that widows should mourn before the Lord, and also orphans to mourn before the Lord, and also the blood of their fathers and their husbands to cry unto the Lord from the ground, for vengeance upon your heads?

Behold, the sword of vengeance hangeth over you; and the time soon cometh that he avengeth the blood of the saints upon you, for he will not suffer their cries any longer.

Мормон 9

- 1 И сега, аз говоря също за онези, които не вярват в Христа.
- 2 Ето, ще повярвате ли в деня, когато бъдете посетени — ето, когато Господ ще дойде, да, дори в този велик ден, когато земята ще бъде навита като свитък и когато елементите ѝ ще се стопят от пламтяща горещина, да, в този велик ден, когато бъдете доведени да застанете пред Агнеца Божий — ще кажете ли тогава, че няма Бог?
- 3 Тогава ще отричате ли повече Христа и ще можете ли да погледнете Агнеца Божий? Мислите ли, че ще живеете с Него със съзнанието за вашата вина? Мислите ли, че бихте могли да бъдете щастливи да живеете с това свято Същество, когато душата ви е раздирана от съзнанието за виновност, че винаги сте злоупотребявали с Неговите закони?
- 4 Ето, аз ви казвам, че ще бъдете по-окаяни да живеете с един свят и справедлив Бог със съзнанието за вашата нечистота пред Него, отколкото да живеете с осъдените души в пъкъла.
- 5 Защото ето, когато бъдете доведени да прозрете голотата си пред Бога, а също славата Божия и святостта на Исуса Христа, това ще запали у вас пламък на един неугасим огън.
- 6 Тогава, о, вие невярващи, обърнете се към Господа; призовете силно Отца в името на Исуса, тъй че в онзи велик и последен ден по възможност да може да бъдете намерени неопетнени, чисти, красиви и бели, бидейки очистени чрез кръвта на Агнеца.
- 7 И още говоря на вас — вие, които отричате откровенията Божии и казвате, че те са премахнати и че няма откровения, нито пророчества, нито дарби, нито изцеление, нито говорене на езици или тълкувание на езици.
- 8 Ето, казвам ви, който отрича тези неща, не познава Евангелието на Христа; да, той не е чел писанията, а ако ги е чел, значи не ги разбира.
- 9 Защото не четем ли, че Бог е същият вчера, днес и навеки и че у Него няма изменчивост, нито сянка на промяна.

Mormon 9

And now, I speak also concerning those who do not believe in Christ.

Behold, will ye believe in the day of your visitation — behold, when the Lord shall come, yea, even that great day when the earth shall be rolled together as a scroll, and the elements shall melt with fervent heat, yea, in that great day when ye shall be brought to stand before the Lamb of God—then will ye say that there is no God?

Then will ye longer deny the Christ, or can ye behold the Lamb of God? Do ye suppose that ye shall dwell with him under a consciousness of your guilt? Do ye suppose that ye could be happy to dwell with that holy Being, when your souls are racked with a consciousness of guilt that ye have ever abused his laws?

Behold, I say unto you that ye would be more miserable to dwell with a holy and just God, under a consciousness of your filthiness before him, than ye would to dwell with the damned souls in hell.

For behold, when ye shall be brought to see your nakedness before God, and also the glory of God, and the holiness of Jesus Christ, it will kindle a flame of unquenchable fire upon you.

O then ye unbelieving, turn ye unto the Lord; cry mightily unto the Father in the name of Jesus, that perhaps ye may be found spotless, pure, fair, and white, having been cleansed by the blood of the Lamb, at that great and last day.

And again I speak unto you who deny the revelations of God, and say that they are done away, that there are no revelations, nor prophecies, nor gifts, nor healing, nor speaking with tongues, and the interpretation of tongues;

Behold I say unto you, he that denieth these things knoweth not the gospel of Christ; yea, he has not read the scriptures; if so, he does not understand them.

For do we not read that God is the same yesterday, today, and forever, and in him there is no variableness neither shadow of changing?

10 И сега, ако си представяте един бог, който се изменя и у когото има и сянка на промяна — тогава вие си представяте един бог, който не е Бог на чудесата.

11 Но ето, аз ще ви покажа един Бог на чудеса, тъкмо Бога на Авраам и Бога на Исаак, и Бога на Яков; и това е същият този Бог, Който сътвори небесата и земята, и всичките неща, които са в тях.

12 Ето, Той сътвори Адам и чрез Адам дойде падението на човека. И заради падението на човека дойде Исус Христос, тъкмо Отецът и Синът; и поради Исуса Христа дойде изкуплението на човека.

13 И заради изкуплението на човека, което дойде чрез Исуса Христа, човеците са доведени обратно в присъствието Господне; да, това е, в което всички люде са изкупени, защото смъртта на Христа осъществява възкресението, което осъществява изкуплението от един безкраен сън, от който сън всички човеци ще бъдат събудени чрез силата Божия, когато тръбата затръби; и те ще излязат, малки и големи, и всички ще застанат пред Неговия съд, бидейки изкупени и освободени от тази вечна връзка на смъртта, която смърт е телесна смърт.

14 И тогава идва възмездието на Светия върху им; тогава идва времето, когато онзи, който е нечист, ще остане нечист; а онзи, който е праведен, ще остане праведен; онзи, който е щастлив, ще остане пак щастлив; а онзи, който е нещастен, ще си остане нещастен.

15 И сега, о, всички вие, които сте си въобразили един бог, който не може да върши чудеса, бих ви попитал, сбъднаха ли се всичките неща, за които ви говорих? Дошъл ли е вече краят? Ето, казвам ви, не! Бог не е престанал да бъде Бог на чудесата!

16 Ето, не са ли нещата, които Бог е извършил, чудни в нашите очи? Да, и кой може да разбере чудните дела Божии?

17 Кой ще каже, че не е било чудо това, че небето и земята трябваше да бъдат чрез Неговото слово; и че чрез силата на Неговото слово човекът бе сътворен от пръстта на земята; и че чрез силата на словото Му се вършат чудеса?

And now, if ye have imagined up unto yourselves a god who doth vary, and in whom there is shadow of changing, then have ye imagined up unto yourselves a god who is not a God of miracles.

But behold, I will show unto you a God of miracles, even the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; and it is that same God who created the heavens and the earth, and all things that in them are.

Behold, he created Adam, and by Adam came the fall of man. And because of the fall of man came Jesus Christ, even the Father and the Son; and because of Jesus Christ came the redemption of man.

And because of the redemption of man, which came by Jesus Christ, they are brought back into the presence of the Lord; yea, this is wherein all men are redeemed, because the death of Christ bringeth to pass the resurrection, which bringeth to pass a redemption from an endless sleep, from which sleep all men shall be awakened by the power of God when the trump shall sound; and they shall come forth, both small and great, and all shall stand before his bar, being redeemed and loosed from this eternal band of death, which death is a temporal death.

And then cometh the judgment of the Holy One upon them; and then cometh the time that he that is filthy shall be filthy still; and he that is righteous shall be righteous still; he that is happy shall be happy still; and he that is unhappy shall be unhappy still.

And now, O all ye that have imagined up unto yourselves a god who can do no miracles, I would ask of you, have all these things passed, of which I have spoken? Has the end come yet? Behold I say unto you, Nay; and God has not ceased to be a God of miracles.

Behold, are not the things that God hath wrought marvelous in our eyes? Yea, and who can comprehend the marvelous works of God?

Who shall say that it was not a miracle that by his word the heaven and the earth should be; and by the power of his word man was created of the dust of the earth; and by the power of his word have miracles been wrought?

18 И кой ще каже, че Исус Христос не извърши много велики чудеса? И имаше много велики чудеса, извършени от ръцете на апостолите.

19 И ако тогава бяха извършени чудеса, защо Бог престана да бъде Бог на чудесата и въпреки това пак е едно неизменно Същество? И ето, казвам ви го, че Той не се променя; ако се променяше, Той би престанал да бъде Бог; но той не престава да бъде Бог и Той е Бог на чудесата.

20 И причината, поради която Той престана да върши чудеса между чедата човешки, е защото те чезнат в неверие и напускат правия път, и не познават Бога, на Когото трябва да се уповават.

21 Ето, аз ви казвам, че всеки, който вярва в Христа без да се съмнява в нищо, всичко, каквото той поиска от Отца в името на Христа, ще му бъде дадено; и това обещание е за всички, чак до краищата на земята.

22 Защото ето, тъй рече Исус Христос, Синът Божий, на Своите ученици, които трябваше да останат, да, и също и на всичките си ученици, на всеослушание пред множеството: Тръгнете по целия свят и проповядвайте Евангелието на всяко творение.

23 И онзи, който повярва и бъде кръстен, ще бъде спасен, но онзи, който не повярва, ще бъде осъден.

24 И тези знамения ще последват онези, които вярват: В Моето име те ще прогонват дяволи; ще говорят с нови езици; ще хващат змии и ако изпият нещо смъртоносно, то не ще им навреди; и ще полагат ръце на болни и те ще се възстановяват.

25 И който повярва в Моето име, без да се съмнява, на него ще потвърдя всичките Си слова, чак до краищата на земята.

26 И сега, ето, кой може да устои срещу делата Господни? Кой може да отрече Неговите слова? Кой ще се издигне срещу всемогъщата сила на Господа? Кой ще презре делата Господни? Кой ще презре чедата Христови? Ето, всички вие, които презирате делата Господни, вие ще изпаднете в изумление и ще погинете.

And who shall say that Jesus Christ did not do many mighty miracles? And there were many mighty miracles wrought by the hands of the apostles.

And if there were miracles wrought then, why has God ceased to be a God of miracles and yet be an unchangeable Being? And behold, I say unto you he changeth not; if so he would cease to be God; and he ceaseth not to be God, and is a God of miracles.

And the reason why he ceaseth to do miracles among the children of men is because that they dwindle in unbelief, and depart from the right way, and know not the God in whom they should trust.

Behold, I say unto you that whoso believeth in Christ, doubting nothing, whatsoever he shall ask the Father in the name of Christ it shall be granted him; and this promise is unto all, even unto the ends of the earth.

For behold, thus said Jesus Christ, the Son of God, unto his disciples who should tarry, yea, and also to all his disciples, in the hearing of the multitude: Go ye into all the world, and preach the gospel to every creature;

And he that believeth and is baptized shall be saved, but he that believeth not shall be damned;

And these signs shall follow them that believe—in my name shall they cast out devils; they shall speak with new tongues; they shall take up serpents; and if they drink any deadly thing it shall not hurt them; they shall lay hands on the sick and they shall recover;

And whosoever shall believe in my name, doubting nothing, unto him will I confirm all my words, even unto the ends of the earth.

And now, behold, who can stand against the works of the Lord? Who can deny his sayings? Who will rise up against the almighty power of the Lord? Who will despise the works of the Lord? Who will despise the children of Christ? Behold, all ye who are despisers of the works of the Lord, for ye shall wonder and perish.

27 О, тогава не презирайте и не се изумявайте, а вслушайте се в словата Господни и поискайте от Отца в името на Исуса всичко, от което се нуждаете. Не се съмнявайте, а вярвайте, започнете както в стари времена, елате при Господа с цялото си сърце и изработвайте пред Него със страх и трепет собственото си спасение.

28 Бъдете мъдри в дните на вашето изпитание; очистете се от всяка нечистота, не искайте нищо, с което можете да задоволите страстите си, но поискайте с непоколебима решителност да не се поддавате на никакво изкушение, а да служите на истинския и жив Бог.

29 Гледайте да не бъдете кръстени недостойно; гледайте да не вземете от причастието на Христа недостойно; но гледайте да вършите всяко нещо в достойнство и вършете го в името на Исуса Христа, Сина на живия Бог; и ако вие правите това и устоите до края, вие няма по никакъв начин да бъдете отхвърлени.

30 Ето, аз ви говоря, като че ли говоря от мъртвите, защото знам, че вие ще имате словата ми.

31 Не ме осъждайте заради моето несъвършенство, нито пък моя баща заради неговото несъвършенство, нито онези, които са писали преди него; но по-добре благодарете на Бога, че Той ви показва нашите несъвършенства, за да можете да се научите да бъдете по-мъдри, отколкото ние сме били.

32 И сега, ето, ние написахме този летопис според нашето знание, с буквите на език, който ние наричаме помежду си променен египетски, който ни бе предаден, а ние го изменихме според начина ни да говорим.

33 И ако нашите плочи бяха достатъчно големи, ние щяхме да пишем на еврейски, но и еврейският език също беше изменен от нас; и ако ние можехме да пишем на еврейски, ето, нямаше да има несъвършенство в летописа ни.

34 Но Господ познава нещата, които ние написахме; Той знае, че никой друг народ не познава нашия език; ето защо, Той е приготвил средство за тълкуването му.

O then despise not, and wonder not, but hearken unto the words of the Lord, and ask the Father in the name of Jesus for what things soever ye shall stand in need. Doubt not, but be believing, and begin as in times of old, and come unto the Lord with all your heart, and work out your own salvation with fear and trembling before him.

Be wise in the days of your probation; strip yourselves of all uncleanness; ask not, that ye may consume it on your lusts, but ask with a firmness unshaken, that ye will yield to no temptation, but that ye will serve the true and living God.

See that ye are not baptized unworthily; see that ye partake not of the sacrament of Christ unworthily; but see that ye do all things in worthiness, and do it in the name of Jesus Christ, the Son of the living God; and if ye do this, and endure to the end, ye will in nowise be cast out.

Behold, I speak unto you as though I spake from the dead; for I know that ye shall have my words.

Condemn me not because of mine imperfection, neither my father, because of his imperfection, neither them who have written before him; but rather give thanks unto God that he hath made manifest unto you our imperfections, that ye may learn to be more wise than we have been.

And now, behold, we have written this record according to our knowledge, in the characters which are called among us the reformed Egyptian, being handed down and altered by us, according to our manner of speech.

And if our plates had been sufficiently large we should have written in Hebrew; but the Hebrew hath been altered by us also; and if we could have written in Hebrew, behold, ye would have had no imperfection in our record.

But the Lord knoweth the things which we have written, and also that none other people knoweth our language; and because that none other people knoweth our language, therefore he hath prepared means for the interpretation thereof.

35 И тези неща са написани, за да можем да пречистим одеждите си от кръвта на братята ни, които чезнеха в неверие.

36 И ето, това, което желяхме относно нашите братя, да, тъкмо тяхното възстановяване в знанието за Христа, е според молитвите на всички светии, които са живели на земята.

37 И дано Господ Исус Христос да даде на молитвите им да може да се отговори според вярата им; и дано Бог-Отец да си спомни завета, който е сключил с дома Израилев; и дано ги благослови навеки чрез вярата им в името на Исуса Христа. Амин.

And these things are written that we may rid our garments of the blood of our brethren, who have dwindled in unbelief.

And behold, these things which we have desired concerning our brethren, yea, even their restoration to the knowledge of Christ, are according to the prayers of all the saints who have dwelt in the land.

And may the Lord Jesus Christ grant that their prayers may be answered according to their faith; and may God the Father remember the covenant which he hath made with the house of Israel; and may he bless them forever, through faith on the name of Jesus Christ. Amen.

Книгата на Етер

Летописът на яредитите, взет от двадесет и четирите плочи, намерени от народа на Лимхий в дните на цар Мосия.

Етер 1

- 1 И сега, аз, Мороний, продължавам да предавам разказ за онези древни жители, които бяха унищожени от ръката Господна от лицето на тази северна страна.
- 2 И аз вземам моя разказ от двадесет и четирите плочи, намерени от народа на Лимхий и наречени Книгата на Етер.
- 3 И тъй като аз предполагам, че първата част от този летопис, в която се говори относно сътворението на света, както и на Адам, и която съдържа разказ за събития от онова време чак до великата кула и всичко, което стана сред чедата човешки до това време, го има сред юдеите,
- 4 затова аз не пиша за тези неща, които се случиха от дните на Адам до онова време, но това го има върху плочите и който ги намери, същият ще има силата да получи пълния разказ.
- 5 Но ето, аз не предавам пълния разказ, а предавам само част от разказа, от кулата до времето, когато те бяха унищожени.
- 6 И по този начин предавам разказа. Написалият този летопис беше Етер и той беше потомък на Кориантор.
- 7 И Кориантор беше син на Морон.
- 8 И Морон беше син на Етем.
- 9 И Етем беше син на Аах.
- 10 И Аах беше син на Сит.
- 11 И Сит беше син на Сивелон.
- 12 И Сивелон беше син на Ком.
- 13 И Ком беше син на Кориантум.
- 14 И Кориантум беше син на Амнигада.
- 15 И Амнигада беше син на Аарон.
- 16 И Аарон беше потомък на Хет, който беше син на Артом.

The Book of Ether

The record of the Jaredites, taken from the twenty-four plates found by the people of Limhi in the days of King Mosiah.

Ether 1

And now I, Moroni, proceed to give an account of those ancient inhabitants who were destroyed by the hand of the Lord upon the face of this north country.

And I take mine account from the twenty and four plates which were found by the people of Limhi, which is called the Book of Ether.

And as I suppose that the first part of this record, which speaks concerning the creation of the world, and also of Adam, and an account from that time even to the great tower, and whatsoever things transpired among the children of men until that time, is had among the Jews—

Therefore I do not write those things which transpired from the days of Adam until that time; but they are had upon the plates; and whoso findeth them, the same will have power that he may get the full account.

But behold, I give not the full account, but a part of the account I give, from the tower down until they were destroyed.

And on this wise do I give the account. He that wrote this record was Ether, and he was a descendant of Coriantor.

Coriantor was the son of Moron.

And Moron was the son of Ethem.

And Ethem was the son of Ahah.

And Ahah was the son of Seth.

And Seth was the son of Shiblón.

And Shiblón was the son of Com.

And Com was the son of Coriantum.

And Coriantum was the son of Amnigaddah.

And Amnigaddah was the son of Aaron.

And Aaron was a descendant of Heth, who was the son of Hearthom.

17 И Артом беше син на Лив.
18 И Лив беше син на Кис.
19 И Кис беше син на Кором.
20 И Кором беше син на Левий.
21 И Левий беше син на Ким.
22 И Ким беше син на Мориантон.
23 И Мориантон беше потомък на Риплакис.
24 И Риплакис беше син на Сез.
25 И Сез беше син на Хет.
26 И Хет беше син на Ком.
27 И Ком беше син на Кориантум.
28 И Кориантум беше син на Емер.
29 И Емер беше син на Омер.
30 И Омер беше син на Сул.
31 И Сул беше син на Кив.
32 И Кив беше син на Ория, който беше син на
Яред;
33 който Яред дойде заедно с брат си и със семейст-
вата им, с още някои и със семействата им от вели-
ката кула по времето, когато Господ обърка езика на
людете и се закле в яростта Си, че те ще бъдат разп-
ръснати по цялото лице на земята; и съгласно сло-
вото Господне людете бяха разпръснати.
34 И братът на Яред беше едър и могъщ човек, мно-
го облагодетелстван от Господа; и неговият брат
Яред му каза: Призови Бога, за да не ни обърка и да
не можем да разбираме словата си.
35 И стана така, че братът на Яред призова Господа
и Господ показа милосърдие над Яред; и затова Той
не обърка езика на Яред; и Яред и брат му не бяха
объркани.
36 Тогава Яред каза на брат си: Призови отново
Господа и може би Той ще отвърне гнева Си от те-
зи, които са наши приятели, и не ще обърка езика
им.
37 И стана така, че братът на Яред призова отново
Господа и Господ показа милосърдие над техните
приятели и семействата им, тъй че те не бяха обър-
кани.

And Hearthom was the son of Lib.
And Lib was the son of Kish.
And Kish was the son of Corom.
And Corom was the son of Levi.
And Levi was the son of Kim.
And Kim was the son of Morianton.
And Morianton was a descendant of Riplakish.
And Riplakish was the son of Shez.
And Shez was the son of Heth.
And Heth was the son of Com.
And Com was the son of Coriantum.
And Coriantum was the son of Emer.
And Emer was the son of Omer.
And Omer was the son of Shule.
And Shule was the son of Kib.
And Kib was the son of Orihah, who was the son of
Jared;

Which Jared came forth with his brother and their families, with some others and their families, from the great tower, at the time the Lord confounded the language of the people, and swore in his wrath that they should be scattered upon all the face of the earth; and according to the word of the Lord the people were scattered.

And the brother of Jared being a large and mighty man, and a man highly favored of the Lord, Jared, his brother, said unto him: Cry unto the Lord, that he will not confound us that we may not understand our words.

And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord, and the Lord had compassion upon Jared; therefore he did not confound the language of Jared; and Jared and his brother were not confounded.

Then Jared said unto his brother: Cry again unto the Lord, and it may be that he will turn away his anger from them who are our friends, that he confound not their language.

And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord, and the Lord had compassion upon their friends and their families also, that they were not confounded.

38 И стана така, че Яред говори отново с брат си, казвайки: Иди и попитай Господа дали ще ни изгони от земята, и ако ни изгони от земята, попитай Го къде трябва да отидем. И кой знае дали Господ няма да ни отведе в земя, която е отбрана от целия свят? И ако е тъй, нека бъдем верни на Господа, за да я получим за наше наследство.

39 И стана така, че братът на Яред призова Господа според словата, изречени чрез устата на Яред.

40 И стана така, че Господ чу брата на Яред, показа милосърдие над него и му каза:

41 Иди и събери стадата си от всякакъв вид, мъжки и женски; също и всякакви семена от земята; и семействата ти, както и брат ти Яред и семейството му, твоите приятели и семействата им, и приятелите на Яред, и семействата им.

42 И след като направиш това, ти ще тръгнеш начело на всички към долината на север. И там Аз ще те посрещна и ще вървя пред теб до земя, която е отбрана от всички земи на света.

43 И там ще благословя тебе и потомството ти; и от твоето потомство, и от потомството на брат ти, и от тези, които ще отидат с тебе, Аз ще Си въздигна велик народ. И не ще има по цялото лице на земята по-велик народ, който Аз ще Си въздигна от потомството ти. И тъй ще сторя спрямо тебе, защото ти Ме призоваваше в продължение на толкова дълго време.

And it came to pass that Jared spake again unto his brother, saying: Go and inquire of the Lord whether he will drive us out of the land, and if he will drive us out of the land, cry unto him whither we shall go. And who knoweth but the Lord will carry us forth into a land which is choice above all the earth? And if it so be, let us be faithful unto the Lord, that we may receive it for our inheritance.

And it came to pass that the brother of Jared did cry unto the Lord according to that which had been spoken by the mouth of Jared.

And it came to pass that the Lord did hear the brother of Jared, and had compassion upon him, and said unto him:

Go to and gather together thy flocks, both male and female, of every kind; and also of the seed of the earth of every kind; and thy families; and also Jared thy brother and his family; and also thy friends and their families, and the friends of Jared and their families.

And when thou hast done this thou shalt go at the head of them down into the valley which is northward. And there will I meet thee, and I will go before thee into a land which is choice above all the lands of the earth.

And there will I bless thee and thy seed, and raise up unto me of thy seed, and of the seed of thy brother, and they who shall go with thee, a great nation. And there shall be none greater than the nation which I will raise up unto me of thy seed, upon all the face of the earth. And thus I will do unto thee because this long time ye have cried unto me.

Етер 2

- 1 И стана така, че Яред и брат му, и семействата им, а също приятелите на Яред и на брат му и техните семейства слязоха в долината на север (и името на долината беше Нимрод, наречена така на името на могъщ ловец) със своите стада, които те събраха наедно — мъжки и женски от всякакъв вид.
- 2 И те сложиха примки и уловиха хвъркати птици, подготвиха също и съд, в който носеха със себе си риба от водите.
- 3 И те носеха със себе си дезерет, което в тълкувание означава медоносна пчела; и тъй те взеха със себе си рояци пчели и от всичко друго, намиращо се върху лицето на земята, всякакъв вид семена.
- 4 И стана така, че когато те слязоха в долината Нимрод, Господ слезе и говорѝ с брата на Яред; и Той се намираше в облак, и братът на Яред не Го видя.
- 5 И стана така, че Господ им заповяда да отидат в пустошта, да, в онази ѝ част, където човек никога не бе ходил. И стана така, че Господ вървеше пред тях и говореше с тях, тъй както стоеше в облак, и ги направляваше накъде да вървят.
- 6 И стана така, че те пътуваха в пустошта; и съградиха кораби, с които преминаха много води, бидейки непрестанно направлявани от ръката Господна.
- 7 И Господ не ги остави да се установят в пустошта отвъд морето, а пожела да достигнат чак до земята на обета, която беше отбрана от всички други земи, и която Господ Бог беше запазил за един праведен народ.
- 8 И Той се беше заклел в яростта Си пред брата на Яред, че отсега нататък и навеки всички, които притежават тази земя на обета, ще трябва да служат на Него, истинския и единствен Бог, или ще бъдат пометени, когато пълнотата на яростта Му ги сполети.

Ether 2

And it came to pass that Jared and his brother, and their families, and also the friends of Jared and his brother and their families, went down into the valley which was northward, (and the name of the valley was Nimrod, being called after the mighty hunter) with their flocks which they had gathered together, male and female, of every kind.

And they did also lay snares and catch fowls of the air; and they did also prepare a vessel, in which they did carry with them the fish of the waters.

And they did also carry with them deseret, which, by interpretation, is a honey bee; and thus they did carry with them swarms of bees, and all manner of that which was upon the face of the land, seeds of every kind.

And it came to pass that when they had come down into the valley of Nimrod the Lord came down and talked with the brother of Jared; and he was in a cloud, and the brother of Jared saw him not.

And it came to pass that the Lord commanded them that they should go forth into the wilderness, yea, into that quarter where there never had man been. And it came to pass that the Lord did go before them, and did talk with them as he stood in a cloud, and gave directions whither they should travel.

And it came to pass that they did travel in the wilderness, and did build barges, in which they did cross many waters, being directed continually by the hand of the Lord.

And the Lord would not suffer that they should stop beyond the sea in the wilderness, but he would that they should come forth even unto the land of promise, which was choice above all other lands, which the Lord God had preserved for a righteous people.

And he had sworn in his wrath unto the brother of Jared, that whoso should possess this land of promise, from that time henceforth and forever, should serve him, the true and only God, or they should be swept off when the fulness of his wrath should come upon them.

9 И сега, ние можем да видим постановленията Божии относно тази земя, че тя е една земя на обета; и че всеки народ, който я притежава, ще трябва да служи на Бога, иначе те ще бъдат пометени, когато пълнотата на яростта Му ще ги сполети. И пълнотата на яростта Му ще ги сполети, когато те узреят в беззаконие.

10 Защото ето, това е земя, която е отбрана от всички други земи; ето защо, този, който я притежава, трябва или да служи на Бога, или ще бъде пометен, защото това е вечното постановление Божие. И четата човешки биват пометени едва при настъпване на пълнотата на беззаконието им.

11 И това ще ви постигне, о, езичници, за да можете да узнаете постановленията Божии; за да се покаете и да не продължавате в беззаконията си, докато не дойде пълнотата, за да не си навлечете пълнотата на Божия гняв, както го направиха преди вас жителите на земята.

12 Ето, това е отбрана земя и който и народ да я притежава, ще бъде свободен от робство и от пленничество, и от всички други народи под небето, ако те служат само на Бога на земята, Който е Исус Христос и Който бе показан чрез нещата, които ние написахме.

13 И сега, аз продължавам моя летопис; защото ето, стана така, че Господ доведе Яред и братята му до онова голямо море, което разделя земите. И когато стигнаха до морето, те разпънаха шатрите си и нарекоха мястото Морианкумър; и те живяха в шатри, и живяха в шатри по морския бряг в продължение на четири години.

14 И стана така, че в края на тези четири години Господ се яви отново при брата на Яред и застана в облак, и говорѝ с него. И Господ говорѝ с брата на Яред в продължение на три часа и го укори за това, че не си е спомнил да призове името на Господа.

And now, we can behold the decrees of God concerning this land, that it is a land of promise; and whatsoever nation shall possess it shall serve God, or they shall be swept off when the fulness of his wrath shall come upon them. And the fulness of his wrath cometh upon them when they are ripened in iniquity.

For behold, this is a land which is choice above all other lands; wherefore he that doth possess it shall serve God or shall be swept off; for it is the everlasting decree of God. And it is not until the fulness of iniquity among the children of the land, that they are swept off.

And this cometh unto you, O ye Gentiles, that ye may know the decrees of God—that ye may repent, and not continue in your iniquities until the fulness come, that ye may not bring down the fulness of the wrath of God upon you as the inhabitants of the land have hitherto done.

Behold, this is a choice land, and whatsoever nation shall possess it shall be free from bondage, and from captivity, and from all other nations under heaven, if they will but serve the God of the land, who is Jesus Christ, who hath been manifested by the things which we have written.

And now I proceed with my record; for behold, it came to pass that the Lord did bring Jared and his brethren forth even to that great sea which divideth the lands. And as they came to the sea they pitched their tents; and they called the name of the place Moriancumer; and they dwelt in tents, and dwelt in tents upon the seashore for the space of four years.

And it came to pass at the end of four years that the Lord came again unto the brother of Jared, and stood in a cloud and talked with him. And for the space of three hours did the Lord talk with the brother of Jared, and chastened him because he remembered not to call upon the name of the Lord.

15 И братът на Яред се покая за злото, което беше вършил, и призова името Господне заради братята си, които бяха с него. И Господ му каза: Аз ще опростя греховете на тебе и на братята ти, но недей да грешаш повече и запомни, че Моят Дух няма да владее винаги в човека; ето защо, ако вие прегрешите и узреете напълно в прегрешението си, вие ще бъдете отхвърлени от присъствието Господне. И тези са Моите мисли относно земята, която ще дам за ваше наследство, защото тя ще бъде земя, отбрана от всички други земи.

16 И Господ каза: Иди да работиш и построй кораби по начина, по който досега си ги строил. И стана така, че братът на Яред отиде да работи заедно с братята си и те построиха кораби по същия начин, по който бяха ги строили по-рано според наставленията Господни. И те бяха малки и леки върху водата, тъкмо като с лекотата на птица върху вода.

17 И те бяха построени по такъв начин, че бяха извънредно непроницаеми и даже щяха да държат вода както чиния; и дъното им беше непроницаемо като чиния; и страните им бяха непроницаеми като чиния; и краищата им бяха заострени и горната им част беше непроницаема като чиния; те имаха дължината на дърво, а вратата им, когато беше затворена, беше непроницаема като чиния.

18 И стана така, че братът на Яред призова Господа, казвайки: О, Господи, свърших работата, както Ти ми заповяда, и построих корабите тъй, както Ти ме упъти.

19 И виж, о, Господи, в тях няма никаква светлина, и накъде да ги направляваме? Освен това ние ще погинем, защото в тях няма да можем да дишаме нищо друго, освен въздуха, който се намира в тях; и затова ще погинем.

20 И Господ каза на брата на Яред: Ето, ти ще направиш дупка в горната част, а също и на дъното; и когато имате нужда от въздух, ще отпустиш дупката и ще получиш въздух. И ако стане така, че вода влезе при тебе, ще запушиш дупката, за да не погинете от наводнение.

21 И стана така, че братът на Яред направи това, което Господ им беше заповядал.

And the brother of Jared repented of the evil which he had done, and did call upon the name of the Lord for his brethren who were with him. And the Lord said unto him: I will forgive thee and thy brethren of their sins; but thou shalt not sin any more, for ye shall remember that my Spirit will not always strive with man; wherefore, if ye will sin until ye are fully ripe ye shall be cut off from the presence of the Lord. And these are my thoughts upon the land which I shall give you for your inheritance; for it shall be a land choice above all other lands.

And the Lord said: Go to work and build, after the manner of barges which ye have hitherto built. And it came to pass that the brother of Jared did go to work, and also his brethren, and built barges after the manner which they had built, according to the instructions of the Lord. And they were small, and they were light upon the water, even like unto the lightness of a fowl upon the water.

And they were built after a manner that they were exceedingly tight, even that they would hold water like unto a dish; and the bottom thereof was tight like unto a dish; and the sides thereof were tight like unto a dish; and the ends thereof were peaked; and the top thereof was tight like unto a dish; and the length thereof was the length of a tree; and the door thereof, when it was shut, was tight like unto a dish.

And it came to pass that the brother of Jared cried unto the Lord, saying: O Lord, I have performed the work which thou hast commanded me, and I have made the barges according as thou hast directed me.

And behold, O Lord, in them there is no light; whither shall we steer? And also we shall perish, for in them we cannot breathe, save it is the air which is in them; therefore we shall perish.

And the Lord said unto the brother of Jared: Behold, thou shalt make a hole in the top, and also in the bottom; and when thou shalt suffer for air thou shalt unstop the hole and receive air. And if it be so that the water come in upon thee, behold, ye shall stop the hole, that ye may not perish in the flood.

And it came to pass that the brother of Jared did so, according as the Lord had commanded.

22 И той призова отново Господа, казвайки: О, Господи, ето, аз направих това, което Ти ми заповяда; и аз приготвих плавателните съдове за народа ми, и ето, в тях няма светлина. Ето, о, Господи, ще ни оставиш ли да пресечем тези огромни води в тъмнина?

23 И Господ каза на брата на Яред: Какво искаш да направя, за да имате светлина във вашите плавателни съдове? Защото ето, ти не можеш да имаш прозорци, защото те ще се разбият на парчета; нито пък можеш да вземеш огън със себе си, защото ти няма да пътуваш на светлина от огън.

24 Защото ето, ти ще бъдеш като кит сред морето и вълни като планини ще се стоварват върху вас. При все това Аз ще те изведа от дълбините на морето; защото ветровете произлизат от устата Ми и Аз изпращам дъждовете и потопите.

25 И ето, Аз те подготвям за всичко това; защото ти не можеш да пресечеш тази голяма бездна, без Аз да те подготвя срещу морските вълни и ветровете, които са изпратени напред и срещу потопите, които ще дойдат. Затова, какво искаш да приготвя за теб, че да може да имаш светлина, когато бъдете погълнати в дълбините на морето?

And he cried again unto the Lord saying: O Lord, behold I have done even as thou hast commanded me; and I have prepared the vessels for my people, and behold there is no light in them. Behold, O Lord, wilt thou suffer that we shall cross this great water in darkness?

And the Lord said unto the brother of Jared: What will ye that I should do that ye may have light in your vessels? For behold, ye cannot have windows, for they will be dashed in pieces; neither shall ye take fire with you, for ye shall not go by the light of fire.

For behold, ye shall be as a whale in the midst of the sea; for the mountain waves shall dash upon you. Nevertheless, I will bring you up again out of the depths of the sea; for the winds have gone forth out of my mouth, and also the rains and the floods have I sent forth.

And behold, I prepare you against these things; for ye cannot cross this great deep save I prepare you against the waves of the sea, and the winds which have gone forth, and the floods which shall come. Therefore what will ye that I should prepare for you that ye may have light when ye are swallowed up in the depths of the sea?

Етер 3

- 1 И стана така, че братът на Яред (сега, броят на плавателните съдове, които бяха приготвени, беше осем) се изкачи на планината, наречена от тях планината Селим поради извънредната ѝ височина, и отрони от една канара шестнадесет малки камъка; те бяха бели и прозрачни, тъкмо като прозрачно стъкло; и той ги занесе в ръцете си на върха на планината, и призова отново Господа, казвайки:
- 2 О, Господи, Ти каза, че ние ще бъдем заобиколенни от водите. И сега, о, Господи, не се гневи на Твоя слуга поради неговата слабост пред Тебе; защото знаем, че Ти си свят и че Ти живееш в небесата, и че сме недостойни пред Теб; поради падението, нашето естество стана непрестанно зло; въпреки това, о, Господи, Ти си ни дал заповед, че ние трябва да Те призоваваме, за да може да получаваме от Тебе според желанията си.
- 3 Ето, о, Господи, Ти ни порази поради беззаконие то ни, изгони ни и през тези много години ние бяхме в пустошта; но въпреки това, Ти си бил милостив към нас. О, Господи, погледни ме със съжаление и отвърни гнева Си от тези Твои люде, и не ги оставяй да прекосят тази страшна бездна в тъмнината; виж тези неща, които отроних от канарата.
- 4 И аз знам, о, Господи, че Ти имаш цялата сила и можеш да направиш всичко, каквото пожелаеш, за ползата на човека; ето защо, докосни тези камъни с пръста си, о, Господи и ги пригответи да могат да светят в тъмнината; и те ще ни светят в съдовете, които пригответихме, за да може да имаме светлина, докато прекосяваме морето.
- 5 Ето, о, Господи, Ти можеш да направиш това. Ние знаем, че Ти си в състояние да проявиш велика сила, която изглежда малка за разбирането на хората.

Ether 3

And it came to pass that the brother of Jared, (now the number of the vessels which had been prepared was eight) went forth unto the mount, which they called the mount Shelem, because of its exceeding height, and did molten out of a rock sixteen small stones; and they were white and clear, even as transparent glass; and he did carry them in his hands upon the top of the mount, and cried again unto the Lord, saying:

O Lord, thou hast said that we must be encompassed about by the floods. Now behold, O Lord, and do not be angry with thy servant because of his weakness before thee; for we know that thou art holy and dwellest in the heavens, and that we are unworthy before thee; because of the fall our natures have become evil continually; nevertheless, O Lord, thou hast given us a commandment that we must call upon thee, that from thee we may receive according to our desires.

Behold, O Lord, thou hast smitten us because of our iniquity, and hast driven us forth, and for these many years we have been in the wilderness; nevertheless, thou hast been merciful unto us. O Lord, look upon me in pity, and turn away thine anger from this thy people, and suffer not that they shall go forth across this raging deep in darkness; but behold these things which I have molten out of the rock.

And I know, O Lord, that thou hast all power, and can do whatsoever thou wilt for the benefit of man; therefore touch these stones, O Lord, with thy finger, and prepare them that they may shine forth in darkness; and they shall shine forth unto us in the vessels which we have prepared, that we may have light while we shall cross the sea.

Behold, O Lord, thou canst do this. We know that thou art able to show forth great power, which looks small unto the understanding of men.

6 И стана така, че когато братът на Яред изрече тези слова, ето, Господ простря ръката Си и докосна с пръста Си камъните един по един. И завесата бе снета от очите на брата на Яред, и той видя пръста Господен; и той беше като човешки пръст от плът и кръв; и братът на Яред падна пред Господа, защото беше поразен от страх.

7 И Господ видя, че братът на Яред бе паднал на земята, и му каза: Стани, защо падна?

8 И той каза на Господа: Видях пръста Господен и се изплаших да не би да ме поразят; защото не знаех, че Господ има плът и кръв.

9 И Господ му каза: Поради вярата си ти си видял, че аз ще взема върху Си плът и кръв; и никога досега не е идвал пред Мене човек с такава извънредна вяра, каквата ти имаш; защото, ако това не беше тъй, ти не би могъл да видиш пръста Ми. Виждаш ли нещо повече от това?

10 И той отговори: Не! Господи, покажи ми се.

11 И Господ му каза: Вярваш ли на словата, които ще кажа?

12 И той отговори: Да, Господи, аз знам, че Ти говориш истината, защото Ти си Бог на истината и не можеш да лъжеш.

13 И когато той изрече тези слова, ето, Господ му се показа и рече: Тъй като ти знаеш тези неща, изкупен си от падението; ето защо, ти бе доведен в Моето присъствие и затова аз ти се показвам.

14 Ето, аз съм Този, Който е подготвен от основаването на света да изкупи Своя народ. Ето, аз съм Исус Христос. аз съм Бащата и Синът. В Мен цялото човечество ще има живот и то завинаги, тъкмо онези, които повярват в Моето име; и те ще станат Мои синове и дъщери.

15 И никога не съм се показвал на човек, когото съм сътворил, защото никога човек не е вярвал в Мене така, както ти вярваш. Виждаш ли, ти си сътворен по Моя образ? Да, дори всички люде са сътворени в началото по Мой собствен образ.

And it came to pass that when the brother of Jared had said these words, behold, the Lord stretched forth his hand and touched the stones one by one with his finger. And the veil was taken from off the eyes of the brother of Jared, and he saw the finger of the Lord; and it was as the finger of a man, like unto flesh and blood; and the brother of Jared fell down before the Lord, for he was struck with fear.

And the Lord saw that the brother of Jared had fallen to the earth; and the Lord said unto him: Arise, why hast thou fallen?

And he saith unto the Lord: I saw the finger of the Lord, and I feared lest he should smite me; for I knew not that the Lord had flesh and blood.

And the Lord said unto him: Because of thy faith thou hast seen that I shall take upon me flesh and blood; and never has man come before me with such exceeding faith as thou hast; for were it not so ye could not have seen my finger. Sawest thou more than this?

And he answered: Nay; Lord, show thyself unto me.

And the Lord said unto him: Believest thou the words which I shall speak?

And he answered: Yea, Lord, I know that thou speakest the truth, for thou art a God of truth, and canst not lie.

And when he had said these words, behold, the Lord showed himself unto him, and said: Because thou knowest these things ye are redeemed from the fall; therefore ye are brought back into my presence; therefore I show myself unto you.

Behold, I am he who was prepared from the foundation of the world to redeem my people. Behold, I am Jesus Christ. I am the Father and the Son. In me shall all mankind have life, and that eternally, even they who shall believe on my name; and they shall become my sons and my daughters.

And never have I showed myself unto man whom I have created, for never has man believed in me as thou hast. Seest thou that ye are created after mine own image? Yea, even all men were created in the beginning after mine own image.

16 Ето, това тяло, което виждаш, е тялото на Моя дух; и Аз сътворих човека според тялото на духа Ми; и тъкмо както се явявам на тебе, бидейки в духа, ще се явя на Моя народ и в плътта.

17 И сега, както вече ви казах, аз, Мороний, не мога да направя пълен разказ за това, което е написано, но ми е достатъчно да кажа, че Исус се показва на този човек в духа тъкмо по начина и по подобие на същото това тяло, в което Той се яви на нефитите.

18 И Той му служи също тъй, както служи и на нефитите; и всичко това стана, за да узнае този човек, че Той беше Бог, поради многобройните велики дела, които Господ му беше показал.

19 И заради познанието си този човек не можеше да бъде задържан да не погледне през завесата; и той видя пръста на Исуса и когато го видя, падна от страх; защото знаеше, че това бе пръстът Господен; и той вече не вярваше, защото знаеше без всякакво съмнение.

20 Ето защо, притежавайки това съвършено знание за Бога, той не можеше да бъде държан пред завесата; тъй че той видя Исуса; и Той му служи.

21 И стана така, че Господ каза на брата на Яред: Ето, ти няма да допуснеш нещата, които видя и чу, да се разпространят по света, докато не дойде времето, когато ще прославя името Си в плътта; ето защо, ти ще съхраниш нещата, които видя и чу, и не ще ги покажеш на никой човек.

22 И ето, когато дойдеш при Мене, ти ще ги напишеш и ще ги запечаташ, тъй че никой да не може да ги изтълкува; защото ще ги напишеш на език, който те да не могат да прочетат.

23 И ето, Аз ще ти дам тези два камъка и ти ще ги запечаташ заедно с нещата, които ще напишеш.

24 Защото ето, Аз обърках езика, на който ще пишеш; затова, когато дойде определеното от Мене време, Аз ще накарам тези камъни да увеличат в очите на хората нещата, които ти ще напишеш.

Behold, this body, which ye now behold, is the body of my spirit; and man have I created after the body of my spirit; and even as I appear unto thee to be in the spirit will I appear unto my people in the flesh.

And now, as I, Moroni, said I could not make a full account of these things which are written, therefore it sufficeth me to say that Jesus showed himself unto this man in the spirit, even after the manner and in the likeness of the same body even as he showed himself unto the Nephites.

And he ministered unto him even as he ministered unto the Nephites; and all this, that this man might know that he was God, because of the many great works which the Lord had showed unto him.

And because of the knowledge of this man he could not be kept from beholding within the veil; and he saw the finger of Jesus, which, when he saw, he fell with fear; for he knew that it was the finger of the Lord; and he had faith no longer, for he knew, nothing doubting.

Wherefore, having this perfect knowledge of God, he could not be kept from within the veil; therefore he saw Jesus; and he did minister unto him.

And it came to pass that the Lord said unto the brother of Jared: Behold, thou shalt not suffer these things which ye have seen and heard to go forth unto the world, until the time cometh that I shall glorify my name in the flesh; wherefore, ye shall treasure up the things which ye have seen and heard, and show it to no man.

And behold, when ye shall come unto me, ye shall write them and shall seal them up, that no one can interpret them; for ye shall write them in a language that they cannot be read.

And behold, these two stones will I give unto thee, and ye shall seal them up also with the things which ye shall write.

For behold, the language which ye shall write I have confounded; wherefore I will cause in my own due time that these stones shall magnify to the eyes of men these things which ye shall write.

25 И когато Господ изрече тези слова, Той показа на брата на Яред всички жители на земята, които са били, и всички онези, които ще бъдат; и Той не ги скрие от погледа му, чак по всичките краища на земята.

26 Защото му беше казал преди, че ако повярва в Него, Той ще може да му покаже всички неща, които трябва да му се покажат; ето защо, Господ не можеше да скрие нищо от него, защото той знаеше, че Господ може да му покаже всички неща.

27 И Господ му каза: Напиши тези неща и ги запечатай; и Аз ще ги покажа в определеното от Мене време на чедата човешки.

28 И стана така, че Господ му заповяда да запечата двата камъка, които беше получил, и да не ги показва до времето, когато Господ щеше да ги покаже на чедата човешки.

And when the Lord had said these words, he showed unto the brother of Jared all the inhabitants of the earth which had been, and also all that would be; and he withheld them not from his sight, even unto the ends of the earth.

For he had said unto him in times before, that if he would believe in him that he could show unto him all things—it should be shown unto him; therefore the Lord could not withhold anything from him, for he knew that the Lord could show him all things.

And the Lord said unto him: Write these things and seal them up; and I will show them in mine own due time unto the children of men.

And it came to pass that the Lord commanded him that he should seal up the two stones which he had received, and show them not, until the Lord should show them unto the children of men.

Етер 4

- 1 И Господ заповяда на брата на Яред да слезе от планината от присъствието Господне и да запише нещата, които беше видял; и тези неща бе забранено да се откриват на чедата човешки дотогава, докато Той не бъде издигнат на кръста; и именно поради тази причина цар Мосия ги пазеше да не излизат на бял свят дотогава, докато Христос не се яви на Своя народ.
- 2 И след като Христос наистина се беше явил на Своя народ, Той заповяда този летопис да бъде оповестен.
- 3 И сега, след всичко това те чезнеха в неверие всичките; и не остана никой от тях, с изключение на ламанитите, и те също отхвърлиха Евангелието на Христа; и затова ми е заповядано да ги скрия от ново в земята.
- 4 Ето, аз написах на тези плочи същите неща, които братът на Яред видя; и никога не са били показвани по-велики неща от онези, които бяха показани на брата на Яред.
- 5 Ето защо, Господ ми заповяда да ги напиша и аз ги написах. И Той ми заповяда да ги запечатам; и Той също ми заповяда да запечатам тълкуванието им; и затова аз запечатах тълкувателите, съгласно заповедта Господна.
- 6 Защото Господ ми каза: Те няма да дойдат до езичниците преди деня, когато те се покаят за беззаконието си и станат чисти пред Господа.
- 7 И в него ден, когато те упражнят вяра в Мене, казва Господ, тъкмо тъй, както направи братът на Яред, за да може да бъдат осветени в Мен, тогава Аз ще им покажа нещата, които братът на Яред видя, като дори им разкрия всички Мои откровения, казва Исус Христос, Синът Божий, Отецът на небесата и земята и на всичко, което се намира в тях.
- 8 И онзи, който се противи на словото Господне, нека бъде проклет; и онзи, който отрече тези неща, нека бъде проклет; защото на тях няма да покажа по-големи неща, казва Исус Христос, защото Аз съм Този, Който говори.

Ether 4

And the Lord commanded the brother of Jared to go down out of the mount from the presence of the Lord, and write the things which he had seen; and they were forbidden to come unto the children of men until after that he should be lifted up upon the cross; and for this cause did king Mosiah keep them, that they should not come unto the world until after Christ should show himself unto his people.

And after Christ truly had showed himself unto his people he commanded that they should be made manifest.

And now, after that, they have all dwindled in unbelief; and there is none save it be the Lamanites, and they have rejected the gospel of Christ; therefore I am commanded that I should hide them up again in the earth.

Behold, I have written upon these plates the very things which the brother of Jared saw; and there never were greater things made manifest than those which were made manifest unto the brother of Jared.

Wherefore the Lord hath commanded me to write them; and I have written them. And he commanded me that I should seal them up; and he also hath commanded that I should seal up the interpretation thereof; wherefore I have sealed up the interpreters, according to the commandment of the Lord.

For the Lord said unto me: They shall not go forth unto the Gentiles until the day that they shall repent of their iniquity, and become clean before the Lord.

And in that day that they shall exercise faith in me, saith the Lord, even as the brother of Jared did, that they may become sanctified in me, then will I manifest unto them the things which the brother of Jared saw, even to the unfolding unto them all my revelations, saith Jesus Christ, the Son of God, the Father of the heavens and of the earth, and all things that in them are.

And he that will contend against the word of the Lord, let him be accursed; and he that shall deny these things, let him be accursed; for unto them will I show no greater things, saith Jesus Christ; for I am he who speaketh.

9 И по Моя заповед се отварят и затварят небесата; и от словото Ми земята ще трепери; и по Моя заповед ще погиват жителите ѝ, тъкмо като от огън.

10 И онзи, който не вярва в Моите слова, не вярва на Моите ученици; и ако бъде тъй, че Аз не говоря, съдете вие, защото вие ще узнаете в последния ден, че Аз съм Този, Който говори.

11 И който повярва в нещата, които изрекох, ще го посетя с проявите на Моя Дух и той ще знае, и ще свидетелства. Защото чрез Моя Дух той ще узнае, че тези неща са истинни; защото Той убеждава човеците да вършат добро.

12 И всичко това, което убеждава човеците да вършат добро, е от Мене, защото доброто не идва от никой друг, освен от Мене. Аз съм Същият, Който води човеците само към добро; и онзи, който не повярва в Моите слова, на Мен не вярва — че Аз съм; и този, който не ще повярва на Мене, не ще повярва и на Отца, Който ме изпрати. Защото ето, Аз съм Отец, Аз съм светлината и животът, и истината на света.

13 Елате при Мене, о, вие езичници, и Аз ще ви покажа още по-велики неща — знанието, което е скрито поради неверие.

14 Ела при Мене, о, доме Израилев, и ще ти бъде показано колко велики неща Отец е съхранил за теб от основаването на света; и това не е стигнало до тебе поради неверие.

15 Ето, когато ти разкъсаш тази завеса на неверие, която те прави да останеш в твоето ужасно състояние на нечестие, коравосърдечие и слепота на ума, тогава великите и чудни неща, скрити за тебе от основаването на света, да, когато започнете да призовавате Отца в Моето име със съкрушено сърце и какещ дух, тогава ще научите, че Отец си е спомнил завета, който склучи с бащите ти, о, доме Израилев.

And at my command the heavens are opened and are shut; and at my word the earth shall shake; and at my command the inhabitants thereof shall pass away, even so as by fire.

And he that believeth not my words believeth not my disciples; and if it so be that I do not speak, judge ye; for ye shall know that it is I that speaketh, at the last day.

But he that believeth these things which I have spoken, him will I visit with the manifestations of my Spirit, and he shall know and bear record. For because of my Spirit he shall know that these things are true; for it persuadeth men to do good.

And whatsoever thing persuadeth men to do good is of me; for good cometh of none save it be of me. I am the same that leadeth men to all good; he that will not believe my words will not believe me—that I am; and he that will not believe me will not believe the Father who sent me. For behold, I am the Father, I am the light, and the life, and the truth of the world.

Come unto me, O ye Gentiles, and I will show unto you the greater things, the knowledge which is hid up because of unbelief.

Come unto me, O ye house of Israel, and it shall be made manifest unto you how great things the Father hath laid up for you, from the foundation of the world; and it hath not come unto you, because of unbelief.

Behold, when ye shall rend that veil of unbelief which doth cause you to remain in your awful state of wickedness, and hardness of heart, and blindness of mind, then shall the great and marvelous things which have been hid up from the foundation of the world from you—yea, when ye shall call upon the Father in my name, with a broken heart and a contrite spirit, then shall ye know that the Father hath remembered the covenant which he made unto your fathers, O house of Israel.

16 И тогава Моите откровения, които заповядах да бъдат записани от Моя слуга Иоан, ще бъдат разкрити пред очите на всички люде. Спомни си, че когато видиш тези неща, ти можеш да разбереш, че е близо времето, когато те ще бъдат показани на дело.

17 Ето защо, когато получиш този летопис, ти ще знаеш, че делото на Отца е вече започнало по цялото лице на земята.

18 Затова покайте се вие, от всички земни краища, и елате при Мене, и повярвайте в Моето Евангелие, и бъдете кръстени в Моето име; защото онзи, който повярва и бъде кръстен, ще бъде спасен; но онзи, който не вярва, ще бъде прокълнат; и знамения ще последват онези, които повярват в Моето име.

19 И благословен е онзи, който бъде намерен верен на Моето име в последния ден, защото той ще бъде вдигнат да живее в царството, приготвено за него от основаването на света. И ето, Аз съм, Който ви го е казал. Амин.

And then shall my revelations which I have caused to be written by my servant John be unfolded in the eyes of all the people. Remember, when ye see these things, ye shall know that the time is at hand that they shall be made manifest in very deed.

Therefore, when ye shall receive this record ye may know that the work of the Father has commenced upon all the face of the land.

Therefore, repent all ye ends of the earth, and come unto me, and believe in my gospel, and be baptized in my name; for he that believeth and is baptized shall be saved; but he that believeth not shall be damned; and signs shall follow them that believe in my name.

And blessed is he that is found faithful unto my name at the last day, for he shall be lifted up to dwell in the kingdom prepared for him from the foundation of the world. And behold it is I that hath spoken it. Amen.

Етер 5

- 1 И сега, аз, Мороний, записах по памет словата, които ми беше заповядано да запиша; и аз ви казах за нещата, които запечатах; затова не ги пипайте, за да ги превеждате; защото това ви е забранено, но по-късно това ще бъде разрешено според мъдростта Божия.
- 2 И ето, вие ще бъдете удостоени да може да покажете плочите на онези, които ще помогнат в изпълнението на това дело.
- 3 И те ще бъдат показани на трима чрез силата Божия; ето защо, те ще знаят със сигурност, че нещата са истинни.
- 4 И тези неща ще бъдат потвърдени от устата на трима очевидци; и свидетелството на тримата, и това писание, в което ще бъде показана силата Божия, както и Неговото слово, за което Отецът, Синът и Светият Дух свидетелстват — всичко това ще застава като свидетелство пред света в последния ден.
- 5 И ако бъде тъй, че те се покаят и дойдат при Отца в името на Исуса, те ще бъдат приети в царството Божие.
- 6 И сега, вие съдете дали имам власт за тези неща; и ще научите, че имам власт, когато ме видите и заставам заедно пред Бога в последния ден. Амин.

Ether 5

And now I, Moroni, have written the words which were commanded me, according to my memory; and I have told you the things which I have sealed up; therefore touch them not in order that ye may translate; for that thing is forbidden you, except by and by it shall be wisdom in God.

And behold, ye may be privileged that ye may show the plates unto those who shall assist to bring forth this work;

And unto three shall they be shown by the power of God; wherefore they shall know of a surety that these things are true.

And in the mouth of three witnesses shall these things be established; and the testimony of three, and this work, in the which shall be shown forth the power of God and also his word, of which the Father, and the Son, and the Holy Ghost bear record—and all this shall stand as a testimony against the world at the last day.

And if it so be that they repent and come unto the Father in the name of Jesus, they shall be received into the kingdom of God.

And now, if I have no authority for these things, judge ye; for ye shall know that I have authority when ye shall see me, and we shall stand before God at the last day. Amen.

Етер 6

- 1 И сега, аз, Мороний, продължавам да предавам летописа на Яред и неговия брат.
- 2 Защото стана така, че след като Господ приготви камъните, които братът на Яред занесе горе в планината, братът на Яред слезе от планината и нареди камъните в готовите плавателни съдове, по един във всеки техен край; и ето, те даваха светлина на съдовете.
- 3 И тъй Господ направи камъните да светят в тъмнината, за да дадат светлина на мъже, жени и деца, за да могат да не прекосяват големите води в тъмнина.
- 4 И стана така, че когато бяха приготвили всякакъв вид храна за тяхното препитание по море, също и храна за стадата и чердите им, за всички зверове, животни и птици, които трябваше да вземат с тях, и стана така, че когато направиха всичко това, те се качиха на съдовете или корабите си и тръгнаха в морето, предавайки се в ръцете на Господа, техния Бог.
- 5 И стана така, че Господ Бог стори да духне силен вятър по водите къмто обетованата земя; и тъй те бяха подхвърляни по вълните и гонени от вятъра.
- 6 И стана така, че те бяха много пъти потапяни в дълбините на морето поради вълните като планини, които се разбиваха отгоре им и също поради големите и ужасни бури, причинени от силата на вятъра.
- 7 И стана така, че когато биваха погребвани в дълбините, водите не им навреждаха, защото техните съдове бяха непроницаеми като чиния и бяха непроницаеми също като Ноевия ковчег; и ето защо, когато бяха обгръщани от много води, те призоваваха Господа и Той ги извеждаше отново на повърхността на водите.
- 8 И стана така, че вятърът въобще не спря да духа към обетованата земя, докато те бяха по водите; и тъй те бяха тласкани от вятъра.

Ether 6

And now I, Moroni, proceed to give the record of Jared and his brother.

For it came to pass after the Lord had prepared the stones which the brother of Jared had carried up into the mount, the brother of Jared came down out of the mount, and he did put forth the stones into the vessels which were prepared, one in each end thereof; and behold, they did give light unto the vessels.

And thus the Lord caused stones to shine in darkness, to give light unto men, women, and children, that they might not cross the great waters in darkness.

And it came to pass that when they had prepared all manner of food, that thereby they might subsist upon the water, and also food for their flocks and herds, and whatsoever beast or animal or fowl that they should carry with them—and it came to pass that when they had done all these things they got aboard of their vessels or barges, and set forth into the sea, commending themselves unto the Lord their God.

And it came to pass that the Lord God caused that there should be a furious wind blow upon the face of the waters, towards the promised land; and thus they were tossed upon the waves of the sea before the wind.

And it came to pass that they were many times buried in the depths of the sea, because of the mountain waves which broke upon them, and also the great and terrible tempests which were caused by the fierceness of the wind.

And it came to pass that when they were buried in the deep there was no water that could hurt them, their vessels being tight like unto a dish, and also they were tight like unto the ark of Noah; therefore when they were encompassed about by many waters they did cry unto the Lord, and he did bring them forth again upon the top of the waters.

And it came to pass that the wind did never cease to blow towards the promised land while they were upon the waters; and thus they were driven forth before the wind.

9 И те пееха славословия на Господа; да, братът на Яред пееше славословия на Господа и благодареше на Господа, и Го славеше през целия ден; и когато настъпваше нощта, те пак не преставаха да славословят Господа.

10 И тъй те бяха тласкани напред; и никакво морско чудовище не можеше да ги разбие, нито пък кит може да им навреди; и те имаха светлина непрестанно, било над или под водата.

11 И тъй те бяха тласкани напред по водата в продължение на триста четиридесет и четири дни.

12 И те слязоха на брега на обетованата земя. И когато стъпиха на брега на обетованата земя, те се поклониха доземи и се смириха пред Господа, и проляха сълзи на радост пред Господа заради множеството на нежните Му милости спрямо тях.

13 И стана така, че те тръгнаха по лицето на земята и започнаха да обработват земята.

14 И Яред имаше четирима сина, които се наричаха Яком и Гилга, и Маха, и Ория.

15 И на брата на Яред се родиха също синове и дъщери.

16 И приятелите на Яред и брат му бяха на брой около двадесет и двама души; и те също народиха синове и дъщери, преди да стигнат до обетованата земя; и тъй те започнаха да се умножават.

17 И те бяха поучавани да ходят смирено пред Господа; и те бяха също поучавани свিশе.

18 И стана така, че започнаха да се разпространяват по лицето на земята, да се множат и да обработват земята; и те станаха силни в земята.

19 И братът на Яред започна да остарява и разбра, че скоро трябва да слезе в гроба; ето защо, той каза на Яред: Нека да съберем наедно народа си, за да можем да ги преброим и да разберем от тях това, което желаят, преди да слезем в гробовете си.

20 И съобразно с това, людете бяха събрани наедно. Сега, броят на синовете и дъщерите на брата на Яред беше двадесет и двама души; и броят на синовете и дъщерите на Яред беше дванадесет, като четирима от тях бяха синове.

And they did sing praises unto the Lord; yea, the brother of Jared did sing praises unto the Lord, and he did thank and praise the Lord all the day long; and when the night came, they did not cease to praise the Lord.

And thus they were driven forth; and no monster of the sea could break them, neither whale that could mar them; and they did have light continually, whether it was above the water or under the water.

And thus they were driven forth, three hundred and forty and four days upon the water.

And they did land upon the shore of the promised land. And when they had set their feet upon the shores of the promised land they bowed themselves down upon the face of the land, and did humble themselves before the Lord, and did shed tears of joy before the Lord, because of the multitude of his tender mercies over them.

And it came to pass that they went forth upon the face of the land, and began to till the earth.

And Jared had four sons; and they were called Jacom, and Gilgah, and Mahah, and Orihah.

And the brother of Jared also begat sons and daughters.

And the friends of Jared and his brother were in number about twenty and two souls; and they also begat sons and daughters before they came to the promised land; and therefore they began to be many.

And they were taught to walk humbly before the Lord; and they were also taught from on high.

And it came to pass that they began to spread upon the face of the land, and to multiply and to till the earth; and they did wax strong in the land.

And the brother of Jared began to be old, and saw that he must soon go down to the grave; wherefore he said unto Jared: Let us gather together our people that we may number them, that we may know of them what they will desire of us before we go down to our graves.

And accordingly the people were gathered together. Now the number of the sons and the daughters of the brother of Jared were twenty and two souls; and the number of sons and daughters of Jared were twelve, he having four sons.

21 И стана така, че те преброиха людетe си; и след като ги бяха преброили, ги попитаха за нещата, които искат от тях, преди да слязат в гробовете си.

22 И стана така, че людетe пожелаха от тях да помажат един от синовете им за цар над тях.

23 И сега, ето, това им причини мъка. И братът на Яред им каза: Това със сигурност води към пленничество.

24 Но Яред каза на брат си: Позволи им да имат цар. Ето защо, той им каза: Изберете някого от синовете ни за цар, тъкмо онзи, когото искате.

25 И стана така, че те избраха тъкмо първородния син на брата на Яред; и името му беше Пагаг. И стана така, че той отказа и не пожела да бъде техен цар. И людетe поискаха баща му да го застави, но баща му не пожела; и той им заповяда да не заставят никого да им става цар.

26 И стана така, че те избираха един по един всички от братята на Пагаг, но те не пожелаха.

27 И стана така, че и синовете на Яред не пожелаха, с изключение на един; и Ория бе помазан за цар на народа.

28 И той започна да царува и людетe започнаха да преуспяват; и те станаха извънредно богати.

29 И стана така, че Яред умря и неговият брат също.

30 И стана така, че Ория ходи смирено пред Господа и си спомняше колко велики неща Господ беше направил за неговия баща и също поучаваше людетe си колко велики неща Господ беше направил за техните бащи.

And it came to pass that they did number their people; and after that they had numbered them, they did desire of them the things which they would that they should do before they went down to their graves.

And it came to pass that the people desired of them that they should anoint one of their sons to be a king over them.

And now behold, this was grievous unto them. And the brother of Jared said unto them: Surely this thing leadeth into captivity.

But Jared said unto his brother: Suffer them that they may have a king. And therefore he said unto them: Choose ye out from among our sons a king, even whom ye will.

And it came to pass that they chose even the firstborn of the brother of Jared; and his name was Pagag. And it came to pass that he refused and would not be their king. And the people would that his father should constrain him, but his father would not; and he commanded them that they should constrain no man to be their king.

And it came to pass that they chose all the brothers of Pagag, and they would not.

And it came to pass that neither would the sons of Jared, even all save it were one; and Orihah was anointed to be king over the people.

And he began to reign, and the people began to prosper; and they became exceedingly rich.

And it came to pass that Jared died, and his brother also.

And it came to pass that Orihah did walk humbly before the Lord, and did remember how great things the Lord had done for his father, and also taught his people how great things the Lord had done for their fathers.

Етер 7

- 1 И стана така, че Ория раздаваше правосъдие в земята в праведност във всичките си дни, и дните му бяха извънредно много.
- 2 И му се родиха синове и дъщери; да, родиха му се тридесет и едно деца, от които двадесет и трима си на.
- 3 И стана така, че на стари години му се роди Кив. И случи се, че Кив зацарува на негово място; и Кив роди Корихор.
- 4 И когато Корихор стана на тридесет и две годишна възраст, той се разбунтува против баща си и отиде да живее в земята Нехор; и на него му се родиха синове и дъщери, и те бяха извънредно красиви; ето защо, Корихор привлече много люде след себе си.
- 5 И като събра войска, той възлезе в земята Морон, където живееше царят, и го взе в плен, с което се изпълни казаното от брата на Яред, че те ще бъдат откарани в пленничество.
- 6 Сега, земята Морон, където живееше царят, се намираше недалече от земята, която нефитите наричат Опустошение.
- 7 И стана така, че Кив живя в пленничество, а людето му — под властта на сина му Корихор, докато той стана извънредно стар; въпреки това, на стари години, докато все още беше в пленничество, на Кив му се роди Сул.
- 8 И стана така, че Сул се разгневи на брат си; и стана така, че Сул стана силен и могъщ според силата човешка; и той също беше могъщ в разсъдливост.
- 9 Затова той отиде до хълма Ефрем, стопи руда от хълма и направи стоманени мечове за онези, които той беше привлякъл със себе си; и след като ги въоръжи с мечове, той се върна в град Нехор и даде битка на брат си Корихор, като по този начин получи царството и го възстанови на баща си Кив.
- 10 И сега, поради това, което Сул направи, баща му му повери царството; и ето защо, той започна да царува вместо баща си.

Ether 7

- And it came to pass that Orihah did execute judgment upon the land in righteousness all his days, whose days were exceedingly many.
- And he begat sons and daughters; yea, he begat thirty and one, among whom were twenty and three sons.
- And it came to pass that he also begat Kib in his old age. And it came to pass that Kib reigned in his stead; and Kib begat Corihor.
- And when Corihor was thirty and two years old he rebelled against his father, and went over and dwelt in the land of Nehor; and he begat sons and daughters, and they became exceedingly fair; wherefore Corihor drew away many people after him.
- And when he had gathered together an army he came up unto the land of Moron where the king dwelt, and took him captive, which brought to pass the saying of the brother of Jared that they would be brought into captivity.
- Now the land of Moron, where the king dwelt, was near the land which is called Desolation by the Nephites.
- And it came to pass that Kib dwelt in captivity, and his people under Corihor his son, until he became exceedingly old; nevertheless Kib begat Shule in his old age, while he was yet in captivity.
- And it came to pass that Shule was angry with his brother; and Shule waxed strong, and became mighty as to the strength of a man; and he was also mighty in judgment.
- Wherefore, he came to the hill Ephraim, and he did molten out of the hill, and made swords out of steel for those whom he had drawn away with him; and after he had armed them with swords he returned to the city Nehor, and gave battle unto his brother Corihor, by which means he obtained the kingdom and restored it unto his father Kib.
- And now because of the thing which Shule had done, his father bestowed upon him the kingdom; therefore he began to reign in the stead of his father.

11 И стана така, че той раздаваше правосъдие в праведност; и той разшири царството си по лицето на цялата земя, защото народът беше станал извънредно многоброен.

12 И стана така, че на Сул също му се родиха много синове и дъщери.

13 И Корихор се покая за многото злини, които беше причинил; ето защо, Сул му даде власт в царството си.

14 И стана така, че Корихор имаше много синове и много дъщери. И измежду синовете на Корихор имаше един, чието име беше Ной.

15 И стана така, че Ной се разбунтува против цар Сул и също против баща си Корихор, като привлече брат си Кохор, всички други свои братя и много от людете.

16 И той даде битка на цар Сул, в която се сдоби със земята на първото им наследство; и стана цар на тази част от земята.

17 И стана така, че той отново даде битка на цар Сул; и хвана царя, и го отведе в плен в Морон.

18 И стана така, че докато се готвеше да го предаде на смърт, синовете на Сул се вмъкнаха в къщата на Ной през нощта и го убиха, изкъртиха вратата на тъмницата, изведоха баща си и го поставиха на престола в собственото му царство.

19 Ето защо, синът на Ной съгради царството му вместо него; при все това те не получиха повече власт над цар Сул и людете, които бяха под управлението на цар Сул, преуспяха извънредно много и станаха велики.

20 И страната бе разделена; и имаше две царства — царството на Сул и царството на Кохор, синът на Ной.

21 И Кохор, синът на Ной, накара людете си да дадат битка на Сул, по време на която Сул победи и уби Кохор.

And it came to pass that he did execute judgment in righteousness; and he did spread his kingdom upon all the face of the land, for the people had become exceedingly numerous.

And it came to pass that Shule also begat many sons and daughters.

And Corihor repented of the many evils which he had done; wherefore Shule gave him power in his kingdom.

And it came to pass that Corihor had many sons and daughters. And among the sons of Corihor there was one whose name was Noah.

And it came to pass that Noah rebelled against Shule, the king, and also his father Corihor, and drew away Cohor his brother, and also all his brethren and many of the people.

And he gave battle unto Shule, the king, in which he did obtain the land of their first inheritance; and he became a king over that part of the land.

And it came to pass that he gave battle again unto Shule, the king; and he took Shule, the king, and carried him away captive into Moron.

And it came to pass as he was about to put him to death, the sons of Shule crept into the house of Noah by night and slew him, and broke down the door of the prison and brought out their father, and placed him upon his throne in his own kingdom.

Wherefore, the son of Noah did build up his kingdom in his stead; nevertheless they did not gain power any more over Shule the king, and the people who were under the reign of Shule the king did prosper exceedingly and wax great.

And the country was divided; and there were two kingdoms, the kingdom of Shule, and the kingdom of Cohor, the son of Noah.

And Cohor, the son of Noah, caused that his people should give battle unto Shule, in which Shule did beat them and did slay Cohor.

- 22 И сега, Кохор имаше син, който се наричаше Нимрод; и Нимрод остави Кохоровото царство на Сул, и той спечели благоволение в очите на Сул; защото Сул го отрупа с големи благоволения и Нимрод постъпваше според волята си в царството на Сул.
- 23 И по време на управлението на Сул дойдоха пророци, изпратени от Господа сред народа, които пророкуваха, че нечестие и идолопоклонничеството на хората носят проклятие на земята и че те ще бъдат унищожени, ако не се покаят.
- 24 И стана така, че народът хулеше пророците и им се подиграваше. И стана така, че цар Сул раздаде правосъдие над всички онези, които хулеха пророците.
- 25 И той упражни из цялата земя един закон, който даваше власт на пророците да могат да отидат където си поискат; и поради тази причина хората бяха доведени до покаяние.
- 26 И понеже хората се покаяха за беззаконията и идолопоклонничеството си, Господ ги пощади и те започнаха отново да преуспяват в земята. И стана така, че на стари години на Сул му се родиха синове и дъщери.
- 27 И нямаше повече войни в дните на Сул; и той си спомняше великите неща, които Господ бе направил за бащите им, като ги беше довел през голямата бездна в обетованата земя; ето защо, той раздаваше правосъдие в праведност във всичките си дни.

And now Cohor had a son who was called Nimrod; and Nimrod gave up the kingdom of Cohor unto Shule; and he did gain favor in the eyes of Shule; wherefore Shule did bestow great favors upon him, and he did do in the kingdom of Shule according to his desires.

And also in the reign of Shule there came prophets among the people, who were sent from the Lord, prophesying that the wickedness and idolatry of the people was bringing a curse upon the land, and they should be destroyed if they did not repent.

And it came to pass that the people did revile against the prophets, and did mock them. And it came to pass that king Shule did execute judgment against all those who did revile against the prophets.

And he did execute a law throughout all the land, which gave power unto the prophets that they should go whithersoever they would; and by this cause the people were brought unto repentance.

And because the people did repent of their iniquities and idolatries the Lord did spare them, and they began to prosper again in the land. And it came to pass that Shule begat sons and daughters in his old age.

And there were no more wars in the days of Shule; and he remembered the great things that the Lord had done for his fathers in bringing them across the great deep into the promised land; wherefore he did execute judgment in righteousness all his days.

Етер 8

- 1 И стана така, че той роди Омер и Омер зацарува на негово място. И на Омер му се роди Яред, и Яред роди синове и дъщери.
- 2 И Яред се разбунтува против баща си и отиде да живее в земята Хет. И стана така, че той приласка много люде с лукавите си слова, докато не спечели на своя страна половината от царството.
- 3 И след като спечели половината от царството, той даде битка на баща си, отведе го в пленничество и го застави да му служи в пленничество.
- 4 И сега, в дните на царуването на Омер той беше в пленничество половината от дните си. И стана така, че той роди синове и дъщери, сред които бяха Есрон и Кориантумър.
- 5 И те бяха извънредно разгневени на брат си Яред заради делата му дотолкова, че вдигнаха една войска и дадоха битка на Яред. И стана така, че му дадоха битка през нощта.
- 6 И стана така, че те избиха войската на Яред и за малко щяха да убият и самия него; но той им се примили да не го убиват и че ще отстъпи царството на баща си. И стана така, че те му подариха живота.
- 7 И сега, Яред стана извънредно наскърбен затова, че загуби царството си, защото сърцето му принадлежеше на царството и светската слава.
- 8 Сега, дъщерята на Яред, бидейки извънредно изкусна и като забеляза скръбта на баща си, замисли да скрои план, чрез който да възвърне царството на баща си.
- 9 Сега, дъщерята на Яред беше извънредно красива. И стана така, че тя говори с баща си и му каза: От какво баща ми е тъй наскърбен? Не е ли чел той летописа, който бащите ни донесоха през голямата бездна? Ето, няма ли разказ относно онези от древни времена, как чрез своите тайни планове те са получавали царства и велика слава?

Ether 8

And it came to pass that he begat Omer, and Omer reigned in his stead. And Omer begat Jared; and Jared begat sons and daughters.

And Jared rebelled against his father, and came and dwelt in the land of Heth. And it came to pass that he did flatter many people, because of his cunning words, until he had gained the half of the kingdom.

And when he had gained the half of the kingdom he gave battle unto his father, and he did carry away his father into captivity, and did make him serve in captivity;

And now, in the days of the reign of Omer he was in captivity the half of his days. And it came to pass that he begat sons and daughters, among whom were Esrom and Coriantumr;

And they were exceedingly angry because of the doings of Jared their brother, insomuch that they did raise an army and gave battle unto Jared. And it came to pass that they did give battle unto him by night.

And it came to pass that when they had slain the army of Jared they were about to slay him also; and he pled with them that they would not slay him, and he would give up the kingdom unto his father. And it came to pass that they did grant unto him his life.

And now Jared became exceedingly sorrowful because of the loss of the kingdom, for he had set his heart upon the kingdom and upon the glory of the world.

Now the daughter of Jared being exceedingly expert, and seeing the sorrows of her father, thought to devise a plan whereby she could redeem the kingdom unto her father.

Now the daughter of Jared was exceedingly fair. And it came to pass that she did talk with her father, and said unto him: Whereby hath my father so much sorrow? Hath he not read the record which our fathers brought across the great deep? Behold, is there not an account concerning them of old, that they by their secret plans did obtain kingdoms and great glory?

10 И сега, нека баща ми изпрати да повикат Акис, сина на Кимнор; и ето виж ме, аз съм красива; ще затанцувам пред него и ще му се харесам, тъй че той ще ме пожелае за съпруга; и ако той ме поиска от тебе да ме дадеш за негова съпруга, ще му кажеш: Ще ти я дам, ако донесеш главата на баща ми, царят.

11 И сега, Омер беше приятел на Акис; затова когато Яред прати за Акис, дъщерята на Яред затанцува пред него, тъй че тя му се хареса толкова много, че той я пожела за съпруга. И стана така, че той каза на Яред: Дай ми я за съпруга.

12 А Яред му каза: Ще ти я дам, ако ми донесеш главата на моя баща, царят.

13 И стана така, че Акис събра в къщата на Яред всичките си роднини и им каза: Ще ми се закълнете ли, че ще ми бъдете верни в това, което поискам от вас?

14 И стана така, че те всички му се заклеха в Бога на Небесата, също и в небесата, в земята и в главите си, че който откаже помощта, която Акис пожелаеше, ще изгуби главата си; и който разкрие това, което Акис им каже, същият ще изгуби живота си.

15 И стана така, че тъй те се съгласиха с Акис. И Акис им предаде клетвите, които бяха дадени от онези от старо време, които също търсеха власт, които бяха предадени от самия Каин, който беше убиец от началото.

16 И те бяха подбудени от силата на дявола да предадат тези клетви на народа, за да го държат в тъмнина и да помагат на тези, които търсят власт, да се сдобият с власт и да убиват, и да обират, и да лъжат, и да извършват всякакъв вид нечестие и блудства.

17 И дъщерята на Яред беше тази, която втълпи в сърцето му идеята да потърси отново тези неща от древността; а Яред ги втълпи на Акис, след което Акис ги предаде на всички свои роднини и приятели, отклонявайки ги с красиви обещания да правят всичко това, което той желаше.

And now, therefore, let my father send for Akish, the son of Kimnor; and behold, I am fair, and I will dance before him, and I will please him, that he will desire me to wife; wherefore if he shall desire of thee that ye shall give unto him me to wife, then shall ye say: I will give her if ye will bring unto me the head of my father, the king.

And now Omer was a friend to Akish; wherefore, when Jared had sent for Akish, the daughter of Jared danced before him that she pleased him, insomuch that he desired her to wife. And it came to pass that he said unto Jared: Give her unto me to wife.

And Jared said unto him: I will give her unto you, if ye will bring unto me the head of my father, the king.

And it came to pass that Akish gathered in unto the house of Jared all his kinsfolk, and said unto them: Will ye swear unto me that ye will be faithful unto me in the thing which I shall desire of you?

And it came to pass that they all swore unto him, by the God of heaven, and also by the heavens, and also by the earth, and by their heads, that whoso should vary from the assistance which Akish desired should lose his head; and whoso should divulge whatsoever thing Akish made known unto them, the same should lose his life.

And it came to pass that thus they did agree with Akish. And Akish did administer unto them the oaths which were given by them of old who also sought power, which had been handed down even from Cain, who was a murderer from the beginning.

And they were kept up by the power of the devil to administer these oaths unto the people, to keep them in darkness, to help such as sought power to gain power, and to murder, and to plunder, and to lie, and to commit all manner of wickedness and whoredoms.

And it was the daughter of Jared who put it into his heart to search up these things of old; and Jared put it into the heart of Akish; wherefore, Akish administered it unto his kindred and friends, leading them away by fair promises to do whatsoever thing he desired.

18 И стана така, че те образуваха таен заговор, тъй-
като онези от древността, който заговор е най-
мерзкия и най-нечестивият от всички други в очи-
те на Бога.

19 Защото Господ не действа чрез тайни заговори,
нито пък иска хората да проливат кръв, а е забра-
нил всичко това още от началото на човека.

20 И сега, аз, Мороний, не записвам начина на клет-
вите им и заговорите им, защото ми бе показано, че
тях ги има между всички народи и че ги има и сред
ламанитите.

21 И те причиниха унищожението на този народ, за
кого говоря сега, също и унищожението на наро-
да на Нефи.

22 И всеки народ, който поддържа такива тайни за-
говори, за да се сдобие с власт и обогатяване, след
като те бъдат разпространени сред целия народ,
ето, той ще бъде унищожен, защото Господ няма да
допусне кръвта на светиите Му, пролята от тях, да
Го призовава от пръстта за отмъщение, без Той да
отмъсти.

23 Ето защо, о, вие езичници, мъдрост Божия е тези
неща да ви бъдат показани, за да може чрез това да
се покаете за греховете си и да не допускате тези
убийствени заговори, които се изграждат, за да се
получи власт и печалба, да ви надмогнат; и делото,
да, тъйкато делото на унищожението, ще ви споходи,
да, тъйкато мечът на правосъдието на Вечния Бог ще
падне върху вас до вашето поражение и унищожение,
ако позволите на тези неща да станат.

24 Ето защо, Господ ви заповядва, като видите тези
неща да стават между вас, да се пробудите към чувс-
твото за ужасното ви положение, поради този таен
заговор сред вас; иначе горко на този заговор зара-
ди кръвта на онези, които са били убити, защото те
изпод пръстта викат за отмъщение срещу него и
срещу онези, които го съградиха.

And it came to pass that they formed a secret combi-
nation, even as they of old; which combination is most
abominable and wicked above all, in the sight of God;

For the Lord worketh not in secret combinations,
neither doth he will that man should shed blood, but in
all things hath forbidden it, from the beginning of man.

And now I, Moroni, do not write the manner of their
oaths and combinations, for it hath been made known
unto me that they are had among all people, and they
are had among the Lamanites.

And they have caused the destruction of this people
of whom I am now speaking, and also the destruction of
the people of Nephi.

And whatsoever nation shall uphold such secret com-
binations, to get power and gain, until they shall spread
over the nation, behold, they shall be destroyed; for the
Lord will not suffer that the blood of his saints, which
shall be shed by them, shall always cry unto him from
the ground for vengeance upon them and yet he avenge
them not.

Wherefore, O ye Gentiles, it is wisdom in God that
these things should be shown unto you, that thereby ye
may repent of your sins, and suffer not that these mur-
derous combinations shall get above you, which are
built up to get power and gain—and the work, yea, even
the work of destruction come upon you, yea, even the
sword of the justice of the Eternal God shall fall upon
you, to your overthrow and destruction if ye shall suffer
these things to be.

Wherefore, the Lord commandeth you, when ye shall
see these things come among you that ye shall awake to a
sense of your awful situation, because of this secret
combination which shall be among you; or wo be unto
it, because of the blood of them who have been slain; for
they cry from the dust for vengeance upon it, and also
upon those who built it up.

25 Защото ще стане така, че който го съгради, същият се опитва да унищожи свободата на всички земи, народи и страни; и ще докара унищожението на всички люде, защото е основан от дявола, който е баща на всички лъжи; тъкмо този лъжец, който измами нашите първи родители, да, тъкмо този лъжец, който накара човек да извърши убийство още от самото начало; който вкорави човешките сърца, тъй че да избиват пророците, да ги замерват с камъни и да ги прогонват от началото.

26 Ето защо, аз, Мороний, получих заповед да напиша тези неща, за да може злото да бъде премахнато; за да може да дойде времето, когато Сатана няма да има повече сила над сърцата на чедата човешки, но те да може да бъдат убедени да вършат добро непрестанно, за да може да се доближат до извора на всяка праведност и да бъдат спасени.

For it cometh to pass that whoso buildeth it up seeketh to overthrow the freedom of all lands, nations, and countries; and it bringeth to pass the destruction of all people, for it is built up by the devil, who is the father of all lies; even that same liar who beguiled our first parents, yea, even that same liar who hath caused man to commit murder from the beginning; who hath hardened the hearts of men that they have murdered the prophets, and stoned them, and cast them out from the beginning.

Wherefore, I, Moroni, am commanded to write these things that evil may be done away, and that the time may come that Satan may have no power upon the hearts of the children of men, but that they may be persuaded to do good continually, that they may come unto the fountain of all righteousness and be saved.

Етер 9

- 1 И сега, аз, Мороний, продължавам моя летопис. И стана така, че поради тайните заговори на Акис и приятелите му, ето, те събориха царството на Омер.
- 2 Въпреки това Господ беше милостив към Омер и синовете, и дъщерите му, които не потърсиха неговото унищожение.
- 3 И Господ предупреди на сън Омер да напусне земята; ето защо, Омер напусна земята заедно със семейството си и пропътува много дни, стигна и мина покрай хълма Сим и пристигна на мястото, където нефитите бяха унищожени, оттам се отправи на изток и стигна до мястото край морския бряг, наречено Авелом, и там опъна шатъра си заедно със синовете и дъщерите си, и цялото си домокадие, с изключение на Яред и семейството му.
- 4 И стана така, че Яред беше помазан за цар на народа от ръката на нечестието; и той даде дъщеря си на Акис за съпруга.
- 5 И стана така, че Акис се опита да отнеме живота на тъста си; и той се обърна към онези, с които се беше заклел с клетвата на древните, и те се сдобиха с главата на тъста му, докато той седеше на престола си и изслушваше людетe си.
- 6 Защото толкова много се бе разраснало това нечестиво и тайно сдружение, че поквари сърцата на всички люде; и затова Яред беше убит на престола си и Акис зацарува на негово място.
- 7 И стана така, че Акис започна да ревнува от сина си и затова го затвори в тъмница и го държа там на малко или почти никаква храна, докато той не умря.
- 8 И сега, братът на умрелия (и името му беше Нимра) се разгневи на баща си за това, което баща му беше направил с неговия брат.
- 9 И стана така, че Нимра събра наедно малък брой мъже, избяга от земята, пристигна при Омер и заживя с него.

Ether 9

And now I, Moroni, proceed with my record. Therefore, behold, it came to pass that because of the secret combinations of Akish and his friends, behold, they did overthrow the kingdom of Omer.

Nevertheless, the Lord was merciful unto Omer, and also to his sons and to his daughters who did not seek his destruction.

And the Lord warned Omer in a dream that he should depart out of the land; wherefore Omer departed out of the land with his family, and traveled many days, and came over and passed by the hill of Shim, and came over by the place where the Nephites were destroyed, and from thence eastward, and came to a place which was called Ablom, by the seashore, and there he pitched his tent, and also his sons and his daughters, and all his household, save it were Jared and his family.

And it came to pass that Jared was anointed king over the people, by the hand of wickedness; and he gave unto Akish his daughter to wife.

And it came to pass that Akish sought the life of his father-in-law; and he applied unto those whom he had sworn by the oath of the ancients, and they obtained the head of his father-in-law, as he sat upon his throne, giving audience to his people.

For so great had been the spreading of this wicked and secret society that it had corrupted the hearts of all the people; therefore Jared was murdered upon his throne, and Akish reigned in his stead.

And it came to pass that Akish began to be jealous of his son, therefore he shut him up in prison, and kept him upon little or no food until he had suffered death.

And now the brother of him that suffered death, (and his name was Nimrah) was angry with his father because of that which his father had done unto his brother.

And it came to pass that Nimrah gathered together a small number of men, and fled out of the land, and came over and dwelt with Omer.

10 И стана така, че на Акис му се родиха други синове и те спечелиха сърцата на хората, макар че му се бяха заклели да вършат всякакъв вид беззаконие според желанията му.

11 Сега, хората на Акис бяха алчни за печалба, както Акис беше алчен за власт; ето защо, синовете на Акис им предложиха пари, като по този начин те увлякоха по-голямата част от народа след себе си.

12 И настана война между синовете на Акис и самия Акис, която продължи много години, да, и целият народ в царството бе унищожен, да, почти всички, с изключение на тридесет души и онези, които бяха избягали при Омер.

13 Затова Омер бе възстановен отново в земята на неговото наследство.

14 И стана така, че Омер започна да остарява; при все това на стари години му се роди Емер; и той помаза Емер за цар да управлява на негово място.

15 И след като помаза Емер за цар, той видя мир в земята в продължение на две години и се помина, след като беше видял извънредно много дни, изпълнени със скръб. И стана така, че Емер зацарува на негово място и тръгна по стъпките на баща си.

16 И Господ отново започна да вдига проклятието от земята; и домът на Емер преуспя извънредно много през царуването на Емер; и в продължение на шестдесет и две години те станаха извънредно силни, тъй че станаха извънредно богати,

17 имайки всякакъв вид плодове и зърно, и коприна, и тънък лен, и злато, и сребро, и скъпоценности;

18 както и всякакъв вид добитък, волове, крави, овце, свине, кози, и много други видове животни, полезни за храна на човека.

19 И те имаха също коне, магарета, слонове, куреломии и кумоми, които бяха всички полезни за човека, а най-вече слонове, куреломите и кумомите.

And it came to pass that Akish begat other sons, and they won the hearts of the people, notwithstanding they had sworn unto him to do all manner of iniquity according to that which he desired.

Now the people of Akish were desirous for gain, even as Akish was desirous for power; wherefore, the sons of Akish did offer them money, by which means they drew away the more part of the people after them.

And there began to be a war between the sons of Akish and Akish, which lasted for the space of many years, yea, unto the destruction of nearly all the people of the kingdom, yea, even all, save it were thirty souls, and they who fled with the house of Omer.

Wherefore, Omer was restored again to the land of his inheritance.

And it came to pass that Omer began to be old; nevertheless, in his old age he begat Emer; and he anointed Emer to be king to reign in his stead.

And after that he had anointed Emer to be king he saw peace in the land for the space of two years, and he died, having seen exceedingly many days, which were full of sorrow. And it came to pass that Emer did reign in his stead, and did fill the steps of his father.

And the Lord began again to take the curse from off the land, and the house of Emer did prosper exceedingly under the reign of Emer; and in the space of sixty and two years they had become exceedingly strong, inasmuch that they became exceedingly rich—

Having all manner of fruit, and of grain, and of silks, and of fine linen, and of gold, and of silver, and of precious things;

And also all manner of cattle, of oxen, and cows, and of sheep, and of swine, and of goats, and also many other kinds of animals which were useful for the food of man.

And they also had horses, and asses, and there were elephants and cureloms and cumoms; all of which were useful unto man, and more especially the elephants and cureloms and cumoms.

20 И така Господ изля благословиите Си над тази земя, която бе отбрана от всички други земи; и Той заповяда всички, които притежават земята, да я притежават в Господа, иначе ще трябва да бъдат унищожени, когато узреят в беззаконие; защото върху такива, казва Господ, ще излея пълнотата на Моята ярост.

21 И Емер раздаваше правосъдие в праведност във всичките си дни; и му се родиха много синове и дъщери; и му се роди Кориантум, и той помаза Кориантум да царува на негово място.

22 И след като помаза Кориантум да царува на негово място, той живя още четири години и видя мир в земята си; да, той видя дори и Сина на Праведността и се радваше, и тържествуваше в неговия ден; и умря в мир.

23 И стана така, че Кориантум вървя наистина по стъпките на своя баща и съгради много велики градове, и раздаваше на народа си това, което е добро във всичките си дни. И стана така, че той нямаше никакви деца чак до дълбока старост.

24 И стана така, че жена му умря на сто и две години. И стана така, че на стари години Кориантум взе за съпруга едно младо момиче и му се родиха синове и дъщери; и тъй той живя докато стана на сто четиридесет и две години.

25 И стана така, че му се роди Ком; и Ком зацарува на негово място; и той царуваше в продължение на четиридесет и девет години и му се роди Хет; на него му се родиха също и други синове и дъщери.

26 И людето отново се разпространиха по цялото лице на земята и отново настана едно извънредно голямо нечестие по лицето на земята; и Хет започна да възприема отново тайните заговори от древността, за да унищожи баща си.

27 И стана така, че той свали баща си от престола, като го уби със собствения си меч, и зацарува вместо него.

And thus the Lord did pour out his blessings upon this land, which was choice above all other lands; and he commanded that whoso should possess the land should possess it unto the Lord, or they should be destroyed when they were ripened in iniquity; for upon such, saith the Lord: I will pour out the fulness of my wrath.

And Emer did execute judgment in righteousness all his days, and he begat many sons and daughters; and he begat Coriantum, and he anointed Coriantum to reign in his stead.

And after he had anointed Coriantum to reign in his stead he lived four years, and he saw peace in the land; yea, and he even saw the Son of Righteousness, and did rejoice and glory in his day; and he died in peace.

And it came to pass that Coriantum did walk in the steps of his father, and did build many mighty cities, and did administer that which was good unto his people in all his days. And it came to pass that he had no children even until he was exceedingly old.

And it came to pass that his wife died, being an hundred and two years old. And it came to pass that Coriantum took to wife, in his old age, a young maid, and begat sons and daughters; wherefore he lived until he was an hundred and forty and two years old.

And it came to pass that he begat Com, and Com reigned in his stead; and he reigned forty and nine years, and he begat Heth; and he also begat other sons and daughters.

And the people had spread again over all the face of the land, and there began again to be an exceedingly great wickedness upon the face of the land, and Heth began to embrace the secret plans again of old, to destroy his father.

And it came to pass that he did dethrone his father, for he slew him with his own sword; and he did reign in his stead.

28 И се появиха отново пророци по земята, възвестващи покаяние сред тях, и че трябва да подготвят пътя на Господа или проклятие ще падне върху цялата тази земя; да, дори че ще има голям глад, по време на който те ще бъдат изтребени, освен ако не се покаят.

29 Но хората не повярваха на словата на пророците, а ги прогониха; и хвърлиха някои от тях в ровове, където ги оставиха да погинат. И стана така, че те правеха всичко това по заповед на цар Хет.

30 И стана така, че настана голям недоимък в земята и жителите започнаха да бъдат унищожавани извънредно бързо поради недоимъка, защото нямаше дъжд по лицето на земята.

31 И появиха се също отровни змии по лицето на земята и изтровиха много люде. И стана така, че стадата им започнаха да бягат от отровните змии към земята на юг, наречена от нефитите Зарахемла.

32 И стана така, че много от тях погинаха по пътя; при все това някои от тях избягаха в земята на юг.

33 И стана така, че Господ накара змиите да не ги преследват повече, а да преградят пътя, тъй че хората да не могат да минат, и който се опита да мине, да падне от отровните змии.

34 И стана така, че хората следваха хода на животните и изпояждаха труповете им, паднали по пътя, докато не ги изядоха всичките. Сега, когато хората видяха, че ще трябва да погинат, те започнаха да се покаяват за беззаконията си и да призовават Господа.

35 И стана така, че когато се смириха достатъчно пред Господа, Той изпрати дъжд върху лицето на земята; и хората започнаха отново да се съживяват, и започна пак да има плодове в страните на север и във всички страни наоколо. И Господ им показа силата Си, предпазвайки ги от глада.

And there came prophets in the land again, crying repentance unto them—that they must prepare the way of the Lord or there should come a curse upon the face of the land; yea, even there should be a great famine, in which they should be destroyed if they did not repent.

But the people believed not the words of the prophets, but they cast them out; and some of them they cast into pits and left them to perish. And it came to pass that they did all these things according to the commandment of the king, Heth.

And it came to pass that there began to be a great dearth upon the land, and the inhabitants began to be destroyed exceedingly fast because of the dearth, for there was no rain upon the face of the earth.

And there came forth poisonous serpents also upon the face of the land, and did poison many people. And it came to pass that their flocks began to flee before the poisonous serpents, towards the land southward, which was called by the Nephites Zarahemla.

And it came to pass that there were many of them which did perish by the way; nevertheless, there were some which fled into the land southward.

And it came to pass that the Lord did cause the serpents that they should pursue them no more, but that they should hedge up the way that the people could not pass, that whoso should attempt to pass might fall by the poisonous serpents.

And it came to pass that the people did follow the course of the beasts, and did devour the carcasses of them which fell by the way, until they had devoured them all. Now when the people saw that they must perish they began to repent of their iniquities and cry unto the Lord.

And it came to pass that when they had humbled themselves sufficiently before the Lord he did send rain upon the face of the earth; and the people began to revive again, and there began to be fruit in the north countries, and in all the countries round about. And the Lord did show forth his power unto them in preserving them from famine.

Етер 10

- 1 И стана така, че Сез, който беше потомък на Хет (защото Хет беше погинал от глада с цялото си домочадие с изключение на Сез), и така, Сез започна да възстановява разорения народ.
- 2 И стана така, че Сез си спомняше унищожението на бащите си и устрои едно праведно царство; защото той си спомни за това, което Господ беше направил, превеждайки Яред и неговия брат през бездната; и той ходеше в пътищата Господни; и му се родиха синове и дъщери.
- 3 И най-големият му син, който се наричаше Сез, се разбунтува срещу него; въпреки това Сез беше поразен от ръката на един разбойник заради извънредните му богатства, което донесе отново мир на баща му.
- 4 И стана така, че баща му съгради много градове по лицето на земята и людете отново започнаха да се умножават по цялото лице на земята. И Сез живя до предълбока старост и му се роди Риплакис. И той умря, и Риплакис зацарува вместо него.
- 5 И стана така, че Риплакис не вършеше това, което бе праведно в очите Господни, защото имаше много съпруги и наложници и стовари върху човешките рамене онова, което беше трудно да се понася; да, той обложи народа с тежки данъци; и с данъците съгради много обширни здания.
- 6 И си издигна един извънредно красив престол; и построи много тъмници, и който отказваше да плаща данъци, той го хвърляше в тъмница, и който нямаше възможност да плаща данъци, той го хвърляше в тъмница; и ги караше да се трудят непрестанно за издръжката си; и който отказваше да работи, предаваше го на смърт.
- 7 И тъй, той се сдоби с всичките си изкусни творения, да, дори неговото чисто злато той накара да се пречиства в тъмницата; и всякакъв вид изящни изделия накара той да се изработват в тъмницата. И стана така, че той съсипа народа с разврата и мерзостите си.

Ether 10

And it came to pass that Shez, who was a descendant of Heth—for Heth had perished by the famine, and all his household save it were Shez—wherefore, Shez began to build up again a broken people.

And it came to pass that Shez did remember the destruction of his fathers, and he did build up a righteous kingdom; for he remembered what the Lord had done in bringing Jared and his brother across the deep; and he did walk in the ways of the Lord; and he begat sons and daughters.

And his eldest son, whose name was Shez, did rebel against him; nevertheless, Shez was smitten by the hand of a robber, because of his exceeding riches, which brought peace again unto his father.

And it came to pass that his father did build up many cities upon the face of the land, and the people began again to spread over all the face of the land. And Shez did live to an exceedingly old age; and he begat Riplakish. And he died, and Riplakish reigned in his stead.

And it came to pass that Riplakish did not do that which was right in the sight of the Lord, for he did have many wives and concubines, and did lay that upon men's shoulders which was grievous to be borne; yea, he did tax them with heavy taxes; and with the taxes he did build many spacious buildings.

And he did erect him an exceedingly beautiful throne; and he did build many prisons, and whoso would not be subject unto taxes he did cast into prison; and whoso was not able to pay taxes he did cast into prison; and he did cause that they should labor continually for their support; and whoso refused to labor he did cause to be put to death.

Wherefore he did obtain all his fine work, yea, even his fine gold he did cause to be refined in prison; and all manner of fine workmanship he did cause to be wrought in prison. And it came to pass that he did afflict the people with his whoredoms and abominations.

8 И след като беше царувал в продължение на четиридесет и две години, народът се вдигна на бунт срещу него; и в земята отново настана война, тъй че Риплакис беше убит, а неговите потомци бяха изгонени от земята.

9 И стана така, че след промеждутък от много години Мориантон (който беше потомък на Риплакис), събра наедно войска от изгнаниците и отиде, и даде битка на народа; и наложи мощта си над много градове; и войната беше извънредно жестока, и трая в продължение на много години; и той завладя цялата земя и се самопостави за цар над цялата земя.

10 И след като се бе самопоставил за цар, той облекчи товара на людете, чрез което си спечели благоволение в очите на народа; и те го помазаха за техен цар.

11 И той раздаваше правосъдие на людете, но не и на самия себе си заради многото си блудства; ето защо, той беше отхвърлен от присъствието Господне.

12 И стана така, че Мориантон съгради много градове и людете станаха извънредно богати при неговото управление, както със сгради, така и със злато и сребро, и с отглеждането на зърно, и със стада, и с черди, и с всичко друго, което им беше възстановено.

13 И Мориантон живя до извънредно дълбока старост, и тогава му се роди Ким; и Ким зацарува на мястото на баща си; и той бе царувал осем години, когато баща му умря. И стана така, че Ким не царуваше в праведност, ето защо, той не беше облагодетелстван от Господа.

14 И брат му се вдигна на бунт срещу него и го откара в пленничество; и той остана в пленничество във всичките си дни; и му се родиха синове и дъщери в пленничество; и на стари години той роди Левий и се помина.

15 И стана така, че Левий служи в пленничество в продължение на четиридесет и две години след смъртта на баща си. И той воюва срещу царя на земята и по този начин се сдоби с царството.

And when he had reigned for the space of forty and two years the people did rise up in rebellion against him; and there began to be war again in the land, insomuch that Riplakish was killed, and his descendants were driven out of the land.

And it came to pass after the space of many years, Morianton, (he being a descendant of Riplakish) gathered together an army of outcasts, and went forth and gave battle unto the people; and he gained power over many cities; and the war became exceedingly sore, and did last for the space of many years; and he did gain power over all the land, and did establish himself king over all the land.

And after that he had established himself king he did ease the burden of the people, by which he did gain favor in the eyes of the people, and they did anoint him to be their king.

And he did do justice unto the people, but not unto himself because of his many whoredoms; wherefore he was cut off from the presence of the Lord.

And it came to pass that Morianton built up many cities, and the people became exceedingly rich under his reign, both in buildings, and in gold and silver, and in raising grain, and in flocks, and herds, and such things which had been restored unto them.

And Morianton did live to an exceedingly great age, and then he begat Kim; and Kim did reign in the stead of his father; and he did reign eight years, and his father died. And it came to pass that Kim did not reign in righteousness, wherefore he was not favored of the Lord.

And his brother did rise up in rebellion against him, by which he did bring him into captivity; and he did remain in captivity all his days; and he begat sons and daughters in captivity, and in his old age he begat Levi; and he died.

And it came to pass that Levi did serve in captivity after the death of his father, for the space of forty and two years. And he did make war against the king of the land, by which he did obtain unto himself the kingdom.

16 И след като получи царството, той вършеше онова, което беше праведно в очите на Господа; и народът му преуспя в земята; и той живя до дълбока старост, и му се родиха синове и дъщери; и му се роди също Кором, когото той помаза за цар на свое място.

17 И стана така, че Кором правеше онова, което беше добро в очите на Господа във всичките си дни; и му се родиха много синове и дъщери; и след като беше видял много дни, той се помина, тъкмо както всеки на земята; и Кис зацарува на негово място.

18 И стана така, че Кис се помина също и Лив зацарува вместо него.

19 И стана така, че Лив също правеше онова, което беше добро в очите на Господа. И в дните на Лив отровните змии бяха изстребени. Ето защо, те започнаха да ходят в земята на юг на лов, за да доставят храна за людете по земята, понеже земята беше пълна с горски животни. А самият Лив стана голям ловец.

20 И те построиха голям град до тесния проход на мястото, където морето разделя земята.

21 И те запазиха земята на юг ненаселена, за да имат лов. И цялото лице на земята на север беше покрито с обитатели.

22 И те бяха извънредно трудолюбиви и купуваха, продаваха и търгуваха помежду си, за да могат да се обогатяват.

23 И обработваха всякакъв вид руди, и правеха злато и сребро, и желязо, и пиринч, и всякакъв вид метали; и те ги изкопаваха от земята, ето защо, натрупаха грамадни купове земя, за да се сдобият със златна, сребърна, желязна и медна руда. И произвеждаха всякакъв вид изящни изделия.

24 И имаха коприни и препреден висон; и изработваха всякакъв вид плат, за да могат да покрият голотата си.

25 И правеха всякакъв вид сечива за обработване на земята — да орат и сеят, да жънат и копаят, и също да вършеят.

26 И те произвеждаха всякакъв вид сечива, в които впрягаха животните си.

And after he had obtained unto himself the kingdom he did that which was right in the sight of the Lord; and the people did prosper in the land; and he did live to a good old age, and begat sons and daughters; and he also begat Corom, whom he anointed king in his stead.

And it came to pass that Corom did that which was good in the sight of the Lord all his days; and he begat many sons and daughters; and after he had seen many days he did pass away, even like unto the rest of the earth; and Kish reigned in his stead.

And it came to pass that Kish passed away also, and Lib reigned in his stead.

And it came to pass that Lib also did that which was good in the sight of the Lord. And in the days of Lib the poisonous serpents were destroyed. Wherefore they did go into the land southward, to hunt food for the people of the land, for the land was covered with animals of the forest. And Lib also himself became a great hunter.

And they built a great city by the narrow neck of land, by the place where the sea divides the land.

And they did preserve the land southward for a wilderness, to get game. And the whole face of the land northward was covered with inhabitants.

And they were exceedingly industrious, and they did buy and sell and traffic one with another, that they might get gain.

And they did work in all manner of ore, and they did make gold, and silver, and iron, and brass, and all manner of metals; and they did dig it out of the earth; wherefore, they did cast up mighty heaps of earth to get ore, of gold, and of silver, and of iron, and of copper. And they did work all manner of fine work.

And they did have silks, and fine-twined linen; and they did work all manner of cloth, that they might clothe themselves from their nakedness.

And they did make all manner of tools to till the earth, both to plow and to sow, to reap and to hoe, and also to thrash.

And they did make all manner of tools with which they did work their beasts.

27 И правеха всякакъв вид оръжия за война. И произвеждаха всякакъв вид изделия с извънредно изкусна изработка.

28 И никога не е имало по-благословен народ от тях и по-преуспяващ чрез ръката Господна. И те бяха в земя, отбрана от всички земи, защото Господ го беше казал.

29 И стана така, че Лив живя много години и му се народиха синове и дъщери; и му се роди също Артом.

30 И стана така, че Артом зацарува на мястото на баща си. И след като Артом бе царувал в продължение на двадесет и четири години, ето, царството му бе отнето. И той служи много години в пленничество, да, чак всичките оставащи му дни.

31 И му се роди Хет, и Хет изживя в пленничество всичките си дни. И на Хет се роди Аарон, и Аарон изживя всичките си дни в пленничество; роди му се и Амнигада, и Амнигада изживя всичките си дни в пленничество; и му се роди Кориантум, и Кориантум изживя всичките си дни в пленничество; и му се роди Ком.

32 И стана така, че Ком увлече след себе си половината от царството. И той царуваше над половината от царството четиридесет и две години; и той отиде да се сражава срещу цар Амгид и те воюваха в продължение на много години, през което време Ком взе надмощие над Амгид и се сдоби с власт над останалата част от царството.

33 И в дните на Ком започна да има разбойници в земята; и те възприеха древните тайни планове и предаваха клетви по начина на древните, и отново потърсиха да унищожат царството.

34 Сега, Ком се борì много срещу тях, обаче не успя да ги надвие.

And they did make all manner of weapons of war. And they did work all manner of work of exceedingly curious workmanship.

And never could be a people more blessed than were they, and more prospered by the hand of the Lord. And they were in a land that was choice above all lands, for the Lord had spoken it.

And it came to pass that Lib did live many years, and begat sons and daughters; and he also begat Hearthom.

And it came to pass that Hearthom reigned in the stead of his father. And when Hearthom had reigned twenty and four years, behold, the kingdom was taken away from him. And he served many years in captivity, yea, even all the remainder of his days.

And he begat Heth, and Heth lived in captivity all his days. And Heth begat Aaron, and Aaron dwelt in captivity all his days; and he begat Amnigaddah, and Amnigaddah also dwelt in captivity all his days; and he begat Coriantum, and Coriantum dwelt in captivity all his days; and he begat Com.

And it came to pass that Com drew away the half of the kingdom. And he reigned over the half of the kingdom forty and two years; and he went to battle against the king, Amgid, and they fought for the space of many years, during which time Com gained power over Amgid, and obtained power over the remainder of the kingdom.

And in the days of Com there began to be robbers in the land; and they adopted the old plans, and administered oaths after the manner of the ancients, and sought again to destroy the kingdom.

Now Com did fight against them much; nevertheless, he did not prevail against them.

Етер 11

- 1 И в дните на Ком дойдоха също много пророци, които пророкуваха за изстреблението на този велик народ, ако той не се покае, не се обърне към Господа и не изостави убийствата си и нечестieto си.
- 2 И стана така, че пророците бяха отхвърлени от народа и избягаха при Ком, за да получат неговата защита, защото хората потърсиха да ги унищожат.
- 3 И те пророкуваха на Ком за много неща, и той беше благословен във всичките оставащи му дни.
- 4 И той живя до доста дълбока старост и му се роди Сивелом; и Сивелом зацарува на негово място. Но братът на Сивелом се разбунтува срещу него и настана извънредно голяма война из цялата земя.
- 5 И стана така, че братът на Сивелом накара да бъдат избити всички пророци, които бяха пророкували унищожението на народа.
- 6 И настана голямо нещастие по цялата земя, защото те свидетелстваха, че голямо проклетие ще споходи земята, а също и хората, и че ще има голямо унищожение между тях, такова, каквото никога не е имало по лицето на земята, и че костите им ще станат като купове от пръст по лицето на земята, освен ако те не се покаят за нечестieto си.
- 7 И те не се вслушаха в гласа Господен поради нечестивите си заговори; ето защо, настанаха войни и раздори из цялата земя, а също и голям глад и мор, тъй че настъпи велико унищожение, каквото никога не е било знайно по лицето на земята; и всичко това стана в дните на Сивелом.
- 8 И хората започнаха да се покаяват за беззаконие-то си и доколкото те правеха това, Господ ги помилва.
- 9 И стана така, че Сивелом беше убит, а Сит — от-каран в пленничество и изживя в пленничество всичките си дни.
- 10 И стана така, че синът му Аах придоби царство-то; и той царуваше над хората през всичките си дни. И той вършеше всякакъв вид беззаконие в дните си, с което причиняваше проливането на много кръв; и малко бяха дните му.

Ether 11

And there came also in the days of Com many prophets, and prophesied of the destruction of that great people except they should repent, and turn unto the Lord, and forsake their murders and wickedness.

And it came to pass that the prophets were rejected by the people, and they fled unto Com for protection, for the people sought to destroy them.

And they prophesied unto Com many things; and he was blessed in all the remainder of his days.

And he lived to a good old age, and begat Shiblom; and Shiblom reigned in his stead. And the brother of Shiblom rebelled against him, and there began to be an exceedingly great war in all the land.

And it came to pass that the brother of Shiblom caused that all the prophets who prophesied of the destruction of the people should be put to death;

And there was great calamity in all the land, for they had testified that a great curse should come upon the land, and also upon the people, and that there should be a great destruction among them, such an one as never had been upon the face of the earth, and their bones should become as heaps of earth upon the face of the land except they should repent of their wickedness.

And they hearkened not unto the voice of the Lord, because of their wicked combinations; wherefore, there began to be wars and contentions in all the land, and also many famines and pestilences, insomuch that there was a great destruction, such an one as never had been known upon the face of the earth; and all this came to pass in the days of Shiblom.

And the people began to repent of their iniquity; and inasmuch as they did the Lord did have mercy on them.

And it came to pass that Shiblom was slain, and Seth was brought into captivity, and did dwell in captivity all his days.

And it came to pass that Ahah, his son, did obtain the kingdom; and he did reign over the people all his days. And he did do all manner of iniquity in his days, by which he did cause the shedding of much blood; and few were his days.

11 И Етем, който беше потомък на Аах, придоби царството; и той също правеше в дните си това, което беше нечестиво.

12 И стана така, че в дните на Етем дойдоха много пророци и пророкуваха пак на людете; да, те пророкуваха, че Господ ще ги изтреби напълно от лицето на земята, ако не се покаят за беззаконията си.

13 И стана така, че людете вкоравиха сърцата си и не искаха да се вслушат в словата на пророците; и пророците скърбяха и се отдръпнаха от народа.

14 И стана така, че Етем раздаваше правосъдие в нечестие във всичките си дни; и му се роди Морон. И стана така, че Морон зацарува на негово място; и Морон вършеше онова, което беше нечестиво пред Господа.

15 И стана така, че избухна бунт сред народа поради онзи таен заговор, който беше направен за сдобиване с власт и обогатяване; и се издигна между тях в беззаконие един могъщ човек; и той даде битка на Морон, в която събори половината от царството; и той запази половината от царството за много години.

16 И стана така, че Морон го свали и се сдоби отново с царството си.

17 И стана така, че се появи друг могъщ човек и той беше потомък на брата на Яред.

18 И стана така, че той свали Морон и се сдоби с царството; затова Морон изживя в пленничество всичките оставащи му дни; и му се роди Кориантор.

19 И стана така, че Кориантор изживя в пленничество всичките си дни.

20 И в дните на Кориантор дойдоха много пророци, които пророкуваха велики и чудни неща и възвестяваха покаяние сред народа; и че, ако те не се покаят, Господ Бог ще им раздаде правосъдие до пълното им унищожение.

21 И че Господ Бог ще изпрати или издигне друг народ да владее земята чрез Неговата сила, тъй както беше довел бащите им.

And Ethem, being a descendant of Ahah, did obtain the kingdom; and he also did do that which was wicked in his days.

And it came to pass that in the days of Ethem there came many prophets, and prophesied again unto the people; yea, they did prophesy that the Lord would utterly destroy them from off the face of the earth except they repented of their iniquities.

And it came to pass that the people hardened their hearts, and would not hearken unto their words; and the prophets mourned and withdrew from among the people.

And it came to pass that Ethem did execute judgment in wickedness all his days; and he begat Moron. And it came to pass that Moron did reign in his stead; and Moron did that which was wicked before the Lord.

And it came to pass that there arose a rebellion among the people, because of that secret combination which was built up to get power and gain; and there arose a mighty man among them in iniquity, and gave battle unto Moron, in which he did overthrow the half of the kingdom; and he did maintain the half of the kingdom for many years.

And it came to pass that Moron did overthrow him, and did obtain the kingdom again.

And it came to pass that there arose another mighty man; and he was a descendant of the brother of Jared.

And it came to pass that he did overthrow Moron and obtain the kingdom; wherefore, Moron dwelt in captivity all the remainder of his days; and he begat Coriantor.

And it came to pass that Coriantor dwelt in captivity all his days.

And in the days of Coriantor there also came many prophets, and prophesied of great and marvelous things, and cried repentance unto the people, and except they should repent the Lord God would execute judgment against them to their utter destruction;

And that the Lord God would send or bring forth another people to possess the land, by his power, after the manner by which he brought their fathers.

22 И те отхвърлиха всички слова на пророците
поради тайното им сдружение и нечестивите им
мерзости.

And they did reject all the words of the prophets, be-
cause of their secret society and wicked abominations.

23 И стана така, че на Кориантор му се роди Етер и
той умря, след като изживя в пленничество всички-
те си дни.

And it came to pass that Coriantor begat Ether, and
he died, having dwelt in captivity all his days.

Етер 12

- 1 И стана така, че дните на Етер бяха в дните на Кориантумър и Кориантумър беше цар над цялата земя.
- 2 И Етер беше пророк Господен; ето защо, Етер излезе в дните на Кориантумър и започна да пророкува на людете, защото не можеше да бъде удържан поради Духа Господен, Който беше в него.
- 3 Защото той призоваваше от сутрин чак до залез слънце, увещавайки людете да повярват в Бога за покаяние, за да не би да бъдат унищожени, като им казваше, че чрез вяра всички неща са изпълнени,
- 4 ето защо, който вярва в Бога, може със сигурност да се надява на един по-добър свят, да, дори за място от дясната страна на Бога, която надежда идва от вярата и става котва за душите на човеците, която би ги направила сигурни и постоянни, винаги изобилстващи на добри дела и водени да прославят Бога.
- 5 И стана така, че Етер пророкуваше велики и чудни неща на людете, на които те не повярваха, защото не ги виждаха.
- 6 И сега, аз, Мороний, бих желал да поговоря относно тези неща; аз бих желал да покажа на света, че вярата е нещо, за което се надяваме, но не виждаме; ето защо, не оспорвайте затова, че не виждате, защото няма да получите никакво свидетелство, докато вярата ви не бъде изпитана.
- 7 Защото именно чрез вярата Христос се яви на бащите ни, след като се вдигна от мъртвите; и Той им се показа, след като те повярваха в Него; ето защо, трябваше някои да имат вяра в Него, иначе Той нямаше да се покаже на света.
- 8 Но заради вярата на човеците Той се яви на света и прослави името на Отца, и приготви път, чрез който други да могат да се ползват от небесния дар, за да могат да се надяват на онези неща, които не са видели.
- 9 Ето защо, вие също може да имате надежда и да получите дара, само ако имате вяра.

Ether 12

And it came to pass that the days of Ether were in the days of Coriantumr; and Coriantumr was king over all the land.

And Ether was a prophet of the Lord; wherefore Ether came forth in the days of Coriantumr, and began to prophesy unto the people, for he could not be restrained because of the Spirit of the Lord which was in him.

For he did cry from the morning, even until the going down of the sun, exhorting the people to believe in God unto repentance lest they should be destroyed, saying unto them that by faith all things are fulfilled—

Wherefore, whoso believeth in God might with surety hope for a better world, yea, even a place at the right hand of God, which hope cometh of faith, maketh an anchor to the souls of men, which would make them sure and steadfast, always abounding in good works, being led to glorify God.

And it came to pass that Ether did prophesy great and marvelous things unto the people, which they did not believe, because they saw them not.

And now, I, Moroni, would speak somewhat concerning these things; I would show unto the world that faith is things which are hoped for and not seen; wherefore, dispute not because ye see not, for ye receive no witness until after the trial of your faith.

For it was by faith that Christ showed himself unto our fathers, after he had risen from the dead; and he showed not himself unto them until after they had faith in him; wherefore, it must needs be that some had faith in him, for he showed himself not unto the world.

But because of the faith of men he has shown himself unto the world, and glorified the name of the Father, and prepared a way that thereby others might be partakers of the heavenly gift, that they might hope for those things which they have not seen.

Wherefore, ye may also have hope, and be partakers of the gift, if ye will but have faith.

10 Ето, чрез вяра бяха призвани тези от миналото според светия ред Божий.

11 Затова чрез вяра беше даден законът на Моисей. Но в дара на Сбоя Син, Бог е приготвил още по-превъзходен път; и именно чрез вяра това се изпълнило.

12 Защото, ако няма вяра сред чедата човешки, Бог не ще може да върши никакви чудеса сред тях; затова Той не им се явяваше, докато не повярваха.

13 Ето, тъкмо вярата на Алма и Амулик накара тъмницата да рухне на земята.

14 Ето, тъкмо вярата на Нефи и Лехий извърши промяната у ламанитите, тъй че те бяха кръстени с огън и със Светия Дух.

15 Ето, тъкмо вярата на Амон и на братята му извърши такова велико чудо сред ламанитите.

16 Да, и всички онези, които вършеха чудеса, ги вършеха чрез вяра, дори и онези, които бяха преди Христа, а също онези, които бяха след Него.

17 И беше чрез вяра това, че тримата ученици получиха обещание, че не ще вкусат смърт; и те не получиха това обещание, докато не доказаха вярата си.

18 Нито пък някой някога е извършвал чудеса, преди да е повярвал; ето защо, те вярваха първо в Сина Божий.

19 И имаше мнозина, чиято вяра беше толкова извънредно силна, тъкмо преди да дойде Христос, че не беше възможно да бъдат държани отвъд завесата; и те наистина видяха с очите си това, което бяха съзрели с окоето на вярата, и бяха доволни.

20 И ето, ние виждаме от този летопис, че един от тях беше братът на Яред; защото толкова силна беше вярата му в Бога, че когато Бог посочи с пръста Си, Той не можа да го скрие от погледа на брата на Яред, поради Неговото слово, което Той му беше изрекъл, което слово братът на Яред беше получил чрез вярата.

21 И след като братът на Яред видя пръста Господен, поради обещанието, което беше получил чрез вяра, Господ не можеше да скрие нищо от погледа му; ето защо, Той му показва всичките неща, защото той не можеше повече да бъде държан отвъд завесата.

Behold it was by faith that they of old were called after the holy order of God.

Wherefore, by faith was the law of Moses given. But in the gift of his Son hath God prepared a more excellent way; and it is by faith that it hath been fulfilled.

For if there be no faith among the children of men God can do no miracle among them; wherefore, he showed not himself until after their faith.

Behold, it was the faith of Alma and Amulek that caused the prison to tumble to the earth.

Behold, it was the faith of Nephi and Lehi that wrought the change upon the Lamanites, that they were baptized with fire and with the Holy Ghost.

Behold, it was the faith of Ammon and his brethren which wrought so great a miracle among the Lamanites.

Yea, and even all they who wrought miracles wrought them by faith, even those who were before Christ and also those who were after.

And it was by faith that the three disciples obtained a promise that they should not taste of death; and they obtained not the promise until after their faith.

And neither at any time hath any wrought miracles until after their faith; wherefore they first believed in the Son of God.

And there were many whose faith was so exceedingly strong, even before Christ came, who could not be kept from within the veil, but truly saw with their eyes the things which they had beheld with an eye of faith, and they were glad.

And behold, we have seen in this record that one of these was the brother of Jared; for so great was his faith in God, that when God put forth his finger he could not hide it from the sight of the brother of Jared, because of his word which he had spoken unto him, which word he had obtained by faith.

And after the brother of Jared had beheld the finger of the Lord, because of the promise which the brother of Jared had obtained by faith, the Lord could not withhold anything from his sight; wherefore he showed him all things, for he could no longer be kept without the veil.

22 И чрез вяра моите бащи получиха обещанието, че тези неща ще дойдат чрез езичниците до братята им; ето защо, Господ ми заповяда, да, тъкмо Исус Христос.

23 И аз му казах: Господи, езичниците ще се подиграт с тези неща поради слабостта ни в писането; защото, Господи, Ти ни направи могъщи в словото чрез вяра, но не ни направи могъщи в писането; защото Ти направи целия този народ да може да говори много поради Светия Дух, който Ти му даде.

24 И Ти ни направи да можем да пишем само малко, поради несръчността на ръцете ни. Ето, Ти не ни направи могъщи в писане като брата на Яред, защото Ти направи така, щото нещата, които той написа, да бъдат могъщи, както Ти си, дори да съкрушават човека, който ги чете.

25 Ти направи словата ни мощни и велики, тъй че не можем да ги запишем; затова, когато пишем, виждаме слабостта си и се препъваме поради подреждането на нашите слова; и аз се страхувам да не би езичниците да се присмееят на словата ни.

26 И когато изрекох това, Господ ми говори, казвайки: Безумците се присмиват, но те ще ридаят; но Моята благодат е достатъчна за кротките, тъй че те не ще се възползват от вашата слабост.

27 И ако човеците дойдат при Мене, Аз ще им покажа тяхната слабост. Аз давам на човеците слабост, за да бъдат смирени; и Моята благодат е достатъчна за всички човеци, които се смиряват пред Мене; защото ако те се смирят пред Мене и повярват в Мене, тогава Аз ще сторя слабите им страни да станат силни.

28 Ето, Аз ще покажа на езичниците слабостта им, ще им покажа, че вярата, надеждата и милосърдието водят при Мене — извора на всяка праведност.

29 И аз, Мороний, след като чух тези слова, утеших се и казах: О, Господи, нека да бъде Твоята добродетелна воля, защото знам, че Ти правиш за чедата човешки според вярата им.

30 Защото братът на Яред каза на планината Зарин: Отмести се — и тя бе отместена. И ако той нямаше вяра, тя нямаше да бъде преместена; затова Ти действаш, след като човеците имат вяра.

And it is by faith that my fathers have obtained the promise that these things should come unto their brethren through the Gentiles; therefore the Lord hath commanded me, yea, even Jesus Christ.

And I said unto him: Lord, the Gentiles will mock at these things, because of our weakness in writing; for Lord thou hast made us mighty in word by faith, but thou hast not made us mighty in writing; for thou hast made all this people that they could speak much, because of the Holy Ghost which thou hast given them;

And thou hast made us that we could write but little, because of the awkwardness of our hands. Behold, thou hast not made us mighty in writing like unto the brother of Jared, for thou madest him that the things which he wrote were mighty even as thou art, unto the overpowering of man to read them.

Thou hast also made our words powerful and great, even that we cannot write them; wherefore, when we write we behold our weakness, and stumble because of the placing of our words; and I fear lest the Gentiles shall mock at our words.

And when I had said this, the Lord spake unto me, saying: Fools mock, but they shall mourn; and my grace is sufficient for the meek, that they shall take no advantage of your weakness;

And if men come unto me I will show unto them their weakness. I give unto men weakness that they may be humble; and my grace is sufficient for all men that humble themselves before me; for if they humble themselves before me, and have faith in me, then will I make weak things become strong unto them.

Behold, I will show unto the Gentiles their weakness, and I will show unto them that faith, hope and charity bringeth unto me—the fountain of all righteousness.

And I, Moroni, having heard these words, was comforted, and said: O Lord, thy righteous will be done, for I know that thou workest unto the children of men according to their faith;

For the brother of Jared said unto the mountain Zerin, Remove—and it was removed. And if he had not had faith it would not have moved; wherefore thou workest after men have faith.

31 Защото тъй Ти се яви на Твоите ученици; защото, след като те получиша вяра и говориха в Твое име, Ти им се показа във велика сила.

32 И аз също си спомням, че Ти каза, че си приготвил дом за човека, да, тъкмо между обиталищата на Твоя Отец, в който човек може да има по-превъзходна надежда; ето защо, човек трябва да се надява или той не ще може да получи наследство в мястото, което Ти си приготвил.

33 И пак, аз си спомням, че Ти каза, че си възлюбил света тъй, че да отдадеш живота Си за света, за да можеш да го вземеш отново и да приготвиш място за чедата човешки.

34 И сега, аз знам, че тази любов, която Ти си имал към чедата човешки, е милосърдието; ето защо, ако човеците нямат милосърдие, те не могат да наследят онова място, което си приготвил в обиталищата на Твоя Отец.

35 Ето защо, аз знам от това, което Ти си казал, че ако езичниците поради слабостта ни нямат милосърдие, Ти ще ги изпиташ и ще отнемеш дарбата им, да, тъкмо онази, която са получили, и ще я дадеш на онези, които ще имат по-изобилно.

36 И стана така, че аз помолих Господа да даде благодат на езичниците, за да могат да имат милосърдие.

37 И стана така, че Господ ми каза: Ако те нямат милосърдие, за теб това няма значение, ти беше верен; ето защо, одеждите ти ще бъдат очистени. И понеже видя своята слабост, ти ще бъдеш направен силен, за да седнеш на мястото, което Аз приготвих в обиталищата на Моя Отец.

38 И сега, аз, Мороний, казвам сбогом на езичниците, да, също и на братята ми, които обичам, докато се срещнем пред съдийския престол на Христа, където всички люде ще узнаят, че одеждите ми не са опетнени от кръвта ви.

39 И тогава ще разберете, че аз видях Исуса и че Той говорѝ с мене лице в лице; и че Той ми каза за всички тези неща с обикновено смирение на родния ми език, тъкмо както един човек говори на друг.

For thus didst thou manifest thyself unto thy disciples; for after they had faith, and did speak in thy name, thou didst show thyself unto them in great power.

And I also remember that thou hast said that thou hast prepared a house for man, yea, even among the mansions of thy Father, in which man might have a more excellent hope; wherefore man must hope, or he cannot receive an inheritance in the place which thou hast prepared.

And again, I remember that thou hast said that thou hast loved the world, even unto the laying down of thy life for the world, that thou mightest take it again to prepare a place for the children of men.

And now I know that this love which thou hast had for the children of men is charity; wherefore, except men shall have charity they cannot inherit that place which thou hast prepared in the mansions of thy Father.

Wherefore, I know by this thing which thou hast said, that if the Gentiles have not charity, because of our weakness, that thou wilt prove them, and take away their talent, yea, even that which they have received, and give unto them who shall have more abundantly.

And it came to pass that I prayed unto the Lord that he would give unto the Gentiles grace, that they might have charity.

And it came to pass that the Lord said unto me: If they have not charity it mattereth not unto thee, thou hast been faithful; wherefore, thy garments shall be made clean. And because thou hast seen thy weakness thou shalt be made strong, even unto the sitting down in the place which I have prepared in the mansions of my Father.

And now I, Moroni, bid farewell unto the Gentiles, yea, and also unto my brethren whom I love, until we shall meet before the judgment-seat of Christ, where all men shall know that my garments are not spotted with your blood.

And then shall ye know that I have seen Jesus, and that he hath talked with me face to face, and that he told me in plain humility, even as a man telleth another in mine own language, concerning these things;

40 И поради моята слабост в писането, аз записах много малко.

41 И сега, аз бих ви препоръчал да потърсите този Исус, за Когото пророците и апостолите са писали, за да може благодатта на Бога-Отец, също и на Господа Исуса Христа и на Светия Дух, Който свидетелства за тях, да бъде и пребъде във вас навски. Амин.

And only a few have I written, because of my weakness in writing.

And now, I would commend you to seek this Jesus of whom the prophets and apostles have written, that the grace of God the Father, and also the Lord Jesus Christ, and the Holy Ghost, which beareth record of them, may be and abide in you forever. Amen.

Етер 13

- 1 И сега, аз, Мороний, продължавам да свършвам моя летопис относно унищожението на народа, за който пиша.
- 2 Защото ето, те отхвърлиха всички слова на Етер, защото той наистина им разказа за всички неща от началото на човека; и че след като водите се бяха отдръпнали от лицето на тази земя, тя бе станала отбрана земя от всички други земи, земя, избрана от Господа; затова Господ би желал, щото всички хора, които живеят по лицето ѝ, да Му служат;
- 3 и че тя е мястото на Новия Ерусалим, който ще слезе от небето и е светото убежище Господне.
- 4 Ето, Етер видя дните на Христа и говорѝ за Новия Ерусалим на тази земя.
- 5 И той говорѝ също за дома Израилев и за Ерусалим, от където щеше да дойде Лехий; и че след като бъде унищожен, той ще трябва да бъде построен отново, свят град за Господа; ето защо, той не би могъл да бъде новият Ерусалим, защото е съществувал в миналото, но трябва да бъде съграден отново, да стане свят град Господен; и трябва да бъде съграден за дома Израилев;
- 6 и че един Нов Ерусалим трябва да бъде съграден на тази земя за остатък от потомството на Иосиф, за който има вече пример.
- 7 Защото Иосиф отведе баща си долу в египетската земя, където той умря; тъй Господ изведе остатък от потомството на Иосиф от земята на Ерусалим, за да може да бъде милостив спрямо потомството на Иосиф, за да не погинат, тъй както Той беше милостив спрямо бащата на Иосиф, за да не погине и той.
- 8 Ето защо, остатъкът от дома на Иосиф ще се засели на тази земя; и това ще бъде земя за тяхно наследство; и те ще построят свят град за Господа като стария Ерусалим; и те не ще бъдат повече обърквани, докато не дойде краят, когато земята ще премине.
- 9 И ще има ново небе и нова земя; и те ще бъдат като старите, само че старите ще са преминали и всички неща ще са станали нови.

Ether 13

And now I, Moroni, proceed to finish my record concerning the destruction of the people of whom I have been writing.

For behold, they rejected all the words of Ether; for he truly told them of all things, from the beginning of man; and that after the waters had receded from off the face of this land it became a choice land above all other lands, a chosen land of the Lord; wherefore the Lord would have that all men should serve him who dwell upon the face thereof;

And that it was the place of the New Jerusalem, which should come down out of heaven, and the holy sanctuary of the Lord.

Behold, Ether saw the days of Christ, and he spake concerning a New Jerusalem upon this land.

And he spake also concerning the house of Israel, and the Jerusalem from whence Lehi should come—after it should be destroyed it should be built up again, a holy city unto the Lord; wherefore, it could not be a new Jerusalem for it had been in a time of old; but it should be built up again, and become a holy city of the Lord; and it should be built unto the house of Israel—

And that a New Jerusalem should be built up upon this land, unto the remnant of the seed of Joseph, for which things there has been a type.

For as Joseph brought his father down into the land of Egypt, even so he died there; wherefore, the Lord brought a remnant of the seed of Joseph out of the land of Jerusalem, that he might be merciful unto the seed of Joseph that they should perish not, even as he was merciful unto the father of Joseph that he should perish not.

Wherefore, the remnant of the house of Joseph shall be built upon this land; and it shall be a land of their inheritance; and they shall build up a holy city unto the Lord, like unto the Jerusalem of old; and they shall no more be confounded, until the end come when the earth shall pass away.

And there shall be a new heaven and a new earth; and they shall be like unto the old save the old have passed away, and all things have become new.

10 И тогава ще дойде Новият Ерусалим; и благословени са тези, които ще го обитават, защото това са онези, чиито одежди са избелени чрез кръвта на Агнеца; и това са онези, които са причислени към остатъка от потомството на Иосиф, които бяха от дома Израилев.

11 И тогава ще дойде и старият Ерусалим; и благословени са обитателите му, защото те бяха умити в кръвта на Агнеца; и това са онези, които бяха разпръснати и събрани от четирите краища на земята и от северните страни; и те са участници в изпълнението на завета, който Бог склучи с техния баща Авраам.

12 И когато тези неща дойдат, осъществява се писанието, което казва: Има такива, които бяха първи, които ще бъдат последни; и има такива, които бяха последни, които ще бъдат първи.

13 И аз се готвех да напиша повече, обаче ми беше забранено; но велики и чудни бяха пророчествата на Етер, но те не го считаха за нищо и го прогониха; и той се криеше в кухнята на канара през деня, а през нощта излизаше оттам и наблюдаваше нещата, които щяха да връхлетят народа.

14 И докато живееше в кухнята на канара, той направи останалата част от този летопис, като наблюдаваше през нощта унищожението, което връхлиташе народа.

15 И стана така, че в същата година, когато той бе прогонен от средата на народа, настана голяма война сред народа, защото имаше мнозина, които се вдигнаха и които бяха могъщи мъже, и потърсиха да унищожат Кориантумър чрез своите тайни и нечестиви планове, за които беше вече говорено.

16 И сега, след като бе изучил самият той всички военни изкуства и светски лукавства, Кориантумър даде битка на онези, които търсеха да го унищожат.

17 Но той не се покайваше, нито красивите му синове, нито красивите му дъщери; нито красивите синове и дъщери на Кохор; нито красивите синове и дъщери на Корихор; и на края не остана никой от красивите синове и дъщери по лицето на цялата земя, които да се покаят за греховете си.

And then cometh the New Jerusalem; and blessed are they who dwell therein, for it is they whose garments are white through the blood of the Lamb; and they are they who are numbered among the remnant of the seed of Joseph, who were of the house of Israel.

And then also cometh the Jerusalem of old; and the inhabitants thereof, blessed are they, for they have been washed in the blood of the Lamb; and they are they who were scattered and gathered in from the four quarters of the earth, and from the north countries, and are partakers of the fulfilling of the covenant which God made with their father, Abraham.

And when these things come, bringeth to pass the scripture which saith, there are they who were first, who shall be last; and there are they who were last, who shall be first.

And I was about to write more, but I am forbidden; but great and marvelous were the prophecies of Ether; but they esteemed him as naught, and cast him out; and he hid himself in the cavity of a rock by day, and by night he went forth viewing the things which should come upon the people.

And as he dwelt in the cavity of a rock he made the remainder of this record, viewing the destructions which came upon the people, by night.

And it came to pass that in that same year in which he was cast out from among the people there began to be a great war among the people, for there were many who rose up, who were mighty men, and sought to destroy Coriantumr by their secret plans of wickedness, of which hath been spoken.

And now Coriantumr, having studied, himself, in all the arts of war and all the cunning of the world, wherefore he gave battle unto them who sought to destroy him.

But he repented not, neither his fair sons nor daughters; neither the fair sons and daughters of Cohor; neither the fair sons and daughters of Corihor; and in fine, there were none of the fair sons and daughters upon the face of the whole earth who repented of their sins.

18 Ето защо, стана така, че през първата година, откакто Етер живееше в кухината на канара, имаше много люде, които бяха убити от меча на онези тайни заговорници, които се сражаваха против Кориантумър, за да могат да се сдобият с царството.

19 И стана така, че синовете на Кориантумър се биха много и изгубиха много кръв.

20 И през втората година словото Господне дойде до Етер, за да го накара да отиде и да пророкува на Кориантумър, че ако той желае да се покае с цялото си домочadie, Господ ще му даде царството му и ще пощади народа.

21 Иначе те ще бъдат унищожени: цялото му домочadie, с изключение на него самия. И той ще трябва да живее сам, за да види изпълнението на пророчествата, които бяха изречени относно другия народ, който ще получи земята в свое наследство; и че Кориантумър ще бъде погребан от тях и всяка душа ще бъде унищожена, с изключение на Кориантумър.

22 И стана така, че Кориантумър не се покая, нито домочadiето му, нито народът, и войните не престанаха; и те потърсиха да убият Етер, но той избяга от тях и се скри в кухината на канарата.

23 И стана така, че Саред се вдигна и също даде битка на Кориантумър, и го победи, тъй че през третата година той го откара в пленничество.

24 И през четвъртата година синовете на Кориантумър победиха Саред и придобиха отново царството за баща си.

25 Сега, настана война по цялото лице на земята и всеки мъж с групата си се биеше за онова, което желаше.

26 И имаше разбойници, сиреч всякакъв вид нечестие по цялото лице на земята.

27 И стана така, че Кориантумър се разгневи извънредно много на Саред и отиде срещу него да се сражава с войските си; и те се срещнаха в голям гняв; и те се срещнаха в долината Галгал, и битката стана извънредно жестока.

Wherefore, it came to pass that in the first year that Ether dwelt in the cavity of a rock, there were many people who were slain by the sword of those secret combinations, fighting against Coriantumr that they might obtain the kingdom.

And it came to pass that the sons of Coriantumr fought much and bled much.

And in the second year the word of the Lord came to Ether, that he should go and prophesy unto Coriantumr that, if he would repent, and all his household, the Lord would give unto him his kingdom and spare the people—

Otherwise they should be destroyed, and all his household save it were himself. And he should only live to see the fulfilling of the prophecies which had been spoken concerning another people receiving the land for their inheritance; and Coriantumr should receive a burial by them; and every soul should be destroyed save it were Coriantumr.

And it came to pass that Coriantumr repented not, neither his household, neither the people; and the wars ceased not; and they sought to kill Ether, but he fled from before them and hid again in the cavity of the rock.

And it came to pass that there arose up Shared, and he also gave battle unto Coriantumr; and he did beat him, insomuch that in the third year he did bring him into captivity.

And the sons of Coriantumr, in the fourth year, did beat Shared, and did obtain the kingdom again unto their father.

Now there began to be a war upon all the face of the land, every man with his band fighting for that which he desired.

And there were robbers, and in fine, all manner of wickedness upon all the face of the land.

And it came to pass that Coriantumr was exceedingly angry with Shared, and he went against him with his armies to battle; and they did meet in great anger, and they did meet in the valley of Gilgal; and the battle became exceedingly sore.

28 И стана така, че Саред се би с него в продължение на три дни и Кориантумър го победи, и го преследваше, докато не стигна равнините Еселон.

29 И стана така, че в равнините Саред отново му даде битка; и ето, той победи Кориантумър и го отблъсна назад в долината Галгал.

30 И Кориантумър даде отново битка на Саред в долината Галгал, в която победи Саред и го уби.

31 А Саред рани Кориантумър в бедрото, тъй че той не отиде да се сражава в продължение на две години, през което време всички люде по лицето на земята проливаха кръв и нямаше кой да ги спре.

And it came to pass that Shared fought against him for the space of three days. And it came to pass that Coriantumr beat him, and did pursue him until he came to the plains of Heshlon.

And it came to pass that Shared gave him battle again upon the plains; and behold, he did beat Coriantumr, and drove him back again to the valley of Gilgal.

And Coriantumr gave Shared battle again in the valley of Gilgal, in which he beat Shared and slew him.

And Shared wounded Coriantumr in his thigh, that he did not go to battle again for the space of two years, in which time all the people upon the face of the land were shedding blood, and there was none to restrain them.

Етер 14

- 1 И сега, настана голямо проклятие из цялата земя поради беззаконието на народа, тъй, че ако човек оставеше сечиво или меч на рафта си или на дадено място, за да ги съхранява според волята си, ето, на другия ден той не можеше вече да ги намери, толкова голямо беше проклятието върху земята.
- 2 Ето защо, всеки човек държеше с ръка това, което беше негова собственост, не вземаше и не даваше нищо на заем; и всеки държеше с дясната ръка дръжката на меча си за защита на собствеността си, живота си и живота на съпругите и децата си.
- 3 И сега, след промеждутък от две години и след смъртта на Саред, ето, братът на Саред се вдигна и даде битка на Кориантумър, в която Кориантумър го победи и го преследва до пустошта, наречена Акис.
- 4 И стана така, че братът на Саред му даде битка в пустошта Акис; и битката стана извънредно жестока и много хиляди паднаха от меч.
- 5 И стана така, че Кориантумър наложи обсада на пустошта; и братът на Саред се измъкна от пустошта през нощта и изби част от войниците на Кориантумър, докато бяха пияни.
- 6 И той отиде в земята Морон и зае престола на Кориантумър.
- 7 И стана така, че Кориантумър прекара с войската си в пустошта в продължение на две години, през което време той получи голяма подкрепа за войската си.
- 8 Сега, братът на Саред, чието име беше Галаад, получи също голяма подкрепа за войската си, благодарение на тайни заговори.
- 9 И стана така, че неговият висш свещеник го уби, докато си седеше на престола.
- 10 И стана така, че участник в тайните заговори го уби в един таен проход и си присвои царството; и той се казваше Лив; и Лив беше едър на ръст човек, най-едрият от народа.

Ether 14

And now there began to be a great curse upon all the land because of the iniquity of the people, in which, if a man should lay his tool or his sword upon his shelf, or upon the place whither he would keep it, behold, upon the morrow, he could not find it, so great was the curse upon the land.

Wherefore every man did cleave unto that which was his own, with his hands, and would not borrow neither would he lend; and every man kept the hilt of his sword in his right hand, in the defence of his property and his own life and of his wives and children.

And now, after the space of two years, and after the death of Shared, behold, there arose the brother of Shared and he gave battle unto Coriantumr, in which Coriantumr did beat him and did pursue him to the wilderness of Akish.

And it came to pass that the brother of Shared did give battle unto him in the wilderness of Akish; and the battle became exceedingly sore, and many thousands fell by the sword.

And it came to pass that Coriantumr did lay siege to the wilderness; and the brother of Shared did march forth out of the wilderness by night, and slew a part of the army of Coriantumr, as they were drunken.

And he came forth to the land of Moron, and placed himself upon the throne of Coriantumr.

And it came to pass that Coriantumr dwelt with his army in the wilderness for the space of two years, in which he did receive great strength to his army.

Now the brother of Shared, whose name was Gilead, also received great strength to his army, because of secret combinations.

And it came to pass that his high priest murdered him as he sat upon his throne.

And it came to pass that one of the secret combinations murdered him in a secret pass, and obtained unto himself the kingdom; and his name was Lib; and Lib was a man of great stature, more than any other man among all the people.

11 И стана така, че в първата година от царуването на Лив Кориантумър възлезе в земята Морон и даде битка на Лив.

12 И стана така, че докато се сражаваше с Лив, същият го рани в ръката, но въпреки това войската на Кориантумър се нахвърли върху Лив и той побягна, и избяга към пределите по морския бряг.

13 И стана така, че Кориантумър започна да го преследва; и Лив му даде битка на морския бряг.

14 И стана така, че Лив разби войската на Кориантумър, тъй че те избягаха отново в пустошта Акис.

15 И стана така, че Лив ги преследваше, докато не стигнаха до равнините Агос. И Кориантумър беше взел със себе си целия народ по времето, когато избяга от Лив в онази част на земята, където избяга.

16 И след като пристигна в равнините Агос, той даде битка на Лив и го порази до смърт; при все това, братът на Лив тръгна срещу Кориантумър вместо него; и битката стана извънредно жестока, по време на която Кориантумър избяга отново от войската на брата на Лив.

17 Сега, братът на Лив се казваше Сиз. И стана така, че Сиз започна да преследва Кориантумър и разруши много градове, избиваше жени и деца и изгаряше градовете.

18 И ужасът от Сиз се разпространи из цялата земя; да, разнесе се ридание из земята: Кой може да устои на войската на Сиз? Ето, той помита земята пред себе си!

19 И стана така, че народът започна да се събира във войски по цялото лице на земята.

20 И те се разделиха: една част се присъедини към войската на Сиз, а другата избяга към войската на Кориантумър.

21 И толкова голяма и продължителна беше войната, и толкова дълги бяха кръвопролитията и зверствата, че цялото лице на земята беше покрито с телата на мъртвите.

And it came to pass that in the first year of Lib, Coriantumr came up unto the land of Moron, and gave battle unto Lib.

And it came to pass that he fought with Lib, in which Lib did smite upon his arm that he was wounded; nevertheless, the army of Coriantumr did press forward upon Lib, that he fled to the borders upon the seashore.

And it came to pass that Coriantumr pursued him; and Lib gave battle unto him upon the seashore.

And it came to pass that Lib did smite the army of Coriantumr, that they fled again to the wilderness of Akish.

And it came to pass that Lib did pursue him until he came to the plains of Agosh. And Coriantumr had taken all the people with him as he fled before Lib in that quarter of the land whither he fled.

And when he had come to the plains of Agosh he gave battle unto Lib, and he smote upon him until he died; nevertheless, the brother of Lib did come against Coriantumr in the stead thereof, and the battle became exceedingly sore, in the which Coriantumr fled again before the army of the brother of Lib.

Now the name of the brother of Lib was called Shiz. And it came to pass that Shiz pursued after Coriantumr, and he did overthrow many cities, and he did slay both women and children, and he did burn the cities.

And there went a fear of Shiz throughout all the land; yea, a cry went forth throughout the land—Who can stand before the army of Shiz? Behold, he sweepeth the earth before him!

And it came to pass that the people began to flock together in armies, throughout all the face of the land.

And they were divided; and a part of them fled to the army of Shiz, and a part of them fled to the army of Coriantumr.

And so great and lasting had been the war, and so long had been the scene of bloodshed and carnage, that the whole face of the land was covered with the bodies of the dead.

22 И толкова светкавична и бърза беше войната, че не остана никои да погребат мъртвите, а люде преминаваха от едно кръвопролитие към друго и оставяха телата на мъже, жени и деца, пръснати по лицето на земята, да станат плячка на червеите на плътта.

23 И смрадта им се разнесе по лицето на земята, чак по цялото лице на земята; ето защо, люде страдаха непрекъснато от тази смрад през деня и през нощта.

24 При все това, Сиз не престана да преследва Кориантумър; защото той се бе закле да си отмъсти на Кориантумър за кръвта на своя брат, който беше убит, и за словото Господне, което дойде до Етер, че Кориантумър няма да падне от меч.

25 И тъй ние виждаме, че Господ ги посети в пълнотата на яростта Си и тяхното нечестие и мерзости подготвиха пътя за вечното им унищожение.

26 И стана така, че Сиз преследваше Кориантумър на изток чак до пределите край морския бряг и там той даде битка на Сиз в продължение на три дена.

27 И толкова ужасно беше унищожението сред войските на Сиз, че люде започнаха да се плашат и започнаха да бягат от войските на Кориантумър; и те избягаха в земята Корихор и пометоха жителите ѝ, всички онези, които не искаха да се присъединят към тях.

28 И разпънаха шатрите си в долината Корихор, а Кориантумър разпъна шатрите си в долината Сур. Сега, долината Сур се намираше до хълма Комнор; ето защо, Кориантумър събра наедно войските си на хълма Комнор и затръби с тръба към войските на Сиз, за да ги призове за битка.

29 И стана така, че те напреднаха, но бяха отблъснати; върнаха се за втори път и повторно бяха отблъснати. И стана така, че те се върнаха за трети път и битката стана извънредно жестока.

30 И стана така, че Сиз удари Кориантумър и му нанесе много дълбоки рани. И Кориантумър припадна от загубата на много кръв и беше отнесен, като че ли беше мъртъв.

And so swift and speedy was the war that there was none left to bury the dead, but they did march forth from the shedding of blood to the shedding of blood, leaving the bodies of both men, women, and children strewn upon the face of the land, to become a prey to the worms of the flesh.

And the scent thereof went forth upon the face of the land, even upon all the face of the land; wherefore the people became troubled by day and by night, because of the scent thereof.

Nevertheless, Shiz did not cease to pursue Coriantumr; for he had sworn to avenge himself upon Coriantumr of the blood of his brother, who had been slain, and the word of the Lord which came to Ether that Coriantumr should not fall by the sword.

And thus we see that the Lord did visit them in the fulness of his wrath, and their wickedness and abominations had prepared a way for their everlasting destruction.

And it came to pass that Shiz did pursue Coriantumr eastward, even to the borders by the seashore, and there he gave battle unto Shiz for the space of three days.

And so terrible was the destruction among the armies of Shiz that the people began to be frightened, and began to flee before the armies of Coriantumr; and they fled to the land of Corihor, and swept off the inhabitants before them, all them that would not join them.

And they pitched their tents in the valley of Corihor; and Coriantumr pitched his tents in the valley of Shurr. Now the valley of Shurr was near the hill Comnor; wherefore, Coriantumr did gather his armies together upon the hill Comnor, and did sound a trumpet unto the armies of Shiz to invite them forth to battle.

And it came to pass that they came forth, but were driven again; and they came the second time, and they were driven again the second time. And it came to pass that they came again the third time, and the battle became exceedingly sore.

And it came to pass that Shiz smote upon Coriantumr that he gave him many deep wounds; and Coriantumr, having lost his blood, fainted, and was carried away as though he were dead.

31 Сега, загубите на мъже, жени и деца и от двете страни бяха толкова големи, че Сиз заповяда на народа си да не преследва войските на Кориантумър; ето защо, те се върнаха в стана си.

Now the loss of men, women and children on both sides was so great that Shiz commanded his people that they should not pursue the armies of Coriantumr; wherefore, they returned to their camp.

Етер 15

- 1 И стана така, че след като Кориантумър се възстанови от раните си, той започна да си спомня словата, които Етер му беше казал.
- 2 Той видя, че почти два милиона от неговия народ бяха вече погинали от меч и започна да се наскърбява в сърцето си; да, два милиона могъщи мъже лежаха между убитите, а също жените им и децата им.
- 3 И той започна да се покайва за злото, което беше вършил; и започна да си спомня словата, изречени чрез устата на всички пророци, и видя, че те бяха изпълнени до това време във всяка подробност; и душата му се опечали, и отказа да бъде утешена.
- 4 И стана така, че Кориантумър написа послание до Сиз, че желае той да пощади хората и че ще му предаде своето царство заради живота на хората.
- 5 И стана така, че когато Сиз получи посланието му, също написа послание до Кориантумър, в което му каза, че ако той се предаде, за да го убие със собствения си меч, ще пощади живота на хората.
- 6 И стана така, че народът не се покоя за беззаконие то си; и народът на Кориантумър бе подтикнат към гняв срещу народа на Сиз; а народът на Сиз бе подтикнат към гняв срещу народа на Кориантумър; ето защо, народът на Сиз даде битка на народа на Кориантумър.
- 7 И когато Кориантумър видя, че го очаква поражение, той побягна пред хората на Сиз.
- 8 И стана така, че той стигна до водите на Риплианкум, което в тълкувание означава огромен или превъзхождащ всичко; и тъй, когато стигнаха до тези води, те разпънаха шатрите си; Сиз също разпъна шатрите си до тях и още на сутринта дойдоха да се сражават.
- 9 И стана така, че те водиха извънредно жестока битка, в която Кориантумър беше отново ранен и припадна от загубата на кръв.

Ether 15

And it came to pass when Coriantumr had recovered of his wounds, he began to remember the words which Ether had spoken unto him.

He saw that there had been slain by the sword already nearly two millions of his people, and he began to sorrow in his heart; yea, there had been slain two millions of mighty men, and also their wives and their children.

He began to repent of the evil which he had done; he began to remember the words which had been spoken by the mouth of all the prophets, and he saw them that they were fulfilled thus far, every whit; and his soul mourned and refused to be comforted.

And it came to pass that he wrote an epistle unto Shiz, desiring him that he would spare the people, and he would give up the kingdom for the sake of the lives of the people.

And it came to pass that when Shiz had received his epistle he wrote an epistle unto Coriantumr, that if he would give himself up, that he might slay him with his own sword, that he would spare the lives of the people.

And it came to pass that the people repented not of their iniquity; and the people of Coriantumr were stirred up to anger against the people of Shiz; and the people of Shiz were stirred up to anger against the people of Coriantumr; wherefore, the people of Shiz did give battle unto the people of Coriantumr.

And when Coriantumr saw that he was about to fall he fled again before the people of Shiz.

And it came to pass that he came to the waters of Ripliancum, which, by interpretation, is large, or to exceed all; wherefore, when they came to these waters they pitched their tents; and Shiz also pitched his tents near unto them; and therefore on the morrow they did come to battle.

And it came to pass that they fought an exceedingly sore battle, in which Coriantumr was wounded again, and he fainted with the loss of blood.

10 И стана така, че войските на Кориантумър притиснаха войските на Сиз, победиха ги и ги накараха да побягнат пред тях; и те побягнаха на юг, и разпънаха шатрите си на едно място, което се наричаше Огет.

11 И стана така, че войската на Кориантумър разпъна шатрите си до хълма Рама; и това беше същият този хълм, където баща ми, Мормон, скри в Господа летописите, които бяха свещени.

12 И стана така, че те събраха наедно всички люде по цялото лице на земята, които не бяха убити, с изключение на Етер.

13 И стана така, че Етер видя всички действия на народа; и видя, че народът, който беше за Кориантумър, се присъедини към войската на Кориантумър; и людете, които бяха за Сиз, се присъединиха към войската на Сиз.

14 Ето защо, в продължение на четири години те събираха людете наедно, та да могат да вземат всички, които бяха по лицето на цялата земя, и да могат да получат цялата мощ, която можеха да получат.

15 И стана така, че когато всички бяха събрани, всеки един във войската, която беше избрал, заедно с жените си и децата си — и мъжете, и жените, и децата бяха въоръжени с оръжия за война и имаха щитове, и нагръдници, и шлемове; и облечени като за война, те тръгнаха на битка един срещу друг да се сражават; и се биха през целия ден, но не се победиха.

16 И стана така, че когато настъпи нощта, те се умориха и се оттеглиха в станове си; и след като се оттеглиха в станове си, те започнаха да ридаят и да плачат за загубата на убитите от народа им; и толкова силни бяха риданията, плачовете и виковете им, че раздираха въздуха.

17 И стана така, че на сутринта те отидоха отново да се сражават; и велик, и ужасен беше този ден; при все това те не се победиха и когато настъпи нощта, започнаха отново да раздират въздуха с виковете, риданията и плачовете си за загубата на убитите от народа им.

And it came to pass that the armies of Coriantumr did press upon the armies of Shiz that they beat them, that they caused them to flee before them; and they did flee southward, and did pitch their tents in a place which was called Ogath.

And it came to pass that the army of Coriantumr did pitch their tents by the hill Ramah; and it was that same hill where my father Mormon did hide up the records unto the Lord, which were sacred.

And it came to pass that they did gather together all the people upon all the face of the land, who had not been slain, save it was Ether.

And it came to pass that Ether did behold all the doings of the people; and he beheld that the people who were for Coriantumr were gathered together to the army of Coriantumr; and the people who were for Shiz were gathered together to the army of Shiz.

Wherefore, they were for the space of four years gathering together the people, that they might get all who were upon the face of the land, and that they might receive all the strength which it was possible that they could receive.

And it came to pass that when they were all gathered together, every one to the army which he would, with their wives and their children—both men, women and children being armed with weapons of war, having shields, and breastplates, and head-plates, and being clothed after the manner of war—they did march forth one against another to battle; and they fought all that day, and conquered not.

And it came to pass that when it was night they were weary, and retired to their camps; and after they had retired to their camps they took up a howling and a lamentation for the loss of the slain of their people; and so great were their cries, their howlings and lamentations, that they did rend the air exceedingly.

And it came to pass that on the morrow they did go again to battle, and great and terrible was that day; nevertheless, they conquered not, and when the night came again they did rend the air with their cries, and their howlings, and their mournings, for the loss of the slain of their people.

18 И стана така, че Кориантумър написа отново послание до Сиз, за да го помоли да престане да се сражава, да вземе царството и пощади живота на людетe.

19 Но ето, Духът Господен бе престанал да владее в тях и Сатана имаше пълна власт над сърцата на людетe, защото те се бяха предали на коравосърдечие то си и слепотата на умовете си, та да могат да бъдат унищожени; затова те отидоха отново да се сражават.

20 И стана така, че се биха през целия ден и когато нощта дойде, те спаха върху мечовете си.

21 И на другия ден те се биха отново, чак докато не настъпи нощта.

22 И когато настъпи нощта, те бяха опиянени от гняв, тъкмо както човек се опива от вино; и те пак спаха върху мечовете си.

23 И на другия ден те се биха отново; и когато нощта дойде, те всички бяха паднали от меч, с изключение на петдесет и двама от людетe на Кориантумър и шестдесет и девет души от людетe на Сиз.

24 И стана така, че те спаха тази нощ върху мечовете си и на другия ден се биха отново със своите мечове и щитовете си, с всичката си сила, през целия този ден.

25 И когато настъпи нощта, бяха останали тридесет и двама от людетe на Сиз и двадесет и седем души от людетe на Кориантумър.

26 И стана така, че те ядоха и спаха, и се приготвиха за смърт на другия ден. И те бяха едри и могъщи мъже според силата човешка.

27 И стана така, че те се биха в продължение на три часа и припаднаха от загубата на кръв.

28 И стана така, че когато воините на Кориантумър получиха достатъчно сила да могат да ходят, почти щяха да избягат, за да спасят живота си; но ето, Сиз се надигна, а също и воините му, и той се закле в яростта си, че ще убие Кориантумър или ще погине от меч.

And it came to pass that Coriantumr wrote again an epistle unto Shiz, desiring that he would not come again to battle, but that he would take the kingdom, and spare the lives of the people.

But behold, the Spirit of the Lord had ceased striving with them, and Satan had full power over the hearts of the people; for they were given up unto the hardness of their hearts, and the blindness of their minds that they might be destroyed; wherefore they went again to battle.

And it came to pass that they fought all that day, and when the night came they slept upon their swords.

And on the morrow they fought even until the night came.

And when the night came they were drunken with anger, even as a man who is drunken with wine; and they slept again upon their swords.

And on the morrow they fought again; and when the night came they had all fallen by the sword save it were fifty and two of the people of Coriantumr, and sixty and nine of the people of Shiz.

And it came to pass that they slept upon their swords that night, and on the morrow they fought again, and they contended in their might with their swords and with their shields, all that day.

And when the night came there were thirty and two of the people of Shiz, and twenty and seven of the people of Coriantumr.

And it came to pass that they ate and slept, and prepared for death on the morrow. And they were large and mighty men as to the strength of men.

And it came to pass that they fought for the space of three hours, and they fainted with the loss of blood.

And it came to pass that when the men of Coriantumr had received sufficient strength that they could walk, they were about to flee for their lives; but behold, Shiz arose, and also his men, and he swore in his wrath that he would slay Coriantumr or he would perish by the sword.

- 29 Ето защо, той ги последва и на сутринта ги догони; и те отново се сражаваха с меч. И стана така, че всички паднаха от меч, освен Кориантумър и Сиз; и ето, Сиз припадна от загубата на кръв.
- 30 И стана така, че когато Кориантумър се подпря на меча си и си почина малко, той отсече главата на Сиз.
- 31 И стана така, че след като той беше отсякъл главата на Сиз, Сиз се вдигна на ръцете си и падна; и след като се напрегна да си поеме дъх, той умря.
- 32 И стана така, че Кориантумър падна на земята и стана като безжизнен.
- 33 И Господ проговори на Етер и му каза: Иди. И той отиде и видя, че словата Господни се бяха изпълнили всичките. И той завърши летописа си (аз не съм записал и една стотна част от него); и той го скри по такъв начин, че людете на Лимхий го намериха.
- 34 Сега, последните слова, които са написани от Етер, са тези: Дали Господ иска аз да бъда преобразен или да понеса волята Господна в плътта, няма значение, ако бъде тъй, че бъда спасен в царството Божие. Амин.

Wherefore, he did pursue them, and on the morrow he did overtake them; and they fought again with the sword. And it came to pass that when they had all fallen by the sword, save it were Coriantumr and Shiz, behold Shiz had fainted with the loss of blood.

And it came to pass that when Coriantumr had leaned upon his sword, that he rested a little, he smote off the head of Shiz.

And it came to pass that after he had smitten off the head of Shiz, that Shiz raised up on his hands and fell; and after that he had struggled for breath, he died.

And it came to pass that Coriantumr fell to the earth, and became as if he had no life.

And the Lord spake unto Ether, and said unto him: Go forth. And he went forth, and beheld that the words of the Lord had all been fulfilled; and he finished his record; (and the hundredth part I have not written) and he hid them in a manner that the people of Limhi did find them.

Now the last words which are written by Ether are these: Whether the Lord will that I be translated, or that I suffer the will of the Lord in the flesh, it mattereth not, if it so be that I am saved in the kingdom of God. Amen.

Книгата на Мороний

Мороний 1

- 1 Сега, аз, Мороний, след като завърших съкращаването на разказа за народа на Яред, смятах да не пиша повече, но все още не съм погинал; и не съм се показал на ламанитите, за да не би да ме унищожат.
- 2 Защото ето, войните между самите тях са извънредно свирепи; и поради омразата си те предават на смърт всеки нефит, който не иска да отрече Христа.
- 3 И аз, Мороний, няма да отрека Христа; затова се скитам където мога, за безопасността на собствения си живот.
- 4 Ето защо, аз ще напиша още някои неща, противно на това, което възнамерявах; защото аз възнамерявах да не пиша повече; но пиша още някои неща, които може би в един бъдещ ден по волята Господна ще имат стойност за моите братя ламанитите.

The Book of Moroni

Moroni 1

Now I, Moroni, after having made an end of abridging the account of the people of Jared, I had supposed not to have written more, but I have not as yet perished; and I make not myself known to the Lamanites lest they should destroy me.

For behold, their wars are exceedingly fierce among themselves; and because of their hatred they put to death every Nephite that will not deny the Christ.

And I, Moroni, will not deny the Christ; wherefore, I wander whithersoever I can for the safety of mine own life.

Wherefore, I write a few more things, contrary to that which I had supposed; for I had supposed not to have written any more; but I write a few more things, that perhaps they may be of worth unto my brethren, the Lamanites, in some future day, according to the will of the Lord.

Мороний 2

- 1 Словата на Христа, които Той каза на учениците Си, на дванадесетте, които Той избра, като положи ръце върху тях.
- 2 И Той ги назова по име, казвайки: Вие ще призовете Отца в Моето име в усърдна молитва; и след като направите това, ще имате силата да давате Светия Дух на този, върху когото положите ръцете си; и ще го давате в Моето име, защото така правят Моите апостоли.
- 3 Сега, Христос им каза тези слова по времето на Своето първо появяване; и множеството не ги чу, но учениците ги чуха; и Светият Дух слезе върху всички тези, върху които те положиха ръце.

Moroni 2

The words of Christ, which he spake unto his disciples, the twelve whom he had chosen, as he laid his hands upon them—

And he called them by name, saying: Ye shall call on the Father in my name, in mighty prayer; and after ye have done this ye shall have power that to him upon whom ye shall lay your hands, ye shall give the Holy Ghost; and in my name shall ye give it, for thus do mine apostles.

Now Christ spake these words unto them at the time of his first appearing; and the multitude heard it not, but the disciples heard it; and on as many as they laid their hands, fell the Holy Ghost.

Мороний 3

- 1 Начинът, по който учениците, които бяха наречени старейшини на църквата, поставяха свещеници и учители:
- 2 След като се бяха молили на Отца в името на Христа, те полагаха ръцете си върху тях и казваха:
- 3 В името на Исуса Христа, аз те поставям да бъдеш свещеник (или ако е учител, аз те поставям да бъдеш учител), да проповядваш покаяние и опрощение на греховете чрез Исуса Христа с устояване във вярата в Неговото име до края. Амин.
- 4 И по този начин те поставяха свещеници и учители, съгласно дарбите и призванията Божии на човечите; и ги поставяха чрез силата на Светия Дух, Който беше в тях.

Moroni 3

The manner which the disciples, who were called the elders of the church, ordained priests and teachers—

After they had prayed unto the Father in the name of Christ, they laid their hands upon them, and said:

In the name of Jesus Christ I ordain you to be a priest (or if he be a teacher, I ordain you to be a teacher) to preach repentance and remission of sins through Jesus Christ, by the endurance of faith on his name to the end. Amen.

And after this manner did they ordain priests and teachers, according to the gifts and callings of God unto men; and they ordained them by the power of the Holy Ghost, which was in them.

Мороний 4

- 1 Начинът, по който старейшините им се грижеха за плътта и кръвта на Христа в църквата; и те се грижеха за тях според заповедите на Христа; ето защо, ние знаем, че този начин е истинен; и старейшината или свещеникът го обслужваше.
- 2 И те коленичиха в църквата и се молеха на Отца в името на Христа, казвайки:
- 3 О, Боже, Вечний Отче, ние Те молим в името на Твоя Син Исус Христос да благословиш и осветиш този хляб за душите на всички онези, които вземат от него, за да може да ядат във възпоменание на тялото на Твоя Син и Ти свидетелстват, о, Боже, Вечний Отче, че те желаят да вземат върху си името на Твоя Син, и си спомнят винаги за Него, и спазват Неговите заповеди, които Той им е дал, за да може винаги да имат Неговия Дух да бъде с тях.
Амин.

Moroni 4

The manner of their elders and priests administering the flesh and blood of Christ unto the church; and they administered it according to the commandments of Christ; wherefore we know the manner to be true; and the elder or priest did minister it—

And they did kneel down with the church, and pray to the Father in the name of Christ, saying:

O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this bread to the souls of all those who partake of it; that they may eat in remembrance of the body of thy Son, and witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they are willing to take upon them the name of thy Son, and always remember him, and keep his commandments which he hath given them, that they may always have his Spirit to be with them. Amen.

Мороний 5

- 1 Начинът на грижа за виното — ето, те взимаха чашата и казваха:
- 2 О, Боже, Вечний Отче, ние Те молим в името на Твоя Син Исус Христос да благословиш и осветиш това вино за душите на всички онези, които пият от него, за да може да го направят във възпоменание на кръвта на Твоя Син, която беше пролята за тях, за да може те да Ти свидетелстват, о, Боже, Вечний Отче, че си спомнят винаги за Него, за да може да имат Неговия Дух да бъде с тях. Амин.

Moroni 5

The manner of administering the wine—Behold, they took the cup, and said:

O God, the Eternal Father, we ask thee, in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this wine to the souls of all those who drink of it, that they may do it in remembrance of the blood of thy Son, which was shed for them; that they may witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they do always remember him, that they may have his Spirit to be with them. Amen.

Мороний 6

- 1 И сега, аз говоря за кръщението. Ето, бяха кръстени старейшини, свещеници и учители; и те не бяха кръщавани, освен ако не принасяха плод, съответствен на това, че са достойни;
- 2 нито приемаха някого за кръщение, освен ако той не идваше със съкрушено сърце и каещ се дух, и не засвидетелстваше на църквата, че наистина се покаява за всичките си грехове.
- 3 И никой не бе приеман за кръщение, освен ако не вземеше върху си името на Христа, с твърдост да Му служи до края.
- 4 И след като приемеха кръщението и биваха повлиявани и очиствани чрез силата на Светия Дух, те бяха причислявани към хората на църквата на Христа; и имената им се взимаха, за да могат да бъдат запомнени и хранени с доброто слово Божие, за да ги задържат в правия път, за да ги задържат непрестанно будни за молитва, уповаващи се само на заслугите на Христа, Който беше начинателят и завършителят на вярата им.
- 5 И църквата често се събираше наедно, за да постят, да се молят и да разговарят едни с други относно благосъстоянието на душите си.
- 6 И те се събираха често, за да вземат от хляба и виното във възпоменание на Господа Исуса.
- 7 И те бяха точни в съблюдаването да няма беззаконие между тях; и които биваха намерени, че извършват беззаконие, трима свидетели от църквата ги осъждаха пред старейшините; и ако те не се покаяваха и не се изповядваха, имената им се заличаваха и те не бяха повече причислявани към народа на Христа.
- 8 Но винаги, когато те се покаяваха и търсеха опрощение с искрено чувство, на тях им биваше прощавано.
- 9 И събранията им бяха ръководени от църквата според въздействията на Духа и чрез силата на Светия Дух; защото, както силата на Светия Дух ги водеше било да проповядват или да увещават, или да се молят, или да умоляват или да пеят, тъйко тъй се правеше.

Moroni 6

And now I speak concerning baptism. Behold, elders, priests, and teachers were baptized; and they were not baptized save they brought forth fruit meet that they were worthy of it.

Neither did they receive any unto baptism save they came forth with a broken heart and a contrite spirit, and witnessed unto the church that they truly repented of all their sins.

And none were received unto baptism save they took upon them the name of Christ, having a determination to serve him to the end.

And after they had been received unto baptism, and were wrought upon and cleansed by the power of the Holy Ghost, they were numbered among the people of the church of Christ; and their names were taken, that they might be remembered and nourished by the good word of God, to keep them in the right way, to keep them continually watchful unto prayer, relying alone upon the merits of Christ, who was the author and the finisher of their faith.

And the church did meet together oft, to fast and to pray, and to speak one with another concerning the welfare of their souls.

And they did meet together oft to partake of bread and wine, in remembrance of the Lord Jesus.

And they were strict to observe that there should be no iniquity among them; and whoso was found to commit iniquity, and three witnesses of the church did condemn them before the elders, and if they repented not, and confessed not, their names were blotted out, and they were not numbered among the people of Christ.

But as oft as they repented and sought forgiveness, with real intent, they were forgiven.

And their meetings were conducted by the church after the manner of the workings of the Spirit, and by the power of the Holy Ghost; for as the power of the Holy Ghost led them whether to preach, or to exhort, or to pray, or to supplicate, or to sing, even so it was done.

Мороний 7

- 1 И сега, аз, Мороний, записвам някои от словата на баща ми Мормон, които той каза относно вярата, надеждата и милосърдието; защото по този начин той говореше на народа, докато ги поучаваше в синагогата, която бяха съградили като място за богослужение:
- 2 И сега, аз, Мормон, се обръщам към вас, възлюбени мои братя; и на мен сега ми е разрешено да ви говоря поради благодатта на Бога-Отец и Господа наш Исус Христос и чрез Неговата свята воля, и поради дарбата на призванието ми от Него.
- 3 И сега, бих се обърнал към вас, които принадлежите към църквата и които сте мирни последователи на Христа, към вас, които се сдобихте с достатъчно надежда, чрез която можете да влезете в покоя на Господа отсега нататък до тогава, докато ще почивате при Него в небесата.
- 4 И сега, братя мои, аз отсъждам тези неща за вас поради кроткото ви държание спрямо чедата човешки.
- 5 Защото си спомням словото Божие, което казва: По делата им ще ги познаете; защото ако делата им са добри, тогава и те са добри.
- 6 Защото ето, Бог е казал, че един зъл човек не може да върши онова, което е добро; понеже, ако той предложи дар или се помоли на Бога, освен ако не го извърши с искрено намерение, това не ще му бъде от полза.
- 7 Понеже ето, това не му се счита за праведност.
- 8 Понеже ето, ако един зъл човек поднася дар, той го прави против волята си; ето защо, на него му се зачита все едно, че е задържал дара си; и затова пред Бога той си остава зъл човек.
- 9 И също тъй, човек се зачита за зъл, ако се моли без искрено чувство в сърцето; да, и това не му е от полза, защото Бог не приема такива.
- 10 Ето защо, един зъл човек не може да върши това, което е добро, нито пък ще поднесе добър дар.

Moroni 7

And now I, Moroni, write a few of the words of my father Mormon, which he spake concerning faith, hope, and charity; for after this manner did he speak unto the people, as he taught them in the synagogue which they had built for the place of worship.

And now I, Mormon, speak unto you, my beloved brethren; and it is by the grace of God the Father, and our Lord Jesus Christ, and his holy will, because of the gift of his calling unto me, that I am permitted to speak unto you at this time.

Wherefore, I would speak unto you that are of the church, that are the peaceable followers of Christ, and that have obtained a sufficient hope by which ye can enter into the rest of the Lord, from this time henceforth until ye shall rest with him in heaven.

And now my brethren, I judge these things of you because of your peaceable walk with the children of men.

For I remember the word of God which saith by their works ye shall know them; for if their works be good, then they are good also.

For behold, God hath said a man being evil cannot do that which is good; for if he offereth a gift, or prayeth unto God, except he shall do it with real intent it profiteth him nothing.

For behold, it is not counted unto him for righteousness.

For behold, if a man being evil giveth a gift, he doeth it grudgingly; wherefore it is counted unto him the same as if he had retained the gift; wherefore he is counted evil before God.

And likewise also is it counted evil unto a man, if he shall pray and not with real intent of heart; yea, and it profiteth him nothing, for God receiveth none such.

Wherefore, a man being evil cannot do that which is good; neither will he give a good gift.

11 Защото ето, горчив извор не може да дава сладка вода; нито пък сладък извор горчива вода; затова, който служи на дявола, не може да следва Христа; и ако следва Христа, не може да бъде служител на дявола.

12 И тъй, всяко нещо, което е добро, идва от Бога; а което е зло, идва от дявола; защото дяволът е враг Божий и се бори непрестанно срещу Него, и подканва и примамва да се греша и непрестанно да се върши онова, което е зло.

13 Но ето, това, което идва от Бога, подканва и подбужда да се върши добро непрестанно; ето защо, всичко, което подканва и подбужда да се върши добро, да се обича Бога и да Му се служи, е вдъхновено от Бога.

14 Ето защо, внимавайте, възлюбени мои братя, да не решите че това, което е зло, е от Бога или че това, което е добро и е от Бога, е от дявола.

15 Защото ето, братя мои, дадено ви е да отсъждате, та да различавате доброто от злото; и начинът да отсъдите е толкова ясен, колкото светлината на деня се различава от тъмната нощ, за да можете да знаете със съвършено знание.

16 Защото ето, Духът на Христа е даден на всеки човек, за да може да различава той доброто от злото; ето защо, аз ви показвам начина да отсъждате, защото всичко, което ви подбужда да вършите добро и ви убеждава да вярвате в Христа, е изпратено чрез силата и дарбата на Христа; ето защо, можете да знаете със съвършено знание, че то е от Бога.

17 Но всяко едно нещо, което убеждава хората да вършат зло и да не вярват в Христа, и да Го отричат, и да не служат на Бога, вие може да знаете със съвършено знание, че то е от дявола; защото по този начин действа дяволът, защото той никого не убеждава да върши добро, да, нито един човек; и това не правят нито ангелите му, нито пък тези, които му се подчиняват.

18 И сега, братя мои, виждайки, че познавате светлината, чрез която може да съдите, която светлина е светлината на Христа, гледайте да не отсъдите погрешно, защото тъй както вие съдите, тъй и на вас ще се отсъди.

For behold, a bitter fountain cannot bring forth good water; neither can a good fountain bring forth bitter water; wherefore, a man being a servant of the devil cannot follow Christ; and if he follow Christ he cannot be a servant of the devil.

Wherefore, all things which are good cometh of God; and that which is evil cometh of the devil; for the devil is an enemy unto God, and fighteth against him continually, and inviteth and enticeth to sin, and to do that which is evil continually.

But behold, that which is of God inviteth and enticeth to do good continually; wherefore, every thing which inviteth and enticeth to do good, and to love God, and to serve him, is inspired of God.

Wherefore, take heed, my beloved brethren, that ye do not judge that which is evil to be of God, or that which is good and of God to be of the devil.

For behold, my brethren, it is given unto you to judge, that ye may know good from evil; and the way to judge is as plain, that ye may know with a perfect knowledge, as the daylight is from the dark night.

For behold, the Spirit of Christ is given to every man, that he may know good from evil; wherefore, I show unto you the way to judge; for every thing which inviteth to do good, and to persuade to believe in Christ, is sent forth by the power and gift of Christ; wherefore ye may know with a perfect knowledge it is of God.

But whatsoever thing persuadeth men to do evil, and believe not in Christ, and deny him, and serve not God, then ye may know with a perfect knowledge it is of the devil; for after this manner doth the devil work, for he persuadeth no man to do good, no, not one; neither do his angels; neither do they who subject themselves unto him.

And now, my brethren, seeing that ye know the light by which ye may judge, which light is the light of Christ, see that ye do not judge wrongfully; for with that same judgment which ye judge ye shall also be judged.

19 Ето защо, аз ви умолявам, братя, да търсите усърдно в светлината на Христа, за да може да различите доброто от злото; и ако се хванете за всяко добро нещо и не го осъдите, със сигурност ще бъдете чедата Христови.

20 И сега, братя мои, как е възможно да се хванете за всяко добро нещо?

21 И сега, аз идвам до вярата, за която обещах да ви говоря; и ще ви покажа начина, по който може да се хванете за всяко добро нещо.

22 Защото ето, Бог, Който знае всички неща, бидейки от вечността и до вечността, ето, Той изпрати ангели да служат на чедата човешки и да им предвещават относно пришествието на Христа; и в Христа трябва да дойде всяко добро нещо.

23 И Бог възвести на пророците със собствената Си уста, че Христос ще дойде.

24 И ето, Той показваше по различни начини на чедата човешки нещата, които бяха добри; и всичко, което е добро, идва от Христа; иначе цялото човечество би паднало и нищо добро не би могло да го споходи.

25 Ето защо, чрез служението на ангелите и чрез всяко слово, което излизаше от устата на Бога, човещите започнаха да упражняват вяра в Христа; и тъй чрез вярата те се хващаха за всяко добро нещо; и тъй беше до пришествието на Христа.

26 И след като Той дойде, човеците също биваха спасявани чрез вяра в Неговото име; и чрез вярата те ставаха синове Божии. И тъй както е сигурно, че жив е Христос, така Той изрече тези слова на бащите ни, казвайки: Всяко добро нещо, което поискате с вяра от Отца в Моето име, уверени, вярвайки че ще го получите, всичко това ще ви бъде сторено.

27 Ето защо, възлюбени мои братя, престанаха ли чудесата, понеже Христос се възнесе на небето и седна от дясната страна на Бога, за да изиска от Отца правата Си за милост, които Той има над чедата човешки?

Wherefore, I beseech of you, brethren, that ye should search diligently in the light of Christ that ye may know good from evil; and if ye will lay hold upon every good thing, and condemn it not, ye certainly will be a child of Christ.

And now, my brethren, how is it possible that ye can lay hold upon every good thing?

And now I come to that faith, of which I said I would speak; and I will tell you the way whereby ye may lay hold on every good thing.

For behold, God knowing all things, being from everlasting to everlasting, behold, he sent angels to minister unto the children of men, to make manifest concerning the coming of Christ; and in Christ there should come every good thing.

And God also declared unto prophets, by his own mouth, that Christ should come.

And behold, there were divers ways that he did manifest things unto the children of men, which were good; and all things which are good cometh of Christ; otherwise men were fallen, and there could no good thing come unto them.

Wherefore, by the ministering of angels, and by every word which proceeded forth out of the mouth of God, men began to exercise faith in Christ; and thus by faith, they did lay hold upon every good thing; and thus it was until the coming of Christ.

And after that he came men also were saved by faith in his name; and by faith, they become the sons of God. And as surely as Christ liveth he spake these words unto our fathers, saying: Whatsoever thing ye shall ask the Father in my name, which is good, in faith believing that ye shall receive, behold, it shall be done unto you.

Wherefore, my beloved brethren, have miracles ceased because Christ hath ascended into heaven, and hath sat down on the right hand of God, to claim of the Father his rights of mercy which he hath upon the children of men?

28 Защото Той отговори на целите на закона и има право над всички онези, които имат вяра в Него; защото онези, които имат вяра в Него, ще се придържат към всичко, което е добро; затова Той се застъпва за делото на чедата човешки; и Той обитава небесата во веки.

29 И престанаха ли чудесата, възлюбени мои братя, защото Той стори това? Ето, аз ви казвам, Не; нито пък ангелите престанаха да служат на чедата човешки.

30 Защото ето, те са Му подчинени да служат според словото на Неговата заповед, явявайки се на онези, които имат силна вяра и непоколебимо съзнание във всяка форма на божественост.

31 И отговорност на служението им е да призовават човеците към покаяние, да изпълняват и извършват дела по заветите на Отца, които Той даде на чедата човешки, да приготвят пътя сред чедата човешки, провъзгласявайки словото на Христа на избраните съсъди Господни, за да може да свидетелстват за Него.

32 И правейки това, Господ Бог подготвя пътя, тъй че останалите човеци да имат вяра в Христа, за да може Светият Дух да има място в сърцата им според силата им; и по този начин Отец осъществява заветите, които е сключил с чедата човешки.

33 Христос е казал: Ако вие имате вяра в Мене, ще имате сила да вършите всичко, което Ми е необходимо.

34 И Той е казал: Покайте се вие, всички земни краища и елате при Мене, бъдете кръстени в Мое име и имайте вяра в Мене, за да може да бъдете спасени.

35 И сега, възлюбени мои братя, ако е тъй, че нещата, които ви казах, са истинни, ако Бог ви покаже в последния ден със сила и велика слава, че те са истинни и щом те са истинни, може ли денят на чудесата да е свършил?

36 И престанаха ли да се явяват ангели на чедата човешки? И оттегли ли се от тях силата на Светия Дух? Ще бъде ли оттеглен докато трае времето или докато земята съществува, или докато остане дори един човек на земята, за да бъде спасен?

For he hath answered the ends of the law, and he claimeth all those who have faith in him; and they who have faith in him will cleave unto every good thing; wherefore he advocateth the cause of the children of men; and he dwelleth eternally in the heavens.

And because he hath done this, my beloved brethren, have miracles ceased? Behold I say unto you, Nay; neither have angels ceased to minister unto the children of men.

For behold, they are subject unto him, to minister according to the word of his command, showing themselves unto them of strong faith and a firm mind in every form of godliness.

And the office of their ministry is to call men unto repentance, and to fulfil and to do the work of the covenants of the Father, which he hath made unto the children of men, to prepare the way among the children of men, by declaring the word of Christ unto the chosen vessels of the Lord, that they may bear testimony of him.

And by so doing, the Lord God prepareth the way that the residue of men may have faith in Christ, that the Holy Ghost may have place in their hearts, according to the power thereof; and after this manner bringeth to pass the Father, the covenants which he hath made unto the children of men.

And Christ hath said: If ye will have faith in me ye shall have power to do whatsoever thing is expedient in me.

And he hath said: Repent all ye ends of the earth, and come unto me, and be baptized in my name, and have faith in me, that ye may be saved.

And now, my beloved brethren, if this be the case that these things are true which I have spoken unto you, and God will show unto you, with power and great glory at the last day, that they are true, and if they are true has the day of miracles ceased?

Or have angels ceased to appear unto the children of men? Or has he withheld the power of the Holy Ghost from them? Or will he, so long as time shall last, or the earth shall stand, or there shall be one man upon the face thereof to be saved?

37 Ето, аз ви казвам, Не; защото само чрез вярата се правят чудеса; и чрез вярата ангели се явяват и служат на човеците; и ако тези неща са престанали, то е поради неверие; в такъв случай горко на чедата човешки, защото всичко е напразно.

38 Защото според словата на Христа никой човек не може да бъде спасен, освен ако няма вяра в името Му; затова ако тези неща са престанали, тогава и вярата е престанала също; и ужасно е състоянието на човека, защото то е такова, че все едно не е било извършено никакво изкупление.

39 Но ето, възлюбени мои братя, аз очаквам подобри неща за вас, защото смятам поради вашето смирение, че имате вяра в Христа; защото, ако нямате вяра в Него, тогава не сте годни да бъдете причислени към хората на Неговата църква.

40 И още, възлюбени мои братя, аз бих желал да ви говоря относно надеждата. Как можете да стигнете до вярата, освен ако нямате надежда?

41 И на какво ще се надявате? Ето, аз ви казвам, че ще имате надежда чрез единението на Христа и силата на Неговото възкресение да бъдете въздигнати към живот вечен, и това поради вярата ви в Него според обещанието.

42 Ето защо, ако човек има вяра, той трябва да има надежда, защото без вяра не може да има никаква надежда.

43 И аз ви казвам и друго: Не може някой да има вяра и надежда, освен ако не бъде кротък и смирен по сърце.

44 Иначе неговата вяра и надежда са напразни, защото никой не е приемлив пред Бога, освен кротките и смирените по сърце; и ако човек е кротък и смирен по сърце, и изповяда чрез силата на Светия Дух, че Исус е Христос, той трябва да има милосърдие; защото ако няма милосърдие, той не представлява нищо; ето защо, той трябва да има милосърдие.

Behold I say unto you, Nay; for it is by faith that miracles are wrought; and it is by faith that angels appear and minister unto men; wherefore, if these things have ceased wo be unto the children of men, for it is because of unbelief, and all is vain.

For no man can be saved, according to the words of Christ, save they shall have faith in his name; wherefore, if these things have ceased, then has faith ceased also; and awful is the state of man, for they are as though there had been no redemption made.

But behold, my beloved brethren, I judge better things of you, for I judge that ye have faith in Christ because of your meekness; for if ye have not faith in him then ye are not fit to be numbered among the people of his church.

And again, my beloved brethren, I would speak unto you concerning hope. How is it that ye can attain unto faith, save ye shall have hope?

And what is it that ye shall hope for? Behold I say unto you that ye shall have hope through the atonement of Christ and the power of his resurrection, to be raised unto life eternal, and this because of your faith in him according to the promise.

Wherefore, if a man have faith he must needs have hope; for without faith there cannot be any hope.

And again, behold I say unto you that he cannot have faith and hope, save he shall be meek, and lowly of heart.

If so, his faith and hope is vain, for none is acceptable before God, save the meek and lowly in heart; and if a man be meek and lowly in heart, and confesses by the power of the Holy Ghost that Jesus is the Christ, he must needs have charity; for if he have not charity he is nothing; wherefore he must needs have charity.

45 И милосърдието дълго търпи и е любезно, и не завижда, не се възгордява, не търси своето си, не се дразни лесно, не мисли зло и не се радва на беззаконието, а се радва на истината, понася всичко, вярва на всичко, надява се на всичко и устоява на всичко.

46 Затова, възлюбени мои братя, ако нямате милосърдие, вие сте нищо, защото милосърдието никога не свършва. Затова дръжте се за милосърдието, което е най-великото от всичко, защото всички неща трябва да свършат,

47 а милосърдието е чистата любов Христоса и устоява навеки; и този, който бъде намерен да го притежава в последния ден, на него ще му бъде добре.

48 Ето защо, възлюбени мои братя, молете се на Отца с цялото си сърце, за да може да бъдете изпълнени с тази любов, с която Той надари всички, които са истински последователи на Неговия Син Исус Христос; за да може да станете чедата Божии, та когато Той се яви, ние да бъдем подобни на Него, защото ще го видим такъв, какъвто е; за да имаме тази надежда и да може да бъдем очистени, тъймо както Той е чист. Амин.

And charity suffereth long, and is kind, and envieth not, and is not puffed up, seeketh not her own, is not easily provoked, thinketh no evil, and rejoiceth not in iniquity but rejoiceth in the truth, beareth all things, believeth all things, hopeth all things, endureth all things.

Wherefore, my beloved brethren, if ye have not charity, ye are nothing, for charity never faileth. Wherefore, cleave unto charity, which is the greatest of all, for all things must fail—

But charity is the pure love of Christ, and it endureth forever; and whoso is found possessed of it at the last day, it shall be well with him.

Wherefore, my beloved brethren, pray unto the Father with all the energy of heart, that ye may be filled with this love, which he hath bestowed upon all who are true followers of his Son, Jesus Christ; that ye may become the sons of God; that when he shall appear we shall be like him, for we shall see him as he is; that we may have this hope; that we may be purified even as he is pure. Amen.

Мороний 8

- 1 Послание от баща ми, Мормон, написано до мене, Мороний; то беше написано малко след моето призвание за служение. И той ми писа така, казвайки:
- 2 Мой възлюбени сине Мороний, радвам се извънредно много затова, че твоят Господ Исус Христос си е спомнил за тебе и те е призвал в служение на Него и на Неговото свято дело.
- 3 Аз винаги си спомням за тебе в молитвите си, призовавайки непрестанно Бога Отец в името на Неговото Свято Чедо Исус, тъй че чрез Неговата безпределна добрина и благодат, Той да те опази чрез устояване във вярата в Неговото име до края.
- 4 И сега, сине мой, аз ти говоря за онова, което ме натъжава извънредно; защото ме натъжава това, че между вас възникват спорове.
- 5 Защото ако това, което научих, е истина, имало е спорове между вас относно кръщението на малките ви деца.
- 6 И сега, сине мой, аз желая ти да се потрудиш усърдно, тъй че тази голяма грешка да бъде премахната от сред вас; защото тъкмо с това намерение написах това послание.
- 7 И веднага след като научих това за вас, аз попитах Господа по този въпрос. И словото Господне дойде до мен чрез силата на Светия Дух, казвайки:
- 8 Слушай словата на Христа, твоя Изкупител, твоя Господ и твоя Бог. Ето, Аз дойдох в света, за да призова не праведните, а грешните към покаяние; не здравите се нуждаят от лекар, а болните; и тъй, малките деца са здрави, защото не са способни да вършат грях; ето защо, проклятието на Адам е снето от тях в Мене и то няма сила над тях; и законът на обрязването е премахнат в Мене.
- 9 И по този начин Светият Дух ми изяви словото Божие; ето защо, възлюбени мой сине, аз знам, че е сериозна подигравка пред Бога да кръщавате малки деца.

Moroni 8

An epistle of my father Mormon, written to me, Moroni; and it was written unto me soon after my calling to the ministry. And on this wise did he write unto me, saying:

My beloved son, Moroni, I rejoice exceedingly that your Lord Jesus Christ hath been mindful of you, and hath called you to his ministry, and to his holy work.

I am mindful of you always in my prayers, continually praying unto God the Father in the name of his Holy Child, Jesus, that he, through his infinite goodness and grace, will keep you through the endurance of faith on his name to the end.

And now, my son, I speak unto you concerning that which grieveth me exceedingly; for it grieveth me that there should disputations rise among you.

For, if I have learned the truth, there have been disputations among you concerning the baptism of your little children.

And now, my son, I desire that ye should labor diligently, that this gross error should be removed from among you; for, for this intent I have written this epistle.

For immediately after I had learned these things of you I inquired of the Lord concerning the matter. And the word of the Lord came to me by the power of the Holy Ghost, saying:

Listen to the words of Christ, your Redeemer, your Lord and your God. Behold, I came into the world not to call the righteous but sinners to repentance; the whole need no physician, but they that are sick; wherefore, little children are whole, for they are not capable of committing sin; wherefore the curse of Adam is taken from them in me, that it hath no power over them; and the law of circumcision is done away in me.

And after this manner did the Holy Ghost manifest the word of God unto me; wherefore, my beloved son, I know that it is solemn mockery before God, that ye should baptize little children.

10 Ето, казвам ти, че на това нещо ти трябва да поучаваш: Покаяние и кръщение за онези, които са отговорни и способни да вършат грях; да, поучавай родителите, че трябва да се покаят, да бъдат кръстени и да се смирят като своите малки деца и те ще бъдат всички спасени с техните малки деца.

11 И малките им деца не се нуждаят нито от покаяние, нито от кръщение. Ето, кръщението е за покаяние, в изпълнение на заповедите, за опрощение на греховете.

12 Но малките деца са живи в Христа, дори от основаването на света; ако не е тъй, Бог е един пристрастен Бог, един променящ се Бог, Който показва предпочитание, защото колко много малки деца са умрели без кръщение!

13 Ето защо, ако малките деца не можеха да бъдат спасени без кръщение, те трябваше да отидат във безкрайния пъкъл.

14 Ето, аз ти казвам, че който смята, че малките деца се нуждаят от кръщение, той е в жлъчна горчивина и е в оковите на беззаконието; защото той няма нито вяра, нито надежда, нито пък милосърдие; ето защо, ако той умре с тази мисъл, той би трябвало да слезе в пъкъла.

15 Защото ужасно нечестие е да мислиш, че Бог спасява едно дете поради кръщение, а друго трябва да погине, защото няма кръщение.

16 Горко на онези, които изопачават по този начин пътищата Господни, защото те ще погинат, освен ако не се покаят. Ето, аз говоря със смелост, имайки власт от Бога; и не се боя от това, което човек може да направи; защото съвършената любов прогонва всякакъв страх.

17 И аз съм изпълнен с милосърдие, което е вечна любов; затова всички деца са еднакви за мене; затова аз обичам малките деца със съвършена любов; и те са всички еднакви, и участници в спасението.

18 Защото знам, че Бог не е пристрастен Бог, нито е едно изменящо се същество; но Той е неизменен от вечността до вечността.

Behold I say unto you that this thing shall ye teach—repentance and baptism unto those who are accountable and capable of committing sin; yea, teach parents that they must repent and be baptized, and humble themselves as their little children, and they shall all be saved with their little children.

And their little children need no repentance, neither baptism. Behold, baptism is unto repentance to the fulfilling the commandments unto the remission of sins.

But little children are alive in Christ, even from the foundation of the world; if not so, God is a partial God, and also a changeable God, and a respecter to persons; for how many little children have died without baptism!

Wherefore, if little children could not be saved without baptism, these must have gone to an endless hell.

Behold I say unto you, that he that supposeth that little children need baptism is in the gall of bitterness and in the bonds of iniquity; for he hath neither faith, hope, nor charity; wherefore, should he be cut off while in the thought, he must go down to hell.

For awful is the wickedness to suppose that God saveth one child because of baptism, and the other must perish because he hath no baptism.

Wo be unto them that shall pervert the ways of the Lord after this manner, for they shall perish except they repent. Behold, I speak with boldness, having authority from God; and I fear not what man can do; for perfect love casteth out all fear.

And I am filled with charity, which is everlasting love; wherefore, all children are alike unto me; wherefore, I love little children with a perfect love; and they are all alike and partakers of salvation.

For I know that God is not a partial God, neither a changeable being; but he is unchangeable from all eternity to all eternity.

19 Малките деца не могат да се покаяват; затова ужасно нечестие е да отречеш чистите Божии милости за тях, защото те всички са живи в Него поради милостта Му.

20 И този, който казва, че малките деца се нуждаят от кръщение, отрича милостите на Христа и счита за нищо Неговото единение и силата на Неговото изкупление.

21 Горко на такива, защото те са заплашени от смърт, от пъкъла и от едно безкрайно мъчение. Аз казвам смело: Бог ми го заповяда. Слушайте словата ми и им обърнете внимание или те ще свидетелстват срещу вас пред съдийския престол на Христа.

22 Защото ето, че всички малки деца са живи в Христа, както и всички онези, които нямат закона. Защото силата на изкуплението обхваща всички онези, които нямат закон; ето защо, този, който не е осъден или този, който не е под осъждане, не може да се покае; и на такъв кръщението не дава нищо.

23 А е подигравка пред Бога да се отричат милостите на Христа и силата на Неговия Свети Дух и да се уповава на мъртви дела.

24 Ето, сине мой, това нещо не трябва да става; защото покаянието е за онези, които са под осъждане и под проклятието на един нарушен закон.

25 И първият плод на покаянието е кръщението; и кръщението идва чрез вяра в изпълнението на заповедите; а изпълнението на заповедите донася опрощение на греховете.

26 И опрощението на греховете води към кротост и смиреност на сърцето; и поради кротостта и смиреността на сърцето идва посещението на Светия Дух, Утешителят, Който изпълва с надежда и със свършена любов, която любов чрез усърдие в молитвите устоява докато дойде краят, когато всички те светии ще живеят с Бога.

27 Ето, сине мой, аз ще ти пиша отново, ако не изляза скоро срещу ламанитите. Ето, гордостта на този народ или народа на нефитите потвърждава тяхното унищожение, освен ако те не се покаят.

Little children cannot repent; wherefore, it is awful wickedness to deny the pure mercies of God unto them, for they are all alive in him because of his mercy.

And he that saith that little children need baptism denieth the mercies of Christ, and setteth at naught the atonement of him and the power of his redemption.

Wo unto such, for they are in danger of death, hell, and an endless torment. I speak it boldly; God hath commanded me. Listen unto them and give heed, or they stand against you at the judgment-seat of Christ.

For behold that all little children are alive in Christ, and also all they that are without the law. For the power of redemption cometh on all them that have no law; wherefore, he that is not condemned, or he that is under no condemnation, cannot repent; and unto such baptism availeth nothing—

But it is mockery before God, denying the mercies of Christ, and the power of his Holy Spirit, and putting trust in dead works.

Behold, my son, this thing ought not to be; for repentance is unto them that are under condemnation and under the curse of a broken law.

And the first fruits of repentance is baptism; and baptism cometh by faith unto the fulfilling the commandments; and the fulfilling the commandments bringeth remission of sins;

And the remission of sins bringeth meekness, and lowliness of heart; and because of meekness and lowliness of heart cometh the visitation of the Holy Ghost, which Comforter filleth with hope and perfect love, which love endureth by diligence unto prayer, until the end shall come, when all the saints shall dwell with God.

Behold, my son, I will write unto you again if I go not out soon against the Lamanites. Behold, the pride of this nation, or the people of the Nephites, hath proven their destruction except they should repent.

28 Моли се за тях, сине мой, за да ги споходи покаянието. Но ето, боя се да не би Духът да е престанал да владее в тях; и в тази част на страната те се опитват да унищожат всяка сила и власт, идваща от Бога; и отричат Светия Дух.

29 И след като отхвърлиха едно такова велико знание, сине мой, те трябва скоро да погинат в изпълнението на пророчествата, които бяха изречени от пророците, както и словата на самия наш Спасител.

30 Сбогом, сине мой, докато не ти пиша или не те видя отново. Амин.

Pray for them, my son, that repentance may come unto them. But behold, I fear lest the Spirit hath ceased striving with them; and in this part of the land they are also seeking to put down all power and authority which cometh from God; and they are denying the Holy Ghost.

And after rejecting so great a knowledge, my son, they must perish soon, unto the fulfilling of the prophecies which were spoken by the prophets, as well as the words of our Savior himself.

Farewell, my son, until I shall write unto you, or shall meet you again. Amen.

Мороний 9

- 1 Мой възлюбени сине, пиша ти отново, за да знаеш, че съм още жив; но ти пиша нещо и за онова, което ме натъжава.
- 2 Защото ето, аз имах жестока битка с ламанитите, в която ние не победихме; и Археантус падна от меч, също и Лурам, и Емрон; да, ние изгубихме голям брой от нашите най-отбрани воители.
- 3 И сега, ето, сине мой, аз се боя да не би ламанитите да унищожат този народ; защото те не се покайват и Сатана ги подтиква непрестанно към гняв един към друг.
- 4 Ето, аз непрестанно се трудя за тях; но когато им проповядвам със строгост словото Божие, те се разтреперват и се гневят срещу мене; а когато не говоря със строгост, те вкоравяват сърцата си срещу това, което казвам; ето защо, боя се да не би Духът Господен да е престанал да владее в тях.
- 5 Защото те така извънредно се гневят, че ми се струва, че нямат страх от смъртта; изгубили са любовта си един към друг и са непрестанно жадни за кръв и отмъщение.
- 6 И сега, възлюбени сине мой, въпреки тяхната ожесточеност, нека се трудим усърдно; защото ако престанем да се трудим, ще си навлечем осъждане; защото имаме да вършим работа, докато сме в тази скиния от кал, за да победим врага на всичката праведност, тъй че душите ни да почиват в царството Божие.
- 7 И сега, пиша нещо относно страданията на този народ. Защото според знанието, което получих от Аморон, ето, ламанитите имат много затворници, които взеха от кулата Сериса; и сред тях имаше мъже, жени и деца.

Moroni 9

My beloved son, I write unto you again that ye may know that I am yet alive; but I write somewhat of that which is grievous.

For behold, I have had a sore battle with the Lamanites, in which we did not conquer; and Archeantus has fallen by the sword, and also Luram and Emron; yea, and we have lost a great number of our choice men.

And now behold, my son, I fear lest the Lamanites shall destroy this people; for they do not repent, and Satan stirreth them up continually to anger one with another.

Behold, I am laboring with them continually; and when I speak the word of God with sharpness they tremble and anger against me; and when I use no sharpness they harden their hearts against it; wherefore, I fear lest the Spirit of the Lord hath ceased striving with them.

For so exceedingly do they anger that it seemeth me that they have no fear of death; and they have lost their love, one towards another; and they thirst after blood and revenge continually.

And now, my beloved son, notwithstanding their hardness, let us labor diligently; for if we should cease to labor, we should be brought under condemnation; for we have a labor to perform whilst in this tabernacle of clay, that we may conquer the enemy of all righteousness, and rest our souls in the kingdom of God.

And now I write somewhat concerning the sufferings of this people. For according to the knowledge which I have received from Amoron, behold, the Lamanites have many prisoners, which they took from the tower of Sherrizah; and there were men, women, and children.

8 И те убиха мъжете и бащите на тези жени и деца; и те хранят жените с плътта на мъжете им, а децата с плътта на бащите им и им дават само малко вода.

9 При все това, тази ужасна мерзост на ламанитите не надминава тази на нашия народ в Мориантум. Защото ето, те плениха много от ламанитските дъщери; и след като ги лишиха от най-съкровено и най-скъпоценното от всичко, което е целомъдрието и добродетелта,

10 и след като направиха това, те ги убиха по най-жесток начин, като измъчваха телата им чак до смърт; и след като направиха това, те поглъщаха плътта им като диви зверове, поради коравосърдечieto си; и това го правят в знак на храброст.

11 О, мой възлюбени сине, как може народ, нецивилизован като този

12 (а само преди няколко години той беше цивилизован и възхитителен народ),

13 о, сине мой, как може да има подобен народ, който се наслаждава на такава мерзост,

14 как може да очакваме, че Бог ще спре ръката Си в отсъждане срещу нас?

15 Ето, сърцето ми вика: Горко на този народ! Излез на съд, о, Боже, и скрий греховете им, нечестieto и мерзостите им от лицето Си!

16 И още, сине мой, има много вдовици с дъщерите си, които останаха в Сериса; и войската на Занефи отнесе тази част от запасите им, които ламанитите не взеха със себе си, и ги остави да се скитат, търсейки каквото и да е за храна; и по пътя много стари жени припаднат и умират.

17 И войската, която е с мене, е слаба; и войските на ламанитите са между Сериса и мен; и всички тези, които избягаха в Аароновата войска, станаха жертва на техните ужасни зверства.

18 О, колко развратен е моят народ! Те са без ред и без милост! Ето, аз съм човек и притежавам само сила човешка, и не мога повече да ги карам да се подчиняват на заповедите ми.

And the husbands and fathers of those women and children they have slain; and they feed the women upon the flesh of their husbands, and the children upon the flesh of their fathers; and no water, save a little, do they give unto them.

And notwithstanding this great abomination of the Lamanites, it doth not exceed that of our people in Moriantum. For behold, many of the daughters of the Lamanites have they taken prisoners; and after depriving them of that which was most dear and precious above all things, which is chastity and virtue—

And after they had done this thing, they did murder them in a most cruel manner, torturing their bodies even unto death; and after they have done this, they devour their flesh like unto wild beasts, because of the hardness of their hearts; and they do it for a token of bravery.

O my beloved son, how can a people like this, that are without civilization—

(And only a few years have passed away, and they were a civil and a delightsome people)

But O my son, how can a people like this, whose delight is in so much abomination—

How can we expect that God will stay his hand in judgment against us?

Behold, my heart cries: Wo unto this people. Come out in judgment, O God, and hide their sins, and wickedness, and abominations from before thy face!

And again, my son, there are many widows and their daughters who remain in Sherrizah; and that part of the provisions which the Lamanites did not carry away, behold, the army of Zenephi has carried away, and left them to wander whithersoever they can for food; and many old women do faint by the way and die.

And the army which is with me is weak; and the armies of the Lamanites are betwixt Sherrizah and me; and as many as have fled to the army of Aaron have fallen victims to their awful brutality.

O the depravity of my people! They are without order and without mercy. Behold, I am but a man, and I have but the strength of a man, and I cannot any longer enforce my commands.

19 И те са станали силни в тяхната извратеност, и те са еднакво жестоки, никого не щадят: нито стари, нито млади; и се наслаждават на всичко несправедливо; и страданието на жените ни и децата ни по цялото лице на тази земя надминава всичко друго; да, език не може да разкаже, нито пък е възможно да бъде описано.

20 И сега, сине мой, не желая повече да живея с тази ужасна гледка. Ето, ти познаваш нечестията на този народ; ти знаеш, че те са без съвест и без всякакво чувство, и нечестията им надминава това на ламанитите.

21 Ето, сине мой, аз не мога да ги препоръчам на Бога от страх да не би Той да ме поразил.

22 Но ето, сине мой, аз препоръчвам тебе на Бога и се надявам в Христа, че ще бъдеш спасен; и се моля на Бога да пощади твоя живот, за да бъдеш свидетел или на завръщането на този Негов народ при Него, или на пълното им унищожение; защото знам, че те ще погинат, освен ако не се покаят и не се върнат при Него.

23 И ако погинат, това ще е като яредитите и ще е поради упоритостта на сърцата им да търсят кръв и отмъщение.

24 И ако бъде тъй, че те погинат, ние знаем, че много от братята ни преминаха към ламанитите и че един още по-голям брой ще преминат към тях; ето защо, ако ти бъдеш пощаден, а аз погина и не те видя повече, ти напиши някои неща; но аз вярвам, че ще може да те видя скоро, защото имам да ти поверя свещени летописи.

25 Сине мой, бъди верен в Христа; и дано нещата, които написах, не те натъжат и не те доведат до смърт; но дано Христос те издигне и дано Неговите страдания и Неговата смърт, и явяването Му в тяло на нашите бащи, и Неговата милост, и дълготърпението Му, и надеждата за славата Му и за вечен живот да почиват в твоето съзнание навеки.

26 И дано бъде и пребъде с теб навеки благодатта на Бога-Отец, чийто престол е горе в небесата, и тази на нашия Господ Исус Христос, Който е седнал от дясната страна на силата Му, докато всички неща не Му станат подчинени. Амин.

And they have become strong in their perversion; and they are alike brutal, sparing none, neither old nor young; and they delight in everything save that which is good; and the suffering of our women and our children upon all the face of this land doth exceed everything; yea, tongue cannot tell, neither can it be written.

And now, my son, I dwell no longer upon this horrible scene. Behold, thou knowest the wickedness of this people; thou knowest that they are without principle, and past feeling; and their wickedness doth exceed that of the Lamanites.

Behold, my son, I cannot recommend them unto God lest he should smite me.

But behold, my son, I recommend thee unto God, and I trust in Christ that thou wilt be saved; and I pray unto God that he will spare thy life, to witness the return of his people unto him, or their utter destruction; for I know that they must perish except they repent and return unto him.

And if they perish it will be like unto the Jaredites, because of the wilfulness of their hearts, seeking for blood and revenge.

And if it so be that they perish, we know that many of our brethren have deserted over unto the Lamanites, and many more will also desert over unto them; wherefore, write somewhat a few things, if thou art spared and I shall perish and not see thee; but I trust that I may see thee soon; for I have sacred records that I would deliver up unto thee.

My son, be faithful in Christ; and may not the things which I have written grieve thee, to weigh thee down unto death; but may Christ lift thee up, and may his sufferings and death, and the showing his body unto our fathers, and his mercy and long-suffering, and the hope of his glory and of eternal life, rest in your mind forever.

And may the grace of God the Father, whose throne is high in the heavens, and our Lord Jesus Christ, who sitteth on the right hand of his power, until all things shall become subject unto him, be, and abide with you forever. Amen.

Мороний 10

- 1 Сега, аз, Мороний, пиша нещо от това, което ми изглежда добро; и аз пиша за моите братя ламанитите; и бих желал да знаят, че се изминаха повече от четиристотин и двадесет години, откакто бе дадено знаменieto за пришествието на Христа.
- 2 И ще запечатвам тези летописи, след като ви кажа няколко слова чрез увещание.
- 3 Ето, бих ви увещавал, че когато четете тези неща, ако е мъдрост Божия да ги прочетете, да си спомните колко милостив е бил Господ към чедата човешки от сътворението на Адам чак до времето, когато ще получите тези неща и ще размислите върху тях в сърцата си.
- 4 И когато получите тези неща, аз бих ви увещавал да попитате Бога Вечния Отец в името на Христа дали тези неща са истинни; и ако попитате с искрено сърце, с истинско намерение и вярвайки в Христа, Той ще ви изяви истината за тях чрез силата на Светия Дух.
- 5 И чрез силата на Светия Дух вие можете да узнаете истината за всичко.
- 6 И всичко, което е добро, е също праведно и истинно; ето защо, нищо, което е добро, не отрича Христа, а признава, че Той е.
- 7 И чрез силата на Светия Дух вие можете да узнаете, че Той е; и ето защо, аз бих ви увещавал да не отричате силата Божия; защото Той действа чрез сила според вярата на чедата човешки по един и същи начин — днес и утре, и навеки.
- 8 И още аз ви увещавам, братя мои, да не отричате дарбите Божии, защото те са много; и те идват от същия Бог. Има различни начини, по които тези дарби се дават; но това е тъкмо същият Бог, Който действа всеобхватно; и те са дадени на човеците чрез проявите на Духа Божий, за да са им от полза.
- 9 Защото ето, на един е дадено чрез Духа Божий да може да поучава за словото на мъдростта;
- 10 и на друг — чрез същия Дух, да може да поучава за словото на знанието;
- 11 и на друг — извънредно голяма вяра; а на друг — дарбите за изцеление чрез Същия Дух;

Moroni 10

Now I, Moroni, write somewhat as seemeth me good; and I write unto my brethren, the Lamanites; and I would that they should know that more than four hundred and twenty years have passed away since the sign was given of the coming of Christ.

And I seal up these records, after I have spoken a few words by way of exhortation unto you.

Behold, I would exhort you that when ye shall read these things, if it be wisdom in God that ye should read them, that ye would remember how merciful the Lord hath been unto the children of men, from the creation of Adam even down until the time that ye shall receive these things, and ponder it in your hearts.

And when ye shall receive these things, I would exhort you that ye would ask God, the Eternal Father, in the name of Christ, if these things are not true; and if ye shall ask with a sincere heart, with real intent, having faith in Christ, he will manifest the truth of it unto you, by the power of the Holy Ghost.

And by the power of the Holy Ghost ye may know the truth of all things.

And whatsoever thing is good is just and true; wherefore, nothing that is good denieth the Christ, but acknowledgeth that he is.

And ye may know that he is, by the power of the Holy Ghost; wherefore I would exhort you that ye deny not the power of God; for he worketh by power, according to the faith of the children of men, the same today and tomorrow, and forever.

And again, I exhort you, my brethren, that ye deny not the gifts of God, for they are many; and they come from the same God. And there are different ways that these gifts are administered; but it is the same God who worketh all in all; and they are given by the manifestations of the Spirit of God unto men, to profit them.

For behold, to one is given by the Spirit of God, that he may teach the word of wisdom;

And to another, that he may teach the word of knowledge by the same Spirit;

And to another, exceedingly great faith; and to another, the gifts of healing by the same Spirit;

12 и още на друг — да може да извършва велики чудеса;

13 и още на друг — да може да пророкува относно всички неща;

14 и още на друг — да вижда ангели и духове, които служат;

15 и още на друг — всички видове реч;

16 и още на друг — тълкуванието на езици и на различни видове реч.

17 И всички тези дарби идват чрез Духа на Христа; и те идват при всеки човек поотделно, според както Той желае.

18 И аз бих ви увещавал, възлюбени мои братя, да си спомните, че всяка добра дарба идва от Христа.

19 И аз бих ви увещавал, възлюбени мои братя, да си спомните, че Той е същият вчера, днес и навеки, и че всички тези дарби, за които говорих, са духовни; и те никога няма да бъдат премахнати, чак докато свят светува, освен ако това не стане поради неверие на чедата човешки.

20 Ето защо, трябва да има вяра; и ако трябва да има вяра, трябва да има също и надежда; и ако трябва да има надежда, трябва да има също и милосърдие.

21 И ако нямате милосърдие, вие не можете по никакъв начин да бъдете спасени в царството Божие; нито пък можете да бъдете спасени в царството Божие, ако нямате вяра или ако нямате надежда.

22 И ако нямате надежда, вие трябва задължително да сте в отчаяние; а отчаянието идва поради беззаконието.

23 И Христос наистина каза на бащите ни: Ако имате вяра, ще можете да вършите всичко, което Ми е угодно.

24 И сега, говоря на всичките земни краища: Ако дойде ден силата и дарбите Божии да бъдат премахнати от сред вас, това ще стане поради неверие.

25 И горко на чедата човешки, ако това стане; защото няма да има никой между вас, който да върши добро, нито един. Понеже, ако има и един между вас, който да върши добро, той ще действа чрез силата и дарбите Божии.

And again, to another, that he may work mighty miracles;

And again, to another, that he may prophesy concerning all things;

And again, to another, the beholding of angels and ministering spirits;

And again, to another, all kinds of tongues;

And again, to another, the interpretation of languages and of divers kinds of tongues.

And all these gifts come by the Spirit of Christ; and they come unto every man severally, according as he will.

And I would exhort you, my beloved brethren, that ye remember that every good gift cometh of Christ.

And I would exhort you, my beloved brethren, that ye remember that he is the same yesterday, today, and forever, and that all these gifts of which I have spoken, which are spiritual, never will be done away, even as long as the world shall stand, only according to the unbelief of the children of men.

Wherefore, there must be faith; and if there must be faith there must also be hope; and if there must be hope there must also be charity.

And except ye have charity ye can in nowise be saved in the kingdom of God; neither can ye be saved in the kingdom of God if ye have not faith; neither can ye if ye have no hope.

And if ye have no hope ye must needs be in despair; and despair cometh because of iniquity.

And Christ truly said unto our fathers: If ye have faith ye can do all things which are expedient unto me.

And now I speak unto all the ends of the earth—that if the day cometh that the power and gifts of God shall be done away among you, it shall be because of unbelief.

And wo be unto the children of men if this be the case; for there shall be none that doeth good among you, no not one. For if there be one among you that doeth good, he shall work by the power and gifts of God.

26 И горко на онези, които премахнат тези неща и умрат, защото те умират в греховете си и не могат да бъдат спасени в царството Божие; и казвам това според словата на Христа; и аз не лъжа.

27 И увещавам ви да запомните всичко това; защото бързо идва времето, когато ще узнаете, че не лъжа, защото ще ме видите пред Бога по време на съда; и Господ ще ви каже: Не ви ли провъзгласих Моите слова, които бяха написани от този човек като някой, който ви призовава от мъртвите; да, тъкмо като някой, който говори от пръстта?

28 Аз провъзгласявам тези неща в изпълнението на пророчествата. И ето, те ще излязат от устата на Вечния Бог; и Неговото слово ще се предава от поколение на поколение.

29 И Бог ще ви покаже, че онова, което написах, е истинно.

30 И още аз бих ви увещавал да дойдете в Христа и да се хванете за всяка добра дарба, и да не докосвате злата дарба, нито нечистото нещо.

31 Събуди се и стани от праха, о, Ерусалиме; да, и облечи хубавите си одежди, о, дъще Сионова; и укрепи коловете си, и разшири пределите си навеки, за да не бъдеш повече обърквана, та заветите, които Вечният Отец направи с тебе, о, доме Израилев, да може да бъдат изпълнени.

32 Да, елате в Христа и станете свършени в Него, и отречете се от всякакво безбожие; и ако се отречете от всякакво безбожие и заобичате Бога с цялата си мощ, ум и сила, тогава Неговата благодат е достатъчна за вас и вие ще може да бъдете свършени в Христа чрез Неговата благодат; и ако чрез благодатта Божия сте свършени в Христа, вие не можете по никакъв начин да отречете силата Божия.

33 И още, ако чрез благодатта Божия сте свършени в Христа и не отричате Неговата сила, тогава вие сте осветени в Христа чрез благодатта Божия, чрез проливането на кръвта на Христа, която е в завета на Отца за опрощение на греховете ви, за да станете свети и неопетнени.

And wo unto them who shall do these things away and die, for they die in their sins, and they cannot be saved in the kingdom of God; and I speak it according to the words of Christ; and I lie not.

And I exhort you to remember these things; for the time speedily cometh that ye shall know that I lie not, for ye shall see me at the bar of God; and the Lord God will say unto you: Did I not declare my words unto you, which were written by this man, like as one crying from the dead, yea, even as one speaking out of the dust?

I declare these things unto the fulfilling of the prophecies. And behold, they shall proceed forth out of the mouth of the everlasting God; and his word shall hiss forth from generation to generation.

And God shall show unto you, that that which I have written is true.

And again I would exhort you that ye would come unto Christ, and lay hold upon every good gift, and touch not the evil gift, nor the unclean thing.

And awake, and arise from the dust, O Jerusalem; yea, and put on thy beautiful garments, O daughter of Zion; and strengthen thy stakes and enlarge thy borders forever, that thou mayest no more be confounded, that the covenants of the Eternal Father which he hath made unto thee, O house of Israel, may be fulfilled.

Yea, come unto Christ, and be perfected in him, and deny yourselves of all ungodliness; and if ye shall deny yourselves of all ungodliness, and love God with all your might, mind and strength, then is his grace sufficient for you, that by his grace ye may be perfect in Christ; and if by the grace of God ye are perfect in Christ, ye can in no wise deny the power of God.

And again, if ye by the grace of God are perfect in Christ, and deny not his power, then are ye sanctified in Christ by the grace of God, through the shedding of the blood of Christ, which is in the covenant of the Father unto the remission of your sins, that ye become holy, without spot.

34 И сега, аз казвам на всички сбогом. Скоро ще отида да почивам в рая Божий, докато моят дух и тяло не бъдат събрани отново и не бъде доведен тържествуващ през въздуха, за да ви посрещна пред приятния съд на Великия Иехова, Вечния Съдия на живи и на мъртви. Амин.

Край

And now I bid unto all, farewell. I soon go to rest in the paradise of God, until my spirit and body shall again reunite, and I am brought forth triumphant through the air, to meet you before the pleasing bar of the great Jehovah, the Eternal Judge of both quick and dead. Amen.

The End